

Giới thiệu Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi

Truyện Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi của Quý Quý là truyện xuyên không đưa khán giả đến một không gian với đầy bí ẩn bên trong.

Nàng bị tai nạn hỏa hoạn khiến thân xác không còn nguyên vẹn, nhưng hồn nàng xuyên qua thành công chúa của Tề tướng Chu Quốc.

Hắn là vương gia của triều đình, vừa ác độc, vừa biến thái, hắn chơi những trò mà không ai chơi. Đây cũng là truyện xuyên không có những tình huống nóng bỏng dạt dào...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

-Ồi cháy! Cháy rồi! Chạy mau!....

Sau 1 đêm ngắn ngủi, cả cô nhi viện ta ở đều hóa ra tro. Chỉ vì bản tính ngu như chết mà ta vô tình...lên chùa trời. Nhìn lại cái xác cháy đen, ta ngậm ngùi, mới chỉ có 18 tuổi mà ta đã phải lìa cõi đời rồi, ông trời thật là quá bất công.

-Đi theo ta nào cô gái !

Một bóng dáng đen xì xì như cái xác của ta tiến lại gần và giơ đôi tay ra để ta nắm lấy. Cả thân thể ta từ từ lơ lửng trên không, cảm giác nhẹ nhàng, không hề có trọng lượng. Ta thật sự là đã chết rồi!

-Tôi phải theo ông đi đâu?

-Đi đầu thai!

Coi như ông trời còn thương ta, cho ta đầu thai lại làm người. Đang thờ phào nhẹ nhõm thì từ xa, ta nhìn thấy 1 trận hắc phong cuộn tròn, giữa tâm là 1 lỗ đen sâu hun hút, nó càng ngày càng tới gần như muốn nuốt chửng lấy ta.

-Chạy mau, ta đi nhầm đường tới lỗ đen !

-Cái gì? Dẫn tôi đi đầu thai của ông đó hả?

Ta đang định chạy ra xa thật nhanh nhưng quên mất là ta không có trọng lượng. Cái tên dẫn ta đi đầu thai đã vuốt tay ta mà bỏ chạy trước. Thành ra ta đang lơ lửng mà không biết làm sao để chạy thoát thân.Ồ...ô..ta thật sự là đã quá xui xẻo rồi nha. Hắc phong đang cuộn cuộn tới gần, một làn sương đen bao phủ quanh thân ta, xoay vòng...xoay vòng...hút ta đi sâu vào bên trong tâm của lỗ đen. Thế là xong...cuộc đời ta quả là tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Hà??? Tiểu thư??? Cô bé gọi ai vậy? Ta sao? Tóm lại là chuyện gì đang xảy ra, có ai có thể giải thích rõ không? Ông trời đang định chơi ta chắc?

-Này cô bé, em là ai vậy?

-Tiểu thư? Người không nhớ em sao? Em là Vân Đình đây!

Vân Đình? Ở cô nhi viện đâu có ai tên đó, người ta quen biết lại càng không có.

-Tiểu thư! Em là Đình nhi nha hoàn của tiểu thư đây mà!

-Nha hoàn??

Hay nha,khi không ta lại có nha hoàn! Ách...thế ki 21 còn có nha hoàn hả? ta chỉ nhớ là có ôsin thôi nha! Ta đang ở đâu vậy trời?

-Này em,cho chị hỏi đây là đâu vậy?

-Tiểu thư đang nói gì vậy? Đây là Phủ của lão gia! Người là con gái của lão gia,người quên hết rồi sao?

Hahaha...ta điên rồi,ta thật sự điên rồi nha...cô bé này nói cái gì vậy?

-Tiểu thư,người ở đây đợi,em đi mời thái y!

Nói rồi cô bé vội chạy đi.Đây là Trung Quốc? Phong cách ăn mặc,nhà cửa,cách bày trí đều là của người Trung Quốc nhưng mà...hoàn toàn không phải là của người Trung Quốc thế ki 21.

-Xin lỗi nhé cô gái!

Á,âm giọng này là của người dẫn đường

-Ông ở đâu vậy,mau dẫn ta đi đầu thai!

-Cô hoàn hồn vào thân xác này rồi,ta làm sao dẫn cô đi được?

-Vậy ông còn tới đây làm gì nữa? Hừ...Hừ

-Ta tới nói cho cô biết cô đã bị lỗ đen của không gian hút tới 1 thời không khác,hồn cô vô tình nhập vào thân xác của 1 người sắp chết đang thoát hồn,vì thế nên cô mới còn sống và không thể đầu thai được!

-Vậy tôi đang ở đâu?

-Trung Quốc thời Đường!

-Tôi nhập vào xác của ai?

-Từ tiểu thư của tể tướng Nam Phụng-Nam Ngự Yên Yên

-Oh my god !!!!!!!!

Ta còn đang kêu gào thì bóng dáng của tên dẫn đường đã mờ nhạt và biến mất. Chuyện quỷ quái như thế này sao lại xảy ra ở trên người ta chứ? Suy đi nghĩ lại,nếu ta được đi đầu thai ngộ nhờ lại trở thành cô nhi sống cuộc sống khó khăn ở cô nhi viện nữa thì.....còn bây giờ ta đang ở trong thân xác của 1 tiểu thư,lại là con tể tướng,cuộc sống của ta sẽ được hưởng vinh hoa phú quý. Hahaha...ta phải cảm ơn ông trời rồi! Cuối cùng cũng hiểu lòng ta cho ta làm con tể tướng.

-Tiểu thư,thái y đã tới!

Cô bé tên Vân Đình dẫn theo một người đàn ông trung niên,thân người gầy ốm,tay đang xách 1 cái hộp. Đây là thái y thời cổ đại? Ông ta tới bắt mạch rồi mở mi mắt ta lên,cuối cùng hỏi ta:

-Tiểu thư,người biết người là ai không?

-Ta biết ta tên Nam Ngự Yên Yên!

-Còn những cái khác như phụ thân,phụ mẫu,gia đình,các tỷ muội huynh đệ thì như thế nào?

-Hoàn toàn không biết !

-Có mấy ngón tay?

-Hai ngón!

-Có vẻ như tiểu thư đã bị mất trí nhớ,nhưng thần kinh vẫn bình thường,không bị biến thành kẻ thần trí mê loạn hay ngốc từ! Xin phép tiểu thư cho lão thần đi bấm bảo với tể tướng!

Nói rồi Vân Đình kêu gia nô hộ tống Thái y ra ngoài,lão ấy bảo ta mất trí nhớ? Cứ cho là vậy đi! Vấn đề bây giờ là hỏi những gì chưa biết về thân thế của ta qua người thân thiết với thân xác này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

-Em tên Vân Đình hả?

Ta nhẹ nhàng hỏi thăm cô bé. Trong mấy bộ phim cổ trang Trung Quốc thì nha hoàn lúc nào cũng thân cận với chủ tử của mình. Có lẽ ta sẽ tìm được thêm thông tin về thân xác này.

-Dạ!

-Em bao nhiêu tuổi?

-Đình nhi 15 tuổi! Tiểu thư người thật sự quên hết rồi sao? Ngay cả lão gia và phu nhân người cũng quên?

-Ừ! Ta thật sự không biết gì cả! chỉ nhớ mình tên Nam Ngự Yên Yên thôi!

-Huhu...Nhị tiểu thư thật ác độc,hại tiểu thư thành ra thế này!

Gì?Nhị tiểu thư? Càng ngày càng rắc rối nha.

-Em theo hầu ta được bao nhiêu năm rồi?

-Tiểu thư,Đình nhi theo người từ nhỏ!

-Vậy chắc em cũng hiểu rõ ta phần nào! Em có thể nói những gì em biết về ta không?

Ta bày ra ánh mắt mong đợi nhìn thẳng vào Vân Đình.Nhưng sự mong đợi đó suýt làm ta té ngã sau khi nghe Vân Đình kể rõ đầu đuôi . Ta tên là Nam Ngự Yên Yên,17 tuổi,là con gái của Tể tướng Chu Quốc-Nam Phụng,mẫu thân là Đới Nhiên Nhiên-cháu gái của hoàng đế đời trước,đã mất cách đây nửa năm. Ta có 1 ca ca và 2 tỷ tỷ . Đại ca ta tên Nam Ngự Phong,Nhị tỷ tên Nam Ngự Phiêu Phiêu,Tam tỷ tên Nam Ngự Y Y.Vì ta là con rơi nên từ nhỏ thường xuyên bị 2 tỷ tỷ bắt nạt nhưng k dám nói cho cha ta biết. Chỉ có đại ca thấy ta bị ức hiếp nên ra tay bảo vệ.Mấy hôm trước ta bị vị nhị tỷ lòng dạ độc ác đẩy xuống hồ nước suýt chết đuối.Khi được cứu lên thì mê man bất tỉnh 2 ngày đêm.Khi tỉnh lại,chính là ta đã nhập hồn vào nên hoàn toàn không nhớ gì về chuyện trước kia nữa.

-Ra là vậy!

Ta thầm oán than,thân xác này cũng không may mắn giống ta ở thế kỉ 21.

-Nhiều lần Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư đố kị với vẻ đẹp của tiểu thư nên tìm cách hủy dung người nhưng may mắn có Đại thiếu gia ngăn cản!

-Cho ta mượn cái gương!

Vân Đình đỡ ta ngồi dậy rồi xoay người đi lấy gương đồng đặt trên bàn đem đến cho ta xem.Thân ảnh ta từ từ hiện ra trong gương. Cái gì đây? Ma? Yêu quái? Ta suýt ngất! Trong gương là 1 cô gái có khuôn mặt trắng nhợt đây về âm u. Tóc dài bù xù rũ xuống vai,mái che khuất gần hết đôi mắt! Người đẹp đây hả? Mỹ nhân đây hả?

-Tĩnh rồi à?

Cánh cửa phòng mở ra mang theo giọng nói mỉa mai của nữ nhân.Có đến 2 người,cả 2 đều son phấn lòe loẹt khiến ta không nhận ra khuôn mặt thật,trang phục lại vô cùng sắc sỡ. Ai da...đừng nói đây là 2 vị tỷ tỷ “đáng kính” của ta nha. Tại sao lại đi ghen ghét với nhan sắc “âm hồn” của ta chứ.

-Nghe nói người mất trí?

-Cô là ai?

2 người kia nhìn nhau 1 cái rồi cười bồn chột

-Mất trí thật hả?Ta là Nhị tỷ của người!

A...nhờ ơn người này ta mới có thể nhập vào thân xác này nha

-Xin hỏi đến tìm ta có việc gì?

Cả 2 lại trừng mắt,ngay cả Vân Đình cũng há hốc miệng. Gì vậy? Ta mới hỏi có 1 câu xã giao thôi mà.

-Người uống nhầm thuốc à? Hôm nay còn dám cả gan nói chuyện với ta!

Ta sock nha,người là chị ta mà ta không được nói chuyện? Đang định trả lời thì 1 trận đau đốn ở đầu tập kích tới! Ta đau quặng người rồi hôn mê bất tỉnh, trước khi hôn mê ta nghe được tiếng nói cười chanh chua:

“tốt nhất là người nên chết sớm đi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Khi ta tỉnh lại trời đã nhá nhem tối,ta tiếp tục hỏi Vân Đình những vấn đề còn đang thắc mắc.Ra Nam Ngự Yên Yên từ nhỏ là người sức khỏe yếu ớt lại sống nội tâm nên bị các vị tỷ tỷ ghét bỏ. Ta tuy là trẻ mồ côi nhưng từ nhỏ đã không sợ trời không sợ đất, thích đánh nhau với bọn con trai, không có việc gì mà ta không dám làm, trừ việc xấu! Nam Ngự Yên Yên người yên tâm,ta đã vào thân xác của người rồi thì ta quyết sẽ không để bị ức hiếp. Còn 1 vấn đề nữa,Vân Đình bảo ta là 1 mỹ nhân như nhưng nhìn vào gương lại trông giống như xác chết là vì ta bị bệnh nặng không ăn uống.

-Yên nhi!

Thanh âm trầm trầm cô lắng vang lên bên tai ta.Người mang giọng nói này tầm tuổi trung niên,tóc dài buộc cao,dáng vẻ phong trần hấp dẫn. Ai đây? Cha ta hay là đại ca? Không đúng,đại ca ta hình như mới 23 tuổi,người này nhìn thế nào cũng đã qua tứ tuần.

-Con sao vậy? Không nhận ra ta ư?

-Bầm lão gia,Thái y nói tiểu thư đã mất trí nhớ!

-Hắn có bầm báo với ta rồi,người lui ra ngoài đi!

Người này là cha ta? Tề tướng Nam Phụng trong truyền thuyết đây ư? Thật nhìn không ra ông ta đã có 4 đứa con nha

-Người là cha ta?

-Yên nhi,phải gọi là phụ thân!

-Phụ thân ơi! Ta bị mất trí nhớ rồi!

-Đừng lo Yên nhi! Ta nhất định sẽ lấy lại công bằng cho con!

-Hả?

-Ta đã sai người điều tra,ra người hại con lại là Phiêu nhi và Y nhi.Con bị ức hiếp từ bao giờ có nhớ không?

-Từ khi Yên nhi còn nhỏ đã bị 2 muội muội ức hiếp rồi!

Ta thật sự bị cuốn hút bởi người mang giọng nói này,vừa trong trẻo như nước hồ thu lại vừa trầm bổng như nhịp điệu của dây đàn.Một thân bạch y tiểu sái tiến vào,dáng người thanh tú nhưng lại mang đầy khí phách của 1 bậc vương giả.Nếu ta đoán không lầm,đây chính là vị đại ca luôn bảo vệ ta trong truyền thuyết. 2 đại boss đều có mặt ở đây nha.

-Phong nhi,việc ở triều đã xử lý xong chưa?

-Chỉ còn 1 số việc nhỏ nhặt,phụ thân không cần lo lắng!

Người đó quả nhiên là đại ca của ta.Cuộc sống của ta sau này sung sướng hay cực khổ đều dựa vào 2 đại boss này nha. Tiền của ta đó! Chỗ dựa của ta đó!

-Yên nhi,ta nghe Thái y vào triều bẩm báo rằng muội vừa tỉnh lại đã mất trí nhớ nên ta tới thăm! Có nhớ ra ta là ai không?

-Người là đại ca của ta hả? Vân Đình có kể lại cho ta nghe ta có 1 đại ca và 2 tỷ tỷ!

-Ừ,Yên nhi ngoan,muội mau nghỉ ngơi,ta có việc cần nói với phụ thân! Mai ta lại đến thăm muội!

Sau khi Vân Đình đi ta nằm xuống thấy 2 đại boss đã bước ra ngoài. Hây ! Thôi kệ! Còn sống là may rồi,đánh 1 giấc rồi mọi việc tính sau!

Chương 5

- Phong nhi, việc ban nãy con nói là thật?

- Chẳng lẽ phụ thân cho rằng ta nói dối người?

- Từ trước tới giờ ta vẫn thấy cả ba tỷ muội đều yêu thương nhau, lẽ nào lại không phải như vậy?

- Hừ, trước mặt phụ thân là như vậy, còn sau lưng lại bày trò ức hiếp tứ muội. Nếu ta không ra tay bảo vệ có lẽ tứ muội đã mất mạng từ lâu!

- Vì Yên Yên là con rơi của ta sao?

- Không sai! Nhị và tam muội từ nhỏ đã ganh tị với tứ muội về nhan sắc và tình thương của phụ thân!

- Vậy tại sao con không ganh tị với Yên Yên?

- Thứ nhất, ta là nam nhân, không thể ganh tị với nữ nhân về nhan sắc. Thứ hai, là vì ta hiểu rõ tứ muội từ nhỏ đã thiếu thốn tình yêu thương của mẫu thân, Nương ta và hai muội muội lại không thích nàng nên phụ thân đã cố gắng bù đắp tình cảm cho nàng!

- Chỉ có con là hiểu rõ sự tình! Để tránh lặp lại chuyện này, Phong nhi, con tuyên cho ta 1 hộ vệ giỏi nhất theo bảo vệ Yên nhi!

- Ta đã rồi, phụ thân, người cũng nên mau đi nghỉ ngơi!

- Gọi Phiêu nhi và Y nhi tới đây. Sự việc lần này không thể bỏ qua! Ta phải trừng phạt cả hai đứa!

- Vâng!

.....

Tiếng chim ríu rít ngoài cửa sổ làm ta giật mình. Tỉnh giấc, nhìn lại, vẫn là trần nhà hôm qua, bàn gỗ hôm qua, chiếc trâm cài hôm qua. Ta không có nằm mơ, đây là sự thật. Ta đã trở thành Nam Ngự Yên Yên. Khẽ cựa mình, không còn cảm giác đau đớn khắp cơ thể của ngày hôm qua. Hồn ta đã hòa nhập được với thân xác này.

Tiểu thư đã tỉnh rồi? Để Đình nhi giúp người ngồi dậy!

- Không cần đâu! Cứ để ta tự ngồi dậy!

Thân thể ta đã không còn đau nhức nhưng cảm giác uể oải, mệt mỏi vì 2 ngày chưa ăn uống suốt làm ta ngã xuống đất. Vậy là mọi việc đều nhờ Đình nhi làm hộ. Sau khi cô bé điu ta tới bàn ăn, bát kê đồ ăn nhiều hay ít, ngon hay dở, ta đều không bỏ qua. Cảm giác đói bụng đã không chế lý trí của ta rồi. Ta ăn ngấu nghiến, bát kê mọi người đang tròn tròn mắt mà nhìn ta chăm chăm.

- Yên nhi sau khi tỉnh lại trở nên ăn khỏe quá nhỉ!

Âm thanh này thật quen thuộc nha. Là đại ca của ta, Nam Ngự Phong.

Chương 6

Ánh sáng chiếu xuyên người hắn làm rạng lên một vẻ đẹp mờ ảo khó tả, những sợi tóc mai như đang nhảy múa lướt nhẹ qua hàng mi đen dài, đôi mắt dài hẹp quyến rũ mê người hít lại gọi lên ánh cười trong suốt. Hắn là nam nhân thật hả? Ta chảy nước miếng nha. Mỹ nam, đại boss, nếu như ta không nhập phải thân xác em hắn thì không chừng ta đã yêu hắn mất rồi, haha...

- Còn muốn ăn gì nữa không? Ta sai người làm cho muội!

-Ồ...um...um...ấy...đại ca à,ta không phải là heo,bao nhiêu đồ ăn này là đủ rồi!

Hắn đến ngay lúc ta vừa ăn no xong,nếu không thì ta còn lâu mới từ chối lời đề nghị hấp dẫn này,ừc...ừc...Ta buông đũa xuống,một lần nữa lại nhìn hắn,ánh mắt đó vẫn đang mang ánh cười trêu mến với ta.

-Khụ...đại ca đến tìm ta có việc gì không?

-Ta đến thăm muội! Nhân tiện có một vài việc muốn cho muội biết! Chúng ta ra ngự hoa viên nói chuyện được không?

-Được!

Ta dùng sức lấy tay chống vào mép bàn để đứng lên,vừa đẩy cái ghế ra đột nhiên trước mắt ta trở nên tối sầm,cảm giác choáng váng làm ta đứng không vững nên ngã nhào xuống đất. Trong lúc ta đang thống khổ chuẩn bị đón nhận cảm giác đau đớn thì đột nhiên có một bàn tay to rắn chắc giữ chặt lấy eo ta truyền theo làn nhiệt ấm.Là hắn chạy tới đỡ ta.

-Muội làm sao vậy? Không sao chứ?

Ta thuận thế ngã vào lòng của hắn. Hihi...không yêu được hắn thì ăn trộm một ít đậu hũ để bồi thường vậy.Oái...chưa gì mà mặt hắn đã đỏ lên tới mang tai rồi. Cái gì đây? Nam nhân gây thơ hiểm thấy nha.

-Xin lỗi,ta hơi choáng ! Đại ca có thể dìu ta ra ngoài được không?

Ta làm bộ giả là,hắn không có từ chối lời đề nghị của ta tận tình dìu ta đi ra ngoài.Mặt hắn sắp đồng màu với quả cà chua rồi,mà cái thân thể này cũng yếu ớt quá đi,phải tắm bổ thêm nhiều mới được.Hắn dìu ta đến một cái đình nhỏ,trong đình có đặt sẵn bộ bàn ghế làm bằng đá gì ta không biết nhưng vừa đặt mông ngồi xuống đã truyền một cảm giác mát lạnh dễ chịu.Xung quanh đình trồng đủ loại hoa đẹp rất bắt mắt. Từ đình nhìn ra có thể nhìn thấy cả một vùng thiên nhiên xanh mát. Nơi này quả thật rất tốt cho việc uống trà thi ca nha.

-Đại ca muốn cho ta biết chuyện gì?

-Hôm qua,nhị và tam muội đã bị cấm cung không cho ra ngoài nửa bước,lại còn không được ăn cơm!

-Là phụ thân làm phải không?

-Sao muội biết?

-Là phụ thân nói sẽ lấy lại công bằng cho ta!

-Ra vậy! Sau khi nghe ta nói việc muội bị nhị và tam muội ức hiếp từ nhỏ,phụ thân rất tức giận nên đã trừng phạt cả hai

-Ừm!

-Muội không có phản ứng gì sao?

-Theo đại ca thì ta nên có phản ứng gì bây giờ?

-Ta nghĩ muội sẽ bảo ta đến xin phụ thân tha thứ cho nhị và tam muội!

-Sao ta lại phải làm như vậy chứ?

-Vì từ bé đến giờ,mỗi lần ta định nói cho phụ thân biết muội bị nhị và tam muội ức hiếp muội đều năn nỉ,ngăn cản không cho ta nói!

-Vậy á?

-Chẳng lẽ ta nghĩ sai rồi sao?

-Nếu là lúc trước,có lẽ ta sẽ làm như vậy!

-Còn bây giờ?

-Bây giờ thì ta sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy đâu! Nếu nhân động đến ta thì đừng trách sao ta động lại nhân!

Ánh mắt hẹp của hắn nhìn ta chăm chú mang theo một tia nhạc nhiên.Hừ...ta đâu phải là em gái nhu nhược yếu đuối của hắn. Hắn ngạc nhiên cũng phải thôi.

-Yên nhi,xem ra sau khi bị mất trí nhớ ta thấy muội trở nên rất mạnh mẽ,đường như hoàn toàn biến thành một con người khác!

-Vậy đại ca muốn ta giống lúc trước hay giống bây giờ?

-Ta thích con người muối bây giờ!

-Như vậy là được rồi! Huynh còn chuyện gì muốn nói với ta nữa không?

-Còn một chuyện!

-.....?

-Ma Y,Thiên Y!

-Thuộc hạ có mặt!

Ách...ta choáng nha,hắn mới vừa gọi tên là đã có hai bóng dáng một đen một trắng từ đâu bay tới quỳ trước mặt.Đó chính là khinh công trong truyền thuyết? Ta muốn học quá đi.

-Yên nhi,phụ thân sai ta tuyển hộ vệ cho muối,đây là hai hộ vệ giỏi nhất trong số các hộ vệ được ta tuyển trong kinh thành!

-Oa...hộ vệ hả? Là người theo bảo vệ ta phải không?

-Ừ! Các người lại đây!

-Đại nhân có gì dạy bảo?

-Đây là tứ tiểu thư của phủ tể tướng là chủ nhân của các người sau này! Mọi mệnh lệnh của nàng các người đều phải nghe theo!

-Thuộc hạ tham kiến tứ tiểu thư!

-Ồh...haha...gọi là Yên Yên được rồi!

-Nhiệm vụ của các người là bảo vệ chủ nhân của mình thật tốt,không được để ai chạm đến nàng dù chỉ là một sợi tóc,nhất là nhị và tam tiểu thư!Nếu để có việc gì xảy ra,ta khó lòng giữ mạng của các người! Đã nghe rõ chưa?

-Thuộc hạ đã rõ!

-Yên nhi,bây giờ ta phải vào triều,muội cứ an tâm ở đây tịnh dưỡng .Có Ma Y và Thiên Y bảo vệ,không ai dám làm hại muội đâu!

-Ta đã biết!

-Ta đi đây!Không cần tiễn!

Nói rồi hắn chậm rãi rời đi,đến khi không còn thấy bóng dáng của hắn đâu nữa ta mới quay đầu lại.Hơ...cà hai tên hộ vệ hắn tuyển cho ta vẫn còn quỳ trên mặt đất.Làm vậy ta sẽ bị tổn thọ nha.

-Cà hai người đều đứng lên đi! Quỳ như vậy không mỏi chân à?

-Thuộc hạ đã quen!

Trời ạ! Có ai tự tin đến mức nói câu “quỳ đã quen” như vậy không? Khẳng định chỉ có mấy tên hộ vệ này với mấy tên học sinh bị phạt quỳ mỗi ngày thôi.

-Có nhớ “mọi mệnh lệnh của ta các người đều phải nghe theo” không hả? Các người dám cãi lời ta à?

Cà 2 người liếc nhau một cái,lại quay sang nhìn ta ái ngại rồi mới dám đứng lên.Cảm giác làm boss quả thật không tệ nha.Hai tên hộ vệ này cũng biết nghe lời rồi.Ta lòi ầm trà cùng ba cái chén ra rót cho mỗi người một chén.

-Ngồi xuống! Uống trà đi!

-Chủ nhân,làm như vậy e không được hay cho lắm,thuộc hạ không dám làm càn!

-Rốt cuộc là các người có uống không hả?Ta đâu có bỏ thuốc độc vào trà mà không dám uống!

Ta phải giả vờ giận dữ cả hai mới chịu ngồi vào bàn.Mệt thật!Bọn này học ở đâu ra cái tư tưởng quái dị như thế không biết.

-Các người làm gì mà ngồi như bức tượng vậy?Mau uống trà đi! Để nguội rồi kìa!

-Chủ nhân,xin thất lễ!

-Các ngươi cứ cư xử với ta như bằng hữu! Không cần phải kính cẩn như vậy!

-Chủ nhân,nếu Ngự Phong đại nhân biết được thuộc hạ e sẽ khó sống!

-Các ngươi nghe lệnh của ai? Đại ca ta không có quyền giết các ngươi,đừng lo lắng!

-Tạ ơn chủ nhân đã coi trọng!

Các ngươi ngược mặt lên đi! Nói cho ta biết trong hai người ai là Thiên Y ai là Ma Y?

-...

-Làm gì vậy? Sợ ngược mặt lên ta sẽ đâm vào mặt các ngươi à?

Bọn này quả nhiên mang tư tưởng của quái nhân.Nói mãi mới chịu ngược mặt lên nói chuyện với ta. Gặng hỏi một hồi ta mới biết được nam tử y phục màu đen tên Ma Y,là một trong những cao thủ võ lâm hàng đầu.Sở trường là chế thuốc độc.Vì có đeo khăn che mặt nên ta không nhìn rõ nhan sắc của hắn,đến khi ta ra sức tự tay gạt khăn che trên mặt hắn mới phát hiện,đây cư nhiên là một mỹ nam.Ma Y có đôi môi rất đẹp,chi tiết bên thái dương của hắn có lưu lại một vết sẹo dài trông rất mất thẩm mỹ.Người còn lại vận y phục trắng tên là Thiên Y,cũng là cao thủ nhưng sở trường của hắn lại ngược với Ma Y-Chế thuốc giải độc.Khuôn mặt Thiên Y có ba dấu chấm đỏ dưới mi mắt phải làm tăng sự sắc sảo cho đôi mắt ướt biết nói của hắn.Cả hai tên này từ trên xuống dưới vô cùng trái ngược nhau.Một người đen,một người trắng.Một người chết thuốc độc,một người chế thuốc giải.Đại ca ta chọn hộ vệ tài thật. Nói chuyện một hồi ta cảm thấy buồn ngủ nên gọi Vân Đình đến đưa ta về phòng.Hai tên hộ vệ thoát một cái biến đi nhanh như gió.Bây giờ thì không cần lo lắng hai bà chị kia tới tìm ta gây chuyện nữa.Quan trọng bây giờ là lo hồi phục sức khỏe từ cái thân xác yếu ớt gió thổi là bay này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đã ba ngày trôi qua, nhờ tích cực uống được cộng thêm ăn toàn những món đại bổ nên sức khỏe của ta hồi phục rất mau chóng. Được của Thiên Y đưa cho ta quả nhiên vô cùng công hiệu, chưa đầy hai ngày ta đã có thể đi lại bình thường. Giải quyết xong vấn đề sức khỏe,ta bắt đầu nổi lên hứng thú tham quan nơi này. Ta viện lý do “mất trí nhớ không rõ đường đi” bắt đắ dĩ gọi Vân Đình làm “hướng dẫn viên du lịch” cho ta. Nơi ta đang ở là một biệt viện nằm trong phủ tể tướng.Bên ngoài phủ là kinh thành phồn hoa gắn liền với triều đình Chu Quốc. Biệt viện này không lớn cũng không nhỏ,nhưng rất trang nhã,thực vật ở đây cũng khá phong phú,đa số là hoa và thảo dược,ban đầu ta tưởng thảo dược là...cỏ dại nhưngVân Đình bảo đó là thảo dược quý hiếm,vì sức khỏe ta yếu nên đại ca ta mang thảo dược về trồng,tiện cho việc chữa bệnh. Ngoài nhà ở chính của ta ra còn có ba đình nhỏ để nghỉ chân, một hồ nước có hòn non bộ và suối nhân tạo thông với ngự hoa viên,còn lại là vườn trúc dày đặc xanh tươi. Phong cảnh rất thanh tịnh,quả nhiên hợp với người sống nội tâm như Nam Ngự Yên Yên. Nhưng mà bây giờ thì khác rồi,ta không phải người,ta-chính là Nam Ngự Yên Yên hiện tại,không sợ trời không sợ đất. Phong cảnh như thế này có nước làm người ta buồn chết thôi,phải sửa đổi lại mới được. Ta bước đến hồ nước,ồ...nước rất mát,còn có cá chép,rất nhiều cá chép. Bất chợt ta để ý đến bóng dáng của mình đang phản xạ từ dưới nước lên.Hớ...ta suýt té lộn nhào dưới nước, trong đầu ta không ngừng vang lên chữ “hồn ma,hồn ma...”. Mấy ngày nay ta chỉ lo việc ăn uống tẩm bổ mà không hề soi gương,ta lại không cho Vân Đình giúp đỡ ta vệ sinh cá nhân,thảo nào các nha hoàn nhìn thấy ta cứ như gặp phải ma. Bộ tóc lòa xòa che phủ gương mặt của ta rất đáng đạt giải Oscar về phim kinh dị,trông thật rợn người. Ta vội đi đến cái đình gần nhất rồi quay sang bảo Vân Đình gọi nha hoàn lấy gương đồng tới.Mấy ngày nay ta cứ để như vậy mà đi khắp nơi quả thật rất mất hình tượng,huhuhu...

-Tiểu thư,gương đồng đây ạ!

-Đặt xuống bàn giúp ta đi!

Khẽ túm mó tóc mái sang một bên,ta lấy hết can đảm nhìn thẳng vào trong gương. Ồ...? Ta lấy tay sờ mặt,nehó một cái. Ài...không phải mơ.Người trong gương...là ta hả? Là ta sao? Lẽ nào chỉ túm tóc mái sang một bên là ta từ hồn ma thành một mỹ nhân? Thân xác này...có khuôn mặt đẹp quá,phải nói là tuyệt đẹp. Ta choáng ta choáng ta choáng choáng choáng...Ngũ quan nhìn thế nào cũng không tìm ra được một khuyết điểm,dù chỉ là nhỏ nhất. Mọi thứ đều bình thường,nhưng khi kết hợp trên khuôn mặt này lại trở nên hoàn mỹ một cách kì lạ.Mắt phượng mày ngài là đây sao?Đôi mày mang độ cong tuyệt hảo gắn liền với đôi phượng mâu kéo dài quyến rũ nhưng lại mang ánh mắt vô cùng trong sáng. Sự trái ngược này đem đến một cảm giác đặc biệt vô cùng khó tả. Hàng mi dài cong vút khẽ rung ,cánh mũi nhỏ nhắn hoàn hảo,làn môi mang màu hoa đào mới nở hơi vênh lên như tựa tiếu phi tiếu. Nàng đẹp giống tranh vẽ,như một bức tượng sống động của nhà điêu khắc thiên tài. Nếu ở thế kỉ 21,ta cam đoan nàng sẽ là minh tinh,là siêu mẫu,là một đại siêu cấp mỹ nhân người người chảy nước miếng.Mỹ nhân! Ta thành mỹ nhân rồi đó nha,hắc hắc...ông trời không những ban cho ta sự phú quý mà còn tặng luôn cho ta cả sắc đẹp mỹ miều. Nam Ngự Yên Yên,người vì hai bà chị của mình mà bỏ rơi nhan sắc tuyệt hảo này,còn ta thì không như vậy đâu,ta sẽ xài nó dùm ngươi,ta sẽ biến ngươi thành đại mỹ nhân lưu danh thiên hạ,bahahaha...

-Vân Đình,bình thường ai cắt tóc cho ta ?

-Tiểu thư,từ nhỏ tới giờ nô ti chưa từng thấy người cắt tóc lần nào !

-Ách...thật hả?

-Vâng ạ! Nhìn vào độ dài của tóc tiểu thư là biết rõ rồi,rất dài và rất đẹp!

-Ô...quả thật là rất dài! Nhưng mà hơi bất tiện! Em đem kéo tới đây cho ta!

-Tiểu thư,ngươi định cắt tóc sao? Nếu thấy bất tiện thì để em giúp người búi tóc lên ! Trước giờ người vẫn làm như vậy mà!

-Em biết búi tóc hả?

-Từ nhỏ tới giờ,Đĩnh nhi là người làm tóc và trang điểm cho tiểu thư mà.Tiểu thư quên hết rồi sao?

-Ta bị mất trí thì làm sao nhớ được mấy việc đó chứ!

-Đĩnh nhi thất lễ,mong tiểu thư bỏ qua!

-Không sao,vậy em mau giúp ta làm tóc đi!

Thân xác này có bộ tóc rất dài,lại còn dày nữa,làm việc với nó vô cùng khó khăn,bằng chứng là đội Đĩnh nhi làm tóc xong ta đã tranh thủ ngủ gục được khoảng...2 tiếng. Khi tỉnh dậy,tóc đã được búi cao thành nhiều tần,chừa lại một phần tóc mỏng bên dưới để xoa ra. Bên trái được gắn thêm chiếc trâm cài mỏng hình quạt. Tóc mái cũng được tết sang một bên để lộ hoàn toàn khuôn mặt vừa quăn rũ vừa khả ái,đúng là một sự trái ngược hoàn mỹ. Làm tóc xong thì ta cảm thấy có chút đói bụng nên quyết định quay về nhà chính để ăn cơm,nhưng điều ta không ngờ là vừa bước vào cửa chính lại đụng ngay hai khuôn mặt đầy căm phẫn đang nghiêng răng,trừng mắt nhìn ta.

-Nam Ngự Yên Yên,ngươi khá lắm! Dám đem chuyện đó mách lẻo với phụ thân làm bọn ta bị nhốt trong biệt viện lại còn không được ăn cơm!

-Ô...hình như không phải do ta nói mà là do chính phụ thân đích thân sai người điều tra! Có bất mãn gì thì đến tìm phụ thân mà tính sổ!

-Ngươi...Ngươi nói láo!

-Không tin thì các ngươi cứ đến hỏi phụ thân! Chẳng những như thế mà phụ thân còn bảo sẽ lấy lại công bằng cho ta! Tốt nhất là các ngươi nên cẩn thận,đừng có ngu ngốc mà đến tìm ta để ức hiếp!

-Tiện nhân ! Hôm nay ngươi còn dám cả gan lên mặt nói chuyện với tỷ tỷ ngươi bằng cái giọng đó à? Phải chăng là ngươi muốn tìm cái chết?

-Nếu ngươi có đủ can đảm để giết ta thì xin mời! Cho ngươi biết,ta không phải là Nam Ngự Yên Yên ngu ngốc,nhu nhược lúc trước để mặc các ngươi tùy ý hành hạ ức hiếp! Ta bây giờ đã khác xưa rồi!

-Khá lắm! Để ta xem sau khi mất trí nhớ lá gan ngươi to tới đâu!

Trong chớp mắt,hai bóng dáng một đen một trắng từ đâu bay tới rút kiếm chắn ngang đường của Nam Ngự Phiêu Phiêu,một thứ ánh sáng chết chóc từ thanh kiếm toát ra đủ làm cho người ta run sợ,dừng tóc gáy. Đúng là hộ vệ chuyên nghiệp,luôn xuất hiện trong những tình huống gay cấn. Còn bình thường thì có tìm mãi mắt cũng không thấy xuất hiện. Nam Ngự Phiêu Phiêu khẳng định là đang sợ mất mặt nhưng vẫn làm ra vẻ không có gì

-Các ngươi là ai?Dám chắn ngang đường đi của ta,có phải là muốn mất đầu không hả?

-Hai vị tiểu thư,Ngự Phong đại nhân có lệnh không được phép cho ai tổn hại đến Yên Yên chủ tử. Nếu không,xin đừng trách bọn thuộc hạ thất lễ!

-Đại ca??? Các ngươi rốt cuộc là ai?

-Là hộ vệ mà phụ thân sai đại ca tuyển cho ta!

-Cái gì?

-Thế nào? Tiếc thật! Ta đang chờ xem hai vị tỷ tỷ “đáng kính” sẽ “dạy bảo” ta như thế nào,nhưng mà...hình như người đang bị dạy bảo không phải là ta!

-Ngươi...!!!

-Tốt nhất là các ngươi nên biết điều một chút đi! Dám ức hiếp ta ta sẽ trả lại các ngươi gấp mười lần!

-Khôn khiếp! Nam Ngự Yên Yên,ngươi chờ xem! Ta sẽ làm cho ngươi hối hận về hành động ngày hôm nay!

-A...ta sẽ chờ xem,ai mới là người hối hận! Ta đang đói bụng,không rảnh tiếp những vị khách không mời mà tới! Ma Y,Thiên Y,tiền khách!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Tềng tềng... Nam chính lên sàn!

Từ một trăm năm nay, đất nước tứ phân theo bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc. Phía Đông là Chu quốc giỏi về chế tạo vũ khí, phía Nam là Ngôn quốc giàu có trù phú, phía Tây là Ngọc quốc hiếu chiến, còn lại phía Bắc là Kim quốc nổi tiếng cảnh đẹp như tiên. Cả bốn quốc gia đều có hoàng đế đứng đầu trị vì. Hoàng đế Chu quốc là Quốc Hoa Mộ Lang, hoàng đế Ngôn quốc là Thượng Quan Cách, hoàng đế Ngọc quốc là Hạ Tu Lý Phong, hoàng đế Kim quốc là Bạch Phong Vân. Hiện nay, Ngọc quốc là nước lớn mạnh nhất, đồng thời từ đó mà bắt đầu nuôi dã tâm thống nhất tứ quốc, Hạ Tu Lý Phong là người đa đoan, nhiều quỷ kế, hèn âm thầm nuôi binh dưỡng tướng chờ thời cơ đánh chiếm Ngôn quốc, lấy sự giàu có của Ngôn quốc làm bước đà thống nhất các nước còn lại.

Tại Ngôn quốc... Phủ Nhị vương gia...

- Vương gia, hoàng thượng có lệnh, hạ chỉ mời người vào cung!

- Hoàng thượng hạ chỉ khi nào?

- Thưa... vừa mới lúc này, Lý Công Công hiện đang chờ người ngoài sảnh!

- Được rồi, người lui ra ngoài chuẩn bị xe ngựa đi!

- Nô tài cáo lui!

Gia nô cúi đầu tạ ơn rồi cung kính bước ra ngoài, trong thư phòng nam tử chậm rãi buông sách xuống, hàng mi dài khép hờ như đang suy nghĩ xa xăm, những lọn tóc bạch kim thì nhau chảy xuống vai chận hòa với nắng vàng ban mai làm mái tóc của hắn thêm phần rực rỡ. Ở Ngôn quốc, tóc vàng và bạch kim chính là biểu tượng đặc trưng cho dòng máu hoàng tộc, ngoài vua ra, chỉ có những người mang thân phận cao quý chung dòng máu với vua mới có được một trong hai màu tóc này. Hắn chính là một trong số những người mang chung dòng máu với vua-nhị vương gia Ngôn quốc-Thượng Quan Tán Lý. Hắn vẫn ngồi trong thư phòng, hướng đầu ra cửa sổ, mi mắt vẫn khép, một thân bạch y đồng với màu tóc trông thật thuần khiết không hề nhuốm nửa hạt bụi trần, giống như được chất lọc từ những gì tinh túy nhất của đất trời hòa quyện vào khí phách tồn tại trên người hắn.

- Vương gia, xe ngựa đã được chuẩn bị xong, hiện đang đợi ở ngoài cửa vương phủ!

- Ta đã biết!

Khẽ xoay người đứng lên, những lọn tóc lại thì nhau trượt xuống bộ ngực siêu gợi cảm mà tất cả nữ nhân nhìn vào đều chảy máu mũi. Mang khuôn mặt thuần khiết của tiên nhân nhưng bất quá... tính cách của hắn lại trái ngược hoàn toàn.

Hoàng cung Ngôn quốc... hắn ung dung tiêu sái bước vào, mọi người đều cúi đầu không dám nhúc nhích.

- Hoàng thượng đang ở đâu?

- Thưa vương gia, hoàng thượng đang chờ người ở ngự thư phòng, nô tài mạn phép được đưa người đến đó!

- Không cần, tự ta đi được rồi!

Hắn phát tay áo đuổi tên thái giám rồi tự mình sử dụng khinh công bay thẳng đến ngự thư phòng-nơi vua đọc sách. Trong phòng, một nam tử tóc vàng trạc 26 tuổi đang thông thả uống trà, bàn tay thon dài ôm lấy tách trà nhẹ nhàng đưa lên mũi thưởng thức, phong cách tao nhã cao quý.

- Trà thơm!

- Hoàng thượng!

Nam tử khẽ mỉm cười, ung dung đặt tách trà xuống mà không hề phát ra tiếng động.

- Vào đi!

- Thần đệ tham kiến hoàng thượng!

- Ở đây chỉ có ta và nhị đệ, không cần phải đa lễ như vậy!

- Đa tạ hoàng thượng!

Hoàng đế Thượng Quan Cách của Ngôn quốc nổi tiếng hào hoa phong nhã, làm việc luôn dựa vào lý trí, sáng suốt tinh thông, vô công lại vô cùng phi phạm, đáng tiếc lại chưa từng động tâm với nữ nhân, hắn tự nhận nữ nhân trên đời này chỉ là công cụ làm âm mưu.

-Có biết hôm nay ta hạ chỉ mời đệ vào cung nhằm mục đích gì không?

-Nếu ta đoán không lầm thì lại là chuyện về Ngọc quốc!

-Đệ nói đúng một nửa! Hạ Tu Lý Phong quả nhiên đang gây sức ép bắt Chu quốc bán vũ khí cho hắn. Nếu việc này thành công thì nguy to, bởi vũ khí của Chu quốc nổi tiếng bền chắc, độ sát thương lại vô cùng cao, xưa nay chưa từng có nước nào địch lại!

-Vậy một nửa còn lại?

-Vì vậy, chúng ta phải nhanh chóng liên kết với Chu quốc lần nữa bởi ta biết hoàng đế Chu quốc không ưa gì Ngọc quốc hiếu chiến, lại càng không ưa sự âm hiểm xảo trá của Hạ Tu Lý Phong. Nếu có thêm được sự liên kết về vũ khí, Ngọc quốc tạm thời sẽ không dám đụng đến Ngõn quốc!

-Liên kết? Bằng cách nào?

-Việc này phải nhờ tới đệ thôi!

-Nhờ tới ta?

-Theo như điều tra, việc chế tạo vũ khí không nằm trong tay hoàng đế Chu quốc mà lại nằm trong tay tể tướng!

-Chính là tể tướng Chu quốc-Nam phụng danh chấn thiên hạ một thời?

-Đúng vậy! Ông ta có một người con trai và ba người con gái!

-Hoàng thượng muốn ta cầu thân, hỏi cưới con gái ông ta?

-Không sai!

-Ông ta có ba đứa con gái, hoàng thượng muốn ta hỏi cưới ai?

-Theo thông tin mà gián điệp của ta cung cấp, tể tướng Nam Phụng rất yêu thương người con gái thứ tư của mình!

-Nàng ta tên gì?

-Nam Ngự Yên Yên!

-Hừ...

-Thế nào? Đệ không thích bị ép hôn?

-Lệnh của hoàng thượng ta nào dám.

-Vậy được rồi, ta đã gửi thư nhờ sứ giả mang đến cho Hoàng đế Chu quốc. Nếu nhận được hồi âm đồng ý, ta sẽ ban thánh chỉ sai đệ sang Chu quốc cầu hôn!

-Thần đệ xin lĩnh mệnh!

-Đã trễ rồi, đệ về trước đi, ta còn một số công việc, không tiễn đệ được!

-Xin cáo từ!

Trên đường trở về, hắn không ngừng suy nghĩ, xưa nay hoàng thượng làm việc đều có mục đích, hắn và hoàng thượng lại luôn xem nhau như bằng hữu, mọi việc hắn đều nghe theo sắp xếp của hoàng thượng, tuy hắn không muốn lập phi nhưng nếu cãi lệnh hoàng đế ắt sẽ không có kết quả tốt.

-Thanh Long!

-Thuộc hạ có mặt!

-Sang Chu quốc điều tra người con gái thứ tư của tể tướng Nam phụng-Nam Ngự Yên Yên!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Thời gian trôi qua thật nhanh,mới đó mà đã qua hai tuần ta sống trong cuộc sống tiểu thư tươi đẹp. Hai vị tỷ tỷ “kính yêu” của ta cũng thường đến hỏi thăm sức khỏe nhưng đều bị Ma Y,Thiên Y đuổi cổ ra khỏi viện. Sau nhiều lần bị làm phiền, ta quyết định học võ công của người cô đại đệ phòng thân. Người ta bái làm sư phụ không ai khác chính là đại ca đẹp trai của ta cộng thêm Thiên Y,Ma Y. Ta rất muốn học khinh công bay qua bay lại như trong mấy bộ phim kiếm hiệp Trung Quốc nhưng rất tiếc là đại ca bảo ta không có nội lực. Muốn học khinh công trước tiên phải luyện nội công nhưng ta...làm biếng lại không muốn thân thể xinh đẹp này bị bầm dập nên tạm gác lại “ước mơ” bay qua bay lại mà chuyển sang học mấy chiêu võ đơn giản của đại ca. Ma Y thì tận tình dạy ta chế độc được nhưng ta luôn làm độc được bay mùi rất thum,vậy là một “ước mơ” nữa tạm thời bị gác lại. Cuối cùng là Thiên Y,ta có thể học theo hần chế giải được nhưng lại không có ai có đủ can đảm để uống thử. Thế là xong,cả ba chuyện ta đều không làm được. Vẫn là ăn,ngủ,chơi đùa thì hơn. Ta nguyện sống cuộc sống như vậy tới cuối đời,hắc...hắc...

-Tiểu thư,người ở đâu?

-Gì vậy?

-Phù...tiểu thư ở đây mà làm Đình nhi tìm bỏ hơi tai!

-Tìm ta làm gì?

-Tiểu thư mau về,lão gia đang muốn gặp người !

-Gặp ta? Để làm gì chứ?

-Đình nhi không biết,nhưng hình như có chuyện gì đó rất quan trọng,lão gia bảo em phải gọi tiểu thư về cho bằng được!

-Phụ thân ta đang ở đâu?

-Thưa...đang ở nhà chính chờ người!

Ấy da...phụ thân tìm ta không đúng lúc gì cả,vừa định làm cái võng đánh một giấc thì đã bị gọi rồi.

-Tiểu thư,nhanh lên một chút!

-Được rồi,ta biết rồi!

-Tiểu thư,Đình nhi xem sắc mặt của lão gia không được tốt cho lắm. Nhất định là có chuyện lớn rồi!

-Có chuyện lớn???

Ấch...chuyện gì mà đích thân ông ta phải tới đây? Như vậy có thể khẳng định việc này không ít cũng nhiều là có liên quan đến ta. Nghe Vân Đình hỏi thúc ta cũng nhanh chóng ba chân bốn cẳng hướng phủ chính chạy tới. Aiz...phụ thân của ta kia rồi,sắc mặt ông ta quả nhiên không được tốt. Nhìn cách ông ta uống trà vội vàng chẳng khác gì uống nước ta đoán chuyện này có vẻ rất lớn.

-Phụ thân,người tìm Yên nhi?

-Yên nhi đó à?

-Dạ!

-Con mau ngồi xuống đi!

-Phụ Thân,người cho Vân Đình tìm ta có chuyện gì không?

-Ta...

-Sao ạ?

-...

-Phụ thân làm sao vậy? Người có chuyện gì thì mau nói đi !

-Yên nhi,con nghĩ gì nếu phụ thân đem con gả đi?

-Ý người là lấy chồng đó hả?

-...Ừ!

-Lấy chồng...phụttttt...Phụ thân nói gì vậy?

Bao nhiêu trà ta cố gắng ngốn trong miệng đều phun ra hết. Má ơi...ông ta nói cái gì vậy? Ta mới có mười tám tuổi,thân xác này lại chỉ mới mười bảy. Diên rồi,diên rồi,ông ta diên rồi.

-Yên nhi,hoàng thượng gọi ta vào cung rồi nói với ta rằng Nhị vương gia Ngôn quốc có ý định cầu hôn con.

-Cái gì? Hần là ai? Tại sao lại cầu hôn ta?

OMG,Tên Nhị vương gia nào diên vậy? Từ nhỏ thân xác này chỉ sống lủi thủi ở đây thì làm sao quen biết Nhị vương gia tận bên Ngôn quốc? Thêm nữa lại chính hoàng thượng nói cho phụ thân ta biết...chuyện này rất rất lớn rồi nha.

-Lão gia!

-Ai đó?

-Nô tài là Tiều Đức!

-Chẳng phải bảo người ở ngoài chờ ta sao?

-Nhưng lão gia,Hoàng thượng vừa sai người đến phủ tể tướng mời tứ tiểu thư vào cung!

-Cái gì? Khi nào vào?

-Ngay bây giờ ạ!

-Được rồi,người lui ra ngoài trước đi!

-Phụ thân,chuyện này rốt cuộc là sao?

-Ta không ngờ hoàng thượng lại chủ động ra tay trước! Yên nhi,mau chuẩn bị vào cung,phụ thân đi cùng con!

-Nhưng mà...làm ơn cho ta biết là đã xảy ra chuyện gì?

-Chu quốc chúng ta và Ngọc quốc có ý định liên kết,hoàng thượng hỗ trợ vũ khí cho Ngôn quốc,đổi lại Ngôn quốc sẽ hỗ trợ kinh phí,công nạp châu báu cho Chu quốc!

-Vậy thì có liên quan gì tới ta chứ?

-Yên nhi,người nắm giữ công thức,bí quyết chế tạo vũ khí...chính là phụ thân!

Ta chết trân...chỉ có phim ảnh mới có mấy cái chuyện vớ vẩn như thế này thôi phải không? Trời ơi,ta ước gì đây chỉ là đang đóng phim,huhu...có phải là ông trời thấy ta ăn no sung sướng nên cố tình bắt ta lao động khổ sai để trả thù?Tên hoàng thượng khốn kiếp xem ta như vật hy sinh cho sự liên kết? Ta nghe theo lời phụ thân vội vàng thay đổi xiêm y rồi leo lên xe ngựa thẳng tiến vào hoàng cung.Ta lên đường đi gặp tên hoàng thượng rầm thoỉ tự tiện gả ta cho người khác. Vì phủ tể tướng ở kinh thành nên đường tới hoàng cung không xa xôi mấy,khoảng một tiếng là đã tới nơi. Tên thái giám ẻo là bảo hoàng thượng đang chờ ta ở ngự hoa viên,hắn chỉ muốn gặp riêng ta nên phụ thân đáng thương của ta đành đứng chờ ở đại sảnh. Nói rồi tên ái nam ái nữ dẫn ta đi vòng vèo,qua rất nhiều ngôi nhà to lớn,qua mấy cái hồ nước rồi tới mấy cái cầu ta mới tới được ngự hoa viên. Hoàng cung quả nhiên rất to lớn,tới nơi này rồi mới biết biệt viện của ta chỉ như cái lỗ mũi mà thôi.

-Nam Ngự Yên Yên cô nương,đã tới nơi,hoàng thượng đang ngự ở đằng kia!

-Ồ...

Ta không nhanh không chậm bước tới hướng nam từ đang ngồi trong đình,thoạt nhìn trông vóc người hắn có vẻ rất mạnh mẽ cường tráng,tuổi tác chỉ khoảng 24,25 tuổi. Hắn quay sang nhìn ta...

-Ngươi...là hoàng thượng hả?

-Vô lễ! Ngươi không hành lễ với hoàng thượng lại còn tự tiện...

-Tiểu La tử! Lui xuống!

Nam tử nhìn ta một cái rồi quay sang bảo tên thái giám chết bầm kia lui xuống. Ta quên mất đây là cổ đại,hoàng thượng là lớn nhất,hên là lúc này ta không **** hắn,nếu không cái đầu yêu dấu của ta rớt xuống đất từ nãy giờ rồi. Phù...

-Mời cô nương ngồi!

-Ồ...cảm ơn!

Trời ơi có ai chụp hình hay quay phim ở đây không? Ta đang nói chuyện với hoàng thượng,với siêu cấp đại boss đầy quyền lực đó nha. Hắn có giọng nói cực kì quyến rũ,trên người lại toát ra khí thế của bậc vua chúa oai hùng,khuôn mặt cũng rất điển trai,một đôi mắt biết nói,cánh mũi nhỏ nhắn,thẳng,cao.Đôi môi mỏng cuốn hút,rất man,rất nam tính.

-Sao cô nương không nói chuyện?

-Ta...nô tỳ tham kiến hoàng thượng!

Trước hết vỗ mông ngựa để thoát chết trước rồi tính sau,tự ái không quan trọng bằng tính mạng.

-Không cần đa lễ!

-Nô tỳ vừa rồi vô cùng thất lễ,mong hoàng thượng tha tội!

Ta bày ra bộ mặt đưa đám, hạ giọng mềm yếu nói chuyện với hắn...cầu trời không bị xử trảm

-Trẫm không phải là hôn quân,không cần phải sợ hãi như vậy!

-Hoàng thượng nói thật hả?

-Mạng người đối với trẫm không phải là cỏ rác,trẫm xem mạng người như sinh linh trân quý,cô nương không cần phải sợ trẫm chém đầu!

-Ô...lâm này giờ ta tốn công lo lắng! Khát quá,ta uống trà được không?

-Cứ tự nhiên!

-Oa...trà ngon quá! Hoàng thượng rất biết hưởng thụ nha!

-Đa tạ cô nương quá khen!

-Ý,quên mất,hoàng thượng mời ta vào cung làm gì?

-Nhị vương gia Ngôn quốc có ý muốn ngõ lời cầu hôn tứ tiểu thư của tể tướng Nam Phụng,xin hỏi ý cô nương thế nào?

-Bắt ta thành quân bài để liên kết hai nước?

-Cô nương hãy hiểu,vì đất nước này,trẫm có thể làm bất cứ việc gì!

-Ô...vậy Nhị vương gia đó như thế nào?

-Nghe nói là tướng lĩnh của quân đội Ngôn quốc,văn võ song toàn,tướng mạo lại vô cùng thanh tú tựa tiên nhân.

Tiên nhân? Có quảng boom không vậy? Suy đi nghĩ lại,hắn là Nhị vương gia,mà nhị vương gia hình như chức vụ cũng rất to nha

-Hắn...Nhị vương gia đó...giàu không?

-Hắn là đệ đệ của hoàng đế Ngôn quốc,dưới một người trên vạn người!

Em hoàng đế? Hơn cả phụ thân của ta luôn đó nha. Nếu ta lấy hắn...xem ra cũng không tồi. Sao bây giờ nhĩ?

-Nếu ta không lấy hắn thì có sao không?

-Có thể chiến tranh sẽ xảy ra,sẽ có hàng ngàn người dân bá tánh vô tội phải chết!

-Chết?

-Cô nương đứng yên nhìn người khác chết vì mình sao?

-Ta...không có...

Ta bắt đầu đấu tranh tư tưởng.Lấy tên nhị vương gia đó ta sẽ làm em dâu hoàng đế Ngôn quốc,mà làm bà con với hoàng đế thì sẽ có cuộc sống vinh hoa phú quý. Ngược lại,nếu ta không lấy hắn thì ngộ chiến tranh xảy ra,mọi người phải hy sinh...Được rồi,lấy thì lấy! Ta cũng không có lỗi gì.

-Hoàng thượng,ta đồng ý lấy Nhị vương gia Ngôn quốc!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Quốc Hoa Mộ Lang thật sự ngạc nhiên trước sự thay đổi nhanh như chong chóng của nàng. Khi vừa mới bước vào, hắn đã thấy khuôn mặt giận dữ như muốn ăn tươi nuốt sống người khác của nàng, rồi khi tới gần hắn, nàng không những không hành lễ với hắn mà còn hỏi ngược lại hắn là ai, sau khi biết được hắn là hoàng đế, nàng có đôi chút sợ sệt cúi người giả vờ ủy khuất mà xin tha tội, rồi khi biết hắn không giết người, nàng lại vô tư ngồi uống trà. Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy biểu cảm của nàng khiến hắn không thể rời mắt được. Khi nàng đồng ý lấy Thượng Quan Tấn Lý, hắn lại thêm ngạc nhiên đồng thời lại cảm thấy có chút tiếc nuối. Ngạc nhiên là vì nàng hỏi Thượng Quan Tấn Lý có... giàu không, chẳng lẽ nàng ham muốn vinh hoa phú quý trong khi phủ tể tướng cũng ngang ngửa phủ vương gia? Tiếc nuối là vì nàng đồng ý lấy Thượng Quan Tấn Lý một cách nhanh chóng, nếu được, hắn muốn ở bên nàng thật lâu. Tại sao hắn không sớm biết tể tướng có người con gái khuynh quốc khuynh thành, tính cách lại thú vị như nàng. Nếu biết, có lẽ hắn đã... ai... đều là số phận...

- Tiểu La từ!

- Nô tài có mặt!

- Tìm sứ giả và nói rằng Tử tiểu thư của tể tướng Nam Phụng đã chấp nhận lời cầu hôn. Hẹn Nhị vương gia một tháng nữa cử hành hôn lễ tại Chu quốc, mong sứ giả mau sắp xếp!

...

Ta thật sự là đã ham vinh hoa phú quý tới hết thuốc chữa, nữ nhân ngày xưa rất sợ bị ép hôn, thậm chí còn tự vẫn. Có ai như ta không? Hoàng thượng chỉ nói có mấy câu mà ta đã đồng ý lấy tên đó không kịp suy nghĩ nhiều rồi. Mà thôi kệ đi, hy sinh tình yêu để được vinh hoa phú quý còn đỡ hơn vì ta mà nhiều người “đi đầu tha”. (chú thích: nữ chính chỉ mới 18 nên tư tưởng còn thơ ngây ^^)

- Yên nhi, mọi việc sao rồi?

Mới đó mà đã ra tới đại sảnh, Phụ thân ta đang đứng ngồi không yên, có thể thấy ông ta rất yêu thương thân xác này, aizz... thật có lỗi.

- Phụ thân, ta đã đồng ý lấy Nhị vương gia Ngôn quốc!

- Cái gì? Hoàng thượng đã nói gì mà con đồng ý nhanh như vậy?

- Ô... phụ thân à, hoàng thượng nói nếu ta không lấy Nhị vương gia Ngôn quốc có khả năng chiến tranh sẽ xảy ra, mà như vậy sẽ có rất nhiều người phải chết. Ta không muốn vì một mình ta mà mọi người phải chết oan uổng như vậy!

- Yên nhi...

Ta cúi đầu cố gắng néo đuôi để nhò ra vài giọt nước mắt ủy khuất, chỉ là đi lấy chồng thôi mà.

- Hoàng thượng nói một tháng sau sẽ cử hành hôn lễ!

- Thật sự không hối hận chứ Yên nhi? Nếu con cảm thấy hối hận ta sẽ đi cầu xin hoàng thượng... bây giờ vẫn còn kịp!

- Ấy... phụ thân... ta đã quyết định như vậy bây giờ làm sao có thể nuốt lời? Vì lợi ích của quốc gia, ta sẵn sàng hy sinh...

- Yên nhi, phụ thân thật có lỗi với con! Ta biết làm sao đây?

- Ta chỉ cần phụ thân thành tâm chúc phúc cho ta nơi xứ lạ, như vậy là ta đã mãn nguyện rồi!

Thêm nhiều châu báu làm của hồi môn nữa, hắc hắc...

- Được rồi, con về trước đi, ta có công việc, không về cùng con được! Ta sẽ chuẩn bị thật tốt cho hôn lễ của con, sẽ làm cho con trở thành cô dâu đẹp nhất, hạnh phúc nhất!

- Lòng tốt của phụ thân, ta vô cùng cảm kích, nữ nhi xin phép về trước!

- Ân!

Ta cúi đầu chào lễ phép rồi nhanh chóng đi ra xe ngựa về phủ. Một chết đi được, phải đánh một giấc lấy lại tinh thần thôi.

...

Bảy ngày sau... tại Ngôn quốc

-Vương gia,có thư!

-Đưa cho ta! Ngươi ra ngoài đi!

“Nhị đệ,có tin của sứ giả nói rằng Tứ tiểu thư của tể tướng Nam Phụng đã nhận lời cầu hôn,hẹn một tháng nữa cử hành hôn lễ tại Chu quốc,đệ mau chóng lên đường sang Chu quốc,mọi việc ta đã sắp xếp chu toàn”

-Hừ...

Quả nhiên hoàng thượng đã có tính toán từ trước,hắn từ khi nào trở thành con rối trong tay hoàng thượng rồi? Hắn cứ tưởng nữ nhân kia sẽ từ chối,nào ngờ...Thành thân ư?Được thôi,hắn vì đất nước mà làm vật hy sinh,nữ nhân kia sẽ làm vật hy sinh của hắn.Nàng ta sẽ phải chết.

-Vương gia,thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ!

-Tốt,mau nói!

-Nam Ngự Yên Yên là con rơi của tể tướng Nam Phụng,mẫu thân của nàng qua đời lúc hai tuổi nên Nam Phụng đưa nàng về phủ tể tướng để nuôi dưỡng. Thân thể của nàng từ nhỏ đã rất yếu ớt nên thường xuyên mang bệnh,lại sống cách biệt không dám ra ngoài. Tháng trước nghe nói bị xô ngã xuống hồ suýt tử nạn,khi tỉnh lại thì không còn nhớ gì nữa.

-Tiếp tục điều tra cho ta!

-Thuộc hạ đã biết!

Yếu ớt? Như vậy càng tốt,hắn sẽ mượn cơ hội giết nàng rồi nói rằng nàng mang bạo bệnh mà qua đời. Nữ nhân đối với hắn không quan trọng,tình yêu lại càng không (tác giả: đến lúc biết yêu rồi thì cho nhà ngươi chết,hé hé...). Đối với hắn,đất nước mới là tất cả,vì đất nước,hắn sẵn sàng hy sinh tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Thời gian lại mau chóng trôi qua,chỉ còn mười ngày nữa là ta sẽ chấm dứt cuộc sống tiểu thư an nhàn tươi đẹp ở phủ tể tướng để sang Ngôn quốc làm vợ Nhị vương gia,làm em dâu hoàng đế. Hai hôm trước,hoàng thượng ban thưởng cho ta vô số ngân lượng,châu báu,vàng ròng để làm quà cưới,đồng thời ban tặng cho ta danh hiệu “Nam Yên công chúa” làm ta tràn ngập trong sung sướng cùng vinh hoa phú quý. Xem ra đồng ý lấy chồng lại là một chuyện tốt như vậy,hắc hắc... Từ ngày ta lên chức công chúa,hai vị tỷ tỷ “đáng quý đáng mến” của ta ngày càng thêm ganh ghét nhưng đáng tiếc là không thể nào ra tay hại ta được nữa, coi như là ta đã trả thù dùm thân xác này,xuống dưới cừu tuyến nhớ đừng oán hận ta đã chiếm thân xác của ngươi nha.

Đại ca ta biết tin ta sắp lấy chồng liền sai người đi khắp giang hồ tìm cho bằng được vị đại sư tên “Thất Nhật” để lấy hai viên nội đan bí truyền tặng cho ta làm quà cưới. Quả thật khi nuốt vào ta cảm thấy người trở nên nhanh nhẹn và vô cùng linh hoạt,kết quả là ta đã có thể bay lên...nóc nhà cộng thêm cách điệm huyết trọng yếu. Cũng trong thời gian này,ta đã điều chế thành công loại thuốc mang tên “thuốc bất lực” dựa theo công thức của Ma Y. Thật tội cho Ma Y,bị ta đem ra làm chuột bạch thí nghiệm. Hắn đã bất động trong hai canh giờ để mặc cho ta thừa cơ...ăn đậu hũ.

-Thật là chán a!

-Tiểu thư,ngươi hết ăn rồi lại ngủ,không chán mới là lạ!

-Vân Đình,ngoài kinh thành chắc là vui lắm nhỉ?

-Vâng ạ!

-Ta ra ngoài kinh thành chơi được không?

-Ấy...tiểu thư phải hỏi lão gia,nếu tự tiện đi ra ngoài,lỡ có chuyện gì,bọn nô tì chúng em gánh không nổi!

Nghe Vân Đình nói như thế,ta không khỏi nhúc nhích.

-Vân nhi,hôm nay muội có tập võ không? Đại ca dạy muội!

Đại ca của ta??? Haha...cứu tinh của ta đó. Sau phụ thân,hắn chính là người có quyền nhất,xin phép hắn chắc là không vấn đề gì.

-Đại ca,hôm nay ta không muốn học võ,ta muốn ra ngoài chơi!

-Vậy à? Vậy để ta đưa muội ra ngự hoa viên!

-Không phải,ta muốn...muốn ra kinh thành kia!

-Để làm gì?

-Ồ đây chán quá hà,ta muốn ra ngoài đó chơi!

-Không được đâu,phụ thân sẽ không cho phép!

-Huhu...ta chỉ là...trước khi lấy chồng,rời xa quê hương,ta muốn đi ra ngoài cho biết đó biết đây thôi mà.

-...

-Cho phép ta ra ngoài chơi đi mà,phụ thân chắc cũng hiểu cho ta,đi mà,đi mà,đi mà...

-Lỡ muội có chuyện gì thì sao?

-Thì huyênh đi cùng ta,được không?

-Không được,ta bây giờ không tiện ra ngoài !

-A...vậy ta sẽ cải trang thành nam nhân đi cùng với Thiên Y và Ma Y!

-Thôi được rồi,ta chịu thua!

-Vậy là cho ta đi rồi nhé,hìhì...

-Chỉ được đi khoảng 3 canh giờ thôi,có biết không?

-Ồ...ta biết rồi!

Đại ca của ta quả nhiên là rất dễ dụ,chỉ cần năn nỉ vài câu là ta đã được ra ngoài. Hắn vừa ra khỏi cửa ta liền lôi Vân Đình vào phòng,bắt nàng ta trang điểm cho ta thành một công tử đẹp trai,Vân Đình đi theo ta nên cũng phải cải thành nam nhân. Sau khi...ngủ gục được khoảng một tiếng ta đã hoàn toàn trở thành người khác. Mái tóc dài đã được quấn cao gọn gàng,trên đỉnh có cài một cây trâm bạch ngọc hình rồng tinh xảo.Ma Y tìm được một bộ đồ nam nhân màu xanh ngọc bích,Thiên Y phụ trách đem...tiền. Khi mọi chuyện đâu vào đấy,ta đứng lên xoay một vòng,trong gương hiện ra một nam tử đáng người thanh tú thuần khiết,đôi phượng mâu cực kì hút hồn. Hoàn hảo quá đi mất,ta bây giờ đã là một công tử vô cùng đẹp trai,khẳng định sẽ có rất nhiều nữ nhân nhìn thấy ta sẽ chảy nước miếng,haha...

-Đi thôi !

Ta dùng khinh công học được bay thẳng lên mái nhà,hai viên nội đan làm nội lực của ta tăng một cách đáng kể. Ma Y,Thiên Y ôm Vân Đình bay lên nhẹ nhàng,bốn người chúng ta cùng ra ngoài một cách trót lọt. Ra tới Kinh thành,ta thông thả sải quạt đi dạo khắp nơi,tuy ta không rành lịch sử,không rõ đây là thời không nào nhưng nơi này cũng gần giống như ta tưởng tượng,thậm chí khá giống trong phim ảnh cổ trang.

-Oa...tiểu thư,ở đây thật là náo nhiệt!

-Suyt,Vân Đình! Ta đã bảo gọi ta là Công tử!

-Ấy...nô tỳ quên mất!

-Trời ạ! Người cũng đang là nam nhân đó,không được xưng là nô tỳ mà phải xưng là nô tài hay gì gì đó!

-Đình nhi rõ rồi!

-Ấn,Thiên Y,Ma Y đâu?

-Hai người đó đi mua những thứ công tử cần rồi ạ!

-Tốt,đi dạo thôi!

Chợ ở kinh thành tấp nập người qua không thua gì siêu thị ở thời hiện đại. Kẻ mua người bán,có thương buôn,có nhiều mặt hàng,có người diễn xiếc,rất là náo nhiệt. Đáng tiếc là chưa được mua sắm thỏa thích thì từ đâu hàng chục nữ nhân vây lấy ta. Ai nói nữ nhân thời cổ xưa người nào cũng liễu yếu đào tơ,e thẹn ngại ngùng? Ta không tin,bằng chứng là những nữ nhân này vây lấy ta rồi buông lời trêu ghẹo mà không hề đỏ mặt. OMG,ta thừa nhận đẹp trai

-Xoet...!

-Á...cứu mạng!

Ách...má ơi,hắn rút kiếm xoay một vòng làm cả bọn nữ nhân mê trai mặt mày xanh mét thi nhau bỏ chạy toán loạn. Khuôn mặt làm cho người ta không lạnh mà run,rất lạnh khốc~. Đột nhiên,hắn chìa kiếm vào mặt ta...ây ấy ấy...đừng đùa nha!

-Ngươi vừa làm gì ta?

-Ta...ta chỉ bắt đắc dĩ cướp của ngươi một nụ hôn thôi mà!

Oái,ta lại quên mất ta đang là nam nhân,trời ơi làm sao đây? Ta không muốn chết như vậy đâu nha,rồi sau này sử sách sẽ ghi lại tên ta với sự kiện trọng đại ngày hôn này” từ tiểu thư của phủ tể tướng Nam Ngự Yên Yên giả nam nhân đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt,ngay cả nam nhân cũng không tha,bản tính sắc lang trời lên ngay cả nam nhân cũng dám hôn liền bị nam nhân kia cho một phát đao về đoàn tụ với ông bà”

Ồ...ô...có vẻ nam nhân này rất là muốn giết ta nha,vỗ mông ngựa,vỗ mông ngựa...

-À ờ...đại ca đẹp trai à,ta chỉ là...vô tình thôi!

-Vô tình?

-Vì ta bị đám nữ nhân đó đuổi theo,quỳnh quá thể nào mà lại vấp vào đại ca đẹp trai anh tuấn tiêu sái đây,ta cũng không phải là cố ý,mong đại ca rộng lòng từ bi mà bỏ qua cho,mỗi ngày ta sẽ niệm kinh nam mô a di đà phật cầu phúc cho đại ca!

Tự ái không quan trọng,tính mạng mới là nhất,đừng có giết ta,nếu không tổ tông mười tám đời nhà ngươi đều sẽ không thoát khỏi lời nguyền rủa của ta.

-Chủ nhân!

-Keng!

-Là tiếng kim loại va chạm nhau, hai nhân vật luôn xuất hiện đúng lúc nguy cấp đã xuất hiện,xin giới thiệu đó chính là bạn Thiên Y và bạn Ma Y.Cả hai đang cùng đấu với nam nhân tóc trắng. Tiếng kiếm xoang xoảng bên tai,Vân Đình cuối cùng cũng hoàn hồn mà lặn về phía ta. Ta lúc này chỉ chăm chú nhìn hai bên chiến đấu kịch liệt,động tác cả hai bên vô cùng đẹp mắt,uốn lượn tránh né nhẹ nhàng,thân thủ linh hoạt,xuất chiêu nhanh chóng. Nhìn xem,nhìn xem,đánh nhau giữa các cao thủ trong truyền thuyết đó. Mọi người đều đã bỏ chạy tán loạn,chi còn ta và Vân Đình ngồi như hai tảng đá xem đánh nhau.

-Tuyệt,Thiên Y coi chừng bên phải,ấy...đại ca à,đừng ta tay trên mặt nha,mất hết vẻ đẹp trai của người ta. Ma Y,ngươi coi chừng mặt của đại ca đẹp trai tóc trắng nha...

-Nhị ca,không được...

Một giọng nam cực kì trong trẻo cất lên sau lưng ta,OMG...lần này là một nam nhân tóc vàng,khuôn mặt rất baby,làn da trắng mịn như cái bánh bao,hắc hắc...muốn cắn quá.

Đại ca tóc trắng đột nhiên dừng tay,Song Y (gọi chung cả hai) cũng ngừng ra chiêu. Oa...không ngờ hôm nay đi chơi gặp nhiều chuyện quá.

-Nhị ca,đại ca đã căn dặn sang Chu quốc không được gây ra chuyện,huynh quên rồi sao?

-Bọn họ tấn công ta!

-Ai...đại ca tóc trắng à,ai bảo huynh chìa kiếm vào người ta,hộ vệ của ta nhìn thấy chủ nhân mình sắp chết không lẽ không được ra tay can thiệp?

-Hộ vệ?

-Còn nữa,ta đã bảo đó là chuyện ngoài ý muốn,ta cũng đâu có cố ý...

-Nhị ca,xảy ra chuyện gì vậy?

-Nè người anh em,ta kể cho ngươi nghe,ta chỉ là sợ ý trượt chân ngã lên người nhị ca của ngươi,thế mà hắn đột nhiên rút kiếm kề cổ ta,hộ vệ của ta liền bay tới,thế là đánh nhau!

Cổ? Hình như có chút rát...

-Má ơi,máu...chảy máu...Vân Đình,cổ ta chảy máu rồi,ô...ô...tên hỗn đản tóc trắng nhà ngươi,dám làm ta chảy máu,nhờ để lại sẹo thì ngươi tính thế nào hả? Ta mà có sẹo ta sẽ sai Song Y lột da nhà ngươi đắp vào,ô~...

-Ngươi là nam nhân gì mà chảy có một chút máu đã la toáng lên rồi,thật giống đồ đàn bà!

-Con mắt nào của ngươi thấy tiểu thư nhà ta là nam nhân hả?

- Tiểu thư?

Cái miệng hại cái thân~ . Vân Đình ngốc nghếch...thăm rồi,ta thăm rồi...

-Ồ...chỉ là nói giỡn,các người đừng tin,hahaha,nói giỡn thôi mà...

-Thật là điên!

-Nói ai điên hả? Người làm ta bị thương chảy máu còn không mau xin lỗi lại còn dám **** ta điên? Mama mia,đồ rắm thôi!

Hình như ta lỡ miệng nói cái gì rồi thì phải. Mọi người đều nhìn ta bằng ánh mắt quỷ dị. Má ơi,mau mau đi khỏi cái cục diện rắc rối này dùm người ta,ô~. Tên rắm thôi tóc trắng,người mà không đẹp trai thì ta đã cào rách mặt người rồi,vì ta “thương hoa tiếc ngọc” nên người mới tránh khỏi đại nạn này đó biết chưa hả? Hắn dường như rất “hiếu lòng” ta,lập tức leo lên xe ngựa mà phóng đi!

-Song Y,các người theo dõi xem hắn đi đâu!

-Để làm gì ạ?

-Để trả thù! Hắn dám làm ta chảy máu,nếu ta không trả thù này thì ta không phải Nam Ngự Yên Yên!

...

Thời gian trôi qua,sau khi mua sắm thỏa thích,Song Y đã trở về...

-Chủ nhân,hắn sau khi chờ tên tóc vàng đi...nhà xí thì ghé vào một túp lều,sau đó lại lên đường đến Tây Sương lâu,hiện giờ vẫn còn đang ở trong đó.

-Tây Sương lâu? Là chỗ nào?

-Là kĩ viện đồng thời là nhà trọ lớn nhất của kinh thành!

-Ở đâu?

-Gần đây thôi ạ!

-Dẫn ta đi!

Kỹ viện? Khuôn mặt hắn thuần khiết như thế mà lại vào kỹ viện? Thật là không ngờ nha. Mặc kệ,tìm cách vào đó rồi sẽ trả thù hắn sau,thối nam nhân,dám làm ta bị thương,chờ đó,người chờ đó...

...

-Hắc xì~!

-Nhị ca,huỳnh sao vậy?

-Chẳng biết! Đệ lỗi ta vào kỹ viện làm gì?

-Ở Ngõn quốc ta bị đại ca cấm không cho vào kỹ viện nên rất tò mò,sẵn tiện dịp này ta muốn tìm hiểu cho biết.

-Không nên,đệ còn nhỏ,đừng chú tâm vào những việc này.

-Ta chỉ là xem cho biết thôi mà...

-Như vậy là được rồi,mau tìm chỗ trọ,ngày mai chúng ta sẽ vào hoàng cung Chu quốc!

(đội xem sự trả thù của Nam Yên nga ==))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Sau khoảng mười lăm phút,theo sự chỉ dẫn của Song Y,ta đã đến được Tây Sương lâu. Nơi này thật sự kêu gọi sự hứng thú của ta đó nha,nếu sau này

rảnh rồi ta sẽ cho xây dựng một kĩ viện của riêng ta rồi tha hồ hốt bạc,hắc hắc...

-Tiểu...à không,công tử! Chúng ta...đừng nên vào nơi này!

-Tại sao?

-Công tử,đây là kĩ viện đó,thân cao quý như người làm sao có thể vào nơi này chứ?

-Ta đâu có tới đây để trêu hoa ghẹo nguyệt,ta là tới trả thù đó!

-Nhưng mà...

-Không có nhưng nhị gì hết! Đi mau!

-Ai...Đình nhi không dám vào!

-Có gì mà không dám,ngươi chỉ cần đi theo sau ta là được rồi...í...Song Y đâu?

-Bọn họ bảo đợi tiểu thư ngoài kiệu ạ!

-Hừ...gì mà đợi chứ,trốn tránh không dám vào kĩ viện thì có!

-Công tử à,chúng ta...tốt nhất là không nên vào trong đó!

-Hừ...ngươi không vào thì để một mình ta vào!

Nói rồi ta bày ra một bộ mặt giận dữ bước vào bên trong,quả nhiên không ngoài dự đoán,Vân Đình sợ ta giận nên đã ngoan ngoãn theo ta bước vào. Vừa nhìn vào chính diện bên trong,hàng trăm cặp mắt nhìn ta với đầy đủ loại biểu cảm.

-Hôm nay là ngày gì mà có nhiều nam nhân tuấn mã vào đây quá vậy?

-Nam nhân này không thua gì nam nhân tóc trắng lúc nãy nhỉ?

-Đúng,đúng...cả hai quả thật thanh tú như nhau!

-Ai...Thanh tú như thế mà lại vào thanh lâu tìm vui!

Con bà nó,tìm vui cái đầu nguoi ấy. Tên nam nhân xấu xí mặt mụn chết tiệt,ngươi lo cho ngươi đi,đừng có ở đó bình luận người ta. Vì sự nghiệp trả thù cao cả,ta nhẫn...nhưng mà cũng thật may mắn,không có ai bàn luận về vụ “cưỡng hôn” hoành tráng của ta lúc này,chắc có lẽ họ không có mặt lúc đó,nếu không ta chỉ có nước chui xuống đất. Ô~ nụ hôn đầu tiên của ta đã bị tên thối nam nhân đó cướp đi,đã vậy còn kẻ kiếm vào cổ ta nữa,ta hận,ta hận~

-Xin hỏi nhị vị công tử dùng gì ạ?

Tiếp ta là một vị cô nương xinh đẹp tóc búi xéo cài hoa mẫu đơn. Nàng nhìn ta e lệ thẹn thùng,má ơi...thật muốn nỏ da gà!

-Cho ta một ấm trà thượng hạng!

-Công tử còn muốn dùng gì nữa không?

-Gọi tú bà ra đây đùm ta được không?

-Dạ?...À,được ạ!

Ta ngược nhìn nàng rồi phát quát tươi cười,haha...cái này gọi là “Nam nhân kế”, rất hữu dụng đó nha,bằng chứng là mặt nàng ta đỏ lên một cách nhang chóng. Nói rồi nàng lướt đi thướt tha biến mất sau đám đông. Trong thời gian chờ đợi,ta chăm chú quan sát nơi này,kiến trúc của tòa nhà này khá giống với các kĩ viện thanh lâu trong phim nhưng nó có vẻ to lớn và đồ sộ hơn hẳn,có ba tầng lầu,mỗi tầng khoảng mười lăm phòng,chất liệu là gỗ nhưng rất bóng mượt,những cây cột lớn có chạm khắc cả hình rồng,xung quanh treo rất nhiều lồng đèn. Nơi ta đang ngồi chắc có lẽ là nơi tiếp khách cộng ăn uống. Ôi trời,to lớn như vậy làm sao biết tên hỗn đân đó ở phòng nào đây?

-Xin hỏi nhị vị công tử tìm ta có việc chỉ?

Oa...không hổ danh là thanh lâu lớn nhất kinh thành,ngay cả tú bà cũng quyến rũ như vậy,nàng hình như cũng mang cùng nét biểu cảm giống cô nương kia khi nhìn thấy ta thì phải,hắc hắc...

-Cho ta hỏi,lúc này có nam nhân nào có mái tóc màu trắng vào đây không?

-Tóc trắng? Có ạ,vị đó có mái tóc dài màu trắng rất đặc biệt!

-Đúng rồi! Hắn bây giờ đang ở đâu?

-Xin hỏi công tử có quan hệ gì với công tử tóc trắng kia ạ?

-À...à...ta là bạn thân của hắn,hắn lên ta đi kĩ viện nên ta đi tìm hắn tính sổ!

-Ra là vậy!

-Cô nương biết không,hắn rất xấu tính,vào kĩ viện mà còn dẫn theo đệ đệ tóc vàng ngây thơ đáng yêu của ta theo,dạy cho đệ đệ ta toàn tư tưởng xấu nên ta mới lo lắng...

Ta diễn cũng không tồi chứ nhỉ? Vân Đình ngồi kế bên ta hai mắt tròn ngược,mồm của nàng ta có thể nhét đầy một quả trứng. Ta thật có năng khiếu làm diễn viên~

-Vị công tử kia hiện đang ở lầu ba,phòng thứ nhất! Công tử mau lên đó đi!

-Cô nương,hôm nay ta bao trọn Tây Sương lâu,chỉ cần không được cho ai lên lầu ba quấy rầy huynh đệ chúng ta là được!

-Công tử thật hào phóng,tiểu nữ xin ghi nhận!

-Không có gì! Vân Đình,ra ngoài gọi Song Y đưa ngân lượng cho vị này!

-Dạ!

-Công tử còn điều gì dặn dò?

-Sai người đem bình trà thượng hạng ta vừa gọi lên đó là được rồi!

Vân Đình đem ngân lượng vào xong ta bày cho nàng một mâm thức ăn thượng hạng,sau đó đi theo tiểu cô nương mang trà lên lầu.

-Cô nương,dừng lại đã~~

-Sao ạ?

-Huynh đệ của ta bị bệnh mà không chịu uống thuốc vì hắn sợ đắng,cô nương chờ ta lấy thuốc hòa vào trà để hắn uống cho dễ!

-À...công tử thật là tốt,lo lắng cho huynh đệ mình như thế,vị công tử kia biết được hắn sẽ rất cảm động!

Cảm động hay không ta không biết,miễn sao hắn không phát hiện trong trà có “thuốc bất lực” là được rồi.

-Xong rồi,cô nương đem trà vào trước đi ! Ta nhớ ra mình để quên đồ dưới lầu,để ta xuống lấy rồi lên ngay!

-Vâng ạ!

Vậy là xong bước một,chỉ còn chờ cá cắn câu nữa thôi,hắc hắc...ta thật là giỏi bịa chuyện,ta hâm mộ mình quá đi!

-Vân Đình,ngươi cứ yên tâm ngồi ở đây ăn uống thỏa thích đi nhé,xong việc ta sẽ đưa ngươi về!

-Công tử định làm gì người kia vậy?

-Xong việc ta sẽ kể cho ngươi nghe sau!

-Người không làm việc gì tay trời đó chứ?

-Không,hoàn toàn không! Ta thề với ngươi đấy!

-Được rồi,nô tì...ấy...nô tài chi thuận miệng hỏi vậy thôi!

-Suyt,nha hoàng kia tới tìm ta đấy!

-Công tử,trà đã được đưa lên!

-Ta biết rồi,cám ơn cô nương!

Ta lại phát quật,tặng cho nàng ta thêm một nụ cười mê hồn rồi thong thả bước lên lầu ba. Có được nội công,ta học theo đại ca cách che dấu hơi thở từ từ đưa tay áp sát tường.

Không có động tĩnh gì cả.

Hắn uống trà chưa vậy? Hay là cô nương kia đi nhầm phòng, hay là hắn ra ngoài rồi? Tình thế cấp bách, ta phá cửa xông vào đại vậy. Hắn đang ngồi trên bàn, thấy ta vào bỗng trừng mắt nhìn ta nhưng không có đứng lên hay phản ứng gì, haha, bất động rồi, bất động rồi!

-Ngươi khỏe không? hắc hắc...

-Là ngươi làm phải không?

-Ồ...ta làm thì sao?

-Ngươi có cừu hận gì với huynh đệ ta mà phải làm vậy chứ?

-A...cậu bé tóc vàng đáng yêu, qua phòng kế bên ngủ một giấc cho đã nhé, để ta tính sổ với ca ca của ngươi!

Đám gia nhân ta gọi trước đã lên tới, vậy là xong bước hai, giờ thì làm thịt tên hỗn đản này nữa là xong.

-Hạ lưu! Ngươi mau đưa ta thuốc giải!

-Không có thuốc giải, thuốc này do ta tự chế!

-Ngươi...

-Ai bảo ngươi không chịu xin lỗi ta, mau xin lỗi ta sẽ chỉ cho ngươi cách giải!

-Ta không xin lỗi thì sao?

-Thì cho ngươi làm "linh hồn tượng đá" chứ sao! Có xin lỗi không thì bảo?

-Không! Nếu ta thoát ra được ta sẽ đem ngươi băm thành trăm mảnh!

-Ôi~~! Sợ quá! Để ngươi băm ta không bằng bây giờ ta ăn ngươi trước đi!

-Ngươi...ngươi định làm gì?

-Nam nhân với nam nhân thì làm gì hả? Cường sắc ngươi nha?

-Ngươi đừng có làm chuyện điên rồ!

-Ta thích làm chuyện điên rồ thì sao? Nào, tiểu cô nương xinh đẹp, mau đến đây~, ta sẽ thương ngươi, hahahaha...

-...

Mặt hắn càng ngày càng đen, hắc hắc...xem hôm nay ta đùa giỡn ngươi như thế nào.

-Mau lên giường, ngồi hoài sẽ mỏi chân lắm!

Hắn nặng thật, ta phải lôi hắn đi như lôi cái bao gạo mới tới được giường, xem kìa, xem kìa, mặt hắn sát khí đã dâng tới cực điểm, ta không sợ, đối với ta chẳng có gì là đáng sợ khi ngươi thành người bất lực, hắc hắc...

-Bây giờ ngươi muốn ta cởi áo trước hay cởi quần trước?

-...

-Im lặng à? Vậy ta cởi áo trước nhé!

Thách ta hả? Xui cho ngươi rồi, ta nói cởi là ta cởi, nhưng mà ta thật không ngờ, lúc ta cúi đầu cởi áo hắn thì hắn lại dùng răng cắn lấy dây trâm định phóng vào ta, bao nhiêu tóc Vân Đình tổn công bói cho ta đều tung ra hết.

-Ngươi...ngươi là nữ nhân?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

-Giữ chứ,tóc ta vừa mới xõa ra là người đã biết được ta là nữ nhân rồi sao?

-Không có nam nhân nào để tóc dài quá đầu gối như người!

-.....

Biểu cảm trên khuôn mặt hắn càng ngày càng cổ quái,chắc là bị sock khi biết ta là nữ phần nam trang đó mà. Có nữ nhân nào như ta không? Hạ được cường bức nam nhân. .lên giường ,khăng định chỉ có đám tặc biến thái và người hiện đại như ta thôi. Thật cảm ơn ông trời đã ban cho ta khuôn mặt dày vô địch (k những mặt dày mà còn bt nữa =]])

-Ai da. .cây trâm của ta bị người ngậm mất rồi,không nên nhé,dơ lắm đấy!

Không phải ta lo vấn đề vệ sinh mà là lo. . giá trị của cây trâm. Bán được rất nhiều tiền đó nha. Trong lúc rút cây trâm từ miệng hắn, đột nhiên hắn mở miệng cắn một phát vào ngón tay ta.

-Người là cầu hả? Sao lại cắn ta,mau nhả ra!

-.....

-Người mà không nhả ra thì đừng có trách!

-.....

Mụ nội nó,ta cúi xuống cô hắn tát cho một cái thật đau,khuyến mãi cho hắn thêm một đồng nước miếng,tien thể ăn trộm đậu hủ trên người hắn,khà khà. .quả là mỹ nam,đậu hủ thật sự rất tuyệt. Ta với hắn hình thành một tư thế vô cùng ám muội,mặc kệ,thử xem ta và người ai lợi hại hơn ai. Sau năm phút giằng co,ta và hắn đồng loạt nhả răng ra,ngón tay yêu dấu của ta in một vòng tròn dấu răng nhưng không có chảy máu,hắn trúng “thuốc bất lực” nên không có đủ sức cắn ta,ta cũng ưu ái tặng cho hắn dấu vết nguyên hàm răng trên cổ.

-Người thật là dơ bẩn!

Con mẹ nó,hắn cắn ta trước mà dám bảo ta dơ bẩn?

-Người mới là đồ cầu,đồ dơ bẩn tự tiện cắn người!

-Người muốn gì?

-Xin lỗi ta mau!

-Tại sao ta phải xin lỗi?

-Ai bảo người làm cổ ta chảy máu? Ta là nữ nhân đó nha,nhan sắc rất quan trọng người có biết không hả?

-Không liên quan đến ta,là người tự chuốc lấy!

-Chuốc lấy cái đầu người, có ai muốn hôn người đâu,ta chỉ là sơ ý ngã lên người người.

-Là do người bắt cắn!

-Vậy ai mượn người chữa kiếm vào cổ ta hả?

-.....

-Xin lỗi ta mau,không thì đừng trách ta giờ trò!

-Hừ. .ta không xin lỗi,để xem người có thể giờ trò gì!

-Để ta nghĩ xem. .nhỏ sạch tóc người rồi đưa vào thiếu lâm tự làm hòa thượng hay cải trang người thành nữ nhân bán vào thanh lâu?Với nhan sắc của người có thể kiếm được một khối tiền lớn đó nha !

-Người dám. .

-Cờ đồ người ta còn dám thì sá gì mấy cái việc con con này!

-Đồ dâm phụ! Đồ yêu nữ!

-Người bảo ta là dâm phụ,yêu nữ thì đừng có hối hận nhé. Ta không biết một dâm phụ có thể làm gì nam nhân xinh đẹp như ngươi đâu,haha...

-Ngươi...ngươi định giờ trò gì?

-Ồ...hắc hắc...chỉ là lột sạch đồ của ngươi rồi đem treo giữa Tây Sương lâu cho mọi người cùng chiêm ngưỡng thôi mà!

-.....

-Thế nào hả? Hay ngươi nghĩ trò đó không đủ vui?

-Ta...ta sẽ giết ngươi nếu ngươi dám làm vậy!

-Ai bảo ngươi đối xử thô lỗ với “nữ nhi yếu đuối” như ta,trước khi ngươi giết được ta thì chuyện ngày hôm nay cũng đủ để ngươi” lưu danh thiên hạ” rồi

-Xin lỗi!

-Nói gì nghe không rõ~

-.....

-Im lặng à? Vậy bây giờ ta đi sai gian nhân lột đồ ngươi treo giữa Tây Sương lâu nhé!

-Ta xin lỗi!

Hắn gầm lên như một con mãnh thú,khuôn mặt tuấn mĩ giăng đầy hắc tuyến. Ta thật sự là đại cao thủ rồi,có thể làm cho nam nhân kiêu ngạo này nói xin lỗi,ta thật là hâm một mình quá đi,haha...

-Nhỏ nhẹ một chút,xin lỗi gì mà không có thành ý gì cả,cứ như ngươi sắp ăn thịt ta ấy!

-.....Cô nương,ta xin lỗi!

-Hihi...vậy mới được chứ

-Bây giờ thì mau đưa thuốc giải cho ta!

-Xin lỗi nha,ta không phải đồ ngu. Đưa cho ngươi để ngươi lại kẻ kiếm vào cổ ta à? Ta e lần này không chỉ chảy máu mà ngay cả cái đầu yêu dấu của ta cũng sẽ rớt xuống đất!

-Ngươi...

-Ngoan ngoãn để ta đùa giỡn thêm một chút nữa rồi sẽ tha cho ngươi!

Vừa nói ta vừa lấy trong túi áo một cây bút,ta vẽ râu mèo lên mặt hắn,vẽ đủ thứ,hành hạ người khác làm ta thấy vui quá đi mất. Tuy khuôn mặt hắn thật hoàn mĩ nhưng ta thích phá vỡ sự hoàn mĩ đó.

-Ngươi...ta nhất định sẽ cho ngươi chết không toàn thây!

-Ồh...ta sẽ chờ,giờ thì tạm biệt ngươi nhé!

-Đồ yêu nữ,mau đưa thuốc giải đây!

-Không có thuốc giải!

-Ngươi...

-Ngươi cái gì mà ngươi? Yên tâm,”thuốc bắt lực” của ta sau một thời gian nhất định sẽ hết tác dụng! Tạm biệt ngươi!

-Ta tặng cho hắn nụ hôn gió trước khi đóng cửa lại,cười chết ta thôi,giờ thì mau chuẩn về nhà,bằng không một lát nữa cái đầu ta thật sự sẽ rớt xuống đất đó nha

.....

Hắn nằm đó khoảng nửa canh giờ thì bắt đầu cử động lại được,vừa đặt chân đến Chu quốc đã bị tiểu yêu nữ hạ được đem ra làm trò cười rồi,đường đường là một vương gia cao quý như hắn lại bị một nữ nhân vô danh tiểu tốt làm cho mất mặt như vậy, mỗi hận này cho tới thiên thu hắn cũng không thể nào quên nổi. Nhưng hắn đoán có lẽ nàng không phải là người xấu. Lúc hắn xuống ngựa bị nàng ngã trúng,nàng cải trang thành nam nhân giữa đường hôn hắn thì còn ra thể thống gì?Hắn tưởng nàng cố ý gây chuyện nên mới tức giận muốn hỏi rõ,nào ngờ chìa kiếm trúng cổ nàng làm nàng bị thương. Chỉ có vậy thôi mà nàng lại sai hộ vệ theo dõi hắn,không phải hắn không biết mà là vì hai tên hộ vệ kia hình như không có ác ý gì nên hắn mới bỏ qua. Nào ngờ nàng lại mai phục hắn ở Tây Sương lâu,lại còn bỏ thuốc vào trà để tiện đùa giỡn làm hắn dở khóc dở cười. Trước mặt nàng hắn không tài nào ra vẻ uy

nghiêm nổi,mà dù có ra vẻ giận dữ hay uy nghiêm thì nàng vẫn như tảng đá không biết sợ là gì. Nàng ngang nhiên cởi áo hần mà mặt không hề đỏ,lại còn cắn cổ hần,đã vậy còn về lưng tung trên mặt hần những hình thù quái dị.Không ngờ nữ nhân Chu quốc bạo gan như vậy, chẳng giống như nữ nhân hần sắp cưới,suốt ngày bệnh tật lại còn yếu ớt (làm to =]]).

-Nhị ca,không sao chứ?

-Ta không sao!

Tam đệ của hần là Thượng Quan Đình cũng cùng sang Chu Quốc với hần,đó là đệ đệ mà hần và hoàng thượng vô cùng thương yêu. Vậy mà cũng bị nàng ta đem vào trò chơi. Hạ được luôn cả đệ đệ hần.

-Đệ sao rồi?

-Những người kia khiêng ta qua phòng kế bên rồi đi ra ngoài,bỏ ta nằm bất động trong phòng.ô...ca,ta sợ ca xảy ra chuyện gì nên không tài nào...ngủ được (mẹ ơi,h này còn ngủ?)

-Không có chuyện gì cả! Đệ đừng khóc!

-Nam nhân đó tại sao lại hạ được chúng ta chứ?

-Không có gì,đệ không cần phải lo,đã giải quyết xong rồi. Bây giờ chúng ta mau chóng chỉ ngoi ngày mai tiến vào hoàng cung Chu quốc!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Ta về đến biệt viện cũng đã gần chiều tối,đợi khi ăn uống no đủ ta bắt đầu kể lại mọi sự việc cho Vân Đình nghe,nàng ta có nghĩ nát óc cũng không thể ngờ tiểu thư cao quý của mình lại có thể làm ra những việc kinh thiên động địa như vậy.

-Tiểu thư,nếu mà để mọi người biết được chuyện này chúng ta chỉ có nước đào hố chôn mình thôi! Nhờ người ta tìm đến chúng ta trả thù thì sao?

-Ai...ngươi quá lo xa rồi,dầu gì ta cũng sắp lấy chồng bên tận Ngôn Quốc,hần làm sao biết ta ở đâu mà trả thù chứ,khả năng hần tìm được ta chỉ có 1% thôi!

-Nhưng mà tiểu thư làm vậy cũng thật quá đáng,nô tì có chết cũng không dám cởi áo người ta,lại còn...lại còn...cắn cổ người ta nữa!

-Vân Đình ơi là Vân Đình,sau này ngươi lấy chồng rồi ngươi sẽ biết những việc ta làm hôm nay chỉ là con kiến cọng cỏ. Chẳng lẽ sao này ngươi không cởi áo cho trượng phu của ngươi ư? Thậm chí còn ăn hần luôn chứ đừng nói gì là cắn!

-A...tiểu thư thật xấu,sao lại nói những chuyện tể nhị như vậy chứ!

Cái gì đây? Một bọn ngây thơ?

Nhắc lại chuyện Tây Strong lâu,lúc ta vừa ra khỏi cửa đã vội tìm dây buộc lại tóc nếu không thì...bể chuyện như chơi. Thời gian sung sướng của ta cũng không còn nhiều,hưởng thụ trước rồi mọi việc còn lại tính sau.

.....

Hoàng cung Chu quốc

-Người đó chính là Nhị vương gia của Ngôn quốc? Màu tóc quả rất đặc biệt!

-Chàng thật là anh tuấn bất phàm!

-Suyt,người ta sang tận đây để cầu hôn Nam Yên công chúa đó!

-Nam Yên công chúa là ai?

-Chính là con gái thứ tư của ngài tể tướng!

-Vị tiểu thư kia thật là may mắn,được một vương gia anh tuấn phi phàm như vậy đến cầu hôn!

-Không đơn giản như người nghĩ đâu,nghe nói cuộc hôn nhân này mục đích chính là để liên kết hai nước!

-Xi,nếu là chàng đi cầu hôn thì dù là vì mục đích gì ta cũng cam lòng!

-Người nằm mơ à? Người mà chàng cầu hôn không phải hạng cung nữ thấp hèn chúng ta,an phận giữ gìn đi!

-Ta chỉ là nói giỡn thôi mà!

-Coi chừng cái mạng của người đó,mau làm việc đi!

Màu tóc của Thượng Quan Tán Lý khác với mọi người vì thế mà trên đường đi tham kiến hoàng đế Chu quốc đã thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn của các cung nữ và thái giám. Trờ lại việc ở Tây Sương lâu,khi xuống thanh toán tiền hán ngựa khi nghe tú bà kể lại sự việc hôm qua. Yêu nữ chết tiết kia dám bịa chuyện nói hán xấu tính,dụ dỗ đệ đệ nàng ta vào kĩ viện mà thực tế,đó là đệ đệ của hán,người dẫn hán vào kĩ viện cũng là đệ đệ của hán.

-Thưa ngài,hoàng thượng hiện đang ngự ở bên trong,mời ngài vào!

-Đa tạ!

Cánh cửa từ từ hé mở mang theo sắc vàng của nắng chiếu thẳng tấp xuyên qua người Thượng Quan Tán Lý. Quốc Hoa Mộ Lang ngồi bên trong thật sự bị hấp dẫn bởi mái tóc bạch kim như đang tỏa sáng kia. Quả thật đúng như lời đồn,Thượng Quan Tán Lý có vẻ đẹp của tiên nhân,thanh cao mà thoát tục,khi chất lại cao ngạo bất phàm,hắn làm cho người ta có cảm giác vô cùng xa xôi khó gần.

-Lần đầu gặp mặt,thần là Thượng Quan Tán Lý,tham kiến hoàng thượng,hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

-Vương gia không cần đa lễ,mời ngồi!

-Đa tạ hoàng thượng!

-Vương gia đi đường xa chắc là mệt mỏi lắm? Xin mời dùng trà!

-Đã phiền hoàng thượng quan tâm,thần muốn trực tiếp vào vấn đề chính!

-Haha...không hổ danh là người Ngôn quốc, làm việc lúc nào cũng nhanh chóng và dứt khoát!

-Hoàng thượng khen quá lời rồi!

-Vậy vương gia dự định khi nào sẽ đến cầu hôn Nam Yên công chúa?

-Nam Yên công chúa?

-Là danh hiệu trăm ban tặng cho nàng!

-...Nếu được,thần muốn đến cầu hôn nàng trong ngày hôm nay!

-Nhanh như vậy sao? Vương gia không định nghỉ ngơi trước à?

-Đa tạ hoàng thượng quan tâm,trước khi vào hoàng cung thần và đệ đệ đã dừng chân nghỉ ngơi ở Tây Sương lâu rồi! Thời gian cũng không còn nhiều,thần muốn tới cầu hôn trước,đồ sính lễ khoảng hai ngày sau sẽ được đưa tới.

-Nói vậy là vương gia một mình sang đây?

-Đệ đệ phòng Hạ Tu Lý Phong biết được tin tức sẽ sai người đến tiêu diệt,thần và đệ đệ quyết định sang Chu quốc trước,những người còn lại sẽ cải trang thành thương nhân đem đồ sính lễ đến sau!

-Ra Vương gia đã có tính toán trước,vậy đệ đệ của vương gia đâu?

-Vẫn còn đang nghỉ ngơi ở Tây Sương lâu!

-Ừm...để trăm sai người đưa đệ đệ của vương gia vào cung nghỉ ngơi,như vậy tiện hơn.Còn bây giờ, trăm sẽ đích thân đưa vương gia đến phủ tể tướng để cầu hôn!

-Hoàng thượng đích thân đi cùng thần?

-Ân! Việc này rất quan trọng,cuộc hôn nhân của vương gia có liên quan đến hai nước,không thể dễ sơ suất!

Quốc Hoa Mộ Lang miệng nói là vì hai nước nhưng thật ra trong lòng hắn lại là vì muốn gặp Nam Yên nên mới đề nghị đi cùng. Đã lâu hắn không được nhìn thấy khuôn mặt mang nhiều nét biểu cảm khả ái của nàng,lòng hắn quả thật có chút nhớ nhung,vì vậy chuyện hôm nay chính là một cơ hội tốt để hắn có thể đến gặp nàng.

Thượng Quan Tán Lý chăm chú nhìn nét biểu cảm trên mặt Quốc Hoa Mộ Lang, nếu hắn đoán không lầm nhất định hoàng đế Chu quốc là muốn gặp nữ nhân kia nên mới đề nghị đi cùng hắn. Ngồi trên xe ngựa để đến phủ tể tướng, hắn không ngừng suy nghĩ, nữ nhân kia rốt cuộc là người như thế nào mà lại có thể làm cho Quốc Hoa Mộ Lang nóng nảy muốn gặp như vậy?

-Hoàng thượng, thần nghe nói Nam Yên công chúa từ nhỏ đã rất yếu đuối, suốt ngày đau bệnh, chẳng biết có phải như vậy không?

-Trẫm cũng nghe mọi người nói như vậy, nhưng khi gặp nàng rồi thì trẫm lại thấy nàng hoàn toàn trái ngược với lời đồn! Nàng... là một người rất thú vị!

-Thú vị?

-Gặp nàng rồi Vương gia sẽ biết!

Phủ tể tướng...

-Tiểu thư! có chuyện lớn!

-Uhm...ta đang ngủ, đừng có rống vào tai ta như vậy!

-Tiểu thư, đừng ngủ nữa, có chuyện lớn xảy ra rồi!

-Chuyện gì mà lớn hơn chuyện ngủ chứ, để ta ngủ xong rồi tính!

-TIỂU THƯ, CHÁY NHÀ RỒI, MAU CHẠY ĐI THÔI!

-Cháy? Cháy ở đâu? Bớ người ta cháy nhà!

Nghe Vân Đình la hét cháy nhà, ta lập tức mở to hai mắt vọt như bay ra khỏi nhà chính, không ngờ vừa ra tới cửa đã đụng phải hai khuôn mặt...

Hình như rất quen

Không phải, rất rất quen

Không là đã quen

MÁ ƠI! Chính là hoàng thượng và...và...mụ nội nó, tại sao tên hỗn đản tóc trắng cũng có mặt ở đây? Chẳng phải ta đã tính toán rất kỹ khả năng gặp lại hắn chỉ có 1% thôi sao? Tại sao 1% đó lại đến nhanh như vậy? Ta, Hoàng thượng và tên hỗn đản tóc trắng mắt to trừng mắt nhỏ.

-Là người!

-Là người!

Tại sao hoàng thượng cũng trừng ta?

-Tiểu thư, không được để đồ ngủ như vậy mà chạy ra ngoài!

OMG, ta đang mặc đồ một bộ đồ không thể nào mỏng hơn được nữa.

-A...sắc lang! Không được nhìn ta!

Ta vội nắm tay Vân Đình chạy thục mạng vào trong nhà

-Vân Đình, là tại người, ai bảo người la cháy nhà hả?

-Vi...Vi...tiểu thư ngủ như chết, chỉ có cách này mới gọi tiểu thư dậy được thôi!

-Vậy tại sao hoàng thượng lại có mặt ở đây? Và còn...má ơi tại sao tên hỗn đản tóc trắng kia cũng có mặt?

-Tiểu thư, nó thì cũng rất kinh ngạc, người nam nhân tóc trắng đó chính là...là...Nhị vương gia Ngôn quốc đến cầu hôn tiểu thư!

-Cái gì? OH MY GODDDDDDDDD !!!!

Tiếng hét cổ quái của nàng vang khắp biệt viện, Quốc Hoa Mộ Lang không khỏi mỉm cười, tiếng cười càng lúc càng to. Thượng Quan Tán Lý khuôn mặt càng lúc càng quý dị, trong đầu không ngừng hỗn loạn hàng ngàn hàng vạn câu hỏi "tại sao nữ nhân hắn sắp cưới lại là tiểu yêu nữ hôm qua? Tại sao nàng ta không giống như những gì Thanh Long điều tra, tại sao...?"

-Vương gia đã thấy chưa? Trẫm nói nàng rất thú vị!

Quốc Hoa Mộ Lang thật sự rất buồn cười,nàng ham ngủ đến mức nha hoàn phải hết có chấy nhà mới ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài,bộ dạng còn đang buồn ngủ cũng nàng trông rất đáng yêu,cả thân hình nàng hiện lên vô cùng gợi cảm,ẩn sau tấm lụa mỏng là làn da trắng như bạch ngọc.Bất giác,hắn cảm thấy vô cùng ghen tị với Thượng Quan Tấn Lý.

...

Tình hình của ta hiện tại tóm gọn trong bốn chữ HẾT SỨC BI THẪM. Người mà ta hạ được,người bị ta cắn cổ,người bị ta vẩy lên mặt chính là Nhị vương gia Ngôn quốc-Thượng quan Tấn Lý,chính là lão công tương lai của ta. NND,khẳng định lần này nguy cơ chết không toàn thây là rất rất cao. Bây giờ ta thấy tính mạng của mình thật sự là lâm nguy,càng ngày càng căng như dây đàn,chỉ cần “phụt” một cái...

Ô~ tình hình là sau khi trang điểm và thay y phục xong,chúng ta ba người ngồi hội bàn tròn trong đình đối mặt với tên hoàng đế đang cười đến sái quai hàm và khuôn mặt của quý sứ đang đòi mạng của Thượng Quan Tấn Lý.

-Hoàng Thượng,có cần ta lấy móng ngựa đóng lại hàm răng cho ngài không? Ngài cười sắp rớt luôn cả hàm răng ra ngoài rồi kìa!

-Hắc...trẫm...không cần!

-Đột nhiên đến biệt viện của người ta để làm gì?

-Đương nhiên là để bàn chuyện cầu hôn cho nàng rồi!

-Hoàng thượng tể tướng đã trở về!

-Ngươi lui xuống đi! Vương gia,nếu tể tướng đã trở về rồi thì chúng ta mau đến chính điện để nói chuyện cầu hôn!

-Hoàng thượng có thể đi trước được không? Thần có một vài việc muốn nói với Nam Yên công chúa!

-À...thôi được! Vậy trẫm đi trước,xin cáo từ!

Quốc Hoa Mộ Lang rời khỏi đình nhưng tâm trạng có hơi khó chịu,còn ta...trời ơi,đừng có bỏ ta một mình với tên ác ma này chứ,nhìn xem,nhìn xem,kia chính là quý sứ tới đòi mạng,mau cứu người a !

-Ngươi là ai?

Hắn cất tiếng nói âm lãnh như hàn băng ngàn năm đổ thẳng lên người ta. Hơ...hơ...dù sao đây cũng là địa bàn của ta,chắc hắn không ra tay giết người đâu nhỉ?

-Ngươi là ai?

-Ta là Nam Ngự Yên Yên,hay còn gọi là Nam Yên công chúa!

-Không đúng! Người của ta điều tra nói ngươi là người yếu đuối, hay bệnh tật,không thể nào là người được!

-Ngươi...Ngươi dám cho người điều tra ta?

-Mau trả lời câu hỏi của ta!

-Hừ...đó là lúc trước,bây giờ thì ta khỏe mạnh lại rồi,nếu không ta làm sao bức ngươi lên giường chứ...ách!

-Ta phải giết ngươi!

-Ế...ta sắp thành lão bà của ngươi rồi đó nha,ngươi dám giết vợ ngươi hả? Đồ sát nhân!

-Ngươi...!!!

-Ta...hôm đó chỉ là do ta quá tức giận thôi,xí xóa nhé cho ta nhé?

-Ta sẽ nói cho phụ thân của ngươi biết,hôm qua ngươi bỏ được ta!

-Ấy...đừng nói,nếu phụ thân biết ta ra ngoài chơi thì toi!

-Như vậy ta lại càng nên nói cho ông ấy biết!

-Đừng mà...Ta cầu xin ngươi đó!

-Ta sẽ không nói!

-Thật hả?

- Vói hai điều kiện!

- Ách...ngươi...

- Ngươi không đồng ý phải không? Vậy bây giờ ta sẽ đi nói cho phụ thân ngươi biết hôm qua ngươi làm gì ta!

- Ấy đừng...ta chấp nhận hai điều kiện của ngươi, mau nói đi!

- Thứ nhất, xin lỗi ta một trăm lần vì chuyện hôm qua, thứ hai, ngươi sắp thành nương tử của ta nên ngươi phải nhất nhất nghe lời ta, một ý cũng không được cãi lại!

- Một trăm lần? Ngươi điên hả? Làm sao ta nói nổi?

- Không nói nổi thì viết giấy!

- Đồ độc ác! Ngươi là đồ độc ác!

- Không bằng ngươi ngày hôm qua!

-.....

Sau khi bàn chuyện cầu hôn, tên ác độc kia đòi ở lại phủ tể tướng, phụ thân của ta lại càng hí ha hí hửng mà gật đầu đồng ý.

Chính điện, phủ tể tướng...bàn ăn...chúng ta 7 người: Phụ thân, hoàng thượng, lão công tương lai của ta, đại ca, hai tỷ tỷ cộng thêm ta.

- Vương gia cứ tự nhiên ở đây nghỉ ngơi! Cạnh bên nhà chính của Yên nhi còn một phòng trống, nếu không chê xin mời đến ở tạm!

- Phụ thân, không nên...

- Nghĩa phụ...hôm qua Yên nhi...

- Ấy...Lý lang, món này rất ngon, chàng mau ăn đi! tên khốn kiếp dám đem chuyện hôm qua ra không chề ta, chờ đó, ngươi chờ đó!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tình hình trên bàn ăn hiện tại đang rất hỗn loạn, mỗi người mang theo một tâm trạng riêng. Phụ thân và Thượng Quan Tấn Lý có vẻ rất hợp nhau, hoàng thượng và đại ca không có biểu cảm gì, còn lại hai tỷ tỷ và ta đang cùng có tâm trạng “cực kì căm phẫn”. Vì sao? Vì ta bị Thượng Quan Tấn Lý không chề, còn 2 người kia...chỉ có thể là vì hai chữ “ganh tị”. Xong việc cầu hôn, phụ thân ta liền mở yến tiệc, người hiện đại như ta thì có lẽ gọi là tiệc gia đình, mà đã là tiệc gia đình thì tất cả mọi người sẽ cùng có mặt. Vì thế sẽ không ngoại trừ hai nữ nhân kia. Ta có thể chắc chắn một điều là hai người bọn họ đã bị lão công tương lai của ta và hoàng thượng hớp hồn. Nhìn xem, hai cặp mắt hình trái tim không ngừng bắn qua bắn lại giao với ánh mắt của ta lại thành...hình viên đạn. Lạy trời, làm ơn cho bữa đại tiệc này mau chóng kết thúc, như vậy ta sẽ tránh được vô số mối nguy hiểm đang rình rập.

- Nam Yên cô nương, trông thấy hình như nàng và vương gia đây có...

- Ai da...hoàng thượng, đừng bàn luận chuyện này nữa, mau ăn đi, thức ăn nguội hết sẽ không ngon!

- Ân! Cô nương cũng nên ăn nhiều một chút, sức khỏe không tốt thì không thể lên đường sang Ngôn quốc được đâu!

- Hoàng thượng chớ lo, nàng rất khỏe, hôm qua nàng còn bức ta...

- Ái...!

- Phong nhi, con sao vậy?

- Có ai giẫm vào chân ta!

- Oái, xin lỗi ca, thật ra có con muỗi cắn vào chân ta, ngứa quá nên ta lỡ...

- Không sao! Muỗi cắn thận một chút là được rồi!

Nhìn xem,ta đang làm cái việc quái quỷ gì thế này? Hồn đần lão công ngồi bên cạnh khẳng định là đang cười nhạo vào mặt ta. Chỉ tại cái miệng ba hoa của hắn mà ta đập nhảm vào chân của đại ca,lại còn nhét một đồng thức ăn vào chén của hoàng thượng để bịt miệng,tình thế của ta hết sức là thê thảm,tẩu không được mà ở lại cũng không xong. Chỉ còn có nước đầu hàng,xin cầu cứu,ta nhéo một phát vào hông Thượng Quan Tấn Lý,ánh mắt ta phát ra chữ “đừng có nói nữa”,hắn cũng rất nhiệt tình đáp lại ta bằng ánh mắt “phải nghe lời ta”.

Thảm,số ta thật thảm. Ta cắn răng chịu đựng tảng đá mang tên “sức ép” đang đè nặng trên đầu,ngoan ngoãn gấp thức ăn theo yêu cầu của hắn
Tiệc tàn.

Hoan hô! Hoàng thượng đã cáo từ về cung,ta cũng đi theo vì còn một số việc ở triều,hai nữ nhân mê trai kia cũng đã trở về biệt viện.

-Yên nhi,mau đưa vương gia về nghỉ ngơi sớm đi!

-Xin đừng gọi ta là vương gia,nghĩa phụ cứ gọi là Lý nhi cho giống Nam Yên!

Ta nhìn hắn,trong đầu thoáng hiện lên bốn chữ “vô cùng giả tạo”.Trước mặt phụ thân ta thì giả vờ hiền lành nho nhã,sau lưng lại xoay ngược 180 độ.

-Phụ thân cũng nên nghỉ ngơi sớm!

-Ta biết rồi,hai con mau trở về đi!

-Nghĩa phụ,xin cáo từ!

-Cáo từ!

Bây giờ chỉ còn lại ta với hắn...đột nhiên hắn nở nụ cười hết sức quý dị,hơ...hắn sẽ không ăn thịt ta đó chứ?

-Ngươi...tại sao lại cười như vậy?

-Ngươi sợ? Chẳng phải hôm qua ngươi rất gan dạ đó sao?

-Hôm qua khác,hôm nay khác! Tóm lại là ngươi không được làm gì ta,bằng không ta sẽ chế tạo thuốc vô sinh cho ngươi tiết giống!

-Thuốc vô sinh? Tiết giống? Ngươi...!!!

-Đừng quên được lúc trước ngươi uống cũng là do ta chế!

-Ngươi khá lắm,100 lời xin lỗi,mau về viết đi!

-Ngươi...!!!

Cãi nhau một trận toi bời,ta và hắn bắt đầu...đuối lý,vậy là cả hai tự động im miệng lại. Đêm đen tịch mịch,đàn doi cất cánh tạo ra những âm thanh ghé rợn dọa người,hắn lúc này lại trông giống như ma cà rồng,mang sức quyến rũ của đêm đen. Hắn đứng đó,dưới bóng trăng to lớn đang rọi vào mái tóc bạch kim tuyệt mỹ đưa theo cảnh liễu rũ,từng chiếc lá rơi nhẹ rồi sà xuống bay là đà trên tóc hắn. Hắn bước đi,bóng trăng lại theo hắn như không muốn rời...cảm giác lúc này...trông hắn thật cô đơn.

-Ngươi nhìn cái gì vậy?

-Ta nghĩ,ngươi lúc này trông rất giống quỷ sứ!

-.....

-Mà quỷ có lẽ rất cô đơn! Trên đời này không có ai muốn tới gần ma quỷ cả!

-Còn ngươi thì sao?

-Ta thì sao?

-Ngươi đang đứng cạnh ma quỷ!

-Như vậy là ma quỷ đã hết cô đơn,vì ta đang ở bên cạnh ngươi,dù gì ta cũng sắp thành lão bà của ngươi rồi!

-Lão bà là gì?

-Là nương tử,là vợ,là phu nhân...của ngươi đó!

-Ngươi...ngươi nói vớ vẩn cái gì vậy?

-Ai bảo người hỏi ta những chuyện vớ vẩn thì ta phải trả lời như vậy chứ sao!

-Hừ...

-Tối rồi,căn phòng này chắc không hợp với thân phận vương gia cao quý của người,nhưng cũng rất tiện nghi,để ta sai người đem một số đồ dùng cần thiết đến cho người! Giờ thì ta về phòng đánh một giấc đây!

-Không tiện!

-Quên mất,không được tự tiện vào nhà chính của ta,cũng không được giờ trò xằng bậy,biết chưa hả?

-Người phải nghe lời ta hay ta phải nghe lời người?

-.....ta đi ngủ!

.....

Phủ tể tướng,tại một biệt viện khác.

-Y Y,người có nhìn thấy không? Nhị vương gia Ngôn quốc thật là tuấn mĩ động lòng người!

-Ta thích hoàng thượng hơn!

-Là vì người nhìn hoàng thượng trước,còn ta thì lại nhìn chàng trước!

-Người thích hấn?

-Àn,chàng thật là đẹp...màu tóc của chàng quyến rũ ta!

-Người đừng quên hấn đến để cầu hôn ả tiện nhân kia!

-Khốn kiếp thật,tại sao nó lại có diễm phúc đến như vậy! Không những được phụ thân tuyền hộ vệ mà còn được hoàng thượng ban tặng danh hiệu,đã vậy lại còn được một người nam nhân đẹp như tiên đến cầu hôn! Cái gì mà Nam Yên công chúa? Nực cười!

-Tỷ tỷ,người muốn Nhị vương gia đó là của người không?

-Bằng mọi giá ta phải có được chàng!

-Ta có cách!

-Mau nói...

-Bây giờ người đi chuẩn bị hai chén canh yến,một chén bỏ mè được,chén còn lại bỏ xuân được,ta sẽ đem chén bỏ mè được cho ả tiện nhân kia uống,đợi khi ả mè man rồi thì người đem chén bỏ xuân được đến cho chàng uống!

-Tam muội,người thật thông minh! Haha...đến khi gạo đã nấu thành cơm rồi thì nương tử của chàng chính là ta!

-Cũng đã tối rồi,bây giờ chúng ta mau hành động!

...

Đêm,tại biệt viện của Nam Yên

-Bây giờ ta đi đưa chén canh này cho tiện nhân kia uống,nếu ta ra hiệu thành công,người lập tức hành động,đã biết chưa?

-Ta biết rồi,người mau đi đi!

Trời đã tối,chắc là khoảng tám giờ,ta không biết đếm giờ theo cách của người cổ đại,chỉ biết một canh là khoảng hai tiếng. Sau khi tắm rửa chuẩn bị lên giường ngủ thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa...

-Là ai?

-Là ta,tam tỷ đây!

-Đêm đã khuya,người còn đến tìm ta để làm gì?

-Chà dặn ta đem canh tổ yến đến để cho người tắm bổ,đừng lo,ta không có ý gì đâu!

Người tự nhận mình không có ý xấu chính là người hiện đang có âm mưu xấu. Ta hết sức thận trọng né sang một bên để mở cửa, phòng nàng ta có ý định đâm người. Dù sao ta đã học được không ít võ công, khẳng định có thể chế ngự nàng ta. Cánh cửa từ từ mở rộng, trên tay Nam Ngự Y Y là bát canh tổ yến còn đang nghi ngút khói. Nàng ta đang âm mưu gì? Có thật là chính phụ thân sai nàng ta đem đến cho ta không?

-Yên Nhi, phụ thân lo ngại không đủ sức khỏe để lên đường về Ngôn quốc nên sai ta hầm canh tổ yến cho ngươi!

-Vậy sao? Xin đa tạ!

Ta giả vờ mất cảnh giác mà nhận lấy chén canh

Có mùi lạ!

Ma Y từng dạy ta cách phân biệt các loại dược được hòa trộn trong thức ăn, trong quần áo, trong đồ vật... theo như suy đoán của ta, Nam Ngự Y Y đã hạ dược vào chén canh. Mùi khói bốc lên hơi đục mang hương thơm gắt nhẹ, hít vào lại có cảm giác choáng váng buồn ngủ...

Đây chính là mê dược!

Nữ nhân này vì sao lại hạ mê dược với ta? Định trộm đồ à?

-Ai... đột nhiên ta đau bụng quá, ngươi cứ để đó đi, chờ ta đi nhà xí một chút rồi quay lại uống!

-Ta đợi ngươi!

-Vì sao phải đợi ta?

-Vi... Vì phụ thân căn dặn ta phải đích thân nhìn thấy ngươi uống hết canh mới được rời đi!

-Ồ... vậy ngươi chịu khó chờ ta một chút!

Ta giả vờ ôm bụng chạy vội ra phía sau, dùng nóc nhà xí làm bàn đạp bay thẳng lên nóc nhà chính

-Song Y!

-Thuộc hạ có mặt!

-Thiên Y, ngươi có thuốc giải mê dược không?

-Thuộc hạ không có mang theo, nếu chủ nhân cần gấp, thuộc hạ sẽ đi chế ngay bây giờ!

-Như vậy thì không kịp rồi! Tam tỷ đem đến cho ta chén canh tổ yến có bỏ mê dược, bây giờ phải làm sao?

-Để thuộc hạ xuống đuổi nàng ta ra khỏi đây!

-Không được, ta đang muốn xem nàng ta giờ trò gì! Ngươi có cách nào khác không?

-Thuộc hạ có thuốc trung hòa!

-Ma Y, thuốc trung hòa của ngươi là thuốc gì? Không phải độc dược đó chứ?

-Chủ nhân pha chất bột này vào nước rồi uống chung với mê dược sẽ không bị bất tỉnh, thuốc trung hòa có tác dụng cân tính năng của mê dược!

-Như vậy càng tốt! Uống thuốc này trước rồi uống mê dược sau được không?

-Cũng được, nhưng phải uống liên tiếp, thời gian không được cách nhau quá lâu!

-Suyt, mau nấp xuống, có tiếng chân người!

T và Song Y hạ mình nằm trên nóc nhà im lặng quan sát động tĩnh xung quanh, kia chẳng phải là Nhị tỷ của ta sao?

Nam Ngự Y Y lên lút ra hiệu cho Nam Ngự Phiêu Phiêu bảo nàng ta chờ thêm chút nữa, hai người đó đang âm mưu làm chuyện mờ ám gì trong biệt viện của ta?

-Thiên Y, ngươi theo ta vào trong, phòng có chuyện gì bất trắc. Ma Y ở lại theo dõi xem khi ta giả vờ bất tỉnh hai người đó sẽ làm gì!

-Thuộc hạ đã rõ!

Thời gian càng lúc càng gấp, ta phóng xuống cửa sau của nhà chính rồi đi lấy nước để hòa tan bột thuốc trung hòa. Hừ, xem ra sắp có kịch hay để xem

đây.

- Trời nóng quá, để ta uống tí nước cái đã!

- Người uống canh mau lên để ta còn về ngủ!

Ngủ? E là người không ngủ được rồi. Ta uống xong thuốc trung hòa liền cầm lấy bát canh to về ăn một cách ngon miệng rồi bắt đầu giả bộ nhắm mắt từ từ gục xuống bàn. Nam Ngự Y Y cố tình gọi tên ta, sau đó lại dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mặt, một hồi không thấy động tĩnh liền đóng sập cửa lại. Chờ cho không gian yên lặng trở lại ta liền mở mắt ra hiệu cho Thiên Y tới gần.

- Người ngồi ở đây giả làm ta, phòng khi Nam Ngự Y Y quay lại, trời tối, nàng ta lại tắt hết nến, sẽ không nhìn rõ người đâu!

- Chủ nhân, xin cẩn thận!

- Ta biết rồi!

Giao phó xong công việc cho Thiên Y, ta lại phóng lên nóc nhà chờ đợi.

- Chủ nhân!

- Ma Y, mọi việc sao rồi?

- Sau khi Nam Ngự Y Y ra khỏi phòng chủ nhân liền chạy đến chỗ của Nam Ngự Phiêu Phiêu. Nàng ta còn một chén canh nữa, hiện giờ đang chuẩn bị đem đến phòng của Thượng Quan Tấn Lý!

- Cái gì? Tại sao lại còn đem canh đến cho Thượng Quan Tấn Lý? Rốt cuộc hai người đó định làm cái trò gì vậy?

- Chủ nhân, nàng ta đang đi tới!

- Mau phóng sang phòng của Thượng Quan Tấn Lý!

- Bây giờ chúng ta làm gì?

- Mở cục gạch này lên, ta muốn xem Nam Ngự Phiêu Phiêu định làm gì lão công tương lai của ta!

Nóc của căn phòng kế bên nhà chính làm bằng gạch có kích thước nhỏ nên rất khó phát hiện là có người đang nhìn trộm. Từ đây có thể nhìn thấy toàn bộ diễn biến bên trong. Nam Ngự Y Y đang đứng canh chừng ở ngoài cửa còn Nam Ngự Phiêu Phiêu đem chén canh đó vào phòng của thượng Quan Tấn Lý.

- Khuya rồi cô nương còn đến tìm ta làm gì?

- Là phụ thân sai ta đem canh đến tắm bổ cho chàng, sợ chàng không đủ sức khỏe để lo chuyện hôn lễ!

- Làm phiền cô nương phải vất vả công đến đây! Xin cứ để chén canh ở đó, một lát nữa tại hạ sẽ uống!

- Không được, phụ thân dặn ta phải đích thân nhìn thấy chàng uống rồi mới được đi!

Kịch bản cũ rích. Thượng Quan Tấn Lý đôi mày cau lại, tâm trạng không hề vui vẻ hay cảm động gì khi uống canh. Sau năm phút, Nam Ngự Phiêu Phiêu vẫn chưa rời đi, trên mặt lại còn nở nụ cười hết sức khoái trá...

- Chủ nhân nhìn kìa, Thượng Quan Tấn Lý có vẻ như đang không chế bản thân mình không được cử động!

- Con bà nó, nàng ta bỏ cái gì vào canh của lão công ta vậy?

- Thuộc hạ không biết, nhưng hình như không phải là độc dược!

- Mau xuống gọi Thiên Y bịt miệng Nam Ngự Y Y đem đi chỗ khác, còn người ở ngoài hỗ trợ cho ta, khi nào ta gọi mới được xông vào, biết chưa hả?

- Thuộc hạ đã biết!

Mọi việc xong xuôi, ta lập tức phóng như bay xuống trước phòng Thượng Quan Tấn Lý

“Rầm”

- Là ai?

- Là ta!

-Sao lại là ngươi...chẳng phải ngươi đã...

-Ngươi muốn hỏi ta chẳng phải là đã bất tỉnh hả? Muốn hạ mê dược với ta? Chờ kiếp sau đi!

-Ngươi...ta...

-Lão công,ngươi không sao chứ? Ngươi bị nàng ta hạ dược gì vậy?

Ta vội chạy đến trước mặt hắn,Ma Y nói đúng,hắn hình như không có trúng độc.

-Ta...

Đột nhiên hắn lao tới ôm ta với vận tốc tên lửa,má ơi,hắn...hắn cường hôn ta. Cho dù bây giờ ta với hắn sắp thành vợ chồng,nhưng mà...nhưng mà...con bà nó,có ai giải thích dùm ta chuyện gì đang xảy ra không?

-Uy...ngươi làm cái gì vậy?

-Nam Yên,nhị tử của ngươi,hạ xuân dược vào canh!

Hắn vẫn ôm chặt lấy ta,đôi môi mềm ghé sát vào tai ta rồi nói bằng giọng như muỗi kêu đủ để mình ta nghe thấy. Nhớ lại bài học...Ma Y thường đỏ mặt khi nhắc tới xuân dược...mụ nội nó,đó chẳng phải là thứ dược gây kích tình sao? Nam Ngự Phiêu Phiêu chết tiệt,dám hạ xuân dược lão công của ta.

Ý...như vậy chẳng phải là...nàng ta có ý định XXOO với hắn? Khoan lo lắng vấn đề này,trước tiên phải xử ả nữ nhân kia.

-Ngươi muốn chết hả? Cả lão công của ta mà ngươi cũng dám hạ xuân dược ?

-Ta...ta...ta...ta...

-Dám đụng đến trượng phu của ta? Ngươi nhất định là chán sống rồi nhì?

-Là do tam muội xúi ta! Ta vô tội!

-Ngươi nghĩ sao nếu ta nói cho phụ thân biết chuyện này?

-Không,Không được,xin ngươi đừng nói!

-Ta đã cảnh cáo các ngươi từ trước,nếu động đến ta,ta sẽ trả lại các ngươi gấp mười lần,các ngươi không những hạ mê dược ta mà còn có ý xấu với trượng phu của ta, nếu đã không nghe, thì đừng trách ta độc ác!

-Ngươi...ngươi định làm gì ta?

-Song Y!

-Thuộc hạ có mặt!

-Bắt Nam Ngự Phiêu Phiêu và Nam Ngự Y Y phải bỏ ra khỏi biệt viện của ta! Trước khi đi phải bắt uống cho bằng dược thuốc xổ cực mạnh.

-A...ngươi dám...ta là tỷ tử của ngươi!

-Không có gì mà ta không dám! Song Y,mau thi hành nhiệm vụ đi!

-Tuân lệnh!

-Không được,tien nhân,ngươi không được đối xử như vậy với ta,buông ra,không...

Phù,giải quyết xong một vấn đề,tuy có hơi ác nhưng làm vậy mới có thể làm cho hai nữ nhân kia tồn tại già.

Nóng?...tại sao cổ của ta lại có cảm giác nóng như có ai đang thổi lửa vậy? Thôi chết,hắn...hắn đang trúng xuân dược,mà ta lại quên hỏi Thiên Y có thuốc giải xuân dược không. Má ơi,làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

-Uy...ngươi mau tỉnh! Đừng dọa ta!

-Ta...thật...nóng!

-A...không được,ngươi mau lạnh lại đi,đừng...! Ngươi mà còn ôm ta nữa ta sẽ quăng ngươi vào hồ nước đó nha! Uy...uy...không được,ai cho ngươi tự tiện sờ ta,thối nam nhân,mau buông ra!

Ta thổ huyết,hắn không phải là uống được quá liều đó chứ? Sao lại không nghe thấy ta đang kêu gào? Ta lại thổ huyết...hắn ăn gì mà sức lực lại mạnh như vậy? Ta căn bản là vô phương chống cự. Nhìn xem,nhìn xem,bây giờ hắn không khác gì sài lang hổ báo đang chuẩn bị vồ mồi.

Ngươi...tỉnh lại mau...um...!

Thượng Quan Tán Lý lúc này đã vô phương khống chế bản thân,hắn ôm nàng càng ngày càng chặt,hai bờ môi chạm vào nhau một cách mãnh liệt. Nàng chống cự hắn,hắn lại càng muốn tấn công. Đôi môi màu hoa đào cuối cùng cũng hé mở,hương vị ngọt ngào như mật ong thấm vào đầu lưỡi quyến rũ lạ thường.

-Uhm...đồ rắm thối,ngươi thật trắng trợn...um...!

Mẹ ơi,tại sao mới vừa rồi còn đứng ở gần bàn trà mà bây giờ đã phi thân lên giường rồi? Hắn không những hôn mà còn bắt đầu luồn tay vào áo của ta sờ soạng lung tung. Bàn tay nóng bỏng nhẹ nhàng vuốt ve trên người ta...Ách...từng đợt da gà cứ thi nhau nổi lên. Ta cố sức đẩy hắn ra,kêu gào đến khản cổ mà hắn vẫn cứ như bức tượng xem lời ta nói như không khí. Ách...ta không muốn lần đầu tiên của mình lại mất một cách lãng xẹt như vậy,ta muốn lãng mạn,ta muốn XXOO với người ta yêu. Ý...nhưng mà ta sắp lấy hắn,hắn sắp là lão công của ta,vậy thì chuyện này xem như bình thường rồi? Mà cái người đang nằm trên ta không những sắp là lão công của ta mà còn là một tuyệt đại mỹ nam...!

Chuyện kế hoạch.

Ta ăn hắn chứ không phải hắn ăn ta. Lão công,nếu chuyện đã như vậy thì đừng trách ta ăn ngươi trước,hắc hắc...

Đội hắn buông lỏng tay ta liền xoay người chiếm thế thượng phong, ta vén từng sợi tóc màu bạch kim đang rơi loạn trên mặt hắn...ách...đập vào mắt là khuôn mặt vô cùng ám muội đang nhìn ta mang theo vài phần phong tình,làn môi cong cong kêu gọi...

-Nam...Yên!

Đội lúc ta không để ý,hắn đột nhiên dùng lực đạo xé áo của ta.

-Uy...ai cho ngươi cởi áo ta,phải để ta cởi trước!

Nói rồi ta chậm chạp nhấc tay lên cổ hắn bắt đầu cởi lỏng bộ trường sam. Chắc...cơ ngực sáu múi đầy đặn quyến rũ thật khiến cho người ta không kềm chế được mà chảy máu mũi. Ta cúi xuống cắn một cái thật mạnh để in dấu vết “tàn phá”. Làn da của hắn thật không tẻ,mịn như cánh hoa mai...ai...hào sắc,hào sắc.

-Thối nam nhân,không được cắn vào đó!

Hắn xoay người trở về tư thế nam thượng nữ hạ,cùng lúc lại tấn công bộ ngực của ta,thật muốn đem hắn lột da mà...

Tác dụng của xuân dược lại lên cao,bàn tay hắn không ngừng di chuyển khắp nơi,hơi thở càng lúc càng gấp,cả người hắn nóng bừng như bị ai thiêu đốt,đến lúc chuẩn bị tiến vào...

“Àooo...”

Mụ nội nó,ta trừng to mắt nhìn kẻ đầu sỏ bất ngờ xông vào đội cho ta và Thượng Quan Tán Lý nguyên thùng nước lạnh.

-Đúng là trúng xuân dược vào rồi thì tất cả đều mê muội,ngay cả Thượng Quan Tán Lý mà cũng không chống nổi!

Là giọng của nam nhân? Nói rồi hắn bất ngờ hạ chương vào Thượng Quan Tán Lý, đánh cho hắn một cái bất tỉnh. Người này là ai mà lại xuất quỷ nhập thần vào không ai biết, đến gần không ai hay như vậy?

-Ngươi làm gì lão công của ta?

Nam nhân lạ mặt hướng sang nhìn ta,ánh nhìn đột nhiên trở nên tà mị. Ách...là do Thượng Quan Tán Lý chết tiệt,cởi hết áo ta ra chỉ chừa lại cái yếm.

-Ngươi nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy nữ nhân khóa thân bao giờ à?

Mặt hắn thoáng chút ngạc nhiên,sau đó lại nhìn ta cười cười.

-Nhìn thấy nhiều rồi,nhưng không thấy ai vừa quỵến rũ lại vừa kì cục như ngươi! Chả trách Thượng Quan Tán Lý vốn không ưa nữ nhân nay cũng phải động lòng!

-Kì cục cái rắm,ngươi là ai?

Ta sửa quần áo chỉnh tề lại rồi bắt đầu nhìn hấn một cách cảnh giác,nam nhân này không phải là người ở trong phủ,vì sao hấn biết Thượng Quan Tán Lý? Hấn có khả năng đi vào đây mà không bị Song Y phát hiện thì chắc chắn không phải là hạng người bình thường. Khuôn mặt của hấn nhìn rất tà mị,dưới ngọn nến chập chòn,lại càng thêm quỷ dị. Một vẻ đẹp của yêu ma.

-Ta là Yến Tứ Phương!

-Ngươi đột nhập đến biệt viện của ta làm gì?

-Ta đâu có đột nhập,là do bọn thị vệ canh ở chỗ ngươi quá kém cỏi!

-Ngươi rốt cuộc là ai?

-Ngươi không biết ta? Cả thiên hạ đều nghe danh ta,tại sao chỉ có mình ngươi là không biết ta?

-Không biết thì ta nói là không biết! Ngươi thật vô lý!

-Ta chính là thần trộm Yến Tứ Phương vang danh thiên hạ,bây giờ thì ngươi đã biết rồi đó!

-Thần trộm? ách...hỗn đần,ngươi trộm gì trong biệt viện của ta rồi,mau trả lại đây!

-Ta không trộm châu báu,ta đến để trộm ngươi!

-Ngươi định trộm ai?

-Chính là ngươi!

-Ta?

-Phải,có người ra giá mười vạn lượng hoàng kim bảo ta bắt cho bằng được ngươi đem về!

Má ơi,mười vạn lượng hoàng kim? Ta thật là đắt giá đó nha...

Mất ta không ngừng nổi lên chữ \$\$\$,ấy mà khoan,tại sao hấn lại muốn bắt ta? Sao lại biết Thượng Quan Tán Lý bị hạ xuân được?Và còn tên này đến bắt người tại sao lại ung dung thông thả như đi ngắm cảnh?

-Là ai trả tiền cho ngươi để đến bắt ta?

-Là ai ngươi không cần biết,ta vốn không thích nói tên người nhờ trộm đồ,như vậy sẽ mất hết hứng thú!

-Vậy nếu bây giờ ta trả cho ngươi mười vạn lượng hoàng kim sai ngươi bắt ngược lại người kia,ngươi làm không?

-Ta từ xưa đến nay rất giữ chữ tín,đã nhận tiền của người nào thì phải trộm cho bằng được thứ người đó cần rồi mới nhận phi vụ khác!

-Như vậy là ngươi không chấp nhận lời đề nghị của ta?

-Án!

-Ai...hên quá,cứ tưởng mất mười vạn lượng hoàng kim rồi chứ!

-.....

-Ngươi định bắt ta bằng cách nào đây?

-Ngươi không sợ bị bắt?

-Có chút sợ,nhưng trả giá cao như vậy thì có lẽ đối với người kia ta có giá trị quan trọng,chắc không giết hay làm những việc đại loại như vậy đối với ta đâu!

-Thông minh đấy,nhưng hôm nay ta không có hứng thú bắt ngươi đi!

-Ồ?...Sao vậy?

-Thượng Quan Tán Lý đang bị hạ được vì vậy nên không có sự phòng bị,ta đem ngươi đi lúc này quả thật rất tốt,nhưng người đời sẽ bảo ta lợi dụng thời

cơ,đục nước béo cò,như vậy thì còn đâu là danh tiếng của thần trộm nữa chứ!

-Cái gì gọi là danh tiếng?

-Ta là người rất có đạo đức nghề nghiệp,lại đầy nhân cách,cho nên sẽ đường hoàng mà đến trộm người chứ không như hôm nay!

-Người làm nghề ăn trộm thì đào đâu ra nhân cách!

-.....

-Ta không định đến cãi nhau với người,hẹn ngày người lên đường sang Ngôn quốc ta sẽ đến “hỏi thăm”!

-Ấy...ta còn một vấn đề muốn hỏi!

-Là vấn đề gì?

-Vì sao người biết Thượng Quan Tán Lý trúng xuân dược?

-Lúc ta đến đây xem xét tình hình thì đã nhìn thấy người và hai tên nam nhân một đen một trắng đang nằm trên nóc nhà,vì tò mò nên ta rình xem bọn người đang định làm gì,kết quả là đã được chứng kiến một màn kịch hay!

-Như vậy là người đã chứng kiến hết mọi chuyện?

-Có thể nói là như vậy!

Trong lúc ta theo dõi hai nữ nhân kia thì tên này lại đang theo dõi ta và Song Y,thật khiến cho người ta dở khóc dở cười. Vậy có nghĩa...cảnh ta và Thượng Quan Tán Lý lúc nãy cũng bị hắn nhìn thấy? Ô~ xấu hổ chết mất...

-Thời gian không còn sớm,Nam Ngự cô nương,Nam Yên công chúa,hẹn ngày “tái ngộ”!

-Hừ...thà ta tự vắt thân đến người yêu cầu trộm ta để lấy mười vạn lượng hoàng kim còn hơn là để bị người bắt!

-Haha...Người thật thú vị,Yến Tử Phương ta nổi danh yêu tiền như mạng vậy mà không ngờ bây giờ lại gặp được người còn yêu tiền hơn ta.

-Cười cái rắm! Ai cấm ta không được ham tiền?

-Không ai cả! À...ta có thuốc giải xuân dược,mau đưa cho Thượng Quan Tán Lý uống,kéo hắn lại diễn một màn nóng bỏng trên giường...

-Người...tên chết tiệt nhà người,ai mượn người lo chuyện bao đồng!

-Haha...người mau lo cho hắn đi,tạ đây xin cáo từ!

Khinh công tuyệt đỉnh.

Chỉ chưa đầy năm giây hắn đã biến mất dạng,như vậy chính là nói...hắn thuộc dạng cao thủ không dễ ra tay. Là ai định bắt ta? Bắt ta có lợi gì cho người đó? Ai...nếu hắn đã nói sẽ đến bắt ta lúc lên đường sang Ngôn Quốc vậy thì bây giờ tạm thời không cần lo lắng nhiều làm gì. Việc bây giờ là lo cho Thượng Quan Tán Lý trước rồi những việc còn lại sẽ giải quyết sau. Hờ...hình như cảm giác có chút lạnh? Thì ra là vì ta và hắn đều bị tên thần trộm gì gì đó dội nước nên cả người gần như ướt nhẹp. Ta vội chạy sang nhà chính thay bộ y phục khác,còn bộ y phục màu xanh ngọc của nam nhân lúc trước để ta cài trang thì đem cho Thượng Quan Tán Lý mặc tạm vậy. Àch...nhưng vấn đề quan trọng là...LÀM SAO THAY ĐỒ CHO HẮN ĐÂY?

Làm sao thay y phục cho hắn đây? Ta lúc trước và bây giờ cùng lắm chỉ là đùa giỡn tự tiện cởi áo hắn thôi,còn cái...kia...

-Uy...ta sắp thoát y người đó,mau tỉnh lại!

.....

Hoàn toàn không có tính hiệu trả lời.

Ai...không thay đồ cho hắn nhớ hắn bị cấm thì ta thật áy náy vô cùng. Lão thiên gia,ông đứng là rất biết giờ trò. Hãy,thôi kệ,nhắm mắt lại rồi thay cho hắn,làm một loáng là xong ngay ấy mà. Ta tự chỉ ám thị “bình tĩnh,làm nhanh lên,bình tĩnh,làm nhanh lên...”

-Người đang làm cái gì?

-.....

Ặc...tại sao lại đúng lúc ta vừa cầm cái kia...ống quần của hắn thì hắn lại tỉnh dậy đột ngột? Đây có phải là phản xạ tự nhiên?

-Người định thoát y ta?

Đúng là tình ngay lý gian mà,ta đâu có cố ý thoát y ngươi,ta là lo ngươi bị cảm,làm sao đây? Aaaaa...cả đời ta chưa bao giờ lâm vào hoàn cảnh xấu hổ như vậy,huhu...

-Ngươi mau uống cái này!

Đánh trống lảng đi,ta rất ngại giải thích mấy cái chuyện xấu hổ này. Thật may là ta có pha sẵn thuốc giải xuân được của tên thần trộm kia đem qua đây cho hần. Không chờ đợi Thượng Quan Tấn Lý phản ứng,ta liền một tay đem cả ly nước đổ vào miệng hần.

-Nữ nhân kia,ngươi cho ta uống cái gì?

-Là thuốc giải xuân được!

-Xuân được?

Một đoạn phim ngắn được tua lại trong đầu Thượng Quan Tấn Lý. Mặt hần từ hồng chuyển sang đỏ rồi lại từ đỏ chuyển sang xanh rồi lại từ xanh chuyển sang tím.

-Thượng Quan Tấn Lý,ta không ngờ khuôn mặt ngươi có nhiều màu như vậy,rất xứng đáng là con tắc kè!

-Ngươi im miệng cho ta!

Cả đời hần chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã như vậy,hôm qua thì bị nữ nhân ngồi trước mặt hạ được bất động,hôm nay thì bị tỷ tỷ của nàng ta hạ xuân được. Tạo sao lại thành ra cố sự này?

-Ngươi yên tâm,ta và ngươi chưa phát sinh ra sự việc gì cả! Mà có phát sinh cũng chẳng sao,dù gì ta cũng sắp làm nương tử của ngươi.

-Ngươi thật không biết ngượng!

-Đó là sự thật,việc gì ta phải ngượng!

-Lúc này ngươi định làm gì ta?

-.....

-Mau nói,không thì đừng trách ta nói với phụ thân ngươi sự việc ngày hôm qua!

Đồ hỗn đản,chuyện còn con con như vậy mà cứ đem ra làm sức ép với ta. Ta nhìn,đợi khi ra khỏi đây ngươi sẽ biết tay ta,quân tử trả thù mười năm chưa muộn.

-Ta và ngươi bị một tên lạ mặt xông vào tạt cho một thùng nước làm cả người ướt hết,ta sợ ngươi bị cảm nên định thay y phục cho ngươi,bây giờ thì ngươi tỉnh lại rồi,đồ ta để ở trên bàn,ngươi mau đi thay rồi ta có chuyện muốn nói.

Ra nàng định thay y phục cho hần,nhớ lại chuyện lúc này,khi còn giữ được ý thức,không biết vì sao hần lại chạy tới mà ôm lấy nàng,lại nói cách nàng hành xử với hai vị tỷ tỷ thật dở khóc dở cười. Hần là nhị vương gia,là đại tướng quân Ngôn quốc mà cũng có lúc phải bám váy đàn bà,thiên hạ nghe được sẽ cười chê hần tới cỡ nào? Mọi việc mất mặt của hần cứ nhiên lại từ nữ nhân hần sắp lấy làm nương tử gây ra. Thật là bất lực...

-Oa...ngươi mặt bộ này rất đẹp!

-Có chuyện gì thì mau nói!

-Sao ngươi thô lỗ quá vậy? Không thèm cảm ơn vì ta đã khen ngươi nữa!

-Ngươi thật rắc rối,nếu không nói thì mau về ngủ đi!

-Hừ...tạm bỏ qua cho ngươi,nghe đây,ngươi có biết là ai đã dội cho ta và ngươi thùng nước đó không?

-Không biết!

-Chính là người đã giáng cho ngươi một chương ấy!

-Ta không nhớ!

-Xuân được còn có khả năng làm mất trí nhớ?

-Ngươi có mau bớt lời thôi đi không hả?

-Hần bảo hần tên Yến Tứ Phương,tự xưng là thần trộm. Hần biết tên ngươi!

- Thần trộm?

- Ân! Ngươi có quen biết hần không?

- Ta không biết hần, nhưng hần rất nổi danh trên giang hồ!

- Vậy tại sao hần biết ngươi?

- Ngươi xem thường danh tiếng của ta?

- Ô? Ta không phải ý đó!

- Hần đến đây trộm cái gì?

- Trộm ta!

-ngươi đùa?

- Ai rảnh đi đùa với ngươi, hần bảo ngày ta lên đường sang Ngôn quốc sẽ đến bắt ta đi!

- Yên Tử Phương luôn trộm đồ theo yêu cầu, không thể nào vô lý đến bắt ngươi được!

- Ra hần nổi tiếng vậy ư?

-nữ nhân này, ngươi làm ơn ót lời thôi!

- Đúng là hần không thể vô lý đến bắt ta, là có người trả cho hần mười vạn lượng hoàng kim yêu cầu đến bắt cho được ta!

- Vậy sao ngươi còn ở đây?

- Thối nam nhân, ngươi còn lương tâm không hả? Nương tử tương lai của ngươi sắp bị bắt cóc mà ngươi còn nhõn nhoe được ư?

- Nữ nhân lắm chuyện lại nhiều quỷ kế như ngươi tốt nhất là đem đi xa xa một chút!

- Ngươi...!!! Hừ bà đây tạm thời không muốn tranh cãi với ngươi!

- Hần nói ngày ngươi lên đường sang Ngôn quốc sẽ bắt ngươi?

- Ân...hừ!

- Hần có nói là ai trả tiền cho hần không?

- Ta có hỏi nhưng hần không nói!

- Ta quên mất Yên Tử Phương không bao giờ nói tên người trả tiền sai hần trộm đồ.

- Quả thật xuân được làm con người ta mất trí nhớ rất nặng! Ai...Độc được, độc được!

-

- Trời tối rồi, thật là buồn ngủ, ta về nhà chính đánh một giấc đây!

- Ngươi không lo lắng?

- Lo lắng cũng chẳng có ích gì, và lại ta chưa lên đường sang Ngôn quốc nên chưa cần phải bài mưu tính kế làm sao để thoát khỏi sự bắt cóc của hần!

- Vậy ngươi còn đem việc này nói với ta làm gì?

- Ta đơn giản là kể cho ngươi nghe vậy thôi, ta buồn ngủ quá, nói chuyện này sau đi!

Nàng ta không lo lắng gì thật sao? Hình như là vậy, mặt nàng ta không có vẻ gì là lo lắng cả, tạo sao trên đời lại có một nữ nhân cổ quái như vậy? Quả đúng như Hoàng đế Chu quốc nói, nàng ta quả nhiên rất thú vị, đáng để người ta tìm hiểu. Nhưng là ai ra giá mười vạn lượng hoàng kim yêu cầu Thần trộm bắt nàng?

Năm ngày nữa là hôm lễ, hôm sau sẽ lên đường sang Ngôn quốc, thời gian cũng không còn nhiều, để duy trì quan hệ hai nước, hần nhất định không cho

phép bất kì kẻ nào mang nạng đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

- Thanh Long!

- Thuộc hạ có mặt!

- Ngươi mau đi điều tra lại thân thể của Nam Yên!

- Sao ạ?

- Những gì ngươi báo cáo hoàn toàn khác với Nam Yên ta gặp!

- Không thể nào, thuộc hạ đã điều tra rất rõ ràng!

- Vậy tại sao người ngươi điều tra và người ta gặp mặt lại có sự khác biệt lớn đến như vậy?

- Theo điều tra, sau khi mất trí nhớ thì Nam Yên cô nương mới hoàn toàn biến thành như vậy, giống như là một con người khác!

- Ân, ngươi lui trước đi! Trở lại hoàng cung Chu quốc bảo vệ cho Thượng Quan Đình!

- Thuộc hạ xin phép cáo lui!

.....

Thượng Quan Tấn Lý một đêm không ngủ, trong đầu không ngừng suy nghĩ về Nam Yên, nàng ta không hề tỏ ra nhút nhát yếu kém như trong điều tra, và người bị ức hiếp... hình như là hai tỷ tử của nàng chứ không phải là nàng. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, vì sao khi mất trí nhớ tính tình của nàng lại thay đổi một cách khó hiểu như vậy?

Nàng tạo cho hắn một ấn tượng khá lớn. Sự uy nghiêm lạnh lùng bấy lâu nay hắn tạo dựng đều sụp đổ trong tay nữ nhân này, nàng không sợ hắn. Đụng phải nàng cứ y như rằng hắn sẽ đầu vô mềm như hai đứa tiểu oa nhi. Vừa mới kết oán hôm qua, hôm nay lại trở thành phu thê, phải chăng là do duyên số trùng hợp? Không, hắn nhất định không tin vào ba cái chuyện vớ vẩn này, đối với hắn chỉ có một lòng trung thành với đất nước, không thể và cũng không bao giờ có thể xảy ra tình yêu với bất kì nữ nhân nào.

Nam Yên có nội công rất cao, người có võ như hắn chỉ cần để ý hơi thở của nàng là nhận ra ngay, tạo sao một tiểu thư như nàng lại có được nội công thâm hậu? Như vậy nhất định là không dễ ra tay giết nàng, chưa kể bên cạnh nàng còn có hai đại cao thủ nổi danh trong giang hồ theo làm hộ vệ. Hừ, nếu không giết được nàng thì đợi khi về Ngôn quốc, hắn liền tống nàng vào lãnh cung, nhất định không thể để bị nữ nhân làm phân tâm, ảnh hưởng đến sự nghiệp lớn của hắn.

... Đêm dài nặng trĩu trôi qua...

Buổi sáng nắng lên cao chiếu rọi những ánh vàng như rót mật, chim không ngừng cất tiếng reo, như một dàn đồng ca thiên nhiên vui mắt. Cây cỏ lá hoa bay bay theo chiều gió mang theo hương thơm ngan ngát nhẹ dịu, tưởng chừng rất bình yên nhưng...

Trong một biệt viện khác.

- Hừ, khôn kiếp, à nữ nhân chó chết dám hại chúng ta ra nông nỗi này!

Nam Ngự Phiêu Phiêu mặt mày trắng bệch ngồi phịch xuống ghế, cả buổi tối hôm qua nàng ta cùng muội muội không biết tranh nhau vào nhà xí bao nhiêu lần, kế hoạch không những thất bại mà còn bị hộ vệ của ả tiện nhân kia bắt phải bỏ ra ngoài biệt viện. Cả đời nàng chưa bao giờ phải chịu nhục nhã như vậy. Nam Ngự Yên Yên, ta nhất định phải báo thù, ta phải cho ngươi chết mới hả dạ.

- Muội có sao không?

- Bụng ta hết đau rồi, tỷ thì sao?

- Ta cũng vậy! Bây giờ chúng ta làm gì để trả thù ả tiện nhân đó đây?

-Phá hôn lễ!

-Người nói sao?

-Phải làm cho tiện nhân kia bề mặt trước mọi người, chúng ta tính kế phá hôn lễ đi!

-Nhưng...bằng cách nào? Phụ thân nhất định sẽ...

-Ai...các người không tìm được mưu kế thì để ta tìm giúp cho!

Cái bọn nữ nhân chết tiệt này,nếu không phải ta quan tâm cất công đi xem các người đi nhà xí nhiều quá có bị chết hay không thì ta làm sao biết được hai người này không những không rút ra được bài học mà còn âm mưu phá hôn lễ của ta. Hồ không ra oai thì các người tưởng ta là mèo hen à?

-Người...vì sao lại tới đây?

-Ta muốn đi đâu thì đi,các người quản được sao?

-Nơi này là chỗ ở của bọn ta,người muốn vào phải đi ra cổng mà bò vào!

-A...bất chúc phong cách của ta là không được đâu nhé!

-Người...!!!

-Sao nào?

-Đồ tiện nhân,hôm nay là người tự dẫn xác tới đây,có chết thì đừng trách bọn ta!

-Vậy sao? Để ta xem thử người lợi hại hay ta lợi hại!

Ta dùng hàn khí bức người nhìn chăm chăm vào hai nữ nhân trước mặt,tốt,tốt,đã lâu không có luyện võ,hôm nay đem các người ra làm bao cát cũng hay.

-Sao vậy? Không dám ra tay? Lúc này các người rất khí thế mà!

-Khôn kiếp,ai sợ người!

Nam Ngự Phiêu Phiêu bắt đầu giương nanh múa vuốt đem bộ móng tay nhọn hoắt lao đến định cào vào mặt ta. Đúng là bọn ngốc,đánh nhau như thế chỉ dành cho lũ con nít. Ta nhẹ nhàng di chuyển như bay về phía sau,hạ cho nàng ta một chưởng không nặng cũng không nhẹ.

Nam Ngự Phiêu Phiêu không tin tưởng trừng mắt vào nữ nhân vừa mới đánh mình,nàng ta không phải là tứ muội yếu ớt lúc xưa hay bị nàng ức hiếp sao? Tại sao bây giờ lại trở nên mạnh mẽ đến ghê sợ như vậy? Tóc gáy Nam Ngự Phiêu Phiêu bắt đầu dựng đứng lên khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Nam Yên. Bản năng cho biết,người này không còn là Nam Ngự Yên Yên lúc xưa,mà hình như cũng không phải là Nam Ngự Yên Yên. Nữ nhân trước mặt,giống như một mãnh thú đang ngủ yên không nên chạm vào. Nếu lỡ chạm vào...sẽ rất khó sống. Nam Ngự Phiêu Phiêu nuốt nuốt nước miếng,mồ hôi bắt đầu tuôn mạnh.

-Nam Ngự Yên Yên,người phải chết!

Nam Ngự Y Y sắc mặt quỷ dị lạ thường,tay cầm theo một con dao hướng Nam Yên xông tới.

-Ngu ngốc!

Ta dùng khinh công xoay người thành vòng tròn để lấy đà bay lên không trung hại Nam Ngự Y Y mất đà lao thẳng về phía cây cột phía trước.

Muốn đánh lên ta? Không dễ đâu nha. Đánh nhau như vậy chẳng vui chút nào. Thật là mất hứng.

-Người là người hay là quỷ?

-Ta hả? Trong mắt các người ta giống quỷ sao?

-Ta...

-Các người nghe đây,ta hôm nay đến là để cảnh cáo,tốt nhất là đừng gây phiền phức với ta,nếu không đừng trách ta nặng tay!

-Người có quyền gì mà nói chuyện với ta bằng cái giọng đó?

-Nam Ngự Y Y,sự việc hôm qua và hôm nay ta tạm tha cho người vì ta không rảnh nói chuyện với kẻ tiểu nhân. Nếu người muốn lãnh hậu quả xấu nhất thì cứ thử đụng vào ta đi!

-Ngươi...!!!

-Các ngươi nếu dám bày mưu phá hủy hôn lễ của ta,ta tuyệt không nương tay. Ta sẽ làm cho các ngươi sống không được mà chết cũng không xong. Ta nói được thì sẽ làm được. Nếu các ngươi không tin hay muốn tìm các chết thì cứ làm thử đi!

-.....

-Lời đã nói xong,tạm biệt!

.....

Haha...ta thật là oai hùng quá đi,hai nữ nhân kia khẳng định là đang sợ mất mặt. Nếu hôn lễ bị phá hủy thì của hồi môn,vàng bạc châu báu của ta sẽ trôi xuống sông xuống biển hết,vì vậy,ta nhất quyết không để ai phá hủy hôn lễ này.

Hôm sau,sinh lễ đã được đưa tới an toàn,mất ta như muốn nở hoa trước vô số lụa là gấm vóc thượng hạng,những món trân bảo quý giá có một không hai đều vào tay ta,hắc hắc...hạnh phúc chết mất thôi.

-Ngươi có vẻ rất thích những thứ này?

-Đúng,đúng...ta thật thích,xem ra lấy ngươi cũng không tệ nha!

-Ngươi ham muốn vinh hoa phú quý?

-Ồ...cái đó ai mà không ham,ta chỉ là ham muốn hơn họ một chút thôi!

Thượng Quan Tán Lý khuôn mặt trở nên khó hiểu,nàng ta không phải là tiểu thư sống trong vinh hoa phú quý,muốn gì được nấy sao? Tào sao lại còn lóa mắt vì những thứ này?

-Áy...nhìn mặt ngươi có vẻ như là đang nghĩ ta ham mê những thứ đó nên mới lấy ngươi?

-Ta đúng là đang nghĩ như vậy!

-Vậy ta hỏi ngươi,giữa ta và ngươi có tình yêu không?

-Tình...yêu???

-Không có chứ gì? Ta cũng vậy!

-Vậy thì vì sao ngươi còn đồng ý nhận lời cầu hôn?

Đây chính là điều hần đang muốn hỏi nàng. Nữ nhân này thật sự rất kì quái!

-Vì tên hoàng thượng kia nói nếu ta không nhận lời cầu hôn thì sẽ có chiến tranh xảy ra. Nếu là ngươi,ngươi có muốn nhìn thấy vì một mình ngươi mà dân chúng vô tội phải chết không? Ta đây không làm được! Và lại ta cũng đã suy nghĩ,nếu lấy ngươi,ta sẽ lựa chọn cuộc sống vinh hoa phú quý an nhàn,mặc kệ ngươi muốn làm gì thì làm,đừng động đến ta là được rồi!

-Vậy nếu ta đem ngươi vào lãnh cung?

Lãnh cung? Nghe quen quen...hình như trong TV vị nương nương nào không được sủng nữa sẽ bị đem bỏ vào trong đó tới cuối đời. Tên hần đâm này dám đem ta vào đó ư? Đừng có mơ.

-Ngươi nghĩ ta có đồng ý chui vào cái nhà tù đó không?

-Ta là trượng phu của ngươi,lệnh của ta ngươi phải nghe theo!

-Mơ đi,nếu ngươi đem ta vào trong đó,ta nhất định sẽ bỏ trốn. Lưu lạc giang hồ cũng vui đấy. Ngươi cứ lo an tâm ta đã chết rồi hay gì đó,như vậy sẽ rất tốt cho cả hai! Ta được tự do,ngươi cũng không gặp vương bận!

-Cái gì?

Ồ...mặt hần đột nhiên giận dữ là sao? Ta chỉ là thuận miệng nói chơi thôi,chẳng lẽ hần không muốn như vậy?

-Ngươi...không phải là cũng không yêu ta sao?

-Ta chưa từng nói câu đó!

-Vậy là ngươi thích ta?

-Ta cũng chưa từng nói qua thích ngươi!

-.....

-Ta không muốn nữ nhân vương bận vào sự nghiệp của mình. Vì vậy,cho ngươi vào lãnh cung là hay nhất!

-Hay cái đầu ngươi!

-Ngươi nói gì?

-Nếu đã như vậy...ngươi quan trọng sự nghiệp,ta lại quan trọng vinh hoa, tự do,không bằng chúng ta thương lượng đi!

-Có gì thì nói mau!

-Trước mặt mọi người,ta sẽ giả làm phu nhân hiền ngoan của ngươi,còn bình thường ta và ngươi không quan hệ,ta một chỗ, ngươi một chỗ,không ai can thiệp đến ai. Không cần đưa ta vào lãnh cung,ý ngươi thế nào?

-Hừ...

-Sao? Đồng ý không?

-Ý ngươi là đồng kịch trước mặt mọi người?

-Ye,ngươi nói đúng rồi!

-Tốt thôi!

-Vậy là ngươi đồng ý rồi phải không? Yên tâm,ta sẽ không gây phiền phức cho ngươi!

-Nói thì phải giữ lấy lời!

-Hừ...hôm qua người gây phiền phức hình như là ngươi chứ không phải ta!

-Ta...

-Ngươi hại ta phải bò lên nóc nhà rình rập,nhờ người ta nhìn thấy được sẽ nghĩ gì ta đây?

-Ngươi biết khinh công?

-Ấn,ta biết!

-Ai dạy ngươi?

-Đại ca của ta,hắn mừng hôn lễ của ta bằng hai viên nội đan nên ta mới có nội lực để học khinh công!

Thì ra là vậy,Nam Ngự Phong nổi danh giang hồ,hai viên nội đan đối với hắn cũng không có gì là khó tìm. Mọi thắc mắc của hắn đã được giải đáp. Nữ nhân này đúng là tiểu yêu nữ,rất giỏi bày mưu. Nàng ta lại thẳng thắn thừa nhận mình ham vinh hoa,lại còn hỏi hắn có yêu nàng không mà không hề đỏ mặt. Nói chuyện với nàng thật thoải mái,rất lâu rồi sống trong sự gò bó của triều đình,hắn không có được một lần vui vẻ như mấy hôm nay. Giữ nàng lại cũng tốt.

-Mọi việc đã được thỏa hiệp,ta về ngủ đây!

-Ngủ? Chẳng phải ngươi mới ngủ dậy sao?

-Đó là khi ta đang ngủ thì Vân Đình vào thông báo đồ sính lễ đã được đưa tới cho nên ta vội vàng ba chân bốn cẳng bay đến xem rồi bất ngờ gặp ngươi. Bây giờ ta xem xong rồi thì về ngủ tiếp!

-.....

Việc thương lượng lúc này là nhất thời nghĩ ra,không biết Thượng Quan Tấn Lý có nghĩ ta bày mưu tính kế với hắn không nhỉ? Mặc kệ,dù sao mọi việc đã được giải quyết thuận lợi,an tâm lo chuẩn bị làm cô dâu thôi.

Ba ngày sau,hôn lễ chính thức được cử hành tại phủ tể tướng,tiếng kèn trống mừng hi sự liên tục vang lên,người người tấp nập đến chúc mừng,cả phủ tể tướng tràn ngập trong một màu đỏ hoan hỉ.

Ta đang ngồi trên kiệu hoa để chờ được đưa đến hi đường thành thân với Thượng Quan Tấn Lý. Bây giờ ta mới thật sự thấm thía cảm giác trước khi lấy chồng,thật đúng là bức người mà. Trong khi đang bận đánh cờ với Chu Công (ngủ ý) thì từ đâu một đoàn nha hoàn kéo đến phòng của ta,dùng đủ mọi cách để lôi ta dậy, còn đang mơ mơ màng màng ta đã bị đem đi tẩy trần rồi bị in lên tay một cái dấu màu đỏ như nốt ruồi son,nghe nói là dấu thủ cung sa

chứng minh thân thể còn trong sạch. Thật chẳng khác gì làm thịt một con lợn sau đó đóng dấu kiểm tra chất lượng rồi mang đi bán. Ta tuy không bị đem bán nhưng cũng sắp bị tổng cô theo Thượng Quan Tấn Lý sang Ngôn quốc, haiz... vì số lượng hồi môn to lớn kia, ta đành chịu ủy khuất vậy, hắc hắc...

Xong việc chắc cũng đã được hai giờ sáng, chưa kịp ngủ bù ta lại bị lôi đi trang điểm, ngồi mất một canh giờ mới xong hết cả khuôn mặt, sau đó ta lại bị bọn nha hoàn đem bộ hỷ phục dày sáu lớp khoác lên người, cảm giác thật chẳng khác gì mặc bộ áo giáp nặng nề ra chiến trường, không những vậy, bọn họ còn đội lên đầu ta cái mũ phượng đỉnh hạt châu nặng cỡ 6kg. Thật muốn đánh một giấc nhưng cảm giác nặng đầu, nóng nực không ngừng hành hạ ta, huhu... không muốn làm cô dâu nữa.

- Tiểu thư, xong rồi! Người thật đúng là một tuyệt sắc giai nhân khuynh quốc khuynh thành nga!

Ồ... quả thật là rất đẹp, khuôn mặt được trang điểm một cách công phu tinh tế tôn lên vẻ kiều mị phi thường quyến rũ, nếu nhìn xa có thể tưởng nhầm là búp bê cũng nên. Cả người ta từ trên xuống dưới đồng nhất một màu đỏ, lớp áo cuối cùng được làm bằng vải ren hình lưới trông rất bắt mắt. Thật đúng là một cực phẩm có một không hai.

Nhưng ta chưa kịp phản khởi thì cả người lại bắt đầu nóng nực, đau đầu, vô cùng khó chịu. NND, ta còn phải chịu đựng việc chờ đợi này trong bao lâu?

- Khởi kiện!

Hoan hô, cuối cùng cũng khởi kiện rồi, ta âm thầm cảm kích người vừa nói lên câu đó, mau lên, mau lên, ta sắp chết ngộp trong kiện rồi đây.

Bị khăn hỉ che khuất tầm mắt nên ta không nhìn thấy được gì ngoài cái nền kiện đỏ rực, chỉ nghe tiếng người ồn ào náo nhiệt cùng tiếng kèn trống tung bùng. Khoảng nửa tiếng sau, ta có cảm giác kiện đã được đặt xuống, bên ngoài có một bàn tay trắng mịn nhẹ nhàng vén tấm rèm.

- Thượng Quan Tấn Lý?

- Người tính mạng ở trong đó à? Còn không mau bước ra khỏi kiện!

Đúng là đồ hỗn đản, mở miệng ra chẳng nói được gì tốt đẹp, ta sinh khí nhéo vào tay hán một cái thật đau, dám nói ta là thực vật mọc rễ à?

- Người làm cái gì vậy? Muốn chết?

- Mau nói "lão bà, mời nàng hạ giá rồi kiện"!

- Nằm mơ?

- Nếu người không nói, ta thà chết ở trong kiện cũng không bước ra ngoài, xem ai bề mặt cho biết!

- Người...!!

Thượng Quan Tấn Lý khẽ nhìn xung quanh, mọi người đã bắt đầu khó hiểu vì sao tân nương vẫn chưa ra ngoài. Tiểu yêu nữ này đúng là không sợ chết, dám làm khó hán vào lúc này, vì công việc, hán tạm nhẫn, đợi êm xuôi sẽ tính sổ với nàng sau.

- Người mau ra khỏi kiện cho ta!

- Người không nói như vậy ta không ra!

-.....lão bà, mời người ra khỏi kiện!

- Chưa được, không có chút thân thiện nào cả, giọng của người như là đang muốn nhai sống ta vậy!

- Người là đang làm khó ta?

- Haha... hôm nay là hôn lễ của ta và người, phải biết đối xử nhẹ nhàng yêu thương ta trước mặt mọi người, có biết không?

-.....

- Sao nào? Nói hay không?

- Lão bà, mời...nàng hạ giá rồi kiện!

- Haha... Thượng Quan Tấn Lý, người làm ta hảo mắ cười!

- Mau bước ra, nếu như người không muốn ta chém nát cái kiện này!

- Ấy... người không nắm tay ta làm sao ta ra được? Bộ đồ này thật nặng, ta đứng lên không nổi~!

Thượng Quan Tấn Lý đối với nữ nhân này thật vô phương chống đối. Nam Yên, người giỏi lắm, đánh hành ta...

-Ngươi sẽ biết tay ta!

-Ồ...ta chờ!

Hắn có vẻ đã hết chịu đựng nổi,ta đây cũng không tiện đùa dai với hắn nữa. Nắm lấy bàn tay của Thượng Quan Tấn Lý,ta nhẹ nhàng đứng lên rồi bước xuống kiệu.

-Này,đi từ từ thôi,ta không thấy gì cả!

-Ngươi mù à?

-Ngươi mù thì có,không thấy là ta đang bị ụp cái khăn hi lên đầu à?

-.....

Cãi nhau một trận,cuối cùng hắn cũng biết điều mà ân cần dẫn ta đi vào hi đường. Hôn lễ cổ đại quả thật rất phức tạp,cái gì mà “nhất bái thiên địa,nhị bái cao đường”? Nghe thật buồn ngủ,ta cùng Thượng Quan Tấn Lý xoay Đông xoay Tây một hồi,tiếng kèn mừng hi sự lại bắt đầu vang lên. Xong xuôi mọi chuyện,ta lại bị người dẫn đi đến nơi khác,hình như là một căn phòng,không phải là phòng tân hôn trong truyền thuyết đó chứ?

-Tân nương xin vui lòng ngồi ở đây chờ tân lang đến vén khăn hi,nô tì xin cáo lui!

-Khoan đã,ta bỏ cái mũ phượng này xuống rồi mới phủ khăn hi lên được không?

-Không được đâu ạ!

-Sao vậy?

-Phải đợi tân lang vào rồi mới được dỡ mũ xuống!

-Àn,chờ thì chờ...

Ta cố gắng chờ đợi,chịu đựng sự nóng nực cùng nặng đầu,Thượng Quan Tấn Lý ơi là Thượng Quan Tấn Lý,ngươi mau tới cứu ta. Chờ đợi...chờ đợi...tên khốn kiếp Thượng Quan Tấn Lý,ngươi ở ngoài đó làm cái quái gì mà lâu như vậy hả? Hại ta sắp biến thành rùa rụt cổ rồi đây.

“Cạch”

Chờ đợi khoảng hai canh giờ ta mới nghe tiếng mở cửa,ô...ô...ta sắp chết tới nơi rồi đây.

-Ngươi vì sao không động đây? Chết rồi ư?

Giọng của Thượng Quan Tấn Lý? A...thối nam nhân,cuối cùng hắn cũng tới rồi ,còn dám trù ta chết? Đợi sau đi,ta sẽ tính sổ một lượt với ngươi,còn bây giờ...ta nhẫn.

-Mau dỡ khăn hi xuống dùm ta! Nóng chết mất thôi!

-Ta không dỡ thì sao?

-Ngươi không dỡ thì ta tự dỡ,dù sao ngươi và ta cũng đã ở trong này rồi,mọi người làm sao biết được là ai dỡ khăn hi xuống.haha...

-.....

Đúng là tiểu quý,hắn bắt lực nhẹ nhàng dỡ bỏ tấm khăn hi trên đầu nàng xuống,bên trong dần dần hiện ra khuôn mặt khả ái trắng mịn như bạch ngọc,từng giọt mồ hôi đang rơi nhẹ trên mặt nàng,thấm ướt đôi phượng mầu cùng hàng mi dài,làn môi không ngừng hô hấp vì nóng như đóa hồng mai chần bị khoe sắc.

-Ngươi nóng lắm sao?

-Đương nhiên,không tin ngươi thử mặc bộ đồ này,đội thêm cái mũ phượng lên đầu rồi ngồi chờ đợi suốt mấy canh giờ thử xem!

Tức thật,trong khi ta phải mặc bộ hi phục dày sáu lớp thì hắn chỉ mặc có hai lớp. Nhìn xem,nhìn xem,hắn ở ngoài kia thành thói thôi mới còn ta phải ngồi đây vừa chờ đợi vừa thờ phỉ phò như mấy con ngựa chiến.

-Dỡ cái mũ này xuống dùm ta luôn đi,đầu đau chết đi được!

Hắn không phản kháng? Tốt,tốt,cuối cùng hắn cũng hiểu chuyện rồi đây. Mũ được tháo ra,ta lắc nhẹ cái cổ,tay không ngừng xoa đầu,cảm thấy thoải mái rồi ta mới ngược lên nhìn hắn. Woa...rất là đẹp nha,tóc trắng,hi phục vô cùng tương đồng với nhau,trên đầu hắn búi một lọn tóc nhỏ,cài vào đó cây trâm vàng hình rồng phượng song song rất ấn tượng,khẳng định là hắn đã cướp mất trái tim của vô số nữ nhân trước khi vào đây rồi.

-Cám ơn người!

-Hừ...ta chỉ là không muốn nhìn thấy cái xác chết khô của người thôi!

-Ai...ta đói quá,không hơi sức cãi nhau với người nữa rồi,làm ơn gọi thức ăn vào dùng được không?

Nửa canh giờ lại trôi qua,sau khi xử lý gọn mớ thức ăn trên bàn,ta hài lòng xoa xoa cái bụng,phải ăn rồi mới có sức cãi nhau chứ,hắc hắc...

-Bình rượu này cũng là để ta uống hả?

-Đó là rượu giao bôi thừa tiểu thư!

Một nha hoàn đang dọn dẹp thức ăn lên tiếng trả lời,sau khi tất cả đã ra ngoài,ta buồn chán cất giọng hỏi hán một câu ngớ ngẩn

-Thượng Quan Tân Lý,rượu giao bôi là rượu gì?

Thượng Quan Tân Lý trừng ta một cái,hừ,không lẽ ta nói thật với hán rằng ta là cô nhi,mười tám năm qua ta chưa từng tham gia một cái đám cưới nào,lại chỉ nghe tới rượu giao bôi mà không biết nó là cái gì? Khăng định là hán sẽ không tin,mà bây giờ hán cũng có tin ta đâu.

-Uy...nhìn cái gì? Ta chỉ nghe qua rượu giao bôi nhưng không biết nó dùng để làm cái gì mà thôi.

-Đại ngốc!

-Hừ...hừ...ngốc cái đầu người!

-Rượu giao bôi...dùng để cho ta và người cùng uống!

-Vì sao phải cùng uống?

-Nói với đồ ngốc như người thật tốn sức,biết vậy là được rồi!

-Vậy bây giờ ta với người cạn ly,xem như là cùng uống.

-.....

-Sao vậy?

-Người...làm theo ta!

Nói rồi hán cầm một ly rượu đầy bắt qua tay ta,rất giống với thi vật tay nga.

-Uống đi!

Ồ...ra là vậy,bây giờ thì ta đã biết uống rượu giao bôi rồi,mùi hương rất ngon,nồng nồng ngọt ngọt...

Khăn cũng đã dỡ,rượu cũng đã uống.ô...ô...sẽ không tới lượt...cái kia chứ? Hán càng trầm mặc ta càng hồi hộp,dù sao cũng đã là phu thê,oái trời,ta đang nghĩ cái quái gì vậy,đẹp sang một bên,đẹp sang một bên...Nói chuyện vu vơ với hán để dẹp cái không khí ám muội này thôi

-Uy...Thượng Quan Tân Lý,tên của người dài quá,là ai đặt cho người vậy?

-Phụ hoàng!

-Ta rất thích tên này nga,gọi người là Tiểu Lý Tử thì nghe giống thai giám quá,hay gọi bằng Tiểu Tân Lý nhỉ,nghe cũng rất được!

-.....

Nữ nhân này đang nói chuyện quái quỷ gì với hán vậy? Toàn là những điều vớ vẩn,khung cảnh này thật là khó chịu,hán thật muốn đi khỏi đây.

-Ngày mai chúng ta sang Ngõn quốc?

-Ấn!

-Vậy là ngày mai Yến Tử Phương sẽ tới!

-Người giỏi âm mưu như người chắc có cách thoát khỏi hán?

-Ai âm mưu? Mà ai nói ta sẽ tìm cách thoát khỏi hán?

-Người...định làm cái gì?

-Ta muốn biết người bỏ ra mười vạn lượng hoàng kim để bắt ta là ai!

-Người không sợ người đó sẽ giết người?

-Ai...ta có giá trị cao như vậy,hắn là sẽ không bắt ta để giết,nếu muốn giết thì đã phái sát thủ đến rồi,đang này lại sai thần trộm,khẳng định là sẽ không giết ta đâu!

-Vậy người định làm gì?

-Ta...rất quan trọng với Ngôn quốc phải không?Ta là vật liên kết kết chứ gì?

-Người có ý gì?

-Người sẽ không để ta chết phải không?

-.....

Hắn sẽ không để nàng chết?

Hắn là đang muốn giết nàng,nhưng mà...vì sao bây giờ ý định đó lại không tồn tại trong lòng hắn nữa? Nữ nhân này nói đúng,nàng chính là vật liên kết,nàng còn sống sẽ có lợi cho Ngôn quốc,mạng của nàng là do hắn nắm giữ,chỉ có hắn mới có quyền giết nàng.

-Ta định để cho Yến Tứ Phương bắt được,người sẽ theo bảo vệ ta chứ?

-Người để cho hắn bắt đi?

-Àn,tạ rất muốn biết vì lý do gì mà người kia lại sai thần trộm bắt ta!

-Người muốn ta theo bảo vệ?

-Hỷh...nhờ hắn làm gì ta thì sao? Có người theo bảo vệ vẫn là tốt nhất!

-Không phải người có hai hộ vệ kia rồi sao?

-Nhưng người là lão công của ta,người phải có trách nhiệm bảo vệ ta chứ,sao lại đẩy trách nhiệm cho Song Y,với lại hôm trước,là ai ra tay bảo vệ người thoát khỏi xuân dược của tỷ tỷ ta hả?

-.....

-Sao nào?

-Thôi được,ta đồng ý!

-Người nói rồi đấy nhé,không được nuốt lời nga,vậy là chuyện ngày mai đã tính toán xong xuôi,bây giờ ta với người uống rượu đi!

-Uống rượu?

-Àn,ta với người chỉ là phu thê ngoài mặt,không uống rượu thì làm gì?

-.....

-A...hay là người định...

-Im miệng,không cho người nói năng hàm hồ!

-Ta chưa nói gì hết nga,ta định nói “hay là người định đi ra ngoài”, tự người đang phá hư đầu óc mình đấy chứ,haha...

-Người.....!!!

-Nào...ta kính người một ly,xem như là xác định mối quan hệ phu thê,ta là lão bà của người,người là lão công của ta,ai...số ta thật là khổ mà...chưa gì đã lên xe hoa rồi.

-Người là đang than vãn?

-.....xem như ta chưa nói gì đi!

Không biết đã qua bao lâu,ngoài trời bắt đầu chập chờn tối,tạ viện đủ mọi lý do,nhân dịp này nhân dịp kia lừa gạt Tiểu Tán Lý,bắt hắn uống hơn gần mười mấy ly rượu,mà hắn cũng thật là khó ưa,nếu ta không uống,hắn nhất định cũng sẽ không uống. Vì vậy...cái kia...cả hai người đều sai khurót,tạ bắt đầu không điều khiển được lí trí rồi nha.

-Ô~ Tiểu Tán Lý,ngươi thật là đẹp,mỹ nam hiếm có nga!

-Ta không thích người khác khen ta đẹp,nghe thật giống đồ đàn bà!

-Hừ...Ta là lão bà của ngươi,tạ có quyền khen ngươi như vậy!

-Ấn! Còn tạ là lão công!

-Haha...tiểu Tán Lý,ngươi biết tự nhận mình là lão công của tạ rồi sao?

-Nhâm nhi,tạ thành thân với ngươi,đương nhiên tạ là trượng phu của ngươi rồi!

-Ô~ thành thân,ăn uống no đủ rồi,uống rượu giao bôi rồi, chúng tạ tiến tới cái kia đi!

-Cái kia?

-Ấn,việc mà chúng tạ còn chưa có làm...

Điên rồi,điên rồi,đây chính là hậu quả của việc uống rượu quá mức,trẻ nhỏ không nên học theo tạ nhé. Nói rồi,tạ lúi Tiểu Tán Lý tới cái kia...giường tân hôn,tạ nóng nực cởi hết áo của hắn,hắn cũng rất nóng nực cởi áo cho tạ...sau đó...một đêm...hình như là rất nóng nực...mà tạ và hắn vẫn cứ quấn lấy nhau...đêm dài thật dài,bóng tối lại càng phủ sâu hơn,những ngọn đèn hi treo ngoài kia đã sớm tắt,nhưng bên trong...lại chỉ mới là bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Tạ Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Sáng hôm sau,tiếng hét hãi hùng của tạ vang vọng khắp phủ tể tướng. Cái gì đây? Vì sao lại thành ra sự tình này? Không phải hôm qua chỉ là uống chút rượu thôi sao? Vì sao lại uống lên tới giường rồi? Vì sao lại không có mặc đồ? Tạ và Thượng Quan Tán Lý mất to trừng mắt nhỏ,rốt cuộc là cái gì đang xảy ra?

-Ngươi...ngươi...ngươi...ngươi...vì sao lại nằm ở đây?

-Câu đó tạ nên hỏi ngươi thì hơn!

Đáng chết,sao lại xảy ra sự tình này? Hắn đã thề không đụng đến nữ nhân nhưng hôm nay tại sao lại không khống chế được bản thân?

-Ô~...ngươi...ngươi...cái đồ rắm thối nhà ngươi,ai cho ngươi ăn tạ,mau mau cấp cho tạ khối đậu hủ đâm đầu chết cho xong,Thượng Quan Tán Lý,ngươi...cái đồ...cái đồ...

-Cái đồ gì? Là ngươi dụ dỗ tạ,yêu nữ!

-Ô~...ô~ còn dám gọi tạ là yêu nữ? Nếu tạ dụ dỗ ngươi sao ngươi không một phát đánh cho tạ ngã đi? Tại sao còn ăn tạ làm gì? Đồ sắc lang nhà ngươi,ô~...

-Ta...

-Ta không biết,ngươi phải chịu trách nhiệm,đồ lão công thối!

Lão công? Ách...chẳng phải tạ và hắn đã thành phu thê rồi sao? Vậy thì cái vấn đề này...?

-Ô~haha...

-Ngươi điên?

-Không điên,không điên. Thật là...ta và ngươi đã thành thân rồi mà tạ vẫn cứ tưởng mình còn đang là thực nữ.

Nữ nhân này thật sự vô cùng cổ quái,mới vừa khóc lóc um sùm bây giờ lại tươi cười như chưa có chuyện gì xảy ra,tâm tư của nàng,hắn thật không hiểu nổi.

-Ta đi rửa mặt đây!

Oái...sao thất lưng lại đau như bị ai xẻo mất một miếng thịt vậy? Ta không ngờ tới việc mình không chống lại sức hút của Trái Đất rơi tòm xuống lồng ngực rắn chắc của Thượng Quan Tán Lý.

.....

Ta và hần,lại mất to tròng mắt nhỏ,tình cảnh này...xấu hổ chết mất,ta...quần áo...còn chưa có mặc vào. OMG,nãy giờ...ô~ ta thật muốn đâm đầu vào khối đậu hũ mà.

-Nhìn cái gì mà nhìn? Trùng cái gì mà trùng? Đầu phải lần đầu tiên ngươi nhìn thấy,chẳng phải hôm qua ta đã bị ngươi ăn sạch sẽ không chừa miếng nào rồi sao? Tức chết ta!

-Ta...

-Ô...Tiểu Tán Lý,vết cắn của ta hôm trước vẫn còn sao?

-Vết cắn?

-À...hôm ngươi bị trúng xuân dược ấy!

-Ngươi cắn ta lúc nào? Vì sao ta không nhớ?

-Hôm đó ngươi chắc là bị mất lí trí nên không nhớ gì rồi,nói chung là...do ta cắn,ngươi cứ biết vậy đi!

-Hừ...

-Vết cắn này thể hiện ngươi là sở hữu của ta,nhớ rõ nhé!

Thượng Quan Tán Lý hơi sững sốt,những lời này...là như thế nào?

Không khí lại càng ám muội.

Ta nhanh chóng mặc quần áo ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài,nếu mà còn ở lại...ta không biết sẽ còn làm ra cái sự tình gì nữa đây.

-Tiểu Đào,ngươi đồ cái gì vậy?

-A...là xuân dược dạng nước hôm qua dùng để bỏ vào rượu giao bôi,ta đem đồ đi để nhờ có ai uống nhầm thì khôn!

Gi gì gì? Lại là xuân dược? Tại sao lại đem bỏ vào rượu? Thảo nào hôm qua ta và Tiểu Tán Lý lại không khống chế được bản thân,ra nguyên nhân chính là đây. Nhưng nếu có bỏ dược vào thì ta phải phát hiện ra chứ? Chỉ có một khả năng là lượng dược này rất ít nên không thể nào nhận ra được.

-Này,là ngươi bỏ xuân dược vào rượu giao bôi?

-Tiểu thư?

-Khỏi tham kiến ta,mau trả lời!

-Gi ạ?

-Là ngươi bỏ xuân dược vào rượu giao bôi của ta?

-Dạ,không phải! Tiểu thư sao lại có vẻ ngạc nhiên vậy?

-Vậy thì ai bỏ? Đem xuân dược hòa vào rượu,đúng là hại chết ta!

-óíÁch...tiểu thư,tục lệ của Chu quốc chúng ta khi thành thân sẽ bỏ một lượng nhỏ xuân dược vào rượu giao bôi,tiểu thư quên rồi sao?

Ta ngất. Thượng Quan Tán Lý là người Ngôn quốc,ta lại không phải là tiểu thư chân chính. Thì ra...ta ngửa mặt lên trời cười haha ba tiếng,ông trời ơi,mau giết ta đi. Cái tục lệ *** chó hại đời ta,grừ...

.....

Ngày lên đường sang Ngôn quốc cũng tới,ta cố hết sức gom mớ ngân lượng cùng những thứ trân quý,có bao nhiêu đều đem đi hết,không thể ngược đãi chính mình được...hắc hắc...

-Chủ nhân!

- Song Y hả? Ai...từ hôm nay ta không phải chủ nhân của các ngươi nữa rồi, ở lại mạnh khỏe nhé!

- Chủ nhân đi đâu chúng thuộc hạ theo đó, sống chết quyết không phản bội người!

- Các ngươi là muốn cùng ta sang Ngôn quốc?

- Bảo vệ chủ nhân chính là nhiệm vụ cả đời của Song Y!

- Thật cảm động nga~, cảm ơn các ngươi!

Ta vui vẻ nhào tới ôm mỗi người một cái, vừa ngay lúc Thượng Quan Tấn Lý mở cửa bước vào.

- Ngươi đang làm cái gì?

- Ta chỉ là một phút xúc động thôi!

- Xúc động? Cái gì mà xúc động? Ngươi xúc động vì sao lại ôm hân?

- Hân là hộ vệ của ta!

- Hộ vệ của ngươi? Vì sao ôm hân?

- Ta cảm động vì Song Y tình nguyện theo ta sang Ngôn quốc nên ôm mỗi người một cái, ngươi có ý kiến gì?

- Không cho ngươi ôm nam nhân khác, nhớ kỹ, thân phận của ngươi bây giờ đã là vương phi Ngôn quốc!

- Ý ngươi là ta chỉ được ôm ngươi?

- Ta...

Thượng Quan Tấn Lý về mặt có chút bối rối, ha...không phải là hân thích ta đó chứ?

- Song Y, các ngươi lui ra trước đi!

- Dạ!

Song Y đi rồi, ta quay bộ mặt ngạo nghễ sang Thượng Quan Tấn Lý, ánh mắt như nói với hân “ta biết hết rồi, cái gì ta cũng biết”

- Ngươi...vì sao nhìn ta như vậy? Có ý gì?

- Tiểu Tấn Lý, ngươi không phải là đang ăn dấm chua đó chứ?

- Dấm chua? Là cái gì?

- Hihi...chính là thứ mà người ta thường nói là GHEN đó!

- Ách...ta không...

- Không phải ghen sao? Vậy xem như là ta nói nhầm đi! Ta ra ngoài công đạo ngươi!

Nàng đi rồi, hân có chút khó chịu, vì sao chưa nghe hân nói gì mà đã chạy đi rồi? Hân là đang ghen sao? Không, nhất định là không rồi, chỉ là khó chịu thôi chút vì nàng không biết giữ thân phận thôi. Nhưng mà hôm qua...cảm giác cùng nàng thật khác thường, lẽ nào là yêu thật rồi?

Thượng Quan Tấn Lý trong lòng ngổn ngang trăm ngàn nghi vấn, hân cố gắng thuyết phục bản thân rằng mình không động tâm với nàng. Nhưng hình như...mọi việc lại đi theo trái chiều suy nghĩ của hân. Thượng Quan Tấn Lý chết tiệt, ta chỉ là giả bộ đi ra ngoài để xem phản ứng của hân, ai ngờ hân đứng trơ như bức tượng mà không giữ ta lại, thật là tức chết. Không lẽ trực giác của ta sai rồi sao? Rõ ràng là hân có tình ý với ta, vì sao lại giả vờ không quan tâm đến ta? Ai...đẹp hân qua một bên đi.

- Yên nhi, lên đường thượng lộ bình an!

- Vâng ạ, phụ thân nhớ giữ gìn sức khỏe, hẹn một ngày không xa Nam Yên sẽ về thăm người!

Một màn chia ly cách biệt diễn ra trước cửa phủ, ta cố hết sức nặn mấy giọt nước mắt cho thêm phần “đậm đà”. Mọi người trong phủ ai nấy cũng mang vẻ mặt đau buồn, duy chỉ có hai khuôn mặt đang tươi cười như hoa nở, như trút được gánh nặng. Còn ai khác ngoài hai tỷ tỷ của ta?

- Phong ca, ta đi rồi huynh phải chăm sóc phụ thân cho thật tốt, nếu không sẽ biết tay Nam Yên!

- Ần,ta hứa với muội!

- Nhị tỷ,tam tỷ,muội đi nhé! Hai người ở lại “mạnh giỏi”!

Ta vừa nắm tay hai người vừa đặc biệt nhấn mạnh chữ mạnh giỏi, đồng thời gia tăng lực đạo đôi tay khiến cả hai thoáng cau mày.Ánh mắt ta mang đậm chữ nhắc nhở “chớ có ở đây mà tác oai tác quái,nếu không sẽ biết tay ta”

- Khụ...muội đi thông thả!

- Hi...Xin cáo từ mọi người!

Khoảng nửa canh giờ sau ta và Thượng Quan Tán Lý bắt đầu khởi hành,đoàn người nối tiếp nhau lên xe ngựa tiến ra khỏi kinh thành. Trong hoàng cung,Quốc Hoa Mộ Lang vừa đặt tờ tấu chương cuối cùng xuống,bàn tay to vẫn vờ chén trà,ánh mắt luôn hướng về phía xa xăm nào đó như đang chờ đợi. Vừa uống trà hần vừa khẽ thở dài.

- Nàng đi rồi,nhưng không còn bao lâu nữa chúng ta sẽ gặp lại!

.....

Trời đã tối,đoàn người chúng ta dừng lại nghỉ ngơi ở một quán trọ khá lớn,nơi đây là một thị trấn gần biên giới Ngọc quốc,sở dĩ liên quan đến ranh giới Ngọc quốc là vì muốn sang Ngôn quốc bắt buộc phải đi xuyên qua đường núi gần ranh giới Chu quốc và Ngọc quốc,vì vậy khả năng bị sát thủ Ngọc quốc tấn công là rất cao. Những điều trên đều do Thượng Quan Tán Lý nói với ta ,hần bảo phải hết sức cẩn thận nhưng ta vờ nghe vào tai trái đã lọt ra tai phải,ta không quan tâm,hần có nhiệm vụ bảo vệ ta vì vậy người phải cẩn thận là hần mới đúng.

Sau khi vào quán trọ,việc trước tiên là phải tắm rửa sạch sẽ,đi cả ngày trời bụi bám dính vào quần áo rất khó chịu. Ta thay một bộ bạch y có viền ren,đầu cái trâm hình quạt nhìn rất giống nữ tử phiêu dật,bên ngoài cửa sổ trắng đã lên cao,Thượng Quan Tán Lý giờ này chắc là vẫn còn đang phân công người canh gác quanh nhà trọ, phòng sát thủ đột kích. Vân Đình có vẻ mệt mỏi nên ta cho nàng đi nghỉ sớm,còn lại Song Y vẫn luôn đứng canh ở trước cửa phòng. Đột nhiên một trận gió cuộn cuộn thổi tới làm mây đen che khuất hết ánh sáng của mặt trăng,bầu trời yên tĩnh quỷ dị...

-Ngươi đã tới?

-Ngươi đang chờ ta?

-Là trí tò mò của ta đang chờ ngươi!

-Vậy ta sẽ thỏa mãn trí tò mò của ngươi!

Yến Tử Phương chắn bị mang ta đi thì Song Y đột nhiên đập cửa xông vào,chết thật, ta quên căn dặn chuyện Yến Tử Phương với hai người bọn họ.

-Mau buông chủ nhân ra!

-Ái chà,rất có khí phách!

-Song Y,dừng động thủ,là ta muốn đi với hần!

-Chủ nhân?!

-Nghe lời ta,tôi chỗ Thượng Quan Tán Lý đi,đây là lệnh!

-Thuộc hạ đã rõ!

Thoát cái hai thân ảnh một đen một trắng đã biến mất,ta xoay người đối diện với Yến Tử Phương.

-Chúng ta đi được chưa?

Yến Tử Phương ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc,nữ nhân này đang định làm cái gì? Vì sao nàng không những không sợ hãi mà còn muốn hần bắt đi? Nhất định là có âm mưu,nhưng vì công việc ,hần đành dẹp bỏ nghi vấn sang một bên,ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh. Cảm thấy không có hơi thở nào khác mới ôm nàng rời đi.

Thượng Quan Tán Lý đuôi mắt lướt nhẹ nhìn lên không trung,mâu quang không ngừng chuyển động. Phản phó xong mọi việc,hần thi triển khinh công bay lên nhánh cây.

-Theo ta!

Vừa dứt lời liền bay theo hướng Yến Tử Phương mới rời đi,hai thân ảnh một đen một trắng từ dưới tán cây cũng lần lượt lướt theo hần.

.....

Yến Tử Phuong ôm ta bay một đoạn khá xa, trên đường đi hần không hề mở miệng nói nửa câu vì vậy mà ta cũng im lặng theo hần. Bay đến một con đường mòn ta thấy có một chiếc xe ngựa, trên ngựa còn có xe phu. Yến Tử Phuong đáp xuống ngay trước mũi xe rồi nhanh chóng ôm ta vào trong, xe phu không nói không rằng liền thúc ngựa chạy như bay, rõ ràng là có sắp đặt trước.

-Người có âm mưu gì?

Đột nhiên Yến Tử Phuong mở miệng hỏi ta, cũng phải, bắt người một cách dễ dàng như thế không nảy sinh nghi ngờ mới là lạ.

-Âm mưu? Người nói gì vậy?

-Người cố ý đem mọi người cách xa phòng mình, lại còn sai hộ vệ tới chỗ Thượng Quan Tán Lý, Thượng Quan Tán Lý không phải là hạng tầm thường, ta đến nhất định hần sẽ biết, nhưng vì sao lại không đến ngăn cản ta bắt người? Nhất định là có âm mưu gì đó.

-Haha... âm mưu gì chứ, đơn giản là ta muốn biết người trả tiền cho người để bắt ta là ai nên mới cố ý làm như vậy, còn Thượng Quan Tán Lý, người không cần biết làm gì, hần sẽ không dă động đến người!

-Thú vị!

-Người nói gì?

-Ta nói đây là lần đầu tiên ta trộm phải một vật thú vị như người!

-Bớt nói nhảm! Người đem ta đi đâu? Đã tới chưa?

-Khoảng sáng mai sẽ tới, người không cần biết đi đâu, ở yên đây là được rồi!

-Vậy ta ngủ đây! Tới nơi thì gọi ta dậy!

Nàng có thể hồn nhiên vô tư ngủ như vậy ư? Nếu biết người trả tiền cho hần là ai, liệu nàng có...

Mà thôi đi, nhiệm vụ của hần chỉ là bắt người đem tới đó, còn lại đều do nàng.

Có tiếng động?

Yến Tử Phuong khẽ đưa tầm mắt ra ngoài cửa sổ, hần cười lạnh, quả nhiên là Thượng Quan Tán Lý có đuổi theo, nhưng lại không tấn công hần, nhất định là do nàng...

.....

Ta giả vờ nhắm mắt, điều chỉnh hơi thở đều đặn, tai không ngừng nghe ngóng xung quanh, tiếng động lúc này là lá cây xào xạc va chạm với tiếng xé gió, khẳng định là Thượng Quan Tán Lý có đuổi theo, Yến Tử Phuong hần là cũng biết điều này. Lúc bước lên xe ngựa, đại ca có đưa cho ta hai viên tiên đan có thể chữa được bách độc, còn lại là một viên nội đan làm cho nội công của ta lên đến tuyệt đỉnh. Tất cả đều là thứ hiếm có nhưng đại ca ta lại dễ dàng có được vì hần chính là đệ tử duy nhất của Thất Nhật. Với võ công của hần và Song Y dạy ta khẳng định có thể đánh bại Yến Tử Phuong.

Mọi việc đang tiến triển theo đúng dự đoán, ta thả lỏng người đánh một giấc lấy sức chờ sáng mai mọi việc sẽ được rõ ràng. Xe ngựa rong đuổi trong đêm, đến sáng cũng ra khỏi đường mòn. Từ đây chính thức là biên giới của hai nước, Yến Tử Phuong cho xe ngựa dừng lại trước một khách điểm rộng lớn nhưng hoàn toàn không có lấy một bóng người.

-Này, đã tới rồi!

-Ừm... để cho người ta ngủ!

Hần cười khổ, hai tay vươn tới ôm nàng vào lòng rồi phóng thẳng lên lầu hai, tiến tới căn phòng rộng lớn nhất của khách điểm.

-Người đã đem đến?

-Ân!

-Tốt, Hắc Dạ, thưởng cho Yến công tử thêm năm vạn lượng hoàng kim nữa!

-Không cần, Yến mỗ ta luôn làm việc sòng phẳng, mười vạn lượng là giá cố định của ta!

-Ồ...?!

-Người đã được đưa tới, xin cáo từ!

-Không tiễn!

Yến Tử Phuong vừa bay ra khỏi khách điểm đã bị một cỗ hàn khí bức người ngăn trở.

-Thượng Quan Tán Lý huynh,xin nhường đường!

-Người mang nàng đi đâu?

-Đến phía trước sẽ tìm ra được lời giải!

-Hừ...

-Nếu người không bảo vệ nàng cho thật tốt cẩn thận sau này ta sẽ đến bắt nàng lần nữa!

Nói xong Yến Tử Phuong liền biến mất dạng,Thượng Quan Tán Lý đã nghe được hàm ý trong lời nói của hắn ,nhất định kẻ bắt Nam Yên không phải là hạng tầm thường,nhưng quan trọng là câu sau...hắn nói sẽ đến bắt nàng lần nữa? Không lẽ Yến Tử Phuong có tình ý với Nam Yên? Ý nghĩ này làm cho hắn cảm thấy khó chịu.

-Chúng ta đứng đây quan sát tình hình hay đi đến đó?

Tiếng nói của Ma Y cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn,đứng đây nhất định sẽ không thể bảo vệ được nàng.

-Đi đến đó!

Khách điểm bốn bề im lặng như tờ là do bị người phong tỏa,một khách điểm to lớn như vậy khẳng định chỉ có người có quyền lực mới có khả năng phong tỏa được nó.

-Người như thế nào rồi?

-Thưa,vẫn còn đang ngủ!

-.....

Người ngồi trên ghế thong thả uống trà,hai bên là ba nữ nhân xinh đẹp đang quần lấy hắn,nhưng ánh mắt hắn lúc này chỉ tập trung quét trên người nữ nhân đang nằm ngủ trước mặt. Khuôn mặt trắng mịn phấn nộn đang say sưa chìm trong giấc mộng,đôi môi màu hoa đào khẽ cử động cùng với hàng mi cong dài như hai cánh bướm chập chờn,những sợi tóc lòa xòa trước trán như đang đùa nghịch, nàng ngủ đem đến cho người ta cảm giác bình yên dễ chịu. Đôi mày kiếm của hắn khẽ chau lại...

-Gọi dậy!

-Dạ!

Một nam tử mặc y phục dạ hành mang theo xô nước, tay từ từ nhấc lên,đổ thẳng lên người nữ nhân đang nằm ngủ dưới sàn.

Ta đang mơ màng thấy mình bơi qua sông để tìm kho báu,gần đặt chân lên đất liền đã nhìn thấy hàng trăm thùng hàng chứa đầy ngân lượng đang phát quang dưới ánh nắng mặt trời. Ôhaha...giàu to, giàu to...nhưng mà...hình như có cảm giác lạnh lạnh? Có nước nhều trên đầu thì phải? Ta ngược mặt lên trời liền nhìn thấy một đọt sóng cao đang cuộn cuộn đổ tới.

-Ô~ cứu mạng,đại hồng thủy ập tới,kho báu của ta,ngân lượng của ta!

Ta vội vàng từ trong giấc mơ bật người dậy,hai tay không ngừng quơ loạn xạ,hoàn hảo,không có đại hồng thủy nào cả...Hình như có tiếng cười khúc khích như là đang cười nhạo ta thì phải? Tại sao cả người ta lại ướt sũng như vậy? Ta đang ở đâu đây? Quang cảnh này không phải là trong xe ngựa,hình như là một căn phòng xa hoa rộng lớn,Yến Tử Phuong đáng chết,tôi nơi cũng không thêm gọi ta dậy. Ta xoay đầu ngo Dong ngo Tây liền nhìn thấy một thân ảnh đen xì tay còn đang cầm xô nước. NND,là hắn tạt nước ta.

-Mụ nội nó,người muốn chết hả? Dám tạt nước trong lúc lão nương ta đang ngủ,tôi số rồi phải không?

Hai mắt ta như muốn nổi lửa lao thẳng tới túm lấy cổ áo của hắc y nhân,miệng không ngừng rủa mủi mòi đòi tổ tông nhà hắn.

-Hắc Dạ,lui xuống!

Một giọng nói đầy lãnh khí vang lên xuyên thẳng qua lỗ tai ta,hắc y nhân này vừa lui ra sau liền xuất hiện thêm một cái hắc y nhân nữa. Người này mang đến cho ta cảm giác thật khủng khiếp,nó còn khủng khiếp hơn cả âm phủ,lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm không tan. Hắn từ trên ghế cao bước xuống rồi tiến lại gần ta,khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái vô cùng tuấn mĩ đáng yêu,hắn có mái tóc dài đen tuyền như suối lụa, nhẹ nhàng lướt sau lưng hắn,phần tóc phía trước che khuất một bên mắt trái,mắt còn lại rất to tròn,sâu thẳm thẳm như vực sâu không đáy,ánh mắt như được phủ một lớp băng không hề mang theo độ ấm,màng mi đen dài cong vút lại càng tô điểm cho sự lãnh khốc trên khuôn mặt tuấn mĩ chấn động lòng người,đôi môi đỏ tươi như máu không có độ cong nhưng vẫn có sức hút huyền bí. Hắn mặc một bộ trường bào màu đen có cổ cao,đai lưng màu trắng có điểm tuyết ngọc thạch,phần phía trên ôm sát lấy thân thể còn phần phía dưới lại xò rộng tự do bay lượn,chân hắn mang một đôi ủng cao nhìn rất tiêu sái tuấn đạt nhưng khuôn mặt lại như ma vương cao ngạo lãnh khốc. Khí thế của hắn như áo bào cả đất trời,ta không nhìn nổi phải đánh một cái rùng mình.

-Ngươi chính là Nam Ngự Yên Yên?

Ồ lạnh...giọng nói của hắn giống như xuất phát từ bắc cực,lãnh khí bức vào tận xương. Trên đời này có người lãnh khốc giống yêu ma quỷ quái như vậy sao? Không được,người hiện đại như ta làm sao có thể thua một cái người cổ đại như hắn chứ? Thần chết ta cũng đã từng gặp qua thì còn có cái gì phải sợ nữa?

-Ngươi bị câm?

-Câm cái *** ngươi ấy! Ta chính là Nam Yên,thì sao?

-Hình như không giống với điều tra!

Con bà nó,lại thêm một tên rãnh hơi đi điều tra ta.

-Ngươi thất vọng khi thấy ta không bị bệnh quanh năm như trong điều tra à? Cho ngươi biết,ta bây giờ rất khỏe,đẹp cái mớ thám tử quèn của ngươi đi!

-Dám ăn nói với ta như vậy? Ngươi muốn chết?

-Ngươi là ai mà ta không dám nói với ngươi như vậy chứ?

-Ta chính là người ra giá mười vạn lượng hoàng kim để bắt ngươi!

-Là ngươi?

Ôhaha...cái người hảo dễ nhìn này chính là kẻ ra giá mười vạn lượng hoàng kim để bắt ta? Hắn như thế nào lại làm như vậy? Ta hình như không có quen biết hắn,người này rốt cuộc là ai?

-Này,ta và ngươi hình như không quen biết nhau lại càng không thù không oán,cớ sao lại sai Yên Tứ Phương đến trộm ta?

-Vì ngươi mang giá trị rất lớn đối với ta!

Quả đúng như ta nghĩ,nhưng mà ta có giá trị gì đối với hắn? Ngoài việc là quân cờ để liên kết hai nước...ý? Không lẽ...?

-Chẳng hay ta có giá trị gì đối với ngươi mà ngươi phải tốn nhiều vàng bạc như vậy để bắt ta?

-Nếu có được ngươi trong tay ta sẽ lấy được công thức vũ khí siêu việt của Chu quốc,đồng thời có thể thao túng Thượng Quan Tán Lý.

Trời ạ,những gì ta suy đoán đều trở thành sự thật,vì sao một con người nhỏ nhoi như ta trong phút chốc liền biến thành một cái đại nhân vật? Hắn có ý định đó cho thấy hắn không phải là người tầm thường. Hắn rốt cuộc là ai?

-Nói đi,ngươi là ai? Vì sao lại dùng ta vào những việc này?

-Ngu ngốc,người đứng trước mặt ngươi chính là hoàng đế cao quý của Ngọc quốc Hạ Tu Lý Phong hùng dũng vang danh thiên hạ!

Nữ nhân đứng đằng sau ghế cao vừa nói gì vậy? Hình như là hoàng đế gì đó thì phải...

Cái gì? Cái gì? Cái gì? Hoàng đế Ngọc quốc? Người bắt ta chính là hoàng đế Ngọc quốc?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ta há hốc miệng, thật là ngốc, chỉ vì trí tò mò vô hạn mà vô tình ta rơi vào miệng cọp rồi,chạy trốn được không? Thượng Quan Tán Lý chắc là đang theo dõi bên ngoài,trời ơi làm sao mới được đây?

Hình như có mùi gì đó tanh tanh...máu? Ta xoay đầu lại liền chứng kiến một cảnh tượng kinh hoàng,nữ nhân vừa mới cho ta biết thân thế của hắc y nhân chỉ trong phút chốc đã bị chặt mất đầu,hai nữ nhân còn lại hoảng loạn định bỏ chạy đều bị hắn chém nát thân. Nhìn cái đầu còn đang tròn to mắt lẳng lơng lơng trên sàn nhà, thịt và máu bắn phá tứ tung, mùi máu tanh cứ dâng lên yết hầu làm ta không nhìn nổi liền nôn một trận sinh tử. Hắn giết người... khuôn mặt còn hơn cả Diêm Vương hiện hình.

-Bọn đàn bà ngu xuẩn!

Hắn lại cười,cười đến quỷ dị,cười đến nguy hiểm,nụ cười như tử thần đang bóp nát những linh hồn của hắn.

-Nôn...ạ...

Hình ảnh khủng khiếp trước mắt như keo siêu dính bám chặt vào đầu óc ta,cái đầu vẫn còn đó,thịt và máu vẫn còn đó,phần nội tạng dính bết dưới sàn,mùi máu tanh vẫn còn đang hòa lẫn trong không khí. Hắn giết người,người chết...người chết trước mặt ta...lần đầu tiên trong đời ta chứng kiến cảnh người chết thảm thương như vậy, cổ họng ta khô rát nhưng vẫn muốn nôn,ta nôn đến kiệt sức ngất xỉu ngay tại đó.

-Hoàng thượng,nàng nôn xong liền ngất đi!

-Cái gì?

-Chắc là lần đầu thấy người chết!

-Bọn nữ nhân đều là một lũ vô dụng như nhau!

-Bây giờ chúng ta làm thế nào?

-Lên đường trở về Ngọc quốc,mang nữ nhân này ra xe ngựa đi!

-Đứng lại!

Thượng Quan Tán Lý ở bên ngoài đã chứng kiến hết sự kinh hãi của Nam Yên khi nàng nhìn thấy nữ nhân kia bị chặt đầu,lòng hắn không ngừng nhói lên,rất muốn bước tới ôm nàng vào lòng cho nàng một điểm tựa nhưng bất quá...hắc y nhân kia lại chính là Hạ Tu Lý Phong? Thượng Quan Tán Lý ở bên ngoài đã nghe thấy tất cả, thì ra Hoàng đế Ngọc quốc chính là người bỏ ra mười vạn lượng hoàng kim để bắt Nam Yên? Không ngờ lần này người mà hắn nhắm tới lại chính là nàng,nếu nàng rơi vào tay hắn...cả Chu quốc và Ngôn quốc sẽ không tránh khỏi sự uy hiếp to lớn,nhất định sẽ xảy ra chiến tranh. Vì điều này mà hắn nhất định phải đoạt lại Nam Yên,nhưng vì sao...trong lòng hắn còn có một lý do khác lớn hơn thôi thúc phải cứu nàng. Cái nữ nhân ngốc nghếch này,chỉ vì bản tính tò mò của nàng mà bây giờ đã gây ra họa lớn rồi, này có khác gì tự chui đầu vào miệng cọp?

-Mía tóc trắng này...nếu ta đoán không lầm thì công tử đây chính là Nhị vương gia của Ngôn quốc?

-Bớt nhiều lời,mau trả người lại cho ta!

-Công tử nói người nào? Ta thật không hiểu!

-Bớt nhiều lời, mau đem nương tử của ta trả lại!

-Nương tử của ngươi? Haha...Sao không nói là đem vật liên kết của hai nước trả lại cho ngươi?

-Nếu không trả người đừng trách ta động thủ!

-Hừ...là ta bỏ ra mười vạn lượng hoàng kim để bắt nàng,ngươi nghĩ ta sẽ đem trả cho ngươi? Một con cò có giá trị như vậy ta sẽ đem giao lại cho ngươi?

-Câm,nàng không phải là con cò,cũng không phải là vật liên kết,nàng ta nương tử của Thượng Quan Tán Lý ta!

Thượng Quan Tán Lý vừa nói vừa rút kiếm tiến thẳng tới Hạ Tu Lý Phong ,Hạ Tu Lý Phong nở một nụ cười quỷ dị,phía sau Thượng Quan Tán Lý đột nhiên xuất hiện mười mấy cái hắc y nhân tay cầm kiếm đang hùng hổ xông tới. Trong phút chốc,sân ngoài của khách điểm âm âm tiếng động,tiếng tường đá bị nứt,tiếng kim loại va chạm,tiếng chân người không ngừng âm ỉ.

Hạ Tu Lý Phong không ngờ tới còn có thêm hai đại cao thủ Ma Y,Thiên Y nổi danh thiên hạ trợ giúp cho Thượng Quan Tán Lý. Chưa đầy năm phút,đám hắc y nhân đã gục ngã lẫn lộn dưới sân,Thượng Quan Tán Lý xoay người bay lên không trung,một thân cầm bảo tung bay theo gió phiêu dật tựa tiên nhân nhưng ánh mắt phút chốc lộ rõ nỗi lo lắng cho bóng dáng nhỏ nhắn đang nằm bất động trong căn phòng kia.

Hạ Tu Lý Phong nghiêng rằng nghiêng lợi rút kiếm xông tới Thượng Quan Tán Lý,trong phút chốc một bên là Hạ Tu Lý Phong và Hắc Dạ cùng với một bên là Thượng Quan Tán Lý và Song Y hình thành một cái ma trận trên không,khí thế băng lãnh cùng cực,bên trên ma trận không ngừng phát ra hàn quang,tiếng kiếm và chạm lướt gió,lá cây không ngừng rơi rụng tạo thành vòng xoáy cuộn cuộn,hai bên giao đấu kịch liệt. Giao chiến nửa canh giờ,Hạ Tu Lý Phong đã tiêu hao gần hết nội công,nếu hắn còn ngoan cố sẽ bị tổn thương nội tạng,Thượng Quan Tán Lý lại khác, vẫn chưa hề có dấu hiệu suy chuyển,vẫn cứ tiếp tục tấn công hắn tới tấp. Trước mắt thấy không đấu lại ba cái cao thủ kia,Hạ Tu Lý Phong liền lao tới lầu hai,nơi Nam Yên còn đang bất tỉnh,hắn dùng kiếm dí sát vào cổ nàng.

.....

Cái gì vậy? Hình như là có cái gì đó lạnh lạnh chặn ngang cổ ta thì phải,cảm giác ròn ròn không ngừng xâm lấn đầu óc...ta vừa tỉnh lại liền thấy Thượng Quan Tán Lý đứng bên ngoài nhìn ta,ánh mắt lo lắng cực hạn nhưng lại không tới gần ta,còn phía sau...ô~ chính là cái hắc y nhân giết người đáng sợ kia,hơn nữa hắn còn đang kê thanh kiếm sát nhọn mỏng tanh vào cổ ta. Nuốt một ngụm khí lạnh...ta cố gắng trấn tĩnh xem đây là đang xảy ra việc gì.

-Buông kiếm ra!

-Nếu ngươi còn tới gần,ta sẽ giết nữ nhân này!

-Ngươi. . .!!! Đồ tiểu nhân!

-Mau bỏ kiếm của ngươi xuống!

Hạ Tu Lý Phong hét lên một tiếng đồng thời lại càng đưa thanh kiếm sắt nhọn kia kề sát cổ ta,ô~,đau rất quá.

“Xoèng. . .keng”

Thượng Quan Tán Lý thấy ta nhấn mặt tay hắn đột nhiên thả lỏng buông rơi kiếm xuống đất,mười mấy cái hắc y nhân từ đâu bay lên chia kiếm quanh người hắn và Song Y , thì ra là vậy,đồ tiểu nhân,dám đem ta ra làm lá chắn với Tiểu Tán Lý.

-Thượng Quan Tán Lý,ngươi mau đi trước đi,mặc kệ ta!

Tiểu Tán Lý đã từng hứa sẽ bảo vệ ta,vì vậy. . .hắn nhất định phải bảo toàn mạng sống mới có cơ hội đem ta cấp thoát ra khỏi chỗ này. Ta thoáng suy nghĩ nhanh,hiện giờ ta đang mang thân phận của Vương phi,lại là vật liên kết cả hai nước,tên giết người này nhất định sẽ không thể giết ta ngay được,nhất định sẽ lưu ta lại để lợi dụng.

-Nữ nhân kia,ngươi nói cái gì?

-Tiểu Tán Lý,ngươi mau đi trước đi!

-Ngươi điên? Dù có chuyện gì ta cũng phải mang ngươi ra khỏi nơi này!

-Ngươi mau đi ! Mau thực hiện lời hứa bảo vệ ta,ngươi đi khỏi đây ta sẽ được bảo toàn tính mạng!

-Cái gì?

Cả Thượng Quan Tán Lý và Hạ Tu Lý Phong đều không giấu nổi kinh ngạc,nữ nhân này đang định làm cái gì? Nàng ta vì sao không có kêu cứu?

-Ngươi trước hết phải sống mới có thể bảo vệ ta,mau đi đi!

-Nhưng. . .

-Không nhưng gì cả,ngươi mau đi đi,nếu không liền chết cho ngươi xem!

Ta vừa nói vừa lấy bàn tay đang cầm kiếm của Hạ Tu Lý Phong ép sát cổ mình,máu đã bắt đầu ứa ra. . .

-Ngươi đang làm cái gì vậy,mau buông tay ra!

-Chủ nhân!

-Các ngươi đi ta sẽ buông!

Ta nhìn hắn,ánh mắt như đang nói với hắn rằng ” mau đi đi,ngươi đi chính là đang bảo vệ ta,tự ta sẽ tìm cách thoát thân,nếu không thể thoát,lúc đó ngươi hãy tới cứu ta”

-Ta sẽ quay lại!

Nói rồi Thượng Quan Tán Lý xoay người cùng Song Y phi thân ra khỏi khách điểm,bọn hắc y nhân định đuổi theo nhưng đã bị Hạ Tu Lý Phong ngăn lại,chẳng phải hắn nói sẽ còn quay lại sao? Vậy thì hắn sẽ chờ. Ánh mắt của Hạ Tu Lý Phong lúc này chỉ chăm chú nhìn tiểu nữ nhân ngoan cường này,lúc này rõ ràng là nàng rất sợ hãi khi nhìn thấy hắn giết người,còn bây giờ. . .nàng lại hiên ngang dám cầm kiếm kề vào cổ mình bắt Thượng Quan Tán Lý rời đi. Nữ nhân này. . .tột cùng là người như thế nào?

-Đồ tiểu nhân,người như ngươi mà cũng há miệng xưng là bậc đế vương sao? Thật đáng để cười nhạo!

-Câm miệng!

-Ta không câm miệng ngươi làm gì được ta? Giết ta sao?

-Ngươi muốn ta giết ngươi?

-Nói cho ngươi biết,mạng của ta là do ông trời giữ lấy,không tới lượt ngươi đâu! Đừng hòng hù dọa ta,cũng đừng mong lấy ta ra làm lá chắn gây áp lực với Thượng Quan Tán Lý!

Rất khôn ngoan,hắn âm thầm tán thưởng,nữ nhân này chắc cũng đã đoán được hắn sẽ không giết nàng vì nàng là con cò quan trọng. Xem ra lần này hắn

đã gặp phải một nữ nhân thú vị,hắn nhất định sẽ làm cho nữ nhân này tâm phục khẩu phục quỳ dưới chân hắn.

Thượng Quan Tân Lý ngay sau khi trở về liền ra lệnh cho đoàn người phân thành từng đoàn nhỏ lần lượt trở về Ngôn quốc.

-Các ngươi cứ cách hai ngày sẽ đi một đoàn nhỏ,làm như vậy sẽ tránh được sự chú ý của đạo tặc và sát thủ,bổn vương cùng vương phi còn một số công việc,vẫn chưa thể trở về ngay được!

-Chúng thuộc hạ đã rõ,vương gia xin cẩn trọng!

Nguyên tắc của người hầu lúc nào cũng chỉ được nghe mà không được thắc mắc. Vân Đình trong lòng không ngừng lo lắng,vì sao tiểu thư từ tối hôm qua tới giờ không thấy đâu,không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ? Làm sao mở miệng hỏi Vương gia đây?

-Riêng Vân Đình ở lại !

-Sao ạ?

-Ngươi ở lại đây chờ Bổn vương và Vương phi xong việc sẽ cùng đi!

-Nô tì đã rõ! Nhưng mà...

-Ngươi muốn nói gì?

-Xin cho nô tì mạn phép hỏi...Vương phi hiện giờ đang ở đâu để nô tì còn hầu hạ người!

-.....Nàng đang ở nơi khác,ngươi cứ ở đây chờ là được,không cần hỏi nhiều!

-Nô tì tuân mệnh!

Vân Đình trong lòng như lửa đốt,tiểu thư không có ở đây vậy thì nàng đang ở nơi nào? Nếu nàng xảy ra mệnh hệ gì nàng biết ăn nói làm sao với lão gia đây

.....

Thượng Quan Tân Lý trong lòng hỗn loạn nhưng vẫn sắp xếp ổn thỏa công việc ở đây. Ngay bây giờ hắn phải mau bám sát Hạ Tu Lý Phong,nếu hắn đem Nam Yên về Ngọc quốc lúc đó hậu quả sẽ rất khó lường

-Các ngươi theo ta!

Thiên Y và Ma Y đều biết Thượng Quan Tân Lý sắp đi đâu cho nên không thắc mắc nhiều liền bay theo hắn. Sự việc càng ngày càng nghiêm trọng,chủ nhân đang rơi vào tay Hoàng đế Ngọc quốc, khẳng định là điều không mấy tốt lành. Nhưng với võ công của nàng, chắc hắn có thể bảo vệ được bản thân mình.

.....

Ngay sau khi Thượng Quan Tân Lý rời đi, Hạ Tu Lý Phong lập tức vác tạ xuống xe rồi nhanh chóng thúc ngựa chạy như bay ra khỏi khách điếm,bên tai ta còn nghe rõ ràng là hắn định trở về nước. Ta rút cuộc biến thành con tin trong tay hoàng đế Ngọc quốc,sự việc này thật là không nhỏ nga.

Tình cảnh của ta bây giờ đã tồi tệ lại càng tồi tệ hơn,trên cổ quấn một mảnh băng trắng,cả người như không còn chút sức lực,hình ảnh đáng khinh tởm kia vẫn tồn tại trong đầu ta không cách nào thoát ra nổi. Ngồi trên xe ngựa càng khủng khiếp hơn,đất đá quanh đường đi rất nhiều,ngựa lại chạy với tốc độ cao,cả người ta bị xóc lên xóc xuống vô cùng khó chịu. Ta lại vận khí giấu đi nội công để Hạ Tu Lý Phong lơ là nghĩ ta không có võ công thành ra hại ta bắt đầu choáng váng mặt mày,cộng với khi này ta nôn rất nhiều,cả người cạn kiệt sức lực. Ta không chịu nổi mà ngã xuống.

-Làm sao vậy?

-Mau dừng xe...ta...ta không chịu nổi nữa rồi!

Hạ Tu Lý Phong khẽ cau mày,hắn bước tới nâng nàng ngồi dậy liền thấy sắc mặt của nàng trắng bệch,khuôn mặt nhỏ xinh như không còn sức sống,cả người lại đỏ rất nhiều mồ hôi,không lẽ là bệnh?

-Làm ơn...cho ta xuống xe!

-.....

Nữ nhân đúng là thứ phiền phức,nếu nàng không phải là vật quan trọng hắn đã đem nàng quăng xuống xe cho nàng tự sinh tự diệt rồi.

-Hắc Dạ,gần đây có khách điếm hay Y quán nào không?

-Thưa còn khoảng nửa dặm là tới thị trấn Anh Khiết,Nhà trọ hình như gần hơn so với Y quán!

Hắc Dạ đang đánh xe nghe hấn hỏi liền quay đầu vào trả lời.

-Ngươi cứ chạy từ từ tới đó,ta đi trước!

Nói rồi hấn ôm nàng phóng ra khỏi xe ngựa bay nhanh về phía trước.

Cảm giác thật khó chịu,máu...thịt...mùi tanh...khùng khiếp quá,đừng đến đây,không phải là ta giết các ngươi. Thảm cảnh lúc này vì sao vẫn luôn đeo bám ta không dứt? Làm ơn biến ra khỏi đầu ta.

-Nôn.....

-Ngươi sao rồi?

-Ta khó chịu! Lạnh...ta muốn nôn! Ô~...ô~...ngươi chết...ta sợ lắm,vì sao ngươi giết người,ngươi là đồ dã man...

Nàng là vì hấn giết người mà khủng hoảng sinh bệnh?

-Ngươi im!

-Không được đến gần ta,đồ man rợ,đồ giết người!!!

-Ngươi.....!!!

-Công tử,đại phu đã tới!

-Cho hấn vào!

Hạ Tu Lý Phong vừa đến thị trấn đã bỏ tiền bao toàn bộ khách điếm,đồng thời đem đuổi hết những người đang ở đây ra,hấn bây giờ chẳng khách gì chủ khách điếm này. Vừa hạ lệnh xong,một lão nhân gia đầu đã bạc trắng,tay cầm hộp thuốc cẩn thận từng bước đi vào.

-Là Vị tiểu thư kia mắc bệnh?

-Ân,ngươi mau đến xem nàng bị gì,nếu làm không ra hồn thì coi chừng cái mạng của ngươi đấy!

-Lão phu đã rõ!

Lão đại phu bị khí thế của Hạ Tu Lý Phong dọa đến ngây người,hấn run run từng bước đến bên giường của Nam Yên,ngón tay nhanh chóng đưa lên mạch của nàng.

-Sao rồi?

-Vị tiểu thư này...hình như vừa trải qua điều gì đó kinh hách ngoài sức tưởng tượng của nàng cho nên mới sinh ra tâm bệnh. Mạch tượng của nàng đập rất hỗn loạn,lúc nhanh lúc chậm,mí mắt lại không ngừng co giật,muốn chữa khỏi trước tiên là tạo cho nàng cảm giác an toàn,bây giờ lão phu kê cho nàng vài vị thuốc an thần,đợi khi nàng tỉnh lại mới có thể chữa tiếp được...

-Vậy ngươi mau đi làm đi,còn đứng đó làm gì?

-D...d...dạ...dạ

Đại phu bị hấn nạt một cái miệng liền nói lấp bắp mấy chữ dạ một lúc,hấn nhanh chân rời khỏi phòng,sợ rằng đứng một lúc lâu nữa thì cái mạng sẽ chẳng còn.

-Tâm bệnh?

Hạ Tu Lý Phong không biết phải làm sao,chuyện giết người còn con cũng làm nàng ra nông nổi này? Chẳng phải lúc vừa đến nàng rất khỏe mạnh sao? Thật bức mình,vì chuyện này mà lại làm lỡ thời gian trở về nước của hấn.

Thượng Quan Tán Lý sử dụng khinh công bay với tốc độ nhanh nhất,sau một ngày cũng đã đến được thị trấn Anh Khiết. Chỉ còn cách hai thị trấn và một con sông lớn nữa là đã tới Ngọc quốc,Nam Yên hiện giờ không biết đang ở đâu,khả năng bị đưa về tới Ngọc quốc là không thể, vì vậy nàng chắc chắn đang ở một trong ba cái thị trấn rộng lớn này. Nỗi lo lắng của Thượng Quan Tán Lý càng ngày càng dâng cao,cũng may là hấn đã bố trí thị vệ đưa Thượng Quan Đình rời Chu Quốc ngay sau lễ thành thân,nếu không...

-Sur phụ,vị tiểu thư đó vẫn chưa tỉnh sao?

-Ân,chẳng biết cô nương đó vì việc gì mà lại bị chấn động đến nỗi người suy nhược,mạch lại đập hỗn loạn...xem ra rất khó tỉnh lại!

-Ai...cũng có thể là bị nam nhân kia hù dọa!

-Người đừng có đoán mò!

-Sư phụ nhìn hần thì biết,khuôn mặt tuần mĩ như vậy nhưng tính cách của hần thật khủng khiếp! Chiều hôm qua đệ tử mang thuốc tới trễ liền bị hần dọa cho một trận...cứ tưởng là roi đầu rồi ấy chứ!

-Người nói cũng có lý,vị cô nương kia thật đáng tội nghiệp,một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như thế mà lại rơi vào cái tên ác ma kia...không sớm cũng muộn sẽ chết trong tay hần!

-Sư phụ nói đệ tử mới nhớ,cô nương ấy thật là đẹp nga,giống như là tiên nữ đang ngủ say vậy!

-Này...đừng nói là người nhìn thấy nàng liền động tâm nhé?

-Đệ tử nào dám mơ tưởng...chỉ nhìn thấy khuôn mặt của nam tử kia trông đệ tử như muốn ăn tươi nuốt sống đã đủ khiếp vía rồi! Nhưng mà cô nương ấy tên là gì nhỉ?

-Đề ta nhớ xem,hình như trong đơn thuốc ghi là Nam Ngự Yên Yên thì phải!

Nam Ngự Yên Yên? Nàng đang ở đây sao?

Thượng Quan Tán Lý vừa đi ngang qua y quán của hai thầy trò nọ liền nghe thấy tên của Nam Yên,không lẽ nàng sinh bệnh? Hần ngay lập tức tiến thẳng vào y quán...

-Các người vừa nhắc tới tên Nam Ngự Yên Yên? Nàng hiện giờ đang ở đâu?

-Người...người là ai?

-Nói mau,nàng đang ở đâu?

Hai thầy trò lão đại phu không khỏi ngẩn người trước mái tóc bạch kim đẹp tuyệt vời của Thượng Quan Tán Lý,nhưng bắt quá...bị hần chìa kiếm vào cổ cảm giác thật kinh khủng,cả hai không ngừng run rẩy,chân như muốn đứng không vững. Mẹ ơi,hôm qua và hôm nay là cái ngày gì mà gặp toàn ma quỷ hù dọa người,không những vậy mà tất cả lại cùng có liên quan tới vị cô nương kia. Cô nương,chúng ta thật sự cảm thấy cô rất là đáng thương,bị hai tên nam nhân này hù dọa không ngất xỉu mới là lạ.

-Đại...đại nhân...nàng đang...đang ở khách điểm Cung Tân!

-Vì sao người biết nàng ở đó?

-Lão phu được mời đến chữa bệnh cho nàng!

-Nàng bị bệnh gì?

-Cái này...nàng vì gặp sự kinh hách nào đó nên mới sinh ra tâm bệnh,hôn mê không chịu tỉnh lại!

Kinh hách? Không lẽ là vì hôm đó nàng thấy Hạ Tu Lý Phong giết người? Sự lo lắng của hần càng có lý do để tăng cao. Cái nữ nhân này không lúc nào ngừng gây chuyện. Tại sao chỉ vì một nữ nhân mà lại có thể làm hần lo lắng đến cực độ như vậy? Hay vì nàng là nương tử của hần?

Sau khi hỏi rõ sự việc,Thượng Quan Tán Lý lập tức lao ra ngoài nhanh như gió,hần phải mau chóng đem nàng cấp thoát khỏi tay Hạ Tu Lý Phong. Hiện tại nàng lại đang sinh bệnh,e rằng sự việc càng lúc càng không hay.

Khách điểm Cung Tân...

-Hoàng Thượng,thuộc hạ vừa nhìn thấy Thượng Quan Tán Lý!

-Người thấy hần?

-Dạ

-Hần đi đâu?

-Hần từ y quán của lão đại phu hôm nọ bước ra,có lẽ đã biết Nam Ngự Yên Yên ở đâu!

-Hừ...vậy người mau chuẩn bị "tiếp đón" hần cho thật tốt!

-Dạ?

-Đem Nam Ngự Yên Yên sang phòng bí mật của khách điểm,còn lại mọi việc...haha...

.....

-Thuộc hạ đã rõ!

-Tốt,ngươi mau thi hành đi! Nhớ là phải bắt sống!

Thượng Quan Tán Lý,ta biết ngươi sẽ trở lại,vì vậy hôm nay ta sẽ cho ngươi niềm kinh hi bất ngờ,vô công ngươi có thể giỏi hơn ta,nhưng mưu kế thì...haha...

.....

Trời đã dần buông,từng mảng đen tối không ngừng kéo đến thét gào cùng với gió,ánh trăng phảng phất màu đỏ rực như máu...

Điềm gở!

Thượng Quan Tán Lý từ bên ngoài khách điểm nhìn vào trong,Chỉ có một căn phòng sáng ánh đèn,cửa sổ của căn phòng đó đột nhiên mở tung,hiện rõ trên giường có bóng dáng một nữ nhân nằm bất động,bộ bạch y kia đích thị là của Nam Yên. Nhưng vì sao linh cảm của hắn lại không cho rằng đó là nàng? Có ẩn tình gì ở đây?

-Khách điểm này có vẻ bất bình thường!

Ma Y đột nhiên lên tiếng nhắc nhở,tình hình bây giờ tuyệt đối không thể chủ quan được.

-Ta vào đó thăm dò,nếu có sự tình gì xảy ra,các ngươi thay ta cứu Nam Yên!

-Chúng ta đã biết!

Vừa dứt lời,Thượng Quan Tán Lý phóng thẳng đến căn phòng kia.

Không có người?

Khuôn mặt này đúng là của Nam Yên nhưng vì sao cảm giác của hắn lại không cho là đúng?

Trong lúc hắn còn đang suy nghĩ thì nữ tử đang nằm bất động trên giường đột nhiên vùng ra một thanh chủy thủ hướng người hắn đâm tới,Thượng Quan Tán Lý nhanh chóng né sang một bên. Quả nhiên là cái bẫy!

-Ngươi là ai,vì sao lại giả thành Nam Yên?

-Ta là ai đợi ngươi xuống cửu tuyền sẽ rõ!

Nói rồi nữ tử giả dạng kia đột nhiên phóng kim châm độc vào người Thượng Quan Tán Lý,hắn dùng tay áo phất một cái nhẹ,tất cả kim đều rơi xuống đất,dù chỉ có một cái vô tình sượt qua bàn tay.

Thượng Quan Tán Lý đột nhiên cảm thấy người như mất hết sức lực,tuy không giống với dược của Nam Yên lần trước nhưng hình như tác dụng khá giống nhau.

-Haha...ngươi tưởng sượt nhẹ một cái là không có gì sao? Nói cho ngươi biết,Chỉ cần một phần của cây kim lướt nhẹ qua da thịt của ngươi đã làm cho ngươi bất động ba ngày hai đêm rồi,lần này ngươi chạy không thoát đâu!

-Ngươi.....!!!

-Thượng Quan Tán Lý,chúng ta lại gặp nhau!

-Công tử,ta đã làm xong rồi,ngân lượng của ta đâu?

-Cầm lấy rồi mau biến khỏi đây!

Nữ tử kia vừa cầm lấy ngân lượng trong tay Hạ Tu Lý Phong đã vội lột mặt nạ xuống,khuôn mặt kia chính là của độc nhân Oanh Phi, nàng ta dịch dung thành Nam Yên theo kế hoạch chờ Thượng Quan Tán Lý tới gần sẽ ra tay,ai ngờ hắn tránh thoát được chủy thủ nhưng cuối cùng cũng không vượt qua nổi kim sang tẩm dược.

-Cảm giác trúng vô địch bất dược của Oanh Phi thế nào?

- Nam Yên đang ở đâu? Mau thả nàng ra!

-Haha...đừng nóng vội,từ từ rồi ta sẽ cho các ngươi hội ngộ tại Ngọc quốc!

“Cộc cộc...”

- Là ai?

- Công tử, vị cô nương kia đã tỉnh, bây giờ phải làm sao ạ?

- Người lui trước đi, ta sẽ đến ngay!

- Dạ!

Lũ hạ nhân chết tiệt, khi không lại đến thông báo ngay lúc này. Hạ Tu Lý Phong thoáng gầm nhẹ.

- Hắc Dạ, người đem hắc về Ngọc quốc trước! Không được để cho hắc chạy thoát, sau khi trở về bí mật đem hắc nhốt trong mật thất, cấm không cho ai được đến gần!

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Haha... có trong tay hai con bài át chủ, Hạ Tu Lý Phong ta sẽ nắm lấy cả thiên hạ, Thượng Quan Tán Lý, Nam Ngự Yên Yên, ta sẽ cho các người gặp nhau trong chiến tranh và máu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Đêm đen nặng nề trôi, bóng trắng in những ánh sáng đỏ hắt vào căn phòng rộng lớn, ta nặng nề nâng mắt nhìn mọi thứ xung quanh, cảnh quang hình như là đang ở trong nhà trọ, cảm giác buồn nôn tuy không còn nhưng cả người vẫn cứ bất lực uể oải vô cùng.

- Cô nương, người tỉnh?

- Người là ai?

- Nô tì là nha hoàn của khách điểm!

- Khách điểm? Xin hỏi đây là cái địa phương nào?

- Cô nương đang ở khách điểm Cung Tân nằm trong thị trấn Anh Khiết!

Cung Tân? Anh Khiết? Toàn những cái tên xa lạ mà ta chưa từng nghe qua lần nào. Không lẽ Hạ Tu Lý Phong sắp đưa ta về Ngọc quốc của hắc thật? Không được rồi, không xong rồi.

- Người đỡ ta ngồi dậy được không?

- Ân, cô nương hảo đường bệnh, để ta đi báo với vị công tử kia một tiếng!

Nói rồi nha hoàn kia liền chạy đi mất, ta ngồi tựa lưng vào thành giường, mắt không khỏi nhìn ra phía cửa sổ. Tiểu Tán Lý, người đang ở đâu? Vẫn an toàn hay là...

Người ta đang vô cùng suy nhược, chắc chắn sẽ không đủ sức bỏ trốn ngay bây giờ được rồi, ta lại càng không biết đường trở về, thật đúng là... họa vô đơn chí.

Nhớ lại chuyện Hạ Tu Lý Phong giết người... ta hình như cũng đã không còn cảm thấy sợ nữa, con người đều có số, ngay cả ta cũng đã từng bị lừa thiêu cháy, suýt đối diện với quỷ môn quang, thật may là tên dẫn đường kia đã làm cho ta nhập lại vào thân xác này, giữ được mạng sống cho ta. Như vậy chẳng khác nào nói ta là ma quỷ nhập xác? Mà ma quỷ thì... có gì phải sợ nữa chứ? Bất quá... hình ảnh kinh khủng kia sẽ mãi khắc sâu trong trí nhớ của ta.

- Người đang nghĩ cái gì?

Hạ Tu Lý Phong phân phó Hắc Dạ đem Thượng Quan Tán Lý về Ngọc quốc xong liền tới chỗ Nam Yên, hắc vừa bước vào liền nhìn thấy nàng quả thật đã tỉnh lại, chiếc bóng đơn bạc cô liêu của nàng in trên vách tường, ánh mắt suy tư, người thần thờ dểm mức có người tiến tới gần mà cũng không hề hay biết.

- Ta đang nghĩ làm sao để trốn thoát khỏi người!

Cái gì? Nàng ta dám nói trắng ra việc muốn bỏ trốn? Nữ nhân này là ngu ngốc hay gan dạ đây?

-Ngươi sẽ không thể bỏ trốn được!

-Ngươi vì sao lại chắc chắn ta sẽ không trốn?

-Nếu ngươi bỏ trốn,quyền sống chết của Thượng Quan Tấn Lý sẽ nằm trong tay trẫm!

-Thượng Quan Tấn Lý?

Hắn nói vậy là sao? Không lẽ hắn ám chỉ quyền sống chết của Tiểu Tấn Lý hiện đang nằm trong tay ta? Vậy có nghĩa là Tiểu Tấn Lý đã rơi vào tay hắn? Vì sao lại như vậy? Không lẽ hắn quay lại cứu ta như lời hứa? Hay hắn bị Hạ Tu Lý Phong mai phục?

-Ngươi không tin?

-Ngươi nói Tiểu Tấn Lý nằm trong tay ngươi vậy thì bằng chứng đâu?

-Rất thông minh! Muốn bằng chứng sao?

Hạ Tu Lý Phong đã lường trước mọi việc,nữ nhân này không đơn giản chỉ nghe một câu liền có thể tin, tư chất của nàng rất khác người thường,không hiểu vì sao hắn luôn có cảm giác như vậy. Vì sao điều tra của hắn lại hoàn toàn sai với sự thật? Nàng lúc thì ngoan cường tự kè kiếm vào cổ mình,lúc thì lại sợ hãi khi nhìn thấy người chết,còn bây giờ đứng trước kẻ giết người như hắn lại không hề tỏ ra yếu đuối thua thế. Rốt cuộc đâu mới là con người thật của nữ nhân này?

.....

Hắn hình như đang suy nghĩ cái gì thì? Ta có nên tin hắn đã thật sự bắt được Tiểu Tấn Lý không? Nhưng mà...lúc hắn lấy từ trong ngực áo của mình một miếng vải đỏ,trong đó...có tóc của Thượng Quan Tấn Lý,sợi tóc bạch kim màu trắng muốt lung linh chứ không phải màu trắng đục như tóc bạc của người già,Thượng Quan Tấn Lý,ngươi thật dự đã bị bắt?

-Lão công của ta hiện đang ở đâu?

-Lão công?

-Đồ trâu bò,lão công chính là phu quân đấy!

-Ngươi gọi ai là đồ trâu bò?

-Nói mau,hắn đang ở đâu? Ngươi bắt hắn đi đường nào rồi hả?

-Ngươi muốn biết?

-Bớt nói lời dư thừa,nói mau lên!

-Ngươi có quyền gì mà ra lệnh cho trẫm phải nói?

-Nếu ngươi không nói thì ngươi cũng đừng bao giờ nhắc tới công thức chế tạo vũ khí của phụ thân ta!

-Ngươi...là ý gì?

-Không phải sao? Ngươi chắc là hiểu rõ vấn đề này hơn ta mà!

-Hừ...khá lắm,trẫm đã sai người bắt Thượng Quán Tấn Lý về Ngọc quốc,nếu ngươi không muốn cái đầu của hắn rơi xuống thì nên ngoan ngoãn nghe lời theo trẫm về Ngọc quốc. Nên nhớ,mạng sống của hắn bây giờ tùy thuộc vào ngươi,nếu ngươi dám bỏ trốn...thì quyền sống chết của hắn lúc đó sẽ nằm trong tay trẫm!

-Đừng tự tiện xưng trẫm với ta,ngươi không phải là hoàng thượng của ta,lại càng không có tư cách xưng vương,ngươi đê hèn như ngươi mà lên làm vua thì thật là đại họa cho mọi người!

-Ngươi muốn chết?

Hạ Tu Lý Phong trán nổi đầy gân xanh,hai tay nắm chặt lại thành quyền phát ra tiếng kêu răng rắc. Nữ nhân này dám hạ nhục hắn như vậy,đường đường là vua một nước lại bị nàng khinh rẻ. Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Hắn tức giận lao tới dùng tay siết chặt cổ nàng.

-Khụ...khụ...ngươi cứ giết ta đi,để xem ai là người phải hối hận!

-Ngươi có ý gì?

-Không phải ngươi muốn lấy công thức chế tạo vũ khí của nước chúng ta sao? Ngươi giết ta thì dã tâm của ngươi cũng sẽ chôn cùng theo ta,haha...

-Ngươi.....!!

Nữ nhân này quả thật không tầm thường,đánh ngay vào vấn đề trọng yếu của hần, người sắp đối diện với cái chết mà có thể bình tĩnh đến như vậy...xem ra nàng thật sự rất thú vị,rất cuộc nàng ta còn có bao nhiêu mặt nạ?

-Nam Ngự Yên Yên,ngươi khá lắm,ta tạm tha cho ngươi một mạng, đợi khi sự việc xong xuôi xem ngươi còn lấy lý do gì khiến ta không giết ngươi nữa!

-Khụ Khụ...khụ...tới lúc đó ngươi sẽ biết!

Quả nhiên ta đã đoán đúng,hần nhất định vì lý do này mà không ra tay giết ta,cổ họng bị thắt chặt bây giờ được khai thông làm ta không tránh khỏi một trận ho sặc sụa.

-Người đâu? Đem thức ăn và dược bồi bổ vào đây!

Thức ăn? Dược? Hần không phải tốt bụng như vậy chứ?

-Ăn mau,sáng mai nhất định phải trở về Ngạc quốc,đừng mong giả bệnh để kéo dài thời gian với ta!

-Nếu đã vậy đừng trách ta không khách sáo!

-Nhớ kỹ,nếu ngươi bỏ trốn,ta sẽ giết Thượng Quan Tán Lý!

-Ta cấm ngươi không được đụng đến một sợi tóc của hần!

-Ngươi lo giữ mạng của mình trước đi!

-Ta sẽ không trốn,ngươi ra ngoài đi,ta ăn xong muốn nghỉ ngơi!

-Được,xem như ngươi thức thối!

Nói xong hần liền phất tay áo bỏ đi.

Trời cũng đã gần nửa đêm,ta trần trọc không sao ngủ nổi,Tiểu Tán Lý đã bị Hạ Tu Lý Phong bắt đi,không biết hần có bị thương không,hần bây giờ ra sao rồi? Từng đợt lo lắng cứ vô tình kéo đến,ai...vì sao ta lại lo lắng cho hần như vậy chứ?

Nếu đã không thể bỏ trốn thì trước tiên bồi bổ thân thể rồi tìm cách cứu Thượng Quan Tán Lý. Ta thật hối hận vì đã tò mò quá mức,bây giờ thì hay rồi,cả ta và Thượng Quan Tán Lý đều rơi vào tay giặc,muốn trốn cũng trốn không được

-Chủ nhân!

Ta ngạc nhiên đến độ mờ to hai mắt trông hắc y nhân đang gọi ta là chủ nhân,đây không phải là Ma Y sao? Ta lại quên mất rằng ta có hai hộ vệ vô địch luôn theo sau bảo vệ. Hần làm đầu bảo vệ dùng nội công nói chuyện nhỏ lại,dù sao hần cũng đã dạy ta cách nói chuyện như muỗi kêu,chỉ có người đang phát nội công mới có thể nghe được,nhưng trình độ của ta chỉ duy trì được mười lăm phút.

-Thiên Y đâu?

-Hần đuổi theo Thượng Quan Tán Lý rồi,còn thuộc hạ ở lại bảo vệ chủ nhân!

-Thượng Quan Tán Lý thật sự đã bị Hạ Tu Lý Phong bắt đi?

-Àn,vì sao chủ nhân biết là Hạ Tu Lý Phong?

-Hần vừa mới hăm dọa ta không được bỏ trốn,nếu không sẽ giết Thượng Quan Tán Lý! Nói đi,vì sao người giỏi võ công như hần lại có thể bị bắt? Hay là bị Hạ Tu Lý Phong mai phục?

-Đúng vậy,Hạ Tu Lý Phong sai Độc nhân Oanh Phi dịch dung thành chủ nhân,Thượng Quan Tán Lý vào trong xem xét tình hình liền bị nàng ta phóng chùy thủ,tuy hần tránh được nhưng lại không thoát khỏi kim châm của Oanh Phi.

-Hần trúng độc?

-Hình như không phải,lần này Oanh Phi sử dụng dược trên kim châm giống như là thuốc bắt lực của chủ nhân vậy,nhưng liều lượng lại vô cùng cao,e rằng Hạ Tu Lý Phong không thể cử động trong ba ngày hai đêm.

-Sao ngươi rành vậy?

-Thuộc hạ chuyên về độc dược,Oanh Phi lại là Đồng môn của thuộc hạ!

-Thì ra là vậy! Vì sao lúc đó không cứu hần?

-E rằng bên trong còn có cái bẫy để thuộc hạ và Thiên Y tự động chui vào. Nếu thuộc hạ đoán không lầm thì Hạ Tu Lý Phong định một lưới tóm gọn nhưng rất may là hai người chúng ta không có động thủ!

Hạ Tu Lý Phong khốn kiếp,hắn dám làm như vậy sao? Còn sai người dịch dung thành ta,liệu Tiểu Tấn Lý có hiểu lầm là ta cầu kết với địch để bắt hần không? Hừ...Hạ Tu Lý Phong,ngươi đã ra tay nặng như vậy thì đừng trách ta sẽ trả thù,ta không tin một cái người hiện đại như ta không đấu trí lại với người cổ đại như ngươi.

-Ma Y,ngươi lại gần đây,chúng ta tương kế tựu kế...

-Sao ạ?

-Ngươi làm theo ta...

.....

-Chủ nhân,sao có thể...

-Hiện giờ chỉ còn mỗi mình ngươi, dù không thể cũng phải biến nó thành có thể. Cứ theo kế hoạch mà làm..

-Thuộc hạ rõ rồi!

-Ngươi mau đi đi,kẻo bị phát hiện thì toi!

-Dạ!

Haha...Hạ Tu Lý Phong,ta sẽ cho ngươi niềm kinh hãi bất ngờ như ngươi đã từng cho ta.

Sáng hôm sau,khi ta còn đang gật gù vì thiếu ngủ thì đã bị Hạ Tu Lý Phong đập cửa lôi ra ngoài xe ngựa để chuẩn bị về Ngọc quốc. Sự việc càng ngày càng trầm trọng,cục diện rối tung rối mù này khiến ta không khỏi đau đầu nhức óc lo tìm giải pháp để cứu Thượng Quan Tấn Lý rồi cùng chạy thoát thân. Cái bộ não nhỏ bé của ta như được đặt bom hẹn giờ không ngừng kêu tích tắc. Ai...ta chỉ mới có mười tám tuổi mà đã phải lo việc lớn như thế này,ta muốn được sống an nhàn,muốn được ăn ngon ngủ yên,muốn được tự do thành nữ nhân tiểu ngạo giang hồ chứ không phải ngồi đây làm con tin cho người ta,lo lắng cân não,sống dờ chết dờ,lại còn lao công của ta đang bị bắt...

-Ngươi lại đang tìm cách chạy trốn?

Lúc bình thường nữ nhân này cứ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn như ngốc tử làm hần không rõ nội tâm nàng đang nghĩ cái gì,muốn đối phó với nàng quả thật không dễ,muốn người như nàng thuần phục lại càng khó hơn. Nhưng nếu có nàng trong tay thì sẽ vô cùng có lợi cho hần.

-Ta đã nói không trốn là không trốn,ngươi lo sợ một nữ nhân yếu đuối như ta sẽ không cánh mà bay mất sao?

-Có thể,nhìn ngươi cũng không giống như hạng người yếu đuối!

-Vậy sao? Vậy có nghĩa là ta đã chữa bệnh thành công rồi!

-.....

Muốn moi móc ta để điều tra thêm hả? Đừng có mơ,tuy ta là cô nhi nhưng IQ của ta cũng không tồi đâu,Hạ Tu Lý Phong,ngươi xem thường ta rồi.

Đi được khoảng nửa canh giờ ta cảm thấy không gian quanh đây bắt đầu tĩnh lặng,có lẽ đã tới rừng trúc mà Ma Y nói,haha.....sắp có kịch hay để xem rồi.

-Xin...làm ơn cứu mạng!

Con ngựa bị người đánh xe giật dây cương liền lồng lên hí vang một tiếng rồi ngừng lại. Một nữ nhân ăn mặc rách rưới đang liều mạng xông ra chặn đầu xe cầu cứu,âm thanh kêu mị trong trẻo như chim Hoành Anh làm người ta không khỏi cảm thán. Tuy y phục đã bị nát vài phần,khuôn mặt lem lem bụi đất nhưng vẫn không che dấu được vẻ mỹ lệ bên trong,đôi mắt ướt át như nước hồ thu gọn nhẹ trong xanh,mái tóc đen mượt tuy rối tung nhưng vẫn có sức hấp dẫn tự nhiên,đôi môi nhỏ nhắn không ngừng mấp máy...mỹ nhân...mỹ nhân,haha...

Hạ Tu Lý Phong không tránh khỏi bức mình vì bị cản đường,nhưng khi bước ra ngoài xe,ta thấy hình như hần có hơi ngỡ ngàng,chắc là vì sắc đẹp của mỹ nhân đó mà,hắc hắc...

-Ngươi là ai?

-Hức...hức...cứu mạng,làm ơn cứu mạng,tiểu nữ bị người ta đuổi giết!

-Ai đuổi giết ngươi?

-Hạ Tu Lý Phong,ngươi mất lịch sự quá,mời người ta vào trong rồi hỏi cũng không muộn mà!

-Ai cho ngươi mời nữ nhân này vào? Nàng ta bị gì cũng không liên quan tới ta!

-Ngươi...!!! đồ không có nhân tính!

-Mặc kệ nàng ta,lên đường !

-Khoan đã!

-Ngươi lại muốn giờ trò gì nữa?

-Ta đang mang bệnh chưa khỏi,muốn có người hầu hạ,không bằng ngươi cứu nàng một mạng, cho nàng làm nha hoàn của ta đi!

-Nha hoàn?

-Đúng vậy! Có người hầu hạ vẫn hơn,lỡ ta chết giữa đường thì ngươi bị thiệt thòi nga,không có ai để ngươi uy hiếp phụ thân ta đâu!

-Hừ...

-Thế nào? Cho nàng làm nha hoàn của ta không?

-Ngươi khá lắm!

-Đa tạ!

Vì lý do hết sức chính đáng nên mỹ nhân đã được Hạ Tu Lý Phong cho lên xe ngựa,qua được ải này mỹ nhân lại phải đối mặt với ải câu hỏi của hắn. Quả nhiên là những người làm vua chúa luôn luôn đa nghi,lúc nào cũng đề phòng mọi thứ. Ta đoán hắn làm việc ác nhiều quá nên bây giờ sợ người ta trả báo.

-Ngươi là ai? Tên gì? Từ đâu tới?

-Tiểu nữ tên là Giang Ái Mị,là con nuôi của một vị thương nhân ở thành Chi Nhất của Ngọc quốc, mấy hôm trước phải theo cha lên đường sang Chu quốc bán vải nhưng...ai ngờ giữa đường bị đạo tặc mai phục,vì đường cùng nên tiểu nữ bị cha đem nộp cho tên đạo tặc kia để làm thiếp,buổi tối khi thành thân,chờ hắn say rượu tiểu nữ liền trốn đi,ai ngờ có người phát hiện nên bị bọn chúng xách đại đao chém giết.

-Ai...mỹ nhân,số ngươi thật là đau khổ nga!

-...Đa tạ tiểu thư đã lo lắng,ân này Ái Mị đời đời xin ghi nhớ!

-Không có gì,không có gì...Hạ Tu Lý Phong,ngươi thấy chưa,người ta mệnh khổ như vậy mà ngươi nở nhần tâm bỏ mặc thì ngươi chính là đồ không có lương tâm,không bằng cảm thú!

-Ngươi nói gì?

-Người ta nói cứu người như xây mười tòa tháp,ngươi nên tích đức chút đi!

-Ngươi câm,chuyện của ta không cần người xen vào!

-Ta chỉ là nhắc nhở ngươi thôi,gieo gió gặt bão,ngươi giết người sẽ có ngày ngươi nhận lấy quả báo đích đáng!

-Ngươi.....!!!

Ách...mặt của hắn càng ngày càng đen,hắc mầu tràn ngập sự đe dọa bắn thẳng về phía ta,có lẽ ta lỡ khiêu khích hắn rồi,ai.....mạng sống ta cần giữ lại mạng sống,con người này quá âm lãnh,làm sao để hắn sống có tình người một chút đây?

-Ta đi lấy nước,các ngươi tuyệt đối không được bỏ trốn,nếu không thì đừng trách ta lấy đầu của các ngươi! Bạch Dạ,trông chừng hai nữ nhân này cho ta!

-Thuộc hạ đã rõ!

Đội Hạ Tu Lý Phong đi khỏi ta liền quay sang phát nội công nói chuyện với mỹ nhân.

-Ai...Ma Y mỹ nhân,ngươi thật là làm ta ghen tị quá đi nha!

-Chủ nhân,xin...xin đừng nói vậy!

-Haha...ngươi dịch dung hoàn hảo quá,có cả ngực nữa đấy,cho ta sờ thử nga?

-Ách...chủ nhân,xin dừng tay...ta...ta...

-Ta đùa ngươi thôi,kế hoạch coi như thành công bước một,việc tiếp theo là phải làm cho Hạ Tu Lý Phong phải lòng ngươi,hiểu chưa?

-Việc này...chủ nhân,kế hoạch này có liều quá không? Ta là nam nhân,làm sao quyến rũ hắn được?

-Yên tâm,có ta ở đây!

-Thôi được,nhưng lần sau thuộc hạ không dịch dung thành cái dạng này nữa đâu!

-Ủy khuất cho ngươi rồi,nhưng bây giờ ngươi ở bên cạnh ta cũng làm ta đỡ được phần nào lo âu!

-Thuộc hạ bất tài,xin chủ nhân trách phạt!

-Không có gì,ngươi đừng nói vậy...nhưng bất quá...cho ta sờ thử ngực ngươi đi!

-.....

Không kịp để cho Ma Y phản kháng,ta liền nhào tới bên người hắn

-Các ngươi...đang làm cái gì?

Hạ Tu Lý Phong vừa bước vào xe ngựa đã kịp chứng kiến một màn đặc sắc,bộ dạng của Nam Yên trông giống như sài lang hổ báo nhìn chăm chăm vào...ngực của nữ nhân kia.

-Ách...ta chỉ là hồi bí quyết làm đẹp của Ái Mỹ thôi mà!

-.....

-.....

Hành động của nàng làm Hạ Tu Lý Phong và Ma Y dờ khóc dờ cười,trong tình cảnh này mà nàng còn có thể đùa giỡn được sao?

.....

Ngôn quốc...

-Haha...nghe tam đệ kể về vị vương phi kia làm ta muốn nhanh chóng gặp mặt nàng để xem thử nàng có thú vị như đệ nói không!

-Hoàng huynh,vị tiểu thư mà nhị ca thành thân quá lắm sao ấy!

-Phải không?

-Đệ nói thật mà!

-Àn,đợi hai người đó về rồi chúng ta sẽ đi xem thử có phải như vậy không! Còn bây giờ đệ mau đi thỉnh an thái hậu đi kéo muộn!

-Đệ biết rồi!

Thượng Quan Dĩnh vừa bước ra khỏi cửa thì hai bóng đen đột nhiên từ trần nhà nhảy xuống quỳ trước mặt hoàng đế Ngôn quốc-Thượng Quan Cách.

-Thế nào rồi?

-Bẩm hoàng thượng,thuộc hạ điều tra ra được tin tức Nhị vương gia cùng vương phi bị hoàng đế Ngọc quốc bắt đi là có thật!

-Cái gì? Bây giờ Vương gia cùng vương phi như thế nào?

-Thuộc hạ bất tài chỉ biết được vương gia đã bị đem về Ngọc quốc,còn vương phi tung tích như thế nào hiện vẫn chưa rõ!

-Chết tiệt!

-Hoàng thượng,bây giờ nên làm thế nào?

-Ngươi phái người sang Ngọc quốc tìm nơi giam giữ vương gia cùng tung tích của vương phi,nếu tìm không ra,chi còn cách điều động binh mã tấn công

Ngọc quốc!

-Thuộc hạ đã rồi!

Hạ Tu Lý Phong,ta không ngờ ngươi dám bắt cóc người của Ngõn quốc chúng ta,ta nhẫn nhịn sự đàn áp của ngươi bao lâu nay nhưng ngươi đã khơi mào chiến tranh thì đừng trách chúng ta động thủ

Hai ngày sau,Ngọc quốc cũng đã hiện ra trước mặt,kinh thành của Ngọc quốc vô cùng xa hoa tráng lệ,đường đi được lát bằng đá bằng phẳng,hai bên là nhà cửa,lớn có,nhỏ có,có y quán,tiệm vải,đủ thứ hàng hóa chói mắt,bên đường bày bán rất nhiều thứ lạ mắt,người người tấp nập vội vã. Nhìn bề ngoài là như vậy nhưng ai biết được bên trong nó đã mục ruỗng như thế nào. Những việc như thế này không khác gì tình cảnh trong phim,triều đình phân chia bè phái,kết cấu với nhau tạo phản,nội bộ rối loạn,lòng người oán hận,dân chúng khổ cực triền miên. Ta không phải thờ ơ với những việc như thế này,nhưng không muốn nhúng tay vào nó,chỉ muốn an phận của một người thế thân, vô tình bỏ quên sự cảnh giác rơi vào tay Hạ Tu Lý Phong ,hại Thượng Quan Tán Lý bị bắt,tất cả là lỗi của ta,ta lại càng quên mất thân phận của mình không còn là người của thế kỉ 21,không còn là cô nhi,bây giờ ta là Tứ tiểu thư của tể tướng Nam Phụng,là Nhị vương phi của Ngõn quốc,là nương tử của Thượng Quan Tán Lý, trọng trách to lớn như thế này...thật sự ta có thể gánh nổi không?

-Bạch Dạ,bịt mắt hai nữ nhân kia lại!

Bịt mắt? Hấn sợ ta tìm đường bỏ trốn ra ngoài sao? Hạ Tu Lý Phong,tâm đoạn của ngươi cũng quá âm ngoan rồi đó. Cô nãi nãi của ngươi đây không biết sợ,đúng vậy,ta là Nam Yên,là người không sợ trời không sợ đất,chính là tiểu con gái không dễ bị đánh chết,Nam Yên ta sẽ cho Hạ Tu Lý Phong ngươi biết thế nào là lễ độ,cái người cổ đại như ngươi mà dám đi hù dọa ta sao? Nếu dám động ta,ta sẽ cho cả cái triều đình Ngọc quốc của ngươi cười không được mà khóc cũng không xong,ta dám nói cũng có nghĩa là ta có cách làm được điều đó,Tiểu Tán Lý từng gọi ta là ma nữ không phải sao?

Tiểu Tán Lý...

Giờ này ngươi đang bị giam ở đâu? Ngươi có an toàn không? Có ai hành hạ ngươi không? Ai...sao ta lại lo lắng cho hấn như thế này? Sao ta không lúc nào quên nhớ về hấn? Đó gọi là không có tình nhưng vẫn có nghĩa vợ chồng hay là...tình yêu? Ách...điên rồi,ta điên rồi,không được suy nghĩ lung tung.

-Mở khăn ra đi!

-Dạ!

-Không cần,ta có tay,để tự ta mở!

Vừa dỡ bỏ tấm vải đen ra,ta cẩn thận đánh giá xung quanh,đây là một căn phòng,tuy không xa hoa nhưng có đầy đủ tiện nghi,giường lớn,bàn trang điểm,ghế ngồi đều đầy đủ.

-Đây là đâu?

-Trữ Nhân Các!

Trữ Nhân Các,tên cũng như nghĩa,là nơi giam lỏng những người có giá trị quan trọng,chỉ có hoàng đế mới được vào đây,tất cả những người không phận sự còn lại nếu dám vào thì chỉ có một con đường chết.

-Ngươi giam ta ở đây nhằm mục đích gì? Thượng Quan Tán Lý đâu? Ta muốn gặp hấn!

-Ngươi không cần biết!

-Ngươi.....!!!

-Nam Ngự Yên Yên,ta cho ngươi một ngày,tìm cách viết thư bảo phụ thân của ngươi giao cho ngươi công thức chế tạo vũ khí!

-Ngươi lấy quyền gì ra lệnh cho ta?

-Thượng Quan Tán Lý đang nằm trong tay ta,ngươi không phải là muốn hấn chết đó chứ?

-Hừ...ngươi nói Thượng Quan Tán Lý nằm trong tay ngươi vậy thì người đâu? Chỉ có vài sợi tóc trắng thì nói được cái gì?

-Ngươi là đang cố tình làm ta đem ngươi đi gặp hấn?Đừng mơ tưởng!

-Ta không viết thư! Ngươi cũng đừng hòng giả chữ ta,phụ thân ta biết rất rõ chữ của ta!

Lạy trời,ta cũng đâu có biết chữ của thân xác này như thế nào,mạnh miệng như vậy hy vọng hấn sẽ tin là thật.

-Nếu ngươi không viết...ta nhắc lại lần nữa,sẽ-giết Thượng Quan Tán Lý!

-Ngươi chắc sẽ giết hấn?

-Ngươi có ý gì?

-Đừng giả ngốc với ta,một con tin có giá trị ngang bằng ta,có thể dùng hấn thao túng Ngôn quốc,ngươi sẽ vì chuyện này mà ra tay giết hấn? Ta nghĩ ngươi chưa đến nỗi hồ đồ như thế,ân?

-Ngươi.....!!!

Nữ nhân này quả không tầm thường,có thể suy nghĩ được như vậy,khẳng định là một người có đầu óc,có tài trí,nếu thu phục được nàng,hấn nhất định sẽ như rồng thêm cánh.

.....

Trong lòng ta không ngừng van trời,làm ơn cho suy đoán của ta là đúng. Thượng Quan Tấn Lý có giá trị cao hơn ta,nhất định Hạ Tu Lý Phong sẽ không điên mà đi giết hấn.

-Thế nào? Ta nói không đúng sao?

-Ngươi khá lắm!

-Ai.....ngươi lại khen ta nữa rồi,thật là ngại quá đi!

-Nhưng...nếu không giết hấn,ta sẽ dùng cách khác buộc ngươi phải viết thư!

-Ngươi dám chắc?

-Bạch Dạ,đem cung nữ tới chuẩn bị cho Nam Yên công chúa, tối nay nàng sẽ hầu hạ ta !

-Cái gì? Ngươi điên sao? Ta là người đã có chồng,ta là nương tử của Thượng Quan Tấn Lý không phải phi tần mĩ nữ của ngươi,muốn người hầu hạ thì hậu cung ba nghìn mĩ nhân,ngươi cứ tới đó mà chọn!

-Ta muốn ngươi hầu hạ thì ngươi phải làm!

-Ta không làm,ngươi làm gì được ta?

-Vậy sao? Bạch Dạ,mang nha hoàn kia đem giết rồi băm nhỏ cho chó sói ăn! Sau đó đem Nam Yên công chúa bỏ vào xà động ba ngày ba đêm!

-Ngươi.....!!!

-Tiểu thư,ta chết cũng không sao! Đừng lo cho ta!

-Im miệng,mạng của ngươi là của ta,chỉ có ta mới có quyền cho ngươi chết!

Ta có thể vào xà động,nhưng...Ma Y là người vô tội,ta không thể để hấn vì ta mà chết,khốn kiếp,thù đoạn hèn hạ như vậy cũng làm được,Hạ Tu Lý Phong,ta tạm nhẫn,quân tử báo thù mười năm chưa muộn,ngươi làm việc ác tất sẽ bị báo ứng.

-Không đồng ý sao?

-.....

-Bạch dạ,đem nữ nhân kia đi chém!

-Dừng lại!

-Thế nào?

-Được,ta đồng ý hầu hạ ngươi!

-Tốt,Bạch Dạ,đi !

.....

-Chủ nhân...! Thuộc hạ bắt tài!

-Đừng lo,ta có cách,ngươi giả nữ nhân mới có thể giúp ta được!

-Cách? Chủ nhân,ngươi lại định làm gì nữa?

-Ghé tai vào đây!

“...”

-Chủ nhân,làm sao có thể?

-Không thể cũng phải thành có thể!

-Nhưng,một mình người,ta lo lắng...

-Yên tâm,nội công của ta rất thâm hậu,võ công cũng ngang ngửa các người,ta có thể làm được!

-Nhưng mà...

-Không có nhưng mà gì hết,đây là lệnh!

-Thuộc hạ biết rồi!

-Lúc này ta đã đề ý rất kỹ,chỉ có Hạ Tu Lý Phong cùng hộ vệ của hắn vào đây,khẳng định là nơi này rất ít người lui tới,người tìm cho ta bản đồ của nơi này,tôi nay hành động!

-Dạ!

...

Hạ Tu Lý Phong,người muốn cô nãi nãi ta hầu hạ người sao? Vậy thì tối nay...ta sẽ hầu hạ người thật “chu đáo”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

-Nương nương vạn phúc!

-.....Các người đến đây làm gì?

-Chúng nô tì vâng theo mệnh lệnh của hoàng thượng tới hầu hạ nương nương!

-Hầu hạ? Về nói lại với hoàng thượng của các người ta không cần!

-Xin nương nương đừng làm khó chúng nô tì!

-Hừ...tùy các người!

-Vậy xin nương nương bãi giá đến Tàng Tâm Các để tẩy trần!

-Tẩy trần? Để làm gì?

Chúng cung nữ nhìn nhau,vị nương nương này không biết tẩy trần để chuẩn bị thị tẩm sao? Mà hình như trước giờ chưa từng thấy nàng xuất hiện trong cung bao giờ,bây giờ lại ở Trữ Nhân Các,không lẽ giống như lời đồn là người hoàng thượng mới đưa vào? Ai...dù như thế nào đi nữa thì phận cung nữ như bọn họ chỉ có thể phục tùng mà không có quyền hỏi hay thắc mắc.

-Xin nương nương mau bãi giá đến Tàng Tâm Các,nếu để trễ nãi chúng nô tì sẽ bị hoàng thượng xử phạt!

-...Được,Ái Mị,theo ta!

-Dạ!

Đi thì đi,ai sợ ai chứ,cái gì mà hầu hạ? Cho đám cung nữ này theo giám sát ta thì có,nhưng vì sao gọi ta là nương nương? Không lẽ bọn họ tưởng phẩm ta là phi tần của Hạ Tu Lý Phong?

Ngự hoa viên

-Nương nương,nương nương,không xong rồi!

Nha hoàn của Thành Quý Nhân hót hơ hót hải chạy đến đình viện của ngựa hoa viên, đang ngự ở bên trong là các vị tần phi của hoàng đế Ngọc quốc, đứng đầu là Thành Quý Nhân.

-Lam nhi,ngươi có bớt ồn ào đi không? Cái gì mà không xong?

-Hoàng Thượng,Hoàng Thượng...

-Hoàng Thượng làm sao?

-Nương nương,quả nhiên hoàng thượng có mang một nữ nhân lạ mặt về Trữ Nhân Các!

-Trữ Nhân Các? Chẳng phải nơi đó chỉ để giam lỏng những người có giá trị quân sự thôi sao?

-Dạ...nhưng mà...nữ nhân đó hiện đang được cung nữ đưa đến Tàng Tâm Các để chuẩn bị thị tẩm!

-Cái gì? Chuyện đó có thật không? Làm sao ngươi biết?

-Nô tì tình cờ nghe trưởng cung nữ phái người đến hầu hạ nữ nhân đó !

-Hừ,à nữ nhân chết tiết nào dám cả gan quyến rũ hoàng thượng?

-Thành Quý Nhân tỷ tỷ,bây giờ chúng ta phải làm sao?

-Còn làm sao nữa,đến Tàng Tâm các xem rõ mọi chuyện thực hư như thế nào!

Tàng Tâm Các

Bây giờ thì ta đã rõ,tẩy trần chính là công việc đầu tiên để chuẩn bị thị tẩm. Hạ Tu Lý Phong rốt cuộc đang nghĩ gì? Hắn điên rồi sao? Vì sao bắt một người đã có lão công như ta đến thị tẩm,? Hya hẳn muốn bôi nhọ danh dự của ta,buộc ta phải viết thư cho phụ thân?

-Xin nương nương đừng làm khó chúng nô tì!

“Ba”

-con tiện nhân đáng chết,dám cản đường Thành Quý Nhân ta sao?

-Nô tì...nô tì không dám!

-Cút chỗ khác!

Bên ngoài hình như xảy ra chuyện gì thì phải,ta nghe thấy tiếng ai đó bị tát rất rõ ràng,còn đang suy đoán thì của chính đột nhiên bị mở tung,một đám nữ nhân quần áo hoa lệ,kiểu nhan thanh tú mũ miều,người nào người nấy đều mang dáng vẻ cao ngạo quý phái khó lột tả nhưng bất quá...sắc mặt của bọn họ lại rất khó coi khi nhìn thấy ta,đây không phải là đánh ghen trong truyền thuyết đó chứ? Những cuộc chiến hậu cung thường chiếu trên TV cũng không sống động được như thế này ,ta lại đang đóng vai chính nữa đó nga,haha...

-Ái chà,đây chính là người mà hoàng thượng đem về? Quả nhiên là một mỹ nhân!

-Quá khen,xin hỏi các vị là ai,tự tiện xông vào có phải là quá đổi mất lịch sự không?

-Chúng ta là ai ngươi không cần biết!

-Haha...sợ ta đi nói với hoàng thượng các ngươi đến tìm ta sao?

-Ngươi...con tiện nhân đáng chết,Thành Quý Nhân ta sợ ngươi sao?

-À...thì ra ngươi là Thành Quý Nhân! Đến tìm ta có chuyện gì?

“Ba”

-Chủ nhân!! Các ngươi...

-Ái Mị,đừng động thủ!

-À tiện nhân xác lảo,dám nói chuyện với ta bằng cái giọng đó,xem ra lá gan ngươi không nhỏ! Ngươi là người mới đến chắc chưa nghe danh Thành Quý Nhân ta? Để hôm nay ta cho ngươi biết!

-Ai...Tỷ tỷ,cho bọn muội tham gia với,lầu lăm rồi chưa dạy dỗ ai cả!

-Hhaha...

Con mẹ nó,dám tát ta? Ắ này muốn chết? Đụng tới Nam Yên ta thì đừng trách. Làm ta nổi điên thì tự nhận lấy hậu quả.

-Dạy dỗ ta? Ngươi không xứng!

Thành Quý Nhân nhìn thấy nữ nhân kia cười như không có chuyện gì,nhưng đôi mắt chứa đầy vẻ lãnh huyết trong lòng có chút sợ hãi,nhưng đây cùng lắm chỉ là một cái nữ nhân còn con,nàng là người có quyền lực cao nhất chỉ sau hoàng hậu,hoàng thượng cũng sùng ái nàng nhất,lẽ nào không trị nổi một ả nha đầu không thân phận?

-Hừ,để xem ta có tư cách hay không! Ném thử mùi vị bạt tay sẽ rõ!

-Cút,nếu không đừng trách ta!

-Lớn mật,thứ công cụ làm ấm giường cho hoàng thượng như ngươi có quyền gì mà lên mặt?

-Ha...có phải là ngươi không được làm thứ công cụ đó cho nên sinh khí với ta? Đừng buồn,để ta nói với hoàng thượng để ý đến ngươi một chút!

-Ngươi...ngươi đâu,mau bắt ả quỷ xuống!

-Quỷ? Nằm mơ! Nếu kẻ nào dám đụng đến ta thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của hắn!

-Hỗn láo,hôm này Thành Quý Nhân ta phải trừng trị ngươi đích đáng!

“Ba”

-Dám đánh ta? Không có cửa?

“Ba”

-Trả lại ngươi gấp đôi!

“Ba”

Đây là cái cần dạy dỗ với hạng người không biết trời cao đất dày như ngươi!

“Ba”

Bắt ta quỳ? Còn lâu!

“...”

Đến khi mặt của Thành Quý Nhân đã sưng đỏ ta mới hài lòng mà buông tay,dám động ta? Không biết xem thời thế.

-Đây chính là hậu quả của việc dám “dạy dỗ”ta! Trong các ngươi còn ai muốn giống như nàng nữa không?

-”.....”

-Các ngươi đang làm cái gì?

Hạ Tu Lý Phong nghe được tin Thành Quý Nhân cùng các phi tần kéo đến Tàng Tâm Các liền thu xếp việc triều chính rồi đi đến đây,hắn cũng không biết là vì cái gì nhưng có liên quan đến tên Nam Yên hắn muốn làm gì cũng không có cách nào làm được.

-Hoàng thượng~ ~~~~~!

Ta vườn hai móng vuốt nhào tới người Hạ Tu Lý Phong bắt đầu giả vờ nũng nịu khóc lóc,cãi nhau với đám nữ nhân này không có lợi ích,đồng kích giả ngu này là thượng sách.

-Ô~ hoàng thượng~~~~! Bọn họ ý mạnh tới đây ăn hiếp ta! Ô~ người phải làm chủ cho ta nga!

Đây chính là lời kịch muôn thuở trong truyền thuyết,ta vừa giả bộ khóc vừa không quên nhéo cho Hạ Tu Lý Phong một cái.

Hạ Tu Lý Phong ngược lại không có đẩy nàng ra mà còn để cho nàng tự do ôm lấy,mỹ nhân xinh đẹp nũng nịu ở trong lòng,không biết là vì sao nhưng nếu người đó là nàng thì lại làm tâm tình hắn trở nên thoải mái. Nhìn mặt của Thành Quý Nhân...không biết tiểu yêu tinh này đã giờ trò gì,cũng tốt,thường ngày Thành Quý Nhân dựa hơi cha mình mà tác oai tác quái,chanh chua độc đoán,hôm nay bị Nam Yên trừng trị như vậy cũng coi là đích đáng

Chúng phi tần mặt mày xanh mét,nấy mười con mắt không ngừng mở to nhìn trừng trừng vào cảnh tượng trước mặt. Hoàng Thượng chẳng phải không

bao giờ cho nữ nhân chạm vào người mình khi chưa có sự cho phép sao? Đã từng có nữ nhân giống như ả này, chẳng phải bây giờ cô ở mộ đã cao ngang đầu rồi sao? Vì sao...

-Hoàng Thượng... chúng thần thiếp...

-Ai cho phép các ngươi đến Tàng Tâm Các? Dám xem thường mệnh lệnh của ta?

-Chúng thần thiếp không dám, xin hoàng thượng tha tội!

-Người đầu, lập tức đem những nữ nhân này ra ngoài chém cho ta!

-Hoàng thượng... không, hoàng thượng, xin tha mạng...!

Cảnh tượng khốc lóc này thật là đau đầu, tất cả những nữ nhân ở đây đều đồng loạt quỳ xuống đập đầu, nước mắt tuôn trào như mưa... thật là... khiếp!

-Hoàng thượng, ta cho bọn họ đi! Bọn họ cũng chưa có làm gì ta, chỉ có Thành Quý Nhân tát ta một cái!

Thành Quý Nhân nghe tên mình liền giật thót, nữ nhân này quả không phải người đơn giản, đụng vào e rằng rất khó sống, nhưng bây giờ biết thì đã quá muộn.

-Nhưng bất quá nàng đã tự tát mình để chuộc lỗi với ta rồi!

Haha... Thành Quý Nhân, xem ta đổ tất cả lên đầu nhà ngươi, cho ngươi biết thế nào là lợi hại khi dám chọc vào Nam Yên ta.

-Lui xuống hết đi!

-Tạ... tạ ơn hoàng thượng!

Chúng phi tần như được đặt xá liền nhanh chóng rời khỏi Tàng Tâm Các, sợ rằng ở đó thêm một phút giây nào nữa thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của bọn họ

-Hừ, nữ nhân của ngươi quả chẳng ra gì!

Tất cả rời đi, ta liền buông Hạ Tu Lý Phong ra (tg: ăn đậu hủ của người ta cho đã rồi mới buông ra (-__-')) Vỡ kịch chấm dứt.

-Chẳng phải đã bị ngươi dạy dỗ?

-Sao ngươi biết?

-Tay ngươi đỏ!

Ra là vậy! Ngươi là tới giải vây cho ta hay là tới xem kịch?

-Cả hai!

-Còn một chuyện, vì sao đem ta thị tẩm? Ta không phải người của ngươi!

-Ta là hoàng đế, ta muốn chính là trời muốn!

-Ta cũng nhắc lại, ta là người Chu quốc, ngươi không phải hoàng đế của ta!

-Nếu ngươi muốn bị giam trong xà động thì có quyền từ chối! Không những ngươi, mà nữ nhân đi theo ngươi cũng phải chết!

-Ngươi...!!!

-Nhớ kĩ lời ta nói!

Đồ khốn kiếp, đồ chết tiệt, đồ không có lương tâm, ta âm thầm đem mười tám đời tổ tông nhà hấn ra mà nguyện rửa. Hừ hạ? Thị tẩm? Mơ đi!

Trời đã tối, sau khi trang điểm xong ta một thân tiêu sái trở về Trữ Nhân Các chuẩn bị tinh thần “hầu hạ” tên hoàng đế chết tiệt kia. Muốn hạ nhục ta sao? Không dễ, ta là nữ nhân của Thượng Quan Tán Lý, có chết cũng không để thân thể mình bị người khác làm ô nhục.

-Nương nương, đã tới nơi!

-Biết rồi!

Ta bực bội dùng chân đá vào cửa chính một cái thật mạnh, bên trong Hạ Tu Lý Phong đang ngồi chễm chệ trên giường lớn, bên cạnh là hai mỹ nữ đang uốn người như rắn quanh thân hắn.

-Hừ, đã có mỹ nhân bồi ngay bên cạnh còn muốn ta “hầu hạ” người như thế nào đây?

-Nếu được Vương phi của Ngôn quốc đích thân hầu hạ thì ta đây thật “thụ sủng nhược kinh” !

-Đùa?

-Thời gian còn lâu dài, trước tiên tới rót trà cho ta!

Hừ, làm khó dễ ta bằng cách này sao? Ta bây giờ tuy thân phận là Vương phi nhưng trước khi xuyên qua thì không được cao quý như vậy, vì thế không cần phải xấu hổ hay nhục nhã khi làm mấy cái việc của osin này.

-Trà đây!

-Ngoan ngoãn vậy sao?

-Không phải hiến thân thì những việc này ta đều có thể làm!

-Vậy xem người khác hiến thân thì cảm giác như thế nào?

-Cứ tự nhiên, ý tưởng này cũng không tồi!

-.....

-Hoàng thượng...sao có thể...

-Im miệng!

-Sao vậy? Đổi ý rồi sao?

-Hừ...Nếu người đã muốn xem đến như vậy thì ta sẽ thỏa mãn sự dâm dăng của người!

-Ồ...dù sao người hiến thân cũng không phải là ta, ai dâm dăng người chắc hiểu rõ hơn ta!

-Khốn kiếp, mau tránh sang một bên!

-Ta ngồi được không? Đừng xem thật là mõi chân nga!

-.....

Xem hoàng đế XXOO miễn phí là chuyện hiếm thấy nha, bắt quá...đi đường xa khiến ta ngủ không đủ giấc, bây giờ tranh thủ chớp mắt một chút vậy.

Hạ Tu Lý Phong không ngờ nữ nhân kia không những không biết xấu hổ mà còn muốn xem hắn ân ái, một cỗ tức giận đột nhiên nổi lên, hắn đẩy hai nữ nhân kia ra chỗ khác, vừa ngoảnh mặt lại đã thấy nàng...chìm vào mộng đẹp rồi. Nàng tận cùng còn có bao nhiêu thú vị mà hắn chưa biết?

-Hoàng thượng?

-Đi-ra-ngoài!

Hắn gần từng giọng, hai nữ nhân kia mặt mày sớm đã xám ngắt vội vàng bỏ chạy không dám quay đầu.

-Nữ nhân kia, người có tình hay không?

Mặt Hạ Tu Lý người xuống hôn vào xương quai xanh của nàng.

Thời cơ đã tới!

Ta nhân cơ hội Hạ Tu Lý Phong không nhìn thấy mặt liền đưa tay ra sau gáy điểm vào huyệt ngũ của hắn. Mê hương của Ma Y trên người ta làm từ thảo được tự nhiên, vì vậy sẽ không dễ dàng phát hiện. (tg sắc nữ)

-Ma Y, ra được rồi!

-Chủ nhân, như vậy ổn không?

-Thiên Y đã liên lạc được với ta, hắn đang chờ ta ở Lan Đình Các, sẽ không có bất trắc gì đâu, đồ của ta, người mau mặc vào!

-.....

-Hoàn hảo,giống y chang ta !

-Chủ nhân,ra ngoài một mình liệu có nguy hiểm qua không?

-Người xem thường ta sao? Hai tên thuộc hạ đi theo Hạ Tu Lý Phong như thế nào rồi?

-Đã xử lý xong!

-Tốt,trừng trị tên Hắc Dạ thật nặng cho ta,dám đem Thượng Quan Tấn Lý của ta giam giữ,hắn quả là muốn chết!

- Chủ nhân muốn thuộc hạ trừng trị hắn bằng cách nào ?

-Đổ xuân dược vào miệng hắn,đem tên Bạch Dạ kia nhốt chung!

-”...”

Đôi lúc chủ nhân thật giống ma quỷ,cách như vậy mà cũng nghĩ ra được.

-Ta đi đây!

-Chủ nhân,xin bảo trọng!

-Ân!

Ta cỡi bộ hoàng y đang mặc trên người đưa cho Ma Y,hắn sẽ dịch dung thành ta canh chừng Hạ Tu Lý Phong,bên trong ta đã mặc sẵn một bộ trang phục dạ hành để thuận tiện di chuyển,phân phó xong mọi việc cho Ma Y,ta liền hướng cửa sổ phi thân ra ngoài.

Đêm tối âm u,ánh trăng mờ ảo lúc mờ lúc tỏ,ta theo bản đồ tìm những đường kín đáo xuyên đến Lan Đình Các. Lan Đình Các là nơi duy nhất trong hoàng cung bị bỏ hoang nhiều năm,rất ít người dám lui tới,bên trong đã hoang tàn mục nát,một điều kì lạ là không có loài thực vật hay động vật nào sinh sống nổi ở nơi này,thình thoảng lại có mùi hắc bốc lên rất khó chịu.

-Chủ nhân!

Thiên Y phóng nhẹ nhàng từ trên mái ngói của cũ kĩ của Lan Đình Các xuống quỳ trước mặt ta,như vậy có phải nói nơi đây thông với bên ngoài?

-Thiên Y,người đã điều tra được Thượng Quan Tấn Lý bị giam ở mật thất nào chưa?

-Thuộc hạ theo dõi suốt đường đi,tới hoàng cung Chu quốc thì thấy Hắc Dạ đưa Thượng Quan Tấn Lý vào tầm cung của Hạ Tu Lý Phong,sau đó chỉ thấy có một mình hắn trở ra,không thấy Thượng Quan Tấn Lý đâu nữa!

-Như vậy là Thượng Quan Tấn Lý có khả năng đã bị giam trong đó,nhưng tầm cung đâu phải nơi giam giữ người? Hay là bên trong có mật thất?

-Thuộc hạ cũng đoán như vậy!

-Có người đến,mau nấp xuống!

.....

-Kì quái,rõ ràng ta nghe có tiếng người ở đây mà!

-Đồ ngốc nhà người,hết chuyện rồi hay sao mà dẫn bọn ta tới Lan Đình Các? Nơi này từ lâu đã rất ma quái,không chừng là có âm hồn quấy nhiễu,mau chạy đi!

-Ghé góms vậy sao? Má ơi,chờ ta với!

Đội đám thị vệ đi khỏi ta từ từ thò đầu ra khỏi ngọn giả sơn,trong lúc ẩn nấp hình như có thứ chất lỏng gì đó dính vào tay khi ta lỡ bám vào giả sơn thì phải.

-Thiên Y,thứ chất lỏng trên tay ta có nhiều ở đây không?

-Lúc trước thuộc hạ nấp ở đây mới phát hiện,len lỏi dưới các hòn đá chính là thứ nước màu đen đang dính trên tay chủ nhân,hình như có mùi rất khó ngửi!

Ta đưa tay lên mũi ngửi thử,quả nhiên có mùi hắc,không lẽ đây chính là...

-Người có cái bình rỗng nào không?

-Thuộc hạ chỉ có một cái lọ nhỏ!

-Cũng được,đưa ta!

Ta lần theo dấu vết của thứ chất lỏng này liền phát hiện có một mạch ngầm thông ra phía trước,mạch ngầm này rất nhỏ,khe hở chỉ vừa đủ lọt một ngón tay, Ta dùng sức cạy đá ra để lấy chất lỏng này đổ vào lọ.

-Chủ nhân,người lấy thứ nước này làm gì?

-Thiên cơ bất khả lộ! Ngươi mau tìm nơi bắt nguồn của thứ chất này đi!

-Lúc trước thuộc hạ đã xem qua một lần,thứ chất này từ mạch ngầm lúc này chủ nhân tìm thấy thông ra bên ngoài rừng,cửa sau của Lan Đình Các được bao bọc bởi tường thành,nếu vượt qua khỏi tường sẽ thông ra cánh rừng nằm ở phía Đông Nam của Ngọc quốc,cùng hướng đi tới Ngõn quốc!

-Hoàn hảo,chúng ta cũng không còn lựa chọn nào khác,đợi ta tìm thời cơ thích hợp,tất cả sẽ rời đi bằng đường này,bây giờ phải xem Thượng Quan Tán Lý ở đâu trước đã!

-Lan Đình Các có một con đường hẹp dẫn đến tẩm cung của Hạ Tu Lý Phong,nhưng thứ chất này xuất hiện rất nhiều,chủ nhân đi bằng đường đó được không?

-Có phải từ mạch ngầm này thông tới?

-Đúng vậy!

Ta đột nhiên nở nụ cười quý dị,nếu thứ chất này chính là “nó” thì Hạ Tu Lý Phong,ta đã tìm ra được điểm chí mạng của nhà ngươi.

Ta đi theo chỉ dẫn của Thiên Y lướt qua đường mòn một cách nhanh chóng,thứ chất lỏng ở Lan Đình Các càng ngày càng xuất hiện dày đặc thông tới tận hoàng cung. Đi khoảng hai mươi phút đồng hồ cuối cùng ta cũng tới được tẩm cung của Hạ Tu Lý Phong. Quả nhiên là nơi vua ở, lúc nào cũng được xây dựng cực kì hoành tráng. Bên ngoài là mái ngói lưu ly cổ kính, trên những đường cột khắc hình rồng vàng uốn lượn uy nghiêm mạnh mẽ như chứng tỏ uy quyền của kẻ đứng đầu một nước.

-Chủ nhân,cẩn thận!

-Ách...

.....

Ta thật là...lo ngấm nhìn cảnh vật xung quanh mà quên mất mình đang ở dưới móng vuốt của sài lang hổ báo,cũng may Thiên Y kịp lôi ta nấp vào bụi cây gần đó,nếu không ta sớm đã bị thị vệ tóm cổ rồi.

Tuy bên trong tẩm cung không có ánh sáng nhưng cũng không có nghĩa là nó không có người,bên ngoài lúc nào cũng xuất hiện nhiều thị vệ canh gác nghiêm ngặt chứng tỏ điều gì? Chỉ có thể là có ẩn tình che giấu ở bên trong.

-Thiên Y,làm sao vào được bên trong bây giờ?

-Chỉ có thể chờ tới lúc đổi ca!

-Trời ạ,chờ đổi ca thì tới lúc đó ta và ngươi đã biến thành bộ xương trắng rồi!

-.....

Trời ơi,lòng ta đang nóng như lửa đốt,nhẫn nhẫn nhẫn,con bà nó,nhẫn tới bao giờ đây?

-Có kẻ đột nhập!

-Mau đuổi theo!

HaHa...lão thiên gia,ông rất hiền lành nga,cho ta một cơ hội tốt như vậy thì ta phải tận dụng thôi. Ban đầu nghe đám thị vệ hét lên ta cứ tưởng mình bị phát hiện, đang định nhanh chân bỏ trốn thì phát hiện bọn họ rượt đuổi theo hướng ngược lại,ai...không biết kẻ nào tự lao ra làm cái đầu heo chắn đỡ cho ta,nhưng dù sao cũng phải cảm ơn “đầu heo” đã tạo cơ hội.

-Chủ nhân,cửa sổ ở phía kia!

-Ấn,mau phóng vào đó đi!

Ta và Thiên Y tránh bọn thị vệ bay vào cửa sổ của tầng cung. Bên trong tuy không có ánh sáng nhưng vẫn có thể nhận ra được nó rộng lớn cỡ nào. Cấu trúc bên trong do trời tối nên không nhìn rõ hết được nhưng nếu là nơi vua ở thì không thể nào xem là tầm thường được.

-Thiên Y,Người chắc Thượng Quan Tấn Lý đang ở đây?

-Thuộc hạ không chắc lắm,nhưng rõ ràng Thượng Quan Tấn Lý bị đưa vào đây, sau đó thì không thấy trở ra nữa.

-Như vậy thì nhất định là trong này có gài mật thất rồi... mau lên,ta và người chia nhau ra tìm!

Trong TV vẫn thường xuyên chiếu những cảnh như thế này,ta chính là đang đóng vai kẻ trộm đột nhập,còn tên lộn giống Hạ Tu Lý Phong lại đang đóng vai “kẻ bị hại”. Ai...TV còn chiếu những gì nữa nhỉ? Mật thất thường được xây dựng dưới lòng đất,có lối thông ra ngoài,cửa mật thất thường được ngụy trang bằng tranh vẽ,kệ sách... tìm tìm tìm,mụ nội nó,tìm suốt nửa canh giờ mà vẫn không thấy một cọng lông chân của cái mật thất kia. Có cần phải giấu kĩ như thế không hả? Tức chết ta!

-Thiên Y,người tìm ra chưa?

-Thuộc hạ vẫn chưa tìm ra!

-Ai...lạy phật tổ,làm ơn cho ta mau tìm ra cái mật thất kia,ta sẽ hậu tạ ngài thật hoành tráng a!

Ta cung kính chấp tay vái tượng phật tổ sừng sững trước mặt,hừ,đúng là hoàng đế có khác,tượng phật to như vậy mà cũng được đúc bằng vàng ròng nguyên chất,sờ vào liền truyền đến cảm giác mát lạnh,rình nó về đêm bán được không? Thử xem...nhưng mà không ngờ ta vừa mới chạm đến tòa sen phía dưới đột nhiên tượng phật chia ra làm hai nửa để lộ một cái động tối om như vực sâu,haha...mật thất là cái này phải không? Hahaha...

-Thiên Y,Thiên Y,người khỏi tìm nữa,ta tìm ra rồi!

-Chủ nhân...sao người có thể...

-Haha...là may mắn thôi! Nhanh vào trong,đem theo viên Dạ minh châu này để nhìn cho rõ!

-Dạ!

Ta và Thiên Y nhanh chóng đi vào bên trong,lúc đầu đường đi quả thật rất tối nhưng tiến thêm một khoảng khá xa,hai bên mật thất bắt đầu có gắn nến,nhờ vậy mà đường đi trở nên sáng lên,nhưng mà...từ nơi có nến lại bắt đầu có thị vệ canh gác.

-Thiên Y,chuẩn bị đi!

-Chủ nhân định tấn công?

-Không,ta phóng mê dược!

Ta cầm cây trúc nhỏ thổi một phát,khói thuốc từ bên trong bắt đầu lan tỏa ra khắp nơi,mê dược của Ma Y có điều kì lạ là khi phóng ra ngoài sẽ không biến thành khói trắng mà biến thành vô hình,vì vậy,muốn tránh chỉ có một cách là che mũi lại. Thổi hết thuốc,tiếng người ngã xuống bắt đầu vang lên...

Có hiệu nghiệm rồi!

Ta cẩn thận bước lên phía trước, cả người đang trong tư thế chuẩn bị chiến đấu,nếu có tên nào không dính thuốc liền “xử” ngay tức khắc. Nhưng rất may là tất cả đã gục hết,hai bên mật thất từ từ mở rộng,nơi giam giữ cuối cùng cũng hiện ra,trong ngục có năm chỗ,tất cả đều có người bị giam ở bên trong,mỗi một chỗ đều có gắn đuốc,ta đi lướt qua từng người,hình như đều là nam nhân. Người ở chỗ cuối cùng...mái tóc trắng kia...Thượng Quan Tấn Lý !!! Trong lòng ta bỗng nhiên vô cùng hồi hộp,tìm như muốn đập loạn,bóng dáng kia...bóng dáng kia...không phải chính là lão công của ta sao? Không phải là cái tên thói nam nhân lúc nào cũng khiến ta lo lắng,làm ta nhớ nhung sao?

-Thiên Y,tìm tên giữ ngục, lấy chìa khóa!

-Đây ạ !

Ta cố thu hết bình tĩnh,bàn tay run rẩy tìm chìa mở khóa,một khắc khi cửa ngục mở ra,ta không thể nào kềm chế được cảm xúc liền lao tới bên người hắn.

-Thượng Quan Tấn Lý,uy...Thượng Quan Tấn Lý...người mau tỉnh!

Máu? Vì sao trên tay ta có...

Không lẽ là từ trên người hắn ? Hắn bị thương sao? Là ai? Là ai? Là kẻ nào không muốn sống nữa ?

-Thiên Y,ta không có thuốc giải mê dược,người có không?

-Có ạ!

-Đưa ta! Ngươi mau quay lại Trữ Nhân Các gọi Ma Y tới,đêm nay chúng ta phải thoát ra khỏi đây!

-Chủ nhân...sao có thể?

-Ta có thể!

-...

-Ngươi không tin? Nếu không tin ngươi có thể rời đi trước,ta không còn là chủ nhân của ngươi nữa,ngươi đi đi,sống hay chết mặc ta!

-Chủ nhân,thuộc hạ không hề có ý đó,nếu chủ nhân không còn coi trọng chúng thuộc hạ nữa...chúng ta liền tự sát để tỏ lòng trung thành!

-...Không cần phải làm vậy!

-Thuộc hạ chỉ lo sợ chủ nhân xảy ra chuyện cho nên mới...

-Ta có cách...ngươi đi gọi Ma Y đi!

-Tuân mệnh!

Nhìn Thượng Quan Tấn Lý bị hành hạ như thế này ta không thể nào còn kiên nhẫn ở lại Hoàng cung Ngọc quốc thêm giây phút nào nữa ,nếu không mau đưa Thượng Quan Tấn Lý ra ngoài,e rằng hần sẽ chết mất,chỉ cần nghĩ tới Thượng Quan Tấn Lý sẽ chết...cô hòng ta như muốn đứt lia không thể thở nổi,trái tim đột nhiên nổi một trận đau đớn tang thương...đây là cảm giác gì?

Hạ Tu Lý Phong đáng chết...ngươi dám làm lão công của ta thành ra cái dạng này? Biết vậy lúc này ta đã cho ngươi uống xuân dược rồi quẳng ngươi vào chung với tên Hắc Dạ kia rồi.

Lo suy nghĩ nhưng ta cũng không quên cho Thượng Quan Tấn Lý uống giải dược,nhưng tới bây giờ hần vẫn chưa tỉnh,nếu hần không tỉnh lại thì ta biết làm sao đây? Không...nhất định không có chuyện đó,ta muốn hần tỉnh,nhất định hần phải tỉnh.

-Hức...Tiểu Tấn Lý,ngươi mau mở mắt ra...!

Thượng Quan Tấn Lý tiem thức mơ hồ nghe thấy tiếng gọi tên quen thuộc ,trong làn sương mỏng manh phảng phất như khói lượn,một bóng dáng mờ ảo nhỏ xinh đang đứng đó chờ hần,những giọt nước mắt rơi trên mặt nàng như những đóa liên kiều bằng thủy tinh,trong suốt,mỏng manh,hoa lệ...đôi phượng mâu kia ánh lên một màu đỏ hồng,có phải là nằm mơ? Vì sao nàng xuất hiện ở đây? Hay hần vì nhớ nàng da diết,nhớ đến nỗi hoa mắt?

-Thượng Quan Tấn Lý,tỉnh lại,nhìn ta!

Rõ ràng là tiếng của nàng,gọng nói lại có phần nức nở,trong trẻo,từ tính,nàng rõ ràng đang khóc? Vì hần?

Bàn tay của Thượng Quan Tấn Lý bất giác vươn lên,chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng,một đóa liên kiều trong suốt vừa mới vỡ tan trong lòng bàn tay hần. Trong mơ hồ,khuôn mặt của nàng như ẩn như hiện,vì sao hần không thể nhìn rõ được?

-Tiểu Nam,là nàng?

-Ai là Tiểu Nam?

-Nói vậy ngươi không phải là Nam Yên? Ngươi là ai?

Ta thoáng ngỡ ra,hần...gọi ta là Tiểu Nam? Tiểu Nam...Tiểu Nam...

-Tiểu Tấn Lý,là ta,ta là Nam Yên,Là Tiểu Nam...ngươi mau tỉnh lại mà nhìn cho rõ!

Ta vừa quệt nước mắt vừa đỡ hần ngồi dậy,vạt áo của hần đưa theo cử động mà lộ ra vết thương,vết máu theo đó mà loang lổ khắp nơi,hình như là do bị chùy thủ đâm vào,tuy không sâu nhưng vẫn đủ sức gây sát thương,là người nào dám đối xử với lão công của ta như vậy? Ta sẽ đem hần hành hạ,làm hần sống không bằng chết mới thôi.

Thượng Quan Tấn Lý khuôn mặt hình như có chút khó coi,là do vết thương bị động? Ta thấy hần không ổn liền xé một miếng vải trên người nhẹ nhàng lau vết máu của hần rồi rắc kim sang dược vào,thật may là ta có đem theo bình kim sang dược để phòng bất trắc,rắc cái cực phẩm này vào sẽ không sợ để lại sẹo. Còn bằng vết thương? Làm sao đây? Ai...ta lại phải hy sinh thêm một mảnh vải dài nữa để tạm sơ cứu cho hần.

Thượng Quan Tấn Lý cuối cùng cũng tỉnh hần,đối diện là khuôn mặt nhỏ nhắn mà hần thầm nhớ mong,ao ước vạn lần được gặp lại.

-Ngươi lúc này khóc vì ta?

-Ồ~ còn hỏi nữa? Không phải là vì đồ thổ nam nhân nhà ngươi làm ta lo lắng sao?

-Ta không sao,không chết được!

-Còn nói nữa? Là ai hại ngươi ra như vậy?

-Là Hắc Dạ!

-Là hắc? Hắc vì cái gì dám làm ngươi bị thương?

-Hôm ta tới khách điểm Cung Tân...

-Ta có nghe Ma Y kể lại rồi,ngươi bị độc nhân Oanh Phí giả dạng ta công kích ngươi phải không?

-Àn,trên đường đi hắc sợ thuốc của độc nhân kia hết hiệu lực sẽ không đánh lại ta cho nên đâm ta bị thương!

-Hừ...đúng là đồ tiểu nhân,nhưng bắt quá ngươi yên tâm,ta cho hắc ném mùi đau khổ rồi!

-Ngươi...vì sao...?

-Lúc hạ mê được Hạ Tu Lý Phong để đến đây ta đã sai Ma Y xử lý hai tên hộ vệ của hắc rồi.

-Ngươi lại làm gì?

-Hạ xuân được tên Hắc Dạ rồi nhốt chung với tên Bạch Dạ!

-.....

-Ô~...ngươi không biết đâu,Hạ Tu Lý Phong bắt ta hầu hạ hắc,lại còn đem ngươi ra hù dọa ta...

-Hầu hạ?

Thượng Quan Tán Lý nghe đến hai chữ hầu hạ liền nảy sinh cảm giác khó chịu bức bối,nàng là nữ nhân của hắc,vì sao lại đi hầu hạ tên cầu hoàng đế kia?

Sự thật đã bị bóp méo hết 5% vô cùng quan trọng. 5% đó chính là hai chữ “thị tẩm” nhưng mà nhìn mặt của Thượng Quan Tán Lý...ách...có cho vàng ta cũng không dám nói.

-Thật ra là hắc uy hiếp ta nên ta mới...

-Hắc dám...khụ khụ...

-Đừng như vậy,ngươi đang bị thương!

-Tiểu Nam,ngươi nghe đây,ngươi là nữ nhân của ta,đời này kiếp này chỉ có thể là nương tử của ta, hầu hạ một mình ta,không cho phép ngươi đến gần nam nhân khác!

-Hả...?

Lúc bị bắt cho đến giờ,hắc lúc nào cũng lo lắng cho an toàn của nàng,không biết nàng có bị tên cầu hoàng đế kia ức hiếp hay không,lúc nào hắc cũng mong nhớ được nhìn thấy nàng ngày đêm,nếu nàng xảy ra chuyện gì...hắc thật sự là không sống nổi. Nhìn thấy nàng lo lắng cho hắc như vậy làm hắc không kiềm lòng được mà ôm nàng vào lòng

Tiểu Quan Tán Lý,ngươi làm gì vậy? Vết thương của ngươi...um...

Thượng Quan Tán Lý bá đạo nâng cằm của nàng lên,nhìn bờ môi hoa đào kia đang nhuốm một tầng đỏ ửng làm hắc không tự chủ được mà hôn vào đó. Đầu lưỡi dây dưa quấn lấy lưỡi của nàng nhu muốn lưu hết mật ngọt trong miệng nàng,bá đạo,ôn nhu,dịu dàng...Đợi khi thỏa mãn hắc mới nuốt tiếc mà rời khỏi bờ hoa đào kia,nhưng bàn tay vẫn ôm chặt nàng ở trong lòng. Vết thương kia,đối với hắc chẳng là gì,nhưng thấy sắc mặt nàng lúc nào cũng mang theo lo lắng,trong lòng hắc không ngừng dâng lên sự yêu thương sủng nịnh.

-Ngươi làm sao vậy?

-Tiểu Nam,Nam Yên,ta yêu ngươi,ngươi chỉ có thể là của ta!

*ye~~~ nói ra rồi,khổ cực quá đi mất ,chương sau hãy xem Nam Yên của chúng ta nổi loạn *

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Hắn nói yêu ta rồi,haha...ta đoán có sai đâu,Thượng Quan Tấn Lý,ngươi hết giả bộ được rồi chứ gì? Ta đắc ý vênh mặt lên cười gian xảo,trong lòng ta như có trăm ngàn bông hoa đang nở tung bùng,thì ra cảm giác khi được yêu lại “thụ sủng nhược kinh” như vậy.

-Ừm...Tiểu Tấn Lý,tương ngươi còn định che dấu cảm xúc,không ngờ bây giờ lại chịu không nổi mà thổ lộ với ta! Hắc hắc...

-Tiểu yêu tinh,ngươi còn cười được sao?

-Ấy...không được gõ đầu ta!

-Chủ nhân!

-Các ngươi tới rồi?

-Dạ!

-Phi...Tiểu Tấn Lý,ngươi biết không,trên đường về Ngọc quốc Ma Y cải trang thành một mỹ nhân theo ta làm nha hoàn,nếu như mà ngươi nhìn thấy hắn lúc đó chắc chắn ngươi sẽ bị hớp hồn!

-Chủ nhân...!!!

-Ma Y,sau này ta phải cho ngươi áp dụng chiêu đó nhiều một chút! Hắc hắc...

Thượng Quan Tấn Lý trong lòng lại nổi lên cảm giác khó chịu,nàng có cần phải thân mật như vậy với hộ vệ của mình không? Lúc hắn bị giam ở đây thì nàng đang ở bên cạnh tên Ma Y kia sao? Cứ nghĩ đến cảnh nàng nói cười với nam nhân khác,hắn lại không vui...thậm chí là phi thường khó chịu.

Có sát khí!

Ách...nhìn Thượng Quan Tấn Lý và Ma Y hai mắt như có luồng điện đang công kích nhau,ta nhìn không được mà rung mình một cái,chắc chắn là lão công của ta lại vác theo bình dấm chua mà chạy rồi...

-Uy...bây giờ không phải là lúc các ngươi kình nhau,lo tìm cách thoát thân đi!

-Ai kình hắn chứ!

-.....

Có cần phải đồng thanh cùng một lúc như thế không? Không nói thì ta cũng biết tình huynh đệ của các ngươi “đậm đà” như thế nào rồi. Ấy,nhưng bây giờ không phải là lúc để đùa,trước tiên lo tìm cách thoát ra khỏi đây rồi tính sau.

-Ma Y,ngươi đi tìm xem quanh ngục có đường nào thông ra bên ngoài không,Thiên Y,lấy hộ ta cây đuốc!

Suýt nữa thì quên mất vật đang cần thí nghiệm. Hy vọng chính là “nó”,nếu thí nghiệm này thành công,ta nhất định có thể oanh oanh liệt liệt mà ra khỏi đây! Haha...

-Tiểu Nam,ngươi lấy đuốc để làm gì?

-Bí mật!

Ta lấy tay hình thành dấu hiệu im lặng,tay còn lại không quên lôi từ trong ngực áo ra cái lọ lúc nãy dùng để lấy chất lỏng kia. Khẽ mở nắp đồ “nó” lên cây đuốc...

“Phùng”

-Hahahahahaha...đúng là “nó” rồi!

-Tiểu Nam,ngươi cười thật quý dị!

-Ấy...hahaha...ta đang mừng chết đi được! Các ngươi cũng nên cười ăn mừng đi!

-Thứ đó là cái gì? Vì sao lại có thể làm cho lửa cháy bùng lên như vậy?

-Tiểu Tấn Lý,cái này gọi là “dầu thô”,nó chính là một thứ nguyên liệu có thể gây cháy!

-Dầu thô?

-Ân,bộ các người không biết dầu thô?

-Ta chưa từng nghe qua !

Có lẽ thời cổ đại chưa biết đến dầu thô,thứ chất quan trọng trong tương lai này không ngờ lại xuất hiện ở đây. Ta đúng là cực may mắn nha

-Haha...nếu các người chưa từng nghe qua thì hôm nay ta sẽ cho các người mở mang tầm mắt!

-Chủ nhân...không lẽ...

-Thiên Y,thiên cơ bất khả lộ!

-Dạ!

Ta nháy mắt với Thiên Y một cái,không ngờ hành động đó lại lọt vào tầm ngắm của “ai kia”. Ta lại rùng mình một cái nữa,lão công a lão công,người vác nhiều dầu chưa như vậy không mỗi hay sao?

-Hoàng cung Ngọc quốc có hàng ngàn thị vệ cùng binh lính,người định làm sao thoát thân?

-Đường đường chính chính mà đi ra!

-Có thể? Nhưng người có chắc thoát khỏi vạn tiễn (hàng vạn cái cung tên ý) cùng binh khí?

-Nếu bọn chúng dám cản đường ta,ta sẽ phá sập cả hoàng cung Ngọc quốc!

-.....

-Tin ta,ta nhất định có cách thoát ra khỏi đây,người đang bị thương,cứ hảo hảo mà dưỡng thương đi,không cần phí sức!

-Được,ta tin người!

Thượng Quan Tán Lý bên ngoài có vẻ tĩnh lặng như nước nhưng bên trong nội tâm lại như có sóng ngầm trào dâng,nàng rút cuộc là nữ nhân như thế nào? Phá sập hoàng cung Ngọc quốc? Nàng có thể làm được sao? Tuy những lời này thật vô lý nhưng ánh mắt kiên định của nàng làm hần nguyện tin tưởng nàng có thể làm được. Đường đường là Nhị Vương gia,đại tướng quân Ngôn quốc như hần còn mắc mưu trong tay nàng thì những việc này...nhất định là nàng đã có biện pháp. Hần chỉ có thể dùng võ công bảo vệ nàng,còn về quý kế thì tiểu yêu tinh này lại hơn hẳn một cái đầu.

-Chủ nhân,cửa sau của ngục thất có lối thông ra!

-Hoàn hảo,đám thị vệ này khoảng tới sáng mới có thể tỉnh lại,còn Hạ Tu Lý Phong?

-Chủ nhân,lúc thuộc hạ rời khỏi hần vẫn còn ngủ,khoảng ba khắc (một khắc bằng 1/4 giờ) nữa có thể sẽ tỉnh lại!

-Vậy sao? Vậy chờ hần tỉnh lại chúng ta sẽ đi!

-Cái gì?

-Đừng vội,ta đã tìm ra nhược điểm của Hạ Tu Lý Phong,nếu muốn yên bình...chỉ có thể tương kế tựu kế,ta là nhược điểm của phụ thân,còn dầu thô chính là nhược điểm chí mạng của hần.

-Dùng thứ này để uy hiếp hần?

-Ân,cứ bình tĩnh chờ xem kịch hay!

Ngồi như vậy cũng thật chán đi? Ta xoay Đông xoay Tây tìm đồ chơi (tg: trong ngục có cái gì mà chơi? NY:Há há...người quên còn bốn tên kia sao? *chỉ chỉ*)

Hách há...có rồi...

-Thiên Y,mở cửa ngục cho bốn người kia luôn đi,tiện thể cho họ giải được!

-Chủ nhân,chúng ta không biết bọn họ là bạn hay thù...liệu có...

-Điểm huyết!

-Ách...

-Nam Yên,ngươi đúng là tiểu quý!

-Hôhồ...quá khen, quá khen!

-.....

Lần này đúng là có trò vui để xem,hình như lúc bước vào ta nhận thấy bốn người kia đều là nam nhân,ai...phải cẩn thận,không khéo lão công của ta lại vác thêm mấy chục bình dấm mà chạy.

-Chủ nhân,bọn họ tỉnh lại rồi!

-Các ngươi vác bọn họ lại đây đi!

.....

-Các ngươi là ai? nếu không muốn chết thì mau giải huyết cho ta!

Một người trong số đó nói chuyện với ta bằng vẻ mặt cảnh giác,giọng nói khô khè nhưng đủ uy phong,bốn người đều làm nam nhân,trong đó có một tên nhóc chừng mười lăm tuổi,khuôn mặt bầu bĩnh,mắt to đen lúng liếng,hắn vận một bộ hoàng y,đai lưng huyết ngọc,tuy nhìn có phần chật vật nhưng tầm vóc dẹt nên bộ quần áo này hình như không phải là thứ tầm thường.

Bên kia là một thúc thúc đã tứ tuần,lão vận một bộ đồ như đạo sĩ,khuôn mặt hắn lên những góc nhọn,trông thật ngầu nga...

Còn lại là hai nam nhân khoảng hai mươi tuổi giống nhau như đúc,khuôn mặt hài hòa,ngũ quan vô cùng tinh xảo,đôi mắt hạnh cuốn hút pha lẫn sự lãnh khốc,ta đặc biệt ấn tượng với đôi đồng tử mắt tím của cặp song tử kia,nói sao nhỉ? Nhìn rất bi thương...

-Chúng ta là ai? Lão già kia,lão đui sao? Chúng ta đương nhiên là con người!

-Ta hỏi các ngươi là ai !!!

-Ta nói rồi,là con người,lão có bị lằng tai không đấy!

-.....

Haha...ai bảo nhìn mặt lão thấy ghét quá làm chi,ta cho lão què độ một chút,hắc hắc...

-Vị đại thúc này...xin bình tĩnh,họ cứu chúng ta chắc không phải là kẻ địch rồi!

-Ai...dễ thương như tiểu oa oa này có phải hơn không? Lại đây! Cho ta nựng một cái!

-Tiểu-Nam!

Ách...Ngay cả một tên nhóc con mà hắn cũng...ta thật là hết cách.

Thượng Quan Tán Lý gần từng giọng,ánh mắt như muốn tóe lửa,nữ nhân này,đến lúc nào rồi mà nàng đi còn trêu ghẹo người khác.

-Tỷ tỷ,ta không phải tiểu oa oa,ta tên Bạch Phong Khinh!

-À...À...Bạch Phong Khinh...

-Ngươi...không lẽ là đệ đệ của Hoàng đế Kim quốc Bạch Phong Vân?

-Ân,vị đại ca này,ngươi quen Hoàng huynh ta sao?

-Cũng xem như là có quen biết!

-Tiểu Tán Lý,hắn là em trai hoàng đế ?

-Ân!

-Ai da...vậy không chừng hắn cũng bị bắt để làm vật uy hiếp giống như chúng ta!

-Tỷ tỷ,ngươi cũng vậy sao? Ô~ tên hoàng đế kia nửa đêm sai người đến bắt ta để ép hoàng huynh giao cho hắn đảo Phỷ Thúy,ô~ hoàng huynh...ta muốn gặp hoàng huynh!!!~

-Ách...đừng có khóc...từ từ rồi ta dẫn ngươi đi gặp hoàng huynh!

-Thật không? Tỷ tỷ hứa rồi nga?

- Ân, ân...

Dỗ trẻ em là điều ta ghét nhất, cũng may tiểu tử này rất biết nghe lời. Xem ra là bạn rồi...

- Thiên Y, giải huyệt cho hắn đi!

- Hi~ tỷ tỷ ta thích tỷ, ta muốn đi theo tỷ!

- Ách... đừng bám ta!

- Buông-nàng-ra!

Bóng đen của Thượng Quan Tấn Lý như ác ma nuốt chửng lấy Bạch Phong Khinh, hắn không khỏi nuốt một ngụm khí lạnh...

- Oa~ ô~... tỷ tỷ, vị đại ca này hung dữ quá, hắn muốn đánh ta! Ô~ hoàng huynh sao lại quen biết với người hung dữ như vậy chứ, oa~

- Thượng Quan Tấn Lý, người làm hắn khóc nữa rồi kìa! Ta rất ghét dỗ trẻ con nga, người mau đi dỗ hắn nín cho ta!

- Hừ...

- Xú nha đầu, người không giải huyệt cho ta?

- Muốn ta giải huyệt trước tiên phải khai rõ danh tính, ngỗ lão là kẻ thù thì sao?

- Ta tên Thất Nhật!

- Ách... sư phụ của đại ca ta?

- Đại ca người là ai?

- Chính là Nam Ngự Phong!

- Người là...

- Ta là tứ nữ của tể tướng Nam Phụng-Chu quốc!

- Hừ... thì ra Phong nhi xin nội đan của ta là để cho người! Hôm nay mới có dịp gặp mặt!

- Hihi~ lão sư phụ, ông là sư phụ của ca ta thì cũng như là sư phụ của ta rồi! Nhưng mà sao sư phụ lại bị bắt vào đây?

- Cũng như các người, tên cầu hoàng đế kia bắt ta để lấy Hoàn hồn đan có tác dụng cải tử hoàn sinh, nhưng rất tiếc là ta ăn mất rồi, còn lại hai viên cho Phong nhi!

- Ách... có phải là cái này?

- Xú nha đầu, vì sao người có...?

- Đại ca cho ta! Hắc hắc thì ra nó tên là Hoàn Hồn đan!

- Trời, tức chết ta! Cái tên đệ tử này...

- Lão xem như là bạn rồi, để ta giải huyệt!

- Xú nha đầu, giữ Hoàn Hồn đan cho kỹ, nếu để mất thì dù có chết ta cũng sẽ hiện hồn về bóp cổ người!

- Ân, ân... còn hai vị kia... có thể cho ta biết danh tánh được không?

- Đoạn Tuyệt, Đoạn Ân!

- Các người là đệ nhất sát thủ của Tà phái, biệt danh Song Tử Xuyên Hồn Huyết?

Lão sư phụ Thất Nhật có vẻ kích động khi nghe thấy hai người kia xưng tên, thì ra cặp song tử này là sát thủ, tên cũng thật là đặc biệt... nói rõ lên sự dứt khoát không ân tình, trong đó còn mang theo hận ý, ai... ta cứu bọn họ có sao không nhỉ?

- Cô nương, chúng ta có ân tât báo...!

Quả là đệ nhất sát thủ, có thể nhìn ra ta đang nghĩ gì, dù sao cũng đã lỡ rồi, cứu hết ra vậy.

-Các ngươi là sát thủ mà cũng bị bắt?

-Chuyên cơ mật,xin thất lễ,chúng ta không nói ra được!

Xi...cơ mật cái rắm thôi,bị người ta bắt sợ mất mặt sát thủ nên không dám nói thì có. Có điều...ta chỉ dám để ý nghĩ này ở trong lòng,nếu mà nói ra,chắc cái đầu để ăn cơm sẽ bị rớt xuống.

-Chủ nhân,đã tới lúc!

-Àn,các vị,nếu đã cùng chung cảnh ngộ thì chúng ta cùng nhau thoát ra,ta có cách để uy hiếp Hạ Tu Lý Phong,các vị ở đây đa số là cao thủ,chỉ có tên nhóc này...

-Uy...tỷ tỷ...ta cũng có võ công!!

-Ách...? Thật Không?

-Thật mà...hoàng huynh ngày nào cũng dạy võ công cho ta!

-Xú nha đầu,ngươi uy hiếp tên cầu hoàng đế kia bằng cách nào?

-Đi theo ta sẽ rõ!

-Được,ta đi với ngươi!

-Tỷ tỷ...ta cũng muốn đi theo tỷ!

-Àn,còn hai vị kia nếu không thích thì có thể đi trước!

-Chúng ta cùng đi!

-Ha...vậy tốt quá rồi,chúng ta đi thôi!

Haha...có Sư phụ của đại ca cùng Đệ nhất sát thủ đi theo ta sợ gì mà không náo loạn một phen,Hạ Tu Lý Phong,chờ xem sự kinh hỷ kế tiếp ta dành cho ngươi như thế nào.

Vậy là cả đoàn tám người “hùng hậu” chúng ta cùng nhau đi theo chỉ dẫn của Ma Y đến thông đạo để ra ngoài. Mà cái thông đạo này hình như là được xây theo vòng cung thì phải,ra đến cửa ngoài lại ngay đúng lối đi đến Lan Đình các,haha...thật sự quá trùng hợp,khẳng định là lão thiên gia hết sức ưu ái cấp cho ta đường thoát một cách dễ dàng như vậy.

-Song Y,dưới đất có cát,hai ngươi lấy cái túi hốt chúng bỏ vào đi!

-Để làm gì ạ?

-Cứ bỏ vào đi,lát nữa các ngươi sẽ biết!

-Xú nha đầu,ngươi thật sự là toàn làm những việc khó hiểu!

-Uy...lão sư phụ,ta không phải xú nha đầu,ta tên Nam Yên!

-Oa...tỷ tỷ,tên ngươi thật đẹp nga!

-Hàhà...quá khen,quá khen,tên ngươi cũng đẹp lắm!

-Tiểu Nam,gìờ không phải là lúc đùa giỡn!

-Cũng đúng,chúng ta tập trung vào việc đại sự thôi!

Ai mà không tập trung chứ,chỉ có một mình ngươi là còn có tâm trạng để giỡn thôi-tất cả mọi người đều nghĩ vậy,trừ Bạch Phong Khinh.

-Nếu đi đông như thế này khẳng định sẽ bị phát hiện,bây giờ chúng ta chia nhau ra từng nhóm phân hướng để đến Lan Đình Các,Song Y,các ngươi chỉ đường cho họ,Thượng Quan Tán Lý đang bị thương,ta đưa hắn đi trước.

-Tỷ tỷ,ta muốn đi với tỷ!

-Tiểu tử nhà ngươi ngoan ngoãn đi theo các vị đây,tỷ tỷ không dắt ngươi theo được!

-Không được,ta muốn đi với tỷ tỷ thôi!

-Không-được-cải!

-Ách...

-Ta đi trước,Thiên Y,tôi nơi nhớ đem theo thuốc!

-Dạ!

Nói rồi ta liền theo đường mòn mà đi trước,ta thoát nghĩ nếu bây giờ bỏ đi luôn thì có lẽ thuận tiện hơn,nhưng nếu như vậy, Hạ Tu Lý Phong nhất định vẫn sẽ nuôi ý nghĩ xâm lược hai nước Chu và Ngôn. Nhưng bây giờ ta đang nắm yếu điểm của hắn,không bằng làm liều một lần cho xong chuyện.

-Tiểu Nam,ngươi đang nghĩ gì vậy?

-Không có gì,Tiểu Tân Lý,vết thương của ngươi sao rồi? Đi như vậy có bị chảy máu không?

-Không sao,ngươi biết khinh công tại sao không sử dụng?

-Ta sợ ngươi đau cho nên...

-Ngốc,ta là nam nhân,không thể nào đau chỉ vì một vết thương nhỏ như vậy! Mau sử dụng khinh công đi!

-Được không? Ta sợ không mang ngươi nổi!

-Ngươi có phải là đại ngốc hay không? Ta cần ngươi mang theo sao?

-Uy...không được nói ta ngốc nữa!

-Vậy thì nhanh đi!

-Được rồi...

-Lan Đình Các ở đâu?

-Đi theo đường mòn này...uy...!

Không đợi Nam Yên nói xong Thượng Quan Tân Lý đã ôm nàng bay lên nhánh cây,bàn tay to vững chắc đem nàng giấu ở trong lòng,đôi chân nhanh nhẹn lướt trên lá cây,tốc độ của hắn như hòa với gió xé rách màn đêm.

-Tới rồi!

-Xú nha đầu,ngươi thật chậm chạp!

-Lão sư phụ,ngươi tới lúc nào vậy?

-Lâu rồi,đợi ngươi muốn dài cả cổ!

-Haha...tiểu bối làm sao so sánh được với văn bối chứ,quả là cao thủ!

-Bây giờ người mới biết sao? Ta vốn là đệ nhất mà!

-Hừ...lão già kia,mới nói có một câu mà lão đã lên tận mây xanh rồi!

-Xú nha đầu,ngươi không làm được nên tức chứ gì!

-Hai vị,đây không phải lúc cãi nhau!

-À...ồ...nói cũng phải! Thật xin lỗi!

Lời nói của sát thủ có khác,âm lãnh đến cực điểm làm người ta không rét mà run. Ngẫm lại này giờ hình như ta là người hay nói nhảm nhất thì phải...

-Nam Yên cô nương,đây là cát lúc này cô nương yêu cầu!

-A...tốt rồi,các vị mau rải xuống chỗ đứng của mình đi!

-Để làm gì?

-Mau đi,không còn nhiều thời gian đâu!

.....

-Có thích khách!

Ta đột nhiên nhếch mép cười một cái thật quý dị,cuối cùng cũng đã tới lúc,Song Y,các người làm tốt lắm. Đem được lũ chuột kia chạy tới đây,haha...

-Chủ nhân!

-Đưa đũa cho ta,các người mau đứng vào bên trong vòng cát đi!

-?...Dạ

.....

Hạ Tu Lý Phong lúc tỉnh lại đã không còn thấy bóng dáng của nữ nhân kia đâu,trước khi bất tỉnh hắn tận mắt chứng kiến nàng điểm huyết mình,động tác nhanh lẹ chuẩn xác khiến hắn muốn trở tay cũng không trở tay kịp. Nàng cư nhiên là người có võ công,lúc đó hắn có thể cảm nhận được nội công của nàng đã lên đến tuyệt đỉnh,vì sao một tiểu thư con nhà khuê các như nàng lại được học võ? Vì sao nàng lại có thể giấu được nội công của mình một cách hoàn hảo như vậy? Nàng rốt cuộc là người như thế nào,thân thế của nàng...khôn kiếp,hắn đường đường là vua một nước lại bị một nữ nhân dất mũi,như vậy còn ra thể thống gì? Nhất định hắn phải bắt được nàng cho nàng biết hậu quả khi chọc đến hắn.

-Hoàng thượng! Có tin khẩn!

-Chết tiệt,ta đang bận tìm nữ nhân kia? Có gì thì mau nói!

-Hạ Tu Lý Phong cùng ba người kia tất cả đều đã được giải thoát!

-Cái gì?

-Lúc đổi ca không thấy những thị vệ trong mật thất ra ngoài,thuộc hạ sinh nghi liền vào tẩm cung của hoàng thượng xem thử mới phát hiện cửa mật thất đã bị mở,tất cả thị vệ ở bên trong đều bị trúng mê dược cực mạnh!

-Nhất định là nữ nhân kia,quả nhiên ta đã xem thường nàng ta!

-Hoàng thượng bây giờ phải làm sao?

-Chia người đi tìm,dù có lật tung cái hoàng cung này lên cũng phải tìm ra được nàng cùng bốn người giam trong mật thất, phải người ra ngoài truy nã phòng khi chúng chạy thoát!

-Nhưng cửa thành đang đóng...

-Còn một chỗ...khôn kiếp,mau tới Lan Đình Các!

.....

Bên ngoài Lan Đình các, thị vệ đã mai phục không còn một chỗ hở nhưng vẫn không ai dám bước vào,ánh lửa bên trong liệu có phải là ma hay không? Nơi này vốn đã rất quý dị,thêm ánh lửa kia...thoạt nhìn chỉ muốn lạnh sống lưng,lại gần càng thêm rùng rợn.

-Uy...ta đã đốt lửa sáng trưng như vậy sao không có ai tiến vào?

-Haha...tại vì uy lực tỷ tỷ quá cường đại cho nên không ai dám bước vào!

-Này,tiểu tử thôi nhà người đừng có chọc ta nga!

Quả thật là không có gì để nói,nàng không sợ thật hay giả vờ khiến cường? Một nữ nhân nhỏ nhắn, đáng vẻ yếu đuối như nàng gặp loại chuyện này làm sao còn có thể vô tư đùa giỡn?

“Rầm”

-Cửa bị phá rồi,khẳng định là hắn tới!

-Xú nha đầu,hắn là ai?

-Chính là hoàng đế Ngọc quốc!

-Là tên cầu hoàng đế kia? được lắm...hôm nay lão nhân gia ta phải băm sống hắn đem cho lợn ăn!

-Uy...lão sư phụ,đội ta đàm phán với hần cái đã!

-Hay lắm,các người đều đã tập hợp đông đủ ở đây! Chuẩn bị chờ chết đi!

Hạ Tu Lý Phong mặt sớm đã đen thui,hắn bước vào mang theo tia lãnh khốc nhìn chăm chăm vào đám người bên trong Lan Đình các,nhất là nữ nhân kia,quả nhiên tất cả đều là do nàng gây ra,từ việc giấu nội công đến việc bắt hộ vệ của hắn uống xuân dược,không những như vậy còn dám điểm huyết hần đi giải cứu bốn người kia,nàng vì sao có thể tìm ra mật thất? Vì sao có thể vào bên trong tâm cung của hắn một cách dễ dàng như vậy? Chỉ có một lý do,nàng là một cao thủ!

Nhìn nàng cùng Thượng Quan Tấn Lý đứng cạnh nhau hắn hận không thể đem nàng bóp chết,dáng vẻ của nàng,trí thông minh của nàng,sự cường đại của nàng hắn muốn tất cả đều là của hắn,nàng là nữ nhân tuyệt vời nhất,có nàng trong tay,hắn sẽ làm bá chủ.

-Vậy sao? Ai chết vẫn còn chưa biết được!

-Nam Ngự Yên Yên,người khá lắm,là ta đã xem thường người!

-Phải không?

Đối mặt với người như Hạ Tu Lý Phong, ta tuyệt đối không cho phép mình run sợ. Bên ngoài là hàng trăm thị vệ đang bao vây, trên cây và trên nóc nhà là ám vệ, chưa kể đến vạn tiễn có thể phóng ra để tiêu diệt, con người ai cũng phải chết, ta đã từng chết một lần rồi, cái chết xem như không còn quan trọng nữa. Nhưng còn Thượng Quan Tấn Lý? Ta không muốn hắn chết, cũng không muốn rời xa hắn, vạn nhất... ai... không nên nghĩ như vậy. Nhất định là sẽ ra được khỏi đây. Đối mặt kiểu oanh liệt như vậy còn hơn giống như con chuột nhắt âm thầm chạy trốn.

-Mau đưa tay chịu trói,ta sẽ nể tình mà tha cho các người một mạng!

-Haha... người là đang đùa? Lão nhân gia ta đây sợ người sao?

-Thất Nhật,lão sẽ là người đầu tiên bị băm sống!

-Ai...xù nha đầu,hắn đòi băm sống ta,liệu có phải là bây giờ ta nên chạy trốn không?

-Lão sư phụ yên tâm,trước khi hắn đem băm người ta đã nướng chín hắn rồi!

-Nướng ta? Hừ,một nữ nhân như người có khả năng đó sao?

-Hạ Tu Lý Phong ,ta muốn thương lượng!

-Thương lượng? Người có tư cách gì?

-Cho là ta không có tư cách đi,nhưng ta có bí quyết giúp nước của người trở nên giàu mạnh,nếu người đồng ý thì chúng ta thương lượng,ta giúp người làm giàu,người để yên cho nước chúng ta,không được gây chiến tranh!

-Ta không cần làm giàu,ta muốn thống nhất tứ quốc,muốn làm bá chủ thiên hạ!

-Hảo huyền! Người thật sự không muốn thương lượng?

-Không cần nhiều lời! Mau chịu trói đi,nếu không đừng trách ta không khách khí!

-Muốn gây chiến? Được thôi!

-Với tám người các người có thể đấu lại binh mã của ta sao? Quả nhiên là thích nằm mơ!

-Phải vậy không? Nếu người đã không muốn thương lượng,ta liền không khách khí!

-Nếu các người thích chống ta thì chỉ có con đường chết! Tiến lên đi,trừ nữ nhân kia nhất định phải bắt sống!

Trong phút chốc,tám ngàn binh mã đồng loạt tiến lên, trên tay binh khí ánh lên ngời ngời,lão sư phụ Thất Nhật bắt đầu hứng chí la lên một tiếng,những thị vệ gần đó liền lăn ra giãy dụa,những người còn lại bắt đầu chùn bước.Quái...đây là loại võ công gì? Sao ca ta không dạy cho ta ?

-Uy...lão sư phụ,đây là loại võ gì?

-Đây là nội độc,một khi phát ra có tác dụng làm cho những người đứng gần ta trong khoảng cách một trượng bị đứt kinh mạch mà chết.

-Vậy sao ta không chết?

-Nếu không phải ta điều khiển luồng nội độc đó thì người cũng sớm xuống châu tổ tiên rồi!

-À...À...

-Còn tâm tư để nói chuyện sao? Xem ra không cho các người ném mùi lợi hại thì các người sẽ không sợ!

-Hạ Tu Lý Phong,ta cảnh báo người,không thương lượng cùng ta thì nên để yên cho chúng ta ra ngoài,nếu không đừng trách!

-Người hù dọa ta?

-Ta không rảnh hù dọa người!

-Người ngoại trừ biết một chút võ công thì còn có thể làm được gì?

-Đốt cháy cả hoàng cung của người!

-Haha...có thể sao? Cũng không tệ, xem như ta đang nghe được một chuyện đáng cười nhất thiên hạ!

-Vậy sao? Vậy thì người cứ cười cho thỏa mãn đi!

-Là ý gì?

-Ta đã nói đến tận cùng như vậy,người cũng đừng trách ta!

-Lại hù dọa ta?

-Còn chưa biết được, để xem hôm nay người chết hay ta chết!

Thương lượng thất bại,chuyển sang kế hoạch B,ta nhìn Hạ Tu Lý Phong rồi lại nở nụ cười,cười đến quỷ dị,cười đến âm lãnh,cười đến tà ác,cười đến nguy hiểm...Bàn tay đang cầm đuốc của ta từ từ hạ xuống nền,ánh lửa nhẹ nhàng rơi xuống,từng đợt,từng đợt hỏa diễm bắt đầu phóng lên từ nền đá,cảnh tượng kì diệu như đang kêu gọi lửa từ địa ngục. Trong phút chốc,lửa bắt đầu lan mạnh đến mức danh kì diệu,mọi người thì nhau chạy toát loạn.

-Người...sao có thể...

-Một lát nữa lửa sẽ lan đến tẩm cung của người,sau đó cả hoàng cung của người sẽ chìm trong biển lửa,haha...sao nào? Ta đâu có nói đùa phải không?

-Tại sao lửa không lan đến người?

-Vì dưới chân ta có cát,cát chính là thứ có thể cản được lửa!

Hạ Tu Lý Phong trong lúc này thật sự khâm phục tài trí của nữ nhân trước mặt,vì sao nàng có thể làm cho đá nổi lửa? Lại còn biết được cát không chế được lửa? Không chỉ mình hắn,tất cả những người ở đây đều thật sự kinh ngạc, năng-rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Đừng có ngần ngại nữa,chúng ta mau cấp thoát chỗ này,phía sau cửa của Lan Đình Các có tường thành,vượt qua đó sẽ ra bên ngoài rừng!

-Tỷ tỷ...lửa cháy như thế này không thể nào chạy vào cửa sau được nga,như vậy chẳng khác gì đâm đầu vào lửa!

-Tiểu tử,người có được học khinh công không? Mau bay lên!

-May quá,lúc trước hoàng huynh có bắt ta học!

-Vậy thì mau đi,coi chừng chết cháy bây giờ!

Lửa vừa bùng lên,hơi nóng bắt đầu lan tỏa mãnh liệt,ta cùng mọi người sử dụng khinh công bay tới phía tường thành,bờ tường này được làm bằng đá tảng rắn chắc,chiều dài cao khoảng năm mét,nhưng với người có võ công thì bao nhiêu đây vẫn chưa thể làm khó được. Vừa đặt chân lên đỉnh tường,mấy mươi cái hắc y nhân bắt đầu phóng ra từ các nhánh cây to tiến tới bao vây chúng ta. Đây nhất định là ám vệ của Ngọc quốc rồi...đối mặt với những người này phải làm sao nhỉ? Trước tiên có lẽ nên dùng tới gương mặt lãnh huyết,như vậy sẽ tăng tác dụng lời nói,đồng thời hù dọa được bọn chúng cũng nên...

-Xin đừng bước,nếu không đừng trách...

-Ta không dừng thì sao? Nếu các người không tránh đường cũng đừng trách!

Mọi người đều cảm thấy lạnh toát sống lưng,đây là nữ tử lúc này vừa mới cười đùa vui vẻ sao? Hình như không giống,cứ như là hai người hoàn toàn khác nhau,nữ nhân này giọng nói âm trầm mãnh tính đe dọa cực kì cao,ánh mắt không một tia ấm cùng hào cảm,cả người nàng toát lên vẻ lạnh thấu xương,gống như khung cảnh của ma quỷ trùng trùng,ghê rợn,lãnh huyết...đây là Nam Yên sao?

.....

Hạ Tu Lý Phong nhanh chóng thoát ra khỏi Lan Đình các,cảnh tượng bên ngoài làm hắn cảm thấy kì quái,vì sao bên trong Các lửa cháy rất mạnh nhưng

bên ngoài...lửa chỉ lan theo đường mòn dẫn đến tẩm cung của hấn, nữ nhân kia rốt cuộc là ma quỷ hay là thần thánh? Vì sao nàng có thể điều khiển được đường đi của lửa?

-Hoàng thượng,lửa đã lan rộng lắm rồi!

-Ngu ngốc,còn không biết lấy nước chữa cháy?

-Thưa,mọi người đã lấy nước dập lửa...nhưng mà không hiểu tại sao lửa vẫn cháy mạnh!

-Cái gì? Vì sao lại như vậy?

-Hoàng thượng...làm sao bây giờ?

-Đi lấy cát tạt vào đám lửa đi! Mau lên!

-Dạ...ạ...!!

Nữ nhân kia có thể dùng cát để tránh lửa như vậy cũng chính là nói cát có khả năng khống chế lửa. Càng ngày hấn càng khâm phục tài trí của nữ nhân kia...một viên ngọc quý như nàng,nhất định hấn sẽ không để lọt mất khỏi bàn tay!

Bên ngoài tường thành,tiếng binh khí không ngừng vang lên,ánh sáng phản chiếu từ mặt kiếm lóe ra ánh sáng đoạt hồn. Quả nhiên sự vô tình,tàn nhẫn, lãnh huyết không ai qua được sát thủ. Nhất là cặp sát thủ mắt tím kia,thanh nhuyễn kiếm của họ chưa hề vấy một giọt máu nào nhưng tất cả những đối thủ tấn công họ đều đã biến thành “bánh bao nhân thịt”,chỉ cần một đường kiếm đã có thể làm cho nội tạng biến thành những mảnh vụn,quả thật là rất khủng khiếp. Tuy ta từng chứng kiến cảnh tượng này qua một lần nhưng nhìn lại vẫn không tránh khỏi cảm giác lạnh sống lưng. Lão sư phụ Thất Nhật có vẻ “luong thiện” hơn,chỉ phát nội độc làm đối thủ đứt gân mạch giữa giữa như con cá bị nướng. Song Y lại càng lương thiện hơn,chỉ rạch một đường trên cổ để đối thủ từ từ mất máu mà chết.

-Vì sao không cho ta giao chiến?

-Ngươi đang bị thương,ngồi im đó đi!

-Tỷ tỷ,ta đâu có bị thương,vì sao cũng không...

-Ngươi là con nít,không nên học những trò bạo lực này sớm như vậy!

-Uy...ta không phải trẻ con!

-Được rồi,không phải thì không phải!

-Tỷ tỷ!!!

-Tiểu Nam!!!

“bốp”

-Dám đánh lên ta? Không lượng sức!

Vỗ công của ta cũng không tệ,haha...có thể làm cho tên ám vệ đánh lên dính một chưởng ngay “mặt tiền”. Ai...dù sao ta cũng không muốn hủy hoại nhan sắc thấy gớm của hấn,ai bảo hấn đại đột xông tới ta làm gì.

-Tỷ tỷ,ngươi đúng là cao thủ!

-Hà hà...bây giờ ngươi mới biết sao?

-Tiểu Nam,ngươi thật là...

-Lão sư phụ,hai vị sát thủ,song y,thời gian không còn nhiều nữa,bọn chúng cũng không còn sức đấu lại các người đâu,mau lên đường thôi!

-Được!

Nói xong chúng ta liền đi tới cánh rừng phía sau thành,cả tám người thống nhất sẽ xuyên đường rừng để thoát ra ngoài phạm vi của của hoàng cung. Nơi này khá âm u,mặt đất lại ẩm ướt,rừng cây cũng không cao lắm,thực vật ở đây hình như...chủ yếu là cây thông,ta nghĩ vậy.

-Có người!

-Đâu đâu? Uy...lão sư phụ,nơi này mà cũng có người ở sao? Sao ta không thấy?

-Ta nói có người theo dõi!

Vừa nói lão sư phụ vừa phóng ba cây kim châm nhọn hoắt lên phía cây thông,có tiếng động phát ra,quả nhiên là vừa có người vừa nhảy ra khỏi tán cây.

-Còn không mau xuất đầu lộ diện? Muốn ta truy cùng diệt tận sao?

-Thuộc hạ tham kiến vương gia,vương phi! Xin thứ lỗi vì đã chậm trễ!

Đột nhiên có ba hắc y nhân phóng từ trên nhánh cây xuống,cả ba đều cung kính quỳ xuống trước mặt ta và Thượng Quan Tán Lý,còn gọi ta và hắc là vương gia,vương phi...như vậy có thể nói lên điều gì?

-Các người là ai?

-Chúng ta là hộ vệ của Ngôn quốc,theo mệnh lệnh của hoàng thượng sang Ngạc quốc tìm tung tích của vương gia,vương phi!

-Là hộ vệ của hoàng đế Ngôn quốc?

-Dạ! Nhưng chúng thuộc hạ không hoàn thành nhiệm vụ,mong vương gia cùng vương phi trách phạt!

-Như vậy các người không phải là kẻ thù rồi!Nhiệm vụ gì?

-Hoàng thượng phái ba người chúng ta tìm tung tích của vương phi,giải cứu vương gia nhưng...

-Uy...lúc này các người có đột nhập vào tẩm cung của Hạ Tu Lý Phong không?

-Dạ có...nhưng mà thuộc hạ bắt tài,bị thị vệ phát hiện!

-Haha...thì ra các người!

-.....?

-Lúc này ta cũng đột nhập vào tẩm cung của hắc,nhờ các người bị phát hiện,phân tán sự chú ý của bọn thị vệ mà ta mới có thể lọt vào được bên trong để mà giải cứu Vương gia của các người!

-Xú nha đầu,người là vương phi của Ngôn quốc?

-Ấn,bộ đại ca ta không có nói cho lão sư phụ nghe sao?

-Không có!

-Oa~,ô~,Tỷ tỷ,ta không biết đâu,người là của ta mà!

-Tiểu tử,ai là của người?

Trong lúc ồn ào,không ai phát hiện có hai ánh mắt thoáng nhuộm vẻ đượm buồn mất mát,chỉ là thoáng qua...nhưng lại không thoát khỏi mâu quang của Thượng Quan Tán Lý.

-Hay lắm,các người đều đã ở đây!

Giọng nói này nghe thật quen nha,không lẽ...

-Hạ Tu Lý Phong!

-Nam Yên,người khá lắm,nhưng ta nói cho người biết,cho dù cả hoàng cung của ta có biến thành tro ta cũng phải bắt bằng được người!

-Hừ,là tại người không chịu thương lượng với ta thôi!

-Vì sao người có thể làm cho đất đá nổi lửa? Vì sao người lại điều khiển được đường đi của ngọn lửa? Người rốt cuộc là ai?

Ách...hắc nói ta làm cho đất đá nổi lửa? haha...quả nhiên hắc không biết hắc đang nắm giữ một thứ nguyên liệu quan trọng. Dầu thô chảy theo hướng đường mòn thì lửa phải cháy theo hướng đó thôi. Nhưng ta cũng không ngờ ngốc nghếch đến nỗi nói cho hắc nghe...

-Muốn biết thì về tự làm thử đi!

-Người...!!!

-Xú nha đầu,người dài dòng làm gì,để ta diệt tên cầu hoàng đế kia!

-Diệt ta? Dễ vậy sao?

Hạ Tu Lý Phong vừa búng tay một cái, một đoàn binh lính từ phía sau xuất hiện, số lượng... chắc... đoàn người dài đến nỗi nhìn giống như không có điểm kết thúc.

- Tất cả các người xông lên tiêu diệt đám người đó cho ta, trừ nữ nhân kia nhất định phải bắt sống!

- Dạ!

Kết thúc những âm giọng long trời lở đất kia là một màn chiến đấu có một không hai trong mà cả đời ta mới gặp được.

Mười chọi vạn!

...

- Xú nha đầu, người mau chạy trước đi!

- Không, ta quyết không bỏ chạy!

- Ta nói người mau đi trước! Nếu không nội độc của ta có thể làm tổn thương tới người!

- Nhưng mà...

- Mau lên!

- Vương phi, cứu viện của chúng ta đang ở ngoài bia rừng, mau đi đến đó!

- Xú nha đầu, người còn không mau đi?

- Còn các người...?

- Chúng ta sẽ theo sau!

-

- Đi đi...

Lão sư phụ vừa đánh vừa hét lên một tiếng kinh người làm ta không dám suy nghĩ nhiều liền quay đầu chạy theo con đường hướng tới phía bia rừng... Ấy... nhưng còn Thượng Quan Tấn Lý? Hắn đang bị thương, ta làm sao có thể bỏ mặc hắn mà chạy trước một mình?

- Tiểu Nam, sao người vẫn còn chưa đi?

- Nhưng mà... tiểu Tấn Lý, người đang bị thương... ta lo cho người!

- Vết thương nhỏ này không làm khó được ta, người mau đi trước đi! Cứu viện của hoàng huynh ta đang chờ người ở đó!

- Người, hay là người đi với ta?

- Sẽ không có ai thoát được khỏi đây, các người đừng mơ mộng hão huyền!

Đã có một người thoát được, nhưng đó không phải ta mà là tên hộ vệ kia. Ai... dù sao ta cũng không thích bỏ chạy kiểu này, rất mất mặt, thà cứ đường đường chính chính như thế này vẫn hay hơn.

Ta chăm chú nhìn hành động của Hạ Tu Lý Phong, quả nhiên là hắn định lao tới chop lấy ta nhưng rất tiếc là ta đã bay lên, hắn chỉ nắm được cây trâm giữ tóc của ta.

Trong bóng đêm tĩnh mịch, Nam Yên bay lên một cách ngoạn mục, mái tóc dài tự do lướt trên vai, ánh trăng ở phía kia như làm nền cho hình bóng của nàng, tất cả nam nhân ở phía dưới đều ngây người trước vẻ đẹp vừa yêu mị vừa phiêu dật giống tiên nhân của nàng.

- Muốn bắt ta? Không dễ như vậy!

- Vậy sao?

Nói rồi hắn lại lao tới, Thượng Quan Tấn Lý ở bên kia hình như rất muốn đến giải cứu ta nhưng số lượng địch vô cùng đông, lại hiểu chiến, hắn ở giữa vòng vây không thể nào bay ra khỏi được, những người kia cũng đồng cảnh ngộ. Chỉ có một mình ta là không bị bao vây... không lẽ, Hạ Tu Lý Phong đã sắp đặt trước như vậy?

- Muốn đánh nhau sao? Đánh phụ nữ là không được nga!

-Hừ...nếu ngươi ngoan ngoãn ta sẽ không động thủ!

-Ng ngoan ngoãn? Còn lâu!

-Vậy đừng trách ta!

Uy...má ơi,tạ cuối cùng cũng được chính thức được giao đầu ở thời cổ đại...Thượng Quan Tán Lý lúc trước là do bị ta bỏ được mới có thể đem hán khuất phục dễ dàng...còn bây giờ...được không có,người lại tấn công tới tấp...ô~...chắc chết quá.

-Ách...

-Thế nào?Xem ngươi còn chạy được nữa không! Mau theo ta về Ngọc quốc!

-Không đời nào!

-Ngươi chỉ có hai lựa chọn,một là chết,hai là...

-Là cái quái gì chứ? đồng ý để ngươi bắt về sao?

-Một là chết,hai là...làm hoàng hậu của ta!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Gi? Gi? Gi?

Ta có nghe lộn không vậy?

Hoàng hậu ? Làm hoàng hậu của hán ?

Cho ta xin đi,chỉ mới làm vương phi đã gặp phải rắc rối như vậy rồi,nếu làm hoàng hậu...lại thêm ba ngàn kẻ thù...lúc đó ta nhất định sẽ sống không bằng chết.

-Thế nào?

-Ngươi điên sao? Ta đã là hoa có chủ, làm sao trở thành hoàng hậu của ngươi được?

-Ta sẽ bắt Thượng Quan Tán Lý viết hưu thư!

-Đầu óc ngươi hỏng rồi sao? Ta không đồng ý,cũng không muốn làm hoàng hậu gì gì đó của ngươi,ta là lão bà của Thượng Quan Tán Lý! Ngươi vì sao lại nghĩ ra ý tưởng điên rồ đó chứ?

-Ngươi trở thành hoàng hậu của ta,chúng ta sẽ cùng nhau thống nhất thiên hạ!

-Thì ra là vậy...nhưng ngươi lầm rồi,ta chỉ là một nữ nhân bình thường,không hề có tài cán gì hết!

-Vậy sao? Ta lại không nghĩ như vậy!

Hán càng nói càng tiến tới gần ta,làm sao đây,chạy tiếp sao? Không ổn nha,phía sau lưng ta...chính là một cái vực thẳm sâu không thấy đáy,nếu mà rớt xuống đó...chắc...chỉ còn nước hốt xác ta,mà không biết là có còn xác để hốt hay không nữa là...

-Tiểu Nam!

Thượng Quan Tán Lý và những người kia cuối cùng cũng thoát khỏi vòng vây,số lượng thị vệ còn sống không còn nhiều,dưới đất xác người ngổn ngang,những thi thể đầy máu chôn chặt như núi,thật khủng khiếp,những người này quả nhiên là đại cao thủ. Lão sư phụ nhìn có vẻ chật vật,hai vị sát thủ kia hình như đã bị thương nhưng mặt vẫn không chút đổi sắc,Song Y cũng vậy...chỉ có Thượng Quan Tán Lý,vết thương của hán...máu chảy rất nhiều...y phục loang thành một màu đỏ...đột nhiên ta cảm thấy vô cùng đau xót...là vì yêu hán nên mới có loại cảm giác này sao?

-Tất cả các ngươi không được qua đây!

Hạ Tu Lý Phong điên cuồng gầm lên một tiếng, thanh nhuyễn kiếm không chút lưu tình kề sát vào cổ ta, lại là do ta bất cẩn, chỉ chăm chú nhìn vào Thượng Quan Tấn Lý mà không đề phòng Hạ Tu Lý Phong.

- Mau bỏ nàng ra!

- Nếu các ngươi còn dám bước tới gần ta sẽ giết nàng!

- Ngươi dám?

- Cầu hoàng đế, thả xú nha đầu kia ra!

- Uy... tên kia, thả tỷ tỷ ra!

- Hạ Tu Lý Phong, ngươi là đồ hèn, bản lĩnh của ngươi chỉ có như vậy thôi sao? Chỉ biết lấy ta ra làm lá chắn? Thật xấu hổ cho thân phận hoàng đế một nước!

- Ngươi im! Thượng Quan Tấn Lý, viết hưu thư đi! Ta sẽ không giết nàng!

- Ngươi nói cái gì?

- Viết hưu thư đi, ta sẽ không giết nàng, ngược lại còn phong nàng lên làm hoàng hậu Ngọc quốc!

- Hạ Tu Lý Phong, ta nhắc lại cho ngươi nhớ, nàng là Vương phi Ngôn quốc, là nữ nhân của ta, không đến lượt ngươi có ý nghĩ đó! Thả nàng ra mau!

- Hừ, vậy đừng trách ta giết nàng!

- Ngươi...!!! Cầu hoàng đế, ngươi mau thả xú nha đầu kia ra! Nếu không đừng trách ta!

- Ngươi dọa được ta sao?

- Khoan đã! Hạ Tu Lý Phong, ngoại trừ không bắt ta viết hưu thư ra, ngươi muốn gì cũng được!

- Phải không? Là tự ngươi nói, đừng hối hận!

- Không được, Tiểu Tấn Lý, ngươi không được đồng ý với hắn, chuyện gì cũng không được đồng ý!

- Im miệng!

- Ách...

- Không được động đến nàng!

- Muốn ta không giết nàng thì các ngươi tự giết mình đi!

- Ngươi... Hạ Tu Lý Phong, ngươi mà cũng xứng làm kẻ đứng đầu một đất nước sao? Hôm nay Nam Yên ta tại đây sỉ nhục ngươi, đồ bỉ ỉ, vô liêm sỉ!

- Nếu không im miệng đừng trách ta!

- Ta không im, Tiểu Tấn Lý, mọi người, không được nghe theo lời hắn! Hắn là đang nói xàm điên!

- Câm! Thế nào? Không dám sao?

- Ta đồng ý

Trời ơi, ta không còn tin vào tai mình nữa, nhất định là đã nghe lầm rồi, vì sao... Tiểu Tấn Lý, ngươi cũng điên theo Hạ Tu Lý Phong rồi sao? Không những hắn, ngay cả Song Y cũng... không được, cứ như vậy ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ mất thôi. Ta quyết không để mình trở thành gánh nặng cho người khác, cũng không để cho người khác đem mình ra làm lá chắn, thả ta một mình tự sát còn hơn để những người không liên quan chết vì ta... uy... nhưng chết vì kiếm sẽ rất đau... hay là...

- Thượng Quan Tấn Lý, ta nhớ còn chưa nói với ngươi câu này! Ta-yêu-ngươi!

Nói xong ta liền nhanh chóng lách mình ra đằng sau, vực thăm ới, đất mẹ ới, ta chuẩn bị về với các ngươi đây.

- Tiểu Nam!

- Chủ nhân!

-Nha đầu!

-Tỷ Tỷ!

-Nam Yên cô nương!

-Vương phi!

Nếu còn sống sót,ta nhất định sẽ nêu cao slogan : “tự tin nhảy vực,nhiều người kêu gọi,bạn muốn thử không?”

Vực thăm này thật sự là sâu vô tận a. Ta cũng không còn hơi sức mà suy nghĩ nữa,nhắm mắt lại,mọi việc rồi sẽ nhanh chóng thôi,sẽ nhanh thôi...

-Haha...ta không có được nàng,các người cũng đừng hòng có được! Hahaha...

-Cầu hoàng đế!

-Hoàng thượng!!!!

Đám thị vệ nhao lên,hai mắt trừng to,miệng há hốc,lão sư phụ Thất Nhật tay cầm đao vẫn còn đang lơ giữa không trung,đã có người ra tay với Hạ Tu Lý Phong trước cả lão. Động tác nhanh như chớp không chút lưu tình lấy đi thủ cấp của Hạ Tu Lý Phong. Mà vật lấy đi mạng của hắn chính là ba thanh nhuyễn kiếm của Thượng Quan Tấn Lý cùng cặp đệ nhất sát thủ Xuyên Hồn Huyết.

-Vương gia,cứu viện đã tới!

-Giờ này các người còn tới làm gì nữa! Mau phân người dò đường xuống vực thăm tìm vương phi cho ta !

-Dạ?

-Đi mau lên!

-Tuân...tuân lệnh!

Thượng Quan Tấn Lý bây giờ trong lòng trống rỗng,khoảng khắc nàng nhảy xuống vực,khoảng khắc đó,làm tim hắn như muốn tan vỡ ra ngàn mảnh,nàng vì sao lại ngu ngốc như vậy? Vì sao lại chọn cách giải quyết đó?

Không,hắn nhất định không tin là nàng sẽ chết,nàng nhất định còn sống,mạng của nàng là do hắn giữ,nàng không có quyền được chết.nàng nhất định phải còn sống,Tiểu Nam,nàng nhất định phải còn sống...

-Chúng ta chia nhau đi tìm nàng!

-Khoan đã,ba người các người...không cần đi tìm,chặt lấy đầu của Hạ Tu Lý Phong rồi mau trở về Ngôn quốc thông báo với hoàng huynh của ta rằng hắn đã chết!

-Nhưng mà...vương phi...

-Đi đi!

-Dạ!

Nhất định hoàng huynh sẽ hiểu việc cần làm sắp tới là chuyện gì,chỉ có như vậy hắn mới yên tâm đi tìm nàng...Tiểu Nam,hãy đợi ta!

-Chúng ta mau đi tìm nàng!

-Tiểu tử kia,người đừng lo lắng,xú nha đầu Nam Yên có mang theo hai viên tiên đan của ta,nếu còn sống sót, nhất định sẽ ăn nó để giữ tính mạng!

-Ta mong là vậy!

.....

Đau,ôi ôi ôi,đau chết đi được,đau đến thấu xương,mí mắt cũng thật nặng,muốn mở lên cũng mở không nổi...nhất định là xuống âm phủ rồi,nếu ta chết...có khi nào Tiểu Tấn Lý sẽ quên mất ta, đi lấy người khác không? Rồi đây hắn sẽ có tam thê tứ thiếp,có những hài tử xinh xắn mập mập kêu “pa,pa...”. Không được,có chết ta cũng phải hiện hồn về theo canh giữ hắn,không được...

-Ừm...ôi...

-Nha đầu,người chưa chết sao?

Mất ta cuối cùng cũng mở ra một cách mới mẻ,trước mặt cảnh vật như đang xoay tròn,rất mờ ảo...nhưng vẫn có thể nhìn thấy được một bóng dáng

đang nhìn ta...nhưng dù có cố gắng như thế nào ta vẫn không thể nhìn rõ được khuôn mặt của người đó, chỉ nghe giọng giống như là một lão bà

-Ta...khụ...khụ...đau!!!

Ta định trở mình đứng dậy nhưng vừa mới cử động, cảm giác đau đến tận xương tủy không ngừng gặm nhấm ta, làm mặt mày ta trắng bệch, mồ hôi từng giọt thì nhàu tuôn rơi, nước mắt cứ chực trào ra.

-Đây là đâu?

Giọng nói của ta lại càng thêm phần suy yếu bất lực...

“Lóc cóc...”

Áo của ta bị trĩ xuống làm rơi ra hai cục gì đó nhảy mấy cái tạo thành tiếng lóc cóc, là tiên đan của lão sư phụ...

-Hoàn Hồn đan? Của người sao?

-Khụ...Khụ...ân!

-Nuốt vào!

Lão bà kia không đợi ta kịp trả lời liền bỏ một viên vào miệng ta, lại còn đổ thêm nước làm ta sặc, động tác liên quan tới thân thể đang đau đớn lại càng làm ta vô cùng thống khổ. Kết quả là ta lâm bất bình nhân sự.

...5 ngày sau

Tỉnh giấc sau năm ngày, ta thật sự là đã “hoàn hồn” trở lại, đau nhức vẫn còn, chân...hình như là đã bị gãy...ta chỉ có thể ngo ngắc nhìn mọi thứ xung quanh mà không tài nào leo xuống giường nổi. Đây...hình như là một căn nhà vô cùng thô sơ đơn giản, chỉ lót lá khô cùng rơm, bên trong có một cái bàn làm bằng gỗ đã mục nát cùng cái giường ta đang nằm, ngoài ra không còn bất cứ thứ gì...Vì sao ta có thể còn sống khi rơi xuống vực? Vì sao lại ở đây?

-Nha đầu? Người vẫn chưa chết?

-.....

-Phiền phức, Ta đang chuẩn bị đem người đi chôn cho xong chuyện!

Ta há hốc miệng...quả thật là lão bà kia đang định chôn ta, cái kia...tám chiếu cùng cái xềng...không phải là bó chiếu lại rồi đem đi chôn sao? Nếu ta không tỉnh lại thì có phải là đã bị chết oan rồi không?

-Lão bà bà, đây là đâu? Vì sao đây là vực thẳm mà ta rơi xuống vẫn còn sống?

-Đây là Cốc Phong, nhà của ta! Nếu không phải ta đang ở dưới miệng vực để giăng lại ma trận pháp thì người đã chết tan xương nát thịt rồi!

-Nhưng vì sao...ta không cử động được? Lại còn bị thương?

-Người gãy chân, tuy ta bắt được người nhưng người lại bị rơi trúng ma trận pháp cũ, cũng nhờ đó ta mới biết người có nội công rất cao, chỉ bị như vậy là đã nhẹ lắm rồi!

-Ma trận pháp? Bà bà...bà là người có võ công sao?

-Nếu không sao ta lại có thể ở dưới vực mà bắt được người?

-Khụ...ta đau quá!

-Nằm im đó đi, ta chữa cho người!

Ở tại một địa phương khác của vực thẳm, quân cứu viện và bọn người Thượng Quan Tán Lý vẫn tích cực chia nhau đi tìm Nam Yên nhưng cho tới giờ này vẫn hoàn toàn không nhìn thấy một sợi tóc của nàng, nàng dường như biến mất như chưa từng tồn tại.

-Tiểu tử, có khi nào xú nha đầu kia...

-Không thể, nếu nàng chết, nhất định đã phải tìm thấy xác, đằng này, mọi người đi khắp các ngõ ngách vẫn không tìm thấy được gì...chứng tỏ nàng vẫn còn sống...nàng nhất định là đang ở đâu đó chờ ta tới cứu.

Lão sư phụ Thất Nhật thở dài một cái, lụy tình a lụy tình, bây giờ có nói gì với Thượng Quan Tán Lý cũng vô ích, cầu mong là nha đầu kia còn sống...nếu không...

.....

-Bà bà...đa tạ đã cứu giúp ta!

-Phiền phức! Mau đi nghỉ đi!

-Xin hỏi danh tính của bà bà là gì?

-Ta tên Mị Nị Đế! Còn ngươi,ngươi là ai? Vì sao lại bị rơi xuống đây?

-Tiểu nữ tên gọi là Nam Ngự Yên Yên,vì...

Hình như thân phận của ta quá rắc rối thì phải,hay bịa đại một câu chuyện nào đó làm cho lão bà kia thương cảm không đuổi cổ ta ra khỏi đây? Tốt xấu gì...cũng thử đại xem sao.

-Đế bà bà...chuyện của ta rất dài,thật ra ta chỉ là một tiểu nữ nhỏ nhỏ không danh phận,sống yên bình hạnh phúc bên phu quân,nào ngờ...trên đường ra chợ,vô tình lại bị tên hoàng đế của Ngọc quốc nhìn trúng,hắn bắt ta về cung,buộc ta phải hầu hạ hắn,ta không ưng theo,nửa đêm liền bỏ trốn về gặp phu quân,định cùng nhau rời bỏ Ngọc Quốc sang nơi khác sinh sống làm ăn,ai ngờ giữa đường bị tên hoàng đế kia đuổi theo,hắn buộc ta phải làm hoàng hậu Ngọc quốc,nếu không sẽ giết ta,vì danh tiết,vì thể diện,ta liền không nghĩ ngợi lao xuống vực để bảo toàn nghĩa vợ chồng với phu quân...ô~,số của ta thật là lận đận mà.

Hồ...”kịch bản” tuy được “chỉnh sửa” một chút nhưng cũng khá giống với “bản gốc”, đem chuyện này để lấy nước mắt của người khác cũng không tồi nga.

-Hong nhan họa thủy!

Ta sốc...lão bà kia có thể phun ra bốn chữ đó mà không nghĩ ngợi sao? Hong nhan họa thủy cái rắm a,tên Hạ Tu Lý Phong khốn kiếp kia định sử dụng ta như con cờ để hắn một bước lên mây thì có.

-Vì sao ngươi có nội lực cao đến như vậy?

-Ách...là do ta có quen biết với một vị sư phụ tên là Thất Nhật,ông ấy cho ta ăn nội đan nên ta mới...

-Thất Nhật? Lão keo kiệt đó sao lại cho ngươi nội đan?

-Uy...vì ta có một vị bằng hữu thân thuộc là đệ tử duy nhất của lão sư phụ kia,nhân ngày thành hôn,huynh ấy tặng cho ta nội đan để làm quà.

-Nói vậy ngươi có võ công?

-Có biết chút ít,nhưng không phải là cao thủ gì,bà bà xin đừng chê cười!!! Ấy...bà bà quen biết với lão sư phụ kia sao?

-Không quen!

-Vậy vì sao bà biết ông ấy là lão keo kiệt?

-.....ngươi nghỉ ngơi đi,đừng hỏi nhiều!

Hai tuần sau...

Lão bà kia cư nhiên là một thần y,chi trong vòng hai tuần đã điều trị khỏi thương tích cho ta,may mắn là xương của ta không bị gãy,chi là bị nứt nhẹ cho nên chỉ cần đắp thuốc đều đặn là đã có thể đi lại được. Cũng trong thời gian này,ta tìm cách làm thân với lão bà kia,vô tình biết được bà ấy trước đây là hộ pháp của vị cao nhân nào đó,sau mai danh ẩn tích sống đến cuối đời ở dưới vực này.

-Nha đầu,chân của ngươi như thế nào rồi?

-Cảm tạ Đế bà bà,chân ta nhờ được của bà bà đã gần như không còn đau nhức nữa,còn có thể đi lại...

-Tốt!

-Bà bà,nếu như thương tích của ta đã bình phục,vậy xin hỏi làm cách nào để từ đây vực trở lên trên kia?

-Ngươi muốn đi?

-Àn,không phải là ta muốn phụ ơn nghĩa của bà bà,ta hứa nhất định sẽ đền đáp,nhưng mà...ta còn phu quân,nếu ta không trở về...hắn nhất định sẽ nghĩ là ta chết rồi...ta...

-Muốn ra khỏi đây,chi có cách vượt qua ma trận pháp bày ở trước cửa động!

Ách...ta lại quên mất một điều quan trọng,lão bà bà có nói,dưới vực thẳm này có một cái động bí mật,ngoài động có giếng ma trận pháp phòng trừ kẻ địch,bên trong động là lối đi xuyên đến Cốc Phong,chính là nơi ta đang ở...Thượng Quan Tán Lý...nếu như hần đi tìm ta...thì tìm tới chết cũng chưa chắc thấy được động này,mà nếu như thấy được,cũng chưa chắc có thể lọt qua ma trận pháp,lỡ hần có bề gì...ai...ai thấu cho nỗi lòng của ta đây?

-Ngươi rất muốn ra?

-Đúng,ta nhớ phu quân,bà bà,bà giúp ta đi!

-Giúp ngươi?

-Bà bà chẳng phải là người bày ra ma trận pháp sao? Nhất định là phải có cách giải!

-Đúng là vậy,nhưng công lực của ta vì trị thương cho ngươi nên bây giờ không còn đủ sức giải ma trận nữa!

-Uy...là tại ta...

-Nha đầu,thử vận khí cho ta xem!

-Ta không biết vận khí! Chỉ biết sử dụng nội lực để thi triển khinh công thôi!

-Ta dạy ngươi!

Nói rồi lão bà bắt ta ngồi xuống,điều chỉnh lại tư thế...bắt đầu hít khí trời thẳng vào bụng dưới, nín thở, dồn hơi vào Đan Điền rồi dồn khí luân lưu theo Kinh Mạch ,sau đó dùng hết sức vận kinh mạch liên thông khí vào trong lòng bàn tay,một cỗ năng lượng cực đại đột nhiên bộc phát,ta có thể cảm nhận rõ luồng năng lượng đó đang cố hết sức thoát ra ngoài,bàn tay của ta bắt đầu cảm thấy khó chịu,kinh mạch dần dần hiện rõ...

-Mau phát công lực ra ngoài!

-Làm sao?

-Vận hết khí lực dùng bàn tay tung một chưởng!

Ta làm theo lời của lão bà,nhanh chóng phóng chưởng như ca ta đã từng dạy,tuy chỉ là dạy một cách đơn giản nhưng bây giờ thì nó cũng rất có hiệu quả.

“Rầm”

-Nha đầu,ngươi...nội công của ngươi...!

Chỉ là phóng một chưởng từ bàn tay mà hòn đá kia cùng thực vật trước mặt ta đã bị tiêu diệt không còn một mảnh,ta kinh ngạc nhìn vào lòng bàn tay mình,làm sao chỉ vận khí có một lúc mà lại có thể phát ra một cỗ năng lượng cực đại như vậy? Nội đan của lão sư phụ thần thánh như vậy ư?Vì sao ca ta chỉ dạy ta những thứ đơn giản kia mà không hề đi sâu vào việc này?

-Đi theo ta!

-Uy...đi đâu?

-Nhiều lời,theo ta sẽ rõ!

Ta lú lú chạy theo sau lão bà,rõ ràng lúc này bà ấy cũng rất ngạc nhiên...

-Theo ta,dùng khinh công phóng lên đỉnh của ngọn núi đó!

-Dì? Cao quá!

-Lúc này ngươi đã vận khí,nội công của ngươi đủ để duy trì lên tới đỉnh!

.....

Lúc lên được tới đỉnh,hai mắt ta bắt đầu mờ đi,tai cũng có triệu chứng ù đi,quả thật là leo núi dù đi bộ hay sử dụng khinh công cũng đều rất mất sức a.

Đỉnh núi này thật sự rất quái lạ,khí trời lạnh vô cùng nhưng các khóm bạch mai vẫn đua nhau nở hoa,ở chính giữa các khóm bạch mai chính là một cái động,cũng không phải,hình như là một căn nhà...

-Vào đi!

Ta ù ục cạc cạc đi theo lão bà như cái đuôi,dù sao đây cũng không phải là địa bàn của ta,cẩn trọng vẫn tốt hơn!

- Tham kiến chủ nhân!

- Ni Đế, có chuyện gì mà ngươi lại lên đây?

- Thuộc hạ tìm được một nha đầu có nội công cao thâm, nếu chủ nhân không chê, thuộc hạ xin đào tạo nàng làm hộ pháp đời kế!

- Là nha đầu kia?

- Dạ!

- Được rồi, ngươi ra ngoài trước đi!

Ta bắt đầu đồ mồ hôi lạnh, trước mặt ta cũng là một lão bà. Khuôn mặt của bà ấy tuy có hơi chùn xuống như vẫn lộ rõ vẻ đẹp tự nhiên, khẳng định lúc trẻ nhất định là một mỹ nhân. Dĩ? Bà ta có mái tóc màu tím bạc, ta bắt đầu nghĩ ngờ thời này có xài thuốc nhuộm tóc rồi nha.

- Nha đầu, ngươi tên gì?

- Ta tên Nam Ngự Yên Yên!

- Tiếp chiêu!

Ách... cái quái gì vậy? Chưa gì mà đã đánh người sao? Lão bà này chắc chuộng xu hướng bạo lực. Chưa kịp suy nghĩ sẽ chiến đấu bằng cách nào, lão bà kia đã phóng ra một tấm vải lụa màu trắng cuốn trên người ta, nhìn đi, thật giống xác ướp Ai Cập sống lại. Dĩ? Sao càng ngày càng khó thờ như vậy? Định siết ta đến chết sao?

- Nha đầu, dùng nội công của ngươi phá nó đi!

Lại là nội công, mấy cái lão bà này rốt cuộc muốn ta làm cái gì vậy? Không cho ta ra ngoài thì thôi, còn bắt ta tiêu hao sức lực... ta thật là bức tức nga!

- Aaaaaaa...!

Ta la lên một tiếng, lại vận khí giống như lúc nãy, nhưng lần này lại dồn vào cơ thể, mảnh vải bắt đầu thả lỏng rồi rơi xuống chứ không hề bị đứt hay hư hao gì, rõ ràng là lúc nãy đến đá cũng bị bể, mảnh vải này sao lại...!

- Nha đầu, ngồi đây chờ ta!

- Uy... lão bà, bà hại ta đuối sức đến sắp chết rồi!

- Lôi thôi!

Bà ta có còn nhân tính không hả? Ít ra phải cấp cho ta cái giường nghỉ ngơi rồi mới đi chứ. Thật là... hành hạ người quá mức!

.....

- Chủ nhân, thế nào rồi?

- Nàng không thể làm hộ pháp đời kế của ngươi!

- Vì sao? Thuộc hạ thấy nàng ta...

- Nha đầu kia, nhất định phải làm Mị Vũ Câu Hồn Ảnh đời kế của ta!

Ta đang nằm bẹp dưới đất đột nhiên lão bà tóc tím kia tới hỏi một câu làm ta không tránh khỏi cảm giác thụ sủng nhược kinh:

- Nha đầu, có muốn học tuyệt đỉnh võ công không?

Giờ này ta chỉ muốn ra khỏi Cốc Phong để đi tìm Thượng Quan Tán Lý, hơn hai tuần trôi qua rồi, hẳn nhất định nghĩ rằng ta đã chết mất xác, nếu ta không mau chóng thoát ra khỏi động để tìm gặp hắn, ta sẽ nhớ hắn đến phát điên mất, tâm trạng đầu mà học tuyệt đỉnh võ công nữa chứ.

- Bà bà, chỉ cần bà giúp ta thoát ra khỏi đây để đi gặp lão công, khi ta trở lại nhất định sẽ làm đệ tử của bà!

Hứa hẹn đại vậy, Để lão bà gọi bà bà này là chủ nhân thì nhất định cũng không phải hạng tầm thường.

- Chỉ cần ngươi học võ công của ta thì có thể tự mình thoát ra khỏi đây!

- Bà bà không giải ma pháp trận giúp ta được sao?

-Không!

Gì mà không chứ,cố tình làm khó ta đây mà...nhưng nhìn mặt của lão bà này...năn nỉ nhất định là chuyện không tương.

-Dì? Vậy võ công của bà phải học trong bao lâu?

-Nếu là người bình thường...có lẽ học trong mười năm!

-Ách...nếu là vậy thì tới lúc đó ta đã thành góa phụ mất rồi,chưa kể lão công của ta sẽ lấy người khác,ta không muốn a!

-Đó là người bình thường! Còn ngươi...

-Ta thì sao? Trong bao lâu?

-Vì ngươi đã có sẵn cực đỉnh nội công,cho nên...chỉ cần học trong một tháng!

Một tháng? Vẫn còn lâu nga. Thử tính toán xem...nếu bây giờ ta tìm cách ra khỏi động,phải vượt qua ma trận pháp,chỉ mới lọt vào ma trận mà ta đã phải bầm dập như thế này...mà chưa kể là ta có khả năng giải được hay không nữa,nếu mà liều mạng...nhất định là chỉ có con đường chết,mà chết rồi thì làm sao gặp Thượng Quan Tán Lý đây? Còn nếu ở lại học võ công,một tháng...tuy sẽ vô cùng nhớ hấn nhưng mà sẽ thoát ra được,đi tìm hấn sau cũng không muộn.Hấn mà dám cưới nữ nhân khác ta liền thiên hấn. Suy cho cùng thì phương pháp thứ hai có lẽ khả quan hơn,có thể học được tuyệt đỉnh võ công,có thể thoát ra khỏi vực,có cơ hội gặp lại Tiểu Tán Lý...quyết định như vậy đi.

-Bà bà,ta đồng ý!

-Tốt! Mau tới đây bái sư đi!

-Được,mà khoan,bà bà,người tên gọi là gì?

-Ta tên là Nã Cát Vân,được giang hồ xưng tụng là đệ nhất nữ hiệp vô địch thủ,danh hiệu là Mị Vũ Câu Hồn Ảnh!

-Ta,Nam Ngự Yên Yên,hôm nay bái bà bà Nã Cát Vân làm sư phụ! Quyết học được tuyệt thế võ công,cho dù có khó khăn như thế nào cũng không nản chí!

-Khá lắm,hôm nay Nã Cát Vân ta chính thức nhận Nam Ngự Yên Yên làm đệ tử,sẽ đem hết toàn bộ tuyệt chiêu truyền lại cho ngươi!

-Vậy sư phụ,khi nào mới bắt đầu học?

-Bây giờ!

-Dì? Ta không còn sức nữa!

-Thôi được rồi,hôm nay ta tạm giới thiệu cho ngươi các chiêu võ cùng bảo vật sẽ cùng ngươi chiến đấu sau này!

Nói rồi Vân lão bà dẫn ta đi vào cửa phía dưới,bên trong cánh cửa không có gì khác ngoài giường gỗ cùng bàn đá,bàn tay của bà ấy vận khí bức chiếc giường bay lên rồi dịch chuyển sang bên trái,phía dưới sàn chỉ là lát gạch sơ sài,nhưng mà...trong đó có hai tấm gạch làm thành cửa mật thất. Thật không thể nào xem thường căn phòng củi này được rồi.

Hai bên mật thất có lắp dạ minh châu tự động phát sáng đưa tới một căn phòng khác,trong phòng chỉ có duy nhất một cái tủ đồ rộng lớn,bàn tay của Vân bà bà áp vào kí hiệu hình sư tử xoay một cái nhẹ,bên trong hiện ra một thanh kiếm cùng một cây đàn.

- Đây là võ công của nữ nhi,mang tên Tam Bảo Đại Sát, Yên nhi,thanh bảo kiếm này chính là chiêu thức đầu tiên trong tuyệt thế võ công của ta,nó tên là Mạn Châu Vô Sát,giữa chuôi kiếm chính là viên ngọc khắc hình hoa Mạn Châu Sa,loại hoa của Âm Phủ!

-Ta...ta không muốn giết người bằng kiếm,rất đáng sợ a!

-Ngươi có nghe tên của nó chưa? Mạn Châu Vô Sát-đưa người xuống âm phủ mà không cần phải trực tiếp giết!

-Uy...làm sao...

-Chiêu thức đầu tiên...chính là dùng thanh kiếm này để múa,lúc ngươi múa cũng chính là lúc ngươi đang phát nội công,tới khi đến cực đại viên ngọc tự nhiên sẽ chuyển sang màu đỏ,lúc đó chỉ cần phát kiếm tung chuông,khí độc trong viên ngọc tự nhiên sẽ đưa người xuống âm phủ một cách nhẹ nhàng.

-Viên ngọc này có khí độc?

-Án,hộ pháp chính là người giúp ngươi ép khí độc vào bên trong!

-Hộ pháp?

-Tạm thời không tìm được,nhưng đợi khi Ni Đế phục hồi khí lực sẽ ra ngoài tìm một cao nhân để đào tạo thành hộ pháp đòi kếp!

-Còn cây đàn kia?

-Không phải đàn bình thường , mà nó là cổ cầm, chỉ có chủ nhân thực sự mới có thể làm cho nó phát ra tiếng. Cổ cầm này chính là chiêu thức thứ hai,mang tên Lệ Oan Hồn,khi người đàn,tất cả những người nghe được đều sẽ khốc đến mù mắt,nghe đến điếc tai,kêu gào đến cầm.

-Có nghĩa sẽ làm cho người ta cảm điếc cùng mù mắt? Thành tật nhân?

-Chính là như vậy,cây cổ cầm này có một truyền thuyết!

-Ta muốn nghe!

-Truyền thuyết nói rằng,cây đàn này là của một pháp sư luyện nên,bên trong là hồn của một kĩ nữ đã phải chịu trăm ngàn oan khuất cùng tủi nhục...

-Thảo nào nó tên là Lệ Oan Hồn!

-Người sợ không?

-Không!

Dù gì ta cũng từng là oan hồn,sợ cái quái gì nữa chứ. Nếu bà bà này biết ta là oan hồn nhập thân liệu có bỏ chạy không nhỉ?

-Bảo vật thứ ba...cũng là chiêu cuối cùng...chính là tấm lụa trên tay ta! Nó tên là Câu Phách,lúc này ta thử người chỉ là dùng sức bình thường,nếu dùng độc khí quần lấy đối thủ sẽ làm cho hắn có cảm giác như bị trăm ngàn côn trùng cắn phải rồi từ từ tê liệt đến khi chỉ còn lại máu mà không còn thấy xác.

-Ách...thật sự có khả năng đó sao?

-Người muốn thử không?

-Không,không...

-Còn nữa,Câu Phách không bao giờ bị đứt hay rách, trừ khi là do chủ nhân nó làm ra...

-Oa...thần kì vậy sao?

-Tất cả ba món này đều là bảo vật vô giá,độc nhất vô nhị trên đời này,nay ta truyền nó lại cho người...nhớ kĩ,bây giờ người chính là Mị Vũ Câu Hồn Ảnh đòi kếp của ta!

.....

Ta thật sự không biết diễn tả cảm giác của mình ra sao,tiếp nhận trong tay những bảo vật này...không biết là nên mừng hay vui. Ai...dù sao đây cũng chính là ước mơ của ta khi xuyên qua,trở thành một nữ hiệp vang danh khắp thiên hạ. Vì vậy...sau khi nghỉ ngơi lấy lại sức ta bắt đầu “lao vào cuộc chiến cách mạng”, tập múa kiếm,tập đánh đàn,tập phóng lụa...nói thì dễ...nhưng đến khi làm rồi mới biết...đây thật sự là giết người mà.

.....

Mùa Thu năm thứ ba,hoàng cung Ngọc quốc bị thiếu rụi,hoàng đế Ngọc quốc bị giết,Ngôn quốc liên kết cùng Chu quốc tiêu diệt Ngọc quốc,phân chia lại lãnh thổ,từ quốc này chỉ còn lại ba nước cho nên gọi là Tam quốc. Riêng Kim quốc vẫn hòa bình,không tham chiến cho nên vẫn như cũ,Ngọc quốc chia làm hai lấy biên giới làm đường phân chia,trở thành một phần của Ngôn quốc và Chu quốc. Ngọc quốc mất đi hoàng đế như rấn mất đầu,việc xâm chiếm trở nên dễ dàng,chỉ sau một tháng đã thu dọn toàn bộ tàn dư,người dân bắt đầu thuần phục,Tam quốc lập lại thái bình.

Sự việc Vương phi Ngôn quốc mất tích cũng bắt đầu lan rộng,tương truyền nếu tìm được nàng sẽ khống chế được Chu quốc và Ngôn quốc cho nên số ít tàn dư không chịu khuất phục của Ngọc quốc bắt đầu lên đường đi tìm nhân vật quan trọng này.

Thượng Quan Tán Lý sau hai tuần tìm kiếm Nam Yên trong mọi mồn cuối cùng cũng buộc phải trở về để chỉ huy binh lính lên đường trở lại chiếm Ngọc quốc. Sau khi đất nước đã trở lại hòa bình,cũng là lúc nhiều người biết được tin tức nàng mất tích. Trong đó có Nam Phụng,Nam Ngự Phong,Quốc Hoa Mộ Lang,Yến Tứ Phương cùng Thượng Quan Cách...Tất cả đều thực sự kinh ngạc khi biết hoàng cung Ngọc quốc bị thiếu rụi...lại chính là tác phẩm của nàng. Nàng chính là người làm nên đại cục ngày hôm nay...

Cho nên,lần trở lại tìm kiếm này...không hề có bóng dáng của quân lính...chỉ có Thượng Quan Tán Lý,Nam Ngự Phong,Yến Tứ Phương,Thất Nhật,Đoạn Tuyệt,Đoạn Ân,Song Y. Bạch Phong Khinh đã được đưa về nước an toàn cho nên không tham gia. Cho tới lúc này...ngay cả hoàng đế hai nước cũng nhảy vào cuộc...một người là vì hiếu kì,một người là vì nhớ thương.

Cùng lúc đó,một đoàn người khác đã phá giải được ma trận pháp ngăn ngang tiến vào Phong Cốc,nhờ vậy mà cửa động cũng đã lộ ra, làm cho đoàn người của Thượng Quan Tán Lý tìm được thêm một tia hy vọng.

.....

Tại Cốc Phong

-Yên nhi,ngươi chính thức trở thành đệ nhất giang hồ hiệp nữ,không có kẻ nào có thể đánh bại được ngươi!

-Dì? Sư phụ,tóc của ta từ từ biến thành màu tím bạc giống như của sư phụ là sao?

-Loại võ công này có tác dụng biến tóc của người luyện nó thành màu tím bạc,ta có một loại thuốc có thể biến tóc ngươi trở lại thành màu đen,nhưng khi ngươi phát nội công sẽ trở lại màu tím. . .

-Vậy cũng được,sư phụ,bây giờ ta xuống núi được chưa?

-Ân,đi đi,ngươi nhất định phải thay ta phát huy danh hiệu Mị Vũ Câu Hồn Ảnh!

-Chủ nhân. .đám người của Hắc Mã Báo đã phá được ma pháp trận,bọn chúng sắp tới đây!

-Việc đó không còn là của ta nữa,Yên nhi,ngươi thay ta giải quyết bọn chúng!

-Bọn người đó...là như thế nào?

-Bang chủ của bọn chúng năm xưa đã bị ta đánh bại,nhất định là đợi đến lúc ta không còn đủ sức mới đến đây. . .nhưng bọn ngu đó đâu ngờ ta đã có truyền nhân!

-Chỉ là bang chủ bị đánh bại,có cần phải thù dai như thế không vậy?

-Yên nhi,bọn chúng không phải là vì trả thù,mà là đến vì bảo vật của ta!

-Ra là vậy,sư phụ,người yên tâm,ta nhất định sẽ không để cho bọn chúng đạt được mục đích!

-Tốt,ta vào trong nghỉ ngơi,việc còn lại giao cho ngươi!

-Cáo biệt sư phụ,ân nghĩa này,Yên nhi nhất định không bao giờ quên!

-Nha đầu ngọc,mau đi đi!

Cảnh chia li quả nhiên làm con người ta đau lòng,ta cũng không nỡ nhìn thấy Vân sư phụ khóc cho nên vội vã bay xuống núi,theo ta còn có Đệ bà bà. . .

-Nha đầu,ta tìm được hộ pháp cho ngươi rồi!

-Dì? Vậy hấn đâu?

-Nha Linh,mau đến đây!

-Sư phụ!

-Nha Nhi,đây là chủ nhân của ngươi,bồn phận của ta đã hết,xin cáo biệt! Nhớ kĩ,suốt đời ngươi phải luôn trung thành với chủ nhân,cúc cung tận tụy cho đến chết,vinh viễn cũng không được phản bội!

-Nha nhi đã rõ,cáo biệt sư phụ!

-Ân!

Lại là cảnh chia ly a,thật sự là đau buồn,nữ nhân trước mặt ta hình như chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi,dáng vẻ thanh tú dễ nhìn,tóc búi hai bên trông giống như Vân Đình. . .ai. . .cái nha đầu kia bây giờ không biết ra sao rồi,còn Thượng Quan Tấn Lý nữa.

-Nha Linh tham kiến chủ nhân!

-Gọi ta Nam Yên là được rồi! Ta cũng gọi người bằng Nha nhi nga?

-Dạ!

-Tốt,đi thôi!

-Đứng lại!

Có phải là bọn Hắc Mã Báo mà Đệ bà bà nói? Thật đông nha,xem ra vừa mới xuống núi là đã có dịp vận động rồi,hôm nay lão nương ta không quay tung bùng thì thật là đáng tiếc.

-Các hạ từ đâu tới? Thật không có phép lịch sự a!

-Hai người các ngươi là ai? Mụ già Nà Cát Vân có ở đây không?

-Có thì sao mà không có thì sao?

-Nhìn kia, trên tay nàng ta có Mạn Châu Vô Sát cùng Lệ Oan Hồn!

-Hừ...không lẽ mụ già kia...

-Mặc kệ, kẻ nào có bảo vật trong tay thì chính là người chúng ta cần tìm!

-Ai da...ta có thù oán gì với các vị đây sao? Tìm ta làm gì chứ?

-Nữ nhân kia, khôn hồn thì để bảo vật lại đây, ta sẽ tha cho các ngươi một mạng, nếu không...

-Nếu không thì sao?

-Haha...ngươi cũng là một đại mỹ nhân đấy, đưa bảo vật cho ta, bốn đại gia ta sẽ để cho ngươi hầu hạ!

-Ngươi có khả năng sao? Lũ chân chó như các ngươi tới được nơi này cũng đã là may mắn lắm rồi!

-Không nói nhiều nữa, tiện nhân kia, đưa hay là không?

-Các ngươi đoán thử xem là ta có đưa hay không?

.....

-Nhìn xem, đằng kia hình như có gậy chiến!

-Thượng Quan Tán Lý, ngươi nhìn xem, vóc người của cô nương kia...

-Tóc Tiểu Nam màu đen!

-Tóc tím bạc? Quả thật là độc nhất ngà!

-Ngươi nói gì? Tóc tím bạc?

-Thất Nhật, làm gì ông sừng sốt như vậy?

-Người có mái tóc tím bạc chính là người luyện được tuyệt đại võ công của nữ nhân mang tên Tam Bảo Đại Sát! Chỉ duy nhất có Mị Vũ Câu Hồn Ảnh Nà Bách Cát!

-Ta có nghe qua, nhưng hình như bà ta đã ẩn cư về già rồi, cô nương phía trước tuy nhìn không rõ mặt nhưng bộ dáng chắc chắn là của thiếu nữ!

-Hừ...nhắc tên Nà Bách Cát ta lại càng thêm bức tức!

-Làm sao vậy?

-Ngày xưa bà ta lấy trộm của ta nội đan cho nên mới luyện được tuyệt đỉnh võ công. Các ngươi có biết lúc đó luyện nội đan với ta là khó khăn cỡ nào không? Bà ta dám ăm trộm của ta đến hai viên, đã vậy cũng không thêm báo đáp lão già này!

-Yên Tử Phương ta lúc nhỏ từng đụng độ với bà ấy, nhìn bà ta giết người quả thật rất rùng rợn!

-Nói gì thì nói, tiến gần hơn xem sao!

.....

Thượng Quan Tán Lý rút cuộc cũng đã nhìn thấy rõ, khuôn mặt kia, chính là của Nam Ngự Yên Yên, trong lòng hấn như bùng nổ, trái tim không ngừng khát khao gặp lại nàng nay cũng đã được đáp trả, nàng còn sống, nàng vẫn còn sống, hy vọng của hấn cho tới bây giờ đã thành hiện thực, chỉ cần bước qua đám tàng cây đang che khuất nàng...lúc này đây, hấn mãnh liệt muốn đến gần ôm nàng vào lòng, nhưng...tóc nàng màu tím? Không lẽ nàng gặp được Nà Bách Cát? Chỉ có một khả năng...nàng đã bái bà ta làm sư phụ.

Đoàn người của Thượng Quan Tán Lý lại càng thêm kinh ngạc, nữ nhân trước mặt...chính là Nam Ngự Yên Yên, không sai vào đâu được, duy chỉ có mái tóc là khác biệt.

Vì cả đoàn người đứng đằng sau đám tàng cây cho nên Nam Yên cùng bọn người của Mã Hắc Báo vẫn chưa biết là có người đang quan sát bọn họ.

Cuối cùng cũng gây chiến... tất cả những người đang có mặt ở đây đều không khỏi ngẩn ngơ trước nữ nhân tóc màu tím bạc kia... Nàng xoay người bay lên thực hiện chiêu thức múa kiếm trên không trung, nhẹ nhàng mảnh mai tựa như lông vũ, uốn lượn thân người theo từng đường kiếm, lên xuống uyển chuyển, mái tóc tuyệt mỹ theo đó mà chảy xuôi xuống... ánh hồng lóe ra từ viên ngọc, một luồng sáng màu đỏ thắm xông đưa đám người của bọn Hắc Mã Báo vào giấc ngủ, khí độc trong viên ngọc đã được thay thành khí mê hương cho nên cũng không có vấn đề gì... Chiêu thức vừa chấm dứt, nàng liền phóng vải lụa sang hai bên thân cây rồi ngồi đung đưa như đang chơi đùa, một thân cảm ý phát phơ theo gió tạo nên vẻ mỹ miều tuyệt đẹp... giống như truyền thuyết về Mị Vũ Câu Hồn Ảnh... cả chiêu thức cũng phong thái... hoàn toàn giống với Nã Bách Vân ngày xưa.

- Chủ nhân, bọn họ ngủ hết rồi!

Ngủ hết rồi sao? Thật chán a, ta chưa chơi đùa đủ mà!

Hình như có tiếng động ở phía đám cây bên kia thì phải? Lỡ tại ta dạo này rất thịnh a, không lẽ lại thêm một bọn muốn cướp bảo vật? Cũng được, chơi đùa tiếp vậy.

- Là kẻ nào? Mau ra khỏi nơi đó! Hôm nay lão nương ta sẽ tiếp các ngươi một lượt!

-

- Không thì đừng trách ta!

Ta ngồi trên Câu Phách chuẩn bị lấy cổ cầm ra đàn, nếu vận khí nhẹ một chút chỉ khiến người ta khó chịu, ai... dù sao ta cũng không thích giết người.

- Bịt tai lại!

Lão Thất Nhật hét lên một tiếng. Mà ta ở bên kia đã cảm nhận được tiếng nói này thập phần quen thuộc...

- Xứ nha đầu kia, ngươi muốn hại chết bọn ta sao?

Đi? Lão sư phụ? Ta buông cổ cầm ra rồi rút Câu Phách trở về, sau đó bay đến hướng phát ra tiếng nói... là... lão sư phụ, mái tóc trắng kia... lão công của ta... hần... vẫn tìm ta sao, Tiểu Tấn Lý, cuối cùng ta cũng gặp lại ngươi...

- Tiểu Nam, là ngươi phải không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ta thật sự không thể chờ đợi thêm một giây phút nào nữa liền bay xuống ôm lấy Thượng Quan Tấn Lý, nam nhân của ta, người ta nhớ mong từng ngày từng giờ, đêm lúc nào cũng mơ đến hần, cảm giác quả thật là vô vàn hạnh phúc... hần vẫn đi tìm ta, vẫn còn nhớ đến ta... Thượng Quan Tấn Lý, ta yêu ngươi biết chừng nào.

- Tiểu Nam, ta biết nàng nhất định còn sống!

- Ta nhớ ngươi!

- Ta cũng vậy!

- Khụ... khụ...

- Nha đầu, ngươi chỉ nhìn thấy mỗi mình hần thôi sao? Lão sư phụ ta đây cũng tìm kiếm ngươi thật vất vả a...

- Uy... sao lại có đại ca, Yến Tử Phương, ngay cả hoàng thượng cũng ở đây nữa?

- Bọn ta chính là đang đi tìm nàng!

- Tứ muội, tóc của ngươi...

- Ngạc nhiên lắm sao?

- Không ngạc nhiên mới là lạ! Muội rơi xuống vực mà có thể sống sót quả thật rất thần kì!

- Ai... huynh trù ta chết sao?

-Không phải,tạ không có ý đó,y ta là...

-Ta hiểu mà,chỉ là đùa với huynh thôi. Là vì khi ta nhảy xuống vực rơi đúng vào ma trận pháp của Đế lão bà nên mới được cứu sống,bà ấy cho ta ăn Hoàn Hồn đan của lão sư phụ,sau đó còn tận tình chữa thương cho ta!

-Đi? Nha đầu,không phải là Nã Bách Cát cứu ngươi sao? Vậy sao tóc ngươi?

-Nã Bách Cát? Ý người là Nã Cát Vân?

-Là người cũng có mái tóc màu tím bạc giống ngươi a!

-Thì chính là bà ấy...

-Gi? Không lẽ bà ta nói bà ta tên Nã Bách Cát là giả?

-Lão sư phụ quen biết với bà ấy?

-Hừ,lúc xưa bà ta ăn trộm của ta hai viên nội đan để luyện võ công!

-Hahà...thì ra Đế bà bà nói lão sư phụ là lão keo kiệt,nguyên nhân lại chính là vì điều này.

-Đế bà bà là ai?

-Là hộ pháp của sư phụ ta,cũng chính là người cứu ta!

-Vậy ngươi...

-Đây là nơi mà Mị Vũ Câu Hồn Ảnh quy ẩn về già,tạ chính là truyền nhân của bà ấy,hay nói cách khác, Mị Vũ Câu Hồn Ảnh đòi kế chính là ta! Còn đây là hộ pháp đòi kế!

-Thảo nào...tóc của ngươi lại thành ra như vậy a!

-Tiểu Nam,nàng thật sự làm ta kinh ngạc!

-Uy...Tiểu Tấn Lý,tóc ta cũng gần giống với màu tóc của ngươi,không phải là rất hợp sao?

-Tứ muội,ngươi đã học được Tam Bảo Đại Sát,như vậy đại ca ta phải bái ngươi làm sư phụ rồi nga!

-Với võ công của huynh còn cần ta phải dạy sao? Di? Người tóc vàng kia...?

-Tiểu Nam,đó là hoàng huynh của ta!

Hoàng huynh của Thượng Quan Tấn Lý? Nói vậy đó chính là anh rể của ta,hoàng đế Ngôn quốc? Quả thật khuôn mặt cũng khá giống với lão công của ta,chỉ có mái tóc màu vàng là khác biệt.

-Thần thiếp xin ra mắt hoàng thượng!

-Vương phi, không cần đa lễ!

Tim được nằng trong lòng mọi người cũng đã nhẹ nhõm hẳn,Nam Ngự Phong cùng Lão sư phụ Thất Nhật thờ ra một cái.

Quốc Hoa Mộ Lang nhìn thấy nàng trong lòng quả thật rất chấn động,nhưng khắc kếp tiếp,khi nàng ôm lấy Thượng Quan Tấn Lý trái tim hắn bắt đầu lạnh dần. Chỉ là cuộc hôn nhân vì chính trị nhưng họ đã sớm yêu nhau rồi sao?Còn chỗ nào để cho hắn chen vào?

Yến Tử Phuong kinh ngạc lại càng thêm kinh ngạc,lần đầu tiên có nữ nhân mang lại cho hắn nhiều thú vị như vậy...nếu nàng không phải Vương phi,hắn sớm đã cướp nàng đi rồi.

Thượng Quan Cách cuối cùng cũng thỏa mãn sự tò mò,vương phi so với trong tranh vẽ có sức sống hơn nhiều,lại còn là một cao thủ,quả thật là trăm nghe không bằng một thấy,tin tức mà hắn dò được hoàn toàn không ăn khớp với vương phi của hiện tại.

Đoạn Tuyệt,Đoạn Ân không hề mở miệng nói nửa câu,khuôn mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng thì...chưa chắc...

-Vương phi,là nàng đã đốt cháy hoàng cung Ngọc quốc sao?

-Ân,chính là ta!

-Hừ,thì ra chính là ngươi,chính ngươi đã gây ra thảm cảnh cho bọn ta,hôm nay bọn ta quyết đem ngươi xuống Âm Phủ làm vật tế cho hoàng thượng!

Một đám đông cỡ vài trăm người hùng hổ xông tới,ma pháp trận đã bị phá,cũng khó tránh nhiều người tìm được đường vào Cốc Phong. Nhưng mà bọn này là ai? Tại sao bọn chúng đòi giết ta để làm vật tế? Hoàng thượng nào?

-Dì? Hoàng thượng? Hạ Tu Lý Phong? Các người là người Ngọc quốc sao?

-Người còn dám giả ngây? Chính người đã hại chết hoàng thượng,hại bọn ta bị mất nước,hôm nay ở đây lại có nhiều nhân vật nổi tiếng như vậy,bọn qua quyết đem tất cả các người chôn sống!

-Hạ Tu Lý Phong chết rồi sao?

-Là ta giết!

-Uy...người lợi hại,lão công của ta quả nhiên vô địch,haha...

-Tiện nhân,người dám cười? Tất cả...giết hết cho ta!

-Ai...lại có dịp chơi đùa rồi nga!

-Tiểu yêu tinh,người ý có võ công lợi hại rồi thì lại lên mặt!

-Không được gõ đầu ta! Lão công thôi!

-Khụ...các người tạm thời không cần tỏ ra thân mật như vậy...xử lý bọn ruồi nhặng kia trước đi!

-Được!

Ta lại một lần nữa hỗn chiến,xem ra lần này không tránh khỏi giết người,dù sao đây cũng là thời cổ đại,sẽ không bị bắt,không bị pháp luật trừng trị a! Hắc hắc...

-Giết nữ nhân kia cho ta!

-Hừ...nếu các người đã thật tâm muốn giết ta thì có xuống âm phủ cũng xin đừng trách ta ác độc!

Nói rồi ta liền phóng Câu Phách quán lấy người gần nhất đang định tiến đến giết ta,trong phút chốc,người đã hoàn toàn biến mất,bên dưới chỉ còn lại vũng máu nhầy nhụa

-Quả nhiên là Câu Phách,công dụng thật kiếp người!

-Người...

Đoàn người của ta cứ nhiên chỉ toàn là cao thủ,mười đầu vạn cũng xem như không có vấn đề gì...có điều...địch nhân vì sao càng lúc càng đông?

-Mau đoạt bảo vật trong tay ả nữ nhân kia!

-Các người là ai?

-Haha...nhờ bọn Hắc Mã Báo nghiên cứu giải ma trận pháp mà bây giờ bọn ta mới vào được đây a,nếu không cướp được bảo vật thì xem như uống phí công sức của bọn chúng quả rồi còn gì?

Lại là tới cướp bảo vật? Không xong a,nếu ta cứ xài mê hương được trong Mạn Châu Vô Sát thì sư phụ nhất định sẽ bị làm phiền.

-Nha nhi,mau ép khí độc vào Mạn Châu Vô Sát !

-Dạ!

-Các người thật là...ta chỉ vừa mới xuống núi đã bị địch nhân cản trở rồi,chờ ta làm rạng danh của sư phụ rồi đến tìm cũng không muộn mà!

-Người nói xàm điên gì đó? Mau giao bảo vật ra đây!

-Muốn cướp bảo vật,trừ khi ta chết!

Ta chậm rãi ngồi xuống,bàn tay giữ chặt cổ cầm...ai...xin đừng trách ta,ngàn vạn lần đừng trách ta độc ác.

Bọn người của Thượng Quan Tấn Lý vừa nhìn thấy nàng ngồi xuống cầm Lệ Oan Hồn cũng đã hiểu chuyện gì sắp xảy ra tiếp theo. Tất cả đồng loạt bật tai lại...Tiếng cổ cầm vang lên...

“ai hiểu cho nỗi lòng ta

ai đưa ta vào cảnh khốn cùng này

lệ roi, ủy khuất, đau đớn triền miên

Là các nguoi

Chính các nguoi đã đem linh hồn ta thành tro bụi

nhưng bụi tàn sẽ không bao giờ tan biến

ta sẽ bám theo các nguoi

trả hết nỗi oan khuất này

đón nhận, hãy đón nhận

dù có, dù không, các nguoi cũng sẽ phải theo ta xuống cửu tuyền”

Bài hát này chính là nỗi lòng của người kĩ nữ trong truyền thuyết, tiếng hát ai oán thanh cao nhẹ nhàng vút lên hòa với thanh âm ghê rợn mê hồn người của cô cầm, những kẻ dù bịt tay lại nhưng nội công không cao thâm đều bắt đầu gào khóc điên cuồng...

Đoạn cuối cùng, ta phát âm tiết cực mạnh, tiếng đàn như xé rách cả bầu trời... kẻ đứng vững cũng không còn bao nhiêu, bọn người của Thượng Quan Tấn Lý có vẻ không vấn đề gì... dù sao nội công hay võ công của bọn họ đều là vô địch thủ, làm sao có thể dễ dàng bị hạ gục như vậy chứ a.

- Chủ nhân, độc khí đã được đưa vào!

- Tốt!

- Nữ nhân kia, nguoi là yêu nữ!

Đám người hô hào đòi cướp bảo vật cũng đã bắt đầu run sợ, kẻ nào sợ chết liền bán mạng chạy trước, ta cũng không truy đuổi làm gì, người ta tự động bỏ chạy chính là giúp ta “tích đức” a.

- Ta cảnh cáo các nguoi, nếu không rời đi ngay bây giờ thì vĩnh viễn cũng không còn cơ hội nào rời đi nữa!

- Hừ, nếu không lấy được bảo vật, ta thề sẽ chết cùng nguoi ở nơi này!

- Vậy sao? Vậy thì trên đường đến Âm phủ ta sẽ tiễn các nguoi một đoạn!

Thanh bảo kiếm lờ lờ hàn quang trong tay ta bắt đầu làm nhiệm vụ, trước khi chết được xem múa kiếm cũng là một loại thú vui rồi nga, viên ngọc từ hồng bắt đầu chuyển sang đỏ, ta vùng mạnh một cái, cho dù là nguoi có Cân Đầu Vân cũng không thoát kịp, địch nhân trước mặt ta liền đi vào giấc ngủ ngàn thu.

.....

- Nha đầu, tiếng đàn của nguoi thật lợi hại, nếu bọn ta nội công không cao thâm thì có lẽ đã thành tật nhân nga!

- Số người còn lại sao rồi?

- Bị chúng ta xử hết rồi!

- Vậy bây giờ ra khỏi Cốc Phong được rồi, ta không muốn làm phiền đến sư phụ!

- Ân!

- Khoan đã, để ta đặt lại Ma trận pháp!

.....

Mọi chuyện đã được giải quyết xong xuôi, Quốc Hoa Mộ Lang cùng Nam Ngự Phong cáo biệt để trở về Chu Quốc, lão sư phụ Thất Nhật cùng Yến Tứ Phương cũng cáo biệt để tiếp tục lên đường hành tẩu giang hồ, cặp sát thủ Xuyên Hồn Huyết sau khi đồng ý làm bằng hữu của ta cũng lên đường trở lại tổ chức, còn có hoàng đế Ngôn quốc cùng tam đại hộ vệ cũng bái biệt lên phi mã cấp tốc trở về lo chuyện quốc sự. Song Y cũng rời đi ngay sau đó, tuy là hộ vệ nhưng những lúc cần thiết bọn họ mới đi theo ta.

Cuối cùng chỉ còn ta và Thượng Quan Tấn Lý thong dong trở lại quán trọ lúc trước vì Vân Đình vẫn còn ở đó. Dù sao bây giờ cũng không còn trở ngại gì nữa, kẻ cướp bảo vật nếu có xuất hiện thì cứ một chiêu tiễn hất lên trời, đám tàn dư Ngọc quốc cũng đã bị ta xử gọn, ai... cuộc sống tươi đẹp của ta bây giờ mới trở lại a.

-Tiểu Nam,những ngày tháng qua ngươi sống như thế nào?

-Đừng lo,ta sống tốt lắm,có ăn có mặc đầy đủ!

-Đồ ngốc nhà ngươi làm sao bảo ta không lo lắng? Sao lại chọn cách điên rồ đó? Ngươi có biết là ta lo cho ngươi ngày đêm mất ăn mất ngủ hay không?

-Ta thật sự rất muốn đi gặp ngươi nhưng ta không đủ công lực để giải ma trận pháp,chi còn cách ở lại học võ công để tự giải thoát thôi!

-Tiểu Nam,hứa với ta,dù có chuyện gì cũng không được hành xử theo cách ngu ngốc như vậy,nếu ngươi chết,ta sẽ không sống nổi!

-Ân,nếu ngươi chết,ta cũng không sống nổi,nếu chết,chúng ta nhất định phải cùng chết!

-Đừng nói chuyện xui xẻo như vậy! Mau về nhà trọ,ta phải phạt ngươi!

-Hà?

Hình phạt của Thượng Quan Tấn Lý quả là làm cho người ta hao tổn sức lực a,hôm qua ta vừa về tới nhà trọ đã phải nghe Vân Đình lái nhai khóc lóc cả nửa buổi,tôi đến lại không thoát khỏi “ma trảo” của hắn,đem ta cấp lên giường,kết quả là buổi sáng ta không tài nào bước xuống giường nổi. [tự hiểu nha =>)]

-Bảo bối,ngươi dậy rồi sao?

-Uy...tên chết tiệt nhà ngươi,hại ta hao tổn sức lực,bây giờ ngay cả bước xuống giường để rửa mặt cũng xuống không nổi!

-Dù sao thời gian cũng còn dài,ngươi hảo nghỉ ngơi đi !

-Dài gì chứ,ngươi không định trở về Ngôn quốc sao?

-Không cần phải vội!

-A...

Hắn đột nhiên bước tới gần,bàn tay to khỏe vuốt ve khuôn mặt ta,sau đó lại nắm lấy tóc của ta mà hôn nhẹ lên đó...

-Tiểu Nam,tóc ngươi quả rất đẹp!

-Ngươi muốn ta để màu tóc này không? Nếu muốn ta sẽ không dùng thuốc của sư phụ để chuyển tóc thành màu đen!

-Nếu vậy ngươi sẽ gặp nhiều rắc rối!

-Không sao,chi cần ngươi thích là được!

-Ân!

Quái lạ,tại sao hắn nói chuyện với ta nhưng lại nhìn xuống dưới?

-Ngươi...nhìn cái gì?

-Ta đang nghĩ ngươi hảo tròn!

-A...

-Làm ta thật muốn ăn ngươi!

-Ngươi...ngươi...ngươi...từ khi nào biến thành sắc lang rồi a?

-Tiểu Nam,đừng bao giờ rời xa ta! Ta chỉ có duy nhất mình ngươi,đời này kiếp này cũng chỉ yêu một mình ngươi!

-Hừ,nếu ngươi dám lập thiệp ta liền đem ngươi xử tử!

-Hào a,ngươi bây giờ thành cao thủ rồi,ta làm sao dám...

-Haha...xem ra ta lựa chọn ở lại học võ công thật là đúng đắn!

-Ngươi thật không ngoan,xem ra ta không dạy dỗ ngươi không được!

-Uy...

Sự trừng phạt tiếp diễn lần hai,hại ta không còn một chút sức lực tùy ý để cho hân ăn tươi nuốt sống. Sau đó một ngày,chúng ta bắt đầu lên đường trở về Ngôn quốc. Trên đường đi cũng không có gì vui, thời gian chủ yếu của ta thường là ngồi trong xe ngựa để ăn vặt với Văn Đình,không thì cưỡi ngựa chung với Tiểu Tấn Lý,còn lại đều là ngủ ngủ và ngủ.

-Tiểu thư,chúng ta đang tới thị trấn A Dã,nơi này thuộc địa phận của Ngôn quốc,chi còn một đoạn nữa là tới Kinh thành rồi a!

-Dĩ? Cũng nhanh quá nga!

-Tiểu thư,một lát nữa khi tới nơi có muốn ra ngoài xem thử không? Dù sao Vương gia cũng nói tối nay tạm nghỉ chân ở đây!

-Vậy sao? Cũng được...Tiểu Tấn Lý đâu rồi?

-...Hình như là ở đằng trước!

Ta nghiêng đầu nhìn ra phía cửa sổ,Thượng Quan Tấn Lý một thân Nguyệt Nha trường bào,đai lưng điểm hắc ngọc có giắt thêm miếng ngọc bội, dưới chân mang ủng cao nạm vàng,một thân anh tuấn tiêu sái tóc trắng tung bay...

-Tiểu Nam,sao không ngồi trên xe ngựa?

-Tới thị trấn rồi sao?

-Đã tới!

-Đi dạo với ta đi!

-Ngươi muốn đi chơi?

-Ân!

-Được!

Đoàn người Ngôn quốc còn lại theo hộ giá đồng loạt toát mồ hôi,người trước mặt bọn họ là Vương gia sao? Hình như rất khác,chưa có ai dám nói chuyện kiêu ra lệnh với vương gia như vậy mà còn sống,wương gia cũng không hề tức giận,còn cười rất dịu dàng nữa,liệu bọn họ có bị hoa mắt hay không? Vị vương phi này...

-Tiểu Tấn Lý,nơi này còn cách Ngôn quốc bao xa?

-Khoảng 50 dặm nữa! [một dặm = 1,6km]

-Xem ra cũng còn khá xa! Có muốn về nhanh cũng không được!

-Ngươi mong về Ngôn quốc?

-Cũng không hẳn...uy,nơi này là chợ sao? Thật náo nhiệt nga!

-Có muốn ăn gì không?

-Muốn,muốn,muốn,ta muốn ăn hết tất cả những món ngon ở đây,chúng ta mau đi thôi!!!

Thượng Quan Tấn Lý cười một cách sùng nịnh,nương tử của hân không những ham ngủ mà còn ham ăn không kiêng kị,không giấu diếm...nàng sống một cách vui vẻ,chân thật như thế,không giống như hân, ở trong hoàng cung lúc nào cũng phải tỏ ra nghiêm khắc,uy quyền.

-Tiểu Tấn Lý,ngươi xem...bánh mật này hảo ngon a,mua cho ta mùi cái đi!

Người dân thị trấn A Dã đã lâu mới có dịp nhìn thấy một đoàn người lạ đi qua đây với số lượng đông như vậy. Nhất là cặp nam thanh nữ tú kia...quả thật là hấp dẫn mê người. Vị công tử kia vóc người vô cùng hoàn hảo,bộ dáng lại anh tuấn tiêu sái,phượng mầu lạnh nhạt mà cuốn hút,đôi môi tựa tiếu phi tiếu quyến rũ lòng người,cả người tỏa ra khí thế vương gia hiếm có làm các cô nương nhìn thấy chàng đều đỏ mặt,hân không thể làm nương tử của chàng. Còn cô nương đi cùng lại thanh tú kiều mĩ đến động lòng người,nàng vận một bộ bạch y điểm tuyết huyết ngọc,kiêu nhan quyến rũ pha nét ngây thơ,mắt phượng dung đưa rung động theo hàng mi dài,cái miệng nhỏ không ngừng cười nói làm tất cả nam nhân gần đó đều hồn xiêu phách lạc. Một tóc trắng,một tím bạc dưới ánh nắng ban trưa tỏa ra ánh sáng lấp lánh làm người ta không thể nào rời mắt được. Một cặp nam nữ xuất sắc như thế...trên đời này có bao nhiêu người? Ánh mắt mọi người vì thế mà có thêm điểm thêm khát.

-Dĩ? Nhìn nam nhân đó kia...có phải là lâu chưa ăn con nên nước miếng chảy như thế không?

-Không biết!

-Ai...trời nắng lắm sao? Tại sao nữ nhân ở đây mặt đều đỏ hồng như thế? Tiểu Tán Lý,ngươi nhìn xem,mặt ta có đỏ giống bọn họ không?

-Hình như là không!

Thượng Quan Tán Lý cũng không muốn giải thích nhiều với nàng,có điều...những nam nhân kia dám nhìn nương tử của hắn với cặp mắt dâm dục như thế...làm hắn hận không thể một bước móc mắt bọn chúng ra.

-Tiểu Tán Lý,ta lại y quán kia tìm một ít dược để chế thuốc,ngươi chờ ta nga!

-Ấn!

Nói rồi ta liền nhanh chóng đi về phía trước,dù sao chế thuốc cũng là một sở thích của ta,Ma Y đã dạy chế khá nhiều loại thuốc,chỉ còn thuốc xổ cực mạnh là ta chưa chế,nếu mà để Thượng Quan Tán Lý biết ta tìm nguyên liệu chế thuốc xổ thì thật mất mặt...cho nên không thể để hắn đi theo.

Về phía Thượng Quan Tán Lý,sau khi Nam Yên đi liền đến dưới cành liễu tránh nắng đồng thời chờ nàng trở về. Hắn đứng đó,tựa tiên nhân ưu tư nhàn nhã,dáng vẻ cô độc mạnh mẽ...tất cả để lọt vào mắt Nam Cung Diệp.

-Tiểu thư,mau nhìn...

-Nhìn cái gì?

-Chỗ cây liễu...

-Oa...hảo nam nhân,đẹp mê người nha! Nhất là mái tóc màu bạch kim...ở đâu lại xuất hiện người tuyệt vời như vậy chứ!

-Hình như là người ở nơi khác đến,tiểu thư,lần này ngươi định làm gì đây?

Nha hoàn A Hạnh đi theo Nam Cung Diệp từ nhỏ,bản tính của tiểu thư nàng còn không rõ sao? Nếu mà nam nhân nào lọt vào mắt của Nam Cung Diệp,nhất định sẽ không thể chạy thoát.

-Trước tiên đến bắt chuyện thử xem! Người như hắn ta đoán là thích dạng yếu điệu thực nữ!

Nam Cung Diệp là con gái độc nhất của Nam Cung Toàn,thương gia giàu có nhất thị trấn A Dĩ,bản tính chanh chua kiêu căng,tự cho mình là đại mỹ nữ đẹp nhất thiên hạ,suốt ngày dựa hơi cha mình mà ỷ giàu hiếp nghèo,từ nhỏ đã nổi danh thích trêu ghẹo nam nhân,bất kì nam nhân nào bị nàng ta nhìn trúng đều không thể chạy thoát,dưới uy quyền của Nam Cung Toàn,nếu dám làm phật lòng con gái hắn,hắn nhất định sẽ đem cả nhà tên đó dỡ xuống. Giờ phút này trong mắt Nam Cung Diệp chỉ có nam nhân tóc trắng kia,chàng thật là đẹp,dáng vẻ tuấn đạt phong độ,khuôn mặt lại càng tuyệt mỹ động lòng người...đây là nam nhân tuyệt nhất mà nàng gặp được, nhìn lại thì bọn người lúc trước chỉ toàn là lũ nhãi nhép,một góc cũng không thể nào sánh ngang với chàng.

-Công tử,chàng đang chờ ai? Nhìn chàng thật giống tiên nhân làm nữ tử không nhận được phải đến nhìn rõ xem chàng là người hay tiên!

-Cô nương quá lời!

-Không hề quá lời đâu...xin hỏi danh tánh công tử là chi? Có thể cho nữ tử mở mang tầm mắt được không?

Thượng Quan Tán Lý khẽ cau mày,nữ nhân này nhìn một cái đã biết là hạng người chẳng ra gì,hắn không muốn dài dòng với nàng ta,có lẽ nên đến chỗ Tiểu Nam thì hay hơn.

-Cô nương,chúng ta không quen biết,tại hạ lại chi là người qua đường thì có cần phải hỏi tên? Ta đang có việc gấp,xin thứ lỗi...

Nam Cung Diệp thấy nam nhân này không hề để nàng vào trong mắt liền sinh tức giận,thử hỏi xem,thị trấn A Dĩ này còn mỹ nhân nào đẹp hơn nàng? Vậy mà hắn dám xem nàng như không khí...nhưng mà nói đi cũng phải nói lại,nhìn xa chàng đã tuyệt trần như thế...đến gần lại càng thêm mỹ,Nam Cung Diệp bỗng nảy ý nghĩ muốn chiếm Thượng Quan Tán Lý liền giờ chiều cũ.

-Ai...ngực ta...khó thở quá...

“bịch”

-Cô nương,làm sao vậy?

Nam Cung Diệp vội ngắt rồi hướng người Thượng Quan Tán Lý ngã vào,mùi hương nam tính thoang thoang làm nàng ta không nhận được muốn bắt chàng về làm phu quân.

Người đi đường xung quanh đã quá quen với cảnh này,lúc đầu tưởng là thật bọn họ còn quan tâm đến xem nàng ta như thế nào,nhưng chiều này được nàng ta sử dụng như cơm bữa, mặt nữ nhân này quả nhiên dày,gữa đường dám gối trờ trêu ghẹo nam nhân trắng trợn như thế. Tất cả đều nhìn vào mặt nàng ta mà khinh bỉ không thôi.

-Tiểu thư của nhà Nam Cung lại bắt đầu diễn tuồng cũ nữa rồi,thật vô liêm sỉ!

-Đúng vậy,có điều nam nhân lần này quả rất anh tuấn nga,mái tóc trắng thật hiếm có!

Tóc trắng? Vốn là ta không định nghe lén mấy vị đại nương này nhiều chuyện,nhưng mà...tóc trắng thì còn ai khác ngoài Thượng Quan Tán Lý? Ta bắt đắc dĩ vênh lỗ tai hết công suất về phía mấy vị đại nương kia.

-Nàng ta dựa vào cha mình mới huênh hoang như vậy,ai đòi lại để con gái tự tung tự tác quấy nhiễu nam nhân giữa đường như thế !

-AI...Di nương,nói đi nói lại...Bắt quả xem nàng ta diễn trò cũng là một trò vui!

-Ta xem chán rồi,ban đầu thì yếu điệu thực nữ,sau đó lại giả vờ ngất xỉu để ôm người ta,thật không biết nàng ta còn có gia giáo không nữa!

-Hừ,gia giáo gì chứ,thật giống hạng nữ nhân lêu lổng!

Ta há hốc miệng,qua lời nói của mấy vị đại nương này ta cũng tạm hiểu nội bộ câu chuyện,nguy to nha,lão công của ta đang bị sắc nữ dụ dỗ,nếu không mau về nhất định hẳn sẽ bị nàng ta giờ trò. Vừa nghĩ đến...ta không khỏi bức mình,liền phóng như bay về chỗ cũ. Ta ngó Đông ngó Tây một hồi mới nhìn thấy hẳn ở đằng chỗ cây liễu,lại còn...đang ôm một nữ nhân khác...tuy nghe mấy đại nương nói là hẳn bị lừa nhưng ta vẫn cảm thấy tức không chịu được. Hẳn ngốc đến nỗi không biết nàng ta giả vờ sao? Còn nữ nhân kia nữa, có cần phải ôm lão công của ta chặt như thế không? Sợ hẳn biến thành không khí bay đi mất à? Một đợt khói phun trào trên đầu ta...Thượng Quan Tán Lý,ngươi được lắm,dám để cho ta uống nguyên bình dấm chua...nữ nhân chết tiệt kia,nếu ngươi thích làm diễn viên như thế thì ta cũng không ngại đồng chung với ngươi một vở kịch.

Thượng Quan Tán Lý ở bên kia nhìn thấy Nam Yên mặt mày hằm hằm hùng hổ xông tới định bỏ Nam Cung Diệp ra nhưng nàng ta vẫn cứ như bạch tuột bám chặt lấy hẳn. Thật nan giải,không chừng Nam Yên sẽ hiểu lầm rằng hẳn có ý đồ với nữ nhân này,nàng bước tới gần,hắn định mở miệng giải thích nhưng nàng lại đột ngột thay đổi thái độ một cách chóng mặt làm hẳn không thể tin được...

-Ô~...Tán Lý,chàng...sao chàng lại ôm nữ nhân khác? Có phải hay không là hết yêu ta rồi?

Ta nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Tán Lý,ánh mắt lộ vẻ đau đớn,tuyệt lệ bắt đầu khởi động,gọng nói nứt vỡ như ai oán...

Người đi đường nhìn thấy cảnh tượng này bắt đầu tò mò tiến lại gần,một mỹ nhân tóc tím bạc đáng người run run,ánh mắt đỏ hồng diễm lệ,ánh mắt nàng xa xăm phủ một tầng sương dày,gọng nói nứt vỡ vang vọng...từng giọt nước mắt như đóa tuyết liền bắt đầu rơi xuống. Nhìn vào đều nghĩ nàng thật là mỏng manh yếu đuối,thật muốn đem nàng vào lòng mà an ủi.

-Tiểu Nam,ngươi hiểu lầm ta!

-Hiểu lầm,mọi việc rõ ràng trước mắt như thế này chàng còn nói là ta hiểu lầm? Ô~,chàng có nữ nhân khác rồi thì cứ nói,ta sẽ thành toàn cho chàng.ô~,ta biết thân phận của mình thấp kém,không xứng với chàng...

Thượng Quan Tán Lý lúc này thật sự hóa đá,nữ nhân yếu điệu mềm yếu trước mắt là nương tử của hẳn sao? Là Mị Vũ Câu Hồn Ảnh đoạt mạng người một cách nhẹ nhàng sao?

-Cô nương,xin nàng hãy bớt đau buồn!

-Đúng vậy,nam nhân đó không xứng với nàng! Hãy theo ta đi,ta nhất định sẽ cho nàng hạnh phúc a!

-Không,đừng nghe lời hẳn,nàng theo ta mới thật sự là hạnh phúc!

-Các ngươi đều là giả dối,mỹ nhân,ta mới là người mang đến cho nàng hạnh phúc,nhất định sẽ không để cho nàng rơi một giọt lệ nào!

-Thôi đi,ai mà không biết ngươi hay nói câu này với nữ tử thanh lâu chứ!

-Các vị làm ta thật lòng cảm kích...nhưng lòng này đã tan nát,không thể tiếp nhận hảo ý của các vị...

Thượng Quan Tán Lý mặt bắt đầu giãn đầy hắc tuyến,Tiểu Nam,nàng dám biến hẳn thành gian phu dâm phụ...để xem hẳn trừng trị nàng như thế nào.

Nam Cung Diệp thấy chuyện bắt đầu lớn liền giả bộ tỉnh lại,ngước mặt hướng lên nhìn Thượng Quan Tán Lý thì thấy ánh mắt của hẳn vẫn không nhìn nàng,ánh mắt thủy chung nhìn về phía nữ nhân phía trước,tóc tím bạc? Nữ nhân kia là ai? Vì sao có thể làm cho chàng nhìn say đắm như vậy? Hừ,xem ra nàng ta cũng là một mỹ nhân,nhưng bắt quả còn có ai có thể đẹp hơn Nam Cung Diệp nàng chứ.

-Cô nương,ngươi và tướng công của ta...

-Tướng công của ngươi?

-Phải!

-Nhưng cho ta đi!

Con bà nó,nuờng cho người cái rắm đây này,lão công của ta mà cũng dám đụng tới,có phải là chán sống hay không? Còn không mau buông hấn ra,có muốn ta chặt bàn tay thôi của người không hả?

-Cô nương,xin ý tứ một chút,nàng là nương tử của ta...ta là người đã có thê tử,mong cô nương buông tay!

Ánh mắt Thượng Quan Tấn Lý hiện lên vẻ lãnh huyết cùng cảnh cáo làm Nam Cung Điệp không nhịn được rung mình một cái lập tức buông tay ra,nhưng một nữ nam như thế này,nàng ta sao có thể buông tha được chứ,chàng có nương tử rồi thì bắt nàng ta xuống làm thiếp cũng không sao.

-A...vậy nữ tử có thể mời chàng về nhà uống nước xem như là để trả ơn được không?

-Không cần,ta cùng nương tử còn bận việc...

-Tiểu Tấn Lý,vậy là hiểu lầm chàng sao?

Ta giả vờ ngây ngô hỏi hấn,chuyện còn chưa xong đâu.

-Nàng ta chỉ là bị ngất xỉu,không phải ta cố ý ôm!

-Ai...công tử,người thật mạnh mẽ,nữ tử nặng như vậy mà chàng có thể chống đỡ nổi,thật khâm phục!

Rõ ràng là có ý thách thức,ta nhìn mặt nữ nhân kia héch lên tận trời thật hận không thể dùng Câu Phách đem nàng ta biến mất vĩnh viễn

-Phu quân,nàng ấy đã có lời mời,từ chối cũng xem như kiếm nhả,không bằng chúng ta nhận lời,xem như là có thêm bằng hữu ở nơi này!

-A...ta không...

-Nếu nương tử đã nói vậy,chúng ta đi thôi!

Thượng Quan Tấn Lý nhìn biểu cảm trên khuôn mặt Nam Yên đã biết nàng định đi đại náo nhà người ta để xả tức,nhưng bất quá hấn cũng rất muốn xem nàng sẽ làm gì.

-Nhưng mà...ta...

Nam Cung Điệp định nói “nhưng mà ta không có mời nương tử của người” nhưng nhìn Thượng Quan Tấn Lý tỏ vẻ “nếu nương tử của ta không đi thì ta cũng không đi” đành tức giận giậm chân.

Ta nhìn biểu cảm của Nam Cung Điệp cảm thấy hài lòng vô cùng,cũng may Thượng Quan Tấn Lý hiểu ý ta...hắc hắc...nữ nhân kia,để xem ta và người ai diễn kịch hay hơn,dám ăn đậu hủ của lão công ta,lại còn cấp bình dấm chua cho ta uống...thù này không trả thì ta không phải Nam Yên.

Vậy là ta cùng Thượng Quan Tấn Lý theo hướng của nữ nhân kia đi tới,suốt đường đi,ta diễn một bộ dạng chim nhỏ nép vào người Thượng Quan Tấn Lý trông vô cùng nhu nhược...

-Tiểu Nam,bộ dạng này của người làm ta cảm thấy mao cốt tung nhiên(*) [(*) nổi da gà =>) !

-Người không thích nữ nhân mềm yếu?

-Cũng không hấn,nhưng bất quá...với tính cách của người mà diễn cái dạng này ta cảm thấy không thích hợp!

-Ý người nói ta thích hợp với dạng nữ cường đại?

-Chính xác...thì là vậy!

-Hảo,về tới nhà ta sẽ "cường đại" cho người xem!

Hừ...Thượng Quan Tấn Lý,người dám để cho nữ nhân khác ăn đậu hủ,khi về nhất định sẽ biết tay ta.

Thượng Quan Tấn Lý nghe được ẩn ý trong lời nói của nàng,miệng không tự chủ được hiện lên một đường cong,ra nàng có để ý hấn,biết tức giận khi thấy hấn ôm nữ nhân khác. Có điều...không biết sự "cường đại" mà nàng định dành cho hấn là như thế nào đây.

-Hai vị,đây là phủ của Nam Cung gia,xin mời vào trong!

Nam Cung Điệp không mấy thiện ý liếc nhìn nữ nhân tóc tím bạc kia,hừ...suốt đường đi nàng ta chỉ có một cái bộ dạng nhu nhược yếu đuối như vậy thì hay ở chỗ nào? Vì sao chàng không những không chán ghét mà còn tỏ ra rất vui vẻ?

-Nam Cung? Vậy cô nương họ tên là gì a?

Ta lại bày ra một bộ dáng mỉm cười ôn nhu,quả nhiên là rất có cảm giác mao cốt từng nhiên,ngay cả ta còn cảm thấy mắc ói. Loại tính cách này thật không hợp với ta chút nào.

-Ta tên là Nam Cung Điệp,còn hai vị?

Nam Cung Điệp cũng bày ra bộ dáng tươi cười đáp lễ nhưng ánh mắt lại hướng về Thượng Quan Tấn Lý một cách ý vị thâm trường.

-Ta tên Nam Yên!

-Còn công tử...?

-Ta tên Tấn Lý! Xin thất lễ,Họ của ta không tiện nói ra!

Họ Thượng Quan chính là họ tiêu biểu của hoàng thất,nếu hần nói ra e rằng sẽ lộ thân phận,mái tóc thì không cần thiết bởi vì chỉ có người trong kinh thành biết màu tóc đặc biệt của hoàng tộc.

-A...không sao,Lý công tử xin mời!

Rõ ràng câu nói này mang ý chỉ mời một mình Thượng Quan Tấn Lý,Nam Cung Điệp,ngươi đã chạm vào giới hạn của ta rồi nga,nói không chừng ngay bây giờ ta sẽ nổi loạn ngay tại đây thì ngươi có mười cái mạng cũng không đủ để ta xả tức...hừ...hừ...

-Nương tử,chúng ta đi thôi!

Thượng Quan Tấn Lý ôn nhu nắm tay ta bước vào,Nam Cung Điệp mặt mày nhăn nhó vút cho ta một cái nhìn kinh bị,con bà nó,đồ nữ nhân thói,ngươi chết với ta,chết với ta...nhất định sẽ chết với ta.

-Tiểu Nam,đừng vội!

-Ấn! Ta sẽ từ từ chơi đùa với nàng ta! Tiệp thể cùng nàng ta diễn một vở kịch!

Ta bóp chặt bàn tay của Thượng Quan Tấn Lý đang nắm lấy tay ta một cái,đem hết sự tức giận truyền qua người hần,hừ...không phải do hần mà ra sao? Khi không lại vướng vào cái nữ nhân điều ngoa kia...

-Ai da...quý nhân ở đâu đến thế này? Điệp nhi,mau sai người tiếp đãi hai vị đây cho thật tốt a!

Một lão nhân gia thân hình mập mạp bước tới chỗ chúng ta,cả người núc ních rung rinh từng đợt,khi ông ta cười lại càng kinh khủng hơn...

Đây chính là Nam Cung Toàn,kẻ được mệnh danh là thương gia giàu nhất thị trấn A Dã. Nhìn sơ đã biết lão ta không phải là người có học vấn,sở dĩ được bước vào tầng lớp thượng lưu,trở nên giàu sang như vậy cũng đều nhờ vào mưu ma chước quỷ. Cha nào con nấy,thảo nào Nam Cung Điệp lại hư hỏng đến như vậy.

Về phần Nam Cung Toàn, vừa nhìn hai người mà con gái hần mời về đã biết ngay không ít cũng nhiều đều thuộc tầng lớp cao quý,khí chất tự nhiên phảng phất trên người họ không thể nào che dấu được,nhất định là kẻ có tiền...cho nên thái độ của lão mới niềm nở đến như vậy.

-Hai vị cứ thông thả,ta cùng con gái có một chút chuyện cần giải quyết!

-Không sao,ngài cùng Nam Cung tiểu thư cứ tự nhiên!

-Vậy để ta sai người chuẩn bị bàn tiệc...đợi một lát nữa sẽ cùng hai vị đây hàn thuyên!

Ta và Thượng Quan Tấn Lý ánh mắt thoáng chạm nhau,ai mà không nhận ra được lão già kia định câu Kim Quy [Rùa Vàng],Tuy cố ý che giấu thân phận nhưng nhìn cả hai chúng ta ăn mặc sang trọng như vậy...ngay cả đồ ngốc cũng biết được,huống chi là Nam Cung Toàn. Hừ...đây nhất định là lý do lão tiếp đón chúng ta nồng hậu như vậy,nếu ta mặc giẻ rách vào nhà lão,không chừng bây giờ đã bị đuổi cổ ra khỏi đây rồi.

-Tiểu Nam,ngươi định vào đây hưởng ngoạn như thế này sao?

-Lúc này ta để ý thấy hai cha con họ nháy mắt với nhau,cứ chờ xem...

...Thư phòng của Nam Cung Toàn...

-Cha,ta muốn có được mã nam tử kia,người tìm cách giúp ta đi!

-Dì? Vậy còn nữ nhân kia là ai?

-Là thê tử của chàng!

-Người ta đã thành thân rồi,làm sao ta giúp con đây?

-Ta không biết đâu,ô~...ta muốn hấn là trượng phu của ta a!

-Ngoan,Điệp nhi ngoan...để ta tìm cách...

Nam Cung Toàn đẩy mắt hiện lên vẻ giảo hoạt,nếu nữ nhi của hấn lấy được nam nhân kia,nhất định hấn sẽ càng thêm giàu sang...mà nữ nhân tóc tím kia cũng rất đẹp...để nàng hầu hạ xem ra cảm giác rất tuyệt...haha

-Điệp nhi,ta nghĩ ra rồi!

-Sao? Cách nào?

-Lại đây...

.....

Rất nhanh sau đó,lão già mập Nam Cung Toàn cùng con gái của lão đã quay lại...nhìn mặt bọn họ có thể đoán ra được là đang tính kế với ta cùng Thượng Quan Tấn Lý. Nhưng không sao,bất quá để xem hai người này sắp giờ trò gì...

-Tán Lý công tử,để cảm tạ ngài đã cứu nữ nhi của ta,phía hậu viện có một số bảo vật,mời ngài đến lựa chọn,xem như là Nam Cung gia chúng ta trả ơn!

-Đa tạ Nam Cung lão gia,nhưng ta không...

-Tướng công,ngươi ta đã có lòng,chàng cũng nên đi xem một chút...

Ta có ý ngắt ngang lời hấn nói,thử xem lão già mập kia mời hấn đến đó để làm gì...với bản lĩnh của Thượng Quan Tấn Lý,ta chắc chắn hấn có thể tự lo liệu.

Thượng Quan Tấn Lý ở bên cạnh cũng đã hiểu được ý của nàng,nữ nhân của hấn quả thật bản tính tò mò không lúc nào giảm bớt...lúc nào cũng muốn tham gia vào những chuyện này...

-Được!

-Vậy xin mời công tử theo ta đi lối này,ngài đừng lo,nữ nhi của ta sẽ ở lại “tiếp đãi” phu nhân thật tốt!

Tiếp đãi? Ta nhìn không được cười trộm một cái,tốt như vậy sao? Lão già mập kia đưa Thượng Quan Tấn Lý đi một đoạn khá xa,đến khi ta không còn nhìn thấy bóng dáng hai người bọn họ đâu nữa thì giọng nói chua ngoa của Nam Cung Điệp bắt đầu phát huy hết công suất...

-Ê,nữ nhân kia,ta muốn thương lượng với ngươi!

Hừ...ngươi là đang thương lượng sao? Sao không nói là ép buộc ta đi...nhưng mà diễn kịch cũng phải diễn cho trọn vai,ta lại bắt đầu bộ dáng mắc ói kia.

-Điệp tiểu thư,chúng ta có gì phải thương lượng?

-Ngươi...nhường phu quân cho ta,ta để cho ngươi hầu hạ cha ta,hưởng vinh hoa phú quý,thế nào?

Con mẹ nó,nữ nhân này nói cái gì? Hầu hạ cha của ả? Cái lão già mập kia? Thử tưởng tượng một chút...

* -Yên nhi,mau tới đây hầu hạ ta,ta sẽ thưởng cho ngươi thật nhiều bạc!

-A,lão già thật đáng ghét!

-Nào,cho ta hôn một cái...

Cái miệng rộng đang chảy nước miếng của lão già mập cùng thân hình đồ sộ của lão hướng trên người ta...*

Ặc...chỉ nghĩ thôi cũng đã làm ta muốn ói rồi,dám để ta hầu hạ lão già đó? Trừ khi không muốn sống nữa.

-Điệp tiểu thư,ngươi nói gì vậy? Ta sao có thể hầu hạ phụ thân của ngươi? Ta là người đã có phu quân,xuất giá tòng phu,ngoài hấn ra,ta không hầu hạ ai cả!

-Hấn là của ta,ngươi nên thức thời đi!

-Sao lại như thế được?

-Nữ nhân nhu nhược như ngươi nên làm thiếp của cha ta đi,ta xứng với Tấn Lý công tử hơn!

Bình tĩnh,bình tĩnh...ta cố gắng không để đầu mình xịt khói,bàn tay siết chặt để tránh rút Câu Phách giết nàng ta...loại “cuồng ảo tưởng” này...chắc...

-Ta và chàng đã thành thân,cô nương,ta khuyên ngươi mới nên là người thức thời!

-Haha...thành thân thì sao? Nếu như chàng qua đêm cùng ta...thì ta chính thức trở thành nữ nhân của chàng,lúc đó ngươi cũng sẽ bị giáng xuống làm thiếp...chỉ bằng bây giờ ngoan ngoãn làm thiếp của cha ta đi,như vậy chẳng phải tốt hơn sao?

****! ta không nhịn được **** bây giờ một câu,thứ nữ nhân da mặt siêu dày này...sao lại sống ở thời cổ đại chứ...

-Ngươi nghĩ chàng sẽ qua đêm cùng ngươi sao?

Ta cố nhẫn nhịn,bộ đáng vẫn nhu nhược như cũ,nhưng ánh mắt đã gần như hiện rõ vẻ sát khí.

-Ngươi thật ngốc,cha ta mời hán đi chọn bảo vật thật ra là bắt hán giam lại để buổi tối cùng ta kết duyên,ngươi nói thử xem...

-Haha...Vội bản lĩnh của cha ngươi mà có gan bắt hán sao? Không biết lượng sức!

-Ngươi...ngươi nói vậy là có ý gì?

-Một lát nữa ngươi sẽ rõ thôi!

-Hừ...ăn nói hàm hồ,bây giờ ngươi lựa chọn đi,tự nguyện làm thiếp của cha ta hay là muốn ta dùng vũ lực bắt ngươi?

-Thử bắt ta xem...!

Giờ phút này diễn kịch cái quý gì nữa chứ,ta thật sự sắp bùng nổ rồi...kèm chế a,kèm chế...Nam Cung Diệp,ngươi tự cầu may cho mình đi,ta có thể sẽ phá sập cả cái Nam Cung gia của ngươi...

Nam Cung Diệp đột nhiên cảm giác được hàn khí toát lên từ vẻ mặt của Nam Yên,bộ dạng nhu nhược hoàn toàn biến mất,trước mặt nàng ta là một nữ nhân với ánh mắt vô cùng lãnh huyết như đang đòi mạng...đây có phải là cùng một người? Nam Cung Diệp nuốt một ngụm khí lạnh...hừ...định bày ra khuôn mặt này để dọa người sao?

-Ngươi đã nói như vậy thì đừng trách ta! Ngươi đâu!

Nam Cung Diệp vừa hô,một đám người tay cầm binh khí lăm lăm tiến vào. Nàng ta đặc ý liếc nhìn Nam Yên một cái...nhưng mà...nữ nhân kia hoàn toàn không có vẻ gì là sợ hãi,thậm chí còn ngồi thong thả uống trà.

-Ngươi tại sao lại không sợ!

Ta nhìn Nam Cung Diệp,lại đảo mắt qua bọn lâu la phía trước lạnh lùng phun ra hai chữ

-Tầm thường!

-Ngươi...để xem ai tầm thường,bây đâu,bắt nữ nhân kia cho ta!

-Dạ!

Lại có dịp vận động rồi nga,ta thong thả uống hết ngụm trà còn lại...lúc chuẩn bị ra tay...đột nhiên một bóng dáng ôm lấy ta bay lên không trung...

-Ai...một đám nam nhân như thế xúm lại hiếp đáp một nữ nhân yếu đuối,này không phải rất mất mặt sao?

Ta ngược đầu nhìn người có giọng nói phong tình vạn chủng kia...một thân huyết y đỏ rực phóng khoáng,tóc dài xõa tung,khuôn mặt tà mị,ánh mắt quyến rũ...

-Ngươi là ai?

-Tiểu mỹ nhân,ngươi không biết ta sao?

-Yêu Mị kia,mau trả người đây! Nàng ta là thiếp của cha ta!

Nam Cung Diệp tức giận giậm chân,khi không tên Yêu Mị đáng chết kia lại xuất hiện...

-Ngươi tên Yêu Mị?

-Án!

-Ta thấy ngươi nên đổi thành Yêu Nghiệt thì đúng hơn!

Yêu Mị,kẻ nổi danh Quỷ Phong Lưu ở thị trấn A Dã,nơi nào có mỹ nhân,tất nhiên nơi đó sẽ có hán...mà cái nữ nhân tóc tím bạc trước mặt hán đây...

chính là một cái đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành...

-Nữ nhân xấu xí kia,ta đem nàng đi!

-Ngươi nói ai xấu xí? Yêu Mị chết tiệt kia,tra ngươi đây,nếu không đừng trách ta!

-Ta không tra thì sao?

-Hừ...ngươi đâu...vào đây hết cho ta,mau bắt tên Yêu Mị kia!

Ở một nơi khác của Nam Cung gia,Thượng Quan Tấn Lý đang đánh nhau với đám thị vệ...Tiểu Nam,nàng đúng là tiểu yêu tinh,để cho hấn phải tổn công tổn sức như vậy. Lão già Nam Cung Toàn này dám sai người bắt hấn qua đêm với con gái lão,quả nhiên là muốn chết sớm.

.....

Trở lại phía Nam Yên,tình hình hiện tại khá hỗn loạn,Yêu Mị một mực giữ chặt người không tra,một tay ôm mỹ nhân một tay đánh nhau...

“Bịch”

Bị tấn công từ nhiều phía,Yêu Mị kia rốt cuộc không chịu nổi cấp ta ngã xuống sàn...vô dụng như vậy mà cũng định làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?

-Haha...Yêu Mị...ngươi hao tổn sức lực trên giường quá nhiều cho nên bây giờ không đấu lại nổi người của ta đúng không? Nể tình bạn cũ của chúng ta...ta cho nàng hầu hạ ngươi một đêm,ngày mai trả lại cho cha ta,thế nào?

-Ý này không tồi,mỹ nhân,nàng thấy như thế nào?

-Câm miệng! Lũ hạ lưu các ngươi có tư cách sao? Kẻ nào muốn sống mau rời khỏi đây,nếu không đừng trách ta!

-Hù dọa ta sao? Một nữ nhân nhu nhược như ngươi thì làm được cái gì? Cùng lắm thì là công cụ làm ấm giường cho nam nhân thôi!

-Nam Cung Diệp,ta cho ngươi ba giây,nếu không chạy khỏi đây thì cũng đừng trách ta độc ác!

-Xâm ngôn,bây đầu,bắt lấy nữ nhân kia!

Đám lâu la cùng thị vệ trong lòng có hơi căm giận,nữ nhân tóc tím trước mặt tỏa ra khí thế vô cùng đáng sợ...nhưng làm trái lệnh thì lại bị trách phạt...cả bọn nhìn nhau rồi cùng đồng loạt xông tới...một khắc kia,mảnh vải trắng đột ngột phóng ra cuốn lấy tên lâu la gần nhất,lại một khắc kế tiếp,người bị cuốn hoàn toàn biến mất,dưới sàn chỉ còn lại một vũng máu tươi nhầy nhụa,mọi người đồng loạt kinh hãi,đây là vật gì? Vì sao lại có thứ lợi hại như vậy? Mà chủ nhân của nó lúc này một thân bạch y tiêu sái,ánh mắt lại lạnh đến cực điểm...cả người tản ra huyết khí rừng rợn.

-Chẳng phải đó là thần khí Câu Phách đã thất lạc nhiều năm từ khi Mị Vũ Câu Hồn Ảnh biệt tích sao?

Yêu Mị cũng là người trong giang hồ,danh tiếng của các vị kì nhân hấn nắm rõ trong lòng bàn tay,bảo vật độc nhất vô nhị trong thiên hạ đang nằm trong tay nữ nhân kia...lúc nhìn thấy màu tóc của nàng hấn đã sinh ý nghi ngờ,nhưng hấn nghĩ chắc chỉ là trùng hợp...nhưng không ngờ...hình như hấn đã động vào một người không nên động tới,Nam Cung Diệp,lần này ngươi chết chắc...

-Song Y,Nha Nhi,ra ngoài đi!

-Tham kiến chủ nhân!

Lại thêm hai cao thủ giang hồ gọi nàng là chủ nhân,Yêu Mị thật sự không thể kinh ngạc hơn được nữa,mà Nam Cung Diệp lúc này đã run cầm cập...nữ nhân này cùng nữ nhân nhu nhược kia nhất định là hai người,nhất định là vậy...vì sao...nàng ta lại từ yếu đuối biến thành lợi hại đến như vậy,không thể,không thể nào.

-Yêu Mị,ngươi biết Mị Vũ Câu Hồn Ảnh,vậy ngươi chắc biết ngoài Câu Phách,còn có thêm hai bảo vật khác...có muốn xem qua một lần không?

-Ngươi...ngươi chính là Mị Vũ Câu Hồn Ảnh?

-Không sai!

Nam Cung Diệp nghe xong lại càng choáng váng...biệt danh đó,nàng ta cũng từng nghe người đời truyền tụng không ít...nữ nhân kia...

Ngay lúc cả đám người sững sờ,Yêu Mị lại càng kinh hoàng hơn khi nhìn thấy mệnh bài của Ngôn quốc.

-Ngươi...Ngươi...là...

Tấm mệnh bài làm bằng vàng ròng sáng chói khắc hai chữ “Vương phi” rơi ở dưới sàn,có lẽ là lúc hấn ôm nàng bị ngã đã rơi ra...nàng là Vương phi của Ngôn quốc? Mọi người nuốt một ngụm khí lạnh.Nàng không những là Mị Vũ Câu Hồn Ảnh thiên hạ vô địch mà còn là Vương phi Ngôn quốc? Sao lại như vậy được?

- Mau trả lại !

Ta nhìn Yêu Mị cảnh cáo, tấm mệnh bài này là do Thượng Quan Tấn Lý đưa cho ta, hấn nói bất luận như thế nào cũng phải giữ nó bên người, bảo hộ nó thật kỹ, đó là biểu tượng của quyền lực cùng địa vị của ta.

Mà Yêu Mị cũng không muốn chết sớm liền ngoan ngoãn đưa lại cho nàng. Nam Cung Điệp chóng váng lại thêm choáng váng, nữ nhân kia mang thân phận vương phi? Như vậy chàng...

- Ta muốn hỏi Tấn Lý công tử họ là gì?

- Thượng Quang!

Quả nhiên, quả nhiên chàng là vương gia, nếu giết được nữ nhân kia chẳng phải Nam Cung Điệp nàng sẽ lên làm vương phi sao, haha...

- Tất cả các người mau tiến lên, giết nàng cho ta, đợi đến lúc ta làm vương phi rồi sẽ thưởng cho các người xứng đáng, giờ này vương gia đang đợi ta hầu hạ, ta sắp thành vương phi rồi, hahaha...

- Vậy sao? Ta lại không nghĩ vậy!

Thượng Quan Tấn Lý từ bên ngoài phóng vào, ta vận kinh công bay lên cùng hấn, hấn đột nhiên nắm lấy eo ta ôm chặt như để trả lời Nam Cung Điệp. Bên ngoài thị vệ đang đuổi theo, lão già mập Nam Cung Toàn cũng đang hí hục đi theo... haha... thì ra lão công đáng giá như vậy a.

Những kẻ có mặt đều sững sờ, trước mặt là hai người tuyệt mỹ nhất trong đời bọn họ, bậc quân vương khí thế oai hùng cùng mỹ nhân kiều hãnh sánh bước bên nhau, thân phận cả hai lại là vương gia cùng vương phi, cao quý tốt bậc... tất cả đều không nhận được đồng loạt quỳ xuống...

- Tham kiến vương gia vương phi!

- Ta nhắc lại một lần nữa, kẻ nào không muốn chết thì mau biến khỏi đây, nếu không, ta liền tiễn các người xuống Âm phủ!

- Xin... xin tha mạng, chúng tôi liền biến khỏi đây!

Nói xong, cả đám người thi nhau chạy bán mạng, chỉ còn những người thân tín của Nam Cung gia cứng đầu nhất quyết không chịu đi. Yêu Mị cũng định chuẩn em...

- Song Y, bắt hấn lại!

- Ta... ta thật không có ý định bắt người hầu hạ, đó là chủ ý của Nam Cung Điệp, không phải do ta!

- Cái gì?

Thượng Quan Tấn Lý mặt mày đen thui, đám bắt lão bà của hấn hầu hạ?

- Không cần nói nhiều, ta đoán chắc những cô nương vì người mà thất thân cũng không ít, tiện đây xử người cùng một lượt với cha con Nam Cung Điệp!

Ta cười quỷ dị nhìn đám người phía dưới, giờ đại náo cũng đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Nói là đại náo nhưng thật ra ta cũng không có làm gì quá đáng, chỉ là đem hai cha con Nam Cung cùng Yêu Mị đến quan phủ... nhưng bất quá, sự việc vẫn còn đang ở phía trước. Song Y giữ Nam Cung Toàn cùng Yêu Mị, còn lại Nam Cung Điệp do Nha Linh giữ, ta và Thượng Quan Tấn Lý thông thả đi ở phía sau. Cảnh tượng này thu hút không ít ánh nhìn của mọi người...

- Tiểu Nam, không phải là người định đại náo nhà người ta sao?

- Lúc này ta và người cũng đã làm náo loạn một trận rồi đấy thôi! Đến công đường rồi tính sau.

- Vương... vương gia... vương phi... xin hãy dừng bước!

- Dĩ? Đại nương kia gọi chúng ta kia, sao bà ấy biết được thân phận của ta và người vậy?

-...ta không biết!

-Đại nương,sao bà biết thân phận của chúng ta ?

-Tâu vương phi,lúc này...những người từ trong phủ của Nam Cung gia chạy ra đã kể lại cho mọi người nghe như vậy!

-Ô? Vậy đại gọi chúng ta lại có việc gì không?

-Bẩm vương phi,xin người hãy đích thân xử tội Nam Cung Toàn,quan tri huyện ở thị trấn A Dã này là bạn lâu năm của Nam Cung Toàn,e rằng...

-Đúng vậy,vương gia,vương phi,xin hãy đích thân xử phạt hai cha con nhà Nam Cung!

-Bọn họ ăn ở thất đức,xin hãy giúp chúng tôi lấy lại công bằng!

-”.....”

-.....

Những người ở phía sau vị đại nương kia đồng loạt quỳ xuống làm ta cảm thấy mình bị tổn mấy chục năm tuổi thọ,thân phận cao xem ra cũng chẳng mấy hay ho gì a. Ta trầm mặc một chút...rồi mỉm cười nhu hòa đỡ mọi người dậy...

-Các vị hương thân phụ lão đừng lo,ta sẽ nhờ vương gia giúp đỡ,nhất định sẽ đòi lại công bằng cho mọi người!

-Nếu vương phi đã nói như vậy...chúng tiểu nhân thật vô cùng cảm kích!

-Được rồi...nếu ai biết những việc làm xấu xa của cha con Nam Cung Toàn,xin hãy theo ta đến công đường!

-Thảo dân biết!

-Thảo dân cũng biết!

“...”

Sau một hồi,lực lượng đi theo ta cùng Thượng Quan Tấn Lý càng ngày càng hùng hậu,này không phải giống như băng đảng xã hội đen chứ,haha...

-Tiểu Nam,ngươi cười thật man rợ!

-Ách...ta đâu có cười!

-Tất cả đều vẽ lên mặt ngươi rồi!

-Vậy sao? Vẽ ở đâu nhỉ?

-.....

-Tiểu Tấn Lý,đây là con dân của ngươi,sao ngươi lại tiết kiệm lời với bọn họ như vậy? Lúc này ta thấy ngươi chỉ nhìn bọn họ mà không hề nói chuyện,có phải là sợ làm tổn hại thân phận cao quý của ngươi không?

-Không...ta...

-Vậy thì sao hả? Hả? Hả?

-Ta...ta không quen nói chuyện với người lạ!

-Ách...cái gì mà không quen nói chuyện với người lạ? Ngươi có phải là vương gia không vậy?

-Ta sẽ kể cho ngươi nghe sau,bây giờ đừng hỏi!

-Hắc...vậy là ngươi có sự tích gì sao?

-Ta...

Nhìn bộ dạng lúng túng của hần ta chợt cảm thấy mình hình như không hiểu nhiều về nam nhân này,cuộc sống của hần...rất cuộc là như thế nào?

Thượng Quan Tấn Lý bị nàng hỏi như vậy có chút ngượng ngập,hần ngoài những người thân cận mình ra chưa từng nói với người lạ quá hai câu,ngay cả nữ nhân hần cũng chưa từng chạm qua,cho đến khi gặp nàng...nàng làm hần tức giận,làm hần lo lắng,làm hần vui vẻ...ở bên nàng,tất cả cảm xúc của hần đều vô ý bộc lộ ra ngoài,mặc dù hần cố giữ vẻ lạnh lùng cần có nhưng nàng chưa bao giờ để ý đến vẻ mặt đó của hần...nếu ngay bây giờ hần thổ lộ với

nàng những điều này... liệu có bị nàng cười nhạo?

- Tiểu Tán Lý, khuôn mặt vô cảm đó nên để dành cho kẻ thù của ngươi... đối với con dân của Ngôn quốc, muốn được lòng dân thì trước tiên nên mở rộng lòng mình, như vậy mới dễ dàng cai trị!

Ta vô ý nói đùa một câu, nhưng có lẽ điều đó cũng không sai... tuy không nhìn ra suy nghĩ của hấn nhưng ta có thể đoán được hấn thật sự rất ít tiếp xúc với người khác.

- Tiểu Nam, nàng...

- Tiểu Tán Lý, giống như ngươi đang đối với ta, đây chính là ngươi đang mở rộng lòng mình với ta! Vậy thì tại sao lại không như vậy với mọi người?

Thượng Quan Tán Lý có điểm bất ngờ, nàng nói những câu này quả thật là đánh thẳng vào tâm lý của hấn, nương tử của hấn... quả nhiên là một nữ nhân thông minh, thấu tình đạt lý, thấu hiểu lòng người... bất giác bực môi tạo thành một đường cong dịu dàng mang theo vô vàn sùng nịnh.

- Nương tử, vi phu sẽ nghe theo ngươi!

- Di? Khi nào thì tự xưng là vi phu với ta vậy?

- Không vui sao?

- Ân, ta hảo vui!

- Chủ nhân, đã đến công đường!

- Tốt, Ma Y, gọi Tri huyện ra đây!

Ta cùng Thượng Quan Tán Lý cùng thay đổi nét mặt một lúc, giờ phút này khuôn mặt vô cảm vẫn là thích hợp hơn a.

Tri phủ của thị trấn A Dã nghe người đến báo tội, phá hỏng chuyện tốt trên giường của lão liền cảm thấy bực mình không thôi, vì vậy vừa bước ra cửa phủ lão đã phẫn nộ mà quát to.

- Là kẻ nào báo tội?

- Làm càn, ngươi đang quát với ai có biết không?

Ma Y kẻ nhuyển kiếm vào cổ tri huyện, lão hít một ngụm khí lạnh, mặt mày bỗng dung đổi sắc khi nhìn thấy Thượng Quan Tán Lý...

- Đây là...

- Ngụ xuân, còn không mau khấu kiến vương gia cùng vương phi?

- Sao?

- Tri huyện, có cần ta lấy mệnh bài cho ngươi xem không?

Ta cười lạnh, lão già này quả nhiên cùng một hạng người với tên mập Nam Cung Toàn. Nếu hôm nay lão tri huyện này không xử cho ra hồn ta liền đem lão đi xử luôn một lượt.

- Khấu kiến vương gia, vương phi, thần đắc tội không biết vương gia cùng vương phi đại giá quang lâm, xin vương gia vương phi thứ tội!

- Đứng lên đi!

Thượng Quan Tán Lý lạnh lùng ra lệnh, phượng mâu sắc bén như muốn xuyên qua da thịt tri huyện làm lão có cảm giác hít thở không thông. Không biết vương gia cao quý báo tội gì, lão chợt đỏ mặt hồi lạnh.

- Vương... vương gia, vương phi... đường xá xa xôi, có... có cần... nghỉ ngơi?

Tri huyện run rẩy muốn đứng không vững, trước khi thể như mãnh hổ của hai đại nhân vật trước mặt, trời ạ, tại sao không có ai nói cho lão biết là vương gia vương phi đến đây? Nếu biết thì lão đã tranh thủ làm thân rồi, bây giờ đắc tội bọn họ... thật sự là nguy to.

- Không cần, bản cung đến báo tội, không phải đến nghỉ ngơi!

Nói rồi ta liền ra lệnh cho Song Y cùng Nha Linh đem ba người kia tới, sắc mặt của tri huyện từ xanh chuyển sang trắng bệch... haha... để xem hôm nay lão ta xử "bạn chí cốt" của mình như thế nào đây.

- Còn không vào công đường xử tội? Hay tri huyện muốn xử ngay tại đây?

-Không. .không. .xin mời vương gia vương phi vào trong! Bây đầu,đem phạm nhân vào!

Tri huyện thốt lên hai chữ “phạm nhân” một cách khó khăn,lão không biết mình đã gây ra tội nghiệt gì mà bây giờ lại rơi vào tình huống như vậy,một bên là Vương gia cùng vương phi,một bên là bạn thân Nam Cung Toàn. .lão thật muốn tìm cái lỗ mà biến mất.

Ta nhìn sắc mặt của Tri huyện cảm thấy thật buồn cười,cho lão kẹt giữa hai bên xem lão làm như thế nào.

-Tiểu Nam,chú ý thân phận,đừng cười man rợ như vậy nữa!

-Dĩ? Ta lại cười sao?

-.....

Công đường cuối cùng cũng đã mở,hai bên là. .ta nghĩ có lẽ là Bộ Đầu,dù sao khi còn ở hiện đại ngoài chương trình học phổ thông ta hoàn toàn không để ý tới mấy cái vấn đề này. .có lẽ công đường này khá giống trong phim Bao Thanh Thiên,chỉ có điều quy mô nhỏ hơn một chút,bên trên công đường là hình Hạc đứng trên sóng biển,ở giữa chính là nơi tri phủ xử án nhưng thân phận của Thượng Quan Tấn Lý cao hơn hẳn vạn lần cho nên cư nhiên hắn sẽ ngồi trên đó,ta đứng ở phía sau,Song Y cùng Nha Linh giữ phạm nhân cho nên đứng ở dưới,phía bên ngoài nữa là bá tánh thường dân. Tri huyện ngồi ở bên trái Thượng Quan Tấn Lý bắt đầu lên tiếng.

-Mời. .à không. .đưa phạm nhân vào!

Liền sao đó cha con Nam Cung Toàn cùng Yêu Mị bị quăng ra giữa công đường,Nam Cung Diệp không ngừng kêu gào

-Các người dám bắt ta? Muốn chết hết rồi sao? Người đâu,mau bắt bọn chúng lại cho ta,đem đi giết hết đi!

Nhìn nàng ta bị trói nhưng cả người không ngừng dấy dựa ta cảm thấy có chút hả hê,đến bây giờ vẫn còn điệu ngoa như thế. .không biết Nam Cung Toàn dạy dỗ nàng ta như thế nào.

-Câm miệng,đến công đường rồi còn già mồm nữa à?

Nha Linh hiểu ý của ta liền tiến tới vả cho Nam Cung Diệp hai bạt tay,đối với người có võ công mà nói. .chẳng khác gì bị trời giáng.

-Tri huyện,xử đi!

-A...vậy...vậy...bằng cáo trạng?

-Cần sao? Bản cung thích lấy nhân chứng sống hơn!

Ma Y bước tới mời những người ta đã chọn sẵn bước lên công đường,bọn họ có chút run sợ nhìn ta và Thượng Quan Tấn Lý rồi lại chuyển hướng sang nhìn tri huyện,ở bên kia lão đang trừng mắt cảnh cáo. .

-Các vị xin hãy nói những điều mình biết ra,bốn vương cam đoan sẽ không để cho người khác tổn hại đến các vị một sợi tóc!

Thượng Quan Tấn Lý lời vừa nói ra liền xoay đầu nhìn ta,ánh mắt thâm thúy ẩn chứa dụ dằng,haha. .hắn là đang nghe lời ta mở rộng lòng mình đó sao?

Lời của vương gia nói quả nhiên rất có trọng lượng,tất cả nhân chứng đều bắt đầu kể tất cả mọi chuyện mình biết không sót một chi tiết nào.

-Năm đó Nam Cung Toàn lừa gạt tướng công của thảo dân,làm chàng đem toàn bộ tài sản đưa cho hắn,sau đến đòi lại hắn liền sai người đuổi ra,còn đánh tướng công của thảo dân năm liệt giường!

-Nam Cung Toàn còn nói hợp tác làm ăn buôn bán một số đồ cổ với thảo dân,bảo thảo dân gom góp bạc chung với hắn,sau đó lão ta liền cuốn mất,còn nói với thảo dân là thua lỗ,nhưng mà khi thảo dân cho người điều tra thì lão đã bán được tất cả.

-Còn có,lão ta bắt nữ nhi mới 17 tuổi của thảo dân về làm thiếp,sau đó hại nó tàn tạ điên dại. .

“.....”

Tội trạng của Nam Cung Toàn chỉ trong một lúc đã cất cao như núi,đa số là lừa gạt tiền bạc. .

-Tri huyện,với tội trạng như thế này thì nên phạt như thế nào?

Thượng Quan Tấn Lý lời nói mang tính uy hiếp nhìn tri huyện,lão đột nhiên cảm thấy không rét mà run. .những tội trạng đó,quả nhiên là Nam Cung Toàn đều có.lão ta thân làm bạn lâu năm đã biết toàn bộ. .bằng chứng. .cũng đã rõ ràng. .cô gái bị điên kia nhìn thế nào cũng không thể là giả được.

-Theo như cáo trạng cùng nhân chứng,phạt. .phạt Nam Cung Toàn đóng. .đóng. .năm vạn lượng. .

-Hoàng kim!

Mọi người cả kinh nhìn người vừa nói ra câu đó, còn ai khác ngoài Nam Yên ta nữa chứ, hừ... năm vạn lượng sao? Không dễ như vậy.

Toàn bộ người trong công đường đều tròn mắt há mồm, năm vạn lượng hoàng kim sao? Với số tiền đó có thể nuôi mười tám đời tổ tông nhà bọn họ... người khinh hoàng hơn chính là Nam Cung Toàn, cho dù là thương gia... nhưng là năm vạn lượng hoàng kim... hần lửa gạt đầu ra số tiền lớn như vậy chứ.

- Có vấn đề gì sao?

- Vương... vương phi, ta làm sao có số bạc lớn như vậy chứ?

- Sao? Bao nhiêu năm ngươi lừa gạt người khác vẫn không đạt tới vạn lượng hoàng kim à?

- tiểu nhân thật sự không có, xin vương gia minh xét!

Đắc tội nữ nhân kia quả nhiên khó sống? Nam Cung Toàn cũng không ngờ người mình bày mưu kế lại chính là Vương gia, Vương phi, lần này thì lão quả nhiên thâm thật rồi.

- Vậy vương gia, bốn cung thấy hay là tịch thu hết gia sản nhà Nam Cung chia cho dân nghèo, người thấy sao?

- Vương phi đã nói như vậy, bốn vương thấy cũng rất có lý, làm như vậy đi!

Mặt mày Nam Cung Toàn cùng Nam Cung Điệp sớm đã không còn giọt máu, tri huyện ngồi trên cũng cảm thấy sồn gai ốc, khí thế của hai người này... quả nhiên vô lực chống lại.

- Có nhận tội không?

- Tiểu nhân... nhận tội!

Nam Cung Toàn cắn răng, gia sản bao nhiêu năm hần tích góp trong phút chốc đã không cánh mà bay... lần này thì thật sự là thảm, vô cùng thê thảm.

- Kế tiếp là Nam Cung Điệp, tri huyện, nàng ta mưu đồ ám sát vương phi thì là tội gì?

- Đây... cái này...

Khỏi nói thì ai cũng biết chính là tru di tam tộc, lần này đến lượt Nam Cung Điệp biến sắc, bản tính điêu ngoa bởi sức ép mãnh liệt của Nam Yên mà chùn xuống.

- Vương gia, cái này để Bản cung xử có được không ạ?

- Được!

Ta hít một hơi, khí thế bức người nhìn Nam Cung Điệp ở phía dưới đã run rẩy đến cực điểm...

- Xét theo tội trạng, Nam Cung Điệp mưu tính giết bản cung nhưng ta sẽ niệm tình mà bỏ qua, còn lại... Nam Cung Điệp bản tính điêu ngoa, lại không biết giữ gìn đạo đức trên ghẹo nam nhân, bản cung phán người cắt tóc vào chùa, từ đây học theo lời Phật mà tu tâm dưỡng tính lại!

- Cái gì?

- Sao nào? Ngươi thấy bốn cung làm như vậy là quá đáng ư?

- Không... không có...

- Vậy thì...

Ta rút nhuyễn kiếm trên người của Ma Y tiến tới gần Nam Cung Điệp, mọi người đều xanh mặt... sẽ không giết người chứ?

Một luồng sáng lóe ra từ nhuyễn kiếm, trong phút chốc, đầu của Nam Cung Điệp chỉ còn lại vài ba sợi tóc lôm chôm.

- Xem ra bốn cung không thích hợp cạo đầu cho người khác, Nha Linh, đưa nàng ta ra ngoài làm tiếp hình phạt đi!

- Dạ!

Mọi người cùng toát mồ hôi, vương phi ra tay như thế nào? Nàng cư nhiên là một cao thủ, lần này hai cha con Nam Cung Toàn đắc tội với nàng... quả thật khó sống. Những người chứng kiến vẻ mềm yếu của nàng lúc này... bây giờ thật sự nghĩ mắt bọn họ có vấn đề mới nhìn ra vị vương phi này là liễu yếu đào tơ.

- Yêu Mị công tử, bây giờ chỉ còn mình ngươi, ngươi muốn bản cung xử như thế nào?

- Ta...

-Xem ra khó xử đây,các cô nương,có ai đã từng bị Yêu Mị công tử đây đụng đến chưa?

-Ta

-Ta

-Ta

“...”

-Hắn là tên sắc lang!

-Đúng vậy,rất nhiều cô nương thất thân vì hắn!

-Hái hoa tặc!

“.....”

-Vậy...theo các cô nương...nên xử hắn thế nào đây?

-Thiến hắn đi!

-Thiến đi!

-Thiến

“.....”

Bây giờ mặt Yêu Mị thật sự chẳng khác gì hai cha con Nam Cung Toàn lúc này,hạng người như hắn...làm vậy cũng không có gì quá đáng

-Song Y,sai người đem hắn đi thiến đi! Các ngươi không thích hợp làm việc này!

-.....Dạ!

-Không...khôngggggggg...ta không muốn thiến...khôngggggggg!

Một tiếng thét như bò rống vang lên,ta nhìn Thượng Quan Tấn Lý với ánh mắt đầy ý vị thâm trường,nhìn đi,nếu ngươi dám hái hoa tặc các cô nương giống hắn thì ngươi cũng sẽ như thế này.

Thượng Quan Tấn Lý cũng không có chịu thua mà nhìn ta,bạc môi mấp má:nếu ta hái hoa của ngươi thì sao? >.

Ta trả lại cho hắn một cái liếc . Hoa của ta ngươi đã ‘hái’ từ lâu rồi

‘.....’

-Khụ...

Ma Y ho khan một cái nhắc nhở chúng ta đây là công đường chứ không phải là nơi để liếc mắt đưa tình làm cho mọi người bên ngoài công đường lên cười trộm một cái,ta và Thượng Quan Tấn Lý xấu hổ xoay đầu chỗ khác

.....

Công việc xử án cũng đã xong,trước khi rời đi,Thượng Quan Tấn Lý để lại cho Tri Huyện ánh mắt cảnh cáo làm hắn suýt nữa ngất xỉu vì run sợ. Ta thì lại không tin Thượng Quan Tấn Lý lại dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy...

-Sao lúc này trên công đường ngươi không vạch trần tri huyện thông đồng với Nam Cung Toàn,ta nghĩ nhất định lão ta cũng đã cướp không ít của cải!

-Chuyện này lúc về hoàng cung ta sẽ cùng hoàng thượng tính sau!

-Dì? Như thế nào lại đợi về tới hoàng cung?

-Nhân lực của triều đình bây giờ vẫn không đủ,đợi khi ta về hoàng cung sẽ cùng hoàng thượng bàn chuyện tuyển nhân tài,đến lúc đó vạch trần tên tri huyện kia cũng không muộn !

-Đành phải để người dân ở đây chịu ủy khuất một thời gian vậy!

-Tiểu Nam,ngươi như thế nào lo đến những loại chuyện này rồi?

-Dù gì ta cũng là vương phi nha,cùng người lo lắng chuyện quốc gia đại sự không được sao?

-Cùng ta?

-Uy...ta...

-Hảo,vương phi,bây giờ ta và người nhanh về quán trọ cùng ta lo chuyện khác!

‘Sắc lang’-nhìn mặt của hắn như thế nào cũng hiện rõ hai chữ đó,có đồ ngốc mới không biết hắn đang nói tới ‘chuyện’ gì. Nhưng bất quá về đến quán trọ rồi ta và Thượng Quan Tán Lý vẫn không được nghỉ ngơi,lý do là vì đã để lộ thân phận nên người dân ở đây thi nhau đem quà tới tặng cho chúng ta để bày tỏ lòng biết ơn khi ở trên công đường đã xử hai cha con Nam Cung Toàn thắng tay.

Quà chủ yếu là lương thực và bánh trái,sau một lúc đã chất đầy cửa quán trọ,ta và Thượng Quan Tán Lý sau một hồi tiếp đón liền cảm thấy mệt mỏi nên để cho Song Y cùng Nha Linh làm hộ. Bây giờ cũng đã là chiều tối,nếu mà không được ăn uống cùng nghỉ ngơi ta nhất định sẽ chết rất khó coi a.

-Tiểu Tán Lý,người muốn ăn trước hay tắm trước?

-Tắm,Tiểu Nam,vi phu mệt quá không tự mình tắm được,người tới giúp ta!

-Người nói gì? Tại sao ta phải tắm cho người? Ta cũng đang rất mệt nha.

-Dì? Đã như vậy thì chúng ta cùng nhau tắm chung,nương tử,ta thấy ý này cũng không tồi nga.

-Không tồi cái rắm a,ta như thế nào cùng người tắm chung.

-Sao lại không được? Dù sao những thứ nên thấy ta cũng đã thấy hết rồi,người còn ngại cái gì?

-Hừ...như vậy mà người nói là ngại tiếp xúc với người khác sao? Ta thấy hình như không phải vậy nha.

-Đó là người khác,người là nương tử của ta đương nhiên phải hưởng ‘đặc ân’ hơn bọn họ rồi.

-Xảo biện.

-Nương tử,nói nhiều như vậy sẽ càng thêm mệt mỏi a,tôi đây,vi phu sẽ giúp người...

-Giúp gì chứ,ta không tới.

-Dì? Nhất định không tới phải không?

-Nhất định...oái...

Lời còn chưa nói xong ta đã bị hắn cấp ôm vào dục bồn...bàn tay thành thực cời từng lớp áo trên người ta xuống...dù là người hiện đại ta cũng không thoát khỏi cảm giác ngại ngùng,nhiệt lượng từ bàn tay của hắn đang lan tỏa sang người ta một cách nhanh chóng,xâm lấn từng tấc da thịt mất cảm kia...

Thượng Quan Tán Lý nhìn biểu cảm ngại ngùng của nàng phượng mẫu hiện lên ý cười nhẹ nhàng,lần đầu tiên trong đời hắn có cảm giác ham muốn mãnh liệt như vậy,nàng chính là nữ nhân mà hắn muốn cả đời này trôi chảy vào lòng vĩnh viễn cũng không cho nàng rời xa hắn...Bàn tay bất giác đem thắt lưng của nàng áp sát vào người hắn,bạc môi khêu gợi chậm rãi đưa tới xương quai xanh,lại hướng xuống phía dưới,cuối cùng trở về vị trí nguyên thủy nhất,cánh môi hoa đào kia như đang nở rộ hấp thu từng giọt tình yêu hắn trao nàng.

-Tiểu Nam,cởi áo cho ta.

Ta còn đang trong mơ màng,bàn tay không tự chủ vươn tới cời lớp tiết khô còn lại cho hắn...khuôn ngực rắn chắc ẩn hiện trong làn nước khiến ta suýt chảy máu mũi,dù gì mỹ nam ở hiện đại cũng đã nhìn thấy trên TV nhiều đến thành quen rồi...nhưng đến khi tự mình chạm vào mới thật sự cảm thấy thật là tuyệt a,ta không tự chủ được nhìn chăm chú vào lồng ngực rắn chắc của hắn như muốn ăn tươi nuốt sống.

-Tiểu Nam,người mới thực sự là đại sắc lang a.

-Ách...ta chỉ là đang nghiên cứu một chút thôi

-Dì? Vậy người có cần nghiên cứu chỗ nào nữa không? Vi phu rất sẵn lòng.

-Không cần,không cần...người nha,tắm nhanh đi,ta...ta...a,ta đói bụng rồi,ta muốn ăn cơm.

Thượng Quan Tán Lý bất đắc dĩ lắc đầu...

-Chắc...chắc...nhìn ta làm người muốn ăn cơm,như vậy chẳng phải nói người cũng là đang muốn ăn ta sao?

-Người...hỗn đản nhà người,tìm đâu ra cái lý luận vô lý như vậy chứ.

-Không phải sao?

-Không nói với người nữa,ta muốn ăn cơm.

Nhìn hần cười đến phá lệ đâm tà như vậy làm ta không khỏi cảm thấy mao cốt từng nhiên,giống như hần đang muốn xuyên thủng người ta để chứng minh câu nói của hần là đúng,cho nên...ta quyết định đánh nhanh thắng nhanh...cấp tốc đem thân người chạy ra khỏi dục bồn...

.....

Cuối cùng cũng được ăn cơm,hai mắt ta không khỏi nở hoa,bàn ăn cũng thật thịnh soạn nga,gà chiên,canh hầm,cháo Bát Bảo,súp măng,giò heo hun khói...còn có một bình rượu,bánh hoa mai,rất nhiều,rất nhiều a.

-Vương gia,vương phi,bồn quán đã làm những món ngon nhất,mong vương gia vương phi ngon miệng.

Nói rồi chủ Quán trọ tự động lui xuống,ta không kiềm chế được bàn tay mình bắt đầu gấp thức ăn lia lịa,bên này một chén cháo Bát Bảo,bên kia một miếng đùi gà...

-Lôa công,mau ăn đi,nếu không ta sẽ ăn hết bây giờ.

-Người đói như vậy thì nên ăn nhiều một chút,nhưng từ từ thôi,sẽ không có ai tranh giành với người đâu.

-Người cũng nên ăn đi,này...cho người.

Vậy là ta bắt đầu vỗ béo cho hần,gấp đủ thứ vào trong chén cơm...bắt hần phải ăn cho hết...nhưng hần đúng là bậc vương gia,ăn rất từ tốn,bàn tay cầm đũa cũng rất đẹp...ta cũng không để ý nhiều tiếp tục sự nghiệp ăn uống vĩ đại của mình.

Đến khi ăn xong trời cũng đã tối,ta bắt đầu leo lên giường,vùi mặt vào lòng của Thượng Quan Tán Lý,hơi thở nam tính của hần từng chút,từng chút một tản ra khiến ta nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Mà hần hơi thở cũng đã trở nên đều đặn,chúng ta cứ như vậy mà ôm nhau ngủ...

Đêm,từng làn gió rít gào như tiếng ai oán,lá cây khô xơ xác không có chỗ dừng,tiếng dơi vỗ cánh tạo thành những âm thanh quỷ dị...mặt trăng bắt đầu lặn khuất...

Ta và Thượng Quan Tán Lý đột nhiên mở mắt cùng một lúc,ta nhìn hần hần nhìn ta,cả hai không cần nói cũng đã hiểu sắp có chuyện gì xảy ra.

-Xem ra chúng ta lại sắp phải vận động rồi.

Ta đứng dậy vươn vai một cái,nhanh chóng đem áo khoác cấp lên người,nhân tiện đem bộ trường sam tơ mỏng khoác lên cho hần. Thượng Quan Tán Lý cũng không có nói nhiều ôm thắt lưng của ta bay thẳng ra ngoài.

-Đêm đã khuya,xin hỏi các vị đến đây tìm ai?

Bụi cây phía dưới đột nhiên phát ra tiếng động,mười mấy hắc y nhân đi ra mang ánh mắt không thể tin nổi nhìn chăm chăm vào ta và Thượng Quan Tán Lý. Mà hai người đi cuối cùng...bộ dáng quả thật rất quen...ta không nhận được trêu chọc một câu.

-Ni Cô Nam Cung Điện nửa đêm cùng mấy cái hắc y nhân này chung một chỗ,xem ra làm ni cô rồi vẫn không bỏ được tính thích trêu ghẹo nam nhân nga?

-Nữ nhân kia,người im miệng cho ta,thù này hôm nay ta nhất định phải trả,người nhất định phải chết.

-Đi? Vậy Yêu Mị đại huynh đến đây chắc vì cùng mục đích với ni cô Nam Cung Điện?

-Đồ tiện nhân,dám đem ta thành ra như vậy...để xem hôm nay các người làm sao sống sót rời khỏi đây.

-Kia...mười vị kia là đến giết chúng ta sao?

-Haha...nói cho các người biết,đây chính là Thập Sát Nhân trong giang hồ,tuyệt đối không có ai sống sót dưới tay bọn họ.

-Thập sát nhân?

Ta nhìn sang Thượng Quan Tán Lý thấy hần đột nhiên cau mày,nhưng rất nhanh lại tỏ vẻ bình thường.

-Tiểu Tán Lý,Thập Sát Nhân là như thế nào?

-Bọn chúng có toàn bộ mười người,thường là được người ta bỏ tiền để giết người.

-Vậy xem ra cũng khá giống với sát thủ nga.

Ta tỏ vẻ gật gù, bên kia Nam Cung Diệp cùng Yêu Mị đã mất kiên nhẫn.

-Thập sát Nhân, nếu các người giết nữ nhân đó sẽ lấy được Tam Bảo Đại Sát, còn chờ gì nữa mà không ra tay? Bọn chúng tỏ vẻ xem thường danh tiếng của các người thì hôm nay nhân tiện cho chúng biết thế nào là lợi hại đi.

-Chúng ta làm việc không cần người xen vào.

Kẻ đứng đầu thập sát nhân lạnh giọng ra lệnh làm Yêu Mị đang hùng hổ tự động im miệng.

-Nữ nhân kia, người là Mị Vũ Câu Hồn Ảnh?

-Ai... xem ra danh tiếng của ta đã bay xa rồi nha. Thật là vinh hạnh a.

-Đem Tam Bảo Đại Sát ra đây, chúng ta sẽ không giết người.

-Năm mơ? Đến cướp của thì dùng hành động đi, bảo vật của ta, trừ khi ta chết mới có thể lọt vào tay người khác.

Lời ta vừa nói ra cũng chính là khiêu chiến, những kẻ giết người tâm địa xấu xa như bọn chúng không cần thương lượng làm gì cho tổn nước bọt.

-Như vậy người cũng đừng trách bọn ta. Sát !

Kẻ đứng đầu vừa hô lên một tiếng, những người còn lại cũng bắt đầu tấn công. Về phần chúng ta, Song Y cùng Nha Linh cũng đã xông ra ứng chiến...

-Song Y, để Thập Sát Nhân cho ta, các người chỉ cần bắt Yêu Mị cùng Nam Cung Diệp lại là được rồi, đợi ta xử xong bọn này sẽ đến lượt chúng.

-Nhưng mà... chủ nhân, Thập Sát Nhân là tổ chức giết người rất cường đại...

-Hừ... các người không tin năng lực của ta cùng Thượng Quan Tán Lý sao? Làm theo mệnh lệnh đi. Nha nhi, đưa Mạn Châu Vô Sát cho ta.

Kiểm vừa trao tới tay, Thượng Quan Tán Lý cũng rút thanh nhuyễn kiếm trên người hất ra, đại chiến bắt đầu.

Gió đêm lần lượt thổi gào làm tung bay trường sam của Thượng Quan Tán Lý, lá khô tóc rơi rụng trên không, sát khí bùng lên dữ dội. Hai bên đang ở trong thế giao chiến, một bên là Thập Sát Nhân - mười thân hắc y che kín cả khuôn mặt, tay cầm loan đao chói sáng, một bên là Nam Yên và Thượng Quan Tán Lý tay cầm nhuyễn kiếm cùng Mạn Châu Vô Sát, tóc trắng cùng tím bạc tung bay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đối thủ. Cả hai bên đều đứng bất động ở trên không, chờ hành động tiếp theo của đối thủ, gió càng ngày càng mạnh, không khí càng lúc càng cô tịch cùng âm lạnh.

-Tiểu Nam, ra tay trước hay chờ bọn chúng tấn công?

-Không vội!

Ta chưa manh động thật ra là đang vì tìm thứ có thể tiêu diệt Thập Sát Nhân. Lúc mới cận chiến, bọn chúng đa số sử dụng loan kiếm cùng thanh đao, tốc độ lại vô cùng mau lẹ, khả năng ứng biến rất nhanh. Nếu bây giờ ta dùng Lệ Oan Hồn một lúc tóm cả lưới rất có thể sẽ bị bọn chúng chém chết trước khi cất tiếng đàn, chỉ còn lại Mạn Châu Vô Sát cùng Câu Phách, nếu muốn nắm chắc phần thắng sẽ phải sử dụng luân phiên cả hai thứ vũ khí trên, việc này yêu cầu tốc độ cực nhanh vì phía Thập Sát Nhân di chuyển cùng ra tay rất chớp nhoáng, nếu lúc cận chiến nội công của ta cùng Thượng Quan Tán Lý không thâm hậu... rất có thể đã phải chết trên tay chúng.

-Xem ra tới lúc cần động thủ rồi!

Cuồng phong tiếp tục nổi lên, ta đưa Mạn Châu Vô Sát kê trước mặt, ánh mắt sắc như dao nhắm thẳng về phía Thập Sát Nhân, bàn tay không ngừng vận khí lực ép nội độc tích tụ trong huyết ngọc.

Thượng Quan Tán Lý nhận ra sự thay đổi trong mắt Nam Yên, của nàng ánh mắt hiện lên vẻ lãnh huyết cho thấy nàng đã bắt đầu tiếp chiến, một thân cảm y tung bay vô cùng tà mị, mái tóc tím bạc tuyệt trần không ngừng trượt theo từng cử động, phượng mâu khẽ rung ẩn chứa tia sát ý. Bên kia Thập Sát Nhân cũng giống như hắc ngò ngấn nhìn nàng, ánh mắt đắm chìm trong từng hành động của nàng... về mị hoặc kia... ngay cả sát thủ không tình cảm cũng phải động lòng. Dáng vẻ của nàng hiện tại, giống như một thứ độc dược mà người người vẫn muốn lao đầu vào, giống như hồ ly chuẩn bị bữa tiệc câu hồn bằng vũ điệu của nó, thập phần mê hoặc cùng yêu mị...

-Các vị, tiếp chiêu!!!

Cảnh tượng đang im lặng, ngay đến tiếng động nhỏ nhất cũng nghe thấy bây giờ lại trở nên vô cùng hỗn loạn, mùi máu tanh bắt đầu lan tỏa, tiếng đao kiếm vang lên không ngừng, nhân ảnh xung quanh thoát ẩn thoát hiện như hồn ma, lúc tấn công đao quang không ngừng lóe sáng... mười cái hắc y nhân vô cùng mau lẹ tránh thoát khí độc của Mạn Châu Vô Sát nhưng khí lực lan tỏa lại ngoài phạm vi tường tượng của bọn chúng, đã có hai kẻ từ trên không rơi thẳng xuống đất, trực tiếp tiến vào giấc ngủ vĩnh hằng. Vẫn chưa thoát khỏi độc khí của Mạn Châu Vô Sát, một cánh vải tung thẳng đến nhân ảnh gần nhất, nhân ảnh kia định dùng kiếm chém thẳng vào thứ đang tiến tới với tốc độ kinh hồn kia, ánh mắt của hắn thoáng chốc hiện lên vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, mảnh vải kia không bị đứt, mà cả người hắn đột nhiên lại bị nó quấn lấy, đau đớn đến cùng cực, càng giãy giụa càng thống khổ, cảm giác như bị thiên đao vạn phát đâm thẳng vào người, cuối cùng chỉ còn lại mùi máu tanh tươi phát ra dưới sàn. Toàn bộ hắc y nhân còn lại bắt đầu rơi vào hoang mang. Không ngờ Thập Sát Nhân lừng danh thiên hạ, không có ai mà không giết được bây giờ đã bị tổn thất đến năm người, Mị Vũ Câu Hồn Ảnh kia dùng bảo

vật giết ba người,nam nhân tóc trắng kia chỉ dùng nhuyễn kiếm cũng đã làm tiêu tán thêm hai người nữa. Lần này...bọn chúng quả nhiên đã đụng phải cao thủ,hơn nữa võ công của hai người kia lại vô cùng cao cường,hơn bọn chúng đến mấy bậc,liệu có nên đánh tiếp?

Khí thế của Thập Sát Nhân bắt đầu chùn xuống,hai bên lại bắt đầu bất động.

-Ai...Thập sát nhân bây giờ muốn còn lại Ngũ Sát Nhân hay muốn biến thành Thập xác chết đây?

Ta thuận miệng buông một lời trêu chọc,thật ra để thủ tiêu được năm tên kia ta và Thượng Quan Tấn Lý cũng đã tiêu tốn một lượng không nhỏ khí lực. Cơ bản ta và hắn cũng đã bị thương...xem ra Thập Sát Nhân này quả thật cường đại,nếu tiếp tục giao chiến không biết ta và Tiểu Tấn Lý có chống cự nổi hay không...

-Tiểu Tấn Lý,ăn cái này...

-Gi vậy?

-Đây là dược của sư phụ,khi ta dùng độc của Mạn Châu Vô Sát hay Lệ Oan Hồn người đều không bị ảnh hưởng! Bây giờ khí lực của chúng ta có lẽ không đủ để đấu với từng người một...

-Người định sử dụng Lệ Oan Hồn?

-Àn!

-Chẳng phải hiện giờ nó đang nằm trong tay hộ pháp của người?

-Hộ pháp của ta...chính là người có khinh công vô địch thiên hạ...chỉ cần ta gọi,nàng sẽ mang đến cho ta ngay tức khắc.

-Được rồi,ta sẽ tiến lên cản đường bọn chúng,người nhân lúc đó mau ra tay!

-Không hổ là lão công của ta,rất hiểu ý ta nga!

-Thật hết cách,gì phút này còn đùa được sao?

-Được rồi,ta không đùa nữa...Nha Linh!!!

Thượng Quan Tấn Lý nhanh chóng tiến lên phía trước ra chiêu,cận kề với người gần nhất,hắn ra một hư chiêu rồi tiến đến sau lưng hắc y nhân đâm một nhát xuyên ngực,hắc y nhân kia vẻ mặt hiện lên chữ không thể tin được xong liền hộc máu mà chết. Nha Linh chỉ sau năm phút đã đem Lệ Oan Hồn tới,ta nhanh chóng ngồi xuống bắt chéo chân sau đó xếp cổ cầm lên đùi, miệng không ngừng khẩn cầu a di đà phật...lạy trời a.

Tiếng đàn nhanh chóng vang lên...ban đầu là thanh âm huyền hoặc mềm nhẹ,sau đó tiết tấu lại tăng dần,cứ một khắc,tiết tấu lại tăng thêm một bậc...từ uyển chuyển nhẹ nhàng đã chuyển sang cuộn cuộn như sóng biển,thét gào như mãnh hổ,thanh âm mãnh liệt quán chặt lấy người nghe như cự xà quán lấy con mồi...Thượng Quan Tấn Lý ở bên kia sau một hồi đã chiến,một mình chống lại năm hắc y nhân cường đại như mãnh thú cộng thêm bị trúng một nhát chém,hiện tại đã gần cạn khí lực...Bọn hắc y nhân có vẻ như đã bắt đầu gặm nhấm sự đau đớn từ tiếng đàn liền trở nên ô mồm đầu quạ không thôi..."Ting" một tiếng,tiếng đàn cường hãn chấm dứt,mà người đang đàn nó sớm đã phun một ngụm máu tươi.

-Tiểu Nam!!!

Thượng Quan Tấn Lý mặt hiện rõ vẻ đau đớn cùng lo sợ thẳng tắp bay đến phía nàng...gì phút này chỉ còn lại hắn cùng nàng,hộ pháp có lẽ sớm đã bị nàng phái đi.

-Người cái này ngu ngốc,sao lại cố sức như vậy?

-Khụ...ta không sao,chỉ là vận quá nhiều khí lực,an tĩnh một lát sẽ hồi phục lại thôi!

-Không cho phép người làm những việc quá sức như thế này! Có biết ta lo lắng như thế nào?

-Chỉ là...ta thấy người bị thương liền không thể ngồi yên được nữa!

-Ngu ngốc,ta không sao...không được làm liều như vậy!

-Biết rồi,biết rồi...khụ...

Một lúc sau,cuồng phong đã lắng lại,hồn chiến cũng ngừng...gió vẫn tiếp tục gào thét,lá khô vẫn cứ như cũ bay nhẹ trên không trung...mùi máu tanh phảng phất càng ngày càng gắt gao,hai nhân ảnh đột nhiên phóng lên rồi khỏi nơi ô ử kia hướng đồng cỏ phía không xa hạ xuống.

Trong đêm tối tịch mịch,dưới ánh sáng mập mờ lúc có lúc không của ánh trăng cùng ánh sáng của đom đóm,một bóng dáng mảnh mẽ có mái tóc trắng đờ lấy thân thể nhỏ xinh của một nhân ảnh tóc tím,hai người cùng ngồi kề nhau...bên dưới là đồng cỏ đầy đom đóm,bên trên là cảnh đêm u tịch...

-Sao lại không về quán trọ?

-Không muốn...nơi này thích hợp để ta lấy lại khí lực hơn!

Giọng nói của ta có phần suy yếu,lần đầu tiên ta biết đến cảm giác của thổ huyết,quả thật rất là khủng khiếp a.

-Thương thể người như thế nào rồi?

-Chỉ là hộc máu thôi,không chết được,người sao rồi?

-Chỉ là một vết thương nhỏ,cũng không chết được!

-Hào a,vậy ta cùng người ở đây trò chuyện đi!

-Àn...

Nói rồi ta một mắt tựa vào lòng hân,buổi tối hôm đó.chính là buổi tối đáng nhớ nhất đời ta...cũng là khoảnh khắc hạnh phúc nhất mà ta từng có...

Khi trở về cũng đã là hừng sáng...cơ thể ta tuy có phần suy yếu nhưng may ra cũng vẫn còn có thể tự lê lét về tới quán trọ được.Thượng Quan Tán Lý xem ra thương thể cũng không nặng,vết thương trên lưng của hân chỉ là sưng qua...Trở về quán trọ trong một mắt,ta và hân sau khi được Ma Y cùng Thiên Y chữa thương liền lăn ra ngủ đến chiều. Tỉnh lại cũng đã trễ lịch trình trở về Ngôn quốc.

-Vương gia,vương phi,ăn cơm trước hay xử lý hai kẻ kia trước?

Ma Y có ý nhắc nhở...ta lúc này mới sực nhớ Nam Cung Diệp cùng Yêu Mị vẫn còn đang bị ta giam giữ.

-Ăn trước đi!

Ta tranh thủ lấy lại năng lượng,vẫn như hổ đói mà vợ vét thức ăn trên bàn,Thượng Quan Tán Lý cũng không còn giữ được vẻ nhã nhặn cất lực cùng ta tránh giành đồ ăn. Cuối cùng cũng xong bữa cơm,ta hài lòng vỗ vỗ cái bụng,cùng lúc đó Song Y đã dẫn hai kẻ tà trời kia tới,bọn họ nhìn thấy ta và Tiểu Tán Lý vẫn bình an vô sự bốn mắt trừng to muốn rớt ra ngoài,thật may là miệng bọn họ đã bị bịt lại,nếu không lỗ tai của ta sớm đã bị thùng mìn nhĩ a.

-Lão công,xử bọn họ thế nào đây?

Thượng Quan Tán Lý không đợi ta nghĩ cách hành hạ đã đem Nam Cung Diệp cùng Yêu Mị gọt thành nhân côn,máu tươi phun ra đầy trần,bị gọt thành như vậy không đau đớn mới là lạ,nhưng thật tiếc là không thể rên la được vì cả hai đã bị bịt miệng. Đúng là thống khổ muốn chết.

-Chắc chắc...Tiểu Tán Lý,người cũng ác quá nha,Yêu Mị người ta đã không còn làm ăn gì được thì ít ra cũng phải để lại tay cho hân hái hoa các cô nương chứ.

-Hừ...như vậy vẫn chưa đủ với hân!

-Dì? Vậy người còn định làm gì nữa?

-Vẫn chưa nghĩ ra!!

-Để ta nghĩ dùm người...Song Y,mang tới đây một thùng mật,sau đó trải đều lên người bọn họ.

-Tiểu Nam,người làm gì?

-Kiến rất yêu mật...nếu bọn họ đã thích hái hoa người ta như vậy thì ta sẽ để cho bọn họ tự mình biến thành bông hoa xem cảm giác bị 'hái' như thế nào.

Nam Cung Diệp cùng Yêu Mị còn đang giãy giụa vì đau đớn cùng thống khổ lại nghe Nam Yên nói như vậy không nhịn được rùng mình một cái...kiến nghe mùi máu hòa với mật rất nhanh sẽ kéo đến ăn tươi bọn họ...này không phải là một kiểu hành hạ cực kì tàn nhẫn sao? Lần này...quả thật bọn họ sẽ phải chết trong tận cùng đau đớn rồi,nếu kiếp sau được đầu thai lại,bọn họ quyết không bao giờ dám đụng đến hai người này...không bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Việc của cha con Nam Cung Toàn cùng Yêu Mị tạm gác lại từ đây,hiện giờ ta đang thông thả ngồi trên xe ngựa lên đường trở về Ngôn quốc,có thể khoảng tối nay sẽ về tới. Quả thật việc buồn chán nhất chính là không có gì để làm,ta hết ăn rồi lại ngủ,không khéo sẽ biến thành đại trư mất a.

-Tiểu thư...người mệt sao?

-Không...

-Tôi hôm qua có phải là có chuyện gì không?

-Dì?

-Người biến mất cả đêm hôm qua,bình thường dù tiểu thư có dậy trễ thì cũng không để đến lúc chiều,và lại sắc mặt người không được hồng hào lắm,nói cho nô tì biết đi,tiểu thư rốt cuộc có gì giấu Đình nhi?

-Này...thật ra cũng không có gì quan trọng,ta không muốn em lo lắng thôi!

-Nơi này Đình nhi chỉ có một mình tiểu thư là người thân,hay là tiểu thư định bỏ rơi Đình nhi?

-Không nha,như thế nào ta lại bỏ mặc em?

-Vậy thì rốt cuộc đã có chuyện gì?

-Tôi qua ta và Thượng Quan Tân Lý đánh nhau với Thập Sát Nhân cho nên có hơi mệt mỏi thôi!

-Cái gì? Đánh nhau??!! Hừm...

-Suyt...!!!!!!

Ta nhanh như chớp tiến tới bịt miệng Vân Đình,nhà đầu này có cần phải kinh ngạc như vậy không a?

-Tiểu thư...tại sao lại đánh nhau? Người là lá ngọc cành vàng,nếu xảy ra chuyện gì,Đình nhi gánh không nổi!

-Ta có bắt người gánh trách nhiệm đâu?

-Nhưng mà lão gia đã căn dặn ta phải chăm sóc cho người,như thế nào lại đi đánh nhau,cho dù người đã thành cao thủ cũng không nên tự tiện đem mạng mình ra đùa giỡn như vậy!

-Nghe rồi,nghe rồi...

-Còn nữa,vì sao về rồi cũng không sai nô tì đến chăm sóc?

-Ai...ta buồn ngủ quá~~! Việc này nói sau nga?

-Hừm...

Bây giờ ta mới ngộ ra Vân Đình cư nhiên là một bà cụ non,lúc nào cũng lải nhải như thế này quả thật là rất phiền...ta khẽ nhắm mắt lại giả vờ như đang ngủ,kí ức của buổi tối hôm qua bất chợt lại xuất hiện trong đầu óc. Ta và Thượng Quan Tân Lý cùng dựa vào nhau trên cỏ xanh,đom đóm lập lòe tỏa sáng...cùng nhau nói chuyện đến hừng sáng mới trở về. Lúc Tiểu Tân Lý nhắc đến Hoàng đế Ngôn quốc Thượng Quan Cách ta rất tức giận,cùng là huynh đệ nhưng tên hôn đản hoàng đế kia cư nhiên đem lão công của ta ra làm con cò,đem hết mọi trách nhiệm đổ lên đầu hần,bắt hần đi chinh chiến xa trường...cuối cùng lợi ích nghiêm nhiên vẫn thuộc về Thượng Quan Cách. Tâm tư hoàng đế là thứ khó dò nhất trên đời,lần này trở về Ngôn quốc,ta không tin hần sẽ không đem ta ra sử dụng như một thứ công cụ. Bí mật chế tạo vũ khí kia...hần nhất định sẽ tìm cách bắt ta dâng lên. Hừ...nếu bây giờ ta không phục theo con hồ đang an tĩnh kia mà trực tiếp tiến lên đánh cho nó một trận thì sẽ ra sao nhỉ?

-Tiểu Nam,người già ngủ cũng quá không chân thật đi?

Giọng nói khàn khàn mang theo ý cười của Thượng Quan Tân Lý cất lên,tiếng nói trầm thấp từ tính,mùi hương của nam nhân lượn quanh...

-Ách...

-Thế nào?

-Sao người biết ta già bộ ngũ?

Thượng Quan Tân Lý không trả lời mà trực tiếp đưa bàn tay như bạch ngọc chạm vào đôi mày đang cau có kia.

-Cái này tổ giác người...

-.....

-Đang suy nghĩ cái gì?

-Chỉ là vài vấn đề nhỏ...uy...sao ngươi vào đây??"

-Ta vào xem ngươi đang làm gì.

-Ngươi ở đây nghỉ ngơi với ta đi,vết thương kia tuy chỉ suột nhẹ nhưng cũng phải tránh cử động,nếu không sẽ để lại sẹo rất khó coi!

-Lo lắng cho ta sao?

Thượng Quan Tấn Lý lần đầu tiên cười đến mức danh kị điều như vậy,bạc môi khẽ gọi khẽ mở làm lộ hàm răng trắng đều...ta ngây ngốc nhìn hắn,như thế nào lại cười đẹp đến như vậy a? Thật là làm ta ghen tị chết đi được.

-Tiểu Nam,ta đang nghĩ ngươi là đang bị ta mê hoặc đi?

-Hừ...ai bị mê hoặc?

-Thật không sao?

-Này...ngươi định làm cái gì?

-Mê hoặc ngươi!!!

.....Ta là bức mình phân cách tuyến.....

Một chiếc xe ngựa xa hoa vừa đỗ đến kinh thành của Ngôn quốc,người người tập nập chen chúc nhau đến xem...Này nhất định bên trong xe chính là vị Vương phi thân kị kia a. Ở Kinh thành không ai là không biết chính vương phi của Nhị Vương gia đã thiêu rụi cả hoàng cung Ngọc quốc chỉ trong một đêm,góp cho Hoàng thượng chiếm được một nửa mảnh đất trù phú của Ngọc quốc...Nữ nhân mưu lược như nàng, trên đời này quả thật rất hiếm nga.

-Nhị vương gia quả thật là có phúc,có thể cưới được một kị nữ như vậy nha!

-Đúng,đúng...xem ra lần này Ngôn quốc chúng ta liên kết với Chu quốc quả không uổng công!

“.....”

Đường về càng ngày càng được rút ngắn,bây giờ cũng đã sắp chiều...ta từ trong giấc ngủ nghe tiếng ồn ào liên tỉnh giấc,khẽ vén tấm rèm,ta từ lơ mơ đột nhiên mở to hai mắt...sao xe ngựa của ta lại bị người bao vây nhiều như vậy a? Có khi nào gặp cướp đường không?

-Vương phi đã về tới rồi !

-Vương phi vạn phúc!

“-.....”

Ta ngơ ngác quay sang Thượng Quan Tấn Lý tìm câu trả lời,này rốt cuộc là sao đây?

-Tới kinh thành của Ngôn quốc rồi,bọn họ là đang chào ngươi!

Thượng Quan Tấn Lý nhàn nhạt mở miệng ,lão bà của hắn bây giờ đã trở thành đại nhân vật ở Ngôn quốc rồi a.

-Dì? Làm sao biết ta mà chào?

-Ở Ngôn quốc danh tiếng ngươi đã bay xa rồi !

-Hô...như thế nào lại trở nên nổi tiếng như vậy?

-Nếu ngươi không thiêu cháy hoàng cung của Ngôn quốc thì sự tình bây giờ có lẽ sẽ khác !

-Ra là vậy!?

Quá khứ lại bắt đầu tái hiện...Hạ Tu Lý Phong,a di đà phật...ngươi ra người thiên cổ rồi thì cũng đừng oán trách lão nương ta đây ăn ở ác nhân thất đức a,ta đã cảnh báo ngươi rồi,là do ngươi không chịu nghe...đừng đến tìm ta đòi nợ nga.

-Tiểu Nam,che mặt lại,ta đưa ngươi lên kiệu!

-Gi? Sao lại lên kiệu?

-Là nghi thức đón Vương phi!

- Tại sao phải che mặt?

- Mặt của người chỉ có ta mới có thể nhìn, những kẻ khác không được!

-?! ta 囧

Thượng Quan Tán Lý, người cũng quá ích kỉ rồi nha.

Sự thật chính là hấn sợ kẻ khác nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng sẽ sinh tà tâm, nàng chỉ có thể là của hấn. . .hấn sẽ không để cho nam nhân nào cướp nàng đi. Vì vậy Thượng Quan Tán Lý đã hạ lệnh tối cao, gặp người khác nhất định bắt nàng phải che mặt.

-Tối rồi, Tiểu Nam, đây là Vương phủ của ta!

-Ta lắc lư từ trong kiệu bước ra...trước mắt là một viễn cảnh cực kì thanh tao cùng trang nhã. Trước cửa phủ đề chữ ”Bạch Mai phủ” uốn lượn, nét chữ như rồng bay phượng múa uyển chuyển. . . Quả thật là không tưởng tượng được sự rộng lớn ở bên trong. . .ta không thể nào diễn tả bằng lời nói. . .quả nhiên cái tên Bạch Mai kia rất hợp với nơi này, cảnh vật xung quanh nhìn đâu cũng thấy toàn bạch mai trắng tinh như hoa tuyết. . .khí chất của Thượng Quan Tán Lý hòa hợp với nơi này tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ không sao tả được. Nhìn hấn giống như một vị tiên nhân thanh trần thoát tục, vô cùng thuần khiết cùng hoàn hảo. Ta vốn không am hiểu Văn Học cho nên diễn tả nơi này chính là hạ thấp giá trị của nó, thà thường thức còn hơn ==”.

.....

Tất cả mọi người trong phủ đều tập trung trên người vị vương phi kia, vì vương gia rất khó tiếp cận cho nên bọn họ chỉ dám cung kính từ đằng xa mà len lén nhìn. . .mọi người đông loạt trở mắt. . .thì ra ngoài vương gia còn có người thứ hai có màu tóc màu đặc biệt đến như vậy, ở phía xa có một huyết y nữ tử che mặt ,mái tóc tím ánh bạc trải dài đến thắt lưng tỏa lên vẻ kiêu mi, dáng người nhỏ xinh đứng giữa rừng bạch mai giống như tiểu tiên nữ. Ánh mắt của nàng chợt chuyển đến, phượng mẫu sóng sánh, mi mục thanh tú, kiêu nhân từ trong đôi mắt kia toát ra mạnh mẽ, dù nàng đang che mặt, nhưng nhất định, bên trong tấm sa lụa kia chính là khuôn mặt của một vị nữ nhân động lòng người.

- Theo ta!

Thượng Quan Tán Lý bẻ một nhánh bạch mai trao cho ta, bàn tay của hấn rất tự nhiên lấy khóm hoa nhỏ còn lại cài vào tóc ta.

- Vì sao Bạch Mai có thể nở vào mùa này?

Ta rất khó hiểu, nơi này tại sao có thể trồng nhiều mai như vậy? Và lại mùa này đâu phải là mùa hoa nở?

-Đây là giống Bạch Mai nở xuyên suốt bốn mùa, sự phụ ta lúc còn sống đã lai ra được.

- Sự phụ người là ai?

- Là một vị cao nhân đắc đạo tên là Sơn Cửu Đình!

Ta thực sự rất muốn biết vị cao nhân đã khuất đó là ai nha, là ai mà có thể dạy hấn trở thành cao thủ như vậy?

- Tiểu Nam, nơi này là chỗ ở của người!

Ta theo ánh mắt của hấn nhìn vào biệt viện bên kia. . .Hồng Đào Cư?

Ách. . .như thế nào nơi này lại chỉ toàn hoa đào? Vương phủ của hấn quả rất khác người.

- Mẫu thân ta khi còn sống đã từng ở đây, trước lúc ra đi, người dặn ta. . .khi tìm được nữ nhân của mình, nhất định phải để cho nàng ở nơi này!

Ta im lặng không nói, nơi này so với bên ngoài lại càng tao nhã vạn phần, Hồng Đào? Tên quả thật vô cùng thích hợp, hoa đào nơi đây không cần đến mùa xuân mới nở, hoa tàn lại nở. . .

- Người sao vậy?

Thượng Quan Tán Lý thập phần lo lắng nhìn ta, nơi này trong trẻo thanh tĩnh đến mức làm lòng người tựa như tờ giấy trắng.

- Không sao, chỉ là môi chân thôi!

- Vào trong đình nghỉ ngơi đi, ta sai người đến sửa sang lại nơi này!

- Ân. . .

Đây là cái đình à? Ta thật muốn đổi tên thành “nhà mini”. Bên trong có nhuyễn tháp, có rèm châu, có cả bàn trà, như thế nào gọi là đình?

- Hoàng thượng biết chúng ta đã về cho nên tối nay sẽ mở yến tiệc, người nghỉ ngơi, tối nay sẽ phải bận rộn rồi!

-Được rồi,tôi tính đi,bây giờ là chiều...

-Ngươi hảo tính dưỡng,ta phải đi làm một số việc!

-Đi? Ngươi mới trở về thì có việc gì phải làm a?

-Ta đi vắng lâu,ở vương phủ có rất nhiều chuyện cần ta giải quyết!

-Hừm...

-Bảo bồi ngoan,tôi ta đến mang ngươi vào cung!

-Biết rồi!

-Còn nữa,phải luôn che mặt,không được để cho bất cứ ai-trừ ta nhìn thấy mặt ngươi!

-Biết rồi!

-Tốt,ta đi!

Này thật sự là hành hạ người nha,mới vừa trở về đã phải vào cung ra mắt. Đã vậy còn phải nghe lời Thượng Quan Tấn Lý che mặt,nóng chết đi ~. Ta xoa rêm lại,nhắm mắt dưỡng thân...nhưng thật ra là đang suy tư. Hình như người trong vương phủ có vẻ rất sợ Thượng Quan Tấn Lý...hắn đi qua mọi người đều cúi mặt,thậm chí có người còn run lên. Như thế nào lại vậy a?

Lúc vào còn có một người tự xưng là Lục quản gia cung kính chào ta,hình như chỉ có một mình ông ta là có can đảm đến gần Thượng Quan Tấn Lý như vậy,còn lại nha hoàn cùng gia đình chỉ dám len lén nhìn. Haiz...ta và hắn có phải là quái vật đâu. Nhưng đến được nơi này cũng đã quá mệt mỏi rồi,suy nghĩ cái quái gì nữa chứ,đánh cờ với Chu Công một chút.

Không biết...tiệc hoàng cung tối nay là cái tư vị gì...

Hồng Đào cư...

Trên ghế ngồi ở chính điện thấp thoáng một bóng dáng nhỏ xinh đang rất không có hình tượng dùng tay thái nhỏ vào miệng. Nàng vận một bộ huyết y cầu kỳ,cổ,tay áo cùng chính giữa trường sam thêu hoàng kim hoa mai ánh lên kim tuyến,thắt lưng vẫn đai hình cánh bướm điểm lựu màu trắng nhẹ nhàng rủ xuống chân váy. Đầu nàng được búi khéo léo thành từng lọn,bên trái cài một nhánh hồng phấn mầu đơn,phía trước trăm phượng rủ xuống trán,phần tóc còn lại tự do uốn lượn đến thắt lưng. Cả người nàng nhìn như một con búp bê hoa mĩ,toát lên khí thế bề ngễ lãnh lệ khiến người ta không thể nào rời mắt được...

...***...***...***...

Con bà nó chứ,bắt ta đợi đến chừng nào đây? Khi không lại tổng cái bộ đồ nặng chết người này lên người ta,có phải là muốn ta giảm chiều cao không hả? Tâm trạng ta lúc này phi thường khó chịu,Thượng Quan Tấn Lý rời đi chưa được bao lâu ta đã bị mời dậy chuẩn bị cho yến tiệc,càng bức mình hơn nữa là hạ nhân đem đồ vào nhưng tuyệt nhiên không có kẻ nào đến gần ta trong phạm vi một trượng,Vân Đình nói tất cả là do Thượng Quan Tấn Lý ra lệnh...thành ra bây giờ chỉ có Vân Đình cùng Nha Linh hầu hạ ta,nhưng kẻ khác đều tự động rời khỏi Hồng Đào Cư.

Đương lúc ta đang nhàm chán ngồi chơi trò thái nhỏ vào miệng thì nhân ảnh của Thượng Quan Tấn Lý dần hiện rõ,hắn ung dung tiêu sái bước vào chính điện, phong thái tao nhã vạn phần. Ta nhìn hắn thiếu chút nước rớt nước miếng ra ngoài...thật là đẹp a,như thế nào lại mĩ như vậy?

Hắn vận một bộ hắc y thêu hình bạch long,bên ngoài khoác trường bào cổ cao màu trắng,chân mang ủng nam hoàng kim,thắt lưng đai bản dát huyết ngọc. Mái tóc bạch kim được vấn nhẹ tinh tế,trên búi tóc cài đũa trăm...Cảm giác thật giống như lúc đầu ta gặp hắn...phi thường giống tiên nhân thanh trần thoát tục,mĩ đến làm cho người ta không dám chạm tay vào.

Mà Thượng Quan Tấn Lý lúc này cũng không tránh khỏi kinh diễm khi nhìn thấy kiều nhan rung động lòng người kia,yêu mị nhưng trong sáng,phảng phất nét cao ngạo khó gần. Hoàng bào của vương phi,quả nhiên chỉ có nàng mới có tư cách mặc nó...cũng chỉ có nàng mới có thể khoác nó lên người.

-Khụ...khụ...

Nha Linh ho nhẹ một cái,hai vợ chồng nhà này thật là...

-Vương phi,nô tì xin phép cáo lui!

-Khụ...ân,ngươi cùng Vân Đình ra ngoài đi!

-Dạ!

Thượng Quan Tấn Lý không nhanh không chậm bước đến chính điện,ánh mắt thủy chung không rời khỏi người nàng giây phút nào.

-Uy...đừng nhìn ta như vậy!

Ta xấu hổ quay mặt chỗ khác,nhìn cái gì mà nhìn a,thường ngày hấn nhìn không đã sao?

-Hôm nay ngươi nhìn rất khác,quả nhiên có phong thái của vương phi!

Trời ạ,tà thề rằng hấn mà biết lúc này ta chơi trò thái nho vào miệng nhất định sẽ tức hộc máu vì câu nói trên a. Nhưng rất may là hấn không có nhìn thấy,a di đà phật.

-Vì sao hạ lệnh bắt mọi người cách ta một trượng?

-Không cho phép kẻ nào đến gần vương phi của ta,chỉ có bốn vương mới được nhìn người!

-Người...bá đạo!!!

-A...sao ta lại không nghĩ vậy?

-Còn nữa,ta không che mặt có được không?

-Tất nhiên là...không được!

-Vì sao? Trời rất nóng nha!

-Ta đã nói rồi,chỉ có ta mới được nhìn người,hạ nhân bên ngoài đều không được nhìn.

-Nếu nhìn thì sao?

-Ta nhất định sẽ móc mắt tên đó ra!

-Ách...người quá đáng nga,lúc không có ai không lẽ cũng bắt ta che mặt?

-Ta sẽ dọn đến Hồng Đào cư ở cùng với người,cho nên...chỉ lúc nào có ta mới được hạ khăn che mặt xuống!

-Dĩ? Vậy một lát nữa đến hoàng cung,không lẽ người cũng bắt ta...

-Phải che mặt!!!

Ta kháo,chỉ chừa hai con mắt thì làm ăn được gì a? Nhưng bắt quá nhìn điệu bộ hấn nghiêm túc như vậy ta cũng không tiện phản kháng. Nam nhân này đến cùng là bá đạo hay là lo lắng cho ta đây?

Câu trả lời là cả hai,Thượng Quan Tán Lý lo lắng sẽ có kẻ không biết điều mà động đến lão bà của hấn. Lại càng không muốn nằng tiếp xúc với người ngoài,vì tiệc hoàng cung là bắt buộc cho nên hấn mới miễn cưỡng.

-Đi thôi!!

-Uy...hoàng bào này thật nặng ta không đứng lên nổi!

-.....

-Còn không đỡ ta đứng lên?

Thượng Quan Tán Lý nắm lấy bàn tay nhỏ đang vươn ra,tay còn lại khẽ đỡ thắt lưng của nàng. Hấn cũng không quên lấy tấm lụa mỏng che đi mặt nàng. Vì Vương phủ cùng với hoàng cung không xa cho nên có thể đi kiệu. Khi đến nơi,chỉ còn thừa thớt vài người đang vội vã tiến vào...bọn họ cũng không quên cúi đầu thi lễ với Thượng Quan Tán Lý.

Hoàng cung Ngôn quốc cũng không mấy sai biệt với Chu quốc,đều rộng lớn như nhau...Thượng Quan Tán Lý dẫn ta đi theo đường nhỏ trái sỏi trắng,qua mấy chục căn phòng cuối cùng cũng tới được chính điện. Ta ngửa cổ nhìn xung quanh,bên ngoài được trang hoàng vô cùng lộng lẫy,đèn lồng được xếp đầy treo trên các thanh cột,các bậc thang cũng được trải thảm gấm,hai bên cột khắc hình long phụng uy nghi cổ kính,thật tiếc là không có máy ảnh...nếu không ta đã chụp vài tấm làm kỉ niệm rồi a.

-Tiểu Nam,đừng nhìn lung tung nữa!

Tiếng gọi của Thượng Quan Tán Lý kéo hồn ta nhập lại xác,ta sửa lại bộ dáng cao ngạo ngẩng đầu, ưỡn ngực...cùng Thượng Quan Tán Lý tiến vào bên trong. Dù sao đây là lần đầu tiên ta tham gia yến tiệc cung đình,mà đã là tiệc cung đình nhất định sẽ tề hợp đầy đủ quan văn tướng võ của Ngôn quốc,thật khổ cho ta a ,đối mặt với những người đó sẽ phải dùng thái độ như thế nào đây? Cung kính? Kẻ bề trên?...

Đại diện lúc này vô cùng ồn ào,tiếng hàn huyên cùng tiếng chén đĩa va chạm lẫn át mọi thứ. Hoàng đế Ngôn quốc cùng Hoàng hậu ngồi trên long ý hướng

xuống mọi người chúc rượu. Nói là yến tiệc mừng chiến công của Vương phi nhưng thật ra còn có thêm mục đích khác...Thượng Quan Cách định mượn cơ hội này để làm mờ mắt thái tử nước Sa Lạc, một nước nhỏ lân cận Ngôn quốc, hồng bắt Sa Lạc xưng thần. Mà thái tử Sa Lạc hiện đang được mời làm khách, đây chính là dịp tốt.

Nhất thời, mọi người trong đại điện đều hướng đến phía cửa chính...Nhị vương gia đang nắm tay một huyệt y nữ tử bước vào, mà vị nữ tử này...nhất định là vương phi. Vì nàng đeo mạng che mặt cho nên chỉ nhìn thấy được đôi phượng mâu hẹp dài thiên kiều bá mị, đáng người là lướt ngạo nghễ, ngoài ra không nhìn thấy gì khác, cho dù cố gắng xem dưới lớp lụa kia là cái loại nhan sắc gì...nhưng vẫn không tài nào nhìn thấu. Mọi người bắt đầu bàn tán, vị vương phi này vì sao lại che mặt a? Không lẽ là xấu nữ?

Vị thám giám đưa ta cùng Thượng Quan Tấn Lý đến ngồi ngay bên cạnh hoàng đế, ngoài ra còn có một vị nữ tử nhan sắc mị hoặc, thân mặc phượng bào, đáng vẻ uy nghiêm... này nhất định là hoàng hậu trong truyền thuyết rồi.

-Thần thiếp tham kiến hoàng thượng cùng hoàng hậu, hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế, thiên thiên tuế!!!

Ta học theo phim cổ trang cúi đầu vãn an hoàng đế Ngôn quốc, nhưng tuyệt nhiên không quỳ xuống. Người làm ta quỳ xuống duy nhất chỉ có một mình phật tổ thôi a.

Thượng Quan Cách cũng không để ý đến chuyện lễ nghi, vị vương phi này không phải hạng tầm thường, nàng mang thân phận Mị Vũ Câu Hồn Ảnh đã làm hấn kinh thiên động địa lắm rồi...hắn cũng không muốn đối nàng, hắn cũng chưa muốn chết dưới Tam Bảo Đại Sát.

-Vương gia, vương phi khách sáo rồi, mời ngồi!

Hừ...Thượng Quan Cách, ta sẽ nhớ kĩ cái tên này...hắn có thể xem huynh đệ mình như con cò, nhưng với ta tuyệt đối sẽ không để mình làm con cò dưới tay hắn.

-Các vị, hôm nay trăm mở yến tiệc để chúc mừng việc chiến thắng Ngọc quốc. Công lao lần này thuộc về vương phi, nhờ sự cơ trí mưu lược của nàng chúng ta mới có được một nửa Ngọc quốc trù phú kia.

-Hoàng thượng quá lời, thần thiếp chỉ là nhờ may mắn!

-Vương phi không cần khiêm tốn, sự việc lần này đều nhờ nàng, trăm nhất định sẽ ban thưởng cho nàng thật xứng đáng!

-Đa tạ hoàng thượng!

Ban thưởng? Còn phải chờ xem có hợp với ta không nữa, nếu không ta nhất định vét hết quốc khố nhà ngươi.

Triều thần lúc này vẫn không ngừng bàn tán, được hoàng thượng ca ngợi cư nhiên lại là một nữ nhân, nhìn thân hình kiều nhược của nàng làm sao có bản lĩnh kia?

-Vương phi, xin cho thần mạn phép hỏi người làm sao có thể đốt cháy cả hoàng cung Ngọc quốc?

Người vừa lên tiếng chính là tể tướng của Ngôn quốc, An Tiêm Tế. Hắn thật sự nghi ngờ hoàng thượng nói quá. Nhưng bề ngoài lại giả vờ khâm phục cùng tò mò. An Tiêm Tế có hai nữ nhi, một đã được gả cho hoàng thượng làm hoàng hậu- An Tiêm Nguyệt, dưới thế lực hùng mạnh như vậy, hắn cư nhiên không coi ai ra gì... vốn định để cho nữ nhi thứ hai kết thân cùng vương gia, làm lớn mạnh cùng khuếch trương thế lực nhưng không ngờ hoàng thượng lại có chủ ý khác, Sai Nhị vương gia sang Chu quốc cầu thân. Nhị vương gia tính tình lạnh nhạt xa cách không ngờ lại đồng ý. Từ đó An Tiêm Tế thăm xem nữ nhân kia như cái gai trong mắt.

-Ý vị đại nhân kia là không tin năng lực của ta?

Lão già chết tiệt kia thoạt nhìn đã không mấy thiện ý với ta còn giả vờ cung kính. Hừ...hoàng cung đúng là nơi lừa đảo, mọi người lại cùng thi nhau diễn kịch...nhảm chán.

-Thần chỉ là thắc mắc, vương phi là nữ nhân đa mưu túc trí, có thể làm những việc thần kì như thế quả là thế gian khó tìm được người thứ hai!

Ý của hắn chính là ngươi chỉ là một nữ nhân, có thể làm những việc như vậy được sao?

-Đa mưu túc trí ta không dám nhận, còn việc kia...cả hoàng cung Ngọc quốc đã ra tro như vậy rồi ngài còn có gì nghi ngờ sao?

Xem thường ta sao? Lão nhân gia này không biết là ai, tại sao lại có thái độ như vậy?

-Thần không dám!

-Xin hỏi cao danh quý tánh của đại nhân?

-Thần là tể tướng An Tiêm Tế, ra mắt Vương phi!

Ngu cũng biết được lão già kia nhất định là cố ý đảo ngược câu nói, muốn thị uy ta sao? Cố tình xếp vương phi phía sau tể tướng?

- Thân làm vương phi còn nhiều sợ sốt, mong mọi người chỉ bảo!

Mặc kệ hần đi, miễn hần không đụng ta, ta liền thương tình cấp cho hần đường sống. Ta có chút dễ tính, nhưng mà... Thượng Quan Tán Lý ngồi kế bên ta sớm đã tỏ ý khó chịu...

- Uy... đừng tức giận!

- Hần dám thị uy người, xem thường bốn vương ta, làm sao không tức giận?

- Chờ đến lúc thường tiệc ta liền cho hần biết tay! Người cứ chờ xem kịch hay đi a!

Ta nháy mắt với Thượng Quan Tán Lý, hắc hắc... lần này tể tướng sẽ làm cho mọi người một phen kinh hãi nha.

Thượng Quan Tán Lý nhìn điệu cười ma quỷ của Nam Yên không khỏi rung mình một cái, tiểu quý này định giờ trò gì nữa đây?

.....

Cuối cùng cũng bắt đầu thường tiệc, mọi người lần lượt đi lên kính rượu, nói là vì “chúc mừng chiến công của vương phi”, chẳng biết bọn họ thật tâm có thành ý mời rượu hay là muốn xem khuôn mặt của ta dưới tấm màn đây. Triều đình quả là nơi nhảm chán, người thì giả vờ kính trọng, người thì tỏ vẻ ghen ghét. Ta giả vờ đi xuống phía dưới trò chuyện... nhưng mục đích lại nhắm tới An lão đầu-An Tiêm Tế. Hôm nay phải cho lão già cò trắng ta mới có thể hả dạ nổi.

- Ta có vinh hạnh mời An Tể tướng một ly rượu không a?

An lão đầu nhìn chăm chăm như muốn tìm xem ta có chứa ý đồ gì với hần không, nhưng rất tiếc, bộ dáng thành khẩn cùng tươi cười của ta làm hần muốn tìm cũng không tìm được. Ta đưa chung rượu làm thành bộ dáng mời, hần chần chừ trong giây lát rồi lại nói những lời hoa mỹ mĩm ói.

- Được vương phi mời rượu là vinh hạnh của lão thần, cung kính không bằng tuân mệnh, mời!!!

Ly rượu vừa chạm vào nhau, ta khẽ nhếch mép, ung dung uống hết rượu thơm bên trong. Haha... An lão đầu, người chết chắc.

An Tiêm Tế uống rượu xong liền cười lấy lệ, này chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân, việc gì hần phải sợ nàng ta chứ. Nhưng rất nhanh sau đó, bụng hần truyền đến một trận ngọt ngát, giống như có thứ gì đó đang sôi trào...

Trong giây lát, cả đại điện một mảnh im lặng như tờ. Một tiếng “bùm” mạnh mẽ vang lên mang theo hương vị khó ngửi tràn đầy, chúng đại thần che mũi, vội vã giải tán nơi khác...

Mà nơi xuất phát âm thanh mắt kia lại chính là từ tể tướng. An Tiêm Tế khuôn mặt giờ này đã đỏ lên tới mang tai... sao hần lại có thể đánh rắm to như vậy trước mặt nhiều người? Thật vô lý.

Mọi người đều tỏ thái độ không thể tin được nhìn vào tể tướng, sau đó lại đồng loạt che miệng, bộ dáng bên ngoài như thông cảm nhưng bên trong thật ra đang thống khổ muốn chết, nhin cười như thế này chắc sẽ bị nội thương mất.

- Chắc chắc... tể tướng, ngài ăn quá nhiều rồi nha, hệ tiêu hóa của ngài chắc là lên tiếng phản đối rồi!

Ta không ngại miệng buông lời chế giễu, haha... mắt mặt, thật mắt mặt... để xem sau này lão còn mặt mũi nào gặp mọi người.

Sắc mặt của tể tướng từ đỏ lựng chuyển sang trắng xanh, sau cùng là tái mét... hần ôm bụng, mi tâm cau lại...

- Hoàng thượng... xin phép... cho thần rời đi một chút!

- Ách... tể tướng cứ tự nhiên!

Lời vừa nói xong, An Tiêm Tế liền ôm bụng chạy thẳng ra khỏi đại điện, đến khi không còn thấy bóng dáng hần đâu nữa mọi người đều không tự chủ được mà cười một trận long trời lở đất. Hoàng thượng cũng không nhịn nổi liền cười đến sái quai hàm... chỉ riêng hoàng hậu cùng một vài vị nhân gia khác sắc mặt trở nên rất khó coi.

Ta chỉ tỏ một ý trào phúng nhưng bên trong sắp nội thương tới nơi. Thượng Quan Tán Lý cũng vô tình tỏ ra tiểu ý, này nhất định tám chín phần là nương tử của hần bày trò rồi.

Ta trở về chỗ ngồi, lại nhìn sang Thượng Quan Tán Lý nháy mắt một cái... thế nào, ta không nói ngoa chứ, lần này nhất định là vất lão đầu kia thành con khô mực nha, haha...

Thượng Quan Tán Lý ý cười càng dâng cao, nằng quả nhiên lợi hại, quý không biết thần không hay hạ thuốc vào rượu của An Tiêm Tế.

Trên thực tế, trên tay ta có đeo một chiếc nhẫn, mà mặt của nó hình tròn, bên trong rỗng ruột, bên ngoài lại có những lỗ nhỏ li ti... ta âm thầm bỏ thuốc xổ cực mạnh vào bên trong. Đến lúc hai ly rượu chạm nhau ta liền hạ ngón tay xuống cho thuốc rơi vào ly của An Tiêm Tế [vâng, bây giờ thì chúng ta đã biết ai là nạn nhân đầu tiên của thuốc xổ =="]

Đại diện sau khi trải qua một trận cười kinh điển bắt đầu ổn định lại. . . xem ra lần này An Tề tướng khó mà giữ được mặt mũi rồi.

- Các vị, việc kia. . . khụ, chúng ta nên gác lại, sự việc kia quả là ngoài ý muốn, trăm thay An Tề tướng tạ lỗi với mọi người!

- Hoàng thượng chớ bận tâm!

- Đúng vậy a!

“.....”

- Sa Lạc thái tử, thật xin lỗi!

- Không sao. . . !!

Thượng Quan Cách hướng quyền đến vị trí phía sau ta, trí tò mò bắt đầu nổi lên, ta quay đầu ra sau nhìn xem thái tử Sa Lạc là ai, chỉ thấy gần chỗ của ta và Thượng Quan Tấn Lý có một nam nhân da ngăm, kiểu cách ăn mặc khá giống người Ấn Độ. . . khuôn mặt hài hòa thanh tú, này chắc là khách mời a.

Sau khi thỏa mãn trí tò mò ta liền quay sang tấn công mớ thức ăn trên bàn.

- Khụ. . .

Thượng Quan Tấn Lý khề ho nhẹ một cái nhắc nhở, nàng có thể dừng giờ bộ dạng hồ đồ ở nơi này được không?

Ta nhìn liền hiểu hẳn muốn nói gì, chặc. . . thức ăn ngon như vậy mà chỉ có thể từ tốn gắp từng miếng nhỏ, quả là bức chết ta. . . vì giữ thể diện, cố gắng nhịn xuống vậy.

Sau khi thưởng tiệc xong lại đến màn ca vũ, mấy mươi cái mỹ nhân ở trên sàn uốn lượn mềm mại, y phục tung bay theo từng điệu múa, thật tiếc, vào mắt ta lại trở nên nhàm chán.

- An Tiêm Như xin phép chuộc lỗi vì chuyện lúc nãy, mong hoàng thượng cho phép!

Ta ngẩng đầu nhìn người vừa mới phát ngôn, chỉ thấy một nữ nhân ăn mặc hoa lệ, mắt to da trắng, miệng nhỏ chúm chím. . . Bất quá tên của nàng ta là gì nhỉ? An Tiêm Như? Ha. . . như thế nào lại trùng họ?

- Được rồi, trăm không để tâm chuyện đó!

- Vậy mong hoàng thượng cho phép thần thay mặt phụ thân đàn một khúc, xem như là chuộc lỗi!

- Hoàng thượng, thiếp thấy như vậy cũng được!

- Hoàng hậu đã nói như vậy, ta cũng không có ý kiến!

- An Tiêm Như đa tạ hoàng thượng!

Ta kháo, nữ nhân kia là nữ nhi của An Tiêm Tế? Không những vậy nàng ta còn vừa nói vừa nhìn lão công của ta, đáng về e thẹn như đang nhìn tình nhân. Xem ta là cái gì a? Không khí sao? Con bà nó chứ, nàng ta nhất định là có tình ý với Thượng Quan Tấn Lý rồi. Lại còn trừng liếc ta nữa chứ. Đúng là cha nào con nấy. . . đều khó ưa như nhau. Hừ. . . đã như vậy đừng trách sao cô nãi nãi ta nhân tiện đem hai người các ngươi xử cùng một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

An Tiêm Như nhẹ nhàng đặt móng ngồi trên sàn, bàn tay nhẹ nhàng thử thanh âm của dây đàn. Ánh mắt lại hướng về Thượng Quan Tấn Lý, nhưng chàng hoàn toàn chỉ lo nói chuyện với nữ nhân kia. Đáng chết, vị trí kia đáng lẽ ra bây giờ đã là của nàng, liên kết cái quái gì chứ, nàng âm thầm nghiêng răng nhìn nữ nhân che mặt kia cùng hoàng thượng, đều là do hai người này cản đường nàng.

Ta nhìn Thượng Quan Tấn Lý bằng ánh mắt nghiên cứu, lại nhìn đến hướng của An Tiêm Như, nàng ta đang nhìn hẳn với ánh mắt tương tự, mà hẳn lại hoàn toàn không nhìn đến An Tiêm Như, dù chỉ là vô tình.

- Tiểu Tấn Lý, khai mau, vì sao An Tiêm Như lại nhìn ngươi bằng ánh mắt như vậy?

- Ta không biết!

- Còn nói không biết? Người với nàng ta có quan hệ gì?

- Không quan hệ!

- Phải không?

- ...Lúc trước An Tiêm Như tưởng mở lời muốn ta lấy nàng ta, nhưng ta không đáp ứng!

- Thảo nào...

An Tiêm Như lại tiếp tục liếc xéo ta, ánh mắt vừa khinh bỉ vừa căm tức, mặt mày nó chứ... nếu không phải là đang ở hoàng cung ta đã sớm móc lõi con mắt của nàng ta ra rồi.

Tiếng đàn bắt đầu cất lên, thanh âm nhẹ nhàng mang theo nhớ thương... vào tai ta lại nghe thật chói tai, định mượn đàn tỏ tình sao?

Những kẻ trong đại điện đều vênh tai lên thường thức chăm chú, chỉ có ta chán ghét ngồi lơ đãng gắp thức ăn, Thượng Quan Tán Lý sớm đã mọc rễ rồi.

Tiếng đàn vừa dứt, mọi người đồng loạt vỗ tay, những tiếng trầm trồ khen ngợi, các vị tiểu thư khác đều nhìn An Tiêm Như bằng ánh mắt vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ làm nàng ta càng thêm kiêu ngạo, tiếng đàn của nàng xưa nay là đệ nhất thiên hạ, thử hỏi không ai mà không ngưỡng mộ? Nữ nhân kia chắc chắn đang tức tối...

- Tầm thường!

Mọi người đều trở mắt nhìn về phía người mới phát ra lời nói kia, chỉ thấy trên đại điện, vị vương phi che mặt kia ánh mắt bình thản, bộ dáng nhàm chán...

An Tiêm Như vốn đã không vừa mắt với nữ nhân kia, bây giờ tiếng đàn của nàng lại bị nàng ta xem thường, trong phút chốc khuôn mặt trở nên hung tợn, không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi

- Xin hỏi, tiếng đàn của ta tầm thường thì tiếng đàn của vương phi là phi thường?

- Thử sẽ biết!

- Vậy xin mời!

Ta bộ đáng lo lắng định đứng dậy liền bị Thượng Quan Tán Lý giữ lại, điều đó lại vô tình lọt vào mắt An Tiêm Như... haha... cho người tức chết.

- Vương gia, phiền đưa ta đến đó!

Ta giờ nụ cười mỉa ỏi hướng Thượng Quan Tán Lý làm một cái nháy mắt. Hắn bắt đắc dĩ đỡ ta đứng dậy, tay hắn vẫn nắm chặt lấy tay ta đưa đến hướng sân cao. Ta biết rõ vì hắn không muốn ta tiếp xúc với người khác, lại càng không muốn ta làm những loại chuyện này, nhưng hôm nay ta quyết phải làm An Tiêm Như tức chết mới thôi. Dám làm những chuyện chướng mắt như thế này, không cho người bài học thì ta không phải Nam Yên.

Vì Lệ Oan Hôn sư phụ đưa ta là đàn tỳ bà nên ta đổi đàn tranh của An Tiêm Như lúc này thành đàn tỳ bà, lần này xem lão nương ta như thế nào chinh cho các người á khẩu.

Mọi người trong đại điện lại bắt đầu bàn tán, Thượng Quan Cách ánh mắt hiện lên tia chờ xem kịch hay. Đợi không gian tĩnh lặng lại, tiếng đàn tiếp tục vang lên. Nhưng lần này không nhẹ nhàng, không ủy mị như tiếng đàn của An Tiêm Như. Ngược lại, vừa mới bắt đầu đã vang lên tiết tấu chói tai, thanh âm mạnh mẽ hùng hồn như hàng vạn binh mã đang tiến bước, hơi thở mãnh liệt của chiến tranh đang ập tới. Tiết tấu nhanh, chặt chẽ, linh hoạt, đánh thẳng đánh mạnh vào cảm xúc người nghe, tiết tấu ngày càng dồn dập, tiếng nhạc biến ảo ngày càng phức tạp, mọi người đều cố gắng nhìn cho rõ nhưng chỉ thấy bàn tay nhỏ nhắn kia đang lướt như bay trên dây đàn. Tiết tấu dần lại càng nhanh hơn, âm thanh chuyển động lên xuống đột ngột làm cho người nghe cảm thấy vô cùng ghê rợn, giống như đang chìm vào giữa dòng chiến tranh, máu, sát khí, tiếng kêu gào, tiếng hét thảm thương hòa vào tiếng đàn... đến đoạn kết, mọi người rốt cuộc cũng nhìn thấy được bàn tay đang gảy đàn, thanh âm trở nên trong trẻo, giống như được tỉnh dậy sau giấc ngủ dài.

Tiếng đàn kết thúc hồi lâu nhưng đại sảnh tuyệt nhiên không có lấy một tiếng động. Có lẽ đã bị tiếng đàn của ta dọa ngất người. Sư phụ a sư phụ, người dạy ta toàn những tiếng đàn ghê rợn như thế này hại ta không có lấy một điểm giống như thực nữ nha.

- Các vị đại nhân sao vậy?

Ta ân cần lên tiếng hỏi, mọi người bây giờ mới bắt đầu giật mình... một tiếng hít thở sâu vang lên, sau đó là tiếng vỗ tay nồng nhiệt.

- Hay... hay quá!

- Vương phi quả là xuất chúng!

- Không ngờ có người đàn tỳ bà xuất sắc như vậy!

-”.....”

Ta hài lòng nhìn kết quả mình gây ra,tuy không biết bọn họ là tán thưởng thật lòng hay giả dối nhưng hiệu ứng của nó tương đối lớn mạnh hơn của An Tiêm Như.

Ta từ tốn bước xuống sàn cao,ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt đang đỏ lên vì tức giận của An Tiêm Như.

-An Tiêm thư,tiếng đàn của ta như thế nào?

-Hừ...

-Phi thường chứ?

Ta nhàn nhạt mở miệng,phượng mẫu híp lại mang theo trào phúng. Muốn đấu với ta sao? Kẻ đó còn chưa ra đời.

-Vương phi,dừng bước!

-?

-An Tiêm Như tài sơ thô thiển,nay gặp phải cao nhân...muốn cùng được vương phi so một điệu vũ,vương phi thấy như thế nào?

-Không tệ!

-Vậy xin phép hoàng thượng cho thần vào trong chuẩn bị!

-Được!

Thượng Quan Tán Lý sắc mặt bắt đầu khó coi,nàng đúng là người háo thắng,nhưng hẳn thật sự vô phương không chế hành động làm loạn của nàng. Nam Yên,về tới vương phủ người biết tay ta.

Ta đang tìm y phục để múa chọt rùng mình một cái,chắc...là ai đang oán hận ta?

-Vương phi,người vẫn chưa chọn được vũ y sao? Hay là người không định thi với ta?

An Tiêm Như ánh mắt tỏ vẻ chán ghét cùng xem thường nhìn nữ nhân đối diện,bất chợt nhìn đến mạng che mặt,nữ nhân này nhất định là xấu nữ nên mới không dám để cho người ta nhìn thấy mặt mình.

-Đã để An Tiêm Thư phải quan tâm rồi,chi là ta không tìm được y phục nào thích hợp.

-A...ta nghĩ vương phi nên đến mượn y phục của cung nữ thì hơn,bởi ta thấy người mặc nó rất hợp!

Con bà nó,bắt đầu giờ nanh múa vuốt rồi sao? Ta bên trong rất muốn tiến lên, một cước đá cho nàng ta bay ra khỏi đại điện nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ nhàn nhạt.

-Ta thấy thứ đó thích hợp với An tiêm thư hơn ta gấp vạn lần!

-Hừ...nữ nhân kia,ta nói cho ngươi biết,vật liên kết như ngươi thì cũng giống như hạng cung nữ nhỏ nhoi thôi,đừng có lên mặt với ta!

-Vậy sao? Nhưng hình như có vài điều An tiêm thư chưa biết. Thứ nhất,ta ở Chu quốc cũng là nữ nhi của tể tướng. Thứ hai,ta còn được hoàng đế Chu quốc ban cho danh hiệu Nam Yên công chúa,nghĩa là đã hơn An tiêm thư đây đến mười bậc. Cộng thêm thân phận vương phi của ta bây giờ,suy nghĩ bằng đầu gối cũng biết là ai mới giống như hạng cung nữ.

-Tỷ tỷ của ta chính là hoàng hậu,ngươi cao hơn sao?

-Đó là tỷ tỷ của ngươi,không phải ngươi! Đồ ấu trĩ,ta không rảnh đi đấu võ mồm với ngươi!

-Ngươi...

-Ta thì sao?

-Hừ...xấu nữ như ngươi sớm muộn gì cũng bị vương gia cho vào lãnh cung,cứ chờ đi!

-Xấu nữ?

-Không phải sao? Vậy ngươi che mặt để làm gì?

An Tiêm Như bàn tay nhanh chóng chớp lấy tấm mạng che mặt kia,khuôn mặt đắc ý của nàng ta sớm đã biến thành không thể tin nổi. Tóc...tóc tím??? Khuôn mặt của nữ nhân kia hoàn toàn không phải xấu nữ mà còn tuyệt mỹ đến rung động lòng người. An Tiêm Như bụng đầy tức giận,sao lại như vậy

chứ...không thể nào như vậy được.

-Thế nào?

-Người...

Ta nhìn bộ dáng thẹn quá hóa giận của An Tiêm Như không khỏi hả dạ,nhưng rất tiếc,sự việc còn đang chờ nàng ta ở phía trước.

An Tiêm Như tức tối bỏ ra ngoài,một lúc lâu sau tiếng nhạc bắt đầu vang lên,ta đoán có lẽ nàng ta đã bắt đầu múa. An Tiêm Như,bây giờ mới là bữa tiệc dành cho người.

.....

Màn hiển vũ của An Tiêm Như đã kết thúc nhưng tuyệt nhiên rất ít người khen ngợi,bởi vì bọn họ còn đang chờ xem tiết mục của vị vương phi kia. Đương lúc mọi người chờ đến mệt mỏi,một tấm lụa trắng không biết từ đâu lao vun vút tới,vừa vùn quăn trên nóc xà của đại điện. Phía sau là một bóng dáng cũng nhanh chóng phóng theo,hình thành tư thế lơ lửng trên không,mọi người lúc này mới kịp hoàn hồn,theo phản xạ nhìn lên trần nhà.

Một mái tóc tím ánh màu bạc được buộc cao trên đỉnh đầu bằng trăm bạch ngọc,phần tóc còn lại tự do bay lượn trên không trung. Thân hình nhỏ xinh nhẹ như lông vũ,nàng mặc một bộ hoàng y trường bào cổ cao,đại điện không có gió nhưng tuyệt nhiên mọi người vẫn cảm giác trường bào kia đang tung bay,cả người nàng toát lên khí chất tuyệt mỹ vô song,bàn tay phe phẩy chiết phiến càng làm tăng sự đào hoa,chỉ có điều...đôi mắt đã bị che lại bởi một mảnh mẫu đơn lụa bào. Hình dáng này đích thị là vương phi rồi...nhưng nàng lại ăn mặc giống nam nhân thì làm sao múa?

Trường bào khẽ lay động,nàng ở trên không,một tay giữ mảnh lụa đang quăn trên xà của trần nhà,một tay cầm chiết phiến bắt đầu hình thành những đường múa linh động. Tư thế đứng vô cùng tự nhiên như đang ở trên mặt đất,dáng vẻ hào hoa phong nhã,các vị tiểu thư ở đây sớm đã bị mê hoặc đến thất thần. Nếu nàng là nam nhân thì thật tốt biết mấy a.

Từ múa trên không,đột nhiên bàn tay nàng thả lỏng trượt theo đường lụa hướng xuống phía sàn cao,mảnh lụa cũng dần nói lỏng bay xuống sàn,nhưng chưa kịp chạm vào sàn đã tung bay trên không giống như mảnh xà,người điều khiển nó dáng vẻ là lướt,kết thúc điệu vũ,cả người nàng ngửa ra phía sau,tư thế phong tình vạn chủng làm đắm say lòng người.

Đại điện lại một mảnh yên lặng,muốn múa được như vậy,nhất định phải có võ công thâm hậu. Vị vương phi này,rất cuộc là thần thánh phương nào?

An Tiêm Như lúc này đã bốc hỏa,nhanh chóng đi đến sàn cao để tìm cách làm xấu mặt nữ nhân chết tiệt kia,nhưng vừa mới chạm đến bậc thềm liền cảm thấy có thứ gì đó trúng vào cổ chân...bất ngờ bị lệch bước,cả người nàng ngã ra phía sau. Cả đại điện hít vào một cái.

Trong lúc mọi người hoảng hốt,ta không nhanh không chậm dùng vải lụa quăn lấy chân nàng ta,cả người bay sang bên phía đối diện,tien thể lòn tấm lụa qua xà của trần nhà.

Mọi người bị một màn bất ngờ kia làm cho choáng váng...hai mắt mở to,miệng há hốc...An Tiêm Như...nàng ta bị vương phi treo ngược lên trần nhà.

-A~~~~~

Tiếng hét như bò rống của An Tiêm Như vang lên khắp đại điện,cả người nàng ta bị treo ngược lơ lửng trên trần nhà,tóc cùng quần áo đều bị xóc đến nổi không nhìn ra hình dạng,cười chết ta mất.

-Vương phi,người làm gì vậy?

-Thả ta xuống~,a~~~~~

Lúc này tấm vải lụa giống như một cái ròng rọc,ta nhẹ nhàng nói lỏng tay thả lụa đi lên,bên kia An Tiêm Như đang từ từ trượt xuống,gần tới mặt đất,ta hoàn toàn thả tay ra,An Tiêm Như không lường trước được tình huống liền rớt xuống trong tư thế ngã chổng vó.

“Bịch”

“Hít”

Mọi người trong đại điện đều xanh mặt,vương phi tại sao lại làm vậy a?

Ta bây giờ mới giả bộ lo lắng hỏi hải chạy đến gần An Tiêm Như,ánh mắt hồi lỗi cùng úy khuất.

-An Tiểu Thư,thật xin lỗi,ta thấy cô nương sắp ngã,tien đang múa lụa liền phóng ra định giữ người. Nhưng ta không đủ sức kéo người người lại cho nên mới nghĩ ra cách này!

An Tiêm Như lúc này đầu tóc rối loạn,y phục xộc xệch...vì tức giận mà khóc thành tiếng.

-Người...người...người cố ý để ta té ngã phải không?

-Thành thật xin lỗi,cô nương nặng quá,ta giữ mảnh lụa không nổi cho nên trượt tay. Cô nương có sao không? Có cần ta gọi thái y?

-Đừng có giả bộ với ta,ngươi chờ đó đi,sự việc hôm nay ta sẽ nhớ kĩ!!

Nói rồi An Tiêm Như bộ dáng tức giận dậm chân,hùng hổ bước ra khỏi đại điện .Thượng Quan Cách ngồi trên long ý chỉ lo nín cười,cũng không để ý nàng ta đã ra khỏi đại điện lúc nào. Mà An Tiêm Nguyệt hoàng hậu ngồi kế bên sắc mặt đã khó coi đến cực điểm. Vương phi kia vừa xuất hiện liền làm cho phụ thân cùng muội muội nàng phải xấu mặt,sau này thật không biết giấu mặt mũi đi đâu,thanh danh tể tướng trong phút chốc bị hủy hoại. Nữ nhân kia đúng là một cái gai chướng mắt,nếu không đỡ bỏ,sẽ để lại hậu họa khó lường.

-Ai...thật sự ủy khuất cho ta nga,có lòng tốt cứu người lại bị người xem là cố ý!

Ta một bộ mặt ủy khuất hướng An Tiêm Như vừa bỏ chạy than thở nhưng trong lòng đang cười haha khi thấy nàng ta gặp họa.

Mà Mọi người trong đại điện lúc này đã hoàn toàn ngây ngốc,vị vương phi này thật là một kì nhân a,như thế nào lại có mái tóc màu tím bạc tuyệt mỹ đến như vậy? Tuy đôi mắt có bị che đi nhưng xem ra hoàn toàn không phải xấu nữ,nếu kết hợp lại,nhất định là một mỹ nữ.

.....

Yến tiệc cuối cùng cũng kết thúc,ta và Thượng Quan Tán Lý hành lễ với hoàng thượng xong liền lên đường trở về .Nhìn khuôn mặt đang muốn bốc hỏa của hần...ta có cảm giác mình giống như trẻ em làm sai đang sợ bị trách phạt.

-Này...giận ta sao?

-Hừ...

-Là do An Tiêm Như thách đấu với ta,ta đâu có cố ý...

-Ngươi từ chối không được sao?

-Nếu là ngươi,ngươi nhất định sẽ hiểu hoàn cảnh lúc đó của ta,có chết cũng không từ chối!

-.....

-Đừng giận ta nữa!

-.....

-Nha,nha, nha?

-.....

-Đừng giận nữa mà!

Ta hết cách đành giả bộ dạng biết tội ra,ánh mắt ủy khuất nhìn Thượng Quan Tán Lý,giận dai quá đi nha.

-.....Được rồi,lần sau không được làm loạn như vậy nữa!

Thật dễ lừa gạt,haha...

Thượng Quan Tán Lý sau khi hết giận liền xoay lại ôm ta bay ra khỏi kiệu,hướng thẳng đến nóc Bạch Mai phủ,sau cùng là dừng lại ở trước cửa Hồng Đào cư. Hần quả thật rất tinh ý,biết ta mệt mỏi nên chọn cách đi nhanh về nhanh để cho ta sớm nghỉ ngơi.

.....

Đã một tuần trôi qua,ta bắt đầu cảm thấy nơi này vô cùng nhàm chán. Nghỉ ngơi như vậy đã đủ rồi,ta cũng nên thi hành lời của sư phụ, bắt đầu tạo thế lực cho chính mình thôi.

-Vương phi,có thánh chỉ!

Ta xoay đầu lại liền thấy một tiểu thái giám đang cầm trong tay thánh chỉ,dáng người eo là chờ ta quỳ xuống tiếp chỉ.

-Ta đứng lĩnh thánh chỉ được không?

-Cái này...

Tiểu thái giám có phần bối rối,vị vương phi này rốt cuộc là muốn kháng chỉ hay sao mà không chịu quỳ?

-Ngươi đọc hay không? Không đọc thì để ta đi vào nghỉ ngơi!

Con bà nó chứ,bắt ta quỳ dưới một tên bán nam bán nữ sao? Mơ đi.

-Phụng thiên thừa vận,hoàng đế chiếu viết...truyền Vương phi của Thiên Mai vương vào cung...

-Thiên Mai vương? Là ai?

-Chính là...

Tiểu thái giám sắc mặt đã sẫm mếu mớ,tướng công của mình mà cũng không biết sao?

-Là ai? Ta không biết ai là Thiên Mai vương.

-Vương phi,Đó là danh xưng của nhị vương gia!

-Ồ?

Thiên Mai vương? Hoa mai của trời? Thượng Quan Tán Lý quả xứng với danh hiệu này.

-Vương phi,bây giờ có thể vào cung được chưa?

-Được!

Xem ra tên hoàng thượng kia đã bắt đầu có ý định sử dụng tới ta. Dễ như vậy sao? Thượng Quan Cách,chờ xem ta ứng phó với người như thế nào.

-Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!

Ta khom người hành lễ với hoàng đế Ngôn quốc nhưng tuyệt nhiên vẫn không quỳ xuống. Đưa mắt đảo một vòng nơi này,cảm giác quả thật rất áp bức,có gì đó uy nghiêm không thể diễn tả thành lời, chắc là nơi bàn nghị sự.

-Vương phi không cần đa lễ!

Thượng Quan Cách ngồi trên ghế cao bề ghế nhìn xuống nữ nhân phía dưới. Mà bên dưới, khí thế của nàng cũng không thua gì hắn. Hai bên giống như có một luồng khí tức cao ngạo vô hình đang công kích nhau.

-Xin mạn phép hỏi hoàng thượng triệu thần thiếp vào cung là có sự việc gì?

-Không vội,vương phi,mời thưởng trà!

Không vội thì không vội,xem người giờ trò gì.

Ta tiến tới bàn trà đã chuẩn bị sẵn thông thả ngồi vào ghế. Thượng Quan Cách cũng bắt đầu đi xuống ngồi vào ghế đối diện,khuôn mặt hai người không mang biểu cảm gì. Người ta nói yên lặng trước giông bão chính là đây a.

-Vương phi thấy trà này như thế nào?

-Đương nhiên là ngon!

“Mới lạ”,ta bình sinh ghét uống trà,thà người hỏi ta một ngày đi nhà xí mấy lần thì hay hơn.

-Chỉ ngon thôi sao?

-Vậy hoàng thượng muốn ta nói nó là cực phẩm sao?

-.....

-Bây giờ hoàng thượng có thể cho biết lý do triệu ta vào cung? Ta thật sự không có hứng thú thưởng trà.

-Vương phi quả là người thẳng thắn.

-Hoàng thượng quá lời !

-Thôi được rồi,chúng ta vào vấn đề chính. Vương phi, yến tiệc hôm qua,nàng có thấy thái tử của nước Sa Lạc không?

-Có thấy,nhưng không để ý!

-Trẫm muốn cùng nàng hợp tác...

-Hợp tác? Về vấn đề gì?

-Sa Lạc hiện là một thổ quốc nhỏ,trầm đang muốn bọn chúng xưng thần với Ngôn quốc. Nhưng bọn chúng lại không chấp nhận,vốn có thể tiến đánh... nhưng Sa Lạc quốc có một thứ thần khí có thể lấy một chọi mười vạn...tên là Nã Bất Dịch

-Vậy thì sao?

-Có một thứ có thể chống lại thần khí kia...

-Ồ?

Nhằm chán,muốn nói gì thì nói thẳng ra cho rồi. Hắn không định bắt ta lấy Tam Bảo Địa Sát ra chống lại thứ thần khí đó chứ?

-Đó chính là vũ khí của Chu quốc.

-Hoàng thượng có ý gì?

-Trẫm muốn mua nguyên liệu chế tạo ra các thứ vũ khí bền chắc của Chu quốc.

-Vậy thì liên quan gì ta?

-Vương phi,phụ thân của nàng không phải là đang nắm giữ bí quyết luyện thành sao?

-Ý hoàng thượng chính là muốn ta giao cho người công thức chế tạo vũ khí của phụ thân?

-Có gì không ổn sao? Dù sao hai nước cũng đã liên kết với nhau.

-Hoàng thượng,ngài quên giao ước khi liên kết rồi sao? Chúng ta cung cấp vũ khí cho ngài chứ không phải đưa công thức chế tạo cho ngài.

Phụ thân ta nói quả không sai,trước khi rời Chu quốc...người đã nói cho ta biết kế ước liên kết của Quốc Hoa Mộ Lang và Thượng Quan Cách. Phụ thân tiên đoán Thượng Quan Cách sẽ không đơn giản chỉ chấp nhận cho chúng ta cung cấp vũ khí. Quả nhiên không ngoài dự đoán,cái hắn muốn chính là mượn ta ra tay lấy công thức chế tạo vũ khí. Lấy danh liên kết hai nước,nhưng thật ra chính là nhắm thẳng vào phụ thân.

-Vương phi,nàng bây giờ đã là người Ngôn quốc,nếu nàng cung cấp công thức,trẫm nhất định sẽ ban thưởng xứng đáng cho nàng,đây chính là hợp tác.

-Hoàng thượng,ngài nói ta thẳng thắn nhưng ta thấy ngài còn thẳng thắn hơn ta gấp mấy lần. Hợp tác sao? Nếu ta cung cấp công thức cho ngài,ngài định ban thưởng cho ta cái gì?

-Nàng muốn ban thưởng gì?

- Nếu ta nói muốn cả Ngôn quốc của ngài thì sao?

Hừ...ban thưởng? Nếu như ta đoán không lầm,nhất định hắn sẽ tìm cơ hội mà đem ta thủ tiêu luôn không chừng.

-Vương phi,nàng có biết nàng đang nói gì không?

-Ta đương nhiên biết mình nói gì!

Trong phòng,không khí trở nên ngột ngạt...sát khí của Thượng Quan Cách đang bùng lên dữ dội. Lời đại nghịch bất đạo này...có thể muốn nói là nói sao?

-Nếu hoàng thượng thấy ta là mối nguy hại,bây giờ có thể ra tay!

-Được,trẫm cũng muốn lĩnh giáo bản lĩnh của vương phi một chút!

Thượng Quan Cách không ngần ngại rút kiếm xông thẳng về phía ta,thật vinh hạnh nha,có thể đánh nhau với hoàng đế .

“Keng”

Nửa canh giờ giao đấu,kiếm của Thượng Quan Cách bị ta đánh rớt xuống,mà trên cổ của hắn,hiện tại bị kẻ sát một thanh kiếm khác. Bên trong đồ đạc sớm đã không nhìn ra hình dạng. Nhưng tường nơi này lại cách âm hoàn toàn cho nên bên ngoài tuyệt nhiên không có thị vệ xông vào. Đầu ta đột nhiên nảy ra nghi vấn,Thượng Quan Cách nhất định là đang muốn thử võ công của ta cho nên mới không có thị vệ hoặc ám vệ xông vào. Ban đầu là như ta,sau đó là đánh nhau để biết rõ thực lực đối phương. Hừ...đã vậy đừng trách sao ta không dạy dỗ người một trận.

-Thượng Quan Cách,ta nói cho người biết,người có thể xem ta là một đối thủ mạnh về võ công,nhưng...tuyệt đối đừng nên xem ta là con cò dưới tay người. Bởi vì...ta sẽ là một con cò nguy hiểm. Nếu như người đi sai hướng...người nhận hậu quả chính là người!

-Quả là Mị Vũ Câu Hồn Ảnh,tuyệt thế võ công của nàng xem ra đã lên tới hàng vô địch thủ rồi.

-Không cần phải khen ngợi!

-Vương phi,trẫm muốn nàng trở thành đại nội mật thám của Ngôn quốc!

-Đây mới là mục đích chính của ngươi phải không?

-Không hổ danh là kì nhân,thế nào?

-Hợp tác này ta được lợi gì?

-Đại nội mật thám hiện nay chỉ có phu quân của nàng cùng hai người nữa tên là Âm Vệ và Phi Ứng. Hiện tại,nhiệm vụ của bọn họ là thu thập tin tức cùng lấy cắp một số tin vật,cũng như bảo vật trọng yếu.

-Thượng Quan Tán Lý cũng là đại nội mật thám?

-Án!

-Như thế nào ngươi bắt hắn đi thu thập tin tức cùng lấy cắp bảo vật?

-Đương nhiên ta không sai hắn làm những việc này,bởi vì hắn có một tổ chức riêng,nghe theo chỉ đạo từ trẫm.

Lão công của ta có tổ chức riêng? Vậy mà hắn dám giấu ta...Thượng Quan Tán Lý,tôi nay nếu ngươi không khai rõ thì đừng hòng ngủ trên giường của ta.

-Vậy lợi ích của ta là gì?

-Mỗi tháng sẽ có người đưa tới cho nàng vạn lượng hoàng kim. Nếu bảo vật nàng cướp được,sau khi xong nhiệm vụ cũng sẽ thuộc về nàng.

-Công việc của ta như thế nào?

-Trước tiên hãy lập tổ chức của riêng mình,sau đó chỉ cần giao phó cho bọn họ,nhưng những nhiệm vụ đặc biệt trọng yếu,đích thân nàng phải ra tay!

-Lập tổ chức? Nghe cũng có lý!

Giống như xã hội đen nha,nghe tới mình đứng đầu một băng đảng lớn mạnh ta lại có cảm giác thật hưng phấn.

-Nếu nàng đồng ý,ngay bây giờ ta sẽ ban cho nàng vạn lượng hoàng kim cùng một số bảo vật.

-Được,ta đồng ý!

-Tốt,xem như giao ước đã được xác định! Ngày mai giờ này nàng hãy vào cung,ta sẽ giới thiệu hai nhân vật còn lại cùng nhiệm vụ đầu tiên cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Thượng Quan Tán Lý vẻ mặt khó hiểu,bộ dáng thập phần tức giận đứng ở chính điện của Hồng Đào Cư. Không hiểu lão bà của hắn rốt cuộc vì sao lại nổi cơn tam bành không cho hắn vào ngủ cùng.

-Tiểu Nam,rốt cuộc ngươi muốn ta đứng đây tới chừng nào?

-Tới khi nào ngươi khai thật thì thôi!

Bên trong có tiếng người vọng ra,thanh âm thoải mái nhưng lại hàm chứa ý giận.

-Khai cái gì?

-Còn dám nói vậy?

Ta rốt cuộc không nhịn nổi phóng như bay ra chính điện. Hồn đản nhà hắn có tổ chức riêng mà dám giấu ta. Bây giờ lại trưng bày ra bộ mặt vô tội cái gì

cũng không biết, hỏi thử xem có tức chết ta không?

- Tiểu Nam, ta thật sự không biết khai cái gì với ngươi!

- Ngươi... ngoài thân phận vương gia còn có thân phận đặc thù gì khác nữa không?

- Thân phận đặc thù? Là ý gì?

- Còn dám bày ra bộ dáng đó với ta sao? Khai mau!

- Ta không có gì để khai!

- Vậy sao? Ta nói cho ngươi biết, nói sớm sẽ được khoan hồng, che dấu sẽ bị trừng phạt!

- Là ý gì?

- Là ý “tối nay ngươi ngủ sàn” !!!

Con bà nó, Thượng Quan Tấn Lý, xem ngươi già ngu đến chừng nào. Bây giờ ngươi không khai ra, ngày mai ngươi sẽ chết không toàn thây với ta.

Cho nên... tối hôm đó Thượng Quan Tấn Lý ôm một bụng âm ức bị ép phải ngủ sàn, chìa khóa bị ta giữ để phòng hấn nửa đêm chuồn đi nơi khác ngủ. Còn dám lên lên giường liền bị ta không thương tình đập xuống.

Qua hôm sau, Thượng Quan Tấn Lý bộ dáng người già gầy tay đầm đẩm phía sau lưng. Khuôn mặt khó chịu tới cực điểm, mà ta đi kề bên hấn lại mang bộ dáng thỏa mãn.

- Tiểu Nam, ta rốt cuộc không hiểu ngươi muốn ta khai cái gì?

- Hừ... tối hôm qua ta đã hỏi ngươi cái gì?

- Vương gia, hoàng thượng triệu người vào cung!

Lục quân gia bộ dáng cung kính báo lại với Thượng Quan Tấn Lý, nếu ta đoán không lầm, nhất định là liên quan tới “đại nội mật thất”

- Lui ra đi!

- Dạ!

Lục quân gia vừa đi khỏi, Thượng Quan Tấn Lý lại bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ với ta, xem ra hấn rất âm ức về chuyện ngủ sàn.

- Ngươi không vào cung sao?

- Đương nhiên sẽ vào!

- Vậy còn đứng đây trờng ta làm gì?

-

.....

Hoàng cung Ngôn quốc...

Nơi bàn chuyện nghị sự của Thượng Quan Cách phát ra không khí quý dị. Một bên là Thượng Quan Tấn Lý cùng Phi Ứng và Âm Vệ, một bên là ta cùng Thượng Quan Cách.

- Âm, Phi, nàng từ nay sẽ gia nhập đại nội mật thất, lấy danh là Xích Liêu!

Âm Vệ cùng Phi Ứng nhìn chằm chằm vào mái tóc tím của nữ nhân trước mặt, này không phải là truyền nhân của Mị Vũ Câu Hồn Ảnh?

Ta nhìn Thượng Quan Tấn Lý rồi cười một cái như hoa nở, nhưng sâu trong đáy mắt lại mang hàm ý: còn dám nói ngươi không có thân phận nào khác nữa không?

Trong lúc Thượng Quan Tấn Lý sắp bốc hỏa, ta và hai người còn lại của đại nội mật thất âm thầm đánh giá nhau. Phi Ứng đáng về quả thật rất dũng mãnh, đôi mắt xéch cùng mây tướng uy nghiêm làm cho người ta có cảm giác bị bức bách. Mãnh nam loại này, ta không có hứng thú. Còn lại là Âm Vệ, nếu không nhìn thấy trái cổ cùng bộ ngực vô cùng bằng phẳng ta đã sớm nhầm hấn là nữ nhân. Tên này bộ dáng bên ngoài vô cùng là loi, nhìn qua đã thấy khó ưa.

- Ngươi là Mị Vũ Câu Hồn Ảnh?

Phi Ứng bộ dáng chắc chắn, giọng nói đầy nam tính hỏi ta.

- Là ta!

- Thì ra bộ dáng của Mị Vũ Câu Hồn Ảnh trong truyền thuyết lại hấp dẫn như vậy a!

- Âm Vệ, coi chừng cái miệng của ngươi!

Thượng Quan Tán Lý bộ mặt như Cương Thi [một loại ma của TQ] đòi mạng cảnh cáo lời nói xàm ngôn của Âm Vệ. Nhưng tên là loi kia hoàn toàn không có chút sợ hãi.

- Coi chừng gì chứ? Nàng là của ngươi sao?

- Ách... ngươi nói đúng rồi, ta là lão bà của hắn!

- Cái gì?

Phi Ứng cùng Âm Vệ đồng loạt hô, nếu như nói nàng là nữ nhân của Nhị vương gia... vậy... đây chẳng phải là vị vương phi trong một đêm thiêu cháy hoàng cung Ngọc quốc?

- Được rồi, Phi, Âm, đi làm nhiệm vụ đi!

Thượng Quan Cách phát tay, hai bóng dáng đồng loạt biến mất. Cuối cùng chỉ còn lại ta và Thượng Quan Tán Lý.

- Hoàng thượng, vì sao lại đưa phu nhân của ta vào Đại nội mật thất?

Thượng Quan Tán Lý bộ dáng bên ngoài lạnh nhạt nhưng bên trong thật muốn bốc hỏa tới nơi. Thì ra lão bà của hắn đã sớm biết thân phận này, thảo nào hôm qua nàng truy hỏi hắn như vậy, tóm lại, nguyên nhân khiến hắn ngủ sà lại xuất phát từ hoàng huynh của hắn.

Thượng Quan Cách đột nhiên cảm thấy sống lưng dâng lên từng đợt hàn khí, chắc... làm vua như hắn thật ỳ ạch, ngay cả đệ đệ cũng không sợ hắn, lại còn muội phu... trực tiếp xưng tên hắn, lại còn suýt giết chết hắn... .

- Haha... hoàng đệ, đừng nóng!

- Ngươi trách hắn cái gì? Là ta đồng ý gia nhập!

- Tiểu Nam, ngươi... ai cho ngươi gia nhập?

- Ai dám không cho ta gia nhập?

-...ngươi!!!

- Ngươi dám giấu ta thân phận của mình, lại còn có tổ chức riêng, hỗn đản nhà ngươi, lại còn dám trừng mắt nhìn ta như vậy a?

- Tổ chức?

Thượng Quan Tán Lý quay sang ném cho Thượng Quan Cách một cái nhìn đầy sát khí. Hoàng huynh của hắn vì sao cứ thích làm những chuyện ngoài ý muốn của hắn.

- Còn không mau khai rõ cho ta?

Huynh đệ hai người bọn họ thật là nhàm chán, Thượng Quan Cách thích xen vào chuyện của người khác, lại còn áp đặt trách nhiệm lên đầu người ta, thảo nào lại bị Thượng Quan Tán Lý chán ghét. Ngay cả ta cũng nhìn hắn không vừa mắt, nhưng xem ra... tên hoàng đế này cũng không đến nỗi là hôn quân. Ta cảm nhận được hắn có chút sợ Thượng Quan Tán Lý và ta. Nhưng bên ngoài lại tỏ ra uy dũng.

- Ta là thánh chủ của Hóa Thánh Ma, lấy hiệu là Diễm Quỷ. Ngoài ra không còn gì khác!

Hóa Thánh Ma? Diễm Quỷ? Thân phận càng ngày càng phức tạp nha, mà bây giờ thân phận của ta lại càng phức tạp hơn hắn vạn phần. Mị Vũ Câu Hồn Ảnh? Vương phi? Đại nội mật thất Xích Liêu? Chồng mặt a ~

- Vì sao hôm qua ta hỏi ngươi không nói?

- Ta nghĩ không cần thiết!

- Hừ... không cần thiết? Bây giờ thì cần không?

-.....

Thượng Quan Cách thật sự hết cách với phu thê nhà này, xem ra lão đệ của hắn đã tới số khổ rồi. Nghĩ vậy một hồi, Thượng Quan Cách cũng thu lại bộ dáng, khuôn mặt bắt đầu tỏ vẻ nghiêm túc

- Xích Liêu, nhiệm vụ đầu tiên của nàng chính là lấy được bản đồ của tộc Dạ Sát. Hiện đang nắm giữ nó chính là người đứng đầu bộ tộc, Tà Vương-Cổ Ngự Ly

[yeah~, tình địch đáng gờm của TQTL cuối cùng cũng đã xuất hiện, tuy hơi trễ]

Cổ Ngự Ly? Tà Vương? Tộc Dạ Sát nằm ở nơi nào? Ta hoàn toàn trở thành kẻ mù đường, nhiệm vụ này thật không dễ xoi nha.

- Hoàng thượng, nàng là nữ nhân, lại là vương phi của ta. Sao lại có thể đi làm chuyện này?

- Tiểu Tán Lý, thật ngại quá, hôm qua ta lỡ nhận vận lượng hoàng kim của Hoàng thượng rồi, cho nên... không thể thất hứa!

- Tiểu Nam, người... tức chết ta!

Thượng Quan Tán Lý không còn lời nào để nói, hắn quên mất nàng thực yêu tiền, lại tò mò, bản tính của nàng, đôi lúc làm hắn đau đầu.

- Như vậy đi! Xích Liêu, nàng có thể đi làm nhiệm vụ. Hoàng đệ, trăm có một số chuyện cần bàn với đệ, phiền ở lại!

- Nhưng mà...

- Tiểu Tán Lý, người nghĩ ta là ai? Không cần lo lắng! Ta tự có cách.

- Ta vẫn không an tâm!

- Tin ta, thiên hạ này không có gì mà ta không làm được!

Thật sự là ta nói hơi quá, nhưng chẳng phải cũng gần như vậy rồi sao? Có thể xưng tên của Hoàng đế Ngôn quốc mà không bị tru di cửu tộc, lại đánh hắn suýt chết. Chắc...

Thượng Quan Tán Lý khẽ thở dài, vẫn là không thể đem nàng giam trong chiếc lồng son. Nàng chính là nữ nhân như thế, mạnh mẽ, luôn làm những gì mình thích. Bây giờ võ công của nàng lại lên tới hàng vô địch thủ, có lẽ hắn đã quá lo lắng rồi.

- Được rồi, nhưng... không được làm tổn thương chính mình, nếu không, người nhất định phải trở về ở yên trong vương phủ!

- Ân!

- Khụ... được rồi! Được rồi! Thời gian vô cùng quý báu, chúng ta không nên bỏ lỡ!

Thượng Quan Cách nhìn hai người đối diện một màn tình cảm không khỏi rùng mình. Hoàng đệ của hắn chưa bao giờ đối với nữ nhân ân cần như vậy, lại càng không thể nói tới chuyện dục dăng. Có lẽ, đây không còn là vì liên kết, mà là vì yêu.

.....

Ngự hoa viên

- Song Y! Nha Linh!

- Chủ nhân có gì sai bảo?

Song Y vẫn như cũ luôn âm thầm theo bảo hộ ta, Nha Linh cũng vậy, nhưng nàng bình thường vẫn là dành thời gian vận độc vào Mạn Châu Vô Sát cùng luyện khinh công bí truyền của Mị Ni Đế lão bà. Quyền khinh công kia có đến mười bậc, có lẽ Nha Linh đã lên tới bậc thứ 7.

- Thiên Y, người đi điều tra tất cả những gì liên quan đến Hỏa Thánh Ma cho ta. Ma Y, người tìm bản đồ đi đến tộc Dạ Sát.

- Dạ!

Hai tên này chắc cũng biết ta trở thành đại nội mật thất của Ngôn quốc, cho nên cũng không có hỏi gì liên lĩnh mệnh mà đi.

- Nha Linh, người đi tìm thanh lâu lớn nhất kinh thành mua lại nó cho ta!

- Dạ?

- Phải lập tổ chức mạnh mới có thể tấn công vào giang hồ chứ?

- Thuộc hạ biết rồi!

-Cứ thanh toán,ta sẽ cho người đến trả sau.

-Dạ!

Vậy là giải quyết được ba chuyện,chỉ còn chờ tối nay hành động nữa là xong. Có thuộc hạ thật là tốt a,tùy thời sai bảo dễ dàng,mà thuộc hạ của ta lại toàn là những người xuất sắc. Quả thật ta không ngờ tới có ngày mình lại trở thành nhân vật lợi hại như thế này. Tất cả là hữu duyên hay là vô tình? Nếu như không vô tình đi nhầm vào hồ đen,nếu như không vô tình nhập vào nhân vật xui xẻo kia,nếu như không vô tình chọn cách nhảy núi,nếu như...

Hữu duyên gặp được một đại ca tốt cho ta nội đan,hữu duyên gặp Thượng Quan Tán Lý tại thanh lâu,hữu duyên gặp Nã Cát Vân lão bà,hữu duyên.....

-Vương phi,hoàng hậu biết người hôm nay vào cung nên có ý muốn mời người đến Phụng Nghi cung thưởng trà,người có phiền không a?

Lời nói của tiểu cung nữ cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của ta. Hoàng hậu mời ta? Lại là thưởng trà,hơn nữa còn là ở Phụng Nghi cung? Ta vốn không thân thiết với Hoàng Hậu,lại còn làm cho phụ thân cùng muội muội của nàng ta mất mặt. Khăng định là không có điều gì tốt lành. Và lại hôm nay ta vào cung không hề có thánh chỉ của hoàng thượng,như thế nào hoàng hậu lại biết? Chỉ có thể suy đoán rằng tai mắt của Hoàng Hậu đã nhìn thấy ta,cho nên mới biết hôm nay ta vào cung.

Cũng được,đến xem nàng ta định làm gì. Dù sao tối nay ta mới hành động,bây giờ thời gian rảnh rỗi này cũng nên tiện đến Phụng Nghi cung đùa chơi một chút.

-Vậy phiền người đưa ta đến Phụng Nghi cung!

-Xin mời vương phi theo lối này!

.....

Phụng Nghi cung.

Một màu đỏ lộng lẫy chứng tỏ uy quyền,nữ nhân cao quý nhất trong cung,đại lão bà của hoàng đế. Nơi này nhìn thế nào cũng thấy quá xa xỉ đi? Vẫn là mái ngói lưu ly,cột khắc hình Phụng bay trên mây ánh lên hoàng kim chói mắt. Bên trong vô cùng rộng lớn,phong cách khá giống Hồng Đào cư của ta,nhưng thập phần sang trọng cùng nguy nga hơn.

-Vương phi,Hoàng Hậu hiện đang ở vườn thượng uyển,mời người đến đó!

-Được!

Ta chậm rãi sai chân theo nha vệ cung nữ kia,thoáng nhìn thấy ánh mắt của nàng ta lóe lên một tia cười quý dị. Nhất định cung nữ này chính là tâm phúc của Hoàng Hậu.

Cuối cùng cũng đến vườn thượng uyển,bên trong phát ra tiếng cười thanh thúy của nữ nhân. Nhưng...hình như là nhiều hơn một người. Bên trong đình lớn thấp thoáng bóng dáng của mười mấy nữ nhân,tiến gần mới nhìn rõ...tất cả đều là mỹ nhân quốc sắc thiên hương. Trong đó có hoàng hậu cùng An Tiêm Như.

-Thiếp thân tham kiến hoàng hậu,hoàng hậu vạn phúc!

Không có trả lời...hoàng hậu cùng các nữ nhân kia vẫn là một bộ dạng tao nhã nói chuyện. Tuyệt nhiên không có liếc mắt đến ta. Đây là gì? Thị uy? Định làm ta mất mặt? Hừ...ngay cả hoàng đế ta còn không dám đánh nhau,không lẽ một cái Hoàng Hậu này há có thể làm khó dễ ta?

-Nếu hoàng hậu không nghe thấy,thiếp thân có thể mời thái y đến xem tai cho Hoàng Hậu cùng các vị đây!

Tất cả nữ nhân trong đình đều tái mặt. Vốn định để cho nàng ta quỳ một hồi,nhưng nàng ta cư nhiên không có quỳ,lại còn ngăm nói tất cả những người ở đây đều bị điếc.

-Ái chà,vương phi đã tới rồi? Ai gia nói chuyện với các tần phi say sưa quá cho nên không nghe thấy,không cần phiền tới vương phi mời thái y.

An Tiêm Nguyệt như cũ tươi cười mỉa hoặc hướng ta mời vào. Nữ nhân tâm cơ sâu xa chính là giống như thế này,không bao giờ để lộ cảm xúc thật của mình ra ngoài. Ta cũng làm một bộ dáng không có chi,tiêu sái tiến vào. Tất cả những người ở đây đều là nữ nhân của hoàng đế? Tên lợn giống Thượng Quan Cách kia quá hời hợt còn gì? Ba ngàn mỹ nhân đang chờ hần thị tắm. Hần không sợ chết mới là lạ. [TQC :Hất xì!!!]

Không có ghế?

-Thật ngại,vương phi,phiền chờ một chút,ai gia sẽ đem ghế đến!

-Hoàng Hậu không cần bận tâm,thiếp thân có cách ngồi khác,không cần tới ghế!

Ta nói xong liền phóng câu phách sang hai bên cột,ung dung bay lên ngồi trên đó,vị trí tương đối cũng gần chỗ thưởng trà,lại cao hơn chỗ ngồi hoàng hậu

một chút.

-Vương phi quả thật là kì nhân!

An Tiêm Nguyệt bề ngoài đã sớm có chút biến sắc. Nàng ta có võ công,có lẽ sẽ không dễ ứng phó.

-Chỉ là một chút khinh công tầm thường! Thiếp thân không phải là kì nhân!

-Vương phi,mời người uống trà,ai dồ...!!!

An Tiêm Như bưng trà tới đưa cho ta,sau lại giả bộ vấp ngã định hướng chén trà đổ lên người ta. Đáng tiếc,xem ta là ai chứ?

Tùm!!!

-Thật xin lỗi An Tiểu Thư!

Ta nhanh lẹ bay sang chỗ khác,đồng thời rút câu phách ra khỏi cột đình,An Tiêm Như không ngờ tới hành động mau lẹ của ta liền hướng phía hồ bay xuống.

-Cứu...cứu...!!!!

Thái giám nhanh chân gọi thị vệ nhảy xuống hồ cứu An Tiêm Như đưa lên. May mắn ,nàng ta chỉ bị ướt quần áo.

-Vương phi,nàng...

-Hoàng Hậu,nếu người nhìn thấy có vật nguy hiểm sắp đổ lên mình,người có tránh không a? Thiếp thân chỉ là vô tình cứu mình mà quên mất An tiểu thư...

-Ngươi...

Ta nói vật nguy hiểm,cũng là chỉ nàng ta,đừng tưởng ta không biết nàng ta định làm gì. Dài dòng cũng không có gì vui,trực tiếp đánh nhanh thắng nhanh có lý hơn,ta còn chuyện phải làm.

-Hoàng Hậu,ngươi mời ta tới rốt cuộc là vì chuyện gì? Ta không tin đơn giản là để thưởng trà.

Tên hoàng thượng kia cũng lấy lý do nhảm chán như vậy,không còn lý do nào hay hơn sao? Tỷ như một bữa ăn thân mật???

-Quả nhiên là người có thể đốt cháy Ngọc quốc nhất định sẽ không phải là nữ nhân tầm thường !

-Rốt cuộc ngươi muốn gì?

-Nếu ngươi đã thắng thắng như thế,ta cũng không cần dài dòng. Ta-muốn-ngươi-chết!

-Chết? Ta có thù oán gì với ngươi sao?

-Ngươi sống không có lợi cho ta,chỉ khi ngươi chết,Am Tiêm Như mới có thể đường đường chính chính lên làm vương phi.

-Rốt cuộc cũng đã lòi đuôi rồi,hoàng hậu,ta còn tưởng ngươi cao thâm,không ngờ ngươi lại ngu ngốc như vậy.

-Ta sẽ có cách khiến ngươi chết mà không lưu lại gì,lại càng không để cho việc đó liên quan tới ta!

-Vậy sao?

Nữ nhân phía sau Hoàng Hậu bắt đầu lộ khuôn mặt thật,tất cả đồng loạt cời y phục mỹ lệ kia ra,để lộ bên trong là hắc y của sát thủ.

-Ngươi thuê sát thủ này mất bao nhiêu?

-Sắp chết tới nơi còn giả bộ,ta biết võ công của ngươi khá cao,nhưng sát thủ mạnh thứ nhì,đứng sau Thập Sát nhân liệu ngươi có gan chống đỡ?

-Haha...hoàng hậu,vậy tại sao ngươi không thuê Thập Sát Nhân?

-Ngươi hỏi làm gì?

An Tiêm Nguyệt khó hiểu nhìn nữ nhân trước mặt. Lại càng kinh sợ về lãnh lệ đầy sát khí kia. Vốn đã phong tỏa nơi này,chỉ để người tâm phúc ở lại,lại càng không ai biết nàng đã sai thị nữ của mình đến mời nữ nhân kia,mọi việc đều nằm trong kế hoạch. Chỉ còn để sát thủ giết nàng ta rồi thần không biết quỷ không hay tạo hiện trường giả. Nhưng hiện giờ...tình hình này tạo cho nàng cảm giác bị áp bức,không giống như lúc dự định.

-Thập Sát Nhân,là do ta và Thượng Quan Tấn Lý giết chết!

-Cái gì?

Nhóm sát thủ nữ vô danh này cũng không tránh khỏi kinh ngạc, thì ra lý do Thập Sát Nhân biến mất... lại xuất phát từ đây.

-Có lẽ danh tiếng ta chưa đủ xa,cũng có lẽ biệt danh Mị Vũ Câu Hồn Ảnh chưa đến tai các ngươi. Nhân tiện hôm nay,ta liền cho các ngươi thưởng thức.

Mười nữ nhân trước mặt ta không trực tiếp giao đấu như Thập Sát Nhân mà chỉ toàn đứng yên,lúc bất ngờ lại tung ra sát chiêu trọng điểm. Thời gian ra chiêu nhanh chóng,lại là mười người đồng loạt tung chiêu. Ta một mình ứng phó cũng không mấy khó khăn,có điều,thực lực của bọn chúng đang cùng hợp lại, nhắm vào thời điểm trọng yếu tung ra sát chiêu. Nếu như ta bất cẩn,liền sẽ bị nhuyển kiếm chém trọng thương.

Thời điểm mười nữ nhân kia đồng loạt tung chiêu,bóng dáng phía đối diện nhanh chóng bay lên,bàn tay sử dụng Câu Phách cuốn người gần nhất thành vũng máu,Mạn Châu Vô Sát lại bất ngờ xuất ra,nàng linh hoạt đem nó chém vào không trung,không khí như bị xé rách mang theo khí độc vô hình tỏa ra,tất cả đều đồng loạt ngã xuống,chi còn lại một người không hề suy chuyển.

Kẻ duy nhất còn trụ vững,cũng chính là kẻ mạnh nhất không vội vàng làm một đợt tấn công tiếp theo. Chỉ đứng yên chờ thời điểm thích hợp. Ta không muốn tốn thời gian liền bắt lấy thanh nhuyễn kiếm gần nhất trực tiếp tấn công nàng ta. Thân thủ kia né tránh vô cùng mau lẹ,sau cùng liền trực tiếp cùng ta giao đấu.

-Quả nhiên là truyền nhân của Mị Vũ Câu Hồn Ảnh!

Sát thủ kia cuối cùng cũng lên tiếng,âm giọng lạnh lẽo dị thường.

-Sai rồi,ta bây giờ không phải là truyền nhân,mà chính là Mị Vũ Câu Hồn Ảnh!

-Hôm nay có dịp gặp được Đệ nhất nữ nhân vô địch thủ,âu cũng là vinh hạnh của ta đi?

-Phải không?

Nhuyễn kiếm lướt qua không khí trực tiếp đánh thẳng vào đối phương,hàn quang phản chiếu lên ánh sáng chói chói,đường kiếm điêu luyện tuyệt không có chỗ sơ hở. Hai bóng dáng giao đấu từ mặt đất đến bay lên không trung,ám khí từ sát thủ kia đồng loạt phóng tới,một luồng quang chói mắt màu tím xuất hiện đánh vỡ ám khí,luồng quang không dừng lại ở đó,tiếp tục phóng nhanh theo đường thẳng,hướng sát thủ tấn công.

Máu tươi từ không trung tủa ra,bóng dáng màu đen của sát thủ kia rơi xuống đất gãy dựa thõng khô,sau cùng tắt lịm. Thân ảnh còn lại vẫn đang lơ lửng trên không trung,khuôn mặt vô cảm tỏa ra sát khí nồng đậm. Mỗi anh đào khẽ nhếch mang theo tia cười quỷ dị. Tà áo màu trắng giờ này đã nhuộm lị lị máu tươi,gió bất ngờ nổi lên làm nó phất phơ trên không,nhìn như một đóa hoa diêm lệ,lại thập phần tà ác.

An Tiêm Nguyệt đánh một cái rùng mình,đột nhiên cảm thấy cả thân người *mao cốt cũng nhiên [nổi da gà]. Nàng cũng từng giết người,nhưng chủ yếu là dùng thủ đoạn. Mười nữ nhân kia trước giờ vẫn là do nàng trả tiền để thực hiện. Bọn họ giết người cũng không như nữ nhân trước mặt. Nhẹ nhàng mà tà ác. Vương phi này,hoàn toàn khác xa với Vương phi trong yến tiệc. Lãnh lệ,bề ngoài giống như cả thiên hạ này chỉ có nàng ta là trung tâm. Khuôn mặt mang theo sự tà ác đủ làm người ta không rét mà run.

-Hoàng hậu,có muốn bây giờ tới lượt ngươi không?

Ta nhẹ nhàng đáp xuống,không nhanh không chậm tiến tới nơi An Tiêm Nguyệt đang thất thần. Khuôn mặt mỉm cười nhưng bàn tay lại đang giữ lấy yết hầu của nàng ta. Đám sát thủ này mà cũng muốn làm khó dễ ta sao?

-Ngươi dám giết Quốc gia chi mẫu một nước?

An Tiêm Nguyệt khiếp sợ trước nụ cười của nữ nhân trước mặt. Nhưng bản tính kiêu ngạo của một vị Hoàng Hậu không cho phép nàng sợ.

-Nếu ta muốn,ta liền làm cho ngôn quốc này không có Hoàng Hậu!

-Ngươi...

-Với tội danh mưu sát Vương phi,ngươi nghĩ mình sẽ còn là quốc gia chi mẫu? Đừng mạnh miệng với ta.

-Ngươi muốn gì? Nếu ngươi im lặng,ta có thể cho ngươi những thứ ngươi muốn!!!

-Thứ ta muốn? Với thế lực của ta,không có thứ gì mà ta không có,cũng không có thứ gì ta muốn mà không lấy được. Bao gồm cả thiên hạ này !

-Ai cho ngươi nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy?

-Hoàng Hậu,nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta,ta liền cho ngươi một con đường sống. Nếu như dám chống ta,ta liền cho ngươi chết không có chỗ chôn.

-Ngươi...ngươi...

-Hoàng Hậu,nàng nói được,tất nhiên sẽ làm được!

Giọng nói đầy mỉa mai hoặc của Thượng Quan Cách vang lên đánh vỡ không khí u ám kia. Phía sau là Thượng Quan Tán Lý vẻ mặt âm trầm nhìn An Tiêm Nguyệt đầy sát khí. Một tóc vàng một tóc trắng hòa với nắng như một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp.

Thật ra Thượng Quan Cách cùng Thượng Quan Tán Lý đã đến đây ngay từ lúc đầu. Chủ yếu là để xem kịch vui, tiện thể để cho Nam Yên dạy dỗ hoàng hậu. Thượng Quan Cách biết Hoàng Hậu sẽ ra tay với người xem như mối nguy hại của nàng ta, cho nên cố ý không cho thị vệ can thiệp. Đồng thời thử thách bản lĩnh của Vương phi. Quả nhiên không làm hấn thất vọng, nàng là nữ nhân vô cùng cường đại.

-Hoàng...hoàng thượng?

An Tiêm Nguyệt sắc mặt trở nên trắng bệch, vì sao hoàng thượng lại có thể có mặt ở đây? Không phải nàng đã tính toán rất kỹ rồi sao?

-Hoàng Hậu, người đừng tưởng trăm không biết những việc làm của người. Đến bây giờ người vẫn không biết hối lỗi, còn dám đụng đến Vương phi?

-Thần thiếp...

Ra tất cả những việc làm trước đây của nàng...Hoàng thượng đều biết rõ, như vậy, ngôi vị hoàng hậu của nàng...ngay cả tính mạng của nàng, không biết có thể giữ nổi không đây, chưa kể đến An gia sẽ bị liên lụy.

-Thần thiếp biết tội, mong hoàng thượng xử phạt!

-Thượng Quan Cách, tốt nhất nên giữ nàng ta lại, vẫn còn có lợi cho người

Ta nhìn tình hình trước mắt có thể đoán được Thượng Quan Cách sẽ tạm thời để yên cho nàng ta, bởi lẽ theo như những gì ta biết, Thượng Quan Cách đang cần thế lực. Còn Thượng Quan Tán Lý...ách, hẳn nhất định là đang muốn lột da, róc xương An Tiêm Nguyệt.

-Vậy việc của Hoàng Hậu trăm sẽ giao cho nàng!

-Được!

An Tiêm Nguyệt mặt lại biến sắc, Nữ nhân kia có thể gọi thẳng tên của Hoàng thượng, không những vậy, hoàng thượng còn nhất nhất nghe theo lời nói của nàng ta. Có lẽ...nàng thật sự đã thua nữ nhân kia, nàng thật sự đầu không lại. Vĩnh viễn cũng không đầu lại

-Hoàng Hậu, người nhớ kỹ, nghe theo ta, ta để cho người sống, chống lại ta, người...chỉ có chết!!!

Ta tựa tiểu phi tiểu nãi mặt An Tiêm Nguyệt, mắt híp lại lộ rõ sự uy hiếp. Xem như giữ cho người một mạng.

An Tiêm Nguyệt hiện rõ sự sợ hãi nhìn ba người trước mặt, hết rồi, thật sự hết rồi, địa vị của nàng, uy nghiêm của nàng...tất cả đều bị sự cường đại của ba người này dẫm nát.

-Hoàng Hậu, ta thấy người nên vào nghỉ ngơi, sắc mặt người thật khó coi!

Nên hiểu là đuổi khéo đi, An Tiêm Nguyệt rất nhanh liền thối lui, chỉ còn ba người chúng ta cùng mấy cái xác chết của đám sát thủ.

-Vương phi, nàng quả nhiên thân thủ cao cường, ra tay lại vô cùng chuẩn xác.

-Người xem ta đánh nhau?

-Cho là vậy đi!

-Chết tiệt, không ra giúp ta còn trơ mắt đứng xem?

-Ách...nàng cường đại như vậy, còn cần chúng ta ra tay sao?

Thượng Quan Cách giả bộ tỏ vẻ ủy khuất, còn Thượng Quan Tán Lý lại nhìn ta chăm chú như muốn xuyên thủng cả người ta

-Người nhìn cái gì vậy?

Thượng Quan Tán Lý thờ dài, hẳn là cực kỳ muốn nàng đầu không lại mười nữ nhân kia cho nên mới không ra tay giúp nàng, như vậy mới có thể đem nàng ở yên trong vương phủ. Thật tức chết hấn.

-Làm gì cũng phải cẩn thận, không được để ta lo lắng!

-Được rồi, ta biết rồi...chuyện hoàng hậu xem như xong. Ta đi làm nhiệm vụ đây!

Nói rồi ta liền dùng khinh công phóng ra khỏi hoàng cung. Chỉ sợ ở lâu sẽ bị Thượng Quan Tán Lý giáo huấn một trận. Aiz...nhiệm vụ đầu tiên của ta, cảm giác thật hứng thú nga. ~

Chương 30

Ra khỏi hoàng cung,ta liền hướng phía kinh thành đi tới. Để tránh gây chú ý,ta phải đội tóc giả vào. Kinh thành Ngôn quốc lúc nào cũng tấp nập người qua lại,nơi này buồn bán sầm uất càng làm tăng sự phồn thịnh. Đúng là bộ mặt của đất nước.

-Chủ nhân,đã tìm được bản đồ đến tộc Dạ Sát!

-Ngươi xem đường đi rồi tối nay xuất phát cùng ta!

Tự mình tìm kiếm không bằng để người khác dẫn đường cho rồi. Ma Y,ngươi vất vả rồi. Chủ nhân của ngươi chính là một kẻ lười biếng lại mù đường a.

-Nha Linh đã về chưa?

-Thuộc hạ không rõ!

-Vậy ngươi biết thanh lâu lớn nhất Ngôn quốc ở nơi nào không?

-Ở phía bên kia ạ!

-Theo ta!

Ta bước nhanh tới hướng Ma Y chỉ,nơi đó là một tòa kiến trúc tinh tế, trên bảng hiệu đề tên Diệu Thành lâu. Thanh lâu này quả thật rất lớn,kiểu cách lại hoa lệ xa xỉ. Bên ngoài còn có các cô nương ăn mặc xinh đẹp đang mời khách.

-Chủ nhân!!!

Trùng hợp Nha Linh vừa từ bên trong bước ra,có lẽ đã giao dịch xong. Oa haha...địa bàn mới của ta nga ~

-Như thế nào?

-Đã xong !

-Tốt,vào trong đi,ta cần giải quyết một số chuyện!

Bên trong Diệu Thành lâu,ta được Nha Linh đưa lên phòng hạng nhất,đối diện với ta là tú bà của thanh lâu này. Quả đúng như tưởng tượng,mama này rất có tố chất “dọa người”.

-Nha Linh cô nương vị này là...

Tú bà cẩn thận mở miệng,lại nhìn vị nữ khách nhân kia đến ngây người,quả thật nàng có khuôn mặt vô cùng tuyệt mỹ,trên đời này lần đầu tiên bà ta gặp được nữ nhân đẹp như rồng này. Tướng mạo so với tiên nữ chỉ có hơn chứ không có kém. Đáng vẻ lại không hề tầm thường,cao ngạo lạnh lẽo,chắc chắn là người nhiều tiền.

-Ta chính là người mua lại thanh lâu này,hay nói cách khác,chính là lão đại của ngươi!

-A...thì ra người mua thanh lâu này là cô nương!

-Câm miệng,ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai không?

Tú bà bị Nha Linh hù dọa trán bắt đầu toát mồ hôi lạnh,miệng lắp bắp không nói thành tiếng.

-Nha Linh, từ giờ ngươi làm tú bà của nơi này,thay ta quản lý thanh lâu. Còn nữa,đổi tên thành Thiên Ma lâu đi.

-Dạ!

-Vậy...lão đại,còn ta thì sao?

Tú bà có phần sợ hãi liều mạng lên tiếng,không làm việc ở đây thì biết đi đâu bay giờ a?

-Ta sẽ cho ngươi cùng các cô nương thất thân ở thanh lâu một số tiền để lập nghiệp. Tất cả đều giải phóng đi hết,chỉ chừa lại một số người suất sắc. Nha

Linh,ngày mai thay ta tuyển xử nữ vào làm việc.

-Sao cơ? Lão đại...ngươi không thể!!

-Lui ra ngoài!

Tú bà bị ta dọa liền vội vàng bỏ chạy,để bà ta làm tú bà chính là làm xấu bộ mặt thanh lâu của ta a.

-Chủ nhân,người vì sao tuyển xử nữ?

-Ta mua thanh lâu không phải để kiếm tiền. Nha Linh,ngươi không cần cất công tìm kiếm xử nữ,cứ treo bảng tuyển người,đưa ra mức lương phù hợp,tự động bọn họ sẽ tìm đến. Còn nữa,sau khi tuyển xong rồi thì nói cho ta biết.

-Dạ!

-Được rồi,ta phải trở về đây!

.....♥♥♥

Dạ Sát tộc. Tà Vương cung.

Ta cùng Ma Y đi theo hướng Đông Nam,cách Ngọn quốc khoảng ba mươi dặm liền đến được đất của tộc Dạ Sát. Nơi này bên ngoài khá giống một vùng thảo nguyên tươi đẹp, tràn đầy sức sống,nhưng bên trong lại ẩn chứa vô số nguy hiểm.Đường đi tới Tà Vương cung đặt vô số cái bẫy lợi hại chết người. Khi thì kim châm phóng độc tủa ra,khi thì bàn chông từ dưới đất vọt lên,lại có bầy lưới giăng khắp nơi. Thượng Quan Cách chết tiệt,ngươi dám cho ta làm nhiệm vụ nguy hiểm như vậy,khi trở về,ta nhất định phải cho ngươi biết tay.

-Chủ nhân,theo tin tức thuộc hạ thu thập được, bản đồ cận chiến của Tộc Dạ Sát được giấu ở phía Đông của Tà Vương cung. Nơi đó giáp với nơi ở của Tà Vương,lại được canh chừng rất cẩn thận.

-Dẫn đường đi,mau chóng kết thúc nhiệm vụ này càng nhanh càng tốt!

Mẹ nó a,nói là làm nhiệm vụ nhưng có khác gì đi ăn trộm đồ người khác. Làm xong chuyện này ta nhất định phải đào tạo một đám thuộc hạ giỏi,nhiệm vụ để cho bọn họ làm,còn ta thì chỉ việc ngồi chờ kết quả,oa haha...

-Chủ nhân,ngươi hãy nán lại đây,để thuộc hạ đi trước dò xét tình hình!

-Được!

Ta nghe theo lời Ma Y nửa ngồi nửa quỳ nán lại trên nóc nhà xem xét tình hình ở gần đây.

-A~...um...~~~

Bất ngờ phía dưới nóc nhà phát ra tiếng rên rỉ của nữ tử làm ta không khỏi tò mò...nghe thật dâm tà nha.

-Nga~...thêm chút nữa~ aaaa~

Ta len lén mở tấm ngói,tò mò nhìn xuống phía dưới, oa...là hai người đang làm chuyện nam nữ a~,oa hahaha...không ngờ đi ăn trộm lại bắt gặp người ta đang XXOO. Có phim XXOO miễn phí,ngu sao không xem chứ.

-A~...Vương,mạnh chút nữa,ân,nga~...

Nam nhân bên dưới nhìn nữ tử kiều mị rên rỉ dưới thân mình,môi khẽ nhếch mang theo sự lạnh lẽo. Lũ đàn bà ngu xuẩn. Hắn đột nhiên cười lạnh,đem vật nam tính phát tiết lên trên người nữ tử.

-Aaaaaaaa~

Ta nhìn xuân cảnh bên dưới thâm kinh bị nam nhân chết tiệt kia,không có nhân tính,XXOO cô nương nhà người ta thật thô bạo a. Không giống như Thượng Quan Tấn Lý...ách...thật mất mặt ,sau lại liên tưởng tới hắn như vậy chứ.

Nam nhân kia vẫn không ngừng phát tiết vào người nữ tử,ta siết tay thành nắm đấm...chết tiệt nam nhân,dám khi dễ nữ nhân chúng ta.

“R...R...Rắc...”

Đột nhiên nóc nhà vang lên tiếng nứt của gạch gổi,chỗ ta đang ngồi xem chỉ còn một mảnh trống không,ngồi đều trong trạng thái rơi tự do. Ta mất chỗ ngồi liền hướng phía dưới lao xuống.

“Rầm”

Ta cùng gạch ngói đồng dạng rơi tự do, lại hướng phía hai người đang lên tới cao trào đáp xuống. hai người đang quấn lấy nhau vô tình trở thành đệm thịt cho ta “hạ cánh”.

“.....”

Không gian tĩnh lặng dị thường,nữ tử thấy ta như nhìn thấy quỷ,nam nhân mặt đã đen thui như Bao Công. Cũng phải a,ta rơi xuống lưng hắn,hại hắn không phát tiết được,hắn không cho ta một đao là may mắn lắm rồi .

Ta còn đang trong tư thế ngã nằm trên lưng nam nhân,vội vàng cười khan mấy tiếng...

-Oahahaha...xin chào,thứ lỗi vì đã phá ngang chuyện tốt của các ngườii !!!

Ta cười hi hi nhìn nữ nhân lồa thể trước mặt,lại quên mất nam nhân đang bị mình cho làm đệm thịt. Sắc mặt của hắn so với Bao Công chỉ có thể đen hơn chứ không thể kém. Lại tiếp tục suy nghĩ,sao ngói có thể bị vỡ dễ dàng như vậy a? Chắc không phải là vì trong lúc tức giận vì thú tính của nam nhân kia mà ta vô tình sử dụng nội lực chứ? Khả năng này...hình như rất cao nga ~

-Còn không xuống?

Nam nhân bị đè bên dưới sớm đã nổi gân xanh,là kẻ chết tiệt nào phá đám hắn? Hắn nhất định sẽ lột da róc xương kẻ đó ra.

-A? Ta quên...

Người trên lưng chậm chậm bò lùi ra sau,làm cho nam nhân kia có thể ngồi dậy. Giương mắt lên đối diện với kẻ vừa phá ngang chuyện vui của hắn,tránh không khỏi sự kinh hi cùng ngạc nhiên.

Thật đẹp,nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất từ trước đến giờ hắn từng gặp qua. Khuôn mặt của nàng tựa thiên tiên,mang chút lạnh lẽo kiêu mị,nhưng sâu trong đáy mắt lại lộ rõ vẻ đẹp trong sáng. Ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần,mì mục cong dài,môi đỏ như hoa đào,phượng mâu tà ngạnh,thanh tú hải hòa mà diễm lệ. Mái tóc màu tím bạc hòa với sắc đêm tăng lên sự quyến rũ vạn phần.Nàng vận hắc y bó sát lại càng tôn lên dáng vẻ nóng bỏng. Bất giác hạ thân của hắn lại nổi lên phản ứng.

“Sắc Lang!!!”

Ta nhìn nơi nào đó của hắn giương lên trong lòng thầm đem mười tám đời tổ tông nhà hắn ra mà rửa. Mụ nội nó,gì phút này mà thú tính của hắn vẫn còn bộc phát được. Nhưng nói đi cũng phải nói lại,nhìn hắn tương đối cũng thực mỹ,khuôn mặt tuấn tú nam tính,dáng người cân đối mạnh mẽ. Có điều...vào mắt ta lại mang cảm giác ghê tởm.

-Mỹ nhân,ngươi vừa rồi nhìn trộm ta đang ân ái sao?

Nam nhân khẽ cười tà,sắc mâu hiện lên tia chế giễu.

-Nhìn trộm cái đầu ngươi,ai cấm ta không được xem người khác XXOO?

-XXOO?

Nam nhân khó hiểu nhìn người trước mắt. XXOO là cái gì?

Nhưng bất quá hắn không quan tâm,mỹ nhân tự động xuất hiện trên người hắn,không ăn nàng hắn không phải nam nhân.

-Mỹ nhân,ta muốn ngươi!

-Cái gì?

Ta trợn trừng hai mắt nhìn hắn,trong lòng thầm kinh hãi hắn tám vạn lần. Nam nhân vô sỉ,cư nhiên dám nói những lời buồn nôn này trước mặt ta. Nhìn nữ nhân dưới sàn vô lực nhìn hắn,đáng chết,nam nhân đáng chết ~

-Ta nói...ta muốn ngươi!

-Muốn ta sao?

Ta chủ động tiến tới gần hắn,kề sát vào tai hắn,phả ra hơi thở nguy hiểm.

Nam nhân kia nhìn thấy hành động của nàng có chút cá kinh,khuôn mặt bất giác toát một tầng mồ hôi lạnh. Nữ nhân này...làm cho hắn cảm thấy bị áp bức,cảm thấy có chút gì đó sợ hãi.

Ta thấy hắn ngây ngốc liền nhân dịp hắn chưa kịp phản ứng một cước đá vào hạ bộ đang...của hắn,sau lại điểm huyết cả hai người. Nữ nhân kia tiếp tục trợn trừng mắt nhìn ta. Bộ dáng không khác gặp quỷ là mấy.

-Ôi~,a~ngươi...!!!

Nam nhân bị đập một cước vào chỗ hiểm, chưa kịp giải dựa đã bị điểm huyết. Thật sự là sống không bằng chết. Nhưng người kia vẫn không thương tình đá cho hắn thêm mấy cước nữa, e rằng... cả đời này hắn sẽ phải tiết giống.

- Thối nam nhân, không biết trời cao đất dày cứ nhiên muốn ta, cô nãi nãi [bà nội] người đây dễ dãi vậy sao? Hôm nay không cho người tiết giống ta không phải người!!!

- A~~

Tiếng thét như giết heo mới vừa vang lên liền bị điểm thêm huyết nói. Nam nhân khuôn mặt đã méo mó đến cực điểm, giống như ăn phải ớt cay mà không thể phun ra.

- Chủ nhân!

Ma Y từ lỗ hồng của mảnh ngói vỡ bay xuống, đột nhiên nhìn thấy chủ nhân đang ra sức đập vào hạ bộ của người ta, trong lòng không khỏi cả kinh, thực đáng sợ ~, chủ nhân quả nhiên không phải người, có thể làm những việc như vậy, khẳng định chỉ có một mình nàng.

- Tìm ra nơi cất giấu đồ chưa?

Ta đập cho nam nhân kia thêm một cái nữa mới thông thả đứng dậy. Mẹ nó a, làm mất thời gian của ta.

- Vẫn chưa!

- Dĩ? Sao vậy?

- Nơi cất giấu bản đồ đã bị phá bỏ, bây giờ chỉ còn lại có nơi ở của Tà Vương.

Ma Y khẽ liếc nam nhân đã đau đến sắp ngất, thấy hắn đã bị điểm huyết rồi mới yên tâm nói tiếp.

- Rất có khả năng, bản đồ đang ở chỗ của Tà Vương!

- Có khả năng đó không?

Ta nhìn Ma Y không chắc chắn lắm liền nảy ra ý tưởng, nam nhân kia ở nơi này, hẳn là biết nơi cất giấu bản đồ ở đâu.

Ta không nhanh không chậm tiến gần đến nam nhân đang thống khổ trên giường. Ánh mắt cũng trở nên tà ác, hiển nhiên là dùng để gây sức ép.

Mà nam nhân kia nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh như linh miêu của nàng, trong lòng dâng lên cảm giác lạnh lẽo run sợ.

- Nam nhân, nói... người biết bản đồ cận chiến của tộc Dạ Sát đang nằm ở đâu không?

- Ta không biết!

Nam nhân vừa được giải huyết nói liền thốt lên ba chữ "ta không biết", nhưng mắt của hắn liên tục chớp, điều này hiển nhiên tố giác hắn chính là đang nói dối.

Vốn định la lên... nhưng hắn đang trong tình trạng lửa thề, nếu để người khác bắt gặp sẽ rất mất mặt. Lại còn có một thanh chủy thủ sắt nhọn đang ngự trên cổ, có muốn nói cũng không thể nói.

- Không biết? Xem ra không cho người nếm mùi lợi hại người sẽ không nói thật!

- Người... người định làm gì?

- Làm gì nhỉ? Ma Y, người có nghĩ là cắt từng lớp thịt trên cổ hắn, sau đó đến mặt hắn, sau đó là rắc tiêu hột vào, cảm giác có phải rất tuyệt không?

Ba người trong phòng, trừ người vừa nói lên những lời kia, đều đỏ mặt lạnh, thật kinh khủng, như vậy còn thống khổ hơn là bị một đao chém chết.

- Nữ nhân ác độc kia, người không phải người!!!

- Ta không phải người??? Người nói đúng, ta không phải người, mà là yêu nữ !

- Người!!!

- Có-nói-hay-không?

Ta lạnh giọng đe dọa, chủy thủ lại càng kề sát thêm. Ta không tin hắn dám không nói thật lần nữa.

- Nói, ta nói, đừng...

-Tốt,cuối cùng ngươi cũng đã biết điều hơn một chút !

-Bản đồ...bản đồ đang ở trong phòng của Đệ đệ ta,nằm ở phía dưới con sư tử thạch màu xanh. Ở đó có một cái nút,chỉ cần bật nó ra.

-Đệ Đệ ngươi?

-Chính là Tà Vương-Sở Ngự Ly!

-Nói như vậy ngươi chính là Sở Ngự Vương,đại huynh háo sắc của Tà Vương?

Ma Y thẳng thắn nói ra nghi vấn...ta thì thấy,hắn không những háo sắc,mà còn là một tên mặt người dạ thú a.

-Ma Y,lần này để ta đi,nếu như hắn dám nói sai nửa điều,ngươi liền như cũ cắt thịt trên da mặt hắn ra rồi rắc tiêu vào.

Mọi người đồng loạt rung mình. Còn chưa kịp phản ứng bóng dáng của nàng sớm đã mất dạng.

♥♥♥

Tây Cung...nơi ở của Tà Vương...

Trên nóc nhà,bóng dáng nhỏ bé màu đen như hòa vào đêm tối. Thân thủ nhanh lẹ xem xét tình hình bên trong,sau khi thấy không có ai mới nhẹ nhàng phóng vào từ phía cửa sổ.

Thật lạ,bây giờ chắc cũng khoảng tám giờ tối,vì sao trong phòng của Tà Vương không có ai? Hay đây là cái bẫy? Nhưng trực giác của ta lại không cho là như vậy. Nam nhân kia cũng không có lừa gạt ta,phòng ngủ của Tà Vương quả thật có một con thạch sư màu xanh ngọc. Bên dưới chân của thạch sư có một cái nút,nhấn vào liền bật ra một cái hộp,trong hộp chính là chứa bản đồ địa hình trọng yếu của tộc Dạ Sát. Tuyệt a~,nhanh chóng trở về thôi.

Nhưng đang định phóng ra khỏi cửa sổ ta lại bị một cỗ lực đạo giữ lại,thậm hơn...lực đạo đó lại xuất phát từ...quần của ta. Ai nắm quần của ta vậy a?

-Ngươi làm gì?

Nhu âm mê hoặc vang lên phía sau lưng,ta quay đầu lại,chỉ thấy một mỹ nữ...ách,không phải,là nam nhân.

Ta mở to hai mắt nhìn người mới chui ra từ gầm giường.

Nếu nói Thượng Quan Tán Lý có vẻ đẹp của tiên nhân,dáng người hài hòa không mạnh mẽ cũng không yếu đuối.

Thì nam nhân này hoàn toàn trái ngược.

Ta biết nam nhân rất ghét người khác nói bọn họ giống nữ nhân. Như ngoài từ “đẹp như hoa”,ta không biết phải diễn tả khuôn mặt của hắn như thế nào. Bởi hắn mang vẻ đẹp âm nhu của nữ nhân. Nếu ta không kịp nhìn thấy trái cổ của hắn,nhất định sẽ nghĩ, hắn chính là một tuyệt thế mỹ nhân.

Khuôn mặt thon dài trắng mịn tô điểm cho ngũ quan tinh xảo khiến người ta nhìn vào liền đình chỉ hô hấp.Chân mày mang độ cong hoàn mỹ Đôi mắt màu hồ phách sáng ngời, chỉ liếc mắt liền phong tình vô hạn. Chiếc mũi cao thẳng,đôi môi dày vẽ lên một đường cong vô cùng gợi cảm. Cả người hắn tỏa ra khí thế khó diễn tả bằng lời.

Nhưng vấn đề đó tạm thời không quan trọng. Quan trọng là vì sao hắn lại chui ra từ gầm giường? Ta nhất thời không suy nghĩ được gì,chỉ biết mở to mắt nhìn hắn. Ẩn trộm bị người ta phát hiện rồi,làm sao chạy đây a?

-Ngươi làm gì vậy?

Nam tử không nhận được câu trả lời liền dùng tay giật giật quần ta mấy cái. Mụ nội nó,có nam nhân nào lớn chừng này lại đi nắm quần của nữ nhân không?

-Ê,làm cái gì vậy,buông quần ta ra!

Ta dùng tay giựt lại phần bị hắn nắm lấy. Nhưng nam tử kia vẫn không chịu buông ra.

“Rẹt...”

Má ơi,rách quần...

...”

...”

Thật may nơi bị rách là ở trên đầu gối,nếu không ta liền đem nam nhân kia băm ra làm trăm mảnh.

- Còn không mau buông? Muốn ta cởi quần ra đưa cho ngươi luôn sao?

Ta trừng mắt nhìn hắn. Nam tử kia đột nhiên tỏ vẻ ủy khuất... đôi mắt trong suốt khẽ phủ một tầng mù sương.

- Ta chỉ là muốn hỏi ngươi làm gì thôi mà!

Ta 囧, nhất định là nhìn lầm, là nhìn lầm, nhìn lầm, nhìn lầm... aaaa... yêu nghiệt... nếu hắn dùng khuôn mặt này đi giờ trò đùa, nhất định sẽ có rất nhiều người tự động chết dưới chân hắn.

Nhưng hình như có điểm kì quái?

Nơi này là cấm địa của Tà Vương, ngoài hắn ra không lẽ còn có người khác? Nơi này lại là phòng ngủ... aaaaa... không lẽ... không lẽ... đây chính là tiểu quan của Tà Vương? [Tiểu quan giống như kĩ nam]

Nếu như giả thuyết của ta đúng, thì sao hắn không ở trên giường mà lại chui xuống gầm giường? Không lẽ định tạo cảm giác mới?

- Nam nhân... ngươi là ai?

Dù gì cũng phải biết đối phương là ai. Nếu hắn thật sự là tiểu quan ta liền một bước đánh ngất, sau đó chuồn êm ra ngoài.

- Ta tên Cổ Ngự Ly!

囧囧囧 !!! Ôi mẹ ơi, này nhất định là nói dối. Tà Vương đây sao? Ta muốn tin cũng không thể tin được.

- Mau chui ra, ta muốn hỏi ngươi vài chuyện!

Nam nhân đột nhiên ngoan ngoãn nghe lời ta, hắn trườn ra ngoài, vạt áo khẽ rơi khỏi vai lộ ra khuôn ngực trắng mịn đẹp tuyệt mỹ. Hắn đứng lên, dáng người cao gầy phong tình vạn chủng, ba phần mê người, bảy phần đắm say. Ta phun máu a, thực gọi cảm ~

- Hỏi cái gì?

Nam nhân khuôn mặt tuấn tú, hai mắt sáng ngời nhìn ta. Đây... hình như nhìn có điểm quái quái?

- Ngươi đích thị là Tà Vương - Cổ Ngự Ly?

- Là ta!!!

Nam nhân chắc chắn như đinh đóng cột, lại còn vỗ ngực mấy cái. Sau còn hỏi lại ta.

- Còn người là ai?

- Ta...

Không lẽ nói với hắn ta là đến ăn trộm? Chỉ có bại não mới nói như vậy. Nhưng... hắn nhất định phải đoán ra được chứ, sao lại tỏ vẻ ngu ngốc? Không lẽ là hắn giả vờ?

- Không lẽ ngươi là...??

Hắn thập phần hoài nghi nhìn ta, ta liền hiện ra sát khí, nếu hắn có động tĩnh, ta liền tay đôi đánh nhau với hắn.

- Ta biết rồi, ngươi nhất định là nương tử mà ca ca đem tới cho ta !

Ta té ~, nương tử gì chứ? Nam nhân này rốt cuộc làm sao vậy? Thần kinh hắn có vấn đề sao?

- Nương tử gì? Ta không phải!!

- Ngươi phải!!!

Cổ Ngự Ly khẽ chu môi lên, biểu tình vô cùng hấp dẫn. Ca Ca nói tối nay sẽ đem đến cho hắn một nương tử. Cho nên hắn mới có thức để chờ.

Trong lúc buồn chán, hắn ngồi nghịch quả cầu, nhưng mà quả cầu kia cũng không muốn chơi với hắn, cho nên liền lăn vào gầm giường trốn hắn. Sau khi tìm được quả cầu dưới giường, hắn ngẩng đầu lên liền thấy bóng dáng của một nữ nhân có mái tóc thật đẹp. Nhất định đây chính là nương tử mà ca ca đem đến cho hắn.

- Chủ nhân!

Ma Y chờ một lúc lâu không thấy chủ nhân quay lại, trong đầu thầm nghĩ nàng chắc đã xảy ra chuyện. Hắn đem trói đôi nam nữ kia lại liền phóng đến nơi

ở của Tà Vương. Ở bên ngoài nhìn thấy chủ nhân đang đứng cùng với một nam nhân khác, nhưng không có vẻ là đang đánh nhau. Cho nên mới liều mạng đi vào trong xem xét.

-Người kia là ai?

Cổ Ngự Ly nghiêng đầu nhìn hắc y nhân vừa mới đến. Tại sao ca ca đem đến nương tử cho hắc ròi còn đem thêm một nam nhân nữa làm gì a?

Ma Y kinh ngạc trước phản ứng của nam nhân kia. Nếu hắc không lầm, thì nơi này chỉ có một mình Tà Vương ở. Nếu thấy người lạ, nhất định là đã ra tay, tại sao nam nhân kia lại tỏ vẻ ngây ngô như hài tử?

-Ma Y, hắc nói hắc là Cổ Ngự Ly, nhưng tại sao thấy chúng ta lại không ra tay?

Ma Y không trả lời mà trực tiếp nắm lấy cổ tay của Cổ Ngự Ly. Ngón tay nhanh lẹ dò đến động mạch. Đôi mắt liền thoáng hiện lên một tia thông hiểu.

-Sao vậy?

Ta nghi hoặc nhìn Ma Y, không lẽ ta nói đúng, Cổ Ngự Ly có vấn đề?

-Chủ nhân, hắc trúng Nhị Trùng Kích!

-Nhị Trùng Kích?

Ta và Cổ Ngự Ly đồng loạt nói lên. Tên rất lạ, ta hoàn toàn chưa nghe qua.

-Nhị Trùng Kích là một loại rất sinh sống ở Quỷ Cốc, nếu ăn vào sẽ bách độc bất xâm. Nhưng đó là khi bỏ đuôi của nó.

Ma Y ngừng một chút, ánh mắt khẽ liếc qua Cổ Ngự Ly, lại tiếp tục nói

-Nam nhân này ăn trúng đuôi của Nhị Trùng Kích. Mà đuôi của nó lại chứa vô số chất kịch độc, vào cơ thể người sẽ sản sinh ra nhiều chứng bệnh khác nhau. Nếu ta không lầm, Tà Vương đã từng ăn Nhị Trùng Kích để bách độc bất xâm. Nhưng... có lẽ Nhị Trùng Kích kia còn sót lại một phần chất độc. Cho nên mới biến hắc ra thành thể này.

-Hắc bị làm sao?

Ta nghi hoặc hỏi, không lẽ là bại não?

-Độc được xâm lấn gây tổn thương kinh mạch, nói cách khác, mạch trên đầu hắc có vấn đề, dẫn đến biến thành ngốc tử.

☞, đoán trúng rồi. Tà Vương biến thành ngốc tử, tin tức này mà truyền ra ngoài, khẳng định nơi này sẽ không được yên. Nhất định Thượng Quan Cách sẽ là kẻ đầu tiên đến “hỏi thăm” nơi này.

-Nương tử, ta bị trúng độc sao?

Cổ Ngự Ly nghe loáng thoáng hiểu, bọn họ nói hắc bị trúng loại độc gì gì đó.

-Ai là nương tử của ngươi?

Ta trừng hắc một cái, Cổ Ngự Ly vội vàng rút đầu, Ma Y trừng lớn hai mắt.

-Ma Y, nếu hắc là ngốc tử, sao còn biết gọi nương tử?

-Ta nghĩ... thần trí hắc bây giờ khoảng mười tuổi!

-Mặc kệ hắc đi, trước hết mau rời khỏi chỗ này!

Ta định phóng đi liền bị một cổ năng lực giữ lại, Cổ Ngự Ly ánh mắt trong suốt thoáng hiện sắc hồng.

Mẹ ơi, hắc khóc!!!

-Nương tử, ngươi bỏ ta sao?

-Ách...!!!

Này không xong rồi, làm sao ta đi được đây? Tìm cách, tìm cách...

Hai mắt ta đột nhiên sáng lên, nghĩ ra rồi...

Ta tiến sát tới gần hắc, ánh mắt gọi lên một đường cong, ôn nhu nói với hắc.

-Ngoan, mau tiến vào ngủ, ta ngủ cùng ngươi!

-Chủ nhân!!!

Ma Y mở to hai mắt, hắn không phải là đang nghe lầm đó chứ?

Ta nhìn liền biết Ma Y nhất định là đang nghĩ ta muốn hồng hạnh vượt tường cho nên hướng hắn đánh một cái nháy mắt.

-Thật sao?

Cổ Ngự Ly khuôn mặt đột ngột trở nên mừng rỡ, hắn ngây ngô cười... nếu mà theo phương diện của ta... nhìn thật đáng yêu, mà ta lại đang hành xử giống như... mẹ hắn thì phải.

-Thật, nào, mau vào giường, ta xem chừng ngươi ngủ!

-Ấn!

Cổ Ngự Ly nhanh chóng leo lên giường, ta giúp hắn đắp chăn lại, ôn nhu nhìn hắn.

-Ngủ đi!

Khẽ chạm tay vào mắt của Cổ Ngự Ly. Hàng mi dày của hắn khẽ ma sát vào tay ta. Sau khi chắc chắn hắn đã đánh cờ với Chu Công, ta liền nhanh chóng ba chân bốn cẳng dùng khinh công lướt trên ngọn cây, thẳng hướng Vương phủ của Thượng Quan Tấn Lý mà trở về.

Khoảng hai canh giờ sau mới về tới Bạch Mai phủ... lần này hao tổn khá nhiều công lực của ta, mệt mỏi đã bắt đầu kéo tới.

-Ma Y, đưa ta vào trong!

Ma Y là nam nhân đương nhiên sức lực nhiều hơn ta, nhờ vả hắn một chút chắc không sao, miễn đừng cho lão công của ta nhìn thấy cảnh tượng Ma Y dìu ta vào Hồng Đào cư là được.

-Nương tử, ngươi đi đâu? Để ta đưa ngươi đi!

-Về Hồng Đào cư!

Ta nói xong đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Không phải giọng của Thượng Quan Tấn Lý, Ma Y lại sẽ không có khả năng nói câu này. Vậy giọng nói kia...

Ta quay đầu lại, cả thân người bắt đầu trong tình trạng hóa đá. Mẹ ơi, Cổ Ngự Ly đuổi theo tới đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Chưa kịp tiêu hóa tình trạng hiện tại, ta lại phải đối mặt với Thượng Quan Tấn Lý đang bước từ cửa phủ ra. Hoàn hảo, đều bị nghe thấy hết rồi ~

-Tiểu Nam, hắn là ai? Từ khi nào gọi ngươi là nương tử?

Thượng Quan Tấn Lý khuôn mặt đã muốn đen hơn đáy nồi. Ta đột nhiên cảm thấy hình như có mùi thuốc súng cùng dấm chua hòa trộn chung.

-Nương tử, hắn là ai?

Cổ Ngự Ly ở đằng sau lưng ta nghiêng cổ nhìn Thượng Quan Tấn Lý. Mẹ nó, muốn giết chết ta sao? Đột nhiên gọi ta là nương tử, sau đó lại đi theo ta tới tận đây. Nam nhân này rốt cuộc là làm sao?

-Nương tử? Nghe thân thiết quá!

Thượng Quan Tấn Lý lúc này giống như trượng phu uống nguyên bình dấm chua, cả người tỏa sát khí chuẩn bị đánh ghen.

-Chuyện này... Tiểu Tấn Lý, trước tiên ngươi bình tĩnh nghe ta nói!

Ta nuốt nuốt nước miếng,nhìn hấn thật đáng sợ...là Cổ Ngự Ly tự mình theo ta,tự hấn gọi ta nương tử,ta vô can,ta vô tội,ô ô ~...

-Vương gia,Cổ Ngự Ly trúng độc nên hóa thành ngọc tử,không biết vì sao lại gọi chủ nhân là nương tử...sau còn lên đi theo chủ nhân đến đây. Không phải do nàng hồng hạnh.

Ma Y,ngươi chính là cứu tinh của ta a,ta hai mắt long lanh nhìn về phía Ma Y,sau lại len lén nhìn qua Thượng Quan Tấn Lý...ách...hắn không phải là phát rò đó chứ? Khuôn mặt ngược lại càng ngày càng đen.

-Ngươi đi làm nhiệm vụ cùng hấn?

Thượng Quan Tấn Lý ánh mắt tựa mũi tên bắn thẳng đến người Ma Y,sát khí càng ngày càng nồng đậm...mùi dấm chua càng ngày càng nồng nặc.

-Nương tử,nhìn hấn thật hung dữ!!!

Cổ Ngự Ly luôn miệng gọi “nương tử”,điều đó lại vô tình châm ngòi ngọn lửa tức giận của Thượng Quan Tấn Lý. Trước khi tức giận che mất lý trí,hắn từng giọng nói với Cổ Ngự Ly.

-Ai cho ngươi gọi nàng nương tử? Nàng là của ta!

Cổ Ngự Ly cũng không chịu thua,hắn chu cái miệng xinh đẹp mê người lên cãi lại Thượng Quan Tấn Lý.

-Nàng là nương tử ca ca đem tới cho ta,nàng là của ta!

-Ngươi nói cái gì?

-Ta nói nàng là nương tử của ta,là của ta,của ta!!!

Hai bên vừa cãi nhau,đồng thời kéo lấy tay ta,Cổ Ngự Ly nắm tay trái,Thượng Quan Tấn Lý nắm tay phải,giống như hai tiểu hài tử đang tranh giành món đồ chơi,mẹ nó,xem ta là cái gì hả?

-Các ngươi có buông ra không hả? Muốn cãi nhau thì tự mình cãi đi,đừng có “phanh dây” ta kiểu đó.

Ta tức giận vùng tay ra,tường dùng chiêu này bọn họ sẽ ngừng lại,không ngờ cả hai liền xông vào xáp lá cà.

Thượng Quan Tấn Lý rút nhanh kiếm từ trên người xuống chĩa thẳng vào người Cổ Ngự Ly,nhưng rất nhanh liền bị Cổ Ngự Ly dùng hai ngón tay kẹp lại. Ta bắt đầu nghi ngờ...vì sao một ngọc tử lại có khả năng phản xạ cao như vậy,lại còn có thể dùng hai ngón tay giữ kiếm. Hấn có phải là ngọc tử hay không?

-Ma Y,ngươi có làm không? Cổ Ngự Ly biết võ công? Hấn làm sao lại là ngọc tử được?

Ma Y nhìn tình hình trước mắt,chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên...

-Chủ nhân,hắn tuy là ngọc tử,nhưng không có nghĩa sẽ quên đi võ công của chính mình. Điều tra của ta về Tà Vương cho thấy,sức lực của hắn có lẽ ngang bằng với Thượng Quan Tấn Lý.

-Nhưng hấn có thật là ngọc tử không? Ta cảm thấy có điểm nghi ngờ.

-Nhị Trùng Kích rất dễ nhận ra,hắn quả thật trúng độc cho nên mới như vậy,chủ nhân,ngươi không tin năng lực chuẩn độc của ta sao?

Ma Y nói như vậy,nghi ngờ cuối cùng của ta cũng hoàn toàn bị xóa bỏ.

Nhưng ta thật sự không biết lý do vì sao hấn lại gọi ta là nương tử.

Sự thật là,Đại ca của Sở Ngự Ly lại chính là đầu sỏ trong việc này. Hấn biết rõ Sở Ngự Ly trúng độc nhưng võ công lại không bị mất. Muốn đoạt ngôi vị cùng bí kiếp võ công của Tà Vương,chi có một cách,dụ dỗ hấn tự động dâng lên ngay khi hấn đang là ngọc tử.

Nhưng tiếp cận nhiều lần mà vẫn không đạt được ý định. Cổ Ngự Vương nghĩ ra kế sách dùng nữ sắc tiếp cận Cổ Ngự Ly,dụ dỗ hấn nhường chức tộc trưởng,sau đưa ra bí kiếp võ công.

Cho nên,Cổ Ngự Vương tìm một nữ nhân xinh đẹp,ân ái với nàng ta trước,mục đích là để nàng ta lệ thuộc vào hấn. “Dùng” xong mới đem tới cho Cổ Ngự Ly. Nhưng người tính không bằng trời tính,đương lúc ân ái lại xuất hiện một nữ nhân lạ mặt điểm huyệt hấn,sau lại đánh cho hấn tiết giống.

Và cũng vì vậy mà Cổ Ngự Ly nhắm mắt nhắm mũi Nam Yên chính là nương tử mà Cổ Ngự Vương đem tới.

Lại nhìn vào cảnh tượng trước mắt...hai nam nhân một tóc trắng phiêu dật,một tóc đen yêu mị đang đứng bất động,gió đêm nổi lên cuốn theo bụi mù cùng lá khô,quang cảnh xung quanh bọn họ giống như đang được quay chậm,làm nền cho hai bóng dáng tuyệt mỹ. Đột nhiên trong đầu ta hiện ra bảng số liệu.

“Thượng Quan Tán Lý. Cấp 100 võ sĩ,máu 100/100.

Sức mạnh: rất mạnh

Thần khí:huỳnh kiếm.”

“Cổ Ngự Ly. Cấp 100 ninja,máu 100/100

Sức mạnh:không rõ

Bình khí: tay không”

Võ sĩ PK [play kill] ninja,thắng bại không rõ!!

Chưa kịp ngăn cản,hai nam nhân đã bắt đầu xuất thủ,thể võ uyển chuyển đẹp mắt,hành động nhanh gọn,ra tay chính xác. Từng chiêu thức của bọn họ đều đẹp đến mức làm người ta mê muội.

Nếu như kẻ nào ngu ngốc ngăn cản,nhất định sẽ có kết cục thực thảm.

Hạ nhân trong phủ thấy động liền chạy ra ngoài xem xét,thấy cảnh tượng đánh nhau đều liều mạng chạy trốn. Ta cùng Ma Y đã tiêu tán khá nhiều sức lực cho nên cũng không tiện nhảy ra làm đầu heo cho bọn họ đánh. Vì vậy,cả hai người kiên đánh nhau đến tận sáng. . .kết quả bất phân thắng bại.

-Ma Y,ta đưa Thượng Quan Tán Lý vào trong nghỉ ngơi,người đưa Cổ Ngự Ly đến nơi của khách nhân,hảo hảo xem xét hấn.

Bởi vì Cổ Ngự Ly đã mệt mỏi tới mức ngủ thẳng cẳng cho nên đem hấn đi vô cùng thuận lợi. Còn Thượng Quan Tán Lý cả người đã mệt đến mức ngã nghiêng,hoàn toàn phải dựa vào ta mà đi.

-Tiểu Tán Lý, người rút cuộc có bị điên hay không?

Ta tức giận trừng mắt nhìn hấn,đánh nhau với ngốc tử,vui lắm sao?

-Ta không muốn kẻ khác gọi người là nương tử! Rất chướng mắt chướng tai!

Thượng Quan Tán Lý tuy mệt mỏi cực đại nhưng vẫn cố sức nói chuyện,kết quả liên ho khan không ngừng.

-Đừng cố sức,sắp tới nơi rồi,dựa vào ta mà đi!

Vừa dứt lời,bờ vai của ta liền bị hấn dựa vào,khuôn mặt tỉnh xảo chỉ cách ta vài cm,khuôn mặt của hấn đỏ ửng,bờ môi mềm liên tục thở ra,phượng mâu cong dài khép lại tô điểm cho hàng mi dài tuyệt đối. Phun máu~,trượng phu của ta thật đẹp,oa haha. . .ta thực muốn ăn hấn.

-Chủ nhân,ta có chuyện cần nói.

Thiên Y nửa ngồi nửa quỳ trước mặt ta,bộ dáng có đôi chút hứng thú . Rốt cuộc là chuyện gì làm hấn từ trầm tĩnh biến thành như vậy a?

-Chờ ta!

Ta dìu Thượng Quan Tán Lý vào Hồng Đào cư,bàn tay nhẹ nhàng đỡ hấn nằm xuống giường vừa định quay ra liền bị hấn bắt lấy.

-Đừng rời ta!

Thượng Quan Tán Lý khẽ ni non,âm thanh trầm thấp từ tính làm ta thoáng ngẩn người.

-Chờ một chút,ta có chuyện cần xử lý,làm xong sẽ trở lại chăm sóc người!

-Đừng để ta chờ!

Hấn nói xong liền ngủ thiếp đi,ta nhẹ nhàng đắp chăn lên người hấn,nhanh chóng đi ra ngoài.

-Chủ nhân !

Thiên Y thấy bóng dáng ta từ xa đã vội vàng bước nhanh tới.

-Có chuyện gì muốn nói?

Ta trực tiếp vào thẳng vấn đề,tên này hôm nay sao lại tỏ dáng vẻ như tiểu hài tử thấy kẹo vậy a?

-Kia...Tà Vương có phải bị trúng Nhị Trùng Kích?

- Ân? Người làm sao biết?

- Ma Y nói với ta, chủ nhân, nếu như được, người có thể cho phép ta đem hắc chữa trị được không?

- Di ? Sao người đột nhiên nổi lên hứng thú chữa bệnh cho người ta vậy?

- Ta... Ta từ lâu đã muốn tìm cách chế giải độc của Nhị Trưng Kịch. Cho nên...

Ta thoáng tò mò về ngạc nhiên, nhưng sau suy nghĩ lại liền thấy chuyện này cũng phải. Thiên Y chuyên về giải độc, hắc nóng lòng muốn đem Cổ Ngự Ly ra làm chuột bạch thử nghiệm, cũng là muốn xem hiệu quả giải độc. Bình thường có ai dám liều mạng ăn thuốc độc để cho người ta thử nghiệm đâu chứ.

- Được rồi, cho phép người tìm cách giải độc cho hắc, nếu có chuyện gì, ta không chịu trách nhiệm

- Thuộc hạ tin tưởng khả năng của mình, chủ nhân không cần bận tâm!

- Vậy người mau đến xem bệnh cho hắc đi!

- Cái này... chủ nhân, ta có thể đem hắc đến nơi chế độc của ta không? Ở đây e không tiện!

Ta nhìn Thiên Y, lại nghĩ nghĩ một chút, đem Cổ Ngự Ly đi cũng tốt, Thượng Quan Tấn Lý sẽ không phải uống đắng chua, mà ta cũng sẽ không bị người quần lấy gọi “huơng tử”. Tiện lợi a...

- Được, đem hắc đi đi!

Ta nói xong liền xoay người bước vào Hồng Đào Cư, xem như giải quyết được một vấn đề rắc rối, bây giờ có thể an tâm vào chăm sóc cho lão công của ta rồi a.

Khi ta trở lại, Thượng Quan Tấn Lý đã ngủ rất sâu.

Bàn tay ta khẽ vuốt ve trên khuôn mặt trắng mịn như phấn điêu ngọc mài của hắc, ánh mắt tràn đầy yêu thương. Ta đến thế giới này cũng sắp được nửa năm, thời gian trôi qua cũng thật nhanh. Biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra, hắc vẫn luôn ở bên ta.

Mất tích dưới vực để học võ hơn một tháng, hắc tuyệt nhiên vẫn đi tìm ta. Luôn ở bên cạnh bảo hộ ta, cho dù ta có quậy phá đến cỡ nào, hắc vẫn ở bên cạnh che chở, dung túng cho ta. Một nam nhân như vậy, tìm khắp thiên hạ có mấy người?

Nhưng... ta cũng thật lo sợ. Sợ một ngày nào đó hắc sẽ chán ta, không yêu thương ta nữa. Sợ hắc sẽ chia sẻ tình yêu cùng nữ nhân khác. Thời đại này không giống như thời đại ta sống, nam nhân ở đây có thể thú nhiều nữ nhân làm vợ. Nếu có một ngày như vậy... ta biết làm sao?

Nếu không yêu hắc, ta chỉ cần viết một bức hưu phu, sau đó rời khỏi nơi này để đi tiêu dao thiên hạ mà không hề lưu luyến. Nhưng... hiện tại tình yêu của ta càng ngày càng sâu đậm... nếu rời hắc, ta liệu có sống hạnh phúc được không?

- Tiểu Nam...

Ta nhìn hắc trong giấc ngủ vẫn luôn chỉ gọi tên ta, trong lòng chợt trào dâng cảm giác ấm áp mãnh liệt. Là ta đã suy nghĩ quá nhiều đi?

- Ta ở đây, sẽ không rời người!

Bàn tay của hắc khẽ động, ta liền đem nó áp úp trong lòng. Nam nhân của ta... đời này chỉ có mình hắc.

.....

Gần xế chiều, Thượng Quan Tấn Lý vẫn chưa tỉnh lại, ta không tránh khỏi lo lắng, như thế nào vẫn còn ngủ a? Không lẽ hắc tốn quá nhiều công lực?

Khẽ đặt tay lên trán hắc, hoàn hảo, không có sốt. Nhìn đến y phục của hắc qua một ngày một đêm sớm đã trở nên bẩn, ta đột nhiên cảm thấy xấu hổ. Ta vẫn chưa lo lắng gì được cho hắc, lại càng đừng nói đến chăm sóc hắc.

Đi đến tủ lấy ra một bộ trường sam mỏng màu trắng, ta len lén cởi áo của Thượng Quan Tấn Lý, sau đó lấy khăn thấm nước lau người cho hắc. Có trời mới biết, lần đầu tiên ta làm những việc này cho nam nhân a ~.

Bàn tay ta chạm đến bờ ngực trắng mềm, lưu chuyển đến vết sẹo mờ lúc trước ta cắn hắc ở Tây Sương lâu. Sau lại chuyển xuống... cởi quần hắc. Dù sao những thứ gì nhìn thấy ta cũng đã thấy, đây lại đơn giản là giúp hắc lau người, hoàn toàn không có dục ý gì ~.

- Định cường gian ta sao?

Từ trên đỉnh đầu truyền tới thanh âm khàn khàn mê hoặc của Thượng Quan Tấn Lý. Hắc bộ dạng thú vị chờ xem ta... cởi quần. Mẹ nó a, tại sao lúc nào ta chuẩn bị cởi quần hắc, hắc đều tỉnh lại như vậy? Mất mặt, thật mất mặt ~.

-Cường gian cái rắm,không thấy ta đang lau người giúp người sao?

Thượng Quan Tán Lý nhìn nàng đầy ý vị thâm trường. Không ngờ nàng lại giúp hắn làm những việc này. Một cỗ hạnh phúc hiện lên trên khuôn mặt anh tuấn.

-Nương tử,người làm những việc này,vì phu cảm thấy thực hạnh phúc .

Thượng Quan Tán Lý vừa nói vừa chủ động đặt nàng xuống dưới thân người. Bàn tay to khẽ tìm lấy bàn tay nàng.

-Làm gì vậy? Người mới vừa tỉnh,mau đi ăn cơm đi!

Ta nhìn điệu bộ Thượng Quan Tán Lý đã biết hắn đang định làm gì. Chuyện này cũng không có gì phải ngại. . .nhưng bất quá hắn từ sáng đến chiều vẫn chưa có ăn cơm a.

-Không sao,ăn người cũng làm ta no rồi!

Thượng Quan Tán Lý cười tà nhìn nàng,bộ dáng hết sức đáng yêu.

-”.....”

Không đợi người phía dưới thân phản ứng,Thượng Quan Tán Lý nhanh chóng đặt bạc môi lên xương quai xanh của nàng,hơi thở nóng bỏng phả lên làn da trắng nõn mềm mại,dần dần di chuyển lên cổ,sau cùng đặt tại nơi nguyên thủy nhất. Đôi môi của nàng mềm tựa cánh hoa kích thích dục vọng của hắn,bạc môi khẽ ép sát,chiếc lưỡi linh hoạt luồn vào sâu bên trong,cuốn lấy lưỡi của nàng,thu hết mật ngọt từ nàng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ửng hồng,phượng mầu kiêu diễm,mi dài khẽ rung,trong lòng Thượng Quan Tán Lý nảy sinh cảm giác muốn đem nàng chiếm hữu vĩnh viễn. Bàn tay hắn như bị điều khiển rời bỏ từng lớp áo trên người nàng,nhẹ nhàng mon trón lay động trên làn da non mềm gợi cảm. Bên dưới hạ thân sớm đã có phản ứng.

Trong phòng,từng lớp quần áo hỗn độn rơi trên mặt sàn,tiếng thở gấp không ngừng vang lên,Thượng Quan Tán Lý một thân cảm bào trượt sâu xuống lưng,phượng mầu dài hẹp phủ một tầng sương mê hoặc,mái tóc bạch kim bởi vì mồ hôi mà dính vào thân người càng làm tăng vẻ đẹp phong tình vạn chủng.

Sắc trời đã sớm hóa thành đêm đen tịch mịch,bên trong Hồng Đào cư,một mảnh xuân tình kiêu diễm,hạt giống của tình yêu càng ngày càng lớn lên,sức sống mạnh mẽ lan tràn.

.....

Buổi sáng,Thượng Quan Tán Lý sau khi dùng ngọc thiên cùng ta đã nhanh chóng vào cung,tiến thẻ mang theo bản đồ của tộc Dạ Sát hôm qua lấy được vào giao cho Thượng Quan Cách.

Ta cũng không rảnh rang mấy,dùng xong ngọc thiên liền phải đi ra ngoài đến Thiên Ma lâu xử lý việc.

-Chủ nhân,xử nữ đã tuyển xong. Nhân lực khá đông,trên 500 người. Hiện bọn họ đang ở đại sảnh chờ ra lệnh.

Nha Linh vừa nhìn thấy ta đến đã vội thông báo tình hình. Theo như thông tin của những nữ nhân đến xin làm kĩ nữ,đa số là thiếu nữ nghèo,muốn tìm kế sinh nhai.

Trên Đại sảnh đầy bóng dáng của nữ nhân, tầm tuổi mười bảy đến hai mươi. Nha Linh đã lọc ra từ mấy ngàn người để tìm được hơn 500 nữ nhân xinh đẹp nhất,lại thông minh,có tư chất làm việc.

-Ra mắt lão đại!

Ta đeo khăn che mặt nhìn xuống phía dưới,tất cả đồng loạt im lặng cúi đầu ra mắt ta. Trong đầu thoáng nghĩ, lúc đầu không nên để tính,như vậy sẽ không đủ uy lực quân bọn người này,lại làm cho bọn họ lơ là,không tuân mệnh. Cho nên ta liền mở khăn che mặt,lộ ra khuôn mặt vô cảm,ánh mắt lạnh lẽo quét một vòng .

-Các người nghe cho rõ,ta tuyển các người,không phải làm công việc của một kĩ nữ. Mà là lấy thân phận kĩ nữ tiếp xúc với khách nhân,thu thập tất cả tin tức từ miệng bọn chúng.

Mọi người phía bên dưới nhìn thấy khuôn mặt của lão đại không khỏi ngáy người. Thật đẹp...đây không thể nào là khuôn mặt của nhân giới,nhất định là thiên tiên chuyển kiếp. Có điều không nhìn thấy được mái tóc,nếu không ,nhất định sẽ hoàn mỹ gấp bội. Mọi người bắt đầu đồng loạt xôn xao,Nha Linh lập tức lên tiếng trấn giữ trật tự.

-Không cần ngạc nhiên,ta cũng không phải sai các người vào động hồ,chỉ cần giả vờ ngoan ngoãn hầu hạ bọn khách nhân,thuận tiện nghe một số tin tức,sau đó ghi ra giấy giao lại cho Nha Linh.Vạn lượng hoàng kim,các người làm tốt,ta liền thưởng!

-Lão đại,tiền nữ mạn phép hỏi...thanh lâu này...có phải giống như tổ chức thu thập tin tức?

Nữ nhân thân vận huyết y tiến lên hỏi ta, khuôn mặt nàng ta nhìn vô cùng sắc sảo, đáng người lại là lướt kiêu mị, đôi mắt linh hoạt, nhìn đã biết không phải hạng tầm thường.

-Chính là như vậy! Nhưng...

Ta lơ đãng liếc nhìn bọn họ một vòng, sau đó mới từ tốn nói tiếp.

-Nếu kẻ nào dám để lộ tin tức, lan truyền thanh lâu của ta là một tổ chức, hoặc dám phản ta, các ngươi liền giống như cái bàn này!

Bàn tay khẽ chạm nhẹ đến mặt bàn, trong phút chốc, từ một cái bàn gỗ sồi chắc chắn đã trở thành bụi mỏng bay tán loạn.

Mọi người dưới ánh sáng chợt đỏ mặt hơi lạnh. Bọn họ tuy biết mình không đơn giản là làm kĩ nữ, nhưng nhìn thấy một tròng trước mắt không tránh khỏi sợ hãi trong lòng.

Lão đại của bọn họ... rốt cuộc là thần tiên hay ma quỷ?

Ta nhìn biểu cảm của chúng nữ nhân phía dưới liền thấy hài lòng.

Trong hơn năm trăm người kia... nhìn ra có vài nữ nhân phong thái hơn người. Muốn khống chế được bọn người này, nhất định không thể dễ dãi.

-Ta muốn tuyển năm hộ vệ thân cận, người nào cảm thấy mình có năng lực, mời đi lên.

Phải tìm người tuyệt đối trung thành mới có thể an tâm sai khiến. Nếu chỉ có Song Y cùng Nha Linh e không ổn cho công việc của ta.

Từ phía đại sảnh xuất ra bốn nữ nhân, cả bốn người bọn họ lúc đi vào ta đã chú ý, quả nhiên không ngoài dự đoán, bọn họ nhất định có võ công, chỉ là không hiểu vì sao lại chấp nhận đến làm thân phận kĩ nữ. Bốn người kiều nhan như hoa như ngọc, mi mục thanh tú, đáng người linh hoạt, ánh mắt thâm trầm khó nhìn thấu suy nghĩ.

-Vì sao muốn làm hộ vệ của ta?

Ta nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt đảo qua bốn người... dùng khí thế bức người nhất hỏi bọn họ.

-Ta muốn tìm chủ nhân cường đại như ngươi! Như vậy mới xứng đáng để bọn ta sùng bái!

Bạch Y nữ nhân thận trọng mở miệng. Nàng biết đằng sau tấm lụa che tóc của lão đại là dạng gì. Chỉ có điều không muốn tìm hiểu sâu.

-Vào trong nói chuyện!

Ta phát tay áo rồi đi, một bước phóng lên căn phòng trên cao. Bốn nữ nhân kia động tác đồng đều, nhanh chóng bay lên cùng ta.

Ở Thiên Ma lâu ta đã quan sát kĩ thiết kế của từng phòng. Căn phòng ta lựa chọn đi vào nằm rất xa với nơi tiếp khách, ngoài ra, ta còn cho xây dựng lại hệ thống mật thất. Căn phòng này có thể dẫn đến tất cả các phòng khác. Cổ nhân rất giỏi việc này... cho nên cũng không có gì bận tâm.

-Các ngươi có quen biết?

Ta ngồi xuống ghế bọc da báo, bộ dáng thông thả như đang bắt chuyện.

-Đừng vậy!

Người vừa mới lên tiếng đang vẽ tiêu sái, giọng nói của nữ nhân này trầm ổn, không có run sợ, trong mắt nàng ta lại mang theo kính phục hướng về phía ta.

-Bốn người chúng ta là từ đại sát thủ đứng đầu Kim quốc, vì tổ chức bị phá bỏ nên mới lưu lạc đến đây. Hy vọng gặp được cao nhân thu nạp. Chúng ta nguyện dốc hết sức phụng tá ngươi!

Sát thủ Kim quốc? Bọn người này có lai lịch là sát thủ? Như vậy phải nói là ta may mắn hay xui xẻo đây?

-Vì sao tổ chức của các ngươi bị phá bỏ?

-Là do bang chủ của Võ Lâm tiêu diệt!

Nữ nhân có dáng người nhỏ nhắn, cỡ chừng mười sáu tuổi, khuôn mặt trẻ con tinh xảo trở nên méo mó vì tức giận.

-Bọn người đó thù tiêu bang chủ Võ Lâm tiền nhiệm, sau lại lố bịch chiếm lấy ngôi vị... còn nói là xưng bá toàn thiên hạ. Nghe thật nực cười!

Nữ nhân mặc trường bào màu vàng khẽ cười mỉa mai.

-Như vậy các ngươi tìm đến ta là có mục đích?

Ta cười khẽ, bốn nữ nhân này quả nhiên không phải người tầm thường, bất quá... ta thích.

-Đúng vậy... ta biết ngươi là Mị Vũ Câu Hồn Ảnh, chỉ có ngươi mới giúp được bọn ta.

Bạch Y nữ nhân đứng đầu nói. Nàng chính là bốn ba ngày đếm để tìm cho bằng được nữ nhân vô địch thủ này, chỉ có nàng mới có khả năng tiêu diệt bọn ruồi muỗi Võ Lâm. Đây không chỉ là tâm nguyện của các nàng, mà còn là tâm nguyện của những người Võ Lâm chân chính.

Vì sao tứ đại sát thủ lại bệnh vực Võ Lâm chân chính? Nguyên nhân sâu xa còn là vì bốn người các nàng có quan hệ huyết thống với bang chủ võ lâm, chỉ là do cứng đầu nhất quyết làm sát thủ, cho nên gây thù oán với bọn người của Ma giáo, bọn chúng viện cớ đó làm nguyên nhân tiêu diệt người Võ Lâm.

-Ngươi biết thân phận của ta từ khi nào?

-Từ lúc đến Ngôn quốc, chúng ta đã nhanh chóng đi tìm ngươi, phải nhờ vào Tàng Tin Các mới biết được thân phận đặc thù của ngươi!

-Tàng Tin Các?

Ta khẽ cau mày, nơi quỷ quái nào vậy? Sao lại có liên quan tới ta?

-Là nơi bán thông tin, bất kể là việc gì cũng có thể tìm ra được.

Nữ nhân nhỏ nhắn lên tiếng giải thích.

-Nói như vậy... các ngươi muốn ta tiêu diệt Võ Lâm?

-Là bọn người cướp Võ Lâm.

Nữ nhân từ đầu đến giờ im hơi lặng tiếng đột ngột phát ngôn. Giống như là đánh chính lại câu nói của ta. Như vậy là nói... bốn nữ nhân này tìm đến ta để có được sự tương trợ, đem ta ra làm đầu heo chống lại bọn võ lâm.

-Giúp các ngươi lấy lại Võ Lâm, ta được lợi gì?

Ít ra cũng phải có lợi mới làm, không thể vô duyên đem mình đi lãnh nợ dùm bọn họ.

-Nếu ngươi đồng ý giúp, chúng ta nguyện ý theo làm trâu ngựa của ngươi suốt đời, tuyệt đối trung thành vĩnh viễn.

-Tuyệt đối không phản ta?

Ta hí hóp nhìn bốn nữ nhân trước mắt. Tứ đại sát thủ Kim Quốc? Có được bốn nữ nhân này làm vật trao đổi với Võ Lâm, là lời hay lỗ?

-Chúng ta đánh đều đánh không lại ngươi, vậy thì làm sao dám phản bội?

Bạch Y nữ tử cười khỏ, nếu các nàng có được võ công lợi hại cùng Tam Bảo Đại Sát, còn cần tìm đến nữ nhân cao ngạo bề thế này sao?

-Ta không cần phé vật, nhớ rõ, người của ta nhất định phải là cao thủ!

-Yên tâm, võ công bọn ta tuy không đánh lại ngươi, nhưng so với ba hộ vệ của ngươi có thể xem là cao hơn!

Vừa kết thúc lời nói, bóng dáng của người vừa ngồi trên ghế đột nhiên biến mất. Tiếp đó là một lượt chiêu vỗ tấn công tới tập đến tứ đại sát thủ. Bọn họ nhanh lẹ bắt được chiêu tấn công, không phản kích, chỉ là thủ thế...

-Tốt, ta thu nhận các ngươi!

Sai khi thử võ công của bọn họ, ta hài lòng dừng tay lại. Quả thật so với Song Y có hơn linh hoạt hơn, tiếp chiêu cũng nhanh hơn Nha Linh. Xem ra ta nhất định sẽ không bị lỗ.

-Các ngươi từ nay là hộ vệ của ta, danh hiệu lần lượt là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ... nhớ kỹ, tuyệt đối phải nghe theo mệnh lệnh của ta, nếu phản, ta nhất định sẽ không giữ lại mạng của các ngươi!

-Bái kiến chủ nhân, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ chờ nghe lệnh.

Tứ đại sát thủ đồng loạt quỳ xuống, bộ dáng tôn kính hướng phía nữ nhân tóc màu tím hành lễ. Cuộc đời của các nàng từ nay phụ thuộc vào người này... được đi theo hầu hạ nàng chính là phúc của bọn họ.

Võ Lâm, rất nhanh sẽ tái sinh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32

Bây ngày sau, trong kinh thành Ngôn quốc lan truyền tin tức như sau: Diệu Thành lâu bị một người thần bí mua lại, đổi tên thành Thiên Ma lâu. Chỉ trong vòng nửa tháng, làm cho thanh lâu chán ngắt kia trở nên khác hẳn. Các cô nương chỉ bán nghệ không bán thân, có kẻ đã từng bỏ một số tiền rất lớn để được lên giường với một kĩ nữ, lập tức bị người đá bay ra khỏi cửa lâu, không những vậy còn bị tước hết vàng bạc trên người. Người đó ban đầu còn hùng hùng hổ hổ đòi quay lại trả thù... nhưng không biết vì sao cuối cùng lại im hơi lặng tiếng. Không chỉ làm ăn một cách thanh bạch, Thiên Ma lâu còn là nơi mà ai ai cũng mong muốn tới một lần. Bởi vì tất cả những người đã từng bước chân vào thanh lâu này đều có chung nhận xét: cho dù là tiểu nhị hay tên giữ ngựa, tất cả đều có khuôn mặt xuất sắc như tranh vẽ. Ngoài nữ tử đứng bên cạnh hầu hạ, thức ăn ở thanh lâu này quả thực ngon có một không hai. Giá thành lại rất phù hợp. Trong vòng bảy ngày... Thiên Ma lâu đã trở thành đệ nhất thanh lâu.

Bạch Mai phủ...

Khác với sự náo nhiệt ở Thiên Ma lâu, Bạch Mai phủ tràn ngập trong bầu không khí âm u, hạ nhân trong phủ muốn ho cũng không dám ho ra tiếng. Mà nơi phát ra bầu không khí dọa người kia... lại xuất phát từ Hồng Đào cư.

Thượng Quan Tán Lý mặt mày đã muốn đen hơn Bao Công, toàn thân phát ra sát khí.

Nữ nhân chết tiệt, nàng không nói không rằng liền bỏ đi... chỉ để lại cho hắn mảnh giấy viết ngắn gọn mấy chữ: “Phu quân thân yêu, ta sang Kim quốc làm nhiệm vụ, trở về sẽ mua quà cho ngươi”

Nói đi là đi sao? Nữ nhân kia, nếu ta không đem nàng về hảo hảo dạy dỗ thì ta không phải là Thượng Quan Tán Lý.

-Huyền Cát!

Hắn bực tức ra lệnh, từ bên ngoài cửa sổ đột nhiên xuất hiện một hắc y nhân lao vút vào trong. Hắc y nhân đến bên cạnh bức bình phong, thân người lập tức quỵ xuống, tự động chấp tay cung kính hành lễ với bóng dáng mờ nhạt của Thượng Quan Tán Lý ở bên trong bình phong.

-Thánh chủ có gì cần dặn?

-Lập tức đi đến Kim quốc tìm tung tích của Mị Vũ Câu Hồn Ảnh!

Hắn trước tiên phải xác định nàng đang ở đâu mới có thể đi tìm. Cũng không thể nói ra nàng là Vương phi.

Đáng chết, nàng lúc nào cũng thích hành động theo ý mình. Nếu có nguy hiểm xảy ra, hắn biết làm sao?

-Phu nhân mất tích rồi?

Hắc y nhân nghe giọng điệu của Thượng Quan Tán Lý, môi không tự chủ khẽ nhếch lên.

-Biết còn hỏi?

Thượng Quan Tán Lý bước ra từ bình phong, bộ dáng u ám ca ngạo hàm chứa sự lạnh nhạt nhìn Hắc y nhân.

Mà hắc y nhân cũng không có tỏ ra sợ hãi, khuôn mặt ngược lại còn mang theo vẻ trêu chọc.

Vốn là huynh đệ kết nghĩa, được sư phụ chính tay luyện nên, nhưng thân phận của Thượng Quan Tán Lý lại cao quý hơn hắc y nhân tên Huyền Cát.

Đến khi sư phụ mất, mỗi người lưu lạc một nơi, Thượng Quan Tán Lý trở về làm vương gia, hắn thì lưu lạc giang hồ làm sát thủ. Tình cờ nghe tin Hỏa Thánh ma mới thành lập nhưng đã có thế lực vô cùng lớn, hắn ham vui cho nên mới tham gia, không ngờ thánh chủ lại chính là huynh đệ lúc trước của mình.

Nhờ vậy, hắn cư nhiên trở thành người thân cận bên cạnh Thượng Quan Tán Lý. Chỉ có mình hắn biết rõ, ngoài thân phận thánh chủ Hỏa Thánh ma, Thượng Quan Tán Lý chính là nhị vương gia của Ngôn quốc.

Cũng chỉ có mình hắn thấy được khuôn mặt thật sự của Thượng Quan Tán Lý, tất cả những người còn lại ở Hỏa Thánh ma đều hoàn toàn không nhìn thấy được diện mạo của thánh chủ.

-Có biết phu nhân mờ thanh lâu?

-Biết!

-Ngươi để yên cho nàng mờ? Không sợ nàng nhìn thấy nam nhân nào xuất sắc hơn ngươi liền...

Mạn nhàn nhật mở miệng,hoàn toàn không để ý đến tâm tình đang bốc hỏa của Thượng Quan Tán Lý.

-Im miệng,nếu nàng dám...ta liền một đêm phá sập thanh lâu của nàng!

Thượng Quan Tán Lý trong giọng nói mang theo hờn giận,hắn không tin nàng sẽ làm vậy,cũng không muốn tin lời nói xàm ngôn phát ra từ miệng của Huyền Cát.

-Được rồi,không đùa cùng người nữa,ta lập tức sẽ đi tìm tung tích của nàng.

Tốt nhất là nên chuẩn trước khi bị Thượng Quan Tán Lý chém chết,Huyền Cát nói xong tự động bay ra khỏi Vương phủ.

Thượng Quan Tán Lý nhìn hắn đi xa mới quay người vào trong. Tay ngọc khê nâng chén trà,âm thầm nghiền răng nghiền lợi.

Tiểu Nam,người làm ta phi thường tức giận.

.....

Năm ngày sau

Kim quốc,kinh thành...

Trên đường cái tấp nập người,tiếng ồn không ngớt vang lên...sự phồn thịnh của Kim quốc quả nhiên làm người ta choáng ngợp. Nhưng có một thứ còn hơn như vậy...đó chính là phong cảnh hữu tình như tiên giới cùng sáu mỹ nhân lạ mặt vừa mới xuất hiện giữa kinh thành...

Thời gian đang là sáng sớm...trong kinh thành tràn ngập người qua lại như mắc cửi. Các phiên chợ thay nhau diễn ra,tất cả mọi thứ trên trời dưới đất đều được bày bán,không có gì là không có. Ngoài việc buôn bán,còn có gánh xiếc,các trò chơi thả vòng,gài câu đối,biểu diễn võ thuật...thu hút không ít người xem. Kim quốc là một quốc gia không có chiến tranh,lịch sử nhiều đời đều thiên hạ thái bình. Cũng có nước từng có ý định xâm chiếm...nhưng địa thế của Kim quốc rất khó dẫn binh,xung quanh biên giới đều là núi non trùng điệp, phía Tây là sa mạc rộng bao la,đi mất mấy tháng mới có thể tiến vào địa phận...Phía Đông là hàng trăm con sông lớn...đi thuyền bè phải kéo dài nhiều tháng ròng rã,chưa kể nguy hiểm có thể xảy ra. Còn lại phía Nam cùng phía Bắc...cả hai phương đều giáp Chu quốc cùng Ngôn quốc...Đường đi vạn phần thuận lợi hoi.

Kim quốc quả nhiên nổi danh là nơi tiên cảnh trong nhân gian,mỗi một cây liễu,cây hòe đều có thể gọi lên nét đẹp khó tả,chưa kể đến những kiến trúc có một không hai trong kinh thành...bước vào Kim quốc...cũng giống như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh,không khí trong xanh tươi mát,cỏ cây sinh động,kiến trúc đẹp như mơ,tâm hồn con người liền trở nên thanh tịnh...

Kinh thành đang ồn ào náo nhiệt bỗng trở nên im lặng,thay vào đó là tiếng xì xầm nhỏ to không ngớt...

Ở giữa đường cái xuất hiện sáu thiếu nữ che mặt,thân hình xinh đẹp là lướt,tóc dài vấn thành nhiều kiểu phức tạp...cả người toát ra hương thơm mê hoặc,trang sức phụ kiện đều rực rỡ làm người ta lóa mắt.

Năm thiếu nữ ở phía sau vận năm bộ hoàng y giống nhau,trang sức hoa lệ trên người dày đặc,người nào người nấy đều mang dáng vẻ phong tình vạn chủng,tựa như hồ điệp bay lượn.

Nhưng vẫn chưa là gì so với người đứng đầu,nàng có một mái tóc màu tím bạc hiếm thấy,cả người vận một bộ huyết y nam kim tuyến rực rỡ,dai lưng nạm hoàng kim ngọc lấp lánh,nửa phần tóc ở trên búi lại một cách đơn giản,hau chiếc trâm đưa vượn ra ngoài,tay chân đeo chuông bạc phát lên tiếng “đینگ đàng”,trên cổ đeo một chiếc vòng hình bướm xanh lạ mắt. Trên tay nàng ôm một bọc vải,mọi người đều hiếu kì không biết là thứ gì bên trong...

Sáu mỹ nhân đột ngột xuất hiện lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người,mỗi một bước đi của các nàng đều mang theo khí phách lãnh lệ,lại xinh đẹp đến động lòng người. Cho dù có che mặt,các nàng đều không thể che giấu được vẻ đẹp xuất chúng...

Trên đường cái,sáu người đi đến đâu,mọi người đều tự động dạt ra hai bên,đồng thời âm thanh cũng im bật.

Đến giữa chợ,sáu người đồng loạt dừng cước bộ...nhanh chóng trải thảm gấm thêu hoa xuống đường.

Mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh,miệng há to,mắt trừng lớn...tầm thăm gấm đó,gia trị ít nhất cũng lên đến hoàng kim vạn lượng,người người đều muốn giữ nó làm bảo vật,như thế nào lại bị người này đem ra làm vài lót đường?

Mọi người còn chưa biết chuyện gì xảy ra...huyết y nữ tử đã thông thả ngồi xuống thảm gấm,bộ dáng ưu nhã tiêu sái,mắt đảo vòng quanh những người đang hiếu kì nhìn mình.

Tay ngọc nhẹ nhàng cởi bỏ vài bọc,bên trong lộ ra một chiếc đàn tỳ bà cổ xanh biếc. Huyết y nữ tử không nhanh không chậm đem nó ôm vào trong lòng,bàn tay bắt đầu khởi động.

Lấy tốc độ sét đánh lướt trên mặt đàn,một tràn âm thanh mạnh mẽ bắt đầu tuôn trào...âm tiết mãnh liệt cao vút áp đảo thính giác,tiết tấu càng ngày càng nhanh...bàn tay lướt như bay trên dây đàn. Một tràn âm thanh ghê sợ vang lên,tiếp theo lại như mãnh hổ thét gào,một lúc sau lại chuyển qua tiếng gương đao va chạm,cứ như vậy không ngừng,đến khi đàn xong,mọi người đã bắt đầu đứng không vững.

Tất cả những người nghe được tiếng đàn đều chết đứng tại chỗ, một lúc lâu mới có thể hoàn hồn. Như thế nào có người đánh đàn siêu việt đến như vậy? Muốn đàn được giai điệu phức tạp như vừa rồi, khẳng định chỉ có bậc cao nhân lão luyện.

Không khí từ chùn xuống lại bắt đầu trở nên ồn ào. Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, không khí vô cùng náo nhiệt.

.....

Mọi người định đến bắt chuyện, sáu người đột ngột bay lên không, sau đó liền biến mất. Toàn bộ người trong kinh thành đều ngơ ngác... vừa rồi có phải bọn họ mơ? Hay sáu thiếu nữ kia là tiên tử hạ phàm?

Tám thảm gấm vẫn còn ở dưới đất, khẳng định không thể nào là mơ, chưa đầy một khắc, mọi người tranh nhau giành giật tám thảm đến đỏ mắt.

Chưa đầy một ngày, sự kiện sáu thiếu nữ đánh đàn đã lan truyền khắp ngôn quốc... người người đều tỏ ra hưng phấn trước tin tức này, kinh thành đã đông người nay lại càng đông hơn... bọn họ đang chờ vị cầm nhân kia quay trở lại.

.....

- Chủ nhân, sự việc tiến triển đúng theo dự tính, chúng ta hoàn toàn đã gây chấn động kinh thành Kim quốc.

Thanh Long cung kính hướng người bên trong chiếc xe ngựa xa hoa báo cáo.

- Đã biết, trước tiên cứ để như vậy, qua khoảng hai ngày, tiếp tục làm theo dự tính.

Người bên trong nhàn nhạt mở miệng, cũng không quay đầu lại, mái tóc tím theo làn gió ngoài cửa sổ xe ngựa lay động mang theo vẻ đẹp tuyệt mỹ. Thanh Long ngăn người một hồi, một lúc lâu mới dạ một tiếng rồi xoay người bước đi.

Quả nhiên bài “Thập diện mai phục” của ta đã gây chấn động lớn, đây cũng là bước đầu xâm nhập Kim quốc.

Sở dĩ ta vừa đàn xong liền bỏ đi là vì như vậy mới có thể kích thích lòng hiếu kỳ của mọi người. Ta cũng cố ý ăn mặc lòe lẹt để gây ấn tượng.

Theo đà này, tin tức không bao lâu nữa sẽ truyền đi khắp nơi, ta không tin Võ Lâm toàn kẻ điếc, nhất định sẽ tìm tới...

Theo lời Tứ đại sát thủ nói, cầm đầu Võ Lâm tà đạo là Tư Đồ Vô Hạ, sau khi rời Tà đạo liền cấu kết cùng một số người thân cận ở phái khác, dùng mưu ma chước quỷ lật đổ Võ Lâm chính truyền. Tự mình lên chức Bang chủ... sau đó suốt ngày liền chìm đắm trong ái mỹ nhân. Tư Đồ Vô Hạ yêu cảm như mạng, chỉ cần là người giỏi cầm, hắn sẽ dùng mọi cách bắt người đó về đàn cho hắn nghe. Nếu như đàn không hay giống như lời đồn, liền tự tay hạ sát kẻ đó.

Thế gian này quả nhiên nhiều kẻ biến thái, lần này... e rằng hắn sẽ không còn mạng để nghe ta đàn.

Bên trong rừng trúc xanh một màu tươi mát, không khí đang tĩnh lặng đột nhiên chùn xuống, bốn bề nổi lên sát khí nồng đậm. Mười mấy hắc y nhân tay cầm loan đao bao vây một mỹ thiếu niên, hắc y nhân lượn thành một vòng tròn, đem mỹ thiếu niên áp chế bên trong. Thiếu niên thân mặc nguyệt nha trường bào, tay cầm một thanh nhuyễn kiếm, khuôn mặt tuyệt mỹ đã có chút chật vật, gió cùng lá trúc khô cuồng thổi bay tán loạn... Khung cảnh quý dị làm người ta không rét mà run.

- Tiểu tử, ngoan ngoãn chịu chết đi!

Một trong những hắc y nhân lên tiếng, ánh mắt sắc bén hướng mỹ thiếu niên, tay cầm loan đao sáng chói thẳng tấp hướng con mồi bị bao vây bên trong đâm tới.

- Muốn giết ta sao? Kẻ đó còn chưa ra đời!

Mỹ thiếu niên nở nụ cười tuyệt mỹ, bên trong lại rõ ràng vẻ xem thường mỉa mai.

Mười mấy hắc y nhân nghe xong lời nói của mỹ thiếu niên đều tỏ vẻ trào phúng, một tên không nhận được bật cười.

- Sắp chết tới nơi còn xàm ngôn? Để hôm nay ông ngoại ngươi hảo tâm tiễn ngươi xuống suối vàng!

Gió lại nổi, mười mấy hắc y nhân nhanh như chớp lao vào mỹ thiếu niên... mỹ thiếu niên đột nhiên cả người thả lỏng, nhuyễn kiếm từ trên tay rơi xuống... trong lòng hắn thảm đạm không hay... mê nhuyễn được lại bắt đầu phát tán. Hai mắt từ từ khép lại, có lẽ hắn thật sự sắp rơi vào giấc ngủ ngàn thu.

- Tệ hại!

Trên trời đột nhiên xuất hiện sáu nữ nhân, dẫn đầu là huyết y nữ tử, bộ dáng thanh thản, tay còn mang theo một cây đàn màu xanh. Sáu nữ nhân đứng ở trên không, người nào cũng đều mang khí chất vô định, cao ngạo, lạnh lẽo.

-Các người là ai?

Hắc y nhân bởi vì khí thế của sáu nữ nhân lạ mặt, trong phút chốc sinh ra cảm giác sợ hãi. Nhất là năm người ở phía sau. . . tuy tất cả đều che mặt, nhưng lại mang đến cảm giác gì đó dị thường. . . người ở phía trước lại càng kinh khủng hơn. Bộ dáng của nàng tuy hơi hợt nhưng lại làm người ta Mao Cốt Tung Nhiên, một cỗ nguy hiểm tỏa ra xung quanh huyết y nữ tử làm cho người ta thấy nàng thực quý dị.

-Đem tên nằm dưới đất đến đây!

Huyết y nữ tử ra lệnh, một trong năm nữ tử phía dưới lao đến cướp lấy mỹ thiếu niên. Hắc y nhân cũng nhanh chóng lao tới đoạt lấy người.

-Muốn chết?

Huyết y nữ tử cau mày, phượng mâu híp lại mang theo tia không vừa lòng. Dám ngăn cản nàng?

-Người là ai? Chúng ta không thù không oán, vì sao cướp người của bọn ta?

Hắc y nhân chọn cách thượng thuyết, nhìn cũng đã thấy, sáu nữ nhân này không phải người dễ chọc.

-Nha Linh, đem hắn tới!

Huyết y nữ tử lần nữa ra lệnh, Nha Linh dùng khinh công đã luyện tới tầng thứ tám cướp mỹ thiếu niên. Hắc y nhân chỉ kịp nhìn thấy một đạo ánh sáng lóa mắt, sau đó một trong số năm nữ nhân đứng sau đột ngột biến mất, lại chưa đầy năm giây, người đã trở về lại chỗ cũ, mỹ thiếu niên đã ở trên tay của nàng.

-Người. . . tuyệt thế khinh công? Các người tới cùng là ai?

Hắc y nhân khiếp sợ lên tiếng, huyết y nữ tử có thể ra lệnh cho nàng, như vậy có thể nói lên điều gì?

-Sát!

Huyết y nữ tử nhàn nhạt ra lệnh, sau đó ôm lấy mỹ thiếu niên bay đi, hắc y nhân còn chưa kịp phản ứng. . . phía bên kia năm nữ nhân đã tiến tới.

.....

Mỹ thiếu niên trong cơn mơ hồ tỉnh lại, hai mắt khẽ nhắm chặt lại, sau đó mới thông thả mở ra. Hắn khẽ nhắc người dậy, dùng tay xoa xoa thái dương, nhìn đến phía bên kia có nhân ảnh, hai mắt hắn đột nhiên tròn to nhìn huyết y nữ tử đang đứng đối diện mình.

-Tiểu tử? Tỉnh?

Huyết y nữ tử nhìn hắn cười trào phúng, lâu không gặp, tiểu tử này vẫn kém cỏi. Còn nàng thì đột nhiên trở nên cường đại. Nhưng mà cũng phải nói. . . tên này lớn lên càng ngày càng xinh đẹp, rất có tố chất của yêu nghiệt.

-Tỷ tỷ?

Mỹ thiếu niên nghi hoặc mở miệng, hắn không dám tin mình còn sống, lại còn gặp được nàng.

-Bạch Phong Kinh, người càng lớn càng lú lẫn, đến tỷ tỷ cũng không nhớ?

Ta thuận miệng trêu chọc tên nhóc này một cái.

Thật không ngờ, ta cùng tứ đại sát thủ cùng Nha Linh chỉ là đi săn thú liễn xảy ra chuyện vui. Lại càng không ngờ, kẻ sắp bị giết lại là Bạch Phong Kinh, hắn không phải là đệ đệ của hoàng đế sao? Sao lại bị người đuổi giết?

-Ô. . . ô ~ tỷ tỷ. . . ta không ngờ lại có thể gặp được người, ta thực nhớ tỷ tỷ. . .

Bạch Phong Kinh đột ngột nhào tới trên người ta khóc rống, sau lại còn cố sức cọ cọ cái đầu heo của hắn vào người ta. Mẹ nó a, hắn đang quyến rũ ta sao?

-Đù! Trước hết kẻ ta nghe người vì sao ra cái dạng này?

Ta đem cái đầu heo của hắn hất ra, lại dùng đến chiêu ôn nhu hướng hắn moi móc tin tức.

-&*+@%/%%@&*\$%&

Sau một hồi nghe hắn kể lể, ta cũng tường tận mọi chuyện. . . tiểu tử này lên xuất cung đi chơi, sau đó còn giờ chiều anh hùng cứu mỹ nhân. Người bị đánh lại là thiếu gia của thương gia XX, hắn liền thuê sát thủ lấy cái mạng của Bạch Phong Kinh.

Ta vừa sơ cứu vết thương cho hắn xong, bên ngoài đột ngột truyền đến tiếng vũ khí va chạm. Từ trong xe ngựa nhìn ra. . . hai mắt ta đột nhiên nở hoa. Oa. . . tiên nhân. . .

Tứ đại Sát thủ cùng Nha Linh đang giao đấu với một Bạch Y nam nhân. Nam nhân kia có mái tóc siêu dài màu khói, khuôn mặt không thể nào dùng từ tuyệt mỹ để hình dung, chỉ có thể dùng từ trên cả tuyệt mỹ. Hắn tiến đến gần, ngũ quan hoàn hảo cũng dần lộ rõ, đôi mắt xé rách cương nghị, ẩn bên trong là thu mâu [con ngươi giống như nước hồ thu] trong trẻo, hàng mi dài thẳng tắp lượn thành một đường cong cong, mũi cao thẳng xinh đẹp, môi hoa đào ướm ất, cả người hắn toát lên khí chất vân đạm phong khinh, thanh cao thoát tục...

Nhìn hắn, ta đột nhiên nghĩ tới Thượng Quan Tấn Lý. Nam nhân này cùng với Tiểu Tấn Lý có một loại khí chất tương đồng, giống như bậc tiên nhân tinh khiết không nhuốm nửa hạt bụi trần.

-Hoàng huynh!

Bạch Phong Khinh thò đầu ra ngoài, hắn liền hô to một tiếng, mọi người dừng lại động tác, nam nhân tóc màu khói liền thu kiếm, cả người thẳng tắp bay đến hướng xe ngựa.

-Khinh nhi, ngươi còn dám trốn?

Giọng nói hào dễ nghe a, giống như tiếng đàn mềm mại. Nhưng khi nhìn đến khuôn mặt tuyệt trần như tiên nhân kia... ta lại có cảm giác quý dị.

Nam nhân này... hình như không có cảm xúc? Khuôn mặt từ đầu tới cuối vẫn là biểu tình vân đạm phong khinh. Hơn nữa... Bạch Phong Khinh gọi hắn là hoàng huynh. Không lẽ... nam nhân này là Hoàng đế Kim quốc Bạch Phong Vân?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Vô lâm.....

Buổi tối bên trong chính điện vang lên không khí náo nhiệt, tiếng đàn ca cùng mỹ nữ nhảy múa không ngừng. Tư Đồ Vô Hạ tay phải nâng rượu, tay trái ôm ấp mỹ nhân, bộ dáng hết sức vô si. Bên dưới chính điện, người say ngồi ngả nghiêng, mỹ nhân túc trực hầu hạ từng bàn, rượu thơm không ngừng đưa đến miệng. Nhìn từ bên ngoài vào, ai biết được đây là vô lâm? Hay vô lâm biến thành kỹ viện?

-Minh chủ, minh chủ, có tin tức của “Huyết y cầm nhân” rồi a!!!

Một tên nô tài hốt hải chạy vào bẩm báo, tay vung lên loạn xạ, giữa đường đụng trúng một kỹ nữ, hắn cũng không thèm để ý, trực tiếp đi tới bên cạnh Tư Đồ Vô Hạ.

-Mau nói!

Tư Đồ Vô Hạ nghe bẩm báo hai mắt liền sáng lên, cuối cùng cũng có tin tức của nàng. Huyết y nữ tử đánh đàn...hắn tuy không gặp được nàng, nhưng nghe tin tức truyền trong thiên hạ cũng đủ biết nàng thực hấp dẫn. Tiếng đàn của nàng nghe nói chính là độc nhất vô nhị, điều luyện không ai sánh bằng. Nếu đem được nàng về đây, hắn nhất định phải hảo hảo thưởng thức.

-Nàng ẩn cư bên trong rừng trúc cùng năm nữ tử, nhưng rất khó dò tung tích. Chỉ nghe tin đồn mới lan truyền. Đêm trăng tròn, nàng sẽ ở trên tường thành Kim quốc đánh đàn.

-Thật vậy?

Tên nô tài liều mạng gật đầu, cái này do hắn ra chợ thường xuyên nên mới nghe được tin đồn. Còn những người mà Minh chủ sai đi dò tìm thân thế của nàng, đến bây giờ vẫn không thấy tung tích. Không chừng là đã chết mất xác rồi a. Hắn nhất định sẽ được minh chủ ban thưởng, sau đó sẽ vào kỹ viện du ngoạn một chuyến, haha...

-Được rồi, trước tiên lui xuống, nếu như nàng thật sự xuất hiện, ta sẽ ban thưởng cho ngươi!

Tư Đồ Vô Hạ phát tay, ý bảo tên nô tài kia lui xuống. Sau đó lại tiếp tục uống rượu, im lặng lắng nghe bọn người phía dưới thi nhau bàn luận về Huyết y nữ tử, ánh mắt hắn thoáng loé lên một tia tinh quang, nhưng rất nhanh liền biến mất.

.....

-Chủ nhân, việc người giao cho thuộc hạ đã làm xong, chỉ còn chờ trăng tròn.

-Tốt!

Ta phát tay lệnh cho Thanh Long lui xuống. Hiện tại trăng cũng đã sắp tròn. . không bao lâu nữa có thể tiến hành bước tiếp theo. Trước tiên cứ hưởng thụ cuộc sống xa xỉ ở hoàng cung Kim quốc. Sở dĩ ta vào được hoàng cung là do Bạch Phong Khinh một hai nhất quyết kéo ta về. Bạch Phong Vân cũng không có ý kiến,hắn cũng biết ta là ân nhân cứu hoàng đế của hắn lúc còn ở Ngọc quốc,mặc dù không phải ta trực tiếp cứu.

Vì vậy Bạch Phong Vân còn có phần tôn trọng,đặc biệt chuẩn bị nơi tốt cho ta ở,mặc dù hành tung của ta là bí mật,thân phận lại càng phải giữ kín ,nhưng ta vẫn được đối đãi theo kiểu thượng khách. Năm thuộc hạ của ta cũng vậy.

Đến đây cũng đã được hai ngày,ta cũng moi móc được một số tin tức nhiều chuyện [giống như chuyện của mấy bà tám=="] từ miệng của Bạch Phong Khinh. Hoàng đế Kim quốc luyện Điền Tâm Công,một loại bí tịch võ công siêu đẳng cho nên mới mất đi khả năng biểu cảm,môn võ này không cho phép người luyện nó có tình cảm nam nữ,nếu không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Còn nữa,Kim quốc không có ba ngàn hậu cung,cũng không có hoàng hậu. Bạch Phong Vân không có thể thiếp. Bản thân Bạch Phong Khinh thì lại có một trắc phi,nhưng nhìn thái độ của tiểu tử kia,ta thấy hắn hình như đã đem vị trắc phi đó bỏ quên đến làm nằng ta mốc meo lên rồi.

Có tiểu tử kia đến bàn chuyện nhiều chuyện,ta cũng không có cảm giác chán là mấy. Nhưng mỗi buổi tối vừa đặt người xuống nằm ngủ,bản thân lại nhớ đến người đó da diết. Hắn bây giờ đang làm gì? Có nhớ ta như ta nhớ hắn không? Ta trốn đi,hắn có tức giận không?

...

Đáp án là...Thượng Quan Tán Lý phi thường tức giận,ngày nào cũng mang bộ mặt âm u dọa người đi thượng triều,sau lại ở suốt bên trong Hồng Đào cư. Mà không khí bên trong đó cũng không khác gì khuôn mặt âm u của hắn là mấy.

-Uy...ngươi định hù chết ta sao? Lúc nào gặp ngươi cũng chỉ có bộ mặt như Cương Thi !

Huyền Cát theo thói quen phóng vào từ cửa sổ,hy vọng tin tức lần này của hắn làm khuôn mặt kia sáng sủa thêm một chút.

-Có gì nói mau!

Thượng Quan Tán Lý trực tiếp vào thẳng vấn đề,hắn cũng không có tâm trạng nào đùa giỡn cùng Huyền Cát.

-Theo như thông tin tra được cùng phối hợp bên Tàng Tin Các,thêm nữa ta đã dùng nhan sắc của mình mua chuộc Nha Linh [=="] mới biết được phu nhân của người hiện đang rất nổi tiếng ở Kim quốc,được mọi người xưng là Huyết Y Cầm nhân.

-Nàng hiện tại ở đâu?

Thượng Quan Tán Lý nghe xong khuôn mặt cũng không có chút tươi sáng,thậm chí còn đen đi vài phần,sau lại tiếp tục tra hỏi Huyền Cát.

-Nàng đang ở trong hoàng cung Kim quốc,hình như là được Vương gia Kim quốc-Bạch Phong Khinh mời về.

-Cái gì?

Huyền Cát bắt đầu chảy mồ hôi lạnh,vừa nói xong,Thượng Quan Tán Lý đã vận nội công làm bàn trà biến thành bột phấn.

Huyền Cát bắt đầu chảy mồ hôi lạnh,vừa nói xong,Thượng Quan Tán Lý đã vận nội công làm bàn trà biến thành bột phấn.

-Nga~...ta còn có việc...

Huyền Cát thật sự cảm thấy Thượng Quan Tán Lý lúc này vô cùng khủng khiếp. Nếu mà không bỏ chạy,e rằng người đầu tiên hi sinh chính là hắn. Dựa theo hiểu biết...Thượng Quan Tán Lý là một người lúc nào cũng tỏ vẻ thờ ơ lạnh nhạt,khí chất của hắn lại xa cách khó gần. Nhưng mà bây giờ...nhìn thế nào cũng cảm thấy thực giống đồ phụ [người chồng đồ kị] uống dấm chua.

-Chuẩn bị,ngày mai sang Kim quốc!

Thượng Quan Tán Lý buồn bực hừ lạnh,hàng mi dài khẽ cụp xuống lóe ra tinh quang chết chóc. Huyền Cát cảm nhận được bầu không khí càng ngày càng quỷ dị liền nhanh chóng bỏ chạy.

Trời đã xuống sắc,Thượng Quan Tán Lý phượng mâu đậm nét u buồn,bạc thần khẽ thờ dài. .nỗi nhớ nàng theo từng ngày cứ tăng lên.

Nếu không sang Kim quốc bắt lấy tiểu quý kia,e rằng không lâu nữa nàng sẽ làm loạn lên. Nữ nhân của hắn. .không thể để cho người khác dễ dàng chiếm tiện nghi như vậy được.

.....

Kim Quốc...

Đêm trăng tròn...

Tường thành Kim quốc đầy áp người đứng phía dưới,mỗi người đều chọn cho mình chỗ ngồi thuận lợi để có thể nhìn rõ nơi “huyết y cầm nhân” sắp biểu

diễn. Tài tử giai nhân cũng đều tụ họp đầy đủ, nam nhân đều có chung ý tưởng muốn nhìn thấy tuyệt thế mỹ nhân trong lời đồn đại. Nữ nhân đa phần là vì tò mò, một số lại muốn xem rõ thực hư...

Kinh thành Kim quốc lần đầu tiên vào buổi tối lại trở nên đông đúc như vậy.

.....

-Nha Linh, đàn đã chuẩn bị xong chưa?

-Đã xong!

Nha Linh cẩn thận mở từ trong hộp gắm một cây đàn tỳ bà cầu kì. Đây cũng là quà Bạch Phong Khinh muốn tặng ta. Khẽ thử âm...tiếng nhạc vang lên réo rắt êm dịu như có một làn nước ấm chảy qua tai. Quả thực là bảo vật a~.

-Đã mật báo cho người của Võ Lâm chân chính chưa?

Ta đem đàn để lại vào hộp gắm, cũng không quên vào vấn đề chính...Muốn nắm chắc phần thắng, phải liên kết cùng bọn người không khuất phục Tư Đồ Vô Hạ.

Sở dĩ ta có thể trực tiếp đánh vào Võ lâm...nhưng làm như vậy rất không khả quan. Trước hết nên bày vẽ một chút để tạo nên tiếng vang thu hút Tư Đồ Vô Hạ. Nếu theo như mật báo của Võ Lâm chân chính...hắn là tối nay Tư Đồ Vô Hạ sẽ sai người tới mời ta về đánh đàn cho hắn. Như vậy chính là nói ta được Võ Lâm minh chủ đường đường chính chính mời vào, cũng là thời cơ thuận tiện để quan sát địa thế bên trong.

-Chủ nhân, tất cả đều hoàn hảo, chỉ còn chờ tối nay hành động!

Nha Linh cùng tứ hộ vệ đều đã đầy đủ, cuộc chơi tối nay...e rằng sẽ rất thú vị.

-Tốt, đi thôi!

Ta ôm lấy hộp gắm bước ra ngoài, thẳng hướng tường thành mà tới. Cũng thật biết ơn Bạch Phong Vân, hẳn cho ta biểu diễn trên tường thành, lại hỗ trợ nhân lực cho ta. Hơn nữa...nếu như ta tiêu diệt được bọn người của Tư Đồ Vô Hạ, Bạch Phong Vân sẽ hợp tác cùng ta tung tin đồn

“huyết y cầm nhân” là nữ nhân của Hoàng đế Kim quốc, Minh chủ võ lâm có ý định bắt nàng làm người của hắn, hoàng đế nghe xong nổi trận lôi đình liền đem quân tới tay tiêu diệt Võ Lâm...trong lúc sinh tử, hoàng đế bị đánh lén, huyết y cầm nhân chạy tới đỡ đao...hy sinh một mạng vì người yêu.”

Hắc hắc...ta thực thông minh a~, dù sao rất ít người biết Bạch Phong Vân luyện “Điện Tâm Công”, hơn nữa, ta làm xong chuyện này sẽ trở về Ngôn quốc...bịa chuyện “huyết y cầm nhân” tử nạn chính là cách hay nhất.

-Chủ nhân, đã tới lúc!

-Hào!

Ta từ trong suy nghĩ phục hồi lại, nhìn đến phía dưới người đến xem vô số liền thấy hài lòng.

Haha...Tư Đồ Vô Hạ...ngày chết của ngươi cũng không còn lâu đâu!

Đêm...

Ánh trăng treo ở trên cao tỏa ra tinh quang mờ ảo tựa cõi tiên.

Bên trên tường thành Kim quốc, năm thiếu nữ mặc huyết y rực đỏ xuất hiện. Năm người vừa đáp xuống liền tự động lui ra sau vài bước, người ở bên dưới bắt đầu xôn xao, tiếng hoan hô cổ vũ không ngừng vang lên.

Chưa đầy một khắc, ở giữa mặt thành xuất hiện thêm bóng dáng mặc kim bào sáng chói, nàng ở trên cao bay xuống tựa như tiên nữ giáng trần. Mọi người nhìn thấy khuôn mặt của nàng đều không tránh khỏi ngây ngốc...

Mái tóc dài màu tím bạc tung bay theo gió, là lướt như suối chảy. Kiêu nhan kiêu mị mà trong trẻo, phượng mâu tà mị được phủ bởi hàng mi cong dài rợp bóng. Mũi nhỏ xinh cao thẳng, môi hoa đào ướt át tựa tiểu phi tiểu...Nàng vận một bộ Kim bào ánh lên bạch sắc lung linh, trên cổ đeo vòng bạc vang lên tiếng leng keng dễ nghe, cả người toát lên lãnh khí cao ngạo.

Đêm

Gió nhẹ thổi, bóng dáng nhỏ có mái tóc màu tím bạc khẽ ngồi xuống, bàn tay mở từ trong hộp gắm một cây đàn tỳ bà tinh xảo. Tay ngọc khẽ ôm đàn vào lòng, mon tron nhẹ nhàng lên dây đàn phát ra âm thanh réo rắt.

Người thường thức bên dưới cứ tưởng sẽ lại được nghe một khúc tấu bi tráng mạnh mẽ. Nhưng lần này lại không phải, bởi vì tiếng đàn vang lên lại mang âm tiết vui tươi, một lúc sau lại được buồn, tiếng đàn nhẹ nhàng nổi tiếp như một chuỗi nhớ thương. Trầm bổng như suối lượn.

.....

Đã rất lâu, cũng vào đêm trăng tròn, ta cùng một người ngồi dưới ánh trăng thưởng thức hoa đào.

Người đó nói với ta rằng thế gian này chỉ có hai thứ làm hấn lo lắng, thứ nhất là chuyện quốc sự... liên quan đến trăm vạn bá tánh, thứ hai... chính là nương tử của hấn.

Ta cười, hỏi lại hấn “Nương tử cùng quốc sự, cái nào quan trọng hơn?”

Hấn vui vẻ trả lời... “lúc chưa gặp nàng, chuyện quốc sự chính là cuộc sống của ta, lấy nàng... nàng trở thành sinh mệnh của ta”

Ta lại cười, tiếp tục hỏi hấn: “Người như thế nào hội yêu ta nhanh như vậy?”

Hấn ôm ta vào lòng, nỉ non: “yêu chính là yêu, không phải dựa vào thời gian dài hay ngắn mới có thể biết được. Nàng cho ta biết được cảm giác khi tức giận, khi vui vẻ, khi đau buồn... điều mà ta đã không được trải nghiệm từ rất lâu”

.....

Những lời của Thượng Quan Tấn Lý làm ta thực sự động tâm. Hấn nói đúng, yêu chính là yêu... ở bên hấn... ta cảm nhận được hạnh phúc là gì. Điều mà ta chưa từng được trải nghiệm từ khi trở thành cô nhi.

Ta cũng nhận ra, Thượng Quan Tấn Lý là người ngoài lạnh trong ấm. Bề ngoài của hấn giống như trích tiên rất khó gần gũi, nhưng một khi đã tiến vào nội tâm của hấn... ta liền cảm nhận được vô vàn ấm áp.

Thượng Quan Tấn Lý nói đúng, yêu chính là yêu... ta biết, ta yêu hấn, rất nhiều là đằng khác.

.....

Tiếng đàn tiếp tục vang lên những âm điệu ngọt ngào huyền ảo, người nghe bên dưới như bị mê hoặc, đắm chìm trong giấc mộng, khuôn mặt mọi người không tự chủ nở nụ cười. Thanh âm tựa như mật rót vào lòng người một cổ tưởng niệm những ngày tháng hạnh phúc đã qua... giai điệu tươi sáng như chào đón tương lai phía trước.

“Ting” một tiếng, âm thanh cũng dừng lại, nhưng người bên dưới vẫn như cũ bị hấp dẫn bởi linh hồn của tiếng đàn.

Nàng, rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vì sao lại có thể đàn lên giai điệu mê hoặc lòng nhân như vậy?

Tiếng vỗ tay cùng hoan hô bất chợt như sấm dội vang trời, cả kinh thành Kim quốc chìm trong tiếng vỗ tay vô tận. Bên trên tường thành, trăng tròn như ẩn như hiện phía sau lưng ‘Huyết y cầm nhân’ càng làm tăng thêm vẻ mỹ lệ hoặc trên khuôn mặt nàng. Mọi người nhìn thấy nàng nở nụ cười đều trở nên ngây ngốc.

Dưới ánh trăng, mái tóc tím không ngừng tung bay, phượng mâu sâu thẳm không rõ biểu cảm, chỉ có đôi môi màu hoa đào khẽ nở nụ cười nhẹ làm thời gian như ngưng đọng lại.

Đột nhiên, ở dưới chân thành có người đặt thang từ từ trèo lên. Thanh Long, Bạch Hồ, Chu Tước, Huyền Vũ, Nha Linh đều đồng loạt tiến lên phía trước, ánh mắt giao nhau.

“Các vị đừng hiểu lầm, ta không có ý xằng bậy”

Người vừa trèo lên hiển nhiên là một nam nhân, cũng chính là tên nô tài thân cận của Tư Đồ Vô Hạ.

“Người lên đây làm gì?”

Nha Linh thanh âm đầy lãnh ý vang lên, mọi người bên dưới thấy có chuyện liền trở nên nhốn nháo, cũng có người nảy sinh ý định muốn bay lên tường thành để nhìn cho rõ mặt đại mỹ nhân. Tất nhiên... không phải là bây giờ.

“Chủ tử của ta nghe danh cô nương chính là cầm nhân có một không hai liền sinh lòng ngưỡng mộ, muốn mời cô nương đến bên gia một chuyến để có dịp học hỏi”

Nha Linh quay lại nhìn ta xin ý kiến, ta gật đầu một cái, có khả năng cá đã sắp cắn câu.

“Chủ tử của người là ai?”

“Chính là võ lâm minh chủ đương nhiệm”

Tên nô tài chấp tay cung kính nói, dù sao chủ tử đã ra lệnh bằng mọi giá phải mời cho bằng được nàng. Nếu không, chén cơm của hấn khó mà giữ. Cũng bởi thường ngày hấn nhanh mồm lẹ miệng, luôn luôn đi theo vuốt mông ngựa Tư Đồ Vô Hạ cho nên bây giờ mới phải đi làm cái loại việc này.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải chủ tử sai hấn đi, làm sao hấn có thể chiêm ngưỡng được vẻ đẹp khuynh đảo thành trì của nữ nhân tóc tím

kia. Nàng quả thực là đẹp đến họa quốc,có điều...đôi mắt cùng khí chất của nàng mang đến cảm giác nguy hiểm khó gần,rất quý dị...

“Khó mới có dịp được võ lâm mình chủ mời,chúng ta há dám từ chối?”

Nghe được nam nhân kia tự xưng mình là người của võ lâm đương nhiệm,ta khẽ cười một cái,xem ra cá cấn câu cũng thật nhanh,cứ tưởng là sẽ rất khó khăn mới có thể dụ được Tư Đồ Vô Hạ,nhưng xem ra...tên nam nhân này yêu cầu đến cường sĩ rồi.

“Vây bây giờ ta có thể thay mặt chủ từ mời các vị tới Võ Lâm?”

“Có thể”

Nha Linh thay ta trả lời,thái độ hết sức khiêm tốn. Nhưng không ngờ ta vừa mới đứng lên,ở bên dưới lại có người đồng loạt bay lên,một số khác lại chính là áp dụng cách treo thang của tên lúc này.

Có một điều đáng để ý...hình như người bay lên tường thành,đều là nam nhân.

“Xin hỏi các vị lên đây có việc chi?”

Lần này ta không để Nha Linh hỏi thay mà trực tiếp tiến lên. Ánh mắt tươi cười quét một lượt...

“Cô nương,có thể cho tại hạ mạn phép hỏi quý danh?”

“Cô nương,ta vừa gặp nàng liền muốn nhất kiến chung tình,có thể cho tại hạ cơ hội?”

“Này...ai cho ngươi tranh giành,câu đó để ta nói”

“Đồ xấu xí nhà ngươi,cút đi”

“Ngươi mới xấu xí”

“...”

“...”

Ta nhìn bọn họ một phen chen lấn tranh giành liền cảm thán,hình như hiệu ứng của việc đánh đàn đã đi quá xa a~.

“Các ngươi nghĩ mình có tư cách sao? Để ta nói cho biết, ngay cả cơ hội được coi giầy cho nàng,cũng chưa tới lượt các ngươi”

Bên trên tán cây phát ra âm thanh mỉa mai của nam nhân,vừa nói,bóng dáng của hắn liền hướng tường thành mà bay tới,dáng người mạnh mẽ phong tình vạn chủng,hắn vận một bộ huyết y có màu sáng,cổ áo trễ xuống làm lộ khuôn ngực trắng nõn bên trong,nữ nhân ở bên dưới nhìn thấy, hận không tiến lên hung hăng đem hắn bắt về làm tướng công.

Nam nhân dừng lại trước mặt ta,cười quyến rũ

“Yên nhi,đã lâu không gặp~”

Nhìn một hồi lâu,ta chợt cảm thấy nam nhân này có gì đó quen quen, thấy hắn cười mỉa mai rất giống một người, ta nghi ngờ mở miệng

“Yến Tứ Phương?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

“Không nghĩ tới Yên nhi còn nhớ ta?”

Yến Tứ Phương tươi cười mỉa mai nhìn ta,trong lòng nổi lên nghi vấn,nam nhân này vì sao xuất hiện ở đây?

“Ngươi vì sao ở nơi này?”

“Nơi nào có nàng,nơi đó tự nhiên sẽ có ta a~”

Lâu không gặp,hắn vẫn là thích trêu đùa người khác,nhưng bất quá bộ dạng có chút đại biến. Tóc của Yến Tứ Phương trở nên ngắn như tóc của nam nhân hiện đại.

“Ta không rảnh cùng ngươi nói nhảm,hôm nay bốn cô nương còn có việc”

Ta nhanh chóng thoát ra khỏi bàn tay của Yến Tứ Phương chuẩn bị rời đi,thời gian cũng không còn sớm. Nếu như là ngày thường, ta sẽ hảo hảo cùng hắn nói chuyện,nhưng hôm nay còn phải tấn công vào Võ Lâm,cơ hội chỉ có một lần,không thể nào lơ là. Võ lâm cũng không phải môn phái bình thường,để nắm chắc phần thắng,e còn phải dùng tới một ít kế sách.

“Ta biết,nàng có muốn ta hỗ trợ?”

Yến Tứ Phương dùng nội âm trò chuyện cùng ta,bên ngoài bộ dáng của hắn vẫn như cũ tươi cười,nhưng nhìn kĩ liền thấy ánh mắt trở nên sắc bén .

“Yên nhi,thông tin ta biết cũng không phải tầm thường,nàng đang làm gì,ta còn không biết sao? Muốn tiêu diệt võ lâm cũng không phải là chuyện đùa”

Lời nói của Yến Tứ Phương làm ta hiểu rõ,hắn biết ta có ý định tiêu diệt võ lâm cho nên mới tới giúp. Nhưng mà...vì sao hắn biết được? Hơn nữa tại sao lại tới giúp ta?

“Ngươi vì sao biết?”

“Tàng Tin Các”

Yến Tứ Phương nhanh chóng trả lời. Hắn có nhiệm vụ ở Kim quốc,lại nghe được tin tức có một nữ nhân đánh đàn siêu việt,được mọi người xưng là Huyết y cầm nhân. Hơn nữa tóc lại là màu tím bạc. Thử hỏi trên thế gian này có bao nhiêu người có mái tóc màu đặc biệt như vậy? Hơn nữa đi theo nàng lại là Tứ Đại sát thủ Kim quốc. Hận thù giữa võ lâm do Tư Đồ Vô Hạ làm mình chủ cùng người của Võ lâm tiền nhiệm,trên giang hồ ai mà còn không rõ? Mà tứ đại sát thủ lại có quan hệ mật thiết cùng võ lâm mình chủ tiền nhiệm. Nhìn cũng biết là các nàng đang có ý định gì.

Bất quá không phải ai cũng rõ,bởi vì hắn am hiểu thuật dịch dung cho nên mới nhận ra bốn người phía sau Nam Ngự Yên Yên là tứ đại sát thủ Kim quốc.hơn nữa...Tàng Tin Các là do hắn mở...cho nên mọi việc đều nằm trong tầm tay.

“Không cần ngươi giúp,ta không có vận lượng hoàng kim để trả”

Ta khinh thường hừ lạnh,thần trộm có khả năng giúp người miễn phí không?

“Nga~,không phải trả...lần này ta muốn giúp nàng miễn phí”

Có được sự trợ giúp của Yến Tứ Phương cũng không phải dễ,hơn nữa hắn là tự nguyện...không đồng ý,kẻ đó chính là kẻ điên.

“Hào”

“cô nương,chúng ta có thể đi được chưa?”

Vừa kết thúc trò chuyện nội âm,người của Tư đồ Vô Hạ đã nôn nóng muốn chết,ở đâu lại xuất hiện tên điên kia cản trở việc tốt của hắn. Hơn nữa còn đánh bay những nam nhân muốn trèo lên tường. Đây không gọi là phá đám thì gọi là gì?

“Mời dẫn đường”

Nha Linh bước lên phía trước chấp hai tay cung kính nói. Người của Tư Đồ Vô Hạ nhanh chóng làm tư thế mời.

“Đại hiệp,ta cáo từ trước”

Ta cung kính hướng Yến Tứ Phương nói tạm biệt,nhưng lại lén nháy mắt cùng hắn một cái. Sau đó liền hướng phía dưới thành bay xuống. Tứ đại Sát Thủ cùng Nha Linh liền theo sát phía sau. Tên nô tài đứng ở trên tường thành nhìn xuống cảnh tượng phía dưới không tránh khỏi ngây ngốc một hồi. Sau đó cũng nhanh chóng bắt thang leo xuống.

Mọi người ở phía dưới thành cũng hoàn toàn sững sờ,cho dù như thế nào cũng thấy nữ kì nhân này thực đẹp. Nàng bay xuống tựa như én sa,nhẹ nhàng mà linh động,tà áo phất lên càng làm tăng vẻ đẹp cao ngạo,khi đáp xuống liền nở nụ cười làm điên đảo chúng sinh. Ai cũng đều bị nụ cười tươi sáng của nàng mê hoặc. Cho đến khi nàng biến mất hút giữa chỗ đông người...không ai biết...Yến Tứ Phương cùng tên thuộc hạ của Tư Đồ Vô Hạ cũng đã biến mất.

Đến lúc ra khỏi thành,ta liền để cho ‘tứ linh’ đi lên phía trước dẫn đường. Tên này cũng thật dễ gọi a,không cần phải suy nghĩ nhiều,tùy tiện lấy bốn linh vật ở bốn hướng Đông Tây Nam Bắc gọi thành. Dù sao bốn nữ nhân kia cũng không còn là sát thủ.

Mà ‘tứ linh’ cũng không hiểu vì sao chủ tử lại để cho bọn họ dẫn đường,không phải để tên nô tài kia tới dẫn sao? Vừa nhắc mới nhớ,tên nam nhân kia hiện tại cũng không thấy đâu. Có uẩn khúc gì trong chuyện này?

Bạch Hồ là nữ nhân lớn nhất trong bốn người, cư nhiên suy nghĩ sẽ mang nghi hoặc nhiều hơn. Chủ tử vốn làm việc tùy thời, chỉ có lúc thực sự quan trọng mới cùng bọn họ bàn kế hoạch. Mà nam nhân kia lúc này dùng nội âm trò chuyện với chủ tử, nếu nàng không làm... hẳn chính là thần trộm Yến Tử Phương, hẳn có quan hệ gì với chủ tử? Hơn nữa bộ dáng lại vô cùng thân mật. Tăng tin Các chỉ bán cho bọn người các nàng tin “Mị Vũ Câu Hồn Ảnh hiện đang tuyển người vào thanh lâu ở Ngôn quốc” còn lại chỉ là một mảnh mù mịt. Chủ tử của các nàng đến tột cùng là dạng người gì?

Vừa đi được khoảng mười bước, bên trên tàn cây truyền đến tiếng cười khê, Nha Linh nhanh chóng đi lên phía trước sắc lạnh hỏi

“là ai?”

Im lặng trôi qua...

Một lúc lâu sau lại truyền đến tiếng úy khuát

“Yên nhi, ta nói thuộc hạ của nàng thực hung dữ đi?”

Thân ảnh ở trên cây tựa như hồn ma lúc ẩn lúc hiện, chưa đầy một khắc đã đứng trước mặt Nha Linh.

Mọi người đều tỏ vẻ không thể tin được, rõ ràng khuôn mặt cùng quần áo là của tên nô tài kia, nhưng bộ dáng bây giờ lại không giống, hơn nữa tiếng nói dị thường giống...

“Yến Tử Phương, tốt nhất nghiêm túc lại cho bản cô nương, nếu không đừng trách”

Yến Tử Phương nghe giọng điệu của nàng thực sự nghiêm túc cũng không đưa gờn nữa, hẳn chính sửa lại bộ dáng, sau cùng là thay đổi giọng nói hướng phía trước lâm điệu mời

“Mời các cô nương đến Võ Lâm thưởng ngoạn một chuyến”

Ta nhìn thấy điệu bộ cùng giọng nói của Yến Tử Phương hoàn toàn giống nô tài của Tư Đồ Vô Hạ mới nhẹ thở ra, quả thực là giống tới không thể phân biệt được.

“Chủ nhân, này là sao?”

Nha Linh lui về bên cạnh ta, giọng nói tràn đầy nghi hoặc hướng ta tìm một cái đáp án.

“Là Yến Tử Phương dịch dung thành”

Ta chậm rãi trả lời, này cũng không cần phải giấu. Yến Tử Phương dịch dung thành tên nô tài kia liền có thêm một cơ hội tiếp cận Tư Đồ Vô Hạ. Phản thắng càng thêm chắc chắn.

“Kia... người thật ở đâu?”

“Đã chết”

Yến Tử Phương không biết lúc nào đã đi đến bên cạnh Nha Linh giải thích. Nha Linh cảm thấy mồ hôi lạnh từng giọt chảy ra, nam nhân này có cảm giác quỷ dị làm nàng cảm thấy khó chịu. Vì vậy rất nhanh liền tiến lên phía trước đi cùng ‘tứ linh’

“Đừng làm người khác buồn nôn”

Ta hướng một trao đến ngực Yến Tử Phương, nhân tiện nhắc nhở hẳn đứng đắn một chút. Thực nghi ngờ a, việc lớn có khi nào thất bại trong tay nam nhân này?

Nhưng ý nghĩ này rất nhanh liền biến mất, bởi vừa đến bên ngoài cửa Võ lâm, Yến Tử Phương nhanh chóng thay đổi một trăm tám mươi độ, hiện ra bộ dáng thấp hèn gỗ cửa.

“Mau mở cửa, có quý nhân tới”

Ở bên trong nghe thấy tiếng người quen liền nhanh chóng mở cửa.

Cửa vừa mở, người liền nhanh chóng bị ngậy ngốc, ở đâu ra nhiều nữ nhân đến như vậy a?

“Nhìn cái gì? Muốn bị mình chủ đem ngơoi cho cầu ăn sao?”

Yến Tử Phương ra dáng trách móc hướng tên mở cửa quát một cái, tên kia liền tự động biết điều, nhanh chóng nở nụ cười nịnh nọt

“Các vị hẳn là khách quý của Minh chủ?”

“Không dám, chúng ta chỉ là người đánh đàn được minh chủ mời về”

Nha Linh đi lên chấp tay trả lời, bên trong lại vô cùng chán ghét, không ngờ Võ Lâm lại nuôi những tên lấm lòi này.

“Nga~, ra là vậy, mình chủ đang ở trong đại sảnh, mời các vị tiến vào”

“Đa tạ”

‘tứ linh’ đã sớm dịch dung cho nên liền tiến lên phía trước dẫn đầu, nếu có mai phục hay bất cứ động tĩnh gì liền ra tay. Bất quá xung quanh cũng không có gì đáng trở ngại.

Tên mở cửa chăm chú nhìn một đám người vừa tiến vào, nước miếng đều đã không tự chủ được sớm chảy ra ngoài. Lại nhìn đến nữ nhân sau cùng không khỏi thất kinh hồn vía.

Mẹ ơi, thiên nữ giáng trần...

.....

Đại sảnh của Võ Lâm sớm đã vang lên tiếng ồn ào, hiển nhiên lại là một trận rượu thịt no say, Yến Tứ Phương cùng ta đều không tự chủ hiện lên nụ cười nhật quỷ dị.

Vô kịch... bắt đầu

Vừa bước qua đại sảnh là tới chính điện. Tiếng ồn theo bước chân càng ngày càng tăng, mùi rượu thơm dâng lên làm gay mũi, Nha Linh không chịu được phải che mũi lại.

‘Tứ Linh’ hai mắt lộ rõ phần nộ cùng hận thù, này còn đâu là Võ Lâm oai hùng tứ phía? Ngay cả kỹ viện cũng chưa chắc bằng. Tur Đồ Vô Hạ, hôm nay người sẽ phải trả giá.

“Bình tĩnh”

Ta nhìn thấy ‘tứ linh’ không kèm chế được cảm xúc liền lên tiếng nhắc nhở. Muốn trả thù cũng phải nhìn đến khuôn mặt, bốn người bọn họ chẳng khác gì đang vác đại đao đi giết người, thử hỏi còn không bị nghi ngờ?

“Dạ”

‘tứ linh’ biết bọn họ có hơi thất thố để lộ cảm xúc liền cúi đầu, hít sâu một hơi ổn định lại tâm trạng. Khuôn mặt cũng dần dần trở nên vô cảm.

“Yên nhi, ta đi thông tri Tur Đồ Vô Hạ”

“Ân”

Yến Tứ Phương thông thả bước vào đại môn, bên trong... đã số người của Võ Lâm gian tà đang ôm kỹ nữ, rượu thịt không ngừng đưa tới tận miệng. Tur Đồ Vô Hạ cũng không khác bọn người kia là mấy, bên trên ghế ngồi của Võ Lâm Minh Chủ tọa ba kỹ nữ, cả người uốn ** như rắn, quần sát vào người Tur Đồ Vô Hạ.

“mình chủ, kính người một chung”

Giọng nói không xuong kiều mỉa truyền đến làm người ta không tự chủ muốn đem nàng lên giường. Tur Đồ Vô Hạ cười thần nhiên đón lấy rượu, tay mạnh mẽ đem kỹ nữ ôm sát vào trong ngực, bỏ dánh hết sức hưởng thụ.

Yến Tứ Phương vừa nhìn đã muốn nôn, âm thầm phỉ nhổ một bọn giả danh Võ Lâm. Nhưng rất nhanh sau đó liền trở lại bình thường, làm một tên nô tài, bộ dáng thấp hèn đi thẳng tới chỗ Tur Đồ Vô Hạ.

“Chủ nhân, ‘huyết y cầm nhân’ đã mời tới”

Tur Đồ Vô Hạ nghe xong hai mắt tỏa sáng, bàn tay vừa nãy còn ôm mỹ nhân đã thô lỗ đem nàng ta đẩy ra khỏi người.

“Nàng đang ở đâu?”

Hắn hưng phấn dồn dập hỏi, vừa nãy nghe người hầu phái đi kể lại nàng có nhan sắc khuynh thành, tiếng đàn mê hoặc lòng nhân, hơn nữa mái tóc có màu tím bạc tuyệt đẹp làm tâm hắn ngứa ngáy, muốn ngay lập tức gặp được nàng ôm nàng vào trong lòng mà hưởng thụ.

“Nàng đang ở bên ngoài chờ”

Yến Tứ Phương trong lòng vô cùng chán ghét Tur Đồ Vô Hạ, hắn muốn đem một đao chém chết tên khốn này... nhưng miễn cưỡng ép bản thân không thể động thủ. Kịch hay còn chưa xem, làm sao có thể hạ sát đâu?

“Mau mời nàng”

“Dạ”

Bên dưới vừa nghe ‘huyết y cầm nhân’ sắp đến liền trở nên nhốn nháo, ai cũng mong được nhìn thấy nhan sắc của kì nữ đang được đồn đại kia. Tiếng cười dâm dăng không tự chủ phát ra.

Đại môn lại lần thứ hai mở ra. Mọi người đều ngừng hoạt động nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy từ bên ngoài, bốn huyết y nữ từ cước bộ như nhau tiến vào, hai người xếp ở hai bên, đứng chờ. Tiếp theo là một huyết y nữ từ khác, khuôn mặt thanh tú, mắt to tròn đi vào.

Mọi người bên trong tiếp tục bàn tán, nghe đồn ‘huyết y cầm nhân’ nhan sắc hơn người, tài năng xuất chúng. . không lẽ là cái tiểu nữ nhân trước mặt, nàng nếu gọi là thanh tú thì có thể, mỹ nhân. . e rằng không gọi tới.

Tư Đồ Vô Hạ thoáng thất vọng, nữ nhân người người đồn đại là tuyệt sắc đây sao? Hẳn xem không giống.

Nha Linh vừa bước vào liền nhận lấy hàng trăm ánh mắt hiếu kì từ mọi phía, tâm không sinh hờn giận, vẫn là một mực cung kính chờ chủ tử bước vào.

Cho tới khi sự thất vọng lan tràn, một đạo bóng dáng kim sắc mới thông thả ôm cầm đi vào. Làn tóc tím như có như không bay nhẹ qua đại môn.

Mọi người đều nín thở, nhìn người mới bước vào không chớp mắt.

Một thân kim sắc lấp lánh nhẹ lay động, mái tóc tím bạc dài tuyệt đẹp giống như được dệt từ tơ thượng đẳng. Khuôn mặt nhỏ dưới ánh đèn càng thêm sắc sảo, phượng mâu mang theo ý cười, như có như không, hàng mi đen dài xoe ra như cánh quạt in bóng, mũi nhỏ xinh cao thẳng, môi uớt ắt mọng nước, lòng môi phủ một lớp son nhẹ màu hồng càng tăng thêm vẻ đẹp phong tình vạn chủng. Khuôn mặt trắng mịn như lụa, ngũ quan tuyệt sắc không gì sánh được, nàng giống như bước ra từ trong tranh, phiêu dật tựa tiên nhân không nhuốm nửa hạt bụi trần.

Nam nhân bên trong nhìn thấy nàng tựa như lang sói nhìn con mồi, nước miếng đều không tự chủ rớt xuống. Quả là tuyệt đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành khuynh thiên hạ, bọn họ cũng hiểu vì sao anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhất là một nữ nhân đẹp đến dường này.

Kĩ nữ ở bên trong nhìn thấy nàng đều ghen tị không thôi, hận không thể đem nhan sắc kia biến thành của mình. Vì sao trên đời này lại có người họa quốc đến dường này?

Tư Đồ Vô Hạ ngây ngốc nhìn người vừa bước vào, nàng là tiên sao?

‘Huyết y cầm nhân’ trong lòng hắn. . là nàng sao? Nếu như được một lần đem nàng yêu thương, hẳn nguyện đem cả tính mạng đặt dưới chân nàng.

“Tham kiến Minh chủ”

Ghê tởm! Ta vừa bước vào liền cảm thấy nơi này cùng kĩ viện không sai biệt lắm. Trong lòng kềm chế ý nghĩ muốn nôn, khuôn mặt vẫn giữ vẻ vô cảm chào người ngồi trên ghế cao. Ta thề, nhất định sẽ đem tên kia chết trong cực hạn khốn khổ.

“Đa lễ, người tới, mang ghế cho mỹ nhân ngồi”

Rất nhanh sau đó, người đã đem tới bàn ghế đặt ở chính giữa điện, ta thùy hạ mi mắt đi tới chỗ ngồi, tứ linh phân ra hai người đứng ở hai bên, Nha Linh đứng ở phía sau chờ lệnh ta.

Đối diện với những ánh mắt thêm khát, hận không thể xuyên thủng người ta, cảm giác muốn nôn vẫn là mạnh mẽ xuất hiện, khó khăn ám chế cảm xúc, khuôn mặt ta vẫn như cũ nhìn không ra biểu cảm.

“Xin hỏi quý danh mỹ nhân?”

Tư Đồ Vô Hạ mang theo ý cười sáng khoái hướng nàng hỏi thăm, trong đầu âm thầm nghĩ kế muốn đem nàng tối nay đặt trên giường hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

“Ta họ Xích, tên một chữ Liêu”

Dùng thái độ vô cảm nhất hướng Tư Đồ Vô Hạ trả lời, vừa nhìn liền biết nam nhân này đang muốn gì. Bất quá, ta sẽ không cho hắn toại nguyện.

“Tên nàng thực lạ”

Tư Đồ Vô Hạ không để ý tới khuôn mặt hờ hững của nàng mà tiếp tục nói. Mỹ nhân này nhìn như thế nào cũng thấy hảo, hẳn sao lại bỏ qua được?

“Vậy sao?”

Chưa bao giờ cảm giác chán ghét của ta lại mãnh liệt như vậy, tốt nhất nên giải quyết nhanh, thời gian của ta cũng không còn sớm, Thượng Quan Tán Lý ở Ngôn Quốc e rằng đã muốn nổi trận lôi đình.

“Nghe nói cô nương được mọi người xưng là ‘huyết y cầm nhân’, hôm nay may mắn diện kiến, có thể tấu cho mọi người một khúc?”

Một tên còn tinh táo trong đám người Vô Lâm gian tà lên tiếng, dù sao mời nàng đến đây cũng không có chuyện gì khác ngoài nghe đàn. Nhưng nhìn đến vẻ thèm khát của Minh chủ, e rằng nàng không chỉ đánh đàn...

“Đúng vậy, đàn đi”

“Đàn đi”

“...”

Lời nói của người lúc này giống như tạo được hiệu ứng, những người khác bắt đầu đồng loạt hô lên. Các kĩ nữ cũng mong chờ được nghe tiếng đàn của nữ nhân kia, liệu có như lời đồn đại?

“Các ngươi muốn nghe đàn, chủ nhân ta liền phải đàn sao? Việc gì nàng phải ủy khuất chính mình như vậy?”

Nha Linh nhin không được tức giận nói, chủ nhân của nàng đường đường là Vương phi Ngôn quốc, lại là Mị Vũ Câu Hồn Ảnh vô địch thiên hạ hôm nay lại bị bọn người này xem như kĩ nữ đánh đàn mua vui. Vừa nghĩ như vậy, tức giận lại sôi trào.

“Nha Linh, đừng loạn”

Ta ôn nhu hướng Nha Linh nhắc nhở... nha đầu này nhất định là thay ta tức giận, nhưng bây giờ tuyệt đối không phải lúc gây hấn.

“Dạ”

Nha Linh hiểu hàm ý trong lời nói liền yên lặng đứng ở phía sau. Tính cách của chủ nhân, nàng còn không hiểu sao? Bọn người này... hôm nay nhất định sẽ chết rất khó coi.

“Muốn đàn cũng phải có hứng khởi, ta trước tiên hướng các vị mời một loại tiên phẩm, cũng là lễ vật ra mắt, hi vọng các vị không chê cười”

Vừa nói, ta vừa hướng ‘tứ linh’ ra hiệu, bốn người hiểu ý đồng loạt lấy ra từ tay áo bốn cái bình sứ, gọi to cũng không to, nhỏ cũng không nhỏ. Không đợi người bên dưới tò mò, ta liền nhanh chóng giải thích.

“Đây là ‘Túy Giai Nhân’ do tổ tông ta đặc chế, được ủ từ hàng trăm loại hoa cùng tiên dược, thảo dược hiếm có trên trần gian, hơn nữa bên trong còn có một lượng nhỏ rễ của nhân sâm ngàn năm. Rượu này có tác dụng cải lão hoàn đồng, uống vào liền tăng thêm mười năm tuổi thọ... có điều...”

Mọi người nghe tới ‘tăng tuổi thọ’ hai mắt liền sáng rực, ánh mắt thêm muốn nhìn chằm chằm bốn bình rượu. ‘Túy Giai Nhân’? Tên này chưa bao giờ nghe qua, có lẽ thật sự là tiên phẩm hiếm gặp.

“Cô nương, còn có điều chỉ?”

“Có điều... vì là tiên phẩm trong nhân gian, cho nên số lượng rất ít, Túy Giai Nhân trăm năm mới luyện thành một bình, chỉ cần uống một chung nhỏ là đủ, hơn nữa rượu này bởi vì do nhiều loại kì hoa dị thảo hòa trộn chung, cho nên hơi khó uống”

Lời này nói ra làm mọi người vỡ lẽ. Cũng tin tưởng đây là rượu quý, hơn nữa khuôn mặt của nàng cũng không phải giống như đang nói đùa.

Sự thật... ta chính là đang nói đùa, làm gì có loại rượu như vậy? Nếu có ta đã đem nó uống sạch, còn đem đến cho không biết không dám người này sao?

Âm thầm hướng ‘tứ linh’ ra hiệu, bốn người liền tự động tản ra, Nha Linh hướng Tư Đồ Vô Hạ xin một ít chung nhỏ. Chung vừa đặt lên bàn, ‘tứ linh’ nhanh chóng đem rượu tới rót cho từng người, đáng vẻ cẩn thận, giống như rượu chính là sinh mạng của các nàng, tuyệt đối không cho rơi một giọt nào.

Mà mọi người được nhận rượu liền hưng phấn không thôi, rượu quý a rượu quý, hôm nay không ngờ may mắn được dịp thưởng thức, vừa được nữ nhân đàn cho nghe, lại còn được tăng thêm mười năm tuổi thọ, chỉ có kẻ điên mới chối từ. Rượu hết, chỉ còn có một mình Tư Đồ Vô Hạ là chưa nhận được chung nào. Những kẻ ở bên dưới nom nớp lo sợ sẽ bị giành mất rượu quý, ai nấy đều nhanh chóng uống vội. Minh chủ có hỏi thì nói lỡ uống hết, như vậy còn có cơ may thoát tội.

“Minh chủ, rượu này ta chỉ tặng cho thuộc hạ của ngài. Còn ngài, ta sẽ tặng thứ khác, nhưng ‘lễ vật’ của ta chỉ có thể để một mình ngài ‘thấy’”

Lời này nói ra giống như một cái phao cho Tư Đồ Vô Hạ bắt lấy. Hắn ngẫm hiểu nàng muốn cùng hắn một mình riêng tư...như vậy chẳng phải nói cơ hội tiếp cận mỹ nhân sắp tới sao?

“Nếu nàng đã nói như vậy,xin mời theo ta tới hậu viện”

“Hảo,nhưng bắt quá trước khi rời đi,ta muốn các vị cùng ta kính một chung ‘tiên phẩm’,khi trở lại sẽ tấu cho các vị một khúc xem như quà ‘tiễn biệt’ “

Kế hoạch rút cuộc cũng đã đi đúng hướng,bây giờ chỉ còn chờ cá cắn câu...

Mọi người không ngần ngại đều đem tiên phẩm đổ vào miệng. Sau khi uống xong,mặt không tự chủ cau lại...

“Rượu quả thực khó uống”

“Nghe hình như có mùi khai”

“Còn có mùi gì đó hôi hôi”

‘Tứ linh’ cùng Nha Linh nghĩ muốn cười đến nội thương,nhưng chỉ có thể giấu ở trong lòng,bên ngoài vẫn là giả bộ nghiêm túc.

Chủ nhân quả thực chơi rất ác...như có thể nào có thể mua rượu bán lẻ đường pha với nước tiểu cùng nước rửa chân? Hơn nữa bên trong còn bỏ ‘thuốc bắt lực’, không quá hai khắc,được sẽ phát tác. Lần này...ai...thăm,thăm,thăm...

“Các vị,như vậy mới gọi là Tiên phẩm,hương vị không thể giống như rượu lẻ đường được”

Cười vỡ bụng. Nhưng bắt quá bây giờ không thể cười ra mặt...chỉ có thể đè nén ở trong bụng đến nội thương.

“Mĩ nhân,đi được hay chưa?”

Tư Đồ Vô Hạ đã nôn nóng muốn chết. Mỹ nhân,tối nay nàng phải là của ta.

“Được,mời Minh chủ dẫn đường”

Ta hướng sau lưng Tư Đồ Vô Hạ cười quỷ dị.Đêm nay,e rằng sẽ có nhiều người không ngủ được.

Tư Đồ Vô Hạ nhanh chóng đưa ta đến một nơi khác,nơi này giống như một căn phòng hơn là hậu viện,có bàn ghế,có sách,có...giường ngủ.

“Minh chủ,hậu viện của ngài đây sao?”

Ta cười âm trầm,giọng điệu lộ rõ sự trào phúng. Nam nhân ti tiện này muốn bức ta lên giường hắn?

“Mỹ nhân,lời nói của nàng lúc này không phải ý này sao?”

Tư Đồ Vô Hạ sau khi khóa trái cửa liền nở nụ cười dâm dăng,nhưng khi hắn quay đầu lại,nhìn thấy khốc miệng nàng nở nụ cười quỷ dị liền cảm thấy có chút sợ hãi. Nữ nhân ôn nhu như nước lúc này cùng nữ nhân âm trầm này là cùng một người?

“Minh chủ nghĩ thực sâu xa”

“Nga~,nói gì thì nói,trước tiên mời nàng một ly rượu,lúc này không có cơ hội mời”

Nhìn vào ly rượu trong suốt mà Tư Đồ Vô Hạ đưa tới,ta liền có linh cảm không lành. Đưa tay đón lấy ly rượu...mùi bên trong phát ra mang theo một cỗ hương lạ.

Có xuân dược...

Mẹ kiếp,Tư đồ Vô Hạ...tên dâm tặc nhà ngươi,không ngờ dám dùng chiêu này với cô nãi nãi?

...

Tư Đồ Vô Hạ nhìn đến nàng đưa rượu lên miệng rồi lại buông xuống tâm tình trở nên nôn nóng. Vừa định muốn tiến lên ép nàng uống liền đụng đến ánh mắt sắc bén lạnh lẽo kia đang nhìn mình,hắn không nhịn nổi đánh một cái rùng mình. Nữ nhân này vì sao lại trở nên khủng bố như vậy?

“Xuân Dược này có dạng bột,mang tên ‘Mộng’,liều lượng pha với rượu là một phần hai,khi cho vào chất lỏng liền hóa thành nước”

...Thời gian cũng đã qua hai khắc,bọn người ở bên ngoài bây giờ chắc chắn đã nằm trong kiểm soát của ‘tứ linh’. Yến Tử Phương chắc cũng đã dẫn người của Vô Lâm chân chính tới,vậy thì ta cũng không cần đóng kịch cùng Tư Đồ Vô Hạ.

“Ngươi vì sao biết?”

Tư Đồ Vô Hạ không thể tin nổi trùng lớn đôi mắt. Xuân Dục này vốn không thể nào nhận dạng, cho dù liều lượng có nhiều đến đâu. . . nữ nhân này rốt cuộc là người như thế nào?

“Tư Đồ Vô Hạ, hôm nay ta tới ‘tiền’ ngươi”

Ta nở nụ cười quý dị, bàn tay dùng một ít lực liền đem ly rượu bóp thành bột vụn. . .

Tư Đồ Vô Hạ nhìn thấy liền tỏ ra kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục tinh thần, ánh mắt cũng dần trở nên sắc bén.

“Ngươi là ai?”

Nữ nhân này xuất thủ chưa tới một phần lực đã đem ly rượu bóp thành bột, khẳng định không phải là cao thủ bình thường. . .

Vừa suy nghĩ, hắn vừa nhìn đến mái tóc tím bạc đang phát ra kim quang kia. . . đầu không tự chủ nhớ tới một truyền thuyết. . .

“Mị Vũ Câu Hồn Ảnh?”

Tư Đồ Vô Hạ đột ngột thốt lên, Mị Vũ Câu Hồn Ảnh được xưng là nữ nhân vô địch thủ. . . trong tay nàng có ba thứ thần khí mang tên gọi chung là Tam Bảo Đại Sát, nếu hắn không lầm. . . vật đang ở trên tay nàng chính là Câu Phách trong Tam Bảo Đại Sát. Vì sao hắn không phát giác sớm hơn? Vì sao nhìn thấy mái tóc tím bạc của nàng lại không nghĩ tới truyền thuyết năm xưa?

“Chết tiết”

Hắn gầm nhẹ, lòng bàn tay nhanh chóng tỏa ra khói độc, vốn định đột kích bất ngờ rồi tẩu thoát theo đường cửa sổ, nhưng không nghĩ tới nữ nhân kia lại nhanh hơn hắn một bước. Nàng đứng yên ở trong màn khói độc, bàn tay thuần thục đem Câu Phách phóng tới bàn tay định mở cửa sổ của hắn. Chưa đầy một khắc, bàn tay đã biến mất, máu như những giọt trân châu rơi xuống sàn.

“A. . .”

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, so với cả người bị biến thành vũng máu, một cánh tay biến mất khiến Tư Đồ Vô Hạ thống khổ vạn phần, mà nữ nhân kia hít phải khí độc lại không có việc gì, còn thản nhiên hướng hắn cười trào phúng.

“Ngươi không nghe tới người bách độc bất xâm?”

Thực sự ngu xuẩn, hắn tưởng có thể chạy thoát? Ta có thể để hắn chạy sao? Ta còn chưa lấy đi cái mạng bản thủ của hắn đã là may mắn cho hắn rồi.

“Chủ nhân, bên ngoài đã xử lý xong”

Nha Linh đứng ở ngoài cửa lên tiếng, sau liền tự động tránh qua một bên. Đúng như dự đoán của nàng, cửa đã bị người ở bên trong phá sập. Thân ảnh kim sắc phấp phới, tóc tím bạc tung bay, khuôn mặt cười đến làm người khác run sợ. Lại nhìn đến cánh cửa vỡ nát thành nhiều mảnh, hiển nhiên là tác phẩm của chủ nhân.

“Đem hắn tới chính điện”

.....

Chính Điện. . .

Trên ghế Võ Lâm Minh chủ, bóng dáng Kim Sắc nhỏ nhắn đang ngồi thanh thoi, ánh mắt hờ hững nhìn xuống bên dưới, Tư Đồ Vô Hạ cùng người của hắn đều bị bắt uống ‘thuốc bất lực’, hơn nữa, nếu kẻ nào dám lên tiếng ***** rửa liền bị điểm á huyết, không khí bên trong chính điện lại càng ngưng trọng.

“Yên nhi, ‘Tủy Giai Nhân’ của ngươi không phải chế từ nước tiểu cùng nước rửa chân chứ?”

Yến Tử Phuong cười đến quần quai, nữ nhân này quả thực lắm chiêu. Trình độ bịa chuyện lại càng cao siêu. Hiển nhiên có thể lừa được một đám người sung sướng đem nước tiểu cùng nước rửa chân rót vào miệng.

Những người bên dưới khoe miệng liền tiếp co giật, không ngờ ‘tiền phẩm’ của nữ nhân chết tiết kia lại xuất phát từ nước tiểu cùng nước rửa chân, nghĩ đến chính mình ngu ngốc bị lừa, mọi người đều hận không thể đem nàng băm thành trăm mảnh.

“Ta đã hứa khi trở lại sẽ đàn cho các ngươi nghe, xem như quà tiễn biệt. . . bây giờ liền có thể thưởng thức rồi”

Nhìn đến nụ cười âm hiểm khó lường của nữ nhân ngồi trên ghế minh chủ kia, tất cả đều chung một sắc mặt, từ xanh chuyển sang trắng. . . thì ra hàm ý trong lời nói kia là tiễn bọn hắn xuống suối vàng. Vậy mà lúc này cư nhiên còn có người mong chờ. . .

“không cần”

“Đúng vậy, chúng ta không cần”

“Tiện nhân, mau thả chúng ta ra, nếu không đừng trách chúng ta không thủ hạ lưu tình đem đầu người cho chó ăn”

Mỗi người một câu **** mắng, mà ta lại không cho là đúng... vẫn như cũ cười thản nhiên.

“Các người đến điểm á huyết từng người, Lệ Oan Hồn của ta khiến kẻ khác phải kêu gào, rất chướng tai a”

“Đạ”

“Tứ Linh” cùng Nha Linh nhanh chóng thi hành, Yến Tứ Phương chỉ lắc đầu cười. Lâu không gặp, nàng lại trở nên cao tay rồi.

Người bên dưới nghe tới Lệ Oan Hồn liền khiếp sợ không thôi, truyền thuyết của Tam Bảo Đại Sát, tuy là có người biết, có người không, nhưng nói chung chỉ cần nhìn tới sắc mặt tươi cười quý dị của nữ nhân kia cũng đã làm bọn họ chấn kinh.

Ta nhẹ ôm đàn vỗ vỗ vài cái, bảo bối, phải nhờ tới người rồi nga.

“Tứ Linh”, Nha Linh, Yến Tứ Phương cùng đám người Võ Lâm chân chính đều đã được thông tri trước cho nên mỗi người đều từ động nhét đất sét vào lỗ tai. Quả thực chiều này vô cùng âm hiểm, bị điểm á huyết, lại bị bất động... không nói cũng biết có bao nhiêu thống khổ?

Tiếng đàn rùng rợn từ từ vang lên, người nghe liền liên tưởng tới địa ngục sâu thẳm với những cực hình tàn nhẫn, vô số yêu quái ma quỷ đang trôi lên hướng bọn họ đòi mạng, mùi máu tanh từ lan tràn thành sông...

Cảnh tượng kinh dị từ phía dưới liền xuất hiện, mấy trăm người bị xếp thành hàng thống khổ không thể kêu gào, lại càng không thể cử động, mắt, lỗ tai, miệng đều bị xuất huyết. Lúc này tiếng đàn mới dừng lại... Tư Đồ Vô Hạ lại càng thê thảm, hắn bị mất một tay, đau đớn lại càng tăng thêm...

“Tứ linh”, Nha Linh, Yến Tứ Phương cùng người võ lâm chân chính nhìn thấy ta ngưng động tác liền tự động bỏ đất sét ra.

Tuy nói là có bịt chặt lỗ tai nhưng cảm giác tê liệt giống như bị kim châm vẫn xuất hiện, Lệ Oan Hồn quả thực là thần khí có sức mạnh kinh khủng...

“Đem bọn chúng đi chôn đi”

Dù sao một lũ phế vật như vậy, sống cũng không có tác dụng gì.

“Mị Vũ đại hiệp, thực không biết lấy gì để đền ơn người, Võ Lâm của chúng ta, tất cả đều nhờ người, không bằng... người hãy lên ngôi vị Minh chủ, từ nay chúng ta liền có thể yên ổn mà sống”

Một bó lão đầu tóc hoa râm bước lên phía trước khom người kính cẩn nói... hắn quả thực sùng bái nữ nhân tựa tuổi con cháu mình trước mắt. Nàng còn trẻ như vậy mà đã có võ công cao cường, sau này sự nghiệp hẳn còn vang danh.

“Đúng vậy, xin người hãy làm minh chủ của chúng ta”

“Minh chủ”

“Minh chủ”

“Đa tạ tấm lòng của mọi người, tiểu nữ không dám nhận, số mệnh của ta không phải ở nơi này... nhưng nếu mọi người muốn tìm một minh chủ mới... ta có một người”

.....

Không lâu sau, Kim quốc truyền ra một chuyện tình cảm động... ‘Huyết y cảm nhân’ bị Võ Lâm minh chủ mời đi, hơn nữa còn ép nàng cùng hắn lên giường. Hoàng Đế Kim quốc nghe tới người trong lòng gặp nạn liền đem quân lính tới giải vây, trong lúc không ngờ nhất, Minh chủ Võ Lâm ra tay đánh lén nhằm mục đích giết chết Hoàng đế, huyết y cảm nhân nhìn thấy liền chạy tới đỡ cho Hoàng đế một chương... kết liễu mạng chính mình, Hoàng đế đau khổ, nội giận dùng dùng đem cả Võ Lâm tiêu diệt.

Chuyện tình yêu đau khổ nhưng vô cùng đẹp để làm mọi người đem nó biến thành truyền thuyết, đồng thời đem lòng tưởng niệm vị nữ kì nhân xuất chúng nhưng đoản mệnh.

Võ Lâm...

“Minh chủ, nàng đã xuất hành trở về Ngôn Quốc”

Nam nhân ngồi trên ghế minh chủ nghe xong tin tức ánh mắt thoáng hiện lên một nỗi cô đơn. Tỷ Tỷ, Bạch Phong Khinh ta hứa... nhất định sẽ đem Võ Lâm trở thành môn phái mạnh nhất, đến lúc đó... chúng ta sẽ gặp lại.

.....

Kim quốc vào mùa hạ, nước sông mang một màu xanh biếc như ngọc, liễu rủ nhẹ đưa trong gió... bên dưới mặt sông, nam nhân có khuôn mặt tuấn mĩ tuyệt đẹp tựa tiên nhân, thuần khiết không nhuốm bụi trần đứng ở đầu thuyền, tóc trắng cùng cảm bào tung bay phiêu dật theo gió. Phụng mầu mị hoặc nhìn về phía xa xăm... bạc thân tựa tiểu phi tiểu. Những tiểu thư khuê các cùng nữ nhân ở gần đó mặt đều không tự chủ đỏ lên, hận không thể nhào vào trong lòng nam tử tóc trắng tuấn mĩ kia mà làm nữ. Ở đâu lại xuất hiện một nam tử đẹp đến trích tiên cũng phải ghen tị, hấn đứng đó, giống như một bức tranh... hoàn mĩ không khuyết điểm. Mọi thứ gần đó đều bị khí chất của hấn làm cho mờ nhạt, giống như trên dòng sông này chỉ có một mình hấn là điểm trung tâm.

Huyền Cát nhìn đến những tiểu thư cùng các bậc khuê tú đi dạo thuyền nhìn Thượng Quan Tấn Lý đến ngây ngốc liền cười lác đào, số hoa đào a.

“Nghe nói phu nhân của ngươi vừa mới làm nên truyền thuyết tình yêu”

Huyền Cát cảm thán xong lại bắt đầu vào vấn đề gần đây nhất, không ngờ vấn đề đó lại có liên quan tới phu nhân của Thượng Quan Tấn Lý, hơn nữa nàng còn là nhân vật chính.

“Ngươi nói gì?”

Thượng Quan Tấn Lý khẽ cau mày, truyền thuyết tình yêu? Là thứ vớ vẩn gì vậy?

“Ta nói phu nhân của ngươi cùng hoàng đế Kim quốc làm nên truyền thuyết tình yêu”

“Ngươi như thế nào biết?”

“Ai... cả Kim quốc cho dù là đứa nhỏ năm tuổi cũng biết tới... huyết y cảm nhân vì cứu hoàng đế cho nên tử nạn... Nhưng bắt quá chỉ là lời đồn, theo tin của Nha Linh... phu nhân của ngươi một đêm giải quyết Võ Lâm, hiện đang trên đường trở về”

Huyền Cát đơn giản nói... Vị phu nhân này quả thực thú vị... có điều Nha Linh của hấn lại càng thú vị hơn... nha đầu kia cùng chủ nhân của nàng hiện tại chắc cũng sắp tới đây. Tới lúc đó liền có kịch vui để xem

Nghe xong lời nói của Huyền Cát, Thượng Quan Tấn Lý tỏ ra âm trầm bất định... Bạch Phong Vân vốn là bằng hữu của hấn, lẽ nào hấn lại không biết tên vô cảm kia luyện Điền Tâm Công?

Như vậy mà nói, trong chuyện này nhất định có ẩn tình. Nữ nhân của hấn như thế nào lại cùng một người luyện môn võ không cho phép có tình cảm nam nữ làm nên truyền thuyết tình yêu đâu?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại... Bạch Phong Vân làm việc luôn dùng đầu óc, tâm tính lại dị thường lạnh lẽo, tuyệt đối sẽ không đồng ý làm loại chuyện vớ vẩn kia. Nhưng vì sao bây giờ lại tùy tiện cùng Tiểu Nam đồn đãi?

Cái gì mà truyền thuyết? Nghe thực chán ghét... nhất là chuyện đó lại đồng dạng phát sinh cùng với nàng. Thượng Quan Tấn Lý cảm thấy vô cùng khó chịu, khuôn mặt nhẩn nha giống như người khác thiếu hấn bạc không trả.

“Nàng trở về tới đâu?”

“Nha... nghe nói sắp tới Vĩ thành, trùng hợp chúng ta cũng sắp tới, các ngươi quả thực duyên trời định”

Huyền Cát cười trêu chọc, quả thực lần đầu hấn nhìn thấy Thượng Quan Tấn Lý vì một nữ nhân mà đứng ngồi không yên, hoàn toàn không giống với vị vương gia giá lạnh của một năm trước. Tình yêu có thể làm người ta thay đổi nhanh như vậy sao? Hấn cũng muốn thử.

“Vậy không cần đi nữa, ở đây chờ nàng tới”

“Àn, ta trước gửi bỏ câu thông tri Nha Linh, chúng ta hiện đang ở Vĩ thành chờ các nàng”

Thượng Quan Tấn Lý không nói gì nữa, trực tiếp đi vào bên trong thuyền, để lại vô số ánh mắt tiếc nuối của chúng nữ nhân xung quanh.

.....

“Chủ nhân, Nha Linh... có điều muốn nói”

Nha Linh vò đầu bứt tóc một hồi cũng quyết định đem sự thật nói ra, cho dù có bị trách phạt, nàng cũng phải trong ngày hôm nay nói hết. Nếu không... e sẽ giống như bọn người của Võ Lâm, chết rất khó coi.

“Nga, có gì mau nói”

Ta nhìn Nha Linh hai tay đan vào nhau, đầu lại cúi thấp xuống liền nghĩ nha đầu này nhất định có điều khó nói, oa ha ha... này có thể nói cái gì? Nàng ta không phải là đang thăm yêu nam nhân nào đó chứ? Không phải là Bạch Phong Khinh đi? Hay ca ca hấn? (tưởng tượng thực giỏi ==)

“Ta... chủ nhân, ta...”

“Ai nha, mau khai ra, đừng để ta điều tra ra được, nếu không...”

Ta cười dị thường mà quái, mau a, khai ra nam nhân của ngươi ta liền không trêu chọc.

Nhưng Nha Linh đáng thương lại nghĩ chủ nhân đang uy hiếp nàng... cho nên nhắm mắt, một hơi khai hết.

“Chủ nhân, thực xin lỗi, là ta cấu kết với thuộc hạ của Vương gia lén đem tin tức của người thông báo lại, hơn nữa... lúc nãy có bồ câu gửi tin tới nói Vương gia hiện đang chờ người ở Vĩ thành”

Nụ cười của ta lập tức xui xẻo, Nha Linh vừa nói gì a? Vương gia nào? Sẽ không phải là...?

“Ngươi nói Thượng Quan Tấn Lý?”

“Chính là...”

Vĩ thành? Không phải là nơi này sao? Cấu kết? Đầu ta rất nhanh tiêu hóa những lời Nha Linh nói... nàng ta chính là thông đồng với người của Thượng Quan Tấn Lý báo cáo hành tung của ta.

“Nha đầu kia, cư nhiên dám đem ta bán đứng”

“Ồ...Ồ... chủ nhân, lần sau ta không dám nữa”

Nha Linh ôm đầu khóc rống, chủ nhân thực ác, cư nhiên xem đầu của nàng như cái mõ của hòa thượng mà gõ vào. Oa... nàng cũng không muốn, chỉ vì nam nhân kia... nàng không thể làm lơ với hắn.

“Ngươi thực là... như vậy cũng không chịu nói sớm, cư nhiên giấu ta”

Ta thực không ngờ, Thượng Quan Tấn Lý lại có thể đem người của ta thành nội gián. tức chết a~, đúng là giặc không ở đâu xa, lại đang kề cận kề bên ta.

Nhưng nghĩ kĩ thì lại cảm thấy có chút gì đó ngọt ngào, hắn quan tâm tới ta như vậy, quả thực là nam nhân đáng ghét ~

“Tại vì... ta sợ chủ nhân tức giận”

Nha Linh thành thật khai báo, nàng cũng không nghĩ đem đầu mình ra cho chủ nhân gõ mõ.

“Ngốc, ngươi không nói mới làm ta tức giận. Mau trở về đi, ngày mai tiến vào Vĩ Thành gặp hắn... bắt quá... Thượng Quan Tấn Lý có thuộc hạ?”

“Có a, hắn tên Huyền Cát”

Nha Linh nhanh chóng nói ra, khuôn mặt lại không kèm chế được toát ra sự vui mừng.

Có ân tình !

“Vậy sao? Nha Linh, ngươi nghĩ gì đều viết lên mặt hết rồi...”

“Nga? Viết gì vậy?”

Nha Linh đưa tay sờ sờ mặt, ta nhìn không được cười to một cái.

“Nha đầu kia, còn dám nói ngươi không để ý tới nam nhân tên Huyền Cát? Mặt ngươi đều đỏ lên hết rồi”

“a?”

Nha Linh xấu hổ che mặt, mối tình đầu của nàng a~, như thế nào lại bị chủ nhân nói thẳng ra như vậy.

“Khai mau, ngươi làm sao gặp hắn?”

Ta nắm vai Nha Linh cười đến âm hiểm, cười đến gian xảo, cười đến... muốn sặc. Nha đầu kia biết yêu rồi nha.

“Ta... lúc tối ta ra ngoài làm nhiệm vụ liền gặp hắn, hắn chứng minh thân phận, sau đó nhờ ta chiếu cố chủ nhân. Chỉ có vậy”

“Chỉ có vậy thôi sao?”

“Chỉ có vậy...”

Ta nhìn bộ dáng then quá hóa giận của Nha Linh cũng không nghĩ làm nàng ta thêm rối. Tùy tiện nói giỡn vài câu rồi tha cho nha đầu đang muốn biến thành con tôm luộc kia ra ngoài.

Thượng Quan Tán Lý, ngày mai ta liền có thể nhìn thấy hân... đã qua bao nhiêu ngày... hân có nhớ ta không? Có mong muốn gặp ta như ta mong muốn được gặp hân không? Một đêm này không ngủ... chỉ để nhớ hân, chỉ để chờ mong ngày mai mau tới...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Kim quốc có ba thành, người đẹp Vĩ thành, nữ thực Hoa thành, cảnh đẹp Phong thành. Vĩ thành canh ba mở cửa, từ từ mờ sớm, phiên chợ lớn nhất đã dần tắt nập người.

Buổi sáng ở Vĩ thành, hơi ẩm tạo thành những làn sương mỏng như mây lượn dưới đất, ánh dương vừa lóe lên ở phía Đông, liễu rủ phất nhẹ tựa như chồn tiên cảnh hồng trần.

Người qua đường dừng lại động tác, ngây ngốc nhìn nam tử tóc trắng phiêu dật vừa lướt qua.

Hân vận một bộ nguyệt nha trường bào, đai lưng thất ngọc bội màu tím, chân mang ủng cao màu bạc. Khuôn mặt tuấn mĩ không rõ biểu cảm, phượng mâu dài hẹp tình lặng, hàng mi đen dài phủ một lớp sương trong suốt của sáng sớm, mũi nhỏ thẳng cao, bạc thân vẽ thành một đường cong như đang cười. Mái tóc trắng dài được buộc đơn giản bằng lụa tơ tằm nhẹ bay theo gió. Khí chất lạnh lẽo xa cách mang theo sự đơn thuần không nhuốm bụi trần hòa cùng khung cảnh sáng sớm tựa như một bức thủy mặc. Người khác nhìn vào liền lầm tưởng mình đã lạc vào chốn tiên cảnh, hơn nữa còn gặp được tuyệt mĩ tiên nhân.

Huyền Cát cười nhẹ, tay phe phẩy chiếc phiến đi theo sau Thượng Quan Tán Lý. Nam nhân ở trước mặt hân, quả thực đi tới đâu cũng đều gây chú ý.

Cũng khó trách, một người có vẻ đẹp của tiên nhân cùng khí chất thanh cao tao nhã như vậy, không làm người khác say mê mới là chuyện lạ. Điều này làm hân lại càng thêm tò mò muốn biết, phu nhân của Thượng Quan Tán Lý sẽ là dạng gì?

“Nàng khi nào tới?”

Thượng Quan Tán Lý thờ ơ với ánh mắt của người xung quanh, trong đầu hân chỉ tập trung nghĩ về một người, lại càng mong muốn được nhanh chóng gặp lại nàng.

“Nhanh thôi”

Huyền Cát cười khô, từ lúc ở trên thuyền cho tới bây giờ, Thượng Quan Tán Lý giống như ngồi trên chảo lửa không yên, nhìn cũng biết hân mong nữ nhân kia tới chừng nào. Hân cũng mong a, bất quá... không phải mong nàng, mà là hộ vệ của nàng.

Thời gian qua nhanh, bên ngoài cửa thành xuất hiện sáu nữ nhân mặc đồng nhất một bộ bạch y nam chi đỏ thanh thân bước vào, người dẫn đầu có mái tóc màu tím bạc dài chấm đất, khuôn mặt nhỏ tinh xảo, làn da tựa như bạch ngọc tinh tế, ngũ quan hoàn hảo không có khuyết điểm. Một đôi phượng mâu mang ý cười, đồng tử tựa như ngọc châu, môi màu hoa đào nở rộ. Năm nữ tử phía sau tất cả đều là dạng thanh tú thuần nhất, cũng có người gọi là mĩ, nhưng tuyệt đối không sánh được với người dẫn đầu. Mỗi bước đi của nàng đều mang theo khí thế cao ngạo bề thế làm người khác như muốn đình chỉ hô hấp, giống như một thước phim quay chậm, mọi vật xung quanh đều như trở thành cảnh nền.

.....

Ở một nơi khác, bờ câu rót cuộc cũng đã bay tới tay Huyền Cát, mảnh giấy bên trong viết vô cùng ngắn gọn: đã tới.

Thượng Quan Tán Lý đọc xong bên ngoài cũng không có biểu hiện gì, nhưng bên trong lại đang kinh hi muốn chết. Nàng rót cuộc đã tới... hôm nay dứt khoát phải hảo hảo dạy dỗ nàng. Cưng nhiên dám bỏ mặc hân lên đi tới Kim quốc. Nàng có biết thời gian qua hân chứa đựng nhiều là nhớ mong?

Gần tới cửa thành, Thượng Quan Tán Lý cước bộ trở nên thông thả hơn một chút, cũng không chú ý tới người đang tiến tới gần hân. Khoảng cách ước chừng còn ba bước, đột nhiên người kia vấp phải chân vấy, té nhào về phía trước. Thượng Quan Tán Lý lúc này mới chú ý, nhanh chóng vươn tay ra đỡ.

“Cẩn thận”

Người vừa bị ngã nhanh chóng đứng lên, sửa sang lại quần áo. Ánh mắt thuận thế ngược lên nhìn người vừa mới đỡ mình, mẫu quang không tránh khỏi một tia kinh ngạc.

Nam nhân này thực tuấn mĩ, từ xa nàng đã nhìn thấy mái tóc trắng tựa như tơ lưu chuyển trong gió của hân. Ở khoảng cách gần như lúc này, khuôn mặt lại càng tinh tế hơn vạn phần, hoàn toàn không có nửa điểm khuyết.

Mộng Hoa Du nhìn Thượng Quan Tán Lý ngây ngốc, cho dù muốn, nàng cũng không có cách nào di chuyển tầm mắt đi nơi khác.

“Tiểu thư”

Nha hoàn của Mộ Dung Du khẽ ho một tiếng nhắc nhở, cho dù nam nhân này quả thực tuấn mỹ, bất quá cũng không thể nào tùy tiện như vậy. Tiểu thư vốn là đệ nhất mỹ nhân Vĩ thành, như thế nào hôm nay lại có thể nhìn người khác không chớp mắt như vậy?

Mộ Dung Du từ trong mê đắm tỉnh lại, khuôn mặt trắng nõn giờ phút này lại trở nên đỏ ửng. Người đi đường cũng bắt đầu chú ý tới nàng. Hôm nay đệ nhất mỹ nhân Vĩ thành như thế nào cư nhiên đỏ mặt? Bất quá, nhìn đến nam tử tóc trắng bên cạnh nàng, ai nấy đều đồng dạng xuýt xoa, thực đẹp đôi a~

“Đa tạ công tử”

Mộ Dung Du thynh thùng cúi đầu, Vĩ thành này có người tuấn mỹ phi phàm như nam nhân này, vì sao nàng lại không biết? Hay hẳn không phải người nơi này? Vừa nhìn hẳn, tim nàng liên đập liên hồi, cảm giác lại vô cùng hồi hộp... nàng... động tâm

“Cẩn thận một chút”

Thượng Quan Tán Lý hồ hững nói một câu, cũng không chú ý tới Mộ Dung Du, ánh mắt hẳn lúc này hoàn toàn tập trung trên người nữ nhân tóc tím bạc đang ở xa phía trước. Bên kia, nàng cũng đồng dạng đang nhìn về phía hẳn.

Thời gian giống như ngừng lại tại giây phút này, khi ánh mắt hai người giao nhau, thủy chung không rời.

Bất ngờ phía trước xuất hiện một con ngựa chạy lạc, chuẩn bị đâm thẳng về phía trước, người xung quanh đều hoảng hốt nhìn về phía nữ nhân có mái tóc kì lạ.

“Cô nương, coi chừng a”

Nói xong mới thấy lời này thực thừa thãi, lúc con ngựa vừa tới gần, nữ nhân tóc tím kia cư nhiên dùng kinh công bay lên cao, sau lại thuận thực ngồi trên lưng con ngựa, điều chỉnh hướng đi của nó.

Tuấn mã vừa phi tới phía Thượng Quan Tán Lý, người cưỡi nó nhún một cái xoay tròn trên không, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt hẳn. Bạch Y lay động tựa như lông vũ, bóng dáng nhỏ rơi xuống nhẹ nhàng. Dưới làn sương mờ ảo, liễu rủ lại lần nữa theo gió phất lên, long phụng trùng phùng.

Thượng Quan Tán Lý bất giác nở nụ cười làm điên đảo chúng sinh, Mộ Dung Du ngược lên nhìn liền cũng bị mê hoặc. Hẳn... đang cười với nàng sao? Hẳn đối với nàng không phải vừa gặp đã yêu đó chứ?

“Công tử”

Mộ Dung Du lại tiếp tục cúi đầu thẹn thùng. Tâm tựa như hoa nở. Nhìn thấy đôi ửng của Thượng Quan Tán Lý càng ngày càng tới gần, nàng bất giác vui sướng. Hẳn chủ động đến gần nàng, nàng phải như thế nào cho phải đây? Không, nàng không cần làm gì hết, với nhan sắc cùng danh đệ nhất mỹ nhân Vĩ thành, hẳn nhất định sẽ mở lời trước, nàng chỉ cần chờ. Bước chân đã tới gần, nàng chuẩn bị nụ cười tươi nhất, hương hẳn cười yêu kiều. Nhưng...

Hẳn vẫn bước đi?

“Ta tới”

Mộ Dung Du quay đầu nhìn người vừa phát ra âm thanh thanh thúy phía sau liền không thể tin vào mắt mình. Tóc... màu tím bạc? Nàng vốn nghĩ, với nhan sắc của mình đã không có người nào có thể địch lại, nhưng hôm nay... quả thực không ngờ có người còn đẹp hơn mình gấp bội. Mà công tử tóc trắng kia... bước chân lại dừng ở trước mặt của nàng ta.

Thượng Quan Tán Lý dừng bước, nhìn thấy nàng bình an đứng ở trước mặt hẳn, tâm tình cũng buông lỏng vài phần, tức giận không biết từ khi nào lại bay mất. Hẳn vẫn không nói, nhu tình nhìn nàng.

Ta quả thực đã gặp lại hẳn, nam nhân ta ngày đêm tưởng nhớ. Hẳn đứng trước mặt, là người thật, không phải là mơ, cũng không phải ảo giác. Ta không tự chủ đem bàn tay hướng mặt hẳn khẽ vuốt ve.

Thượng Quan Tán Lý đem tay nàng ụ ở trên mặt, sau lại di chuyển đến môi, cảm nhận hương vị quen thuộc của nàng. Sau lại trực tiếp đem nàng ôm vào trong lòng, tựa như bảo vật trân quý. Cũng như muốn tuyên bố với tất cả người trên thế gian này biết... nàng là của một mình hẳn.

Mộ Dung Du nhìn cảnh tượng kia tâm liền cảm thấy co rút đau đớn, hẳn không phải cười với nàng. Tại sao trên đời này lại có hai người xứng đôi đến như vậy? Nàng thực ghen tị, nàng chán ghét nữ nhân kia, nàng không cam lòng.

Người qua đường cũng bắt đầu tụ tập lại nhìn cặp tiên đồng ngọc nữ suất sắc này. Bởi vì Vĩ thành là thành cuối cùng của Kim quốc, đi khoảng ba ngày liền tới Ngõn quốc... cho nên rất ít người biết tới chuyện ‘huyết y cầm nhân’. Bọn họ chỉ chuyên tâm bàn tán về hai người tựa tiên nhân trước mắt. Vốn nghĩ Mộ Dung Du đã là đệ nhất mỹ nhân, không ngờ tới còn có người đẹp hơn nàng ta... nhìn lại Mộ Dung Du, chỉ cảm thấy nhan sắc của nàng so với nữ nhân tóc tím quả thực quá nhạt nhẽo.

Không ngờ tới thế gian này có hai người tuyệt mỹ như nhau, đứng cạnh nhau lại càng thêm hoa lệ bất mất. Bọn họ giống như rồng phượng trời đất tạo nên, khí chất đồng dạng làm người khác ngưỡng mộ không thôi.

Huyền Cát cũng thực bất ngờ, vốn nghĩ phu nhân của Thượng Quan Tán Lý là dạng nữ hiệp xinh đẹp. Không ngờ lại khác xa. Nàng nhìn bề ngoài có vẻ điềm đạm nhu nhược, nhưng khi chất lại cao ngạo làm cho người khác cảm thấy tự ti, giống như chỉ có mình nàng là trung tâm.

Nếu hắn không nghe tới ‘thành tích’ của nàng, nhất định sẽ nghĩ đây là nữ nhân dịu dàng mềm mại.

“Ta đưa nàng đi”

“Ân”

Thượng Quan Tán Lý không thích người khác nhìn nữ nhân của mình, hắn rất nhanh thi triển khinh công, đem nàng ôm vào lòng, biến mất giữa Vĩ thành.

Người qua đường giống như tỉnh mộng, bọn họ thực nghi ngờ, liệu hai người lúc này, là có thực? Hay chỉ là ảo giác?

Thượng Quan Tán Lý đưa ta tới một bãi cỏ, đằng xa còn có hồ nước, đương là buổi sáng cho nên xung quanh toàn sương mờ, phong cảnh tuyệt mỹ tựa chốn tiên.

“nhớ ta không?”

Ta quay đầu lại cười, đầu chôn trong ngực hắn, mùi hương nam tính thanh trần, bờ ngực rắn chắc của hắn, đã bao lâu ta không được dựa vào? Nỗi nhớ của ta, hắn có biết không? Tình yêu của ta, hắn cảm nhận được không?

...

Thượng Quan Tán Lý không trả lời, trực tiếp đem môi mình chế trụ môi nàng, hưởng thụ lấy hương vị quen thuộc đã lâu. Nàng hỏi hắn có nhớ nàng không? Hắn nhớ nàng đến sắp điên rồi, nhớ đến nỗi không thể dứt ra được, mỗi một khắc trôi qua, nỗi nhớ càng tăng thêm một bậc. Đã bao lâu hắn không được ôm nàng vào lòng? Đã bao lâu không được nhìn thấy khuôn mặt của nàng?

Thượng Quan Tán Lý ôm nàng ngã xuống bãi cỏ mềm, thuận thực tìm đến những chỗ quen thuộc hắn đã từng đi qua, bàn tay khẽ vờn kéo cổ áo cùng yếm của nàng xuống khủy tay, bạc thần quyền rũ cúi xuống hôn vào xương quai xanh, tham lam chiếm lấy bầu ngực, tiếp theo lại ờ tai nàng phả khí. Nhìn thấy tay nàng ôm chặt lấy cổ hắn, lướt qua vành tai mẫn cảm, luồn sâu trong làn tóc màu bạc, cuối cùng dừng lại ở khuôn mặt tuyệt mỹ, tâm không tự chủ hung hăng hôn lên bờ môi mềm quen thuộc.

Không phải kích tình, chỉ là nỗi nhớ quá lớn không biết cách nào để cho nàng cảm nhận được, chỉ có thể dùng yêu thương, từng chút, từng chút một rót trên người người nàng.

Đến khi cảm thấy thỏa mãn, Thượng Quan Tán Lý mới dừng lại, mạnh mẽ đem nàng lật úp xuống, bàn tay vờn đến đánh vào mông nàng.

“Này... đau”

Ra tay thực nặng a~, ta cảm giác mông mình đang nở hoa tới nơi.

“Còn dám nói?”

Thượng Quan Tán Lý vẫn không buông tha cho cái mông nhỏ của nàng, tiếp tục đem nó đánh cho nở hoa.

“Oa...ta biết tội rồi, không cần đánh”

“Tội? Ngươi còn biết mình có tội sao? Là ai tự tiện rồi ta sang Kim quốc? Là ai cùng hoàng đế Kim quốc làm nên tiểu thuyết tình yêu?”

Không nói thì thôi, càng nói càng đáng giận...nàng cư nhiên tới Kim quốc đánh đàn cho người khác nghe, hơn nữa lại ung dung ở trong hoàng cung của người khác, nghĩ liền thấy bức mình, Vương phi của hắn như thế nào bị người khác chiếm tiện nghi?

Ta nhìn Thượng Quan Tán Lý thực sự giận dữ liền ngoan ngoãn im miệng lại. Trốn đi, là ta sai, lại càng không thể cãi.

“Tướng công, ta biết sai rồi, sau này ta cũng không dám trốn đi như vậy”

“Còn có sau này?”

Thượng Quan Tán Lý cả giận nói, nhìn đến khuôn mặt già bộ ủy khuất của nàng, tâm tự động dịu lại. Dù biết nàng không thành tâm, nhưng như vậy mới là bản tính chân thật của nàng, nhiều quý kẻ, tính cách quái đản, là tiểu quý chuyên làm loạn tới gà bay chó sủa.

“Không a, ta thề, sẽ không bao giờ dám trốn đi. Tướng công, ta thực tâm biết lỗi rồi a, ngươi là kẻ đại nhân không chấp tiểu nhân, mau tha lỗi cho ta”

Ta biết Thượng Quan Tán Lý thực ra rất dễ lừa gạt, hơn nữa nhìn hắn sinh khí như vậy, nhưng thực tâm bên trong lại dễ mềm lòng.

“Vậy còn chuyện kia?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện truyền thuyết vớ vẩn?”

“Oa haha...là giả,là giả...dù sao ta biến mất khỏi Kim quốc cũng phải tìm một cái lý do hoa hoa lệ lệ chứ?”

“Hừ...lý do thực chán ghét”

“Ân,được rồi,lý do quả thực rất chán ghét”

mới là lạ. Chuyện tình cảm động như vậy mà dám nói chán ghét? Dù sao là ta sai,không thể cãi,không thể cãi a~.

“Bây giờ làm gì?”

“Đi về”

“...”

Quả thực không còn lời nào để nói.

Nhưng dù sao cũng còn hơn phải ngồi nghe nam nhân này ca thán. Đôi khi ta cảm thấy mình cùng hần giống như hai đứa nhỏ,hai đứa nhỏ rất đáng yêu.

Sau khi từ đồng cỏ trở về,Thượng Quan Tán Lý đưa ta tới một khách điểm sang trọng. Theo sau còn có thuộc hạ của hần tên Huyền Cát,Nha Linh cùng ‘tứ linh’.

“Nha Linh ,chính là tên đó?”

Ta cười xấu xa hỏi,không cần nói thì chuyện cũng quá rõ ràng.Huyền Cát trên đường đi lúc nào cũng bám lấy Nha Linh,còn nha đầu kia luôn miệng lớn tiếng mắng **** nhưng mặt lại không ngừng đỏ lên.

“Nga,chủ nhân...người thực xấu”

Nha Linh xấu hổ cúi đầu,nam nhân chết tiệt kia,vì sao cứ muốn trêu chọc nàng,làm cho ai nhìn vào cũng đều nghĩ nàng là nữ nhân của hần a?

“Haha...nam nhân kia cũng rất được a,mau mau giữ lấy...chỉ cần một liều xuân dược. Cần bao nhiêu cứ nói với ta”

“Ách...không cần”

Mới lạ,ta chính là nghĩ như vậy. Tiện tay đem dược trên người mình tháo xuống,nhìn thấy cái lọ màu đỏ,ta haha cười bỏ vào tay Nha Linh. Đây chính là cực phẩm xuân dược,công lực cao thâm vô cùng nha.

“Này...”

“Này gì mà uy...mau thử công lực của nó đi”

Ta đẩy Nha Linh sang bên cạnh Huyền Cát,có lẽ vì công lực hơi mạnh nên Nha Linh không kịp phản ứng,bình nhỏ cầm trên tay bị rơi xuống đất.

“Giờ đây?”

Thượng Quan Tán Lý đưa tay nhặt lên chiếc bình màu đỏ bị rơi xuống đất,ánh mắt khó hiểu nhìn sang hội nhiều chuyện [giống hội bà tám ấy] của ta.

“Hắc hắc,không có gì,bởi vì bụng của Nha Linh không được tốt,ta cho nàng một ít thuốc xổ”

Nha Linh nghe xong câu trả lời mặt liền đen thui như đáy nồi. Gì mà bụng không được tốt? Thực làm xấu mặt của nàng a.

‘Tứ linh’ cùng Huyền Cát đồng dạng nín cười đến nội thương,ánh mắt thương cảm hề hề nhìn sang phía Nha Linh. Bởi vì bọn họ đều là người luyện võ công cho nên dù nói chuyện rất nhỏ cũng đều có thể nghe được.

Huyền Cát lần nữa âm thầm đánh giá nữ nhân có mái tóc độc nhất vô nhị kia.

Phu nhân của Thượng Quan Tán Lý quả thực rất thú vị,tính cách lại thẳng thắn,nàng nghĩ cái gì liền làm cái đó. Bây giờ hần đã hiểu vì sao Thượng Quan Tán Lý lại yêu thương nữ nhân này sâu đậm như vậy.

.....

Rất nhanh trời đã chuyển sang chiều...ta và Thượng Quan Tán Lý cùng nhau bàn về lịch trình tiếp theo.

Bởi vì Thượng Quan Tán Lý mượn lý do sang Chu quốc lại mặt (*) để đi tìm ta,trùng hợp từ Vĩ thành đi đường sông khoảng ba ngày liền có thể đến kinh thành Chu quốc. Đã lâu ta chưa được nhìn thấy phụ thân cùng Đại ca,đây xem như cũng là dịp tốt. Nhân tiện nhìn tới hai vị tỷ tỷ “đáng kính” của ta. Vì

vậy Ta cùng Thượng Quan Tán Lý quyết định ngày kia sẽ khởi hành sang Chu quốc.

* Một phong tục của người TQ,sau khi lấy nhau,chú rể sẽ phải về nhà vợ lại mặt.

.....

Vĩ thành,Mộng phủ

Mộng Hoa Du sau khi trở về tâm liền không tự chủ nhớ tới nam nhân có mái tóc trắng tuyệt đẹp kia. Chàng là người xuất sắc nhất trong những tài tử nàng đã từng gặp. Chỉ có người như vậy mới xứng đáng đứng cùng nàng theo nàng kết tóc se duyên. Nàng động tâm,nàng muốn hắn...

nhưng nữ nhân kia thì sao? Là phu nhân của chàng? Không,nàng không muốn như vậy.

“Tiểu thư,đã tra được công tử kia đang ở đâu”

“Mau nói”

Mộng Hoa Du đưa tay đón lấy chén trà,chờ mong tin tức sắp tới. Khi chàng cùng nữ nhân kia vừa rời đi,nàng đã sai người đi điều tra,chỉ mong có thể biết được nam nhân nàng để ý đang ở đâu.

“Công tử tóc trắng kia hiện đang trọ ở khách điểm Bảo Điện,ban đầu chỉ có hắn cùng thuộc hạ. Nhưng hôm nay lại có thêm một nữ nhân tóc tím cùng năm nữ nhân khác,hình như là thuộc hạ của nàng ta”

Bàn tay đang nắm lấy chén trà khẽ rung,Mộng Hoa Du cảm thấy vô cùng ghen tị. Nữ nhân kia là ai? Vì sao lại được ở bên chàng?

“Người lui ra đi”

Người bị phái đi điều tra nghe lệnh vội vàng rời khỏi,tay nhẹ nhàng đóng lại cửa. Mộng Hoa Du vẫn ngồi trầm tư trên ghế. Hạnh phúc,chính mình tự tìm lấy phải không? Nàng...muốn hạnh phúc,nàng muốn nam nhân kia yêu thương nàng,nàng muốn trái tim hắn phải thuộc về nàng. Trong lòng đột nhiên có quyết định,Mộng Hoa Du mỉm cười kiêu ngạo. Tiêu sái uống hết chén trà.

.....

Sáng sớm,vô cùng tĩnh lặng,bởi vì Thượng Quan Tán Lý bao hết toàn bộ khách điểm,cho nên nơi này gần giống như nhà riêng. Ta đứng ở hậu viện ngắm phong cảnh,Thượng Quan Tán Lý thông thả ở phía sau hái một bông mẫu đơn,cẩn thận đem nó cài vào tóc ta.

Người khác nhìn vào đều thấy cảnh tượng này thực đẹp. Bất quá có chuyện còn gấp hơn chuyện nhìn người yêu đương.

“Chủ nhân,bên ngoài có người tự xưng Mộng Hoa Du đến tìm”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Mộng Hoa Du? Ta nghi hoặc nhìn sang Thượng Quan Tán Lý ,ý muốn hỏi là người quen của hắn sao,nhưng đáp trả ta lại đồng dạng là ánh mắt nghi hoặc của hắn.

“Mặc kệ”

Thượng Quan Tán Lý thông thả nói,giống như chuyện này cùng hắn không quan hệ.

“Dù sao cũng nên ra xem là ai”

Ta không cho là đúng nói,biết đâu ta không quen người, người lại biết ta thì sao?

Thượng Quan Tán Lý có hơi khó chịu,nhưng cuối cùng vẫn là thuận theo. Thử đến xem,rốt cuộc là người nào dám phá hỏng buổi sáng tốt đẹp của hắn?

Rất nhanh hai người chúng ta đã đi tới đại sảnh,bên trong đã được đặt sẵn hai ghế ngồi chủ thượng,còn có bàn trà,xung quanh là ghế dành cho khách nhân.

Mà nơi đó,một bóng dáng màu hồng nhạt đang thông thả ngồi uống trà,mái tóc đen như nhung được búi lại một cách khéo léo,tên đầu còn cài trâm phượng. Thu màu nhu tình,mũi nhỏ thẳng cao,môi mỏng tô đỏ. Làn da dưới ánh nắng buổi sáng tạo nên một màu trắng sáng khó tả.

Mĩ nhân nga,bất quá...ta và Thượng Quan Tấn Lý cùng nàng ta có quan hệ sao?

Mộng Hoa Du đang thưởng trà chợt nghe có tiếng động bên ngoài,hai mắt theo bản năng nhìn ra xa. Một đôi bóng dáng đồng màu từ y đẹp đến chói lòa đập vào mắt nàng. Tóc trắng cùng tím bạc tỏa ra ánh kim sáng như lụa,hòa vào sắc vàng của ánh dương. Dù cố trấn định rằng nàng mới là đệ nhất mỹ nhân. Nhưng nhìn thấy nữ nhân trước mặt,nàng liền cảm thấy tự ti,cảm thấy thực ghen tị.

Đau,vì sao trái tim lại đau như vậy? Nam nhân nàng đề ý,rất tự nhiên nắm lấy tay người khác,ánh mắt ẩn chứa ôn nhu cùng yêu thương. Vì sao những thứ đó hẳn không dành cho nàng?

“Cô nương,ngươi rốt cuộc có nghe ta nói không?”

Thực muốn sinh khí a,nữ nhân này tốt cùng là ai? Không trả lời ta thì thôi đi,còn dám nhìn nam nhân của ta như muốn xuyên thủng hẳn?

“A...?”

Mộng Hoa Du từ trong suy nghĩ tỉnh lại. Hôm nay nàng tới đây là để giành lấy hạnh phúc của chính mình,không thể nào sớm nhụt chí như vậy.

“Ta hỏi,cô nương là ai?”

“Ta...”

Hắn không nhìn nàng,thậm chí tới một cái liếc mắt cũng không cho nàng. Ánh mắt nhu tình của hắn...từ đầu tới cuối chỉ hoàn toàn tập trung trên người của nữ nhân kia. Vì sao lại như vậy? Nàng có gì thua kém?

“Ta tên gọi là Mộng Hoa Du,hôm qua cơ hồ đã bị mất mặt trên phố,may mắn có công tử đây giúp đỡ. Vốn định cảm tạ nhưng không kịp.Vì Vậy...”

Ta không có tâm trạng nghe tiếp câu sau,ánh mắt nhìn sang Thượng Quan Tấn Lý nghi hoặc hỏi.

“Ngươi giúp đỡ nàng?”

“Không biết”

Thượng Quan Tấn Lý thờ ơ đáp,hắn có giúp đỡ nữ nhân kia sao? Vì sao một chút ấn tượng đều không có?

Mộng Hoa Du nghe hắn lạnh nhạt nói không biết,tâm liền co rút đau đớn. Hắn không đem nàng đề vào mắt,nàng...có nên bỏ cuộc?

Không...đã tới đây rồi,nàng quyết không bỏ cuộc.

“Có lẽ công tử không nhớ,nhưng ta lại không thể quên,bởi vì...”

Cử chỉ thẹn thùng của Mộng Hoa Du làm ta có dự cảm không tốt. cùng là nữ nhân,ta cảm giác được nàng ta có tình ý với Thượng Quan Tấn Lý...tới tạt ơn? E chỉ là cái cớ.

Thượng Quan Tấn Lý lại khác,hắn nghe ở lỗ tai bên này lại lọt ra lỗ tai bên kia. Hoàn toàn không đem về thẹn thùng của Mộng Hoa Du để trong mắt. Trong đầu hắn đang suy nghĩ,làm sao đem nữ nhân sáng sớm tới làm phiền này tống đi?

“Nếu phu quân ta có giúp đỡ cô nương thì cũng xin đừng bận tâm,giúp người lúc nào cũng là chuyện nên làm. Hơn nữa ngày mai chúng ta sẽ rời Kim quốc,cho nên cô nương cũng không cần phải báo đáp”

Ta chậm rãi nói,ý muốn nàng ta không cần phải đề ý,cũng đừng đến làm phiền.

Nhưng Mộng Hoa Du nghe đến người trong lòng phải rời đi,đầu không còn nghĩ nhiều được như vậy. Nàng đột ngột thốt lên.

“Các vị không phải người Kim quốc?”

“Ân”

“Vậy...xin hỏi các vị là người phương nào?”

Có cần phải hỏi rõ như vậy không? Ta và Thượng Quan Tấn Lý đồng loạt cau mày. Bất quá vẫn là lịch sự trả lời nàng ta

“Phu thê chúng ta thích du ngoạn giang sơn,chỗ ở không cố định. Cô nương còn gì muốn hỏi?”

“Như vậy các vị không thể ở lại Vĩ thành ngoạn một chuyến sao? Ta sẽ đưa các vị đi”

Mộng Hoa Du nghe hai chữ “phu thê” tay cầm chén trà bất giác run rẩy. Nhưng người như nàng,tuyệt đối không thể bỏ cuộc như vậy. Cho dù chàng có thê tử thì sao? Không phải nam nhân đều là tam thê tứ thiếp? Nàng chấp nhận thua kém,chấp nhận làm thiếp của chàng. Chỉ cần có cơ hội...nàng tin sẽ

làm chàng động tâm. Đến lúc đó ai là thê, ai là thiếp còn chưa rõ.

“Đa tạ Du cô nương có lời mời, bắt quí ngày mai chúng ta phải khởi hành, e rằng không có cơ hội được cô nương dẫn đi du ngoạn”

Mẹ nó a, Mộng Hoa Du, người rót cuộc muốn cái gì? Trong lòng ta gào thét muốn đem nữ nhân trước mặt đá bay ra khỏi đại môn. Thực phiền phức, hơn nữa còn dám tự tưởng đến nam nhân của ta? Muốn chết sao?

“Vây... hôm nay thì sao?”

“Du cô nương, người muốn gì tốt nhất nên nói thẳng. Ta nghĩ sẽ không có ai chi vì một chuyện nhỏ nhỏ mà đến tận đây, hơn nữa còn có ý điều tra chúng ta đang ở đâu”

Ta rót cuộc không nhịn được hỏi. Bản thân ta ghét nhất chính là dài dòng. Nữ nhân này không thể vô duyên vô cớ muốn đưa ta và Thượng Quan Tán Lý du ngoạn Vĩ thành, hơn nữa ta khẳng định, nàng ta đã sai người điều tra nơi ở của chúng ta.

Cử chỉ cùng ánh mắt thẹn thùng của nàng ta chỉ rõ, mục tiêu chính là Thượng Quan Tán Lý.

Mộng Hoa Du bị người nhìn thấu có hơi khựng lại. Nhưng như vậy không phải là chuyện tốt với nàng sao? Một khi đã như vậy, nàng không cần phải tốn công tìm cớ lưu bọn họ mà trực tiếp nói thẳng ý tứ của chính mình. Nàng muốn trở thành người của hắn.

“Nếu phu nhân đã thẳng thắn như vậy, ta liền trực tiếp vào vấn đề chính. Hôm nay ta đến... là muốn...”

“Người tới tìm hần?”

Ta cười nhạt hỏi, cũng quá nhanh đi? Chỉ mới có một ngày, cư nhiên có nữ nhân tìm tới. Xem ra hoa đào của Thượng Quan Tán Lý cũng không phải loại tầm thường.

“Àn... phu nhân, ta tuy có điểm thất lễ, nhưng mà... ta vừa gặp công tử đây liền xác định chàng là nam nhân ta tìm kiếm đã lâu”

Mộng Hoa Du có điểm sợ, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng can đảm nói lên tấm lòng của chính mình. Bản thân là khuê nữ, nhưng từ nhỏ nàng lại thích tự do bên ngoài làm nữ hiệp. Phải mất rất nhiều thời gian phụ thân mới đồng ý cho nàng lên Thiên Sơn học võ, nhưng điều kiện là khi trở về nàng vẫn phải ngoan ngoãn ở trong Mộng Phủ làm Mộng tiểu thư. Cho nên... nàng vẫn là không có can đảm cướp hần, chỉ có thể dùng lời nói. Hy vọng chàng sẽ chấp thuận.

“Nga, Tiểu Tán Lý, chuyện của người, tự người giải quyết đi”

Ta chán nản lắc đầu, hổng a, tâm trạng ta lúc này hoàn toàn đen một mảnh.

Mộng Hoa Du ngược lại, nàng thực hưng phấn... thì ra nam nhân nàng để ý xưng là Tán Lý. Hơn nữa nhìn tình hình trước mặt, có lẽ chàng mới là người quyết định. Chỉ cần nàng hấp dẫn được hần...

Nha Linh ở phía sau thầm khinh bỉ Mộng Hoa Du vạn lần. Nữ nhân này cư nhiên mơ tưởng làm thiếp của Gia?

Thượng Quan Tán Lý rót cuộc không thể ngồi yên, nhìn tới khuôn mặt vô cảm của đại lão bà... hần liền biết nàng đang khó chịu. Nếu như không giải quyết tốt, e rằng tối nay hần chính là người ngủ sàn. Ánh mắt sắc bén nhìn về phía Mộng Hoa Du, dám gây thêm chuyện cho hần? Thực không biết sống chết là như thế nào.

“Ta chỉ có một thê tử”

Hần lạnh nhạt nói ra từng chữ một, ánh mắt ôn nhu, bàn tay khẽ nắm lấy tay người bên cạnh, giống như trấn an.

“Ta sẽ không ăn đám chua”

Ta nói nhỏ, thái độ vẫn là vô cảm. Nhưng bên trong cảm thấy thực ấm áp, thực hạnh phúc... Nam nhân của ta, chỉ có một mình ta được độc chiếm hần, tuyet không cho phép kẻ khác cướp lấy.

“Công tử, chẳng lẽ người cho ta không xứng? Ta chấp nhận làm thiếp, chỉ mong có thể được ở bên cạnh cùng phu nhân hầu hạ chàng”

Nha Linh cười trào phúng... quả thực không xứng. Chủ nhân của nàng có bao nhiêu thân phận? Gia thế lại hơn vạn người... như thế nào có thể cùng a nữ nhân này đem đi so sánh đâu? Lại còn ‘cùng phu nhân hầu hạ’? Nàng đi theo chủ nhân, chưa bao giờ nhìn thấy chủ nhân phải hầu hạ bất cứ kẻ nào. Quả thực là thiên hạ nhiều chuyện buồn cười.

“Ta không nghĩ sẽ nạp thiếp”

Một câu của Thượng Quan Tán Lý đem hy vọng cuối cùng của Mộng Hoa Du đánh nát. Hần không quan tâm nàng... bản thân nàng đã phải hạ mình chấp nhận làm thiếp, hần vẫn là một bộ dạng hồ hững. Hỏi xem nàng có bao nhiêu đau?

“Ta có gì thua kém phu nhân? Tại sao chàng không cho ta cơ hội?”

“Ta nghĩ cô nương tốt nhất nên trở về”

Hắn đuổi nàng? Tôn nghiêm của nàng rốt cuộc cũng đã bị dẫm nát dưới chân nam nhân trước mặt. Đã tới nước này...nàng không thể bỏ cuộc,phải giành lấy cơ hội,hạnh phúc của nàng...không thể để nó biến mất như vậy.

“Ta muốn cùng phu nhân thi tài. Ta nghĩ mình không có điểm nào thua kém nàng, công tử,hãy cho ta cơ hội”

Thượng Quan Tán Lý đã tỏ ra khó chịu,hắn định ôm ta bay đi nhưng lại bị ta ngăn lại. Thi tài?

Ta thích.

Dù sao chỉ còn một ngày ở đây,xem chuyện này như trò tiêu khiển đi. Nếu thắng thì tốt,thua thì một bước đem nàng hạ sát bí mật. Hơn nữa bản tính của ta vốn hiếu thắng. Sẽ không có chuyện dễ dàng thua như vậy. Mộng Hoa Du,nếu ngươi đã muốn,hôm nay ta liền cho ngươi đẹp mặt.

“Ta chấp nhận thi cùng ngươi”

Mộng Hoa Du nghe xong thở ra một cái. bản thân nàng tự tin chính mình sẽ chiến thắng. Vì thành này cầm kì thi họa đều không có ai vượt qua được nàng. Nữ nhân này nhất định cũng sẽ không địch lại. Đến lúc đó,chàng chắc chắn sẽ nhìn nàng bằng thái độ khác.

.....

Vĩ thành...

Hôm qua xuất hiện một đôi nam nữ tuyệt mỹ,hôm nay nữ nhân tóc tím bạc kia lại cùng đệ nhất mỹ nhân Vĩ thành thi tài. Quả thực là chuyện có một không hai đáng nên xem.

Sân đấu rất nhanh được người dựng lên. Phụ thân của Mộng Hoa Du là Mộng Hoa Liễu nghe tin nữ nhi của mình cùng một nữ nhân khác thi tài cũng tới xem. Hắn tự tin nữ nhi của mình là đệ nhất kì nữ,nếu lần này thắng,nhất định Mộng phủ sẽ càng thêm có tiếng.

Cứ như vậy,người ở Vĩ thành đều tập trung tới nơi thi tài của hai mỹ nữ,bọn họ đều thi nhau cá cược xem ai là người chiến thắng. Không khí càng thêm náo nhiệt.

Thượng Quan Tán Lý không vui ngồi ở bên dưới, nữ nhân của hắn vì sao luôn thích làm loạn? Mỗi lần như vậy,hắn đều vô phương ngăn cản,nàng quả thực là người hiếu thắng nhất từ trước tới giờ hắn từng gặp.

.....

Trên sân xuất hiện trọng tài,nội dung thi đều nằm trong ‘cầm kì thi họa’. Lần này người tới xem là vô số,nếu thua,quả thực rất mất mặt.

Mục đầu tiên: Cầm.

Mộng Hoa Du gọi về đàn tranh,ta lại thiên về tỳ bà. Bất quá tên trọng tài kia hình như rất thiên vị. Hắn yêu cầu hai người đều phải sử dụng đồng nhất một loại đàn,cho nên thứ được lựa chọn tự nhiên là đàn tranh.

Mộng Hoa Du tự tin ôm đàn thi trước. Nàng ta đàn một bài bi khúc...rất nhanh giành lấy sự cổ vũ nồng nhiệt của người bên dưới. Người ở Vĩ thành có vô số nam nhân phải lòng Mộng Hoa Du,lợi thế tất nhiên đều giành về phía nàng ta.

Tới lượt ta,sở trường lại không phải những bài mềm nhẹ,vừa đặt tay lên dây đàn,ta đã gây một bản rừng rợn.

Người ở bên dưới chỉ nhìn thấy hai bàn tay như ẩn như hiện trên dây đàn,thanh âm giống như ngực quý thét gào,cộng thêm khuôn mặt chú tâm đầy quý dị đang đàn kia...tất cả đều chỉ muốn mao cốt tung nhiên. Tiếng đàn quả thực rất hay,âm điệu chân thực tới mức cảm giác giống như lạc vào mười tám tầng địa ngục. Đến tiếng động của bình khí,tiếng trống phức tạp đều bị nàng hóa giải dễ dàng.

Kết thúc,mọi người vẫn chung một thái độ ngây ngốc sợ hãi. Mộng Hoa Du đồng dạng kinh ngạc. Thượng Quan Tán Lý lắc đầu cười khổ,nàng vẫn là luyện không được loại nhạc êm tai kia.

“Ai thắng?”

Ta cười hướng trọng tài hỏi,hắn bắt giác lùi lại một bước.

Nghe xong tiếng đàn kia,hắn có cảm giác nàng giống như nữ quý hiện thân,khi cười...mặc dù tuyệt mỹ,nhưng có gì đó nguy hiểm,lại đáng sợ. Khóe miệng run run,hắn cố nói ra từng chữ

“Chờ bỏ phiếu”

“Nga,vất vả rồi”

Thì ra bên dưới còn có năm người khác tham gia bỏ phiếu. Tất cả đều là trưởng lão am hiểu nghệ thuật,tuyệt nhiên sẽ không thiên vị.

“Nam Yên cô nương,ngươi thắng”

Trọng tài mở phiếu liền thấy có đến bốn phiếu chọn nữ nhân tóc tím bạc kia. Mộng Hoa Du nghe xong mặt liền biến sắc. Không thể, không thể nào có người đánh đàn gỏi hơn nàng được. Tiếng đàn rùng rợn như vậy... tại sao lại thắng được?

“Ta muốn biết lý do vì sao nàng thắng?”

Mộng Hoa Du tiến ra phía trước hỏi. Nàng không phục. Tiếng đàn của nàng êm tai như vậy, vì sao không thắng? Vì sao lại chọn âm thanh kinh khủng kia?

“Mộng tiểu thư, loại nhạc của Nam Yên cô nương rất khó đánh, chỉ có người luyện trên mười năm mới điều luyện được như vậy, bản thân chúng ta cũng chưa chắc có thể đàn được tiếng bình khí cùng tiếng trống rõ ràng sắc bén như Nam Yên cô nương. Không tin, Mộng tiểu thư có thể thử xem”

Ta nghe xong lại muốn cười, cái gì luyện mười năm? Thực tế ta chỉ cần luyện trong một tháng. Võ công của Mị Vũ Câu Hồn Ảnh chỉ cần nội lực, không cần phải luyện đàn trong thời gian lâu như vậy, tất cả chủ yếu vào nguồn công lực trong cơ thể hòa nhập với dây đàn mà bắn ra độc khí làm người trở thành tàn phế.

Mộng Hoa Du ôm cằm, nhưng nghĩ mãi cũng không biết làm cách nào để đàn ra tiếng trống cùng tiếng bình khí. Nàng không làm được... tay run rẩy buông lỏng đàn.

“Ta thua”

Mục tiếp theo: Kì

“Không cần thi mục này, ta chấp nhận thua”

Bản thân ta tự nhận... đánh cờ là việc chán ghét nhất. Cho dù lúc ở hiện đại được các mẹ cho đi học, cũng từng thấy người đánh cờ... nhưng mỗi khi vắt óc ra suy nghĩ phải đi nước cờ nào. Ta lại ngủ gục.

Thượng Quan Tán Lý dùng tay xoa trán, hần biết như thế nào nàng cũng nhận thua. Mỗi khi cùng nàng đánh cờ, sau một lúc giáo huấn cùng chỉ dạy, nàng cứ nhiên ngủ gục. Bất quá còn tới hai mục... hần nghĩ nàng nhất định sẽ có cách chiến thắng.

Mục hai: Mộng Hoa Du thắng.

Mục ba: Thi

“Lang như mạch thượng trần,

Thiếp tự đề biên như.

Tương kiến lưỡng du dương,

Tung tích vô tầm xứ.”

Mộng Hoa Du tiếp tục dùng sầu bi, ta nghe xong lại càng buồn ngủ. Hơn nữa ý nghĩa của bài thơ này lại còn có nét ám chỉ Thượng Quan Tán Lý, nỗi lòng của Mộng Hoa Du là đây sao?

“Tới lượt phu nhân”

Mộng Hoa Du cười, ta cũng theo bản năng cười đáp lễ nhưng trong đầu lại không ngừng lời mới kiến thức thi văn ra.

“Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cố khuynh nhân thành,

Tái cố khuynh nhân quốc,

Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc,

Giai nhân nan tái đắc.”

(Ở phương Bắc có người con gái đẹp,

Một mình nàng đẹp nhất trần gian.

(Nàng) liếc mắt nhìn lần thứ nhất thì làm nghiêng thành của người ta,

(Nàng) liếc mắt nhìn lần nữa thì làm nghiêng nước của người ta.

Thà không biết đến nguy cơ nghiêng thành nghiêng nước,

(Bởi vì) giai nhân khó mà được gặp lại.)

“Đa tình khước tự tổng vô tình,

Duy giác tôn tiền tiểu bất thành.

Lạp chúc hữu tâm hoàn tích biệt,

Thế nhân thù lệ đáo thiên minh.”

(Đa tình mà lại giống như vô tình,

Chỉ cảm thấy trước ly rượu muốn cười không được.

Ngon nên có lòng còn thương tiếc lúc chia tay.

Thay người nhỏ lệ đến tận sáng.)

.....

“Sáp sáp thu phong sinh,

Sầu nhân oán ly biệt.

Hàm tình lưỡng tương hướng,

Dục giọng điệu tiên yết.

Bi lai khước nan thuyết.

Biệt hậu duy sở tư,

Thiên nhai cộng minh nguyệt.”

(Gió thu nổi gấp gấp

Người buồn oán hờn vì ly biệt.

Chân chứa tình khi đối diện nhau,

Muốn nói đã nghẹn lời.

Lòng cuộn ngàn muôn mối,

Buồn khổ mà khó nói thành lời.

Chia tay rồi chỉ còn nỗi nhớ,

Hai phương trời cùng chung một ánh trăng.)

Thực xin lỗi tác giả,ta không phải có ý trộm bản quyền,ta là đang làm cho thơ văn của các ngài nổi tiếng a~. Ta vừa đọc ba bài thơ vừa khấn niệm cho vong ân của người sáng tác ra những bài thơ này không đội mồ tới tìm ta.

Bên dưới lại lần nữa lâm vào yên lặng. Ba bài thơ cùng một lúc ? Đây có phải đại tài? Hơn nữa mỗi bài đều mang một nét riêng, câu văn đều hài hòa không có điểm khuyết,ý nghĩa lại sâu xa.

Mộng Hoa Du cắn chặt môi. ..nàng ta có thể cùng một lúc sáng tác ra ba bài thơ,hơn nữa đều là tuyệt tác mà nàng chưa từng nghe qua,khẳng định không phải nàng ta đọc thơ của người khác. Tại sao lại như vậy?

“Ai thắng?”

Ta giả vờ hỏi,nhưng trong lòng đã biết chắc kết quả,haha...cô nãi nãi ta nhất định thắng,những tác phẩm văn học nổi tiếng như vậy,hơn nữa lại là ba bài

một lúc, không thắng thì thực là uổng công ta vất óc nhớ lại a ~

“Nam Yên cô nương tái thắng...”

Trọng tài e ngại nhìn Mộng Hoa Du nói ra kết quả. Quả thực Mộng tiểu thư của Mộng phủ đã gặp phải đối thủ mạnh rồi.

Mộng Hoa Du cảm tức nhìn ta, nhưng rất nhanh liền trở lại bình thường.

Cũng đúng, còn một mục thi nữa... ai thắng ai thua vẫn chưa biết được. Bất quá... nếu ta thua... kết quả chính là bất phân thắng bại.

Mục thứ tư :Họa

Mực, màu, giấy vẽ... đã được đưa tới... trong lúc mọi người không chú ý, ta len lén bỏ một ít mật ong cùng bột hương vào nghiền mực của mình.

Thời gian là một khắc, Mộng Hoa Du chăm chú vẽ một bông mẫu đơn màu hồng, đường nét tỉ mỉ, tinh tế.

Còn ta lại thông thả khuấy hỗn hợp vừa rồi len lén bỏ vào, tùy ý vẽ một bông cúc màu trắng nhụy đen. Bông cúc đơn giản chỉ có năm cánh tròn cùng một nhụy tròn... chưa đầy năm phút ta đã vẽ xong.

Mộng Hoa Du cười nhạo... một bông xú hoa cúc? Lần này nàng không thắng thì thực phi lý.

Nhưng bất quá lại có chuyện ngoài dự kiến... một con bướm màu phấn lượn vài vòng trên sân đấu, sau đó ung dung đậu vào bông hoa cúc xấu xí kia.

“Kịch”

Mọi người đều ngạc nhiên, Mộng Hoa Du tay cầm cọ vẽ rơi xuống đất. Kì quái, xú bông hoa kia có gì hấp dẫn con bướm?

“Nam Yên cô nương thắng”

Năm trường lão ngồi ở phía dưới ruốt râu thán phục. Quả là kì nữ, nàng có trí tuệ thông minh hơn người, khả năng văn thơ lại xuất chúng... so với Mộng Hoa Du, chức danh kì nữ nghe thực hồ thẹn.

Mộng Hoa Du không phục, nàng nhanh chóng đi tới bức tranh vẽ xú bông hoa, con bướm đã rời đi... nàng vươn tay sờ tới bức tranh, hy vọng tìm ra điểm gì đó khác thường, nhưng hoàn toàn không có gì khả nghi, mùi mực khó chịu như vậy, tại sao con bướm có thể bay tới?

Sự thật là... ta len lén bỏ mật ong cùng một ít bột hương vào nhằm dẫn dụ bướm lui tới. Sau một thời gian, bột hương có tác dụng xóa đi mùi của mật ong. Ngửi vào chỉ còn nghe mùi mực.

“Đu cô nương, người đã tâm phục khẩu phục?”

Ta cười trào phúng, nam nhân của ta cứ nhiên có người dám mơ tưởng tới?

“Ta...”

Mộng Hoa Du tay xiết chặt khăn, cơ hồ vô cùng không phục. Nhưng nàng thua, không thừa nhận có thể sao?

Mộng Hoa Liễu ở dưới chứng kiến một màn mất mặt kia liền tranh thủ trở về. Hắn không thể lên trên đó. Như vậy lại càng mất mặt hơn. Không ngờ hôm nay có người còn tài hoa hơn nữa nhi của hắn. Lần này... quả thực không biết giấu mặt đi đâu.

“Phu nhân, có phải người làm rơi cái này?”

Huyền Cát ở phía dưới bước lên, trên tay cầm theo lệnh bài Vương phi bằng vàng rực sáng. Giống như vô tình, cũng giống như cố ý chỉ để cho một mình Mộng Hoa Du nhìn thấy chữ ‘phi’, tay hắn đem lệnh bài thu lại, trực tiếp đi lên. Người ở bên dưới đều tò mò. Bất quá không thể nhìn thấy gì khác ngoài một miếng vàng.

“Nga, là của ta”

Kì quái? Ta khi nào làm rơi lệnh bài? Hơn nữa lệnh bài đang giữ ở chỗ của Thượng Quan Tấn Lý.

Thượng Quan Tấn Lý thông thả đi lên, nhìn thấy lệnh bài liền lắc đầu, ý nói hắn không có mang lệnh bài đi theo.

Như vậy mà nói... chỉ có một lý do là Huyền Cát cố ý đem lệnh bài của ta tới. Mục đích của hắn muốn dẫn dụ trí tò mò của Mộng Hoa Du chăng?

Quả đúng như mong muốn của Huyền Cát. Mộng Hoa Du không những nhìn thấy chữ ‘phi’ mà còn nhìn được chữ ‘Ngôn’ khác phía dưới.

“Về thôi”

Thượng Quan Tấn Lý đem lệnh bài thu lại, thân phận của bọn họ không thể tùy tiện đem ra. Tay ôm lấy thất lưng của nàng bay lên, giống như hôm qua...

biến mất giữa vĩ thành.

Huyền Cát cùng Nha Linh cười đầy ý vị thâm trường. Khi đi ngang qua Mộng Hoa Du còn cố ý bỏ lại một câu

“Tâm thường như người cũng dám cùng chủ nhân ta so sánh?”

Mộng Hoa Du một mình trên sàn đấu đắm chiêu suy nghĩ. . .mọi người đều đã đồng loạt tản ra, ai làm việc nấy, không ai để ý tới hành động đầy ngả giá về của nàng ta.

Mộng Hoa Du không trở về Mộng Phủ mà trực tiếp đi tới cánh rừng phía sau khách điểm Bảo Điền

“Hoa Tâm”

“Tiểu thư?”

“Tối nay, đến khách điểm Bảo Điền giết nữ nhân tóc tím bạc vừa rồi cho ta”

“Dạ”

Dám nhục mạ nàng? Tất cả đều phải chết

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Đêm. . .lạnh lẽo, ánh trăng mờ ảo hư hư thực thực treo lơ lửng trên cao, mây đen nhẹ bay, giống như quái vật nuốt lấy mặt trăng. Gió thổi mạnh tạo nên những luồng thanh âm quỷ dị, hòa cùng với cảnh sắc mờ mịt bên ngoài càng làm tăng thêm vẻ ghê rợn.

Bên ngoài khách điểm, hắc y nhân tựa như con báo rình mồi, đôi mắt hẹp linh động nhìn vào bên trong. Đến khi thấy tất cả các gian phòng đều đã tắt nến, bóng dáng cao gầy tựa như gió bay vút trên mái nhà.

Gót hài khẽ chạm trên đỉnh nóc nhà, mất đảo một vòng các nơi khác, xác nhận đây chính là nơi ở của đối tượng, hắc y nhân nhanh chóng bay xuống, nhìn vào phía cửa sổ. Đôi mắt hẹp hiện lên một tia khát máu cùng tàn nhẫn. Đám người này cư nhiên hạ nhục chủ nhân của nàng. Hôm nay nàng nhất định phải cho bọn họ trả giá. Ám khí từ bên trong tay áo xòe ra, rất nhanh Hoa Tâm đã bay vào. . .bàn tay thuần thực đem ám khí phóng với mức độ tối đa.

Trời vẫn một màu đen, bên trong căn phòng hoàn toàn yên lặng. Hoa Tâm thần nhiên đứng trên bầu cửa sổ, môi tản ra một tia cười lạnh. Nàng tin chắc mình làm việc chuẩn xác, người bên trong bị ám khí đột ngột tấn công như vũ bão, thử hỏi còn có khả năng sống sao?

Nhưng bản tính làm việc không cho nàng được phép khinh thường. Dù tin chắc mình đã giết được người chủ nhân yêu cầu, cũng vẫn phải đến kiểm tra một lần.

Lạnh lùng bước vào bên trong, ánh mắt lóe ra tinh quang trong bóng tối. Thấy không có dấu hiệu của hơi thở, nàng giương hạ khóe môi, nhanh chóng xoay người thoát ra ngoài. Nhưng vừa quay lại, ánh mắt thoáng hiện lên tia không rõ.

Cửa sổ vì sao đã đóng lại rồi?

Một màn tiếp theo lại càng làm cho nàng kinh hãi, bên trong phòng, nến đồng loạt bùng sáng. Ở vách tường có hai bóng dáng một nam một nữ đang nhàn nhã xem nàng, nữ một thân bạch y, mái tóc dài màu tím bạc lấp lóe dưới ánh nến. Rõ ràng là người chủ nhân yêu cầu giết, nhưng vì sao. . .? Ám khí nhiều như vậy, lại đột ngột tung ra, vì sao nàng ta còn có thể sống?

Nhìn lại mớ ám khí nàng phóng ra. . .tất cả đều nằm gọn trong lòng bàn tay của nam nhân tóc trắng kia, một cái nắm nhẹ. . .từng cái, từng cái đứt lìa rơi xuống nền gạch.

“Không nghĩ tới có người ban đêm ‘hỏi thăm’ kiểu này”

Ta cười nhạt, từ lúc hắc y nhân này đứng ở trên nóc nhà, ta và Thượng Quan Tán Lý đều đã tỉnh dậy. Nhưng cả hai vẫn giữ yên lặng, mục đích là xem người tới có ý định gì. Rất nhanh thắc mắc của ta đã được giải đáp, nàng ta là tới ám sát. Bất quá. . .mớ ám khí này cũng là vật giết người sao? Thật không biết lượng sức.

“Chủ nhân”

Nha Linh cùng ‘tứ linh’, còn có Huyền Cát cũng đều tỉnh dậy. Nhìn thấy Hắc y nhân đang đứng cùng với mảnh vụn của ám khí dưới chân Thượng Quan

Tán Lý,tất cả đều đã hiểu chuyện gì xảy ra. Nha Linh không có gì là tỏ ra sợ hãi,lo lắng lại càng không. Nàng chỉ cười khinh thường

“Hạng như ngươi cũng có dũng khí tới ám sát chủ nhân ta?”

Hoa Tâm không nói gì,nàng biết chính mình gặp phải đối thủ không dễ đối phó rồi. Tất cả đều tại nàng,cư nhiên xem nhẹ đám người này.

“Nói,ai phái ngươi tới làm chuyện này?”

Không thể nào tự nhiên người tới tìm ta được,hơn nữa ở nơi này ta cũng không gây thù chuốc oán với ai. Ta đỡ khăn che mặt của hắc y nhân,khuôn mặt này ta khẳng định chưa từng gặp qua,lại càng không có nguyên nhân gì gây thù oán cùng nàng ta.

“Muốn giết cứ giết”

Hoa Tâm nhắm mắt lại nói,hôm nay...có lẽ nàng không còn tính mạng để rời khỏi đây,chủ nhân,xin thứ lỗi.

“Ta tự nhiên sẽ không giết ngươi khi ta chưa biết rõ sự việc còn ẩn tình gì ở đằng sau,bất quá...ngươi cứ lựa chọn đi,nói ra ai phái ngươi tới đây,ta liền tha cho ngươi một mạng”

“Ta tự tới giết,không ai phái”

Hoa Tâm hơi dao động,không phải nàng không thành tâm với chủ nhân,mà là vì ánh mắt sắc bén của nữ nhân này. Nàng ta làm cho nàng có cảm giác sợ hãi.

“Phải không?”

Ta nâng cằm hắc y nhân,cẩn thận xem xét. Nữ nhân này cũng có chút bản lĩnh,nếu phụ phục được nàng,ắt có lợi cho ta.

“Ngươi thử nghĩ,khuôn mặt này đem đi lột da,rút gân,sau đó rắc ột bột vào,kết quả sẽ như thế nào đây?”

Hoa Tâm lần này thực sự run rẩy,rõ ràng không phải uy hiếp tầm thường,mà là lệnh. Nếu nàng không nói ra,nhất định sẽ nhận lấy kết quả kinh khủng kia. Nàng không muốn.

“Nếu ngươi nói ra ai là chủ mưu,ta liền thu thập ngươi...ở bên cạnh ta,có phải là hảo không? Ân?”

Hoa Tâm im lặng hồi lâu,ánh mắt từ run sợ trở nên kiên định.

“Là Mộng phù Mộng tiêu thư phái ta tới”

Hắc y nhân vừa mở miệng khai,mọi người đồng loạt nhìn nhau. Ra có người nào đó không biết yên phận mà cả gan chọc vào con hổ đang ngủ say. Phen này thảm a~

“Ngươi tên gì?”

Ta mở miệng hỏi,nhân tiện đem mặt của hắc y nhân xem xét,có tư sắc,có thể đưa nàng ta tới Thiên Ma lâu. Nga ~ haha,không ngờ bị người ám sát lại thu được một món hời lớn.

“Ta tên Hoa Tâm,là đệ tử của Thiên Sơn phái”

Thiên Sơn phái?

Mọi người nghe xong lại bắt đầu trầm tư,như thế nào đệ tử của đệ nhất phái lại có quan hệ với Mộng Hoa Du?

“Mộng Hoa Du lúc nhỏ được đưa tới Thiên Sơn để học võ,lúc đắc đạo xuống núi ta được phái theo bảo hộ nàng”

Hoa Tâm nhìn một cái liền biết mọi người nghĩ gì. Nàng bây giờ đã trở thành kẻ phản bội rồi. Bất quá,lựa chọn này của nàng là sai hay đúng?

“Hoa Tâm,ngươi bây giờ trở thành thuộc hạ của ta. Yên tâm,ta nhất định sẽ không bạc đãi nười,nhưng ngươi cũng nên nhớ rõ,phản ta chỉ có một kết quả”

Ta vừa nói vừa rút nhuyễn kiếm của Hoa Tâm,một chưởng đem nó thành bột vụn. Còn Mộng Hoa Du,ngươi rất nhanh cũng sẽ thành như thế này. Cư nhiên nửa đêm sai người ám sát ta? Không biết xem thời thế.

Hoa Tâm đỏ mặt lạnh,nàng nhớ đã từng nghe các đệ tử trong phái truyền tai nhau truyền thuyết của một nữ nhân,ba mươi năm trước,Mị Vũ Câu Hồn Ảnh là nữ hiệp duy nhất có mái tóc màu tím bạc,từng tiêu diệt vô số môn phái bằng thứ gọi là ‘Tam Bảo Đại Sát’,khí thế hơn người, một thời tung hoành thiên hạ. Nữ nhân trước mắt nàng cũng đồng dạng có mái tóc kì lạ như vậy.

“Bái kiến chủ nhân”

Hoa Tâm kính cẩn quỳ xuống,thời thế đổi thay,kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt,người mạnh nhất mới là kẻ đáng để nàng đi theo phục tùng. Nàng nghe lời sư phụ,chấp nhận đi theo Mộng Hoa Du, nhưng đổi lại nàng được cái gì? Mộng Hoa Du xem nàng còn thua hạ nhân. Tùy tiện coi nàng như công cụ giết người. Nàng việc gì phải đi theo một chủ tử xem người như rác?

“Hảo,Nha Linh,đưa nàng xuống nghỉ ngơi”

“Chủ nhân,còn Mộng Hoa Du?”

Hoa Tâm nghi vấn hỏi,nàng không trở về báo cáo,Mộng Hoa Du sẽ có hành động gì tiếp theo?

“Việc đó ngươi không cần phải lo”

Ta ra hiệu cho Nha Linh đưa Hoa Tâm xuống ,tứ linh’ cùng Huyền Cát cũng đồng loạt lui ra ngoài. Không gian lại trở về yên lặng,tiếng lá đột nhiên “xoát” một tiếng ,ta bất giác nở nụ cười quý dị . Thượng Quan Tấn Lý thùy hạ mi mắt,xem ra,đêm nay vẫn còn kịch vui để xem.

.....

Mộng Hoa Du ở tại Mộng phủ sốt ruột chờ tin tức của Hoa Tâm,nhưng bây giờ đã là nửa đêm,mọi việc đáng lẽ đã phải xong xuôi rồi?

Bất quá...người đâu? Một sợi tóc của Hoa Tâm nàng còn chưa được nhìn thấy,huống chi là tin tức. Hay nàng ta đã gặp phải chuyện?

Đúng là câu nô tài,chi có một nữ nhân cũng giết không xong,nàng làm sao dám tin nhiệm?

Đợi một hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng của Hoa Tâm trở về,Mộng Hoa Du đẩy lòng sinh nghi vấn. Nàng băn khoăn,nếu như Hoa Tâm không trở về coi như mọi sự không thành,nữ nhân kia ngày mai vẫn thân nhiên lên đường rời khỏi Kim quốc,không...nàng không cho phép,kẻ dám nhục mạ nàng,đem nàng biến thành trò cười,nàng nhất quyết không thể tha thứ.

Trong lòng đã định,Mộng Hoa Du xoay mình thay một bộ hắc y,tay đeo vào móng vuốt sắt,ám khí giấu trong tay áo. Thân mình lách lư khẽ động đã rời khỏi Mộng Phủ,tiến về hướng khách điểm.

.....

Trời...lại càng thêm âm u một mảnh,tiếng người rao “cẩn thận củi lửa” không ngừng vang lên. Đèn lồng trước cửa các nhà lớn leo lét mang theo một tia rừng rợn. Người rao bất giác đổ mồ hôi lạnh,nhanh chân đi cho xong một dãy phố, sau đó liền ba chân bốn cẳng trở về nhà.

Mộng Hoa Du đứng ở trong ngõ nhìn ra,môi bất giác cười lạnh. Nàng bây giờ đồng dạng thành ma quỷ rồi.

Đứng ở trước đại môn của khách điểm,bóng dáng nhỏ tự do thi triển khinh công,ma thảo tùy tiện vurun tới bóp chết một con dơi đang bay,máu tươi từng dòng tóe ra,Mộng Hoa Du tựa như nữ quý,ánh mắt sắc bén mang đầy sát khí hướng căn phòng lớn nhất nguyên rủa.

Nam nhân kia bây giờ có phải đang ôm ấp ả? Các người đáng chết,một lũ đáng chết...

Khuôn mặt xinh đẹp dưới bóng trăng mờ hiện rõ từng nét dữ tợn,con dơi đã bị bóp đến huyết nhục mơ hồ,giết,nàng phải đem tiện nhân kia giết chết!

Một bước phóng tới phòng lớn,Mộng Hoa Du không kịp chờ đã dùng tốc độ như tên lửa xông thẳng vào,đôi mắt từ lâu đã thích ứng trong bóng tối,nhìn tới chiếc giường nổi lên hai bóng dáng trùm kín chắn,đôi mắt đẹp như muốn hóa thành màu đỏ. Mộng Hoa Du lập tức đem ám khí phóng như điên,bàn tay băng sắt dùng hết lực công kích ở trên giường. Chỉ thấy lông vũ một màu trắng xóa bay khắp phòng,vài từng miếng nhỏ rơi vụn. Không có hơi thở của ngoại nhân,không có máu,cũng không thấy người.

Chỉ thấy bên trên đỉnh đầu truyền tới từng trận cười khê ,Mộng Hoa Du kinh ngạc ngẩng đầu,một thân bạch y lay động tung bay ,mái tóc dài theo gió tóa ra,lượn như sóng triều. Phượng mâu tà mị cười,ba phần quý dị,bảy phần khủng bố. Mà kế bên là bóng dáng đồng dạng bạch y,mái tóc trắng ở trong đêm tối tóa ra tinh quang,u mâu híp lại mang theo nguy hiểm. Hai người lơ lửng ở trên cao nhìn xuống nàng,bể ngễ cao ngạo giống như đang nhìn con mồi. Cả người không tự chủ run lên nhè nhẹ.

“xem ra ngươi là thực tâm muốn tới tìm chết”

Ta mở miệng,cùng lúc khê hạ mũi chân xuống sàn,Thượng Quan Tấn Lý đồng dạng theo xuống,khuôn mặt như cũ không nhìn ra biểu cảm.

“Sai rồi,hôm nay là các người chết”

Mộng Hoa Du không kịp nhìn tới lý trí,ma thảo xuất ra,phóng thẳng tới.

Ta nhìn Mộng Hoa Du điên cuồng phóng trào tới,trong lòng thầm cười lạnh. Muốn đầu? Ta liền cùng người chơi trò mèo vờn chuột một chút.

Ma thảo gần như chạm vào mặt,ta cùng Thượng Quan Tấn Lý đồng loạt tách ra hai bên,mũi chân mượn bàn tay đang vurun thẳng của Mộng Hoa Du làm điểm tựa đập một cái,thân người bay thẳng lên xà nhà.

Mộng Hoa Du bị đau rút tay trở về,ánh mắt oán hận nhìn tới cặp nam nữ vẫn đang ôm nhau ở trên xà nhà. Đôi mắt niễm một tầng liệt hỏa khủng bố.

Nàng dùng nội công đem bàn tay sắt phóng ra khỏi tay hướng phía trên công kích.

Thượng Quan Tán Lý hít mắt nguy hiểm, bàn tay tựa như con gió đem thần kiếm vung lên chém một nhát, bàn tay sắt của Mộng Hoa Du tựa như vài vụn xé thành hai thành rơi xuống đất.

“Du cô nương, lần sau chớ nên đem sắt vụn tới chơi đùa cùng ta, không tốt, không tốt a ~”

Ta nói đầy thâm ý, Mộng Hoa Du mặt biến sắc... chơi đùa sao?

Lửa giận càng ngày càng bốc phát mãnh liệt, Mộng Hoa Du tựa như người điên bất chấp nguy hiểm lao đầu vào. Sự tình đã tới nước này, nàng nhất định phải cùng nữ nhân kia ta chết ngươi sống.

“Để ta”

Ta ngăn trở đường kiếm của Thượng Quan Tán Lý, nhanh chóng lao xuống phía dưới... Câu Phách tựa như con rắn săn mồi phóng tới chân của Mộng Hoa Du.

“A...”

Mộng Hoa Du hét lên thảm thiết, người chao đảo ngã xuống sàn, thân người bắt đầu tê dại, giống như có hàng ngàn côn trùng đang vây lấy chân nàng ăn sống. Chân... bàn chân của nàng đau rồi? Vì sao mảnh lụa kia lại có thể làm được như vậy? Không thể... nhất định là ma thuật.

“Mộng Hoa Du, ta đã cho ngươi một con đường sống, ngươi cư nhiên không biết trân trọng... nữa đem lại tới bán mạng cho ta. Như vậy đừng trách ta không khách khí”

Ta cười đến quỷ dị, bàn tay xoay tròn... hướng một chương lên người Mộng Hoa Du.

Mộng Hoa Du phun một ngụm máu tươi, nửa thân dưới cơ hồ đã không cử động được... nàng cảm nhận được, xương cốt đang vỡ ra... đau đến kinh tâm lạc phách... nhưng lại không ngắt xiú được, cũng không còn khí lực kêu la.

Nữ nhân kia rốt cuộc là ai? Vì sao lại có võ công cao thâm như vậy? Không... phải nói là cả hai người đang đứng trước mặt nàng. Nàng cảm giác, mình giống như con kiến... chỉ cần hai người này phui nhẹ một cái liền mất mạng.

“Chủ nhân”

Nha Linh gõ cửa bước vào. Nhiệm vụ của nàng đơn giản là khiêng xác của Mộng Hoa Du trở về Mộng phủ. Nhìn đến nữ nhân không biết tốt xấu rên rỉ quần quai dưới đất, đôi chân huyết nhục mơ hồ... khỏe miệng Nha Linh đột nhiên hiện lên tia cười khinh miệt.

“Hốt xác trả về”

Ta phát tay ra lệnh, cũng không nghĩ sẽ ở nơi này nhìn Mộng Hoa Du tới sáng.

Thượng Quan Tán Lý thùy hạ mi mắt, bàn tay nhanh chóng đem thiên hạ của hắn ôm vào trong lòng, hướng cửa ngoài đi ra.

“Mộng Hoa Du, ta đã nói, ngươi không xứng cùng chủ nhân ta so tài, ngươi đã như vậy, ta cũng không ngại nói cho ngươi biết chủ nhân ta là ai”

Mộng Hoa Du đột ngột trợn mắt, là ai? Là ai mà có thể hạ được nàng? Là ai mà có thể xinh đẹp hơn nàng? Là ai mà có thể giàu có hơn nàng?

Nha Linh nhìn thái độ của Mộng Hoa Du cơ hồ vô cùng vừa lòng. Một mạch nói hết.

“Chủ nhân của ta chính là nhị Vương phi Ngôn quốc, là bằng hữu của Hoàng đế Kim quốc các ngươi, Bang chủ Võ lâm chính là đệ đệ kết nghĩa của nàng... giang hồ gọi là Mị Vũ Câu Hồn Ảnh, là nữ nhân duy nhất không có đối thủ. Hơn nữa, nghe nói lúc chưa thành thân, nàng chính là tứ tiểu thư của tể tướng Kim quốc. Một cái Mộng phủ nho nhỏ của ngươi cũng đòi so với Vương phủ? Nhan sắc tầm thường cũng đòi so với kiều nhân chủ nhân ta? Lại còn muốn cùng nàng hầu hạ Vương gia? Ta nói cho ngươi biết, chủ nhân của ta chưa từng hầu hạ bất kì kẻ nào... ngay cả Hoàng Hậu Ngôn quốc nàng còn dám đánh... huống chi một cái mạng nho nhỏ như ngươi?”

Nha Linh sau khi tuôn trào ức chế trong lòng liền cảm thấy thoải mái, cũng không đợi phản ứng của Mộng Hoa Du... một cước đem nàng ta trả lại Mộng Phủ.

Sáng hôm sau, khi hai người nào đó chuẩn bị sang Kim quốc liền nghe tin tức lan truyền: “Mộng phủ Mộng tiểu thư trong một đêm thành người tàn phế, còn sống nhưng không nói chuyện được, hai mắt luôn luôn trợn to, Mộng lão gia sai người chữa trị nhưng vô ích... thủ phạm lại không truy được là ai”

Nếu nói ra đó chính là kiệt tác của người cùng Mộng Hoa Du so tài hôm qua, nhất định sẽ có người không nhận được mà ngắt xiú. Bất quá, người đó đã thông dong xuôi thuyền sang Kim quốc mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Kim quốc... phủ tể tướng

Bên trong phủ từ trên xuống dưới đều tất bật lên xuống, hạ nhân trong phủ tất cả đều xôn xao trước hai vị khách vừa mới tới.

“Nha nha nha, không nghĩ tới có một đôi nam nữ xuất sắc như vậy a~”

Nha hoàn Giáp ôm mặt cười, quả thực là hai người đó đẹp tới nỗi làm người ta không tự chủ tìm đập mặt đỏ.

“Ngu ngốc... người không biết là ai sao?”

Gia đình Át tặng cho nha hoàn Giáp một cái nhìn xem thường, giống như mọi sự trên đời hẳn đều biết.

”Không phải là khách quý của Lão gia sao?”

Nha hoàn Bình đi ngang xen vào, Lão gia xem ra rất mừng rỡ khi nhìn thấy hai người kia, nhất định là khách quý rồi.

“Sai, ta nói cho các người biết... nữ nhân có mái tóc tím bạc kia chính là tứ tiểu thư của phủ tể tướng- Nam Ngự Yên Yên, còn nam nhân tóc trắng chính là Nhị Vương gia Ngôn quốc”

Gia đình Át hùng hồn nói, hẳn tận tai nghe được lão gia gọi nàng kia là Yên nhi... ban đầu chỉ mang nghi ngờ, nhưng khi nhị, tam tiểu thư được gọi về cũng kinh ngạc không kém, gọi thẳng tọc danh của nàng là Nam Ngự Yên Yên. Mà nàng kia cũng không phủ nhận, chỉ đơn giản là cười lạnh. Hẳn mới tin đây là tứ tiểu thư...

“Ách...? Không thể nha, cái kia... ta nhớ tứ tiểu thư nhan sắc kém cỏi, sức khỏe yếu ớt. Hơn nữa, tóc của nàng không phải màu tím bạc”

Nha Hoàn Giáp vừa nói ra liền bị Nha Hoàn Bình che miệng...

“Người không sợ mất đầu sao? Mau im cái miệng...”

Nha hoàn Giáp định giãy dụa... nhưng nhìn tới đám người đang đi tới ở phía xa, nàng ta liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

.....

“Yên nhi, con ở Ngôn quốc có tốt không?”

Nam Phụng lên tiếng hỏi, tâm tình của hắn vừa vui mừng vừa ái ngại. Đem nữ nhi mình yêu thương nhất gả đi một nơi xa như vậy... hẳn quả thực không yên lòng.

“Phụ thân yên tâm, ta sống rất tốt... hơn nữa Vương gia đây đối ta vô cùng chiều chuộng”

Ta cười như không hướng Thượng Quan Tấn Lý nói, lại nhìn đến hai tỷ tỷ đang trợn mắt nhìn ta ở đằng sau... trong lòng chợt cảm thấy có điểm đáng để chơi đùa.

Thượng Quan Tấn Lý nghe nàng nhắc tới mình chỉ biết mở miệng cười yếu ớt. Nàng không phải sống rất tốt... mà là quá tốt đi? Hơn nữa rất rảnh rỗi đi huyện nào khắp nơi, hại hắn phải cất công đi tìm.

“Đã làm phiền vương gia, nữ nhi của ta đều trông cậy vào ngài”

Sai rồi, phải nói Thượng Quan Tấn Lý nên trông cậy vào nàng mới đúng. Chỉ cần nàng không nào loạn, hắn liền thờ phào nhẹ nhõm.

“Phụ thân, không nên khách khí... nàng là phu nhân của ta... đương nhiên ta sẽ hảo hảo chiều chuộng”

Bất quá... từ chiều cổ này có thâm ý.

Nam Phụng nghe xong cũng cảm thấy yên tâm phần nào. Nghe Ngự Phong nói nàng rơi xuống núi, gặp được cao nhân chỉ dạy trở thành nữ nhân có võ công cao cường, nhất là mái tóc màu tím bạc kia... nếu hắn không nghe Ngự Phong kể lại... nhất định đã ngạc nhiên tới mức không nói nên lời. Nhưng dù vậy... bản thân là kẻ làm cha... hắn vẫn cảm thấy lo lắng.

Nhưng hôm nay nhìn thấy nữ nhi hắn yêu thương nhất trở về với dáng vẻ xinh đẹp, tràn đầy sức sống, hơn nữa tâm tư đã bắt đầu thâm sâu khó lường. Hắn cũng yên tâm phần nào. Lại nhìn thấy con rể ánh mắt luôn mang theo sự cưng chiều cùng yêu thương nhìn nữ nhi của hắn. Tâm tình chợt trở nên sáng khoái, là hắn lo hãi rồi.

“Nhị tỷ,Tam tỷ...các ngươi vẫn khỏe chứ?”

Nam Ngự Phiêu Phiêu cùng Nam Ngự Y Y nghe nhắc tới tên mình trong lòng cảm thấy có chút sợ hãi. Nữ nhân trước mắt càng ngày càng trở nên cường đại,hon nữa lời nói rất lạnh,mang theo nguy hiểm cùng cao ngạo khó lường. Bất giác mồ hôi lạnh chảy xuống mặt.

“Khỏe”

Nam Ngự Phiêu Phiêu lên tiếng trả lời,cố gắng lấy dáng vẻ tươi cười thân thiện nhất. Bàn tay âm thầm siết chặt. Đụng tới ánh mắt của Thượng Quan Tân Lý...tâm có hơi chấn động,ánh mắt bối rối nhìn sang nói khác. Chuyện lúc trước...hi vọng hắn không nói cho phụ thân biết,quên luôn cũng tốt.

Thượng Quan Tân Lý nhìn thấy cử động nhỏ kia...lơ đãng hiện lên tia lãnh khốc. Tâm tình đối với nữ nhân mang tên Phiêu Phiêu càng trở nên chán ghét. Hạ xuân được hắn? Hắn nhớ kĩ.

“Nga...ta đây thực muốn cùng các tỷ hân huyên tâm sự”

Ta xoay người cười quý dị với Nam Ngự Phiêu Phiêu cùng Nam Ngự Y Y,ngụ ý nói :đã lâu không cùng các ngươi chơi đùa,hôm nay ta thực muốn ôn lại”

Lời nói ôn nhu vào tai hai người lại cảm thấy lạnh thấu xương...giống như xương cốt đều bị đông cứng. Nữ nhân này nhất định không phải muối mè của các nàng,không phải,nhất là mái tóc tím bạc kia,như thế nào lại chuyển sang màu sắc kì quái như vậy? Vô công cao cường cái gì chứ? Thực đáng chết.

“Yên nhi,phụ thân quên không nói với con...Phiêu nhi cùng Y nhi rốt cuộc cũng đã thành thân nha”

Nam Phụng không nhìn thấy ánh mắt đối địch của ba nữ nhi,vô tư nói lên.

“Nga?...Thành thân với ai?”

Ta tò mò hỏi...các nàng có người dám đem sinh lễ tới thành thân sao? Xem ra kẻ đó không bị hư đầu óc cũng chính là cái loại ngốc tử.

“Ta thành thân với Vương gia Chu quốc”

Nam Ngự Phiêu Phiêu rốt cuộc cũng có cái đề mà kiêu ngạo,không lấy được Vương gia Ngôn quốc thì chuyển thành Chu quốc vậy. Dù sao nàng cũng làm Vương phi,thân phận cao quý như vậy,không phải nên kiêu ngạo một chút sao?

“Chúc mừng...dù có hơi trẻ,vậy còn tam tỷ a?”

“Ta thành thân với đại tướng quân”

Nam Ngự Y Y cẩn thận dò xét. Nữ nhân kia hỏi cũng không có mục đích gì tốt.

Ta nhìn hai vị tỷ tỷ một người kiêu ngạo,một người e dè trong lòng dè nén buồn cười. Nếu như đoán không lầm...thì hai cuộc hôn nhân kia cũng không khác gì của ta,đều là vì chính trị. Nhưng có kẻ cư nhiên còn lấy đó làm hãnh diện. Bất quá...nếu người kia thật sự nảy sinh tình yêu với các nàng thì cũng nên chúc mừng đi a?

“Đều chúc mừng...mong hai người hạnh phúc đến răng long đầu bạc”

“Đa tạ”

“Lão gia,có Vương gia tới...hiện đang chờ ở đại sảnh”

Nam Phụng nghe xong nghi hoặc nhìn sang Nam Ngự Phiêu Phiêu,vì sao hắn đến đây?

“Ngươi nói phu quân của ta?”

Nam Ngự Phiêu Phiêu đồng dạng nghi hoặc hỏi nha hoàn ,nam nhân vô tình kia vì sao hôm nay lại có nhã hứng đến đây?

“Dạ”

Nha hoàn lễ phép trả lời,sau đó liền lui ra ngoài.

“Đã như vậy chúng ta tới đó đi,dù sao cũng là tỷ phu của ta,nên chào một cái”

Ta lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc,nhìn cũng đoán ra được Nam Ngự Phiêu Phiêu không được sủng ,bất quá chuyện đó cùng ta không quan hệ.

.....

Vậy là một đám người kéo nhau đi tới đại sảnh. Nha Linh, 'tứ linh' cùng Huyền Cát thì được an bài nghỉ ngơi ở chỗ khác cho nên số lượng người cũng giảm bớt. Vừa tới nơi, bên trong im lặng bất thường. Nam Phụng cùng Nam Ngự Phiêu Phiêu bước vào trước, cả hai khẽ khom người cúi xuống hành lễ. Dù sao thân phận Vương gia cũng lớn, chỉ đứng sau hoàng thượng... cho nên tất nhiên vẫn nên giữ thái độ cung kính.

Ta cùng Thượng Quan Tán Lý bước vào sau, ánh mắt dò đến ghế chủ thượng... nhìn thấy nam tử một thân huyền y tay chống cằm, bộ dáng lười biếng... ánh mắt vô cảm nhìn Nam Ngự Phiêu Phiêu.

Tới gần hơn nữa liền thấy được nam nhân này có bảy phần giống Quốc Hoa Mộ Lang, mày kiếm thẳng cao, đôi mắt hoa đào tà mị quyến rũ, mi mục cong dày, môi mỏng màu bạc. Bộ dáng tuấn lãng phong tình, nếu nói là yêu nghiệt, cũng không sai biệt mấy. Khí chất của hắn so với Thượng Quan Tán Lý nhìn sơ cũng có thể thấy... cách nhau một trời một vực a~

Quốc Hoa Mộ Dung lười biếng ngồi trên ghế, tới khi nhìn thấy Nam Ngự Phiêu Phiêu cùng Nam Phụng bước vào, tâm tình cũng không tốt hơn là mấy. Vì sao hoàng huynh lại định hôn ước cho hắn với một nữ nhân nhảm chán như vậy? Thực chán ghét.

Đương lúc Quốc Hoa Mộ Dung định mở miệng, một đạo bóng dáng rực rỡ đập vào mắt hắn. Thân ảnh nhỏ tựa như tiên nữ lướt đi, mỗi bước chân của nàng đều mang theo thần sắc ung dung thư thái, giống như xung quanh nàng đều có hoa nở chim hót, mái tóc tím bạc nhẹ tỏa ra kim quang, huyết y lay động lộng vũ phong tao. Khuôn mặt lạnh lẽo nhưng lại làm cho người ta khắc sâu trong tâm trí, mày liễu cong nhẹ, phượng mâu phong tình quyến rũ, thu mâu trong sáng hài hòa, mũi nhỏ đáng yêu, đôi môi mềm nhẹ tựa như cánh hoa đào ẩm ướt, căng mọng đầy sức sống.

Yết hầu của Quốc Hoa Mộ Dung không ngừng chuyển động, hắn chỉ hận không thể đem cánh môi kia mà điên cuồng cắn nát. Nàng thực đẹp, đẹp đến làm cho người ta ngây ngốc, làm cho người ta tôn sùng, làm cho người ta trân quý.

“Vương gia?”

Nam Phụng lên tiếng, Yên nhi vừa bước vào, hắn liền nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống, ánh mắt tràn ngập dục hỏa. Thử hỏi đây là cái loại tình huống gì?

Thượng Quan Tán Lý buồn bực hừ một tiếng, bàn tay đem thiên hạ của hắn dán sát vào lòng. Nam nhân đáng chết, cứ nhiên nhìn nữ nhân của hắn bằng ánh mắt dâm loạn như vậy, nếu còn dám nhìn lần nữa, hắn liền đem mắt của nam nhân kia móc ra.

...

Ta cảm nhận được hành động của Thượng Quan Tán Lý có chút sinh khí, tâm không tự chủ vui vẻ lên, đồng thời xem ánh mắt nóng rực đang nhìn theo ta như không khí. Đến khi dừng cước bộ, ta tươi cười ngẩn đầu, chấp tay ôn nhu nói

“Ra mắt tỷ phụ”

Quốc Hoa Mộ Dung vẫn như cũ ngây ngốc

“.....”

Oahaha... phải thừa nhận sức quyến rũ quá lớn cũng thực phiền phức a~~~

“Vương gia?”

Nam Ngự Phiêu Phiêu lên tiếng, ánh mắt phần nộ nhìn sang ta...

Này... hình như có vấn đề?

“Ân?”

Quốc Hoa Mộ Dung biết mình thất thố, vội vàng thu lại thái độ mê đắm, ho nhẹ một cái.

“Ta là Nam Ngự Yên Yên, ra mắt tỷ phụ”

Nghe đến nữ nhân mỹ lệ trước mặt gọi mình bằng tỷ phụ, tâm tình của Quốc Hoa Mộ Dung đột ngột rơi xuống đáy vực. Hắn bắt đầu để ý tới nam nhân đứng cạnh nàng, hai mắt không khỏi mở to.

Tóc... tóc trắng? Tiên nhân?

Nếu hắn không lầm, đây chính là Thượng Quan Tán Lý, nhị vương gia Ngôn quốc... cũng chính là người lúc trước sang Chu quốc hỏi cưới ‘Nam Yên công chúa’?

Như vậy mà nói, nàng chính là nữ nhi thứ tư của Nam Phụng? Vương phi Ngôn quốc?

Tâm tình của Quốc Hoa Mộ Dung lần nữa rơi xuống, nàng và nam nhân kia đứng cùng nhau quả thực đẹp không nói nên lời, cũng không biết phải dùng ngôn từ nào để diễn tả.

Tạo sao lúc trước hần không biết đến nàng? Tại sao không hỏi cưới nàng trước? Tại sao...?

Lão thiên gia thực giỏi trêu đùa,hần bây giờ lại làm tỳ phu của nàng,còn gì để nuối tiếc đâu?

“Nghe danh Vương phi đã lâu,hai chữ tỳ phu ta thật không dám nhận”

Thượng Quan Tán Lý tỏ ra âm trầm,không dám nhận hai chữ tỳ phu? Vậy hai chữ tướng công hần dám nhận không?

Ta nghe xong lại cười càng thêm sâu.

Có thâm ý

Nam Phụng im lặng không nói. Nếu đoán không lầm,Quốc Hoa Mộ Dung đã nhìn trúng Yên nhi .

Nam Ngự Phiêu Phiêu tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng đều phải dồn nén ở trong lòng. Nam nhân của nàng cứ nhiên đối với người khác tỏ thái độ mê đắm,hơn nữa kẻ đó lại chính là ả nữ nhân chết tiết kia . Hần lạnh nhạt với nàng,sùng hạnh đám nữ nhân thanh lâu,nàng có thể nhận. Nhưng bây giờ...người hần để ý lại là Nam Ngự Yên Yên,nàng có thể nhận sao?

Nam Ngự Y Y cười nhạt,may mắn nàng không dẫn nam nhân của mình tới đây,nếu không đã phải chịu xấu hổ chung với Nam Ngự Phiêu Phiêu rồi.

“Tỳ phu khách sáo rồi”

Ta lần nữa nhấn mạnh từ tỳ phu,cũng không nhìn qua người kia lần nào nữa. Chán ghét,ta muốn về Ngôn quốc sớm a~,Song Y giờ này chắc chắc đã muốn phát điên rồi. Nghĩ tới Thiên Y,Ma Y,ta thực muốn ngửa mặt lên trời cười to. Nha Linh theo ta đi Kim quốc,mà tú bà của Thiên Ma lâu lại không thể thiếu,hết cách đành phải nhờ tới hai người bọn họ sắm vai nhau thay Nha Linh tới khi trở về. Bây giờ lại sang Chu quốc...e rằng...

“Phụ thân,nghe nói Yên nhi trở về?”

Tiếng bước chân vội vã đi vào,cước bộ tựa hồ lướt đi. Đến khi dừng lại,ta mới nhìn rõ người đó là ai ,tâm tình bất giác tốt lên.

“Đại ca”

Nam Ngự Phong kích động,rất muốn tiến lên ôm lấy muội muội,nghĩ tới lễ giáo,hần lại không dám. Ánh mắt đảo một vòng,nhìn tới Quốc Hoa Mộ Dung cũng có mặt ở đây,khuôn mặt tựa hồ có chút ngạc nhiên.

“Tham kiến Vương gia”

“Đứng lên đi”

Quốc Hoa Mộ Dung phẩy tay,nhưng thái độ lại có chút không vui. Nam Ngự Phong không tỏ thái độ gì,nhưng ai cũng nhìn ra được hai người này chán ghét nhau.

Thượng Quan Tán Lý nhìn thấy Nam Ngự Phong thái độ cũng dịu đi,hai người nhìn nhau gật đầu.

“Đã tề họp đông đủ như vậy,chi bằng chúng ta mở một cái yến tiệc đi?”

Nam Phụng lên tiếng phá vỡ không khí quý dị trước mắt. Một bữa cơm? Có đầy đủ mọi người,đã bao lâu người làm cha như hần mơ ước mà không được?

“Để con sai người tam muội phu,như vậy mới gọi là đủ người a”

Nam Ngự Phong lên tiếng,đại tướng quân Âu Thần là bằng hữu tương thân của hần,nay lại trở thành muội phu...quả thực là chuyện tốt. Nhưng không ngờ tới Quốc Hoa Mộ Dung cũng thành muội phu,coi như ông trời không cho người ta vui vẻ trọn vẹn đi.

“Này...có lẽ phu quân ta còn đang bận việc triều chính”

Nam Ngự Y Y vội vàng lên tiếng,muốn giết nàng sao? Sai hần tới đây có khác nào tự làm xấu hổ chính mình. Hần nhìn thấy Nam Ngự Yên Yên,nhất định sẽ...nhất định...

“Lúc ta ra khỏi hoàng cung đã nhìn thấy hần cũng lên đường trở về phủ tướng quân rồi”

Nam Ngự Phong không biết sự lo lắng của Nam Ngự Y Y mà vô tình nói ra.

“Đã như vậy,mau sai người chuẩn bị”

Nam Phụng ra lệnh cho Nha hoàn,sau đó hướng mọi người trong đại sảnh mời sang một phòng khác.

“Mời nhạc phụ”

Thượng Quan Tán Lý nho nhã mời Nam Phụng đi trước. Quốc Hoa Mộ Dung cực kì khó chịu đi ở phía sau. Nam Phụng cùng Nam Ngự Phong cơ hồ rất vừa lòng với Thượng Quan Tán Lý, Nam Ngự Phiêu Phiêu cùng Nam Ngự Y Y rất không cam lòng nhìn tình hình diễn biến trước mắt, tâm tư đồng dạng muốn đem ả nữ nhân hết tiết là ta ra băm thành trăm mảnh.

Yến tiệc này... có sóng gió.

Rốt cuộc cũng ngồi vào bàn ăn, ta chăm chú nhìn trên bàn bày ra đủ loại mỹ vị thơm ngon động lòng người nước miếng đều muốn chảy ròng ròng.

“Chú ý...!!!”

Thượng Quan Tán Lý là người thường xuyên ‘có điểm phúc’ được nhìn thấy màn ẩm thực kinh dị của nàng, vì vậy... nhìn đến ánh mắt rực sáng cùng với bộ dáng chuẩn bị đem hết đồ ăn trên bàn bỏ vào bụng của nàng, hắn liền không nhịn nổi lên tiếng nhắc nhở ‘nơi đông người không được ăn một cách lang thôn hồ yết’

“.....”

Mụ nội nó, đồ ăn là dùng để no bụng, đâu phải để thưởng thức. Ăn uống từ tốn là cái *** chó gì >.

“Nhạc phụ, người nên ăn cái này”

Thượng Quan Tán Lý nho nhã giữ tay áo, ngón tay thon dài dùng đũa gấp một miếng củ sâm cho vào chén của Nam Phụng, sau lại xoay người gấp cho ta vài cọng rau. Mẹ nó, cho ta là trâu bò sao? Ta muốn ăn thịt.

“Nương tử, rau ăn tốt”

Tốt tốt tốt cái đầu người... nhìn hắn cười đến mị hoặc, ta liền biết hắn nhất định là cố ý.

“Nga... tướng công, cái này cũng tốt”

Ta gấp một cây cải xanh, thứ Thượng Quan Tán Lý ghét ăn nhất cho vào chén cơm của hắn, cười đến ôn nhu. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ ta và hắn chính là một cặp vợ chồng mới cưới, nồng tình mật ý. Nhưng thật sự là cả hai đều đang công kích nhau về phương diện... ẩm thực.

Quốc Hoa Mộ Dung nhìn cảnh này đã không vui lại còn cực kì khó chịu. Nam Ngự Phiêu Phiêu gấp thức ăn cho hắn, hắn đều làm lơ.

“Vương gia, thức ăn không ngon sao?”

Nam Phụng lên tiếng hỏi, thái độ ôn hòa. Nhưng tâm thật ra không thích Quốc Hoa Mộ Dung, lại đừng nói tới hoàng huynh của hắn.

“Tâm tình không tốt thức ăn tự nhiên sẽ không ngon”

Ta hướng Quốc Hoa Mộ Dung cười nhẹ, tiện tay gấp cho hắn một cái đùi gà.

“Tỷ phụ, ăn cái này nha?”

Thượng Quan Tán Lý nhìn cảnh trước mắt không tự chủ nghiêng răng nghiêng lợi. Dù biết nàng đang chọc tức hắn, nhưng không lẽ đem đùi gà kia cướp lại?

Quốc Hoa Mộ Dung nhìn thấy nàng đột nhiên quan tâm mình, khuôn mặt liền nhanh chóng giãn ra, tâm tình cũng tốt hơn.

...

Nam Ngự Phong nhìn thấy Quốc Hoa Mộ Dung như vậy lại càng thêm chán ghét. Cùng là vương gia, Thượng Quan Tán Lý nho nhã lễ độ, phong thái cao ngạo, khí chất vương giả mà không làm mất đi vẻ ôn hòa. Hơn nữa thái độ đối với phụ thân ít nhiều cung kính, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. Quốc Hoa Mộ Dung lại khác, mặc dù đã trở thành người trong nhà nhưng bản tính của hắn lại thích được người ta hầu hạ cung kính, tính cách lại khó ưa...

Cả hai người khác nhau một trời một vực, nhìn cũng rõ... Thượng Quan Tán Lý hơn Quốc Hoa Mộ Dung trăm vạn lần về mọi mặt, xem ra Yến nhi có điểm phúc hơn.

Một lúc sau... bên ngoài truyền đến tiếng thông báo, mọi người đều hướng ra cửa chính.

Một nam nhân phong thái uy vũ bước vào, trường bào màu đen phiêu dật... mái tóc dài đen như mực buộc cao đơn giản dùng trăm cái vấn lại. Khuôn mặt cương nghị, ngũ quan tuấn tú, đôi mày kiếm thẳng, mắt xé uy phong, hàng mi đen nhánh cong cong, ánh mắt sắc bén lạnh lùng như xuyên thấu tâm tư người khác. Bạc thân lạnh lẽo khắc tạo thành đường cong, thần thái ung dung tự tại, lạnh lùng nhưng mang lại cho người khác cảm giác an toàn khi ở bên cạnh hắn.

Nam nhân này vừa bước vào, ánh mắt linh động quét đến từng người trên bàn ăn, cuối cùng dừng lại ở phía ta, đôi mắt xé bổng mớ to, bộ dáng không rõ là kinh hi hay bất ngờ, bạc thân mờ ra.

“Yên nhi,là người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Ta nhìn xung quanh,khắc định nam nhân kia không có gọi người khác,cũng không có ai lên tiếng xác nhận mình chính là “Yên nhi” mới cần thận mở miệng

“Người gọi ta?”

Nam nhân kia ánh mắt hiện lên tia không hiểu,sau đó rơi vào trầm mặc,cuối cùng là vẻ mặt bình tĩnh.

“Thực ngại,ta đã quên nàng mất trí nhớ”

Ta tỏ vẻ kinh ngạc,lại không biết nên nói cái gì,nam nhân này là ai? Có quan hệ gì với ta? Như thế nào biết ta ‘mất trí’?

Thượng Quan Tán Lý chăm chú quan sát,phương mâu không bỏ sót một tia biểu cảm nào của nàng. Theo như cảm nhận,nam nhân kia có quen biết nàng,mà nàng lại hoàn toàn không biết hắn là ai. Như vậy mà nói...nàng thực sự đã quên mất sự việc trước kia?

“Yên nhi,Âu Thần từ nhỏ đã là bằng hữu của Phong nhi,hơn nữa còn thường xuyên đến phủ chúng ta dạy học cho con,một chút ấn tượng con đều không nhớ sao?”

Nhớ mới là lạ...ta không phải Nam Ngự Yên Yên thật sự,đừng nói một chút ấn tượng,mà là hoàn toàn không có ấn tượng gì.

“Phụ thân,ta không nhớ”

Ta giả bộ cau mày,làm một bộ mặt đáng thương nhất có thể,mẹ nó...

“Thật tiếc,nàng không nhớ ra cũng không sao”

Âu Thần được nha hoàn bồi đến ghế,chỗ ngồi ngay sát Nam Ngự Y Y,vô tình lại đối diện với Nam Ngự Yên Yên.

Ánh mắt sắc bén nhìn sang nam tử tóc trắng tuấn mỹ ngồi cạnh nàng,nếu đoán không lầm,đây chính là Nhị Vương gia Ngôn quốc-Thượng Quan Tán Lý.

Danh tiếng của Thượng Quan Tán Lý cũng không phải tầm thường,17 tuổi đã thân chinh ra sa trường,mang về vô số chiến công cho Ngôn quốc. Khuôn mặt quả đúng như lời đồn...thuần khiết không tiêm nhiễm thói trần tục,khí chất thanh nhã mang đậm ngạo khí,hơn nữa người có mái tóc bạch kim đẹp đến như vậy,khắc định chỉ có mình hắn.

Ánh mắt của Âu Thần dời sang Nam Ngự Yên Yên,nàng đang nhìn hắn,nhưng lại không có phản ứng gì khác ngoài thờ ơ.

Bất giác...hồi tưởng...

“Âu Thần ca ca,ta lớn lên nhất định sẽ gả cho huynh”

Nữ hài tử ngồi ở trên bãi cỏ cười đến sáng lạn,đôi môi phấn hồng đỏ đỏ,bàn tay nhỏ nắm chặt lấy tay nam hài kế bên,chân thành...

“Nga,đã nói phải giữ lời...ta nhất định sẽ thành một nam nhân mạnh mẽ,sẽ luôn bảo hộ Yên nhi”

Nam hài tử ngây ngô cười,xoa đầu nữ hài tử. Ánh mắt hàm chứa ôn nhu.

Nhiều năm sau,nam hài tử rốt cuộc cũng trưởng thành,trở thành một nam nhân mạnh mẽ,được hoàng thượng sắc phong thành đại tướng quân...quanh năm chinh chiến ở sa trường dẹp loạn,trăm trận trăm thắng vang danh khắp nơi. Hắn cố gắng như vậy...chỉ mong có ngày được trở về thủ nữ hài tử nam đó làm nương tử.

Rốt cuộc cũng đợi tới ngày ca khúc khai hoàn trở về. Nhưng đại ca của nàng lại nói.

Nàng đã thành thân. Trở thành Vương phi Ngôn quốc,hơn nữa còn luyện được võ công từ Mị Vũ Câu Hồn Ảnh,nắm trong tay thần khí Tam Bảo Đại Sát.

Hắn cố gắng như vậy để làm cái gì?

Kết quả là đôi lấy một nữ nhân hấn không yêu.

Nhưng còn cách nào khác? Hôn ước với Nam Ngự Yên Yên không thành,phụ thân hấn liền để cho Nam Ngự Y Y làm thế thân.

Tâm tự nhiên lạnh...coi như hấn uống phí nửa đời.

Nàng mất đi trí nhớ,lời hứa năm đó,nàng chắc đã quên?

Nàng hứa trở thành nương tử của hấn,nhưng bây giờ lại cùng một nam nhân khác,tuấn tú hơn hấn,địa vị cao hơn hấn...kết duyên,tình ý nồng đậm

Tâm gần như đã chết...

Người đang chuyên tâm ăn uống tất nhiên sẽ không để ý thứ gì khác ngoài đồ ăn,nhưng người không chuyên tâm lại khác...đại loại như Thượng Quan Tấn Lý.

Trên bàn đủ loại thức ăn hoa mỹ nhưng hấn lại không nhìn tới,phượng mâu sắc bén tựa mũi tên luôn hướng tới Âu Thần dò xét.

Từng biểu cảm,ánh mắt,cử chỉ của Âu Thần đều bị Thượng Quan Tấn Lý đem ra nghiên cứu. Từ lúc ngồi vào ghế cho tới bây giờ,Âu Thần nhìn Tiểu Nam tổng cộng hơn mười lần,ánh mắt có đau khổ,có tiếc nuối,sau đó lại khẽ thờ dài. Nam Ngự Y Y ngồi kế bên giống như không khí,hoàn toàn bị quên lãng. Mà thái độ của Tiểu Nam đối với Âu Thần giống như hai người không có quan hệ,nói một cách cụ thể...giống như hai người xa lạ.

Hấn không biết lúc trước Tiểu Nam cùng Âu Thần là dạng quan hệ gì,nhưng bây giờ...cho dù có là kẻ ngốc cũng nhìn rõ Âu Thần có ý với nàng.

Nữ nhân của hấn cũng có người dám mơ tưởng tới? Bất quá,nam nhân kia vẫn chưa có hành động gì quá phận...nhưng nếu dám động tới một sợi tóc của nàng,hấn nhất định sẽ không nể tình.

...

Nam Ngự Y Y lúc này cũng không để ý tới chuyện thưởng thức đồ ăn,tâm trạng lo lắng khiến bàn tay trở nên run rẩy...nàng đã sớm biết,Âu Thần từ nhỏ cùng Nam Ngự Yên Yên coi như là thanh mai trúc mã. Nếu như Yên Yên không thành thân với Thượng Quan Tấn Lý,nhất định bây giờ phụ nhân của Âu Thần chính là nàng ta.

Nàng cùng lắm chỉ là kẻ thay thế. Bởi vì phụ thân cùng cha của Âu Thần có mối thâm tình,hơn nữa hai người đều cần thế lực để chống lại bọn tham quan nịnh thần trong triều. Kết thân giao hảo là chuyện không thể tránh khỏi.

Nhưng nàng nguyện ý. Bởi vì Âu Thần quả thực là một nam nhân tốt. Mặc dù hấn vì Nam Ngự Yên Yên trở thành vương phi Ngôn quốc mà chết tâm nên mới đồng ý lấy nàng. Nhưng có một phụ quân như vậy vẫn tốt hơn so với trăm vạn người. Chỉ cần có thời gian,nàng tin hấn nhất định sẽ động tâm,sẽ yêu thương nàng giống như yêu thương Nam Ngự Yên Yên lúc nhỏ.

Nhưng bây giờ Nam Ngự Yên Yên lại đột ngột trở về,Âu Thần nhìn thấy nàng ta nhất định sẽ không quên được chuyện quá khứ. Phải làm sao bây giờ?

...

Mỗi người một tâm trạng...trong phút chốc khiến không khí trở nên quỷ dị. Chỉ có người nào đó vẫn đang cố sức đem thức ăn bỏ vào bụng mà không biết mình đang trở thành tâm điểm của mọi người.

“Yên nhi,con định ở đây trong bao lâu?”

Nam Phụng ngưng đũa,ánh mắt hòa ái dễ gần. Ta ngược đầu lên nhìn người mình phải gọi bằng ‘cha’,chỉ thấy hấn tuấn lãng phong trần,da mặt vẫn chưa xuất hiện nếp nhăn,thậm chí có phần mịn màng,phượng mâu mang ý cười nhẹ,tuổi tác so với ta chỉ hơn hai mươi...nhìn tới đó ta đột nhiên chỉ muốn cười to.

.....nội tâm của Nam Ngự Yên Yên...

* Nhìn thấy chưa a? Cha của ta đó nha,rất soái phải không? Có thân phận lại có tiền...nha.nha,nha...Có phải nước miếng của các người đầy chảy ra hết rồi phải không? Oa hahaha...*

.....

“Có lẽ ba ngày”

Thượng Quan Tấn Lý nhìn thấy tâm hồn ta đang treo lơ lửng trên mây liền hảo tâm thay ta trả lời. Thuận tiện dùng chân hấn ở phía dưới bàn đá ta một cái nhắc nhở.

“Như vậy cũng tốt...”

Nam Phụng cười nhẹ,nhìn thấy nữ nhi hạnh phúc hấn cũng yên tâm vài phần.

“Phụ thân...chớ bận tâm,nữ nhi sống rất tốt”

Một lời nhiều nghĩa. Bất quá...có người vui vẻ,có người buồn rầu,còn có người ghen tức...

...

Tàn tiệc,ta thông thả ra hoa viên đi dạo. Thượng Quan Tấn Lý còn có chuyện muốn bàn với phụ thân cho nên không đi cùng ta.

Không nói cũng biết,chuyện hai người muốn bàn chính là ‘vũ khí’. Hiếm có một dịp trở về Chu quốc,chuyện quốc gia đại sự tất nhiên sẽ được ưu tiên. Ta là nữ nhi,xen vào cũng không có lợi ích gì, Hơn nữa,ta cũng không có hứng thú.

Đi dạo một vòng,rót cuộc cũng trở về nơi ta từng ở,mọi thứ vẫn như cũ...chỉ có điều thảo dược đại ca trồng tất cả đều đã chết. Xung quanh được trồng thêm vô số loại hoa. Ta vòng ra phía sau đi tới rừng trúc,phong cảnh một mảnh tĩnh lặng,màu xanh của trúc hòa với màu trời đặc biệt hài hòa. Có điều,lòng người lại không thanh tịnh được.

“Theo ta lâu như vậy không mệt sao?”

Ta hái một bông mẫu đơn đưa lên mũi,phượng mâu đảo tới đuôi mắt,thong thả mà uy hiếp.

Một cái búng tay nhẹ,hoa mẫu đơn bị lực đạo của ta đánh nát tựa như vô vàn hạt cái nhỏ rơi rụng xuống. Ta xoay người tạo thành cơn xoáy bay lên,bàn chân yên vị đứng trên lá trúc.

Ở phía dưới,lá trúc khô bởi vì hành động của ta mà bay tán loạn,một bóng dáng cao ngất thông thả bước ra,bàn tay đưa ra giữ lấy một lá trúc khô. Giống như một thước phim,ta đứng ở trên cao nhìn xuống,bóng dáng kia ngược lên nhìn ta,đôi mắt hoa đào mang theo ôn nhu mềm nhẹ.

“Yên nhi,không nghĩ tới nàng lại trở nên cường đại như vậy”

Âu Thần?

“Tỷ phu đi theo ta chắc có điều gì muốn chỉ giáo?”

Ta nhẹ nhàng bay xuống,hai tay tự động chấp lại coi như chào hỏi. Nam nhân này bề ngoài rất có nghĩa khí,theo trực giác,hắn sẽ không gây hại cho ta.

“Đã lâu không gặp,ta có thể cùng nàng hàn huyên một chút?”

Âu Thần cũng lễ độ chấp tay lại cương trực nói,hai chữ tỷ phu này...có biết bao nhiêu là đau khổ?

Lần này mạo phạm đi theo nàng,chi là muốn nhìn nàng lâu hơn một chút. Có thể lần này là lần cuối...hắn mãi mãi sẽ không được gặp lại nàng. Nhân cơ hội này,hắn muốn khắc sâu khuôn mặt của nàng vào trong tâm,nhắc nhở hắn...trái tim của hắn luôn luôn mở cửa chờ đợi nàng. Dù biết điều đó vĩnh viễn là không thể.

Vì sao hắn cùng nàng từ hữu duyên lại trở thành nghiệt duyên? Vì sao nàng quên đi tất cả? Nếu nàng nhớ lại...sự việc liệu có thay đổi được không?

Giống như bưng bình...Âu Thần gấp gáp hỏi

“Yên nhi...bệnh của nàng còn có khả năng chữa khỏi hay không?”

Ta nhìn thái độ của Âu Thần,hai mắt giống như cá chết trừng to. Hắn nói như vậy là có ý gì?

Rốt cuộc quan hệ trước đây của Nam Ngự Yên Yên và nam nhân này là như thế nào? Có uẩn khúc gì?

Trong lòng tràn ngập nghi ngờ nhưng ta cũng không tiện hỏi. Sau đó chỉ lắc đầu rồi cười.

“Bệnh của ta vô pháp chữa trị. Hơn nữa...ta bây giờ sống rất tốt. Vì sao phải cố tìm về quá khứ? Cuộc sống hiện tại bây giờ mới là quý giá,không phải sao?”

Quá khứ của ta là bị chết cháy ở cô nhi viện,ngươi nghĩ ta nên nhớ sao? Hơn nữa...quá khứ của Nam Ngự Yên Yên trước đây một chút ta cũng không biết,ngươi hỏi ta làm sao mà nhớ? Đi xuống hỏi Diêm Vương gia à? Ngươi muốn thì đi hỏi đi.

Ta trong lòng thầm rống lên như vậy,bất quá...phải giữ gìn hình tượng thực nữ a~.

Âu Thần nghe xong chỉ biết thùy hạ mi mắt che giấu nỗi thất vọng. Nàng nói không cần nhớ lại quá khứ...vì sao? Quá khứ đẹp nhất...có ý nghĩa nhất,nàng cũng không muốn nhớ?

Có lẽ nàng không muốn nhớ cũng phải...bởi vì bây giờ nàng đã trở thành Vương phi,trở thành nữ nhân của người khác. Mà người đó lại là trang tuấn kiệt xuất sắc trong tam quốc,bất kể là dung mạo,tài nghệ,võ nghệ đều hơn người.

Hắn chỉ là một tướng quân nho nhỏ, có quyền gì mà cùng người khác so sánh?

Mà nàng, bây giờ trở thành một tuyệt sắc giai nhân, nắm trong tay bí tịch võ công tuyệt đỉnh, không còn nhu nhược, đau bệnh như lúc nhỏ. Thử hỏi thế gian này có bao nhiêu người xứng đáng cùng nàng sánh đôi?

Có lẽ sẽ không tới lượt hắn vọng tưởng. Thượng Quan Tán Lý là bậc quân vương... có quyền lực, có tất cả...

“Âu Thần? Tỷ phu?”

Ta quơ quơ tay trước mặt Âu Thần, nam nhân này thả hồn đi đâu vậy a? Hơn nữa bộ dáng rất giống như vừa bị thất tình. Ta có nói cái gì sai sao?

“Yên nhi, có lẽ nàng đã quên tất cả, quên đi ta, quên đi chuyện quá khứ. Nhưng không sao, chỉ cần bây giờ nàng hạnh phúc, chính ta cũng cảm thấy mãn nguyện. Lần cuối cùng, hãy cho phép ta...”

Âu Thần không nói hết câu... bàn tay to nắm lấy tay ta.

Hắn giống như bạch mã hoàng tử nửa ngồi nửa quỳ, bạc thần khêu gợi nhẹ hôn xuống mu bàn tay ta. Nụ hôn kia truyền đến sự đau khổ, xót xa không thể nào diễn tả bằng lời. Chỉ có

Âu Thần?

“Tỷ phu đi theo ta chắc có điều gì muốn chỉ giáo?”

Ta nhẹ nhàng bay xuống, hai tay tự động chấp lại coi như chào hỏi. Nam nhân này bề ngoài rất có nghĩa khí, theo trực giác, hắn sẽ không gây hại cho ta.

“Đã lâu không gặp, ta có thể cùng nàng hàn huyên một chút?”

Âu Thần cũng lễ độ chấp tay lại cương trực nói, hai chữ tỷ phu này... có biết bao nhiêu là đau khổ?

Lần này mạo phạm đi theo nàng, chỉ là muốn nhìn nàng lâu hơn một chút. Có thể lần này là lần cuối... hắn mãi mãi sẽ không được gặp lại nàng. Nhân cơ hội này, hắn muốn khắc sâu khuôn mặt của nàng vào trong tâm, nhắc nhở hắn... trái tim của hắn luôn luôn mở cửa chờ đợi nàng. Dù biết điều đó vĩnh viễn là không thể.

Vì sao hắn cùng nàng từ hữu duyên lại trở thành nghiệt duyên? Vì sao nàng quên đi tất cả? Nếu nàng nhớ lại... sự việc liệu có thay đổi được không?

Giống như bưng bình... Âu Thần gấp gấp hỏi

“Yên nhi... bệnh của nàng còn có khả năng chữa khỏi hay không?”

Ta nhìn thái độ của Âu Thần, hai mắt giống như cá chết trừng to. Hắn nói như vậy là có ý gì?

Rốt cuộc quan hệ trước đây của Nam Ngự Yên Yên và nam nhân này là như thế nào? Có uẩn khúc gì?

Trong lòng tràn ngập nghi ngờ nhưng ta cũng không tiện hỏi. Sau đó chỉ lắc đầu rồi cười.

“Bệnh của ta vô pháp chữa trị. Hơn nữa... ta bây giờ sống rất tốt. Vì sao phải cố tìm về quá khứ? Cuộc sống hiện tại bây giờ mới là quý giá, không phải sao?”

Quá khứ của ta là bị chết cháy ở cô nhi viện, người nghĩ ta nên nhớ sao? Hơn nữa... quá khứ của Nam Ngự Yên Yên trước đây một chút ta cũng không biết, người hỏi ta làm sao mà nhớ? Đi xuống hỏi Diêm Vương gia à? Người muốn thì đi hỏi đi.

Ta trong lòng thầm rống lên như vậy, bất quá... phải giữ gìn hình tượng thực nữ a~.

Âu Thần nghe xong chỉ biết thùy hạ mi mắt che giấu nỗi thất vọng. Nàng nói không cần nhớ lại quá khứ... vì sao? Quá khứ đẹp nhất... có ý nghĩa nhất, nàng cũng không muốn nhớ?

Có lẽ nàng không muốn nhớ cũng phải... bởi vì bây giờ nàng đã trở thành Vương phi, trở thành nữ nhân của người khác. Mà người đó lại là trang tuần kiệt xuất sắc trong tam quốc, bất kể là dung mạo, tài nghệ, võ nghệ đều hơn người.

Hắn chỉ là một tướng quân nho nhỏ, có quyền gì mà cùng người khác so sánh?

Mà nàng, bây giờ trở thành một tuyệt sắc giai nhân, nắm trong tay bí tịch võ công tuyệt đỉnh, không còn nhu nhược, đau bệnh như lúc nhỏ. Thử hỏi thế gian này có bao nhiêu người xứng đáng cùng nàng sánh đôi?

Có lẽ sẽ không tới lượt hắn vọng tưởng. Thượng Quan Tán Lý là bậc quân vương... có quyền lực, có tất cả...

“Âu Thần? Tỷ phu?”

Ta quơ quơ tay trước mặt Âu Thần,nam nhân này thả hồn đi đâu vậy a? Hơn nữa bộ dáng rất giống như vừa bị thất tình. Ta có nói cái gì sai sao?

“Yên nhi,có lẽ nàng đã quên tất cả,quên đi ta,quên đi chuyện quá khứ. Nhưng không sao,chỉ cần bây giờ nàng hạnh phúc, chính ta cũng cảm thấy mãn nguyện. Lần cuối cùng,hãy cho phép ta...”

Âu Thần không nói hết câu...bàn tay to nắm lấy tay ta.

Hắn giống như bạch mã hoàng tử nửa ngồi nửa quỳ,bạc thần khêu gọi nhẹ hôn xuống mu bàn tay ta. Nụ hôn kia truyền đến sự đau khổ,xót xa không thể nào diễn tả bằng lời. Chỉ có thể dùng hành động này để thay sự chia ly tiễn biệt.

Bất quá...vừa vặn lúc đó bạch mã hoàng tử chính hiệu lại xuất hiện.

Thượng Quan Tán Lý mặt đen thui như đáy nồi,gióng như có người nợ hắn tiền không trả. Không khí từ lồng ngực bắt đầu chùn xuống...lạnh lẽo,âm trầm.

Giọng nói mang đầy hắc ám của Thượng Quan Tán Lý vang lên

“Các ngươi đang làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Âu Thần thân mình trở nên cứng ngắt,ta liên tục bị đứng hình,sau đó là hóa đá,sau đó là bị gió thổi bay đi~

Ông trời oi,ông địa oi,phật tổ oi...mau cho gió tới thổi bay ta đi,càng bay xa càng tốt.

“Vương gia,ngài hiểu lắm”

Âu Thần bình tĩnh trở lại,dù sao hắn cũng không làm gì quá phận,hơn nữa lúc nhỏ hắn vẫn thường nắm tay nàng. Bây giờ cũng giống như lúc nhỏ thôi.

“Hiểu lắm? Bốn vương tận mắt nhìn thấy đại tướng quân đụng vào nữ nhân của bốn vương,xin hỏi chỗ nào là nhìn lắm?”

Thượng Quan Tán Lý không cho là đúng nói,hắn cũng không nghĩ hôn tay là chuyện bình thường. Chỉ cần có nam nhân chạm vào một sợi tóc của nàng cũng đã là quá phận.

“Này...hắn chỉ chào tạm biệt ta thôi”

Ta thấy tình hình không ổn liền lên tiếng giải thích,đổi lại là một cái trừng mắt của Thượng Quan Tán Lý. Nga,hắn giận rồi. Hơn nữa lần này con giận thực sự không nhỏ nha.

“Cách chào tạm biệt của tướng quân thực độc đáo”

Thượng Quan Tán Lý tiếp tục nói,nam nhân này cũng thực tranh thủ đi. Hắn chỉ mới rời nàng một lúc đã chứng kiến cảnh tượng này rồi. Như vậy mà nói lúc nàng ở Kim quốc...có bao nhiêu chuyện tương tự như vậy xảy ra? Không nghĩ thì thôi,nghĩ tới lại càng buồn bực.

“Ta cùng Vương phi từ nhỏ là thanh mai trúc mã,việc đó cũng không có gì là quá đáng”

Một lời kia của Âu Thần làm ta sùng sốt,Thượng Quan Tán Lý khó chịu cau mày.

Thanh mai trúc mã?

Nam Ngự Yên Yên cùng với Âu Thần từ nhỏ là dạng quan hệ này sao? Nhìn thái độ của Âu Thần...Có khi nào bọn họ đã có tình ý trước khi ta nhập vào thân xác này?

Nếu không thì vì cái gì Âu Thần lại nói những lời như vậy?

Nếu như suy đoán của ta là thật,như vậy không phải nói ta chính là kẻ phản bội sao?

“Cái kia...đại tướng quân,lúc trước quan hệ của ta với ngài rất thân sao?”

Ta khó khăn mở miệng hỏi,Thượng Quan Tán Lý tiếp tục trừng mắt nhìn ta. Thật sự là ta cũng không muốn khơi lại,nhưng bản tính của ta chính là như

vậy. Nếu không hỏi rõ ràng ta nhất định sẽ bị ghen chết.

“Yên nhi,nàng một chút cũng không nhớ?”

Âu Thần đau lòng hỏi,nàng gọi hần đại tòng quân chứ không phải Âu Thần ca ca,xem hần như người xa lạ.

“Thực sự không nhớ”

Phải nói là hoàn toàn không biết,tạ không có kí ức của Nam Ngự Yên Yên,nhớ cái rắm ấy.

“Đã không nhớ thì cũng không cần phải nhớ”

Thượng Quan Tán Lý rút cuộc không nhịn nổi. Nhớ làm cái gì? Có cái gì đáng nhớ sao?

“Nhưng mà ta thực sự muốn biết”

Tạ lên tiếng cãi lại,mặc kệ cho Thượng Quan Tán Lý đang gần phát hỏa. Không nói cho ta biết ta càng muốn biết.

“Yên nhi,tạ từ nhỏ cùng Ngự Phong và nàng kết nghĩa huynh đệ,mỗi lần ta tới,nàng luôn miệng gọi ta Âu Thần ca ca,nàng còn nói lớn lên sẽ gả cho ta,chỉ làm nương tử của ta. Nhưng không ngờ tới trong lúc ta viễn chinh ở ngoại thành,hôn ước của chúng ta lại bị hủy bỏ. Khi ta trở về,phụ thân ta vì muốn cùng phụ thân nàng liên kết mới thúc ép ta lấy Nam Ngự Y Y,tạ thực sự không còn lựa chọn nào khác. Nhưng cũng không có ý định phá hoại hạnh phúc của nàng lúc này”

“Ngươi vì ép buộc nên mới lấy ta? Một chút tình cảm dành cho ta cũng không có sao?”

Trong lúc không ngờ nhất,Nam Ngự Y Y đột ngột xuất hiện,hai mắt đẫm lệ. Ánh mắt căm phẫn nhìn ta.

“Y Y?”

Âu Thần không ngờ nữ nhân kia lại tới đây,là ai nói cho nàng ta biết hần đang ở đây?

“Ta từ nhỏ cũng rất thích ngươi,cũng muốn gọi ngươi Âu Thần ca ca...nhưng vì sao ngươi chỉ biết tới nữ nhân kia?”

Nam Ngự Y Y rống giận nói,hạnh phúc nhỏ nhoi của nàng rốt cuộc cũng không thể giữ nổi. Âu Thần chỉ cần nhìn thấy Nam Ngự Yên Yên liền động tâm. Hần vốn không dành tình cảm cho nàng.

“Lúc nhỏ ngươi cùng Nam Ngự Phiêu Phiêu chuyên ức hiếp nàng ta vì sao phải chú ý tới một người xấu tính như ngươi?”

Âu Thần rút cuộc không kiềm chế được mà nói thẳng. Nữ nhân điêu ngoa như vậy,lấy nàng chính là sai lầm lớn nhất trong đời hần.

“Bởi vì nàng cướp đi tình thương của phụ thân cùng với đại ca,từ lúc nàng đến đây,tỷ muội chúng ta giống như bị lãng quên. Ta không cam lòng...nàng ta vì sao lại dành được tình thương lớn như vậy?”

“Ngươi ghen tị?”

Tạ thử hỏi,nhưng không ngờ tới câu nói đó lại giống như ngọn lửa châm ngòi nổ. Nam Ngự Y Y không ngần ngại rút một thanh chủy thủ hướng ta xông tới.

Có án mạng nha.

Không khí giống như ngưng đọng lại,Thượng Quan Tán Lý cùng Âu Thần đồng loạt xông lên,dùng khí lực vừa phải chưởng bay chủy thủ của Nam Ngự Y Y ra.

“Dám hành thích nữ nhân của bốn vương?”

Thượng Quan Tán Lý âm trầm nói,lạnh lẽo giống như băng sơn ngàn năm không tan

Âu Thần không lên tiếng,nhưng cũng không tránh khỏi sừng sốt,không ngờ tới Nam Ngự Y Y nuôi vọng tưởng giết Yên nhi.

Bởi vì biết nàng ta không có võ công cho nên mới dùng lực vừa phải,nhưng không ngờ tới hai nam nhân kia lại đồng loạt xông lên.

Nam Ngự Y Y ôm lấy cánh tay đau đớn,đôi mắt sắc nhọn nhìn cảnh tượng trước mặt. Đột nhiên nở nụ cười mỉa mai.

“Haha...”

Nụ cười điên cuồng kia ẩn chứa đau đớn tột đỉnh,nàng quên mất,Nam Ngự Yên Yên luôn được người khác yêu thương bảo vệ,còn nàng...là tỷ tỷ của ả,nhưng lại giống như kẻ ngoại nhân. Nàng hận,hận nữ nhân trước mặt,hận ả đã cướp hết mọi thứ. Thế gian này không công bằng,nàng phải cho Nam Ngự Yên Yên đau khổ,phải cho ả nếm mùi đau đớn,cô độc giống như nàng đã từng nếm trải,như vậy mới công bằng.

“Nam Ngự Y Y,ngươi nghĩ giết ta ngươi liền có được thứ ngươi muốn?”

Ta trầm giọng,cúi người xuống ngồi đối diện với Nam Ngự Y Y.

“Đúng vậy,ngươi chết đi ta liền hạnh phúc”

Nam Ngự Y Y giật lấy cây trâm trên đầu dùng hết sức đâm về phía ta. Đợi tới khi mũi trâm bay đến gần ngực,ta mới tung chưởng biến cây trâm thành bột vụn,mất tích giữa không trung.

“Ngươi...”

Nam Ngự Y Y không tin nổi vào mắt mình,vỗ công của Nam Ngự Yên Yên từ khi nào thì trở nên xuất quỷ nhập thần như vậy?

“Đừng nên có ý tưởng giết ta,bằng không kẻ trả giá lại chính là bản thân ngươi”

Ta lên tiếng cảnh cáo,đuôi mắt sắc bén lướt về phía cây cầu

Nam Ngự Phiêu Phiêu nấp ở đằng xa khiếp sợ không nói lên lời,vốn nghĩ tìm cơ hội dạy dỗ Nam Ngự Yên Yên,bây giờ xem ra nàng nên trở về thì tốt hơn,nếu không nhất định sẽ gặp phiền phức lớn.

“Ngươi nấp ở đây làm gì?”

Quốc Hoa Mộ Dung vốn định ra về nhưng hần thấy Nam Ngự Phiêu Phiêu đang lén lút giống như đang rình mò ai đó mới lén đi theo. Nhìn ở phía rừng trúc,một đám người đang đứng đó hần mới vỡ lẽ.

“Thiếp...”

Nam Ngự Phiêu Phiêu á khẩu,bàn tay vò vò khăn lụa. Quốc Hoa Mộ Dung cũng không để ý lâu,ánh mắt nhanh chóng hướng về phía bên kia,có bóng dáng của ‘nàng’

“Thật khéo”

Quốc Hoa Mộ Dung cười đôi mắt,nhẹ nhàng đi tới phía rừng trúc,Nam Ngự Phiêu Phiêu không còn cách nào khác đành phải đi theo.

“Không nên đã thảo kinh xà”

Ta nói khẽ,ngầm ý chớ nói ra việc vừa xảy ra lúc này,nếu không sẽ tới tai phụ thân cùng đại ca.

“Tỷ phụ,thật khéo quá”

Ta đứng lên,chắp tay cười nói với Quốc Hoa Mộ Dung. Thượng Quan Tấn Lý im lặng không nói,Âu Thần là bậc quan quân trong triều,theo lẽ thường phải hành lễ.

“Tam muội phụ làm sao vậy?”

Quốc Hoa Mộ Dung tới sau nên cũng không biết gì nhiều, hần thấy Nam Ngự Y Y ngồi bệch xuống mới tò mò hỏi.

“Đã để Nhị tỷ phụ phải cất công quan tâm rồi,tam tỷ chỉ là sơ ý vấp ngã. Tam tỷ phụ,người nên đưa tam tỷ ta về sớm nha”

Ta cười đến vô hại,lời nói tràn ngập quan tâm. Nhưng chỉ có Âu Thần ,Thượng Quan Tấn Lý, Nam Ngự Phiêu Phiêu cùng Nam Ngự Y Y là hiểu được thâm ý ‘mau đem cục nợ của ngươi về mau dùm ****’

“Vậy ta xin phép cáo từ trước”

Âu Thần nho nhã nói,sau đó đỡ Nam Ngự Y Y ngồi dậy. Quốc Hoa Mộ Dung phát tay ý bảo không cảm hành lễ nữa.

Âu Thần cùng Nam Ngự Y Y đi rồi ta mới khẽ thở ra. Cũng may lão công của Nam Ngự Phiêu Phiêu tới,bằng không sự việc nhất định sẽ trở nên rắc rối.

“Tỷ phụ vì sao tới được đây?”

“Hà?”

Quốc Hoa Mộ Dung bối rối,nói với nàng hần đi dạo sao? Đương lúc hần còn đang tìm lý do chính đáng,Thượng Quan Tấn Lý đã lên tiếng trước.

“Nơi này phong cảnh hữu tình,nếu nhị tỷ phụ thích xin cứ việc thưởng ngoạn,ta cùng nương tử cáo từ trước”

Vừa dứt lời, không đợi người khác kịp phản kháng, hắn đã ôm theo người nào đó đi mất.

“Chết tiệt”

Quốc Hoa Mộ Dung gầm nhẹ, chưa kịp cùng nàng nói chuyện đã bị nam nhân kia phá ngang, tâm tình càng thêm xấu đi vạn phần.

Nam Ngự Phiêu Phiêu đứng ở đằng sau bị lãng quên khuôn mặt cũng trở nên khó coi, bàn tay nắm chặt, móng tay cơ hồ cắm vào da thịt đau đớn không nói thành tiếng.

“Hồi vương phủ”

Quốc Hoa Mộ Dung liếc nhìn Nam Ngự Phiêu Phiêu một cái, nhàn nhạt ra lệnh. Cũng không đợi nàng ta có phản ứng liền xoay người bước đi.

.....

“Này... đau ta”

Cuối cùng cũng trở về phòng... ta âm thầm cảm tạ trời đất. Trên đường đi, ta bị Thượng Quan Tán Lý siết chặt tới muốn tắt thở. Phải thừa nhận một điều, nam nhân ghen tức lên quả thực rất đáng sợ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn vì cái gì ghen tức? Chỉ là hôn vào bàn tay thôi mà?

“Còn dám nói?”

Thượng Quan Tán Lý âm u chỉ trích, hắn bây giờ chỉ muốn nhanh chóng thu thập hành lý trở về Ngôn quốc ngay lập tức.

“Ngươi điên cái gì chứ?”

Ta thoát ra khỏi người Thượng Quan Tán Lý, bàn tay đưa lên thất lưng xoa xoa, khí lực tức giận quá lớn đi?

“Ngươi để cho nam nhân kia hôn...”

“Này... đừng nói bậy”

Ta nhào tới bịt miệng Thượng Quan Tán Lý, nơi này tai vách mạch rừng, một câu vô ý liền gây họa nha.

“Là hôn vào tay, không phải hôn...”

Thượng Quan Tán Lý nghe xong không những không nguôi giận, ngược lại còn cảm thấy thực bức mình. Bạc thân khê mở cửa một cái...

“Ách...”

Ta vội vàng buông tay đang giữ miệng của Thượng Quan Tán Lý, ánh mắt không thể tin được nhìn vào lòng bàn tay mình một cái.

Có dấu răng a~~~~, hắn cắn ta, rống~

“Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi...”

“Ta thì sao?”

Thượng Quan Tán Lý mặt không đổi sắc nói, tâm tình cũng có phần dịu đi. Bất quá không thể để nàng chiếm thế thượng phong được.

“Ngươi...”

Ta cẩn thận suy nghĩ, trong trường hợp như vậy... um, tốt nhất là đi theo hắn vuốt mông ngựa. Thượng Quan Tán Lý rất dễ lừa gạt, chỉ cần dùng một ít công phu của nữ nhi, hắn nhất định xiêu lòng.

“Oa haha... ta chính là nói ngươi có cắn chết ta cũng không sao”

(=” toàn thể nữ nhân, mau mau tới cắn chết nữ nhân chân chó kia đi =))

Ta tươi cười hướng ngực Thượng Quan Tán Lý cọ cọ, sau đó dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt vào ngực hắn sờ mó...

Thượng Quan Tán Lý thân thể cứng ngắc, toàn lực khống chế chính mình không được bởi vì hành động mị hoặc của nàng mà dao động. Đối với nữ nhân khác, hắn nhất định sẽ không nể tình mà đem xú bàn tay của nàng ta chặt đứt, nhưng đối với nàng, hắn không có sức phản kháng.

“Trương công~, người ta biết lỗi rồi mà”

Ta chủ động áp đảo Thượng Quan Tán Lý vào tường, sau đó tiến tới, tiến tới... thuận thế ngã lên giường.

“tướng công,người ta không phải cố ý để nam nhân kia hôn,người ta hứa sau này không để bất kì ai chạm vào,ngoại trừ...”

Ta cười xấu xa đem tay của Thượng Quan Tấn Lý đặt lên ngực mình,cái gì hấn cũng đã thấy qua,còn ngại cái quái gì nữa a?

Thượng Quan Tấn Lý vì hành động quyến rũ của người nào đó mặt rất nhanh đỏ lên, rốt cuộc không kiềm chế được mà đem nàng ăn sạch sẽ.

...

Sau một hồi kịch liệt,mỗ nữ nhân trắng trời “không bao giờ sử dụng công phu nữ nhi lần nào nữa”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Mưa đầu mùa lất phất rơi suốt một ngày,rừng thông âm u mang theo muôn trùng sương mù,ta cùng đoàn người lần này theo đường rừng trở về Ngôn quốc.

Vốn định ở lại Chu quốc chơi đùa thêm vài ngày nữa mới cáo biệt nhưng Thượng Quan Tấn Lý không đồng ý. Hấn nói nếu ta ở lại nhất định sẽ gặp thêm phiền phức cho nên nhanh chóng từ giả phụ thân cùng đại ca rồi lên đường.

Nam Ngự Phong nhìn thấy Nam Phụng tiếc nuối vì nữ nhi phải trở về,hấn âm thầm nói trong bụng phụ thân,có kẻ còn tiếc nuối hơn người gấp trăm lần.

Kẻ đó là ai chắc không nói cũng rõ,hơn nữa trong số đó còn có Quốc Hoa Mộ Lang.

.....

Trở lại vấn đề chính...

Nếu muốn hỏi vì sao chúng ta lại chọn đường rừng thì lý do cũng khá đơn giản.

Mùa mưa tới,nước sông dâng cao,lũ phá đê tràn vào. Bởi vì lực nước quá mạnh cho nên thuyền phu không dám mạo hiểm,chúng ta lại càng không muốn dâng mạng mình cho Hà Bá.

Hơn nữa nơi rừng thông này lúc trước chính là nơi Hạ Tu Lý Phong dẫn quân tới bao vây,sau đó ta nhảy vực,cuối cùng là học được tuyệt đỉnh võ công.

Cũng đã lâu ta không gặp qua sư phụ,nàng nhất định nghĩ ta vong ân bội nghĩa rồi cũng nên.

Trở về Phong Cốc,Nha Linh trên mặt lộ rõ mừng rỡ. Huyền Cát đưa mắt quan sát địa hình xung quanh,'tứ linh' vẫn một mực giữ im lặng. Chỉ có ta... trong lòng dấy lên một tia bất an.

“Tiểu Nam,kiết giới của ngươi bị phá rồi”

Thượng Quan Tấn Lý nhìn xung quanh,sau đó đưa ra kết luận.

Ta không nói,chi là cước bộ càng ngày càng nhanh. Sau đó tai mơ hồ nghe tiếng người truyền tới.

“Mẹ nó,lão nhân kia quả thực đã truyền lại Tam Bảo Đại Sát cho người khác”

Dẫn đầu là một tên râu quai nón,hấn vận giáp màu đồng,lưng đeo...kiếm?

“Ngươi có biết phép tắc không? Giáo chủ còn chưa lên tiếng, ngươi lớn lối cái gì?”

Nam nhân cao ốm đi ở phía sau nam nhân mang mặt nạ màu bạc lên tiếng quát,tên râu quai nón biết mình làm bậy cho nên hạ giọng nịnh hót.

“Giáo chủ anh minh,xin người thứ tội a~”

“Ta nói...giáo chủ đương nhiên biết là mục già kia đã có truyền nhân,bất quá vừa mới nghe tin nàng ta ở Kim quốc,bây giờ lại mất tung tích. Cho nên chỉ còn có cách tới tìm mục ta hỏi”

Hai người ta nói người nghe,chưa đầy một khắc,đầu đã yên yên ổn ổn nằm ở dưới đất.

Nam nhân mang mặt nạ màu bạc trên tay cầm trường kiếm loang lổ vết máu,khí chất lạnh lẽo tỏa ra từ mặt nạ làm cho người khác không tự chủ rét lạnh.

“Phiền phức”

Lời nói vô tình mang theo hàn ý thấu xương làm những người còn lại tự động biết điều. Không ai nói gì... cũng không ai nghĩ sẽ lên tiếng.

.....

Mưa vẫn như cũ rơi nhẹ, không khí giống như thấp xuống vài độ.

Đến khi hai đoàn người đụng mặt nhau...

Không khí lại càng thêm băng lãnh, không khí lại đột ngột hạ xuống thêm vài độ.

“Không nghĩ tới lại gặp được đệ tử Mị Vũ Cầu Hồn Ảnh ở đây”

Bên kia, nam nhân mang mặt nạ mờ lờ, nụ cười thâm trầm của hắn làm người khác nhìn không rõ suy nghĩ. Rõ ràng hắn nhận ra được ta là ai. Thái độ không có một tia ngạc nhiên, không có thiện ý cũng không có lo sợ

“Ngươi làm gì sư phụ ta?”

Linh cảm của ta lần nữa dấy lên một tia khủng hoảng. Sư phụ, người tốt nhất là bình an mà chờ ta tới...

“Ngươi nghĩ xem?”

Nam nhân mang mặt nạ cười nhạt, mang ra từ trong tay áo một lọn tóc màu tím bạc xin màu, trường kiếm giống như gió nhẹ lướt qua, toàn bộ tóc trên tay hắn đều biến mất.

Ta cùng Nha Linh đồng dạng xanh mặt.

“Ngươi giết nàng?”

Ta run rẩy hỏi, muốn bước lên nắm lấy vạt áo hắn mà hỏi cho ra lẽ nhưng lại bị Thượng Quan Tấn Lý giữ lại.

“Không nên kích động”

Hắn nhẹ giọng nói, là người thường xuyên ở sa trường, lý trí của hắn sớm đã đạt tới cảnh giới cao nhất.

Ta thùy hạ mi mắt, cố gắng trấn tĩnh bản thân mình không được quá xúc động, cho dù kết quả như thế nào...

“Người vô dụng giữ lại không có lợi”

Nam nhân mang mặt nạ thông thả nói ra, trái với sự hờ hững của hắn, trên đầu ta giống như có một tảng đá thật nặng rơi xuống. Đau đớn không kể xiết. Bên kia, Nha Linh lo lắng hỏi...

“Còn một người nữa...”

Nha Linh gấp gáp đến độ nói năng không tự chủ, đương nhiên ta biết nàng muốn hỏi ai. Người đó, từng cứu sống ta, cũng là sư phụ của Nha Linh, Mị Ni Đề lão bà.

Nam nhân mang mặt nạ không đáp lời, nụ cười trào phúng của hắn cũng đủ nói lên

Tất cả đều đã chết.

Ta lần nữa run rẩy, Nha Linh sớm đã không nói nên lời, nước mắt đã bắt đầu nhỏ giọt. Ta biết nàng kiên cường cho nên mới không hồ nháo xông lên.

Thượng Quan Tấn Lý không nói, hắn ôm ta vào lòng, nhẹ an ủi. Ta đương nhiên sẽ không mềm yếu như vậy, chỉ là dựa vào hắn, âm thầm tính toán... người giết sư phụ ta, ta đau đớn bao nhiêu, nhất định sẽ trả lại cho ngươi bấy nhiêu.

.....

Chỉ trong khoảnh khắc nhỏ, không ai để ý nam nhân mang mặt nạ khẽ ra hiệu cho một người...

Ở phía sau lưng ta, một thanh nhuyễn kiếm tựa như viên đạn lao đi, hướng ta phóng tới...

‘tứ linh’ không thể tin được mở to mắt, Nha Linh cũng không kịp phản ứng.

Chỉ thấy thứ chất lỏng màu đỏ giống như cơn mưa đầu mùa tuôn rơi, hòa vào đất, yêu diễm chói mắt.

“Đừng lo,ta nhất định sẽ bảo vệ...nàng”

Ta trở mắt nhìn thân hình cao lớn của Thượng Quan Tấn Lý từ từ đổ xuống,nhuyễn kiếm bị hấn rút ra,máu tươi bắn ra xối xả,hạ trên mi mắt của ta một giọt nóng bỏng.

Ngay từ khoảnh khắc Thượng Quan Tấn Lý xoay người hứng lấy mũi kiếm thay ta,cổ gắng dùng sức tung một chưởng vào Huyền Cát,thế giới này giống như sụp đổ.

Hắn luôn bảo vệ ta không một chút sức mẻ,nhưng chính bản thân hắn lại thành ra cái dạng này. Giọng nói của hắn suy yếu nhưng vẫn làm ta tin tưởng tuyệt đối,cho dù như thế nào,hắn vẫn luôn bảo hộ ta.

“Tiểu Tấn Lý,ngươi mau tỉnh dậy,ngươi muốn ta thành tội nhân thiên cổ sao?”

Ta mím môi cố gắng không khóc,nhưng nước mắt không kiềm được mà tuôn rơi như đại hồng thủy .

Bên kia,thuộc hạ của nam nhân mang mặt nạ một bước tiến tới gần,’tứ linh’ nhanh chóng xông ra nghênh đón.

Ta cố gắng ngừng khóc,quay đầu lại,gắng từng tiếng.

“Kẻ nào bước tới,ta diệt kẻ đó”

Nam nhân mang mặt nạ im lặng,hắn cười nhẹ đưa tay ra ngăn cản bọn thuộc hạ.

“Ta chỉ sai bọn chúng tới xem tình hình người kia”

Hắn chỉ vào Huyền Cát đang trọng thương,ta không nói,cũng không có tâm tình lo cho kẻ phản bội.

“Đại ca,ngươi làm không tốt nga”

Một tiếng ‘đại ca’ làm ta bừng tỉnh,nam nhân mang mặt nạ gọi Huyền Cát là đại ca,bọn chúng có quen biết? Huyền Cát không phải là thuộc hạ của Thượng Quan Tấn Lý sao? Trong chuyện này có uẩn khúc gì?

Ta nhìn về phía Nha Linh,nàng ánh mắt trống rỗng vô hồn nhìn về phía Huyền Cát,có lẽ,tâm trạng của nàng lúc này còn đau khổ hơn ta gấp mấy lần.

.....

Nhìn vết máu loang lổ trên người Thượng Quan Tấn Lý,lòng ta giống như có trăm ngàn ngọn lửa. Bàn tay không có ý thức tự động sơ cứu vết thương,lén lút đem viên Hoàn Hồn đan cuối cùng bỏ vào miệng hắn.

Trong giờ phút này ta nên làm cái gì?

Bỏ đi?

Được sao?

Bọn chúng thèm khát Tam Bảo Đại Sát,bên trong xe ngựa hiện đang cất giấu Lệ Oan Hồn cùng Mạn Châu Vô Sát,trong người ta chỉ có Câu Phách.

Nếu ta giao ra,có thể sẽ bình an mà thoát khỏi nơi này.

Nhưng sư phụ,người nhất định sẽ không đồng ý phải không?

Đó là kỉ vật của nàng,ta có thể đem nó đưa cho kẻ khác sao?

Không thể.

...

Ta siết chặt bàn tay. Hy vọng quyết định này là đúng.

“Thanh Long, Bạch Hổ,Chu Tước,Huyền Vũ”

“chủ nhân?”

Ta cố gắng trấn tĩnh,lạnh lùng buông ra quyết định.

“Đưa hắn ra xe ngựa,vết thương này may mắn nằm ở bên phải,không trúng tim. Hơn nữa ta đã cho hắn ăn Hoàn Hồn Đan,sẽ không nguy hiểm tới tính mạng. Giúp ta,chiều cổ hắn”

“Chủ nhân,ngươi sao vậy?”

“Tứ linh’ không nghĩ tới ta lại nói vậy,bốn người đều lộ vẻ không hiểu.

“Nếu xem ta là chủ nhân thì tốt nhất nên nghe lời,mau đi đi. Nhớ,phải thay ta chiếu cố hân”

.”Chủ nhân? Người điên rồi sao?”

Nha Linh vội vàng chạy tới,nàng nhất định cũng không nghĩ tới ta lại đem Thượng Quan Tấn Lý cho người khác chiếu cố.

“Nha Linh,nghe ta...ngươi hãy đem Mạn Châu Vô Sát cùng Lệ Oan Hồn đi trước,ta tin tưởng vào Khinh công của ngươi,bọn chúng nhất định sẽ không đuổi kịp. Sau khi an toàn,hãy gửi tin cho Song Y,ta ở lại giữ chân bọn chúng”

Ta dùng truyền âm nhập mật,Nha Linh nghe xong tỏ vẻ không đồng ý.

“Chủ nhân,như vậy để ta ở lại giữ chân bọn chúng”

“Ngốc,ngươi ở lại,ai sẽ đem kỉ vật của sư phụ ta đi?”

“Nhưng mà...”

“Yên tâm,ta nhất định có cách thoát thân”

“Tứ linh’ cùng Nha Linh đều đồng dạng chần chờ không muốn làm theo lời ta. Hết cách,ta đành phải dùng mặt lạnh mà ra lệnh.

“Đi mau,đừng làm gánh nặng cho ta”

Lời nói mang theo sự ép buộc tuyệt đối. Các ngươi đi,ta sẽ không phải mất thêm ai nữa,cũng sẽ không đau khổ thêm nữa.

“Chủ nhân,chúng thuộc hạ nhất định không phụ lòng ủy thác của người”

Năm người đồng loạt quỳ xuống,sau đó rất nhanh làm theo lời ta. Bên kia,bọn thuộc hạ của nam nhân mang mặt nạ muốn xuống lên cản trở nhưng bị hân cản lại.

“Nhớ thay ta chiếu cố hân cho tốt”

Ta nhẹ giọng nỉ non ,mặc cho bọn họ đã đi khá xa. Tầm nhìn cũng bắt đầu mờ dần bởi vì nước mắt đã muốn tràn ra. Ta hít một hơi dài,cố gắng đè nén tâm tình hỗn loạn xuống. Cho dù có đau khổ tới mức nào,có xúc động tới mức nào,trong tình hình này đều vô dụng.

Có lẽ ngươi nghĩ ta vô tình,ngươi nghĩ ta ác độc đem Thượng Quan Tấn Lý đang trọng thương giao cho thuộc hạ. Nhưng nếu ta không vô tình,không ác độc...thì hôm nay có bao nhiêu người vì Tam Bảo Đại Sát mà chết?

Nha Linh,trước khi nàng rời đi, ánh mắt trống rỗng vô hồn nhìn về phía Huyền Cát,có lẽ,tâm trạng của nàng lúc này còn đau khổ hơn ta gấp mấy lần.

...

“Có bản lĩnh”

Nam nhân mang mặt nạ buông ra lời khen ngợi châm chọc,ta cũng không để ý,ánh mắt càng thêm kiên định.

“Đều xông lên đi”

“Ngươi nghĩ bọn chúng có thể chạy thoát”

“Trước khi ta trả lời,xin hỏi ngươi là ai?”

Nam nhân mang mặt nạ im lặng một lúc,sau đó phun ra vài chữ.

“Sở Diễm,giáo chủ ma giáo”

Sở Diễm cười nhạt,sự việc từ đầu tới cuối hân đều chứng kiến,nhưng không ngăn cản. Chỉ là muốn xem nữ nhân kia làm gì. Không nghĩ tới nàng ta còn có tâm tình hỏi người khác.

“Hừ,coi như chết dưới tay ngươi cũng đỡ mất mặt. Bất quá...trước khi ta chết,nhất định sẽ không để cho ngươi đuổi kịp bọn họ”

Lời vừa dứt,ta thông thả rút Câu Phách ra.

Lần này...làm một trận ta sống ngươi chết đi.

Chương 43

Bên trong Phong cốc, một nữ tử nhỏ nhắn thân người liên tục di chuyển, bàn tay nắm lấy Câu Phách giống như măng xà phóng đi. Trường bào màu trắng dính đầy máu tươi, bởi vì trời mưa nên vết máu nhòe dần, loang lổ khắp thân váy, nhìn vào vô cùng chói mắt, còn có phần quý mị.

Ở phía đối diện, hơn ba mươi người đang truy đuổi nàng, đằng sau còn có một nam nhân mang mặt nạ màu bạc đang nhàn nhã thưởng thức trận chiến không cân sức này.

Mỗi lần có người muốn bước ra khỏi phong cốc, bóng dáng nhỏ giống như phản xạ có điều kiện, Câu Phách nhanh chóng phóng tới cuốn lấy chân kẻ đó.

...

“Mẹ kiếp, đều xong lên hết đi”

Mưa lại bắt đầu nặng hạt, mồ hôi của ta hòa chung với nước mưa thấm vào đầu lười mang theo mùi vị chan chát. Ta cũng biết... mình sắp không xong rồi.

Vốn nghĩ tên giáo chủ kia định nhân lúc ta bị vây khốn mà đuổi theo Nha Linh cướp lấy hai thần khí còn lại, nhưng hắn tới giờ vẫn không có di chuyển.

Mặc dù không biết vì sao hắn không có động tĩnh, nhưng nhờ vậy ta có thêm một chút thời gian mà giải quyết đám thuộc hạ của hắn.

Những người này cũng không dễ đối phó, tốc độ của chúng khi tránh Câu Phách của ta khá nhanh.

Đúng như Thượng Quan Tán Lý đoán, bọn người này quả thực không thể xem thường.

Trước khi hắn bị Huyền Cát đâm một kiếm đã nói nhỏ với ta: “cẩn thận Thiên Địa kiếm trên tay nam nhân mang mặt nạ”

Hắn bảo ta cẩn thận? Vậy tại sao hắn lại không bảo vệ chính mình cho cẩn thận, vì sao lại ngu ngốc hứng chịu một kiếm kia?

Huyền Cát, người có biết hành động này của người sẽ đổi lại gì từ chúng ta hay không?

“Bao vây ả đĩ”

Một người hét to lên, đám người kia nhanh chóng xếp thành hình tròn đem ta làm nhân ở bên trong. Nhìn cảnh tượng này... ta nghĩ mình nên cảm ơn sư phụ Lý Tiểu Long trong truyền thuyết.

May mắn một điều là ta có xem phim ‘Tinh võ môn’ của ông ấy. Lúc đi tới võ đường của bọn giặc có Nhật Bản để trả tấm bảng ‘Đông Á bệnh phụ’ Trần Chân bị bao vây... sau đó thì sao?

Ta nằm ở dưới cỏ xoay tròn, thân người lăn tới, bàn tay đem câu phách phóng vào chân từng người, cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất để di chuyển từ người này sang người khác.

Tình tiết quả thực rất chuẩn, có điều Trần Chân dùng nhị côn khúc, còn ta lại dùng một mảnh vải.

Sau đó là cảnh tượng khá giống trong phim, từng người một tê liệt ngã xuống, ta đứng dậy quệt mũi một cái.

Chân bọn chúng thật thối a~

“Không hổ danh là đệ tử của Mị Vũ Câu Hồn Ảnh”

Nam nhân mang mặt nạ cười tới thâm trầm, nụ cười của hắn có khả năng đông đá mọi thứ.

“Xuất chiêu đi, ta không muốn tốn thời gian”

“Người không sợ chết?”

Sở Diễm thật tâm hỏi, đánh bại ba mươi mấy người, nàng ta còn đủ sức đánh nhau với hắn sao?

“Nếu ta sợ thì đã không khiêu chiến với người, ta biết... với khả năng hiện tại có lẽ sẽ đấu không lại người, nhưng nếu ta chết... phiền người đem chôn ta kẻ sư phụ, ân?”

“Được”

Sở Diễm thoải mái đáp ứng, Thiên Địa Kiếm trên tay bắt đầu chuyển động...

Thời điểm Sở Diễm nâng Thiên Địa kiếm ngang mặt, ta nhanh chóng đem Câu Phách ra khiêu chiến.

Cho tới giờ phút này...ta hoàn toàn không còn ý thức được mình đang làm gì,đánh bại hơn ba mươi nam nhân đủ làm sức lực của ta xuống cực điểm. Mưa đầu mùa làm đầu óc ta bắt đầu choáng váng.

Không hay a!

Ta thảm than trong lòng,cho dù là siêu nhân cũng không chịu đựng nổi tình cảnh này huống chi là ta.

Thượng Quan Tán Lý...điều cuối cùng ta muốn nhắn tới người chỉ có một câu này:”ta yêu người...ta chỉ có thể làm như vậy vì người. Nếu không may bỏ mạng,ta chỉ cầu hàng năm người đều tới nơi này thấp cho ta một nén nhang. Như vậy ta đã cảm thấy thực mãn nguyện”

.....

“Nữ nhân,muốn bán mạng cho ta sao?”

Sở Diễm híp mắt quan sát,con người sâu không thấy đáy làm người khác không thể nghĩ ra hắn đang suy tính điều gì.

“Hừ,nói thực khó nghe”

Ta khinh thường nhìn nam nhân cao ngạo phía đối diện,hai mắt cơ hồ muốn khép lại. Nga,bây giờ một người lại biến thành hai rồi. Hắn có phép phân thân sao?

...

Sở Diễm nhìn thấy chuyển biến trên khuôn mặt của nàng,đôi mày kiếm khẽ chau lại,Thiên Địa Kiếm nhẹ vung lên,hắn quyết định ra tay trước.

.....

Phong Cốc một mảnh u tịch,hai bóng dáng tựa như ảo ảnh bay lượn trên không,phóng ra vô số chiêu thức. Thiên Địa Kiếm chém một đường mang theo hồng sắc,Câu Phách nhanh nhẹn lao đi cuốn lấy thân kiếm phát ra từ sắc. Hai luồng ánh sáng cực kì chói mắt va vào nhau mang theo tiếng nổ vang trời.

Sở Diễm vội vàng tránh sang một bên,đôi mắt mang theo vẻ khó tin. Đầu đến như vậy,nữ nhân kia vẫn còn khả năng phát ra nguồn nội lực thâm hậu. Rốt cuộc...nàng ta đã luyện chiêu thức gì? Trong cơ thể kia còn tồn tại bao nhiêu nguồn năng lượng lớn mạnh?

Mưa giống như đũa nhỏ hay hòn sỏi lúc tanh lúc rơi,hoa đào màu đỏ bên trong cốc bị đánh bay là tả. Bên trong đám bụi mù,bóng dáng màu trắng ở trên cao yếu ớt nhìn lên trên ngọn núi nhỏ đằng xa,bàn tay vươn ra giữ lấy cánh hoa tàn tạ đang bay.

Sự phụ,ta sắp tới cùng người tạ tội,Thượng Quan Tán Lý...người có thấy không? Hoa đào rơi hết,sát tinh đến...

Cánh hoa cuối cùng đáp xuống mặt đất,bóng dáng nhỏ cũng không còn sức lực,nhẹ nhàng tựa như lông vũ rơi xuống.

Sở Diễm đột nhiên theo bản năng bay tới ôm lấy nàng,ánh mắt hiện lên một tia nghiến cứu cùng mưu mô,nữ nhân này...vẫn còn có lợi.

Mặc kệ đám thù hạp nằm la liệt dưới đất,Sở Diễm ôm theo Nam Yên,biến mất giữa Phong cốc.

.....

Năm ngày sau...

Từ Linh rốt cuộc cũng đưa Thượng Quan Tán Lý trở về Ngôn Quốc,Nha Linh đã sớm trở về từ hai ngày trước,vừa tới kinh thành liền gấp rút thông báo cho Song Y biết tin.

Song Y nghe xong gấp rút đến độ quãng luôn bộ tóc giả của tú bà,cứ vận quần áo như vậy trở về Bạch Mai phủ chuẩn bị đi tới Phong Cốc

Người đi đường nhìn thấy đều đen mặt...hai nam nhân tuấn tú cư nhiên trang điểm lòe loẹt trên mặt,hơn nữa còn vận y phục của nữ nhân...

Nha Linh cho dù có sâu thăm tới đâu cũng không nhận được mà cười ra tiếng. Thận trọng mờ mịt.

“Ma Y,’màn thầu’ của huynh rơi ra rồi”

Ai cũng ‘màn thầu’ kia chính là cái gì đấy. Ma Y lúc bình thường nhất định sẽ mặt đỏ tới mang tai,nhưng trong lúc khẩn cấp...hắn không những không đỏ mặt,ngược lại mặt dày đem cái màn thầu còn lại quần ở ngực vứt ra giữa đường.

Nha Linh chỉ còn biết thầm than... chủ nhân, người xem người biến bọn họ thành cái dạng gì rồi a?

Nhắc tới chủ nhân... mặt Nha Linh đột nhiên ửng đỏ, ánh mắt khẽ phủ mù sương.

Chủ nhân, người là người tốt nhất mà Linh nhi gặp được, người tốt nhất định sẽ được ông trời phù hộ, người sẽ bình an thôi. Linh nhi dù có bơi trong chảo dầu, vượt qua tường lửa cũng sẽ tìm ra người.

Chủ nhân, người nhất định sẽ không có gì. Người xem, ta đã an toàn đem bảo vật của người trở về rồi. Gia cũng đã an toàn rồi. Người cũng nên mau chóng về đi thôi.

Nha Linh cúi đầu, nhìn đến lọ xuân dược của chủ nhân đưa nàng. Lại nhớ tới một người.

Huyền Cát... Ta hận người...

Ma Giáo phái.....

“La Mộc, người vẫn chưa tỉnh?”

Sở Diễm ngồi trên ghế giáo chủ, ánh mắt hờ hững nhìn mông lung, ly rượu cầm trong tay tựa như muốn rơi xuống.

“Giáo chủ tha mạng, lão y đã làm hết cách, năng cơ bản không phải bệnh ngoài da hay nội thương”

Lão ngoan đồng La Mộc sợ hãi vừa dập đầu vừa nói, trong lòng thầm mắng nữ nhân đang nằm trong giường bệnh kia, nha đầu, người rút cuộc có để cho ta sống hay không vậy a?

“Vậy thì bệnh gì?”

Sở Diễm dùng tay bóp nát ly rượu, mảnh vỡ tựa như không khí phiêu tán, ánh mắt ngoan độc âm trầm hướng La Mộc uy hiếp.

“Giáo chủ, lão y quả thực đã làm hết cách, trong tiềm thức của cô nương kia không có ý tỉnh dậy, năng giống như cho rằng mình sẽ chết cho nên...”

La Mộc mặt mày trắng bệch vừa cúi đầu vừa kể lể, nhìn thấy Sở Diễm mặt nổi gân xanh mới biết điều ngậm miệng lại.

“Cút đi”

Sở Diễm cao ngạo ngồi trên ghế, bàn tay vung một chuồng tông La Mộc ra khỏi đại điện. La Mộc phun một ngụm máu tươi, sau đó lồm cồm bò dậy nhờ hai tên hạ nhân khiêng đi, tuyệt nhiên không dám quay đầu lại.

.....

Phía tây của Ma giáo

Nhìn bên ngoài giống như một cái động đá to lớn, rấn rết bò trườn xung quanh những vòm cây màu đen, xung quanh... mỗi một thứ đều là kịch độc

Bên trong động lại khác, hai bên trồng cây quất vàng tươi thẳng theo lối đi tới Ngõa Các, cuối động là chiếc giường màu xanh ngọc, bốn chân là thân cây đào.

Mùi thuốc nhẹ xộc vào mũi, khói trầm lượn xung quanh tựa như mây bay, một dãy nha hoàn cung kính túc trực ở hai bên mép giường.

Sở Diễm lạnh lùng vén màn lên, con người lóe lên tinh quang nhìn bóng dáng không có sức sống đang nằm ở trên giường.

Nàng một thân tơ trắng, mái tóc màu tím bạc xõa dài chiếm gần hết không gian đệm, khuôn mặt trắng nõn không một tia huyết sắc, môi hoa đào nhạt nhợt, so với vẻ yêu mị bình thường, nàng bây giờ thanh tú cao quý hơn, nhưng lại không có sức sống, giống như con rối nằm im lìm mặc cho người ta đem ra đùa giỡn.

“Đi ra ngoài”

Đám nha hoàn cúi đầu, nhanh chóng có trình tự ra ngoài chờ lệnh.

Sở Diễm vẫn nhìn chằm chằm người nằm trên giường, cứu nàng... là đúng hay sai?

Hắn muốn Tam Bảo Đại Sát, nhưng nội lực của hắn lại là âm, của Mị Vũ Cầu Hồn Ảnh lại là dương, muốn sử dụng được thần khí kia chỉ có thể rút cạn nội lực của nàng, đồng thời tổng nội lực của hắn ra.

So với Thiên Địa Kiếm, Tam Bảo Đại Sát mới chính là bảo vật vô giá trong giang hồ.

Nhưng hiện tại nữ nhân kia đang bất tỉnh không thể vận công, làm sao bắt nàng ta cùng hắn trao đổi nội lực?

“Giáo chủ, bên ngoài có người muốn gặp ngài”

Tà hộ pháp Lâm Doanh đứng bên ngoài nói vọng vào.

Sở Diễm chau mày, Tà Hữu hộ pháp xưa nay làm việc rất có phép tắc, chỉ quấy rầy hần khi có việc thật sự quan trọng.

Vậy... là người nào có khả năng này?

“Là ai?”

Tà Hộ Pháp đứng lên hành lễ, sau đó phun ra bốn chữ

“Tự xưng Tà Vương”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Bên trong thư phòng, Sở Diễm ngồi một cách phóng túng, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra tia yêu nghiệt nhìn nam nhân tuấn lãng ngồi đối diện, sâu bên trong con ngươi ẩn chứa tia thăm dò.

Chỉ thấy nam nhân kia một thân hoàng bào chói mắt, bàn tay khẽ đưa chén trà lên miệng hưởng thụ, cử chỉ nho nhã nhẹ nhàng, hần đang thùy hạ mi mắt nhưng lại làm cho người ta cảm nhận được một cỗ áp bức tự nhiên toát ra. Nếu như nhìn trực diện... sẽ có bao nhiêu uy hiếp?

“Hôm nay Tà Vương sao lại có nhã hứng ghé thăm bồn giáo?”

Sở Diễm không chịu được cảm giác áp bức, hần không thích bị người khác lấn áp khí chất. Hần mới là vô địch thiên hạ, tuyệt đối không cho kẻ khác ở trước mặt hần điều vô dương oai.

“Giáo chủ quên rồi?”

Cổ Ngự Ly buông chén trà, đôi mắt khẽ mở tạo thành đường cong. Cả người lộ rõ vẻ đẹp tuyệt luân, khí chất cao quý ôn hòa, mỗi một cử động đều đẹp mắt nhưng lại làm người ta run sợ. Hoàn toàn không còn bộ dạng ngây ngốc giống như một đứa trẻ mười tuổi.

Sở Diễm nhìn thấy khẽ choáng ngợp, nam nhân này nhan sắc so với nữ nhân tuyệt đối chỉ hơn chứ không kém.

“Đạo này công việc của Ma Giáo hơi nhiều, bồn giáo quả thực có phần không nhớ”

“Khoảng một tháng trước bồn giáo đây muốn mời ta tới Ma Giáo bàn chuyện, lúc đó ta đang trúng độc không thể đến quả thực có lỗi”

Cổ Ngự Ly nói đơn giản, cũng không nêu rõ sự việc, nhưng hần vừa lên tiếng mở miệng đã làm cho người khác tin tưởng tuyệt đối.

“Nga?”

Sở Diễm trong đầu nhớ lại, một tháng trước...

Quả thực hần có sai người tới mời nhưng người của Tà Vương nói chủ tử của bọn họ hiện tại không tiện ra ngoài.

Ma Giáo cũng không phải là môn phái thích gây chuyện, người không đáp trả tự nhiên không nói nữa.

Lúc đó vốn định mượn sức của Tà Vương đem Võ lâm của Tư Đồ Vô Hạ thành của hần, không ngờ tới hoàng đế Kim quốc lại xem vào chuyện này, bây giờ Tà Vương có tới cũng không còn tác dụng gì nữa.

Không khí... một mảnh trầm mặc.

.....

Ngôn Quốc-Bạch Mai Phủ...

Nha hoàn cùng thái y ra vào liên tục, mùi thuốc Bắc lan truyền trong không khí. Thượng Quan Dĩnh lo lắng hỏi Thái Y

“Nhị Hoàng huynh của ta khi nào tỉnh?”

“Cái này...”

Thái y áp ứng một hồi lâu, vết thương kia căn bản đã không thành vấn đề... nhưng hắn lại không biết vì sao Vương gia vẫn chưa tỉnh lại.

“Nói đi chứ? Các ngươi làm Thái Y mà? Một Lũ vô dụng đem đi chém hết đi!”

Thượng Quan Đình ầu trĩ la lớn, Nhị hoàng huynh tại sao lại ra có sự này? Hoàng tâu lại không trở về, rốt cuộc là tại sao? Vì cái gì mọi người không ai nói cho hắn biết?

“Đĩnh nhi, không nên náo loạn”

Thượng Quan Cách ở ngoài đại môn đi vào, trên người vẫn còn mặc long bào.

Mọi người đồng loạt quỳ xuống, Thượng Quan Cách phát tay ra hiệu mọi người không cần hành lễ.

Càng nói càng rối... không biết vì sao hoàng đệ lại được đưa về trong tình trạng thương tích, Vương phi lại mất tích. Bây giờ chỉ có thể chờ người đang nằm trong kia tỉnh lại mới có thể biết rõ sự việc. Bất quá... bây giờ người tại sao vẫn chưa tỉnh?

“Hoàng thượng tha tội, lão thần đã làm hết sức. Vết thương của Vương Gia căn bản đã không sao, nhưng không hiểu tại sao Vương gia tới bây giờ vẫn chưa tỉnh”

Thượng Quan Cách không nói gì, ánh mắt nhìn vào bên trong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

.....

Phía Tây Ma giáo... Ngõa Các

Nữ tử nằm trên giường đào bất động thanh sắc... nhưng trong giấc mơ của nàng lại không an tĩnh được như vậy.

.....

Hoa đào bay bay trong gió, vườn đào che kín cả lối đi... nữ tử một thân tuyết trắng vươn bàn tay vén từng cành đào để mở rộng lối đi, mái tóc tím bạc đánh đầy phấn hoa.

Bên kia, nam tử cũng một thân tuyết trắng tựa thiên tiên, mái tóc bạch kim buộc nhẹ ở phía sau bằng lụa đỏ.

Hắn đứng giữa vườn đào, ánh mắt nhìn về phía朦胧 lung mong tìm được bóng dáng của người thương.

“Tiểu Tân Lý”

Nữ tử ở bên trong vườn đào khẽ gọi, bàn tay không ngừng vén những cành đào vướng víu sang một bên.

“Tiểu Nam?”

Nam tử nghi hoặc nhìn về phía vườn đào dày đặc, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc lẫn giữa một rừng hoa đào, hắn vội vàng chạy tới.

“Tiểu Tân Lý”

Nữ tử đã có phần chật vật, tại sao càng vén thân cây đào lại càng mọc ra dày đặc? Bàn tay trắng nõn đã bắt đầu rướm máu.

“Tiểu Nam, nàng ở đâu?”

Nam tử ở bên ngoài vô lực tìm kiếm, rõ ràng nàng vừa mới ở đây, bây giờ vì sao lại biến mất?

“Ta ở đây, Tiểu Tân Lý, ta ở đây!”

Nữ tử dùng hết sức kêu to, bàn tay không ngừng chảy máu, thân cây đào càng ngày càng mọc ra dày đặc, che hết cả thân người nàng, giống như giam cầm... .

“Tiểu Nam!”

Nam tử ở bên ngoài khẽ gọi, hình ảnh kia không lẽ là hư vô?

“Đừng... ta ở đây!”

Cuối cùng thân cây đào cũng giãn ra, nữ tử nhanh chóng chạy về phía nam tử, đột nhiên cảnh tượng biến đổi.

Chỉ thấy nam tử một thân cảm bào đã nhiễm máu tươi,vô lực nằm ở dưới đất.

...

Nam tử nghe thấy tiếng nữ tử liền quay đầu lại,vừa muốn chạy tới ôm nàng,cảnh tượng cũng đồng dạng biến đổi.

Chỉ thấy ở Phong Cốc một mảnh bụi mờ,hoa đào màu đỏ là tả roi,ở giữa đám bụi bóng dáng màu trắng cao ngạo ở trên cao nhẹ rơi xuống...

.....

Một giấc mộng nhưng lại có hai người mơ thấy...

Nữ tử nằm ở giường đào vẫn bất động,nước mắt giống như trân châu rơi xuống.

Nam tử nằm trong Bạch Mai Phủ mây khẽ động...

.....

“Giáo chủ,có chuyện”

Tà hộ pháp đứng bên ngoài thông báo. Sở Diễm Vốn không cho người khác quấy rầy,nhưng lúc này lại khác,hắn không muốn đối diện với Tà Vương.

“Vào đi”

Tà hộ pháp bước vào,nhìn thấy Tà Vương có hơi khựng lại...

“Nói”

“Giáo chủ...nữ nhân tóc tím kia tỉnh”

Cổ Ngự Ly nghe xong đột nhiên ngẩn ra. Tóc tím?

Trong tiềm thức của hắn hình như có nhìn thấy một nữ nhân như vậy,nhưng thủy chung nghĩ mãi vẫn không nhớ ra được bộ dáng của nàng.

“Tỉnh rồi sao? Mau đến đó”

Sở Diễm nói xong chợt khựng lại ,còn Tà Vương thì sao?

“Ta có thể đi cùng nhị vị được không?”

Cổ Ngự Ly đột ngột nói,hắn vốn không thích xen vào chuyện của người khác. Lần này không biết vì sao mình lại muốn đi xem người kia,gióng như có cái gì đó sai khiến làm miệng không tự chủ thốt ra.

Sở Diễm nhíu mày,Tà Vương này rốt cuộc muốn gì?

“Giáo chủ đừng hiểu lầm,chỉ là ta lúc trước có quen biết một nữ nhân tóc tím nhưng không nhớ rõ mặt nàng,vừa lúc nghe được đối thoại từ hai vị,ta muốn xem thử có phải là nàng hay không. Tuyệt đối không có ý gì khác”

Giọng nói trầm thấp từ tính,không có vội vã gấp gáp,Cổ Ngự Ly làm cho Sở Diễm nói lòng dễ phòng. Cũng tin chắc rằng Tà Vương đích thị là một chính nhân quân tử.

“Vậy mời”

Sở Diễm đưa tay làm thành tư thế mời,Cổ Ngự Ly nhẹ gật đầu,khuôn mặt không chút biểu cảm đi song song với Sở Diễm. Hai người đi cùng nhau làm người trong Ma Giáo phải để ý.

Ai cũng nhìn ra,rõ ràng Cổ Ngự Ly có khí phách hơn,cước bộ trầm ổn,dáng vẻ ôn hòa không nóng không lạnh,khí thế uy vũ đầy sức quyến rũ. Như vậy đủ để nói thực lực của Cổ Ngự Ly bỏ xa Sở Diễm.

...Ngõa Các...

Sở Diễm để Cổ Ngự Ly ở ngoài chờ còn hắn vào trước xem tình hình. Nhưng khi vừa bước tới giường đào vẫn chỉ nhìn thấy một nữ tử toàn thân bất động,khuôn mặt của Sở Diễm trầm xuống.

“Là ai nói nàng đã tỉnh lại?”

Một nha hoàn vội vã quỳ xuống dập đầu,khuôn mặt trắng bệch đầy sợ hãi

“Giáo chủ tha mạng,nô tì rõ ràng nhìn thấy nàng roi lệ nên mới gọi người tới. Vốn tưởng nàng đã tỉnh lại,không ngờ...”

Lời nói chưa dứt,nhà hoàn kia đã bị Sở Diễm một cước đá văng. Bây giờ nói những lời vô ích này làm gì?

Roi lệ...khóc cho ai?

Nữ nhân này rốt cuộc vì cái gì mà vẫn chưa tỉnh? Rõ ràng năng lực của nàng ta cường đại đến như vậy,lần giao chiến của hần với nàng cơ bản không có gì đáng nói.

Hay đúng như lời La Mộc nói,nàng ta nghĩ mình sẽ chết nên mới sinh tâm bệnh?

Bất quá...bây giờ lo nghĩ cũng không có kết quả,nàng ta bất tỉnh vẫn có một cái lợi.

Tà Vương cho dù nhìn thấy cũng sẽ không nói chuyện với nàng được ,hần sẽ không lo lắng âm mưu của mình bị lộ,cũng không phải sợ nàng ta trốn đi.

Nghĩ như vậy,Sở Diễm vội vàng trở lại nơi Cổ Ngự Ly đang đứng chờ thông tri một tiếng.

“Làm phiền giáo chủ rồi”

Cổ Ngự Ly nho nhả trả lời,đôi mắt mang ý cười mạnh mẽ đập vào mắt Sở Diễm. Sở Diễm cảm nhận được một cỗ uy lực không nhỏ đánh vào mình. Cho dù nam nhân kia đang cười ôn hòa,vậy nhưng sâu trong con ngươi là một tia ngạo khí. Đứng bên cạnh Cổ Ngự Ly,Sở Diễm có cảm giác mình giống như một kẻ hèn mọn,vĩnh viễn cũng không thể bì kịp. Cảm giác này...hình như giống với người nào đó hần đã từng gặp qua.

Cố nhớ lại,Sở Diễm tự nhiên liên tưởng tới nam nhân tóc trắng đi cùng với Mị Vũ Câu Hồn Ảnh ở Phong Cốc.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên,Sở Diễm biết hai nam nhân này tuyệt đối không nên chọc tới.

“Giáo chủ”

Cổ Ngự Ly nhẹ giọng,Sở Diễm từ trong suy nghĩ phục hồi tinh thần,nhanh chóng dẫn đường cho Cổ Ngự Ly.

Bước tới càng gần,tâm tình của Cổ Ngự Ly đột nhiên càng ngày càng căng thẳng,hồi hộp đến mức lồng ngực như muốn nổ tung. Cảm giác này...vì sao lại xuất hiện?

Tới khi nhìn rõ dung nhan của người kia,một loạt kí ức như đoạn phim quay chậm nhẹ lướt qua đầu hần. Bạc thần lần nữa không tự chủ thốt lên

“Nương tử”

Những người có mặt trong động vì câu nói kia mà khuôn mặt trở nên cổ quái. Nếu như cô nương này là nương tử của Tà Vương...vậy thì đây là loại tình huống gì? Hai nam nhân tranh giành một nữ nhân,Tà Vương tới cướp lại vợ?

Mỗi người một suy nghĩ riêng cho nên không chú ý tới khuôn mặt khó coi của Sở Diễm.

Mị Vũ Câu Hồn Ảnh rốt cuộc là ai? Không phải nàng ta là nữ nhân của người tóc trắng kia sao? Bây giờ tại sao lại trở thành nương tử của Tà Vương? Chẳng lẽ Huyền Cát còn việc gì giấu hần? Nếu như nàng ta là phụ nhân của Tà Vương vậy chẳng khác gì hần đang tự động dâng thịt đến miệng cọp. Không thể,nữ nhân này không thể giao cho Tà Vương được. Hần còn chưa lấy được hai thứ thần khí còn lại trong Tam Bảo Đại Sát,mà có lấy được cũng vô dụng. Thần khí luôn biết chọn chủ nhân,nếu không có nguồn nội lực thích hợp thì sẽ không thể điều khiển được nó.

Nhưng nếu không giao thì chẳng phải sẽ dễ lộ ý đồ của hần sao? Tà Vương lúc đó nhất định sẽ sinh nghi, Dạ Sát Tộc lại lớn mạnh hơn Ma Giáo,Tà Vương một thân độc được cùng võ công hơn người. Hần rốt cuộc phải làm sao đây?

Cổ Ngự Ly lúc này không còn tâm tình xem xét thái độ cùng ý nghĩ của Sở Diễm. Ánh mắt hần thủy chung nhìn người đang nằm bất động trên giường đào.

Là nàng...

Người trong lúc hần ngốc dám lên vào trộm đi bản đồ,người hát cho hần ngủ,người khiến hần phải đánh nhau với Thượng Quan Tấn Lý,cũng là người sai thuộc hạ chữa bệnh cho hần.

Mặc dù biết nàng là nữ nhân của người khác,nhưng khi gặp lại,hần vẫn buột miệng gọi nàng là nương tử. A...tại sao hần lại vô ý như vậy? Tại sao lại có thể xem nàng là nương tử? Nàng chỉ là vô tình đến lấy trộm đồ bị hần nhận nhầm,đáng lẽ ra hần phải tức giận,phải trừng phạt nàng thật cay độc.

Vì cái gì đến khi gặp lại,nhìn nàng suy yếu nằm trên giường bệnh...hần lại không tự chủ muốn ‘nhận lầm’? Nếu nàng là nương tử thật sự của hần,bây giờ có lẽ hần đã không nhìn được ôm nàng vào lòng.

Khoan đã,tại sao nàng lại nằm ở đây? Thiên Y không phải nói nàng là Vương phi sao? Thượng Quan Tấn Lý không lẽ để yên cho Sở Diễm đem nàng về? Rốt cuộc chuyện này có ẩn tình gì?

“Xin hỏi giáo chủ, vì sao nàng lại ở đây?”

Cổ Ngự Ly phục hồi tinh thần, nhanh chóng trả lời.

“Ta nhìn thấy nàng trọng thương nên ngắt xiêu, thuận tiện đem nàng về. Không nghĩ tới lại là nương tử của Tà Vương”

Sở Diễm lấp liếm, giả vờ lạnh lùng trả lời.

“Vậy sao?”

Giống như vô tình hỏi, cũng giống như nghi vấn. Cổ Ngự Ly cười lạnh.

Thuận tiện đem nàng về? Sẽ trùng hợp như vậy sao? Giáo chủ Ma Giáo gặp người giết người, gặp quý giết quý sẽ nổi lòng tốt đem một nữ nhân xa lạ về trị thương? Chuyện này nhất định có uẩn khúc, cho dù Sở Diễm thật sự cứu nàng cũng sẽ không có ý định gì tốt đẹp gì, hẳn có nên đem nàng ra khỏi đây?

Sở Diễm không biết nàng là nữ nhân của Thượng Quan Tấn Lý. Vậy hẳn có nên mượn danh nghĩa phu quân của nàng đem nàng ra khỏi đây?

A... vì sao hẳn lại muốn mang nàng đi? Nàng có quan hệ gì với hắn chứ? Chỉ là nhầm lẫn thôi mà...

Trước hết vẫn là nên liên lạc với Thiên Y để biết rõ chuyện này, dù sao hắn cũng là thuộc hạ thân cận của nàng, nhất định sẽ biết chuyện gì đang xảy ra.

“Giáo chủ, nương tử của ta làm sao vậy?”

“Nàng căn bản đã không có chuyện gì, không hiểu vì sao vẫn chưa tỉnh thôi”

Sở Diễm nghi hoặc trả lời. Hôm đó hắn đã tận mắt chứng kiến nữ nhân kia đau khổ vì người tóc trắng, nhưng bây giờ lại là nữ nhân của Tà vương. Tà Vương nhìn thấy nàng thái độ cũng chỉ đạm mạc, thậm chí còn không biết rõ nàng vì sao ở đây...

Chuyện này quả thực có chút không bình thường, vẫn là nên đi hỏi Huyền Cát, hẳn nhất định biết giữa ba người này có ẩn tình gì.

“Nga, ta có thể tạm thời ở đây chăm sóc nàng không? Đợi đến khi nàng tỉnh ta liền mang nàng trở về. Nữ nhân này thật sự không ngoan, cứ nhiên trốn ta ra ngoài, bây giờ lại phải để cho Giáo chủ bận tâm, quả thực rất bất kính!”

Cổ Ngự Ly mặt không đổi sắc bịa chuyện, Sở Diễm nghe xong liền nghĩ Mị Vũ Cầu Hồn Ảnh nhất định là hồng hạnh ra tường. Nghi ngờ cũng giảm bớt vài phần. Nhưng sau đó hắn lại hối hận, nếu để cho Tà Vương mang nàng đi chẳng phải dự định cũng hẳn cũng sẽ không thực hiện được sao?

Không được, nhất định phải tìm cách, nữ nhân kia vẫn chưa tỉnh... tạm thời hắn vẫn còn cơ hội.

“Nơi này đã có người của ta chăm sóc nàng, Tà Vương cũng không cần lo lắng, mời ngài đến biệt xá nghỉ ngơi trước”

“Được”

Cổ Ngự Ly hạ mắt, mâu quang âm thầm đảo một vòng. Sau đó thoải mái trả lời.

Sở Diễm, tốt nhất chớ tính kế với bốn vương, nếu không lần này ta nhất định san bằng Ma Giáo của ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Đoàn người vội vàng rời đi, các nha hoàn cung kính cúi đầu. Nữ tử nằm ở giường đào khoe mắt lần nữa rơi lệ.

...

Buổi tối... Sở Diễm tổ chức yến tiệc chiêu đãi Cổ Ngự Ly, đại sảnh gần như tập trung tất cả người của Ma Giáo, nha hoàn thay phiên nhau đem thức ăn cùng đồ uống không kịp thành ra những nha hoàn ở Ngõa Các chăm sóc Nam Yên cũng đều bị phân phó đi giúp một tay.

... Trái ngược với chính điện ồn ào, Ngõa Các giờ phút này một mảnh yên lặng.

Tiếng gió rít gào qua các khe hở trên động mang theo âm thanh rộn người, nữ tử nằm trên giường một thân tuyết trắng lại càng thêm quý dị. Ngoài cửa động xuất hiện bóng người, bóng đen cước bộ chậm rãi đi vào, dáng người thon dài nhưng có phần suy yếu.

“Vương phi...”

Dưới ánh đèn của Dạ minh châu, Huyền Cát khuôn mặt trắng bệch không có huyết sắc, từng bước khập khiễng đi đến bên giường đào, ánh mắt trống rỗng vô hồn.

Nữ nhân của Thượng Quan Tán Lý...lúc trước cường đại bao nhiêu, bây giờ lại yếu đuối bấy nhiêu. Tất cả đều do hắn gây nên.

Một đao kia...đem tình huynh đệ của bọn họ chặt đứt từng mảnh.

Nha Linh...có đôi khi hận so với yêu lại tốt hơn, yêu không sâu bằng hận, ta hi vọng cả đời này nàng có thể vĩnh viễn nhớ tới ta. Cho dù là hận...ta cũng cam lòng.

“Vương phi...ta thực xin lỗi”

Huyền Cát khom người, bàn tay nắm lại thật chặt, móng tay cắm vào da thịt đau nhói.

Hắn ngây ngốc đứng đó, không có ai trả lời, không khí càng ngày càng trở nên ngột ngạt. Một lúc lâu sau, tất cả lại trở về sự yên tĩnh lúc ban đầu.

Lúc này...người ở trên giường lại đột ngột mở mắt.

.....

Nửa đêm, đại tiệc rốt cuộc cũng kết thúc, Cổ Ngự Ly nhanh chóng trở về tẩm cung mà Sở Diễm đã an bài. Mắt thấy một con bò câu đang đứng trên cửa sổ, Cổ Ngự Ly hai mắt lóe lên tinh quang, nhanh chóng tháo bỏ mảnh giấy buộc ở chân của bò câu.

“Bị Ma Giáo mai phục cướp Tam Bảo Đại Sát, Vương gia đỡ cho chủ nhân một kiếm nên trọng thương vẫn chưa tỉnh lại, bây giờ không tiện kể, ta chỉ cần biết chủ nhân vẫn bình an là được, khoảng hai ngày nữa sẽ tới nơi”

Vài dòng ngắn ngủi, Cổ Ngự Ly mỉm cười, bàn tay dùng nội lực phá hủy mảnh giấy.

Hai ngày...

Hai ngày được làm trượng phu của nàng. Đây cũng xem như là một loại hạnh phúc đi? Cho dù nàng bất tỉnh, hoàn toàn không biết tới hắn, hắn vẫn cảm thấy mãn nguyện.

Thượng Quan Tán Lý đường đường chính chính bảo vệ nàng, vậy thì hắn sẽ là người âm thầm bảo vệ nàng.

Một tiếng nường tử này...vĩnh viễn chỉ có nàng mới nghe được. Có lẽ hắn không thật sự yêu thích nàng, nhưng mà...chung quy hắn vẫn không tránh khỏi lưu luyến.

Có lẽ nên xem như trả ơn nàng đã sai người giúp hắn chữa trị, đúng...chỉ là như vậy...

.....

Trong khi Cổ Ngự Ly đang toan tính đem Nam Yên ra khỏi Ma Giáo, Sở Diễm lại không ngừng nghĩ cách làm sao đem nàng tỉnh dậy để trao đổi nội lực.

“Đáng chết !!”

Sở Diễm gầm nhẹ một cái, bàn tay đâm vào bức tượng ngọc bích để trên bàn.

“Chi dát...”

Tiếng ngọc vỡ phi thường vang vọng, Sở Diễm buồn bực nhìn đồng ngọc nát, ánh mắt vô tình nhìn tới thứ bột trắng rơi ra từ trong bức tượng.

Cẩn thận đem một ít bột vụn đưa lên mũi, Sở Diễm chấn động trong giây lát, bộ mặt trở nên hoan hỉ.

Đây không phải là ‘Hoan Lạc’ cướp được từ Mị Tình Y Sư sao? Xuân dược này tác dụng cực kì mãnh liệt, hơn nữa còn có công dụng trao đổi nội lực giữa hai bên, trong lúc giao hoàn cần vận nội công tổng nội lực của mình ra ngoài, sau đó dược này sẽ tự động đem nội lực của người kia truyền vào kinh mạch của chính mình.

Haha...xem ra ông trời cũng muốn giúp hắn...

Nửa đêm, Ma giáo chìm vào một màu đen như mực, bên ngoài đèn lồng treo trên cao bay bay theo gió. Lá cây từng trận va chạm tạo nên âm thanh như mưa kêu quỳ khóc. Giờ này...có lẽ không ai dám ra ngoài, ngoại trừ Sở Diễm.

Rèn sắt nên rèn lúc còn nóng, không có chuyện hắn bỏ lỡ cơ hội quý giá như thế này. Lúc này cho dù nữ nhân kia không muốn tỉnh cũng phải tỉnh, haha...

Cẩn thận đi ngang qua phòng Cô Ngự Ly, Sở Diễm vùng tay một cái, đám bột gây mê ở trong tay hần liền hóa thành không khí bay vào phòng.

Khóe miệng câu khôi một nụ cười lạnh, Sở Diễm tung người biến mất giữa màn đêm.

Ngõa Các.....

Bởi vì hôm nay có yến tiệc nên các nha hoàn đều được trở về nghỉ ngơi. Trong động bây giờ ngay cả tiếng muỗi bay cũng có thể nghe rõ.

Sở Diễm từng bước tiến tới gần giường đào, bàn tay nhẹ chơi đùa với lọ ‘Hoan Lạc’. Cách mép giường khoảng một bước chân, hần dừng lại... ánh mắt chăm chú nhìn bóng dáng nhỏ vẫn đang nằm bất động.

Nữ nhân này quả thật có tư sắc, nếu không muốn nói là họa thủy. Giao hoan với nàng sẽ là cảm giác gì? Hần thật muốn biết.

Khuôn mặt hiện ra tia cười tà thâm độc, Sở Diễm bắt đầu mở nắp lọ, nhò năm giọt được lên môi nữ tử đang bất tỉnh.

Được đọng lại ở khóe môi, sau đó chảy ra ngoài. Sở Diễm buồn bực hừ lạnh một tiếng, đem được đổ vào miệng mình, sau đó ép lên môi nàng. Được lần nữa bị đẩy ra ngoài làm cho Sở Diễm uống vào một lượng nhỏ.

Hần bắt đầu cảm thấy thân thể khô nóng, bàn tay không theo điều khiển đem y phục của nàng kéo ra để lộ bờ vai trắng nõn. Chỉ nhìn thấy một phần nhỏ như vậy cũng đủ làm cho Sở Diễm dục hỏa thiêu đốt, hạ thân bắt đầu phản ứng mạnh mẽ.

Miệng hần không ngừng ép chặt đem được lần nữa đổ vào miệng nàng. Đợi cho đến khi số lượng còn lại chảy xuôi vào cổ họng nàng, hần mới ngừng lại động tác, mạnh mẽ đem thân thể nàng đặt ở dưới thân.

.....

Bàn tay thô ráp di chuyển loạn ở trên người nàng. Cuối cùng dừng lại ở chiếc yếm mỏng manh màu sữa nhưng chưa kịp cởi ra đã một bàn tay khác chặn lại. Mạnh mẽ tung chưởng vào ngực Sở Diễm, làm cho hần bay tới vách động.

Sở Diễm không tin nổi mở to mắt, miệng phun một ngụm máu tươi.

“Hừ...”

Nữ tử ở trên giường nhẹ đứng lên, đem toàn bộ y phục mặc lại chỉnh tề sau đó ra sức chùi miệng mình, giống như sự đụng chạm lúc nãy chính là sự vật kinh tởm. Ánh mắt băng lãnh không một tia tình cảm hướng Sở Diễm đi tới.

.....

“Ngươi... tình lúc nào?”

”Lúc mà ngươi không ngờ tới nhất !”

Ta ngẩng đầu cao ngạo nhìn xuống Sở Diễm đang chật vật ngồi dưới đất, ánh mắt trở nên hung ác vạn phần.

Thật ra ta đã tỉnh lại từ lúc Huyền Cát bước vào, chỉ có điều... ta không muốn nghe những lời vô nghĩa của hần. Mà người nên nghe có lẽ cũng không phải là ta.

Trong tiềm thức, ta nghĩ mình sẽ chết, sẽ không còn gặp lại Thượng Quan Tấn Lý. Nhưng mỗi lần muốn thoát khỏi thể xác, bóng người áo trắng tóc trắng giống như vô tình, cũng giống như cố ý xuất hiện. Áo bào màu trắng của hần nhiễm đầy huyết tươi, quý dị chói mắt đập vào mắt ta, cước bộ của hần suy yếu nhưng vẫn cố gắng bước tới gần ta, miệng không ngừng gọi ‘Tiểu Nam’.

Mỗi lần như vậy, trái tim ta lại nhói lên một cái, ý thức cũng dần dần khôi phục. Là hần ở trong giấc mơ đang cố vũ ta, cho ta sự sống, hay vì chính ta đã yêu hần đến nỗi cho dù còn chút hơi tàn cũng phải cố gượng dậy, quyết tâm phải nhìn hần lần cuối cùng?

A? Ta từ khi nào lại trở nên yếu đuối như vậy, từ khi nào lại bị lụy vì tình như vậy?

Thượng Quan Tấn Lý, ta còn sống thì ngươi nhất định cũng phải còn sống. Nếu như ngươi dám chết, cả đời này, không... cho dù ngàn kiếp, ta cũng sẽ không tha thứ cho ngươi.

“Mị Vũ Câu Hồn Ảnh, ngươi khá lắm!”

Sở Diễm khuôn mặt chuyển sang trắng bệch, xuân được đang phát tác trong cơ thể hần, nếu không có người giải quyết, chính là thống khổ vô tận.

“Ta còn lợi hại hơn ngươi tưởng nhiều”

Nói xong, ta đem lọ được rơi dưới đất đổ vào miệng của Sở Diễm, nhanh chóng điểm huyết hần.

“Ngươi...”

Sở Diễm giọng nói bắt đầu khàn đục, ánh mắt tựa như lưỡi đao trùng trùng nhìn nữ nhân ác độc trước mắt.

“Ngươi cứ ở đó từ từ thưởng thức mùi vị xuân dược của ngươi đi”

Ta không để ý tới Sở Diễm nữa, bàn chân xoay một cái bay ra khỏi động. Đứng trên nhánh cây, ta vội vàng phong tỏa một số huyết vị cần thiết, xuân dược mà Sở Diễm đổ vào miệng ta đã bắt đầu phát tán. Nếu không mau rời khỏi Ma giáo tìm một chỗ ẩn nấp chờ tác dụng của nó đi qua, e rằng ta sẽ chết rất khó coi.

Sở Diễm, nếu như ta không trở lại san bằng Ma Giáo của ngươi thì ta sẽ không còn là Mị Vũ Cầu Hồn Ảnh nữa.

Màn đêm một mảnh cô tịch, ta giống như người mù lạc giữa mê cung. Xung quanh bốn bề vắng ngắt đi mãi vẫn chưa tìm được lối ra, mà xuân dược càng ngày càng phát tán mạnh mẽ.

“Hư...”

Ta thống khổ ôm ngực, huyết vị đã bị xuân dược phá. Cảm giác khô nóng mỗi ngày một tăng, ta vội vàng cuộn người lại, không chế chính mình không được rên rỉ.

“Nàng không sao chứ?”

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng nói của nam nhân, cảm nhận từng đợt hương thơm đầy nam tính phảng phất xung quanh, cơ thể ta không nhịn được muốn tiến về phía mùi thơm đó. Cắn chặt răng, ta tự tay tát mình một cái, ý thức cũng trở nên thanh tỉnh vài phần.

“Làm sao vậy?”

Nam nhân kia vội vàng cất bước về phía ta, dưới ánh sáng mờ nhạt, khuôn mặt tuấn tú mang đầy vẻ lo lắng.

“...”

Ta không trả lời, vội vàng ôm ngực thở dốc, ánh mắt dần trở nên mờ lung.

.....

Dưới ánh trăng, Cổ Ngự Ly nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh mắt nhiễm một tầng mê muội liền biết chuyện gì vừa mới xảy ra với nàng. Hai tay siết chặt, trong đầu hần bây giờ quả thực có ý nghĩ muốn lấy mạng Sở Diễm. Nam Nhân ti bỉ kia không những hạ khối mê với hần, còn nghĩ muốn làm nhục nàng. Cho dù hần cùng nàng gần như không quan hệ... nhưng mà, dù sao, có lẽ... hần và nàng cũng có chút gì đó xem như quen biết nhau đi?

“Ngươi là ai?”

Ta khó khăn mở miệng, lời nói ra đã bắt đầu mềm nhũn muốn ói. Nếu như là địch nhân thì không còn gì để nói, ta nhất định chết thật khó coi.

“Ta là Cổ Ngự Ly!”

Cổ Ngự Ly? Ta dùng mớ lý trí cuối cùng để suy nghĩ xem Cổ Ngự Ly là ai, ta đã gặp hần sao? Có không? Hay hần là người của Ma Giáo? Có khi nào là thuộc hạ của Sở Diễm?

Cổ Ngự Ly thấy nàng không trả lời, ánh mắt nghi hoặc nhìn hần, trong lòng có chút chua xót. Nàng không nhớ hần là ai. Như vậy mà nói... với nàng hần giống như người qua đường sao?

“Tà Vương của Dạ Sát tộc, lúc trước nàng từng vào phòng của ta trộm bản đồ, đã nhớ ra chưa?”

Ta nghe nam nhân kia nói xong đột nhiên ngừng ra, ách... chính là kẻ ngốc bám lấy ta gọi ta là nương tử sao? Hần cũng chính là người đã từng đánh nhau với Thượng Quan Tán Lý?

“Ngươi là tên ngốc đi theo ta về Vương phủ sao?”

Một câu làm Cổ Ngự Ly đỏ mặt, lúc hần ngốc, quả thực đã làm rất nhiều chuyện mất mặt. Nhưng mà... nàng nhớ rõ hần từng là kẻ ngốc? Nàng vẫn chưa hoàn toàn quên hần?

“Ta đã hết ngốc!”

Hần cười nhẹ, nụ cười tựa gió xuân thổi qua làm cho người ta cảm thấy an tâm.

“Cái kia không quan trọng, ngươi... có thể nào... đưa ta ra khỏi đây?”

Mẹ kiếp, ta sắp không chịu nổi, ta nghĩ muốn cường bạo...

“Chát”

Lần nữa tát vào mặt mình một cái,ta âm thầm nguyên rủa chính mình,nghĩ đi đâu vậy a? Ta chính là người đã có gia đình,lão công ta lại suýt như vậy,ta lẽ nào dám hồng hạnh vượt tường?

“Không nên tát mình như vậy,ta đưa nàng đi tìm giải dược”

Cổ Ngự Ly nói xong liền điểm thêm vài huyệt đạo của ta để trấn áp sự phát tán của xuân dược. Sau đó hần rất tự nhiên,mặt không đỏ,tim không đập loạn om ta bay ra khỏi Ma Giáo. Lạy chúa,ta thật sự không có gian tình,Thượng Quan Tán Lý,ngươi nhất định phải tin tưởng ta.

“Khoan đã”

Bên dưới đột ngột vang lên tiếng người,Cổ Ngự Ly khuôn mặt có chút cảnh giác. Hần đứng ở giữa khoảng không,không bay xuống,cũng không trả lời.

“Tà vương,ta biết ngài sẽ không hại nàng,cho nên...ta sẽ không ngăn cản. Chỉ là...Vương phi,ta có thứ này muốn đưa cho người”

Huyền Cát đứng ở dưới nhẹ nhàng nói,một chương của Thượng Quan Tán Lý lấy của hần phân nửa cái mạng,hần sống được tới bây giờ quả thực chính là may mắn.

“Bay xuống dưới đi,hần không nguy hiểm”

Cổ Ngự Ly im lặng,sau đó xoay người đáp xuống trước mặt Huyền Cát.

“Vương phi,Câu Phách này trả lại cho nàng là ta lấy từ trong thư phòng của Sở Diễm”

Ta im lặng không nói,nam nhân này phản bội lại Thượng Quan Tán Lý,bây giờ giờ trò nhân nghĩa để làm gì?

Huyền Cát nhìn thấy thái độ không mấy thiện cảm của nàng,trên khuôn mặt dần hiện lên tia ân hận sâu sắc. Nếu như ngày đó...hần không làm loại chuyện dễ tiện như vậy,có phải bây giờ sự tình đã khác. Nhưng mà...Sở Diễm...

“Vương phi,ta biết mọi người hận ta,nhưng mà ta có nỗi khổ riêng,ta cũng không nghĩ biện minh cho mình. Chỉ là...nếu như trở về Ngôn quốc,xin người...gửi lời xin lỗi của ta tới Vương gia,còn có Linh nhi...”

Huyền Cát vừa nói vừa đem Câu Phách đặt vào tay của Cổ Ngự Ly,sau đó vội vàng đi mất. Ta trầm mặc không nói,Cổ Ngự Ly đặt Câu Phách vào tay ta,lần nữa bay lên,đem ta rời khỏi Ma Giáo.

Trở về Ngôn quốc sao? Huyền Cát,làm người thất vọng rồi,một khi ta chưa san bằng được Ma Giáo để trả thù cho sự phụ thi ta vẫn chưa thể trở về.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Sau khi rời khỏi Ma Giáo,Cổ Ngự Ly đem ta tới khách điểm gần nhất.

“Chờ ta”

Hần tỉ mỉ đem ta đặt xuống giường,thối lui sang một bên,sau đó biến mất...

Thời gian chậm chạp trôi qua,dục hỏa gần như sắp thiêu đốt cơ thể,ta thống khổ vận vẹo thân mình,y thức đã bắt đầu rơi rớt từng mảnh.

Cắn chặt răng,ta không cho phép chính mình phát ra tiếng rên dâm dục.

...

“Nàng sao rồi?”

Cổ Ngự Ly bay vào từ cửa sổ khách điểm,vội vàng lấy ra từ trong tay áo một lọ dược nhỏ,nhanh chóng đổ vào miệng nàng. Nhìn thấy đôi môi phàn nộn vì kiềm chế dục vọng mà cắn đến rướm máu,ánh mắt hần hiện lên một tia đau lòng. Càng thêm khâm phục bản thân nàng ngoan cường đến như vậy,kiêu ngạo đến như vậy...

“Dược này có thể khắc chế số lần bộc phát của Hoan Lục,thứ lỗi,dược của Mị Tình Y Sư không có loại nào có thuốc giải”

Thu hồi lọ thuốc,Cổ Ngự Ly thẳng tắp đứng ở đầu giường. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần phục hồi lại mới yên tâm thở ra một cái.

“Cái kia...ngươi có thể tránh xa ta một chút hay không?”

Ta thấp giọng mở miệng,được tính vẫn chưa tan hết,không sợ nhất vạn...chỉ sợ vạn nhất.

“Ách...ta sẽ không là loại người đó”

Cổ Ngự Ly đỏ mặt, vội vàng thối lui tới ghế ngồi. Ánh mắt bối rối nhìn sang nơi khác.

Ta âm thầm thở dài...ngươi không phải là loại người đó...nhưng mà ta chính là loại người đó a. Chỉ sợ được tính bộc phát,ta nhịn không được đem nam nhân xinh đẹp như hoa này ăn mất. Như vậy nhất định ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ ngàn đời lưu danh.

...

Nhân thấy ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm mình,Cổ Ngự Ly sinh ra ngại ngùng ,cử chỉ đột nhiên trở nên ngây ngô như một tiểu nam hài.

“Nếu như nàng không tin,ta...ta rời đi nơi khác vậy”

Nói xong,hắn đứng dậy bước đi tới cửa sổ,vừa định bay ra ngoài,bàn tay thon dài ở trên giường vội vàng giữ lấy vạt áo hắn. Ánh mắt hiện lên một tia chế giễu.

“Ta không cường bạo ngươi thì thôi,ngươi sợ cái gì chứ”

“Ách...”

Một câu nói đùa vô tư làm cho Cổ Ngự Ly đỏ hết cả mặt,tay chân trở nên lóng ngóng. Đến khi nhìn thấy ở ngoài cửa sổ có dấu hiệu lạ,hắn mới bình tĩnh trở lại.

“Đừng đi,nơi này không an toàn,ta bây giờ không thể tự bảo vệ mình”

Ta thờ dãi,chậm rãi lui người sang một góc...Cổ Ngự Ly trở lại bộ dáng vân đạm phong khinh,duy trì khoảng cách nhất định với ta.

“Ta đã liên lạc với Thiên Y,có thể qua ngày mai hắn sẽ tới”

“Àn,làm phiền ngươi rồi”

Cổ Ngự Ly thùy hạ mi mắt,phương mâu vui buồn lẫn lộn. Nàng căn bản không để ý tới hắn,mà hắn...hết lần này tới lần khác ảo tưởng.

A? Hắn ảo tưởng cái gì chứ? Nghĩ nàng là nương tử của hắn sao?

Nếu như nàng không phải là nữ nhân của Thượng Quan Tấn Lý,có lẽ...hắn đã có cách đem nàng ở bên mình. Nhưng mà...đã trễ rồi. Nàng không phải của hắn,tâm tư của nàng,không có chỗ cho hắn.

Trong đầu ‘oanh’ một tiếng,Cổ Ngự Ly thần sắc hiện lên tia cổ quái.

Tại sao hắn lại quan tâm đến chuyện này? Tại sao lại cứu nàng? Tại sao lại tiếc hận bởi vì nàng không phải là của hắn?

Lẽ nào...hắn yêu nàng sao?

.....

“Hừ...”

Nửa đêm,được tính lần nữa bộc phát,ta thống khổ cuộn mình lại,thầm mong được chết một cách sáng khoái còn hơn sống mà phải chịu khổ sở như vậy.

Thật may bởi vì Sở Diễm đưa xuân dược vào miệng ta không nhiều...cho nên mới có thể tự kìm chế dục vọng. Nếu không...ta nhất định không chết vì được cũng chết vì tình.

“Khó chịu sao?”

Cổ Ngự Ly vẫn như cũ bảo trì khoảng cách,ánh mắt có chút không tự nhiên nhìn về phía bóng dáng đang chật vật bởi xuân dược. Hắn rất muốn...rất muốn tới gần,muốn làm cho nàng hết khó chịu...nhưng mà...không thể!

“Không sao ! Có thể cho ta nước?”

Miệng khô lưỡi khô,thực sự ta chưa bao giờ trải qua thống khổ nào tàn nhẫn như xuân dược. Dục vọng...là thứ duy nhất ít ai có thể kiềm chế.

Nhưng ta lại chỉ có thể nhẫn nhịn chờ được tính biến mất, bởi vì không thể phản bội lại Thượng Quan Tán Lý, chỉ ít... có kẻ còn đang thống khổ hơn ta gấp trăm lần. Hahaha...

“Nước của nàng! “

Cổ Ngự Ly chậm rãi đi từng bước tới cạnh giường, cố gắng dời đi ánh mắt sang phía khác. Ta cười yếu ớt vươn tay ra tiếp nhận lấy bát nước... Có điều... chưa kịp đem nó đổ vào miệng, đã có kẻ tới hỏi thăm.

Trên nóc nhà, một loạt hắc y nhân từ từ rút xuống đem ta cùng Cổ Ngự Ly vây thành vòng tròn. Loạn đao trên tay bọn chúng làm cả căn phòng giống như sáng lên.

...

Ta cười nhạt...

Sở Diễm, người cũng thật nhanh tay. Mới đó mà đã tìm ra tung tích chúng ta rồi.

“Giáo chủ có lời mời hai vị trở về, có chút chuyện muốn bàn bạc”

Tà Hữu hộ pháp của Sở Diễm tiến lên, giọng điệu cung kính nhưng lại mang theo sự uy hiếp.

Cho dù là kẻ ngốc cũng biết... trở về chính là tự mình đi tìm đường chết. Hơn nữa, qua chuyện này ta cũng lờ mờ đoán ra được âm mưu của Sở Diễm.

Mới qua hai canh giờ, cho dù có mọc cánh ta cũng không thể nào trở về Ngôn quốc ngay được, mà đã như vậy, nhất định hẳn sẽ cho thù hạ đi tìm.

Lúc nửa tỉnh nửa mê, ta vẫn nghe được tiếng người nói chuyện, nếu như lỗi tại ta không nghe lầm tiếng, thì Cổ Ngự Ly hình như tự nhận mình là lão công của ta. Như vậy mà nói, Sở Diễm sẽ biết ta cùng Cổ Ngự Ly đang ở cùng một chỗ. Lợi dụng lúc cơ thể ta suy yếu, lại đang trúng xuân dược, Cổ Ngự Ly lại vương phải ta. Cho dù võ công có cao cỡ nào... cũng không thể một tay chống lại cả đám hắc y nhân này được. Chưa kể đến việc bọn chúng có phải là cao thủ hay không.

Nhưng mà bọn chúng tính lại không bằng ta tính rồi. Xuân dược đã mất tác dụng từ một canh giờ trước. Sở dĩ ta vẫn còn giả vờ... một là để đánh lừa đám người đang theo dõi ngoài kia, làm cho bọn chúng mất cảnh giác. Hai... ách, chính là để trêu ghẹo Cổ Ngự Ly.

Tuy loại chuyện này có hơi biến thái, nhưng mà ta không cưỡng lại được, trêu ghẹo một chính nhân quân tử hiếm thấy như Cổ Ngự Ly quả thực rất thú vị.

“Tướng công, làm sao? “

Ta giả vờ suy yếu dựa vào người Cổ Ngự Ly, âm thầm ra hiệu cho hắn biết, mau chóng hợp tác dùng nhau diễn kịch. Ngần vịn lần đừng nói là lỗi tại ta nghe lầm lúc ở trong động kia hẳn không có gọi ta là nương tử nha.

.....

Cổ Ngự Ly cứng ngắc nhìn người nào đó dựa vào mình, thân thể của nàng mềm mại đến nỗi làm cho hắn cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn. Hơn nữa, nàng gọi hắn là tướng công, hai chữ này... làm cho hắn có bao nhiêu kinh hỉ. Cho dù nàng nhéo hắn, ý muốn chỉ là diễn kịch. Nhưng mà... hắn thật sự rất vui, cảm thấy bao nhiêu đó cũng đã đủ rồi.

“Tướng công, chàng bị gì vậy?”

Ta âm thầm nhéo Cổ Ngự Ly thêm một cái nữa, trong lòng hò hét: ‘mau phối hợp đi, ta chưa muốn chết’.

“Nga, không có gì”

Cổ Ngự Ly mặt có chút đỏ, đáp lại bằng tiếng cười khẽ ngây ngô. Hoàn toàn không hay biết mình đang bị mỡ nữ ăn đậu hũ.

Đám hắc y nhân nhìn thấy một tràng này... khuôn mặt người nào người nấy đều hiện lên tia cổ quái khó coi.

Vốn đã chuẩn bị tâm lý chiến đấu với Tà Vương nổi danh ‘sát thần’ này, nhưng bây giờ nhìn thấy cục diện trước mắt, ai nấy đều thở ra một cái.

”Tướng công, ta không muốn tới Ma Giáo. Sở Diễm hẳn ức hiếp ta~ ô...ô...”

Ta tựa vào lòng Cổ Ngự Ly, nũng nịu một hồi... TMD con mẹ nó, có bao nhiêu là buồn nôn đều phải ráng nhịn.

“Được... được, ngoan... ta sẽ không đưa nàng tới đó”

Cổ Ngự Ly cong khóe mắt, giọng nói mềm nhẹ, hoàn toàn xem bọn người đang hóa đá trước mắt như không khí.

Rùng mình a, một người là Mị Vũ Câu Hồn Ảnh, một người là Tà Vương, hai kẻ sát nhân này cư nhiên có thể ung dung tự tại ở đây diễn một màn tình cảm...

quả thực...quý dị khó nói nên lời!

“Hai vị,Giáo chủ của chúng ta nói giữa ngài và hai vị có chuyện hiểu lầm,Giáo chủ chỉ muốn gặp mặt để đính chính lại,hoàn toàn không có ý gì khác.”

Cổ Ngu Ly buồn nôn,Tà hộ pháp lễ phép nói. Ta giấu mặt trong vạt áo của Cổ Ngu Ly âm thầm cười trộm. Có quý mới tin người,nói trắng ra là ý thể đông ép buộc chúng ta trở về đi?

“Tướng công,ta không muốn đi !”

Ta yếu đuối mở miệng đem Cổ Ngu Ly ra làm lá chắn.

“Àn,sẽ không đi”

Cổ Ngu Ly đem ta giấu ở trong lòng hần,hoàn toàn không biết hành động này có bao nhiêu ái muội. Trong đầu ta âm thầm vang lên hồi chuông cảnh báo nguy hiểm,đã vượt qua giới hạn cho phép rồi nha,Thượng Quan Tấn Lý mà biết được,nhất định... khó sống

“Nếu hai vị đã nói như vậy...đừng trách chúng ta mạnh tay”

Tà Hữu Hộ Pháp nói xong phát tay,đám hắc y nhân đồng loạt tiến lên.

Ta cười cười...diễn kịch lâu như vậy rồi cuộc cũng lộ mặt thật rồi,còn nói là mời người,thực chất chính là tới bắt người.

Bất quá...ta vẫn còn muốn diễn một đoạn nữa,haha...

Cổ Ngu Ly nhìn một đám người grom đao sáng lóa,sát khí nồng đậm,khóe miệng khẽ giương lên nụ cười thâm ý,gióng như xung quanh là ruồi bọ vo ve chứ không phải địch thủ của hần.

Khi mũi đao đầu tiên chém tới cũng là lúc Cổ Ngu Ly nhấc chân,nhanh chóng bay ra khỏi khách điểm,bỏ lại một đám hắc y nhân vẫn còn ngơ ngác...

Kinh công của Tà Vương quả nhiên đã đạt đến trình độ xuất quỷ nhập thần!

“Phế vật !! Còn không mau đuổi theo ! “

Tà Hữu hộ pháp hét lớn một tiếng,chỉ huy đám hắc y nhân đuổi theo Cổ Ngu Ly. Trong lòng hai người âm thầm đổ mồ hôi lạnh,nhiệm vụ của giáo chủ giao cho lần này...e rằng khó hoàn thành.

.....

“Sao lại chạy ra đây vậy?”

Ta tự động thoát ra khỏi Cổ Ngu Ly,nhanh chóng xem xét nơi này.

Gió thổi xào xạc,qụa kêu quang quác,mùi tử khí lan truyền vào mũi,nhiều gò đất nhô lên...

.

.

Nghĩa địa?

.

“Không phải nàng muốn diễn kịch sao?”

Cổ Ngu Ly cười cười,đừng tưởng hần không biết nàng muốn gì. Bất quá...nhân vật hần chọn cho nàng có hơi...

“Tốt lắm,đúng ý ta”

Ta cười quý dị đáp trả lại hần,nhanh chóng đem tóc xõa ra bao phủ khuôn mặt,sau đó còn lấy một ít bột phấn độc màu trắng thoa lên mặt.

Bột phấn này tên là Bạch Hần,tên cũng giống như tác dụng. Một khi thử bột này phiêu tán trong không trung,người nào chạm phải nó thân thể liền sẽ hóa âm tính.

Nói đơn giản...chính là tạo cảm giác lạnh sống lưng.

Còn nếu như muốn hỏi ta tại sao thoa lên mặt lại không có vấn đề gì...vậy mời người đâm đầu vào tường chết đi.

“Nàng thoa thứ này không sao chứ?”

“.....”

Cổ Ngự Ly, nể tình người không biết, lão nương ta đây sẽ không mời người đi đâm đầu vào tường.

“Ta bách độc bất xâm, yên tâm”

Nhìn thấy nàng đem khuôn mặt giả yêu quái quay lại trả lời, Cổ Ngự Ly thiếu chút nữa đứng không vững.

Cái này... giống quá mức đi?

Ban đêm ở nghĩa địa nhìn thấy bộ dạng này của nàng không bị dọa cho nhảy dựng thì nhất định có hai lý do.

Thứ nhất... kẻ đó đã sớm ngất xỉu vì sợ.

Thứ hai... kẻ đó không phải là người mà là âm hồn chính hiệu.

“Nhìn được không?”

Đem tay áo xé rách, bộ bạch y này hoàn hảo giúp ta đóng trọn vai nữ quỷ.

Nga haha... dù sao đã lâu không chơi đùa, coi như hôm nay xui cho bọn người của Sở Diễm đi.

“Rất dọa người!”

Cổ Ngự Ly lau mồ hôi, nàng cười lên quả thực có hơi...

“Tốt, người tới dự bọn chúng tôi đây, hôm nay ta nhất định cho bọn sống về đêm kia ngủ ngon một giấc tại nơi này”

“Ân...”

Lắc đầu cười sùng nịnh, Cổ Ngự Ly bay lên không, nhanh chóng biến mất giữa nghĩa địa.

Cổ Ngự Ly đi rồi, ta chọn một ngôi mộ nhẹ nhàng đặt mộng xuống. Trong lòng âm thầm vấn niệm “oan hồn a oan hồn, đều là bằng hữu với nhau, các người không cần tới dọa ta nha”.

..

Chưa tới nửa khắc, tiếng gươm đao đột nhiên vang lên chói tay, phòng chừng Cổ Ngự Ly đã ra tay trước.

Chọn một nơi tối nhất để che dấu màu tóc, canh chừng hướng gió thổi, ta thông thả ngồi trên nhánh cây vuốt tóc.

Chờ cho tới khi đám người đang giao đấu kia càng lúc càng tới gần, khóe miệng ta khẽ nâng.

Các tiểu đệ, hôm nay tỷ tỷ nhất định giúp các người ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Giờ Tý canh ba, đêm khuya thanh vắng, nguyệt hắc phong cao...

Nghĩa địa một mảnh hắc ám, cây cối xung quanh tiêu điều, gió nhẹ lất phất mang theo thanh âm quỷ dị.

Dẫn dụ được đám hắc y nhân tới nghĩa địa, Cổ Ngự Ly nhanh chóng bay lên tàng cây tối nhất ẩn nấp xem kịch vui. Bất quá kịch vui còn chưa có xem hẳn đã bị dọa cho đổ mồ hôi lạnh...

“Hi, khỏe không?”

“...”

Phía sau đột nhiên có người vỗ vai hỏi thăm hẩn,vừa quay đầu lại đã nhìn thấy bộ dáng hết sức dọa người của ai đó.

Nếu như không phải hẩn nhanh chóng trấn tĩnh lại,e rằng đã bị nàng dọa cho rớt từ trên cây xuống.

“Sao vậy? Có phải sợ chết khiếp rồi không? Oa ahahaha...”

Cổ Ngự Ly lắc đầu,trong mắt mang theo sùng nịnh. Sau đó rất nhanh ra hiệu cho nàng im lặng.

“Tối rồi sao? Tốt lắm”

Ta nở nụ cười quý bị,sau đó dùng vài tiếng động dẫn dụ đám hắc nhân tới gần.

“Hộ pháp đại nhân,chắc bọn họ sẽ không đi vào nơi này đâu. Hay là...chúng ta đi nơi khác tìm?”

“...”

Tà Hữu hộ pháp yên lặng,rõ ràng Cổ Ngự Ly chạy tới đây,không thể là do nhìn lầm được. Nhưng nếu không phải nhìn lầm...chẳng lẽ hai người kia có phép phân thân?

“Trước hết chia nhau ra tìm,nếu như không thấy lập tức rời đi”

Cuối cùng Tà hộ pháp cũng mở miệng,có điều đám người chưa kịp giải tán đã bị vật thể màu trắng vừa xẹt ngang qua dọa cho hóa đá.

“Vừa rồi...là ảo giác phải không?”

Một người run run lên tiếng,rõ ràng là sợ hãi.

“Ngươi mắt có vấn đề gì sao? Nhìn lầm rồi”

Người vừa trả lời có vẻ can đảm hơn.

Đối với sát thủ mà nói,bọn họ có thể không sợ đau,không sợ chết...nhưng mà dù sao cũng là người cổ đại,tư tưởng chưa được cải tiến,cho nên chuyện ma quỷ hiện hình vẫn là mơ hồ sợ hãi.

Thật ra ta cùng Cổ Ngự Ly hợp lực ra tay cũng có thể giải quyết bọn chúng,nhưng mà...ta đột nhiên không nỡ.

Nhìn Thượng Quan Tán Lý bị đâm một kiếm,ta thật sự đau tới nỗi nghẹt thở.

Khi ta ra tay sát hại đối thủ,người thân của bọn họ sẽ ra sao?

Cho dù tay ta đã lờ vấy máu...nhưng trong tiềm thức vẫn còn chứa lại sự áy náy không ngừng.

Những kẻ đáng giết thì nên giết,những người không đáng...ta sẽ không thương tổn bọn họ nhiều.

Như đám hắc y nhân này...ta chỉ dọa cho bọn họ sợ hãi ,nhưng đối với hai tên Tà Hữu hộ pháp kia,tuyệt đối giết không tha.

Cũng vì vậy,ta quyết định chỉ giết Sở Diễm,những người còn lại của Ma Giáo nếu như được vẫn có thể cho bọn họ một con đường sống.

Trở lại hiện tại...chỉ cần lượn vài vòng ta đã khiến cho đám người kia đứng bất động.

“Là ai?”

Tà Hữu hộ pháp lớn tiếng gọi,quả nhiên chủ nào tớ nấy,rất hách dịch. Ta vốn định lượn thêm hai vòng nữa mới định ra tay,nhưng gió lớn lại nổi lên sớm.

Thầm nghĩ thời cơ đã tới,ta phi thân lên cây,quăng xuống đám người đang đứng một cái sọ người.

“Này...”

Mọi người nhanh chóng phi thân ra khỏi cái sọ người đang lăn lông lốc,ánh mắt hiện lên tia khủng hoảng .

“Là ai,tốt nhất đừng nên đùa giỡn bọn ta!”

Lại thêm một tiếng rống,nhưng không có ai trả lời. Không khí nhất thời im lặng đến đáng sợ,ngay cả cây kim rơi xuống khẳng định cũng có thể nghe thấy.

Ngay lúc không khí căng thẳng nhất,tiếng nói âm u ở đâu đột nhiên vang lên...

“Đầu ta đâu rồi?”

Thanh âm khàn đục nhều nhọt giống như âm hồn khiến cho đám hắc y nhân đông cứng tại chỗ.

Lúc này gió mạnh lại vô tình thổi tới mang theo từ khí nồng nặc, một cơn rừng mình nhanh chóng ập đến, thân thể từng người bắt đầu lạnh run, xương cốt giống như đông thanh đá. Muốn bước đi cũng trở nên khó khăn.

“A, đầu của ta...”

Gió từng cơn mạnh mẽ ập tới, một nữ nhân thân vận y phục trắng toát từ trong đêm đen đi ra, mái tóc dài lượn như rắn che khuất cả khuôn mặt, hình như... toàn là tóc? Phía sau ả là ngôi mộ đất còn mới, từng dòng lửa xanh đột ngột phun ra trên thân mộ khiến cả đám hắc y nhân gần như chết đứng, vội vàng muốn bỏ chạy.

(thông thường xương người chứa photpho, hiện tượng đó thường xảy ra ở các ngôi mộ mới chôn sau 6-7 tháng. Khi mà xương bắt đầu phân hủy tạo thành PH3 hay gọi là photphin và P2O4. Khí được sinh ra tích tụ dần rồi bị thoát ra ngoài. Các khí này khi thoát ra ngoài sẽ bị cháy dưới tác dụng của oxi không khí và tạo thành lửa như bạn đã thấy.

Nhưng vừa nhắc chân muốn chạy mới phát hiện... không chạy được, thân thể đông cứng lạnh tới thấu xương.

Từng ánh mắt khiếp sợ dần hiện rõ khi nhìn thấy nữ quý kia đang tiến lại gần bọn họ, bàn tay gầy gò nhẹ vuron ra nhặt lấy đầu lâu ôm vào lòng.

“Ồi, rốt cuộc cũng tìm được đầu của ta rồi”

Oành !!!

“Cứu... cứu mạng a~”

Giống như có hàng ngàn tia sét nổ vào đầu, đám hắc y nhân sùi bọt mép, thân thể đông cứng lần lượt ngã xuống đất ngất xỉu.

Mà hai kẻ còn cầm cự được, rõ ràng là hai kẻ mạnh nhất-tả hữu hộ pháp !

.....

.

.

.

Quả nhiên lão thiên không phụ lòng ta, chọn lúc thích hợp nhất mà nổi gió, hơn nữa còn làm cho ta tìm được ngôi mộ tủa ra lửa xanh. Nga ahaha~, hiện tượng này lúc ta vừa vào trung cấp đã được nghe tới, không ngờ hôm nay lại có dịp tận mắt nhìn thấy, hơn nữa còn giúp ta hù dọa được một đám nam nhân không sợ chết, chỉ sợ... ma.

Dù sao bọn họ cũng là cổ nhân, những kiến thức cơ bản về xương người đương nhiên sẽ không biết, hơn nữa nơi này khoa học chưa phát triển, chuyện tin tưởng vào tâm linh ma quỷ là không thể tránh khỏi.

Nhưng mà điều đó hình như tác dụng không lớn đối với hai tên tả hữu chết tiết kia, nhìn thấy cảnh tượng ma quỷ mà vẫn chưa ngất xỉu hay la hét, quả thực làm cho ta bội phục.

Bất quá... như vậy càng thú vị, dù sao bọn chúng cũng bị được của ta đông cứng trong năm canh giờ, muốn chạy? Nằm mơ đi !

“Tiểu đệ, tại sao lại đứng trước nhà của tỷ tỷ vậy?”

Ta ôm đầu lâu nhặt được lúc nãy ôm vào lòng, nhẹ nhàng lướt tới, đem mái tóc dài kéo léo che dấu khuôn mặt, bàn tay nhẹ nhàng vuron ra vuốt lên từng khuôn mặt.

“Ngươi... cút đi”

Che giấu nỗi sợ hãi đang lớn dần, tả hữu hộ pháp trong lòng không ngừng khấn niệm kinh phạt. Thâm mong ả nữ nhân không rõ là người hay ma này nhanh chóng biến mất. Mặc dù ban đầu bọn họ cho rằng bộ dáng của ả khá giống với Mị Vũ Câu Hồn Ảnh, có thể là do ả giả trò dọa người.

Nhưng mà... giọng nói nhão nhọt, mái tóc không rõ màu sắc, thêm những hiện tượng quỷ dị kia... một người bình thường có thể tạo ra sao?

“Thật không lễ phép, xem ta như thế nào nào trừng phạt hai đứa nhỏ các ngươi”

Gia vờ vung phép, trên mặt của tả hữu hộ pháp bắt đầu lở loét, sau đó thối rữa dần.

“A...”

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, chỉ trong nửa khắc, khuôn mặt của tả hữu hộ pháp gần như đã huyết nhục mơ hồ.

“Hahaha...”

Tùng trận tiếng cười ma quái vang lên,nữ quỷ nhanh như chớp đã biến mất,để lại cho một đám người khiếp sợ đến chết ngất cùng hai nam nhân vĩnh viễn mất đi khuôn mặt.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện,ta cùng Cổ Ngự Ly nhanh chóng rời đi...

Đã quá nửa đêm, khẳng định không có khách điểm nào chịu mở cửa, lại càng không thể trở lại khách điểm cũ,hai người không còn cách nào khác đành phải tìm miếu hoang trú tạm.

“Ngôi mộ phát ra lửa xanh kia là sao vậy?”

Ồn định được chỗ ngồi,Cổ Ngự Ly bắt đầu tò mò hỏi.

“Có nói ngươi cũng không hiểu!”

“Như thế nào chưa nói lại biết ta không hiểu?”

Ta lên trẻ môi,ngươi hiểu được thì ta sẽ gọi ngươi bằng nhà khoa học cổ đại đầu tiên.

“Những ngôi mộ được chôn trong khoảng thời gian nửa năm xương cốt sẽ bắt đầu phân hủy,tạo thành một loại khí bay ra khỏi mộ,khí này gặp oxi...um...cụ thể hơn là không khí xung quanh ngươi ấy”

“Hai luồng khí này gặp nhau thì sẽ phát sinh ra hiện tượng lửa xanh như ngươi thấy”

Ta diễn giải một cách đơn giản,nếu Cổ Ngự Ly còn không hiểu...thì ta cũng hết cách,bởi vì ta vốn không rành vấn đề này lắm,khí gì đụng khí gì ta một chút cũng không biết,chỉ nhớ mang máng đó là hiện tượng tự nhiên của những ngôi mộ.

“Ta hiểu rồi!”

Cổ Ngự Ly gật đầu,ta định hỏi hần hiểu thật không,bất quá nếu như hần tò mò hỏi ta khí bay ra từ ngôi mộ là khí gì thì ta chỉ còn có nước đập đầu vào đầu hũ.

“Hiểu thì tốt!”

Ta cười cười,sau đó vội vàng tìm một nơi sạch sẽ để ngã lưng. Hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra,ta mệt mỏi nhắm mắt lại,trong đầu không tự chủ lại hiện lên hình ảnh của Thượng Quan Tấn Lý.

Trước kia,mỗi khi ta ngủ đều được vòng tay của hần ôm lấy.

Cuộc sống mỗi ngày đều là tự do tự tại,lại có thể được cùng hần ở cùng một chỗ,ta vì sao lại ngu ngốc rời đi vương phủ làm nhiệm vụ?

Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại,ta nhất định ở yên trong vương phủ,lại càng không bao giờ đồng ý làm trâu ngựa cho Thượng Quan Cách.

Nhưng mà rất tiếc,bây giờ cho dù muốn cũng ta cũng không có cách nào quay lại từ đầu.

Nếu có thể,ta chỉ muốn lập tức trở về Ngôn quốc ngay lúc này,được ở bên cạnh nam nhân của ta vĩnh viễn. Nhưng nếu làm như vậy,ta có chết cũng sẽ không thể đi xuống hoàng tuyền gặp sư phụ.

Bởi vì nàng đem hết nội lực cùng bảo vật trao cho ta cho nên mới chết dưới tay Hỏa Diễm,chỉ cần nghĩ tới vì ta mà nàng mới chết,ta liền nhức nhối không yên.

“Ngủ rồi sao?”

Cổ Ngự Ly bước tới gần,nhìn thấy mi tâm của nàng vẫn đang cau lại mới lên tiếng mở miệng hỏi.

“Vẫn chưa ngủ được”

“Sao vậy?”

“Cổ Ngự Ly,nếu ta nói ta muốn giết Hỏa Diễm,ngươi có giúp ta không?”

Ta ngồi dậy,nhìn thẳng vào Cổ Ngự Ly,ánh mắt mang theo một cỗ hận thù không thể che giấu.

“Giúp!”

Cổ Ngự Ly kiên định nói,hần cũng không thích con người của Hỏa Diễm,nếu như nàng đã có ý định đó,hần nhất định giúp nàng. Hơn nữa...không phải

bây giờ hán cùng nàng đã đi chung một con thuyền rồi sao. Nếu như bỏ mặc nàng một mình, quả thực có chút không yên tâm

“Vì cái gì lại giúp ta?”

“Bởi vì...”

Cổ Ngự Ly hơi khựng lại, sau đó tiếp tục nói, ánh mắt mang theo tia âm đạm khó nhìn thấy.

“Bởi vì chúng ta là bằng hữu”

Hán rất muốn nói, bởi vì ta thích nàng, cho nên nàng muốn làm gì ta cũng đều nguyện ý hỗ trợ. Nhưng mà hán có tư cách gì để nói những lời đó?

“Cảm ơn người”

Ta cười nhẹ, nam nhân này quả thật rất tốt. Có được bằng hữu như hán cũng xem như là phúc khí của ta đi?

“Không cần khách sáo, nàng nếu mệt mỏi thì ngủ trước đi, ngày mai có lẽ Thiên Y sẽ tới hỗ trợ.”

“Ân”

Ta nằm xuống, nặng nề chìm vào giấc ngủ, đột nhiên thân người cảm nhận được có một cỗ khí tức áp áp, lại mang theo mùi hương của nam nhân. Bất quá, ta thật sự mệt mỏi đến mức không mở nổi mi mắt.

Cổ Ngự Ly đem ngoại bào của mình khoác lên người nàng, ánh mắt tham lam nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế đang ngủ say.

Thờ dài, ánh mắt dần lộ rõ sự bi thương

Có lẽ kiếp này hai người thật sự không có duyên phận.

Nhưng nếu như có kiếp sau, hán nhất định sẽ không đến trễ, nhất định sẽ gặp nàng sớm hơn Thượng Quan Tấn Lý, nhất định sẽ luôn cho nàng hạnh phúc.

Nhất định là như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Sáng sớm, ta vừa mở mắt ra đã không thấy bóng dáng Cổ Ngự Ly đâu.

Trong lòng không ngừng trấn an chính mình đừng thất vọng, nhưng mà ta vẫn không thể ngăn miệng mình đang cười chua xót, đừng nói là hán bỏ rơi ta một mình ở đây rồi nha?

“Nàng tỉnh rồi sao?”

Cổ Ngự Ly từ cửa miếu bước vào, trên tay mang theo một bọc lớn, quần áo của hán cũng đã thay đổi.

Ta ngược đầu nhìn hán, sau đó vội vàng quay mặt đi, thì ra hán đi mua đồ...

Ai... không thể trách ta nghĩ xấu như vậy được, sống trong chém giết, càng tin tưởng càng nhiều thất vọng, tỷ như Huyền Cát...

“Cần lấy, y phục của nàng bẩn rồi, nhanh thay đi”

Ta nhìn y phục của chính mình... không phải bẩn, mà thực sự rất te tua. Hôm qua bởi vì hóa trang thành ma nữ cho nên bộ dạng ta bây giờ so với quý cô lễ cũng còn thua xa.

“Người thật tốt”

Ta cảm thán... nam nhân này còn mua đồ ăn nữa a, rất tốt, rất có khi chất đàn ông...

“Không có gì!”

Cổ Ngự Ly bối rối, mắt tự nhiên quay sang chỗ khác, rất tiếc là ta không kịp nhìn thấy hình tượng mỹ nam ngại ngùng, bởi vì đồ ăn trước mắt có lực hấp

dẫn hơn hẳn.

...

Sau khi thay nữ trang cùng ăn một ít điểm tâm,ta cùng Cổ Ngự Ly đi tới chỗ hẹn Thiên Y,một canh giờ sau,rốt cuộc cái mặt mo của tên nhóc kia cũng xuất hiện. Nhưng là...càng lại gần càng thấy nhiều người,hơn nữa khuôn mặt kia khôn phải của Thiên Y,mà là Ma Y.

“Chủ nhân”

Ma Y gần như kích động,mà đám oanh yến đi theo phía sau hẳn lại càng kích động hơn.

“Chủ nhân,rốt cuộc chúng ta cũng tìm được người rồi”

Nha Linh vội vàng chạy tới ôm ta,phía sau nàng còn có ‘tứ linh’.

“Nhóc con,khóc cái gì?”

Ta cười cười nhẹ vỗ đầu Linh nhi,ánh mắt trấn an mọi người.

“Ma Y,Thiên Y vì sao không tới? Còn có...Tiểu Tán Lý,hắn như thế nào rồi?”

Ta lo lắng hỏi,nam nhân của ta,hắn rốt cuộc ra sao? Một đao kia có nặng lắm không? Hoàn Hồn đan có giúp hắn giữ lại tính mạng không? Hay là hẳn đã...

Lắc đầu,ta cố gắng giữ lại chút bình tĩnh.

Không,hắn tuyệt đối sẽ không chết. Nam nhân của ta là mạnh nhất,hắn nhất định sẽ không sao.

“Cái này...Thiên Y ở lại Ngôn quốc để theo dõi tình hình của Vương gia,không hiểu vì sao tới bây giờ hắn vẫn còn chưa tỉnh”

Ta nghe xong,tâm hồn đã bay về Ngôn quốc một nửa.

Sẽ không giống như phim truyền hình nam chính sau khi gặp tai nạn hôn mê bất tỉnh,sau đó sẽ có hai trường hợp xảy ra

một : Mất trí nhớ

Hai: Thành người thực vật

Còn trường hợp hi hữu nhất: đó chính là không tỉnh lại,vĩnh viễn làm xác ướp sống.

Đầu ta oanh một tiếng,mồ nhôi lạnh đổ trên mặt.

Sẽ không máu chó như vậy chứ?

Thượng Quan Tán Lý,ngươi nhất định là sẽ tỉnh dậy,sẽ nhớ ra ta là ai,có phải hay không?

Càng nghĩ càng thấy sợ,ta đóng chặt hai mắt,trấn an chính mình đừng kích động. Thù của sư phụ còn chưa trả,không thể trở về.

Thượng Quan Tán Lý,ngươi nhất định phải chờ ta,chúng ta rất nhanh sẽ được ở bên nhau.

“Chủ nhân yên tâm,hiện giờ tính mạng của Vương gia đã an toàn”

Ma Y vừa nói vừa nhìn ra phía sau,lôi kéo ánh nhìn của Nha Linh cùng tứ linh. Khi thấy Cổ Ngự Ly,mọi người đồng loạt hiện lên tia ngạc nhiên. Nam nhân tuần mỹ kia...chủ nhân sẽ không hồng hạnh vượt tường cùng hắn đấy chứ?

“Nghĩ đi đâu vậy? Hắn là bằng hữu của ta”

Đập tắt ánh mắt mờ ám của mọi người,ta cốc đầu Nha Linh thêm cái nữa. Cổ Ngự Ly nhìn thấy hạ nhân của ta,hắn cũng cười đáp lễ.

“Này...đừng xem đầu của người ta như cái mõ hòa thượng”

Nha Linh xoa xoa đầu,ánh mắt ủy khuất...ta nhìn thấy hai mắt của nàng chứa tơ máu,trong lòng càng thêm đau. Chỉ biết thần cảm thán:

‘nha đầu,ngươi rất kiên cường’.

Dù sao nữ tử thời này rất trọng tình yêu. Không phải xã hội yêu thoáng tình một đêm như hiện đại. Nếu an ủi bằng miệng,nàng nhất định sẽ thương tâm.

“Tốt lắm,không đùa nữa. Hôm nay ta định đi giết Hòa Diễm,các ngươi đã tới đây rồi thì đi cùng ta...”

“Tốt nhất nên làm cho hắn chết thật đau đớn!”

Bạch Hổ giận dữ lên tiếng, nam nhân thối kia làm cho gia đình người ta chia rẽ thành như vậy, hắn là nên chết sớm một chút.

“Nếu như nhân lực đã đầy đủ... vậy thì hôm nay chúng ta đường đường chính chính tiến vào Ma Giáo giết người!”

Cười yêu mị, trên đầu ta hiện rõ hình bóng đèn (thông thường trên phim hoạt hình, mỗi khi nghĩ ra ý gì mới thường có bóng đèn hiện trên đầu nhân vật =)))

Mọi người nhìn thấy nụ cười mang âm mưu kia, mồ hôi lạnh bắt gặp đổ đầy đầu. Đừng nói người ta nghĩ xấu nàng, bởi vì mỗi lần nàng cười như vậy nhất định không có chuyện gì tốt đẹp.

.
. .
.

Quả thật là như vậy...

Nhìn xem... bây giờ mọi người thành cái dạng gì?

Ma Y cùng Nha Linh bị dịch dung thành Tả Hữu hộ pháp, tứ linh bị biến thành hắc y nhân, thêm một đám người mà cô Ngự Ly dẫn theo... hoàn hảo đóng trọn vai Tả Hữu hộ pháp dẫn ‘tù binh’ về.

Bọn người Nha Linh, Ma Y mặc dù chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao... bắt quá vãn chấp nhận dịch dung thành hai kẻ xấu xí Tả Hữu.

Tới khi mọi việc xong xuôi, ta bắt đầu kể đại khái về chuyện bị đưa vào ma giáo.

Càng nghe mọi người càng sôi máu, muốn nhanh chóng đem cái đầu trên cổ Hòa Diễm chặt đứt.

“Về giọng nói, hình như có một tên có giọng nói khá giống Ma Y, có điều hơi khàn một chút. Ma Y, khi vào đại môn, người chỉ cần hạ thấp giọng, ta dùng mặt âm giúp người nói chuyện. Chỉ cần nói theo lời của ta là được. Còn những hắc y nhân... khi tới chỗ Hòa Diễm lập tức tỏa ra xung quanh. Có động liền xuất hiện”

Phân phó nhiệm vụ cho từng người xong, ta vừa muốn bước đi lập tức bị người ngăn lại.

“Cái kia... hôm qua bọn người đó nàng vẫn chưa giết”

Cô Ngự Ly là người thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, mọi việc đều phải tính toán kỹ càng, một chút sơ hở cũng không được. Bởi vì hôm qua thấy Nam Yên không giết đám người kia... nếu như hôm nay cái trang đi vào, gặp phải hai tên kia về bẩm báo, như vậy chẳng phải là công sức đã trắng sao?

“Yên tâm, còn hơn ba canh giờ nữa được mới hết tác dụng. Mà hai tên tả hữu kia... Hahaha...”

“Cô Ngự Ly, được của ta một là giết người, hai là hại người... với khuôn mặt bị thổi rửa, người nghĩ hai tên đó bây giờ còn sống nổi không ăn?

Mọi người nghe xong đồng loạt rung mình, âm thầm thông cảm cho hai kẻ xấu số kia.

“Vậy thì không còn gì lo lắng nữa, đi thôi”

Cô Ngự Ly thần thái trở nên nghiêm túc, nhưng câu nói tiếp theo của ai đó làm cho khuôn mặt tuấn tú của hắn lập tức vặn vẹo khó coi.

“Trưởng công, không chờ người ta đi cùng nha~~~~”

Mọi người đồng loạt nổi da gà, cho dù biết nàng đang diễn kịch... nhưng mà, nghe thật sự rất quái dị.

Nếu như Thượng Quan Tân Lý ở đây, nàng mà dám gọi nam nhân kia như vậy nhất định sẽ có đầu rơi máu chảy.

Vương gia, chúng ta thật sự rất thương cảm với ngài, nữ nhân của ngài đang hồng hạnh, mau tỉnh lại để trị cho nàng một trận đi thôi.

.....

Cô Ngự Ly khước miệng co rúm, thuộc hạ của hắn lại càng thái quá, một bộ dạng khiếp sợ cùng muốn cười nhưng cố nhịn.

“Lúc không cần thì đừng nên diễn, sẽ làm người khác hiểu lầm”

“Hiểu lầm cái gì nha?”

Ta già bộ ngực ngắc, chọc ghẹo Cổ Ngự Ly quả thật rất thú vị, cũng khiến ta tạm thời quên đi sự lo lắng về tình trạng của Thượng Quan Tân Lý.

Bây giờ lo lắng cũng không có ích gì, việc cần thiết vẫn là nên nhanh chóng kết thúc sự việc trước mắt, sau đó trở về nhà. Vĩnh viễn không bao giờ dẫn thân vào chuyện ân oán giang hồ.

Ta thật sự không muốn làm một oán phụ trẻ, lại càng không muốn thành oan hồn lần nữa đâu

“Đừng đùa nữa, đi thôi”

Cổ Ngự Ly tránh né xấu hổ, nhanh chóng dẫn cả đoàn người hùng hậu tiến vào Ma Giáo.

Đứng trước đại môn to lớn, ta bất giác nở nụ cười quý dị.

Hỏa Diễm, ngày chết của ngươi tới rồi.

“Các ngươi...”

Hai người canh gác mở cửa, nhìn thấy Tà Hữu Hộ Pháp cùng một đoàn hắc y nhân đi sau Tà Vương và một nữ nhân tóc tím, có chút không tiếp thu được tình huống.

Dù sao việc bắt được Mị Vũ Câu Hồn Ảnh là chuyện không thể tiết lộ, những kẻ đi chung với Hỏa Diễm hôm đó gần như chết sạch, mà nơi hắc đem nòng đi trị thương cũng coi như tuyệt mật. Nếu không phải vì Cổ Ngự Ly vô tình muốn đi theo... có lẽ hôm nay kết cục đã khác đi nhiều.

Vốn định dùng mặt âm sai Ma Y trả lời, nhưng hai người gác cửa kia rõ ràng thông minh, vội vàng nhường đường mà không hỏi thêm gì nữa. Ma Y nhìn ta, ta ra hiệu cho hắc tiến thẳng vào.

Gần tới thư phòng của Hỏa Diễm, ta đột nhiên nghĩ lại, nhanh chóng quay sang điểm á huyết của Nha Linh và Ma Y.

“Các ngươi không cần nói, để ta... hắc không có khả năng giải được á huyết này đâu”

Ta trấn an hai người, nhanh chóng làm cho quần áo của bọn họ xốc xếch toi tã một chút, Cổ Ngự Ly rõ ràng hiểu ý ta, hắc nhét hai viên dược vào trong miệng Ma Y và Nha Linh.

“Dược này giúp che dấu nội lực”

Ít lời nhiều nghĩa, mọi người đều ngầm hiểu được ý định trong việc này, càng thêm khiếp sợ thủ đoạn của hai người trước mặt.

Nhìn Nha Linh và Ma Y bộ dáng chật vật, quả thật phải khâm phục sự tính toán chi ti, hoàn toàn không để lộ sơ hở của hai cái đầu độc ác kia.

“Các ngươi giải tán được rồi”

Đám hắc y nhân lĩnh mệnh xong nhanh chóng tản ra ẩn nấp, ta cùng Cổ Ngự Ly nhàn nhã đi vào, gần tới cửa, ta nhào vào trong lòng của hắc, khẽ gọi...

“Tướng công, một quả à, đỡ người ta vào đi~”

Cổ Ngự Ly khước miệng lần nữa run rẩy, biết nàng có ý định giả vờ suy yếu để Hỏa Diễm nói lòng cảnh giác, ... nhưng mà có cần phải như thế này không?

“Để ta đỡ nàng”

Ngại ngừng đỡ lấy thân thể nhỏ xinh vào lòng, nội tâm Cổ Ngự Ly không ngừng chấn động, nếu mà cứ như vậy, e rằng hắc sẽ không kèm chế được mà yêu nàng sâu đậm mất.

“Sao còn chưa vào?”

Ta ngược đầu lên nhìn Cổ Ngự Ly, còn có sơ sót gì sao?

“Khụ... vào thôi”

Ho nhẹ một tiếng, Cổ Ngự Ly không khách khí đẩy cửa vào, cũng không cần hỏi bên trong có ai không, bởi vì hai người thừa biết, có hơi thở của người bên trong căn phòng kia.

“...các ngươi”

Hỏa Diễm kinh ngạc trừng mắt nhìn đám người tự tiện xông vào, sau khi thấy Tà Vương cùng Mị Vũ Câu Hồn Ảnh, hắc thu lại bộ dáng tức giận, nhanh chóng đi lên phía trên ghế chủ thượng. Nhìn qua hai tên hộ vệ của mình bị biến thành bộ dáng ăn mày có chút khó chịu.

“Giáo chủ, hôm qua hắc là sung sướng nha~?”

Ta cười cười, bộ dáng suy yếu dựa vào Cổ Ngự Ly, ánh mắt châm chọc khiêu khích.

Hỏa Diễm nghe vậy, từng đợt lửa giận lại hiện lên, nếu như không phải thuộc hạ của hắn phát hiện sớm, giờ này có lẽ hắn đã bị đứt kinh mạch mà chết. Cố nén ý nghĩ muốn giết người lại, hắn gần từng giọng

“Là hiểu lầm thôi, phu nhân có thể nghe ta giải thích?”

“Nga? Nói nghe thử xem”

Lần này là Cổ Ngự Ly lên tiếng, biểu hiện giống như ra lệnh làm cho Hỏa Diễm cực kì khó chịu. Nhưng vì không muốn gây chiến, hắn lần nữa nhịn xuống.

“Kia... ta xem nhầm, vốn nghĩ lo được đó có thể làm cho phu nhân nhanh tỉnh, nhưng không nghĩ tác dụng của nó lại gần giống như xuân dược cho nên mới gây ra sự việc đáng tiếc kia...”

Vội vàng lấp liếm, Hỏa Diễm bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng.

“Hahaha...”

Ta nghe xong không nhịn được mà cười phá lên, ánh mắt châm chọc nhìn về phía Hỏa Diễm.

Hôm nay... ta thật sự không có tâm trạng đùa, Tam Bảo Đại Sát cũng đã đầy đủ, lại thêm Cổ Ngự Ly một thân võ công siêu phàm... sợ gì không giết được tên khốn kiếp kia?

“Ngươi... cười cái gì?”

“Cười cái gì? Hỏa Diễm, ngươi nghĩ ta cười cái gì?”

Híp mắt nhìn Hỏa Diễm, ta ra hiệu cho Cổ Ngự Ly thả Ma Y và Nha Linh về phía Hỏa Diễm, sau đó tiếp tục cười nói

“Ngươi cho ta là đồ ngốc sao? Người chuyên về dược như ta, ngươi cũng muốn lừa?”

Hỏa Diễm đi tới ‘Tà Hữu hộ pháp’ giả, nhìn thấy hai người muốn nói gì đó nhưng lại không phát ra tiếng, hắn khẽ nhún mào, đưa tay ra giải á huyệt.

“Các ngươi làm gì thuộc hạ của ta?”

“Bọn chúng lái nhái nhiều quá nên phu quân ta khó chịu”

Tiếp tục cười, ta không nghĩ nói nhầm nữa, nhanh chóng đứng lên

“Hỏa Diễm, nợ máu phải trả bằng máu, hôm nay ta chúc ngươi chết được toàn thây”

“Haha... cuồng vọng!”

Hỏa Diễm cũng cười to, không còn giả vờ khiêm nhường nữa, hắn không tin chỉ với hai người mà có thể đấu lại cả Ma Giáo.

“Cuồng hay không, ngươi tự mình xem thử”

Cổ Ngự Ly tỏa ra khí thế bức người, nhẹ nhàng rút kiếm...

Hỏa Diễm cũng không ngần ngại nữa, trực tiếp tiến lên chấp nhận khiêu chiến...

Không ngờ hắn vừa bước lên ba bước, phía sau đột nhiên xuất hiện hai đại cường giả đáp úp lại...

“Phốc...”

Máu tươi từ miệng phun ra không ngừng, Hỏa Diễm không thể tin được quay đầu lại...

“Các ngươi...”

Bởi vì không phòng bị, hai luồng nội lực gần như đánh thẳng vào ngũ tạng, Hỏa Diễm bắt đầu đứng không vững, ánh mắt hắn lên tơ máu trông vô cùng đáng sợ.

“Rốt cuộc cũng không cần cải trang nữa”

Nha Linh dỡ bỏ lớp da giả trên mặt, nhanh chóng đi tới phía ta, mà phía bên kia, Hỏa Diễm cũng đã sáng tỏ mọi việc.

“Các ngươi khá lắm... khự”

Lại phun ra một ngụm máu,Hỏa Diễm bị Ma Y đá vào đầu gối,làm cho hấn phải quỳ xuống.

“Ngươi biết không,cái này gọi là tương kế tựu kế...không ngờ ngươi mà ngươi tin tưởng nhất lại hại ngươi,cảm giác này có phải rất đau khổ phải không?”

Ta đi tới trước mặt Hỏa Diễm ,cao ngạo nhìn xuống. . .

“Hừ...cho dù...ngươi giết được ta,khụ...cũng đừng mong còn sống mà thoát khỏi đây”

Hỏa Diễm ho khan không ngừng,không ngờ,thật sự không ngờ. .hai người này lại có thể đưa người già tới mà hấn không phát giác được.

“Haha...ngươi có biết cái gì gọi là không có người chỉ huy thì cũng như rắn mất đầu không?”

Đoạt lấy kiếm của Hỏa Diễm,ta nhẹ nhàng đặt vào cổ của hấn,cảm giác bị chính thanh kiếm của mình giết chết,có phải rất hạnh phúc không?

Ngay lúc định kết liễu mạng chó của Hỏa Diễm,không ngờ phía sau bình phong lại vang lên tiếng nói

“Dừng tay. . .”

Mọi người đều rõ ràng,gọng nói kia,là của Huyền Cát.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Hỏa Diễm nhìn thấy Huyền Cát bước ra,khỏe miệng khề nhếch lên...không may hành động đó của hấn lại bị Cổ Ngự Ly nhìn thấy.

“Khụ...đại ca...”

Yếu ớt mở lời,Hỏa Diễm chặt vật đứng lên, Huyền Cát nhìn thấy hoàn cảnh trước mặt khề mím môi,nhanh chóng đi lên phía trước chắn cho hấn.

“Vương phi, có thể tha cho hấn một mạng được không?”

“Khốn kiếp,ngươi còn dám mở miệng cầu xin?”

Nha Linh giận dữ nắm lấy vạt áo của Huyền Cát, khuôn mặt vì tức giận mà trở nên đỏ bừng. Huyền Cát nhìn thấy nàng hành động như vậy cũng không có phản ứng gì,tùy ý để cho nàng phát tiết.

Mà ta,từ khi nghe Hỏa Diễm gọi Huyền Cát là đại ca đã có chút ngộ ra ẩn tình,bất quá vẫn chưa thể kết luận cái gì.

“Nói đi,lý do gì khiến cho ngươi phản bội lại Thượng Quan Tán Lý?”

Trầm giọng hỏi, ta thật sự đang cố nén giận trong lòng. Nếu như Huyền Cát không phải là người Nha Linh thích,ta nhất định đã băm hấn ra thành trăm mảnh.

“Ta...”

Huyền Cát chần chờ,ánh mắt hiện lên tia quẫn bách,hấn phân vân,nói...hay là không?

Nếu nói, bao nhiêu người sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của hấn? Không nói...Hỏa Diễm khẳng định chết chắc...hấn phải làm sao đây?

“Hừ...nói ngươi là đại ca của ta là chuyện nhục nhã lắm sao? “

Hỏa Diễm cười châm chọc,bàn tay ở phía sau nắm chặt lại thành quyền.

Ta nghe xong cũng không có ngạc nhiên giống như Nha Linh,bởi vì...chuyện này không nằm ngoài dự đoán của ta. Thử hỏi nếu không có quan hệ thì việc gì Huyền Cát phải làm như vậy.

Cái mà ta muốn biết,chính là...vì sao hấn lại nghe theo Hỏa Diễm,rõ ràng hấn không phải hạng người tiểu nhân như vậy.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người,Huyền Cát rũ mắt xuống,cười đau khổ...càng che giấu,chi càng thêm bề tắc mà thôi,nếu như Hỏa Diễm đã nói vậy,hấn cũng không ngại nói ra.

“Hắn là đệ đệ cùng cha khác mẹ của ta,nhưng không phải vì vậy mà ta giúp hắn. Bởi vì...lúc nhỏ mẫu thân của hắn từng cứu ta một mạng...”

Ta nghe được nửa chừng liền ra hiệu ngừng lại. Mẹ nó,loại chuyện máu chó như vậy không ngờ lại xuất hiện ở đây.

Không cần nói thêm cũng biết Huyền Cát làm như vậy là vì để trả ơn, bắt quá,ta sẽ không vì chuyện này mà chùn tay. Oan có đầu,nợ có chủ...kẻ nào động ta,ta nhất định trả lại gấp mười.

“Ngươi...ngươi...”

Nha Linh không tin nổi trừng to mắt nhìn Huyền Cát,nàng vội vàng buông vạt áo của hắn ra,đôi mắt bắt đầu nhiễm một tầng mù sương.

“Nha Linh,đừng kích động”

Ta trấn an nàng một cái,sau đó nhìn về phía Huyền Cát.

“Đó là chuyện của ngươi,còn chuyện của ta...là phải giết hắn”

Chưa nói hết lời,ta nhanh chóng tung một chưởng về phía Hỏa Diễm... không ngờ tới hắn vẫn còn sức lực đem Huyền Cát thành lá chắn.

Chuyện này xảy ra quá nhanh,ta căn bản không đổi hướng tấn công được,lúc chưởng lực chỉ còn cách một cánh tay...Nha Linh lại bất ngờ kéo Huyền Cát ra xa,Hỏa Diễm không ngờ kinh công của Nha Linh lại có thể xuất quỷ nhập thần như vậy,hắn chỉ có thể mở to mắt lãnh lấy một chưởng.

“Hahahaha...”

Ta cười dài một tiếng,quả nhiên,lão thiên gia không phụ lòng ta.

“Hỏa Diễm,ngươi...”

Huyền Cát không thể tin nổi, đệ đệ của hắn,lại đem hắn ra thành lá chắn,tình nghĩa cùng áy náy khổ sở bao nhiêu năm qua,trong phút chốc tan biến không còn dấu vết.

“Chắc...bây giờ ta mới biết đây là tình huynh đệ”

Cười châm chọc,ta cầm Thiên Địa kiếm đi tới chỗ Hỏa Diễm đang nằm hấp hối.

Hỏa Diễm cảm nhận được cái chết đang tới gần, giờ phút này hắn không còn lòng dạ nào giữ hình tượng lạnh lùng kiêu ngạo nữa. Lạnh lùng làm cái chó má gì, tính mạng mới là quan trọng nhất. Nhưng bây giờ hắn lâm vào đường cùng như vậy,còn có cách gì thoát chết?

“Hỏa Diễm,ta tới tiễn ngươi một đoạn”

Ta đặt Thiên Địa kiếm vào cổ Hỏa Diễm nhưng vẫn chưa động thủ, ra tay nhanh như vậy không thú vị, ta muốn từng chút từng chút một nhìn thấy hắn dựa dụa thống khổ.

Ta không ngại người khác nói ta ác độc, ta chỉ ngại mọi người trách ta nhân từ với ác nhân.

“Khụ...khụ...đại ca,cứu...cứu ta !”

Mâu quang của Hỏa Diễm hiện lên tia sợ hãi,hắn không muốn chết như vậy, thật sự rất kinh khủng,Thiên Địa kiếm nổi danh có thể lấy tim ra khỏi cơ thể mà nạn nhân vẫn còn nói chuyện được. Không ngờ hôm nay hắn lại chết dưới vũ khí của chính mình ,đây không phải là may mắn,mà là nhục nhã.

“Hỏa Diễm,từ lúc ngươi đem ta ra nhận lấy một chưởng thay ngươi,ta cùng ngươi đã hết nợ !”

Huyền Cát lạnh lùng nói,không có áy náy,chỉ có chán ghét cùng khinh bỉ. Người hắn nợ,là mẫu thân của Hỏa Diễm,bởi vì nàng đã chết, ân nghĩa lúc trước đều chuyển lên người đệ đệ này.

Không ngờ, việc Hỏa Diễm muốn hắn làm để trả ơn lại là giết Mị Vũ Câu Hồn Ảnh.

Hắn thật sự đã sai rồi,đáng lẽ ra hắn không nên phản bội lại Thượng Quan Tán Lý, đáng lẽ ra hắn nên giết Hỏa Diễm ngay từ lúc đầu. Phụ thân đã nói cho dù có chung máu mủ làm việc ác cứ việc thẳng tay trừng trị. nhưng bởi vì áy náy với nhị nương,hắn đã bỏ qua.

Nếu hắn có thể quyết đoán được như Vương phi,có lẽ bây giờ chuyện đã không thành ra thế này.

“Ngươi...khụ...Huyền Cát,ngươi làm như vậy,mẫu thân ta ở dưới cửu tuyền nhất định sẽ không tha cho ngươi”

Hỏa Diễm lúc này đã thành cá nằm trên thớt,hắn chỉ còn biết tìm lý do trọng điểm để lôi kéo Huyền Cát.

“Ai nha...ta nghĩ vị mẫu thân kia đang mong ngươi nhanh nhanh xuống cửu tuyền để trừng trị ngươi thì đúng hơn. Hơn nữa,còn có sư phụ ta cũng đang

muốn gặp người ở dưới đó nha”

Cười châm chọc,ta rút cuộc cũng động đao,nhẹ nhàng đem Thiên Địa kiếm cửa vào cổ Hòa Diễm

“Không!!! “

Hòa Diễm khiếp sợ,muốn tránh đi nhưng không có cách nào di chuyển.

“Sẽ nhanh thôi,đừng lo lắng.”

Hải lòng khi nhìn thấy bộ dạng trước khi chết của Hòa Diễm,ta dứt khoát đem đầu của hắn chặt xuống. Máu tươi giống như dòng suối nhỏ phun ra không ngừng,ta vội vàng tránh ra xa,hải lòng nhìn thấy nam nhân kia chết thê thảm cùng với bộ mặt khiếp sợ của mọi người.

Ta đã nói rồi,ta thật sự không ngại người khác nói ta ác độc mà ~

“Chuẩn bị đi,chúng ta trở về Ngôn quốc. Nha Linh,đem đầu của hắn theo”

Lơ đăng nói,đột nhiên có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy Cổ Ngự Ly nhìn ta chăm chú. Ta không lảng tránh,vội cười đáp lại.

“Ngự Ly,đa tạ người đã giúp ta. Nếu như không có người,ta nhất định sẽ không thuận lợi trả thù như vậy !”

Cổ Ngự Ly lắc đầu,hắn căn bản không có giúp gì cho nàng. Nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt phẫn nộ,kiêu nhan này,biết bao giờ hắn mới có thể nhìn lại?

“Không cần khách sáo,chuyện ở đây cứ để ta xử lý”

“Ân”

Ta vừa nói vừa đưa tay tìm cây chùy thủ giết ở hông, cắt một chùm tóc nhỏ gói vào khăn gấm đưa cho Cổ Ngự Ly.

“Cái này tặng cho người,tuyệt đối chỉ có một mình ta có...còn chuyện lúc trước ta trộm bản đồ,mong người bỏ qua,ta nhất định sẽ không để cho Thượng Quan Cách chiếm Dạ Sát Tộc !”

Cổ Ngự Ly nắm chặt khăn gấm,không nói gì nữa,nhanh chóng nói lời từ biệt. Đợi cho đến khi đoàn người của nàng biến mất khỏi Ma Giáo,hắn đem khăn gấm mở ra,nhẹ nhàng hôn vào làn óc óng mượt ánh lên sắc tím kia.

Rõ ràng nàng biết,tình cảm của hắn,nàng rút cuộc nhận thức được. Có thể xem đây là vật hứa hẹn không? Hắn có quyền hi vọng hay không?

“Tà Vương,Ma Giáo này xin giao lại cho người”

Huyền Cát vội vàng nói,ánh mắt tập trung vào đoàn người đang rời đi. Cổ Ngự Ly không rõ ẩn tình, nhưng hắn cũng không cần để ý. Chuyện có lợi trước mắt,chỉ có kẻ ngốc mới từ chối.

“Được”

Thoải mái đáp ứng,Cổ Ngự Ly đem khăn gấm cất vào ngực , nhanh chóng phục hồi phong thái tao nhã ung dung. Huyền Cát thấy vậy nhẹ thở ra,cũng nhanh chóng cáo từ rồi vội vàng đi khỏi Ma Giáo.

.....

“Vương phi”

Huyền Cát ở phía sau kêu to,ta nhìn thấy hắn cùng sự vui mừng thoáng qua trên mặt của Nha Linh,khóe miệng khẽ nâng.

Tên nhóc này,còn xài được a~

“Có gì sao?”

Cười cười trả lời,không nói thì ta cũng biết hắn muốn đi theo.

“Ta muốn theo người trở về Ngôn quốc,ta muốn tạ tội với Thượng Quan Tán Lý,còn có Nha Linh”

Huyền Cát háp tấp nói,hắn nhất định vẫn còn cứu vãn tình thế được.

“Ta cái gì? Người đi chết đi”

Nha Linh tức giận lên tiếng,có điều...trong mắt nàng đã không còn đau khổ như trước.

“Hahaha...nếu đã như vậy,thì lên đường thôi”

Không nói nhiều lời nữa,ta bây giờ,chỉ muốn nhanh chóng trở về, nhà của ta,nam nhân của ta...

Thượng Quan Tán Lý,ngươi nhất định phải đợi ta...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Qua ba ngày,rốt cuộc ta cũng đã trở về Bạch Mai Phủ, ba ngày trôi qua chậm chạp giống như ba mươi năm. Thật sự là hành hạ tinh thần của ta.

Mặc dù đám thù hạ không ngừng trấn an,bọn họ nói rằng Thượng Quan Tán Lý bị một đao kia không có ảnh hưởng tới tính mạng. Nhưng ta vẫn không thể tránh khỏi lo lắng,nếu như hấn đã không sao,vì cái gì tới bây giờ vẫn chưa tỉnh?

Nhưng...nếu như ta rầu rĩ một,Huyền Cát lại rầu rĩ hơn ta gấp hai. Trên đường đi hấn không ngừng lái nhai tự trách mình gây ra chuyện. Nói nhiều đến mức ta không chịu nổi muốn một cước đá hấn xuống xe.

“Vương Phi,ngươi rớt cuộc cũng về a!”

Lục Quân gia nhận được bỏ câu thông báo của Ma Y đã sớm chuẩn bị nghênh đón. Nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của nàng có chút lo lắng. Không biết trong thời gian vừa rồi Vương gia cùng nàng đã xảy ra chuyện gì. Bất quá,phận người hầu vẫn là nên im miệng thì tốt hơn.

“Quân gia không cần đa lễ!”

Nâng thân thể giả yếu của Lục Quân gia dậy,ta vội vàng đi thẳng vào vấn đề.

“Thượng Quan Tán Lý,hấn như thế nào rồi?”

Lục quân gia nghe hỏi,khuôn mặt lộ rõ vẻ khó xử. Ta nhìn thấy ông ấy như vậy,trong lòng càng thêm chắc chắn là không có chuyện gì tốt rồi. Tay ta,bất giác trở nên run rẩy.

“Vương gia,không biết vì sao vẫn chưa tỉnh”

Đoán được ta đã biết Thượng Quan Tán Lý bị thương nên Lục quân gia cũng không dài dòng.

Chưa tỉnh? Có Thiên Y ở đây,vậy mà hấn vẫn chưa tỉnh?

“Bất quá,có một cô nô tì...”

Lục quân gia vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn...thì người đã không còn thấy đâu. Cái kia,nàng có kịp nghe hấn nói không vậy?

“Ngươi nói cô nô tì gì?”

Nha Linh ở đằng sau nói vọng lên làm cho Lục quân gia hoảng sợ,vội vàng vỗ ngực mấy cái.

“Tiểu gia hỏa,lần sau đừng có đột ngột hù dọa ta như vậy,lão già này...”

“Ông nói cô nô tì như thế nào?”

Nha Linh không nghĩ dài dòng,trực tiếp hỏi thẳng. Lục quân gia cũng không muốn giấu,hơn nữa ở đây đều là thuộc hạ của Vương phi,có nói cũng không vấn đề gì.

“A...Là như thế này...”

..

Ta dùng khinh công vội vàng bay tới Hồng Đào cư,không nghĩ tới bên ngoài lại có một đám thù vệ canh gác. Nhẹ cau mày,rốt cuộc từ khi nào nơi riêng tư của vợ chồng ta lại có nhiều người canh gác như vậy?

“Ngươi là ai?”

Đám thủ vệ chặn ta lại,rất không có thiện ý. Ta mặc dù nôn nóng muốn vào trong,nhưng cũng còn lý trí để suy nghĩ.

Bọn họ không nhận ra ta là Vương phi, sở dĩ cũng bởi vì Thượng Quan Tấn Lý không cho ta giao tiếp với hạ nhân, nói khó nghe,chính là đem ta giam trong Hồng đào cư.

Mà ta,muốn ra ngoài đều rất ít khi đi cửa chính,hoàn toàn dùng khinh công bay ở trên nóc nhà. Hạ nhân của Bạch Mai Phủ hiếm khi thấy được ta. Cho nên nói,Nhị Vương phi của Ngôn quốc,tiếng tăm thì có,nhưng người thì không thấy đâu.

“Tránh ra”

Ta đem lệnh bài Vương phi đưa ra trước mặt đám thủ vệ,lạnh nhạt mở miệng.

“Vương...Vương phi?”

Rốt cuộc không nhin nổi đám người đang ngây ngốc kia,ta nhanh chóng bay lên đại môn,đi thẳng vào bên trong.

Người đã đi mất, nhưng đám thủ vệ ở bên ngoài vẫn còn khiếp sợ,không ngờ,hôm nay bọn họ lại gặp được vị vương phi tóc tím trong truyền thuyết kia a~.

.....

Đi trên hành lang dẫn tới phòng riêng,mùi thuốc bắc sộc vào mũi làm ta khó chịu,vốn nghĩ thủ vệ canh ở ngoài nhiều như vậy,nhưng không ngờ bên trong lại không có ai.

Chuyện này...hình như có điểm quái dị?

Cho dù Hồng đào cư không cho phép hạ nhân bước vào khi chưa có sự cho phép,nhưng mà...Thượng Quan Tấn Lý đang bị thương, chẳng lẽ không có thái y ở đây chăm sóc hắn?

Tới phòng riêng,tâm trạng của ta giống như ngồi trên chảo lửa,tâm tình giống như có hàng nghìn con kiến bò tới bò lui. Thượng Quan Tấn Lý,ta rốt cuộc cũng trở về. Ngươi có cảm nhận được không?

Vội vàng mở cửa, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt ta là một nữ nhân xinh đẹp đang ngồi ở trên giường của vợ chồng ta,mà ở phía trong của chiếc giường, có một người đang nằm bất động.

Vốn nghĩ ta hoa mắt,nhưng cảnh tượng trước mắt không thể là giả. Người đang nằm chính là Thượng Quan Tấn Lý.

Mà nữ nhân lạ mặt kia, nàng ta đang đưa tay vuốt ve khuôn mặt của hắn. Bởi vì bước chân của người có võ rất nhẹ,nàng ta căn bản không biết có người đang tiến vào.

Khuôn mặt của ta từ hồi hộp vui mừng chuyển sang âm trầm, Thượng Quan Tấn Lý,ngươi được lắm. Bất tỉnh cũng có thể khiến cho ta ăn dấm chua. Con mẹ nó chứ...

“Chủ nhân...Lục quân gia nói...”

Nha Linh vội vàng mở cửa,đi phía sau nàng là Huyền Cát cùng Ma Y. ‘Tứ linh’ đã trở về Thiên Ma lâu cho nên chỉ còn lại ba người. Đám thủ hạ ở bên ngoài biết Vương phi đã trở về,cho nên cũng không ngăn cản ba người đi vào.

“Các ngươi là ai? Tại sao lại vào được đây?”

Bởi vì Nha Linh nói quá lớn,làm cho nữ nhân kia phát hiện có người vào phòng. Ta thu hồi lại bộ dạng muốn nhai sống người,đi lên phía trước.

“Chủ nhân,ta nghe Lục quân gia nói Hoàng thượng loan tin Vương gia bị bệnh,chỉ cần người nào làm cho Gia tình lại liên ban thưởng hoàng kim vạn lượng. Hai hôm trước có một nữ nhân ở trong phủ nói nàng ta có thể chữa được,với điều kiện không cho phép ai vào đây quấy rầy. Hoàng thượng không biết vì sao lại phê chuẩn cho nàng ta làm như vậy!”

Nha Linh nói nhỏ ở bên tai ta,nghe xong câu chuyện,ta ra hiệu cho nàng im lặng. Hai mắt khẽ lóe sáng.

Không cho ai vào? Haha...thật là biết tranh thủ!

“Các ngươi câm à? Ta hỏi các ngươi là ai? Vì sao lại vào được đây?”

Liễu Chi thu hồi bộ dáng ngây ngốc khi nhìn thấy nữ nhân tóc tím kia,bắt đầu tức giận mở miệng, đám người này xem nàng là không khí chắc? Còn đám thủ hạ kia nữa,vì sao lại để cho người lạ vào?

Chẳng lẽ nhìn thấy nàng ta quá xinh đẹp cho nên mềm lòng?

“Vậy ngươi là ai?”

Bỏ qua ý nghĩ muốn bước tới xem tình hình của Thượng Quan Tấn Lý, ta kiên nhẫn ‘trò chuyện’ cùng nàng ta một chút vậy .

Nữ nhân kia hai mắt đảo một vòng, chậm chậm mở miệng

“Ta là ai? Người nói thử xem?”

“Cùng lắm chỉ là một nô tì, có cần phải giả bộ bí mật như vậy không? “

Ta chưa kịp cười nhạo, Nha Linh ở phía sau đã thay ta làm chuyện này.

“Các người...”

Nữ nhân kia có vẻ thẹn quá hóa giận, tức đến mức khuôn mặt đỏ bừng. Nhưng không nghĩ tới nàng ta lại đột ngột thay đổi thái độ, cười cao ngạo nhìn ta.

“Haha... các người sai rồi, ta không còn là nô tì nữa !”

Liễu Chi có nén giận trả lời, đợi nàng làm cho Vương gia tỉnh rồi, nhất định sẽ làm cho đám người này đẹp mặt.

“Nga? Vậy bây giờ người làm cái gì? Thầy thuốc sao?”

Ta lơ đãng hỏi, nhưng câu này hình như là đã kích đối với nàng ta.

“Hừ... người đừng khinh người quá đáng. Nói cho các người biết, ta chính là Vương phi tương lai của nơi này”

“Cái gì?”

Nha Linh trở mắt hỏi, khi nào thì ở nơi này lại có thêm một Vương phi nữa? Rốt cuộc trong lúc chủ nhân không có ở đây đã xảy ra chuyện quái quỷ gì?

“Haha... bắt ngờ sao? Đợi ta làm cho Vương gia tỉnh lại, Hoàng thượng sẽ ban hôn cho ta với Vương gia. Cô nương, người nếu có tâm với hần thì nên ngừng lại đi, sẽ không có cơ hội nào nữa đâu ! “

Liễu Chi cười sáng khoải, nhìn thấy bộ mặt trầm xuống của nữ nhân tóc tím kia, nàng cảm thấy thật thỏa mãn, muốn tranh phu quân với nàng sao? Đừng có mơ!

Ta nhìn cái bộ dạng đắc ý của nữ nhân tự xưng ‘Vương phi tương lai kia’, thật sự muốn chém cho nàng ta một đao. Bất quá ta vẫn còn giữ được bình tĩnh. Chuyện này liên quan tới Thượng Quan Cách, vậy thì lát nữa ta sẽ tìm hần hỏi tội. Bây giờ xử lý nữ nhân này trước cái đã.

“Nghe nói lúc trước Vương gia đã thành thân rồi?”

Ta nhượng mây, thăm nghĩ đùa giỡn nữ nhân này một chút trước khi cho nàng ta biết sự thật.

“Hừ... nữ nhân đó bây giờ không biết đã chết ở nơi xó xỉnh nào rồi”

Nàng ta bĩu môi một cái.

Bởi vì không có cơ hội chạm mặt ta, cho nên không biết ta là Vương phi, có thể nhin, nhưng trù ta chết, thì phải trả giá.

Bất quá chưa động tay, người ta đang muốn hỏi tội lại xuất hiện, lại có thêm Thượng Quan Đình... tốt, rất tốt, không cần ta phải tốn công đi tìm hần nữa.

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng...”

Liễu Chi nghe công công hô ‘Hoàng thượng giá lâm’ liền vội vàng ra ngoài ngênh đón, âm thầm tính kế, muốn mượn lời hoàng thượng hứa sẽ ban hôn cho nàng với Vương gia để ra oai với đám người kia, Haha... chỉ cần tưởng tượng tới bộ mặt khiếp sợ của bọn họ, nàng liền hưng phấn không nhịn được.

“Miễn lễ... Ách...”

Thượng Quan Cách bỏ qua hành lễ của Liễu Chi, trực tiếp đi vào bên trong, không nghĩ tới lại gặp tới người không nên gặp lúc này.

“...Hoàng tẩu !!! “

Thượng Quan Đình nhìn thấy mái tóc của ta biến đổi cho nên có chút nhận không ra, bất quá... hần vẫn nhớ mặt của ta. Thằng nhóc này thật sự là đáng yêu a~, ta gặp hần chỉ muốn nựng khuôn mặt bánh trao đáng yêu kia thôi.

“Ồ... ô... hoàng tẩu, người bỏ đi đâu vậy a? Nhìn xem, người hại nhị hoàng huynh của ta thành cái bộ dạng kia rồi, ô ~... ô ~, tẩu đúng là người xấu!”

Khuôn tiểu bạch kiêu đáng yêu ngăn nước của Thượng Quan Đình vùi ở trong lòng của ta dụi dụi, hại ta xém chút nữa không kiềm được mà cắn vào mặt

hắn. Ôi...gia đình yêu nghiệt a~

“Định nhì ngoan, không phải tẩu đã trở về rồi sao? Nhị hoàng huynh của ngươi nhất định sẽ không có chuyện gì. Còn nữa...Hoàng thượng,ngươi vội đi đâu vậy?”

Nghĩ muốn chuồn khỏi đây? Đừng có mơ!

“Ách...Vương phi,nàng trở về khi nào vậy?”

Thượng Quan Cách vừa định ra đến cửa đã bị gọi tên. Hắn hết cách đành phải đánh trống lảng. Ai...hôm nay xui xẻo rồi a~

“Nếu như ta không trở về,làm sao biết được ở đây có một Vương phi tương lai?”

Ta liếc nhìn nữ nhân kia một cái,nhìn thấy nàng vẫn còn đang khiếp sợ chưa hoàn hồn lại được,âm thầm cười trộm một cái.

Thượng Quan Cách quay sang nhìn Liễu Chi,ả nữ nhân kia chưa gì đã nói mình là Vương phi?

“Vương phi tương lai?”

Thượng Quan Đình quay đầu nhìn Thượng Quan Cách,rõ ràng hắn cũng không biết chuyện gì. Khi nào thì hắn lại có thêm một hoàng tẩu a?

Thượng Quan Cách cười khan mấy tiếng,rốt cuộc cũng không tránh được. Âm vệ của hắn nói nàng còn đang ở Ma Giáo, vì sao lại trở về sớm như vậy? Không phải hắn không muốn nàng nhanh trở về, nhưng mà...nhưng mà...

“Vương phi,nàng nên biết tính mạng của Thượng Quan Tấn Lý rất quan trọng,nô tì kia nói có thể làm cho hắn tỉnh lại. Không nghĩ tới nàng ta lại yêu cầu nếu chữa được,phải ban hôn cho nàng ta làm Vương phi của Thượng Quan Tấn Lý. Nàng nên biết,tính mạng của hoàng đệ ta là trên thế,ta không thể không chấp nhận “

Nói xong,Thượng Quan Cách lại ra hiệu cho ta dùng mật âm

“Bất quá trước khi đồng ý ta đã tính toán trước,nếu như nàng ta có thể làm cho Thượng Quan Tấn Lý tỉnh lại được,trước khi nàng về, ta sẽ bí mật đem nàng ta diệt khẩu,tuyệt đối không có chuyện phong làm Vương phi. Không nghĩ tới nàng lại trở về sớm như vậy,làm cho kế hoạch của ta bị lộ nha !”

Khóe miệng ta khẽ run rẩy,quả nhiên...người trong hoàng thất không có ai là không có tâm cơ hết. Mặc dù làm như vậy có hơi khiến ta khó chịu,nhưng cũng bởi vì hắn lo cho Thượng Quan Tấn Lý...chuyện này ta có thể bỏ qua.

Nhìn sang nữ nhân không biết sống chết kia,ta cười nói.

“Vương phi tương lai, làm cho ngươi thất vọng rồi.ta từ trong cái xó xỉnh nào đấy đã trở về rồi.”

Câu châm chọc này làm cho nàng ta từ trong khiếp sợ tỉnh lại,run rẩy chỉ tay vào mặt ta

“Ngươi...ngươi...là Vương phi?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Liễu Chi bắt đầu đứng không vững, nàng nhất định là đang mơ, đây tuyệt đối không thể là sự thật được.

Không phải người kia nói Vương phi của Thượng Quan Tấn Lý đã chết rồi sao? Bây giờ tại sao lại...?

Hay là nàng nghe nhầm?

Nhưng mà...ngay cả Hoàng Thượng cũng gọi nàng ta là vương phi,Tam Vương gia lại gọi bằng hoàng tẩu...có thể là nghe lầm sao?

“Ngươi...thật sự là Vương phi?”

Lấp bắp hỏi lại lần nữa, Liễu Chi mặt mày lúc xanh lúc trắng, nếu như đây là sự thật, giấc mộng của nàng coi như xong. Nghe nói Nhị Vương phi bên ngoài xinh đẹp nhưng tính tình lại đáng sợ giống như Diêm Vương, nếu như xui xẻo chọc vào nàng,hậu quả thật sự thê thảm a.

“Nô tài to gan, gặp Vương phi còn không hành lễ?”

Ta buồn cười nhìn Nha Linh, xem ra nàng rất có nghĩa khí đóng vai thiếp thân dựa hơi chủ, bất quá ta thích...

“Thần thiếp tham kiến... Vương phi!”

Liễu Chi run rẩy quỳ xuống, âm thầm mắng **** Nha Linh trong lòng, ngôi vị Vương phi... chẳng lẽ sắp đoạt được rồi bây giờ lại nhường cho người khác? Hơn nữa Hoàng Thượng cũng đã hứa gả nàng cho Thượng Quan Tấn Lý, quân vô hí ngôn (quân tử không nói đùa), chẳng lẽ hắt lại lật lọng?

Bất quá... Thượng Quan Cách có phải là quân tử hay không, còn cần phải xem lại.

“Thần thiếp?”

Ta nhưong mây, nhìn thái độ của nữ nhân này cũng biết nàng ta chưa từ bỏ ý định làm Vương phi. Đáng thương a~, cho dù nàng có làm cho Thượng Quan Tấn Lý tỉnh lại đi chăng nữa, kết cục cuối cùng đều dẫn đến đường tử.

Nếu như nữ nhân này tỏ ra biết điều, ta nghĩ sẽ để cho nàng một con đường sống. Nhưng nếu cố chấp, đừng trách ta vô tình.

Không nghĩ tới nàng ta thật sự không biết điều mà chạy tới trước mặt Thượng Quan Cách bắt đầu làm trò.

”Hoàng thượng... người chẳng phải nói nếu nô tỳ làm cho Vương gia tỉnh lại sẽ ban hôn cho nô tỳ sao? Bây giờ Vương phi trở về như vậy, lời hứa lúc trước người tính như thế nào. Hoàng thượng, quân vô hí ngôn, ngài không thể bất công với nô tỳ như vậy được!!“

Liễu Chi bắt đầu khóc lóc, không ngừng đòi công đạo trước mặt Thượng Quan Cách.

“Câm miệng!”

Thượng Quan Cách lạnh lùng nói, chỉ là một nô tỳ nhỏ nhoi cũng muốn làm khó hân?

”Trẫm có hứa với người, nhưng người có làm cho Nhị Vương gia tỉnh lại chưa?“

”Chỉ cần chờ một thời gian nữa Vương gia nhất định sẽ tỉnh lại, Hoàng thượng, cầu xin ngài cho nô tì thêm thời gian“

Liễu Chi nôn nóng cầu xin, chỉ cần hoàng thượng cho nàng thêm thời gian, nàng nhất định làm cho Vương gia tỉnh lại, người kia không phải đã nói thuốc này mạnh đến mức người chết cũng phải tỉnh lại sao?

”Haha... ngay cả Thiên Y còn chưa tìm cách giải được, một nô tỳ như người thì biết gì?“

Ta cười lạnh, trong lòng bắt đầu cảm thấy có điểm bất ổn. Nữ nhân này thật sự biết cách chữa bệnh?

”Có a, dược này là của một thần y truyền lại cho nô tỳ. Hơn nữa thái y trong cung cũng đã kiểm tra thành phần của dược, tuyệt đối có thể làm Vương gia tỉnh lại“

Nàng vừa nói xong, Thiên Y cũng vừa vận xuất hiện. Trên mặt của hân mang theo hưng phấn làm ta không nhận được đoán mò một phen.

”Chủ nhân?“

Thiên Y thấy ta, có chút bất ngờ, bất quá bản tính của hân vốn trầm, cũng không có tỏ thái độ gì nhiều.

”Sao rồi?“

Ta hỏi hân tình hình của Thượng Quan Tấn Lý, ánh mắt âm thầm nhìn sang Liễu Chi, ý muốn hỏi hân có biết chuyện nữ nhân này không.

”Ta vừa mới chế xong dược mới, lần này mong là thành công“

Thiên Y muốn bước lên chỗ Thượng Quan Tấn Lý, lại bị Liễu Chi chặn lại.

“Vương gia đang dùng dược của ta, hiện tại đã sắp tỉnh lại rồi, người nếu chế dược bậy bạ thì chớ nên liều”

Đùa sao? Nếu như cho hân chữa bệnh, vậy thì chẳng phải nàng sẽ mất hết tất cả sao? Cơ hội cuối cùng này còn lâu mới để cho người khác cướp lấy.

Thiên Y bỏ ngoài tai lời của Liễu Chi, nhanh chóng đi lên chỗ Thượng Quan Tấn Lý đang nằm. Nhìn thấy chén dược của Liễu Chi, hân khẽ nhủ thầm. Nhanh chóng lấy từ trong túi một loại bột cho vào chén dược kia.

“Người làm cái gì vậy? Dược của ta ai cho người đựng vào?“

Liễu Chi nhanh chóng chạy tới cướp lấy chén dược, không nghĩ tới màu nước trong chén từ đen đã hóa trắng, dưới đáy có vài viên tròn tròn màu đỏ đọng lại.

“Người làm gì được của ta?”

“Người rót cuộc có cầm miệng đi không?”

Ta rót cuộc nhìn không nổi gầm lên, mẹ kiếp...lại nhai bao nhiêu đó còn chưa đủ?

Liệu Chi bị dọa đến mức đứng hình,nhanh chóng ngậm miệng lại tránh sang một bên,Thượng Quan Cách nhàn lạt liếc nàng,nhanh chóng đi lên xem xét chén được,Thượng Quan Dinh cũng đi theo.

“Có được lạ !”

Thiên Y đưa ra kết luận,thứ thuốc lúc này cho vào chính là thuốc thử độc. Nếu như được nào không có độc sẽ hóa thành màu trắng,được nào có độc sẽ hóa đen,còn một trường hợp hi hữu, đó chính là loại này...được lạ khó tìm sẽ hóa thành màu đỏ.

“Có biết nó là loại gì không?”

Ta lo lắng hỏi,nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Thượng Quan Tấn Lý. khuôn mặt của hắn có chút nhợt nhạt, tuấn nhan vẫn như cũ trong trẻo như nước. Lão công,là ta không tốt,là ta ham vui hại người thành ra bộ dạng này . Phải làm sao thì người mới tỉnh lại?

“Ma Y, người tới nhìn thử xem! “

Thiên Y nhìn không ra,như vậy tuyệt đối không phải là loại được gì tốt. Hắn gọi Ma Y,như vậy chẳng lẽ là độc được? Nữ nhân kia rót cuộc cho lão công ta uống cái gì? Ta lo lắng đến độ ngồi không yên,nhanh chóng đi tới chỗ đám người đang bàn luận chén được.

“Nha Linh, giữ nữ nhân kia lại,nếu như ta phát hiện đây là độc,thì người biết hậu quả rồi đó!”

Liễu Chi xanh mặt,người kia cho nàng loại được gì vậy? Không phải giải được thôi sao? Hay là nàng đã bị lừa? Không...không thể...

“Thiên Y,đem cho ta một con dê tới đây!”

Ma Y nhìn chêm thuốc,lại bỏ thêm một viên thuốc không màu vào chén được. Chưa đầy nửa khắc, dòng nước màu đỏ đã xâm nhập vào viên thuốc. Ma Y đem viên thuốc đã hóa thành màu đỏ xem xét...khuôn mặt của hắn bỗng nhiên trầm xuống.

“Làm sao vậy?”

Mồ hôi lạnh bắt đầu thi nhau chảy trên trán ta,sẽ không có chuyện gì chứ?

“Vẫn chưa kết luận được ! “

Không khí bắt đầu trầm xuống,mọi người bắt đầu nhìn sang Liễu Chi như muốn ăn tươi nuốt sống làm cho khuôn mặt nàng ta từ xanh chuyển sang trắng bệch.

Nhờ Thiên Y đem dê tới,lực chú ý của mọi người mới dời đi.

Ma Y đem viên thuốc bỏ vào miệng con dê, chỉ thấy ban đầu con dê dấy dựa kịch liệt,sau đó...bắt đầu đứng im bất động.

“Nó bị làm sao vậy?”

Trong lòng ta dâng lên dự cảm không tốt,Ma Y quan sát con dê,sau đó nhìn ta lắc đầu,trầm giọng nói.

“Loại được này...tác dụng chính là phong tỏa kinh mạch,nếu như không có người giúp con dê này cử động...thì nó sẽ vĩnh viễn đứng im như vậy. “

‘Oanh’ một tiếng giống như sét đánh,mọi người lại đồng loạt nhìn sang Liễu Chi. Mà ta...đã gần như biến thành hoạt Diêm Vương.

“Tốt lắm...người còn gì để nói không?”

Liễu chi nhìn thấy ta giống như Tu La,ánh mắt lộ rõ vẻ khiếp sợ. Nàng ta vội vàng quỳ xuống,không ngừng dập đầu.

“Vương phi tha mạng,Hoàng thượng tha mạng,nô tỳ thật sự không biết trong chén được đó có độc”

Hai mắt ta lóe sáng, chuyện này...có điểm không đúng.

“Người...tốt nhất nên thành thật,bằng không...”

”Nô tỳ khai hết,Vương phi,xin người đừng giết nô tì,nô tì xin khai hết”

Dập đầu đến mức máu chảy đầy mặt,Liễu Chi hoảng sợ nói hết tất cả những gì mình biết,bộ dạng cao ngạo đã sớm biến mất.

” Hai hôm trước, buổi tối lúc nô ti đang đốt đèn thì có một người bịt mặt tới gần, nghe giọng liền biết đó là nữ nhân. Nàng ta hỏi nô ti có muốn vinh hoa phú quý không? Nàng ta nói rằng ta có thần dược giúp cho Vương gia tỉnh lại. Còn nữa, chuyện không cho ai vào Hồng đào cư cùng chuyện nô ti xin ban hôn đều là do nàng ta yêu cầu. Nô ti bởi vì không cưỡng lại lời dụ dỗ của nàng ta cho nên mới... Vương phi, nô ti thật sự không biết trong dược có độc.”

Nhìn khuôn mặt đầy máu khóc đến lê hoa dãi vãi, ta cười lạnh. Âm thầm quay sang Thượng Quan Cách. Không nghĩ tới hần bày mưu giết nàng ta, nàng ta lại bị người ta bày mưu giết đệ đệ hần.

“Hừ... còn muốn xin tha mạng?”

Thượng Quan Cách bị ta ngằm chế nhạo có điểm then quá hóa giận, trong chuyện này, có lẽ cũng không thể trách hần. Thái y trong cung đã kiểm tra dược trước cho nên hần mới không nghi ngờ gì.

Nhưng... chẳng lẽ toàn bộ thái y đều không nhìn ra?

“Đừng vội, nàng ta vẫn còn có lợi đối với chúng ta”

Ta đưa tay ngăn cản ý nghĩ đem xử Liễu Chi của Thượng Quan Cách. Mất đảo một vòng...

“Người sai khiến người... bây giờ đang ở đâu?”

“Nàng ta nói rằng mười lăm sẽ tới gặp nô ti để đưa thêm dược, Vương phi, nô ti cam đoan không có nửa lời dối trá”

“Nha Linh, đưa nàng ta đi nơi khác, nhớ gọi người canh chừng!”

Nha Linh dẫn ‘Vương phi tương lai’ đi rồi, ta, hoàng thượng, Thượng Quan Dĩnh, Huyền Cát, Song Y đều bắt đầu trở về chuyện chính.

“Chủ nhân, trước hết phải dùng thuốc lọc dược của nữ nhân kia ra khỏi miệng Vương gia, sau đó mới có thể cho ngài ấy uống dược của ta”

Thiên Y không nhanh không chậm nói trong khi đang đang nôn nóng muốn điên, vội vàng ra lệnh cho hần cứ làm theo ý mình.

Qua hai canh giờ, rốt cuộc cũng lọc xong mớ thuốc còn trong dạ dày của Thượng Quan Tấn Lý ra khỏi đường miệng. Thiên Y đưa ta chén thuốc mới sắc, dặn dò

“Chủ nhân, Vương gia chưa tỉnh còn có phần về tâm lý. Chúng ta trước hết ra ngoài, người ở đây cho Vương gia uống thuốc”

Một lời nhiều ý, đợi cho mọi người ra ngoài hết, ta vội vàng đóng cửa lại, đi tới bên giường của Thượng Quan Tấn Lý.

“Tiểu Tấn Lý, người có nghe ta nói không? Nếu có thì hãy tỉnh lại. Ta đã trở về rồi a. Vĩnh viễn không rời người nữa”

“Tiểu Tấn Lý, chồng yêu, ông xã, lão công... mau tỉnh lại, tại sao người cứ ngủ như vậy? Ta sẽ rất buồn nha”

“Còn nữa, ta... ta... có tiểu bảo bảo rồi. Chuyện này... lúc trước ta cũng không biết, nhưng mà dạo gần đây ta rất thèm ăn, sờ vào mạch mới biết... cái kia, người sắp làm phụ thân rồi. Chuyện này ta chỉ nói cho một mình người biết thôi”

“Người hãy mau tỉnh lại, nếu không con của chúng ta biết làm sao? Ta yêu người, tiểu bảo bảo của chúng ta cũng thực yêu người”

Ta dịu dàng đưa tay của Thượng Quan Tấn Lý sờ vào bụng ta, cười khê

“Cảm nhận thấy không? Nó đang gọi người dậy đó a!”

Đặt tay của hần trở về chỗ cũ, ta đi tới bàn đem thuốc của Thiên Y tới, không để ý thấy bàn tay của hần đang giật nhẹ.

“Tới, ta giúp người uống thuốc!”

Đem chén thuốc uống vào, ta chịu đựng vị đắng kinh khủng kia, nhanh chóng ép thuốc cho vào miệng Thượng Quan Tấn Lý.

.....

Lại ba ngày trôi qua... ta vẫn như cũ ngồi huyền thiên đủ thứ chuyện, vừa nói vừa giúp hần uống thuốc.

Tới ngày thứ năm, trong lúc ta đang dùng miệng cho hần uống thuốc, đột nhiên hần lại mở mắt. Ta hoảng sợ bật dậy, phun hết mớ thuốc trong miệng lên mặt hần, vừa ho khan vừa mừng rỡ.

“Khụ... lão công, người tỉnh rồi????”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52

Thượng Quan Tán Lý sau khi bất tỉnh luôn nằm mơ thấy ác mộng, cảnh ly biệt ở vườn đào... ngày đêm ở trong giấc mộng quần lấy hấn, làm cho hấn thống khổ vô cùng.

Nhưng gần đây, hấn lại mơ thấy mình nằm ngủ ở Hồng Đào Cư, bên cạnh lúc nào cũng có một nữ nhân nói đủ loại chuyện trên trời dưới đất. Hơn nữa... hấn có thể ngửi được hương thơm của nàng, cảm nhận được đôi môi ngọt ngào hòa với hương vị thuốc bắc kia đang dây dưa trên miệng hấn...

Mà gương mặt kia, mái tóc kia, tuyệt đối không thể nhầm lẫn với ai khác.

Nàng đã trở về?

...

Hay đây cũng chỉ là giấc mộng?

...

Nếu đây là giấc mộng, cảm giác vì sao lại quá mức chân thật như vậy? Thậm chí bên tai vẫn còn nghe thấy nàng đang gọi hấn, nhận được hơi ấm của nàng khi ôm hấn.

Đây... rõ ràng không phải là mộng...

Nhưng vì sao hấn ngủ lâu như vậy vẫn chưa thức dậy? Vì sao lại không cử động được?

Hay hấn không thể tỉnh lại được nữa?

Không được, không thể để cho nàng lo lắng, hấn phải tỉnh lại... cho dù có chết, hấn cũng nhất định phải nhìn thấy mặt nàng lần cuối.

.....

.....

“Tiểu Tán Lý?”

Lau đi thuốc dính trên mặt Thượng Quan Tán Lý, ta vội vàng xem tình hình của hấn. Nhưng cho dù hỏi bao nhiêu câu đi nữa, hấn thủy chung vẫn không trả lời ta, cũng không động đậy, chỉ mở mắt nhìn ta chăm chăm.

Lòng ta trăm xuống, hấn... sẽ không giống như con dê kia... cả đời cũng không thể cử động chứ?

“Ngươi không cử động được sao?”

Ta lo lắng hỏi, nhìn thấy bạc môi của hấn đang cố gắng mấp máy nhưng lại không nói thành tiếng, bàn tay cũng chỉ khẽ giật nhẹ. Biểu tình vui mừng trên mặt ta trở nên cứng ngắc. Nước mắt không khống chế được mà rơi xuống.

“Thật xin lỗi, là ta không tốt, là ta hại ngươi. Nếu như... ta nghe lời ngươi ở yên Trong Hồng Đào Cư, nếu như ta trở về sớm một chút... có lẽ ngươi đã không thành như vậy.”

Thượng Quan Tán Lý thấy nàng rơi lệ, đôi mắt của hấn hiện lên sự đau lòng. Hấn rất muốn nói... ‘ta không trách nàng, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, cả đời này ta có bất động như vậy cũng không sao!’ .Nhưng cho dù cố gắng như thế nào cũng không thể mở miệng nói thành lời, chỉ có thể nhìn nàng ở trước mặt hấn không ngừng xin lỗi.

“Chờ một chút, ta đi tìm Thiên Y, hấn nhất định sẽ có cách giúp ngươi. Tin tưởng ta, cho dù như thế nào đi nữa, ta nhất định sẽ ở bên cạnh ngươi”

Ta nghĩ, khuôn mặt đang cười hiện tại của ta còn khó coi hơn cả khóc. Vội vàng rời khỏi phòng, ta thu lại nước mắt, nhanh chóng đi tìm Thiên Y.

“Chủ nhân, Vương gia sao rồi?”

Song Y đang chế được, nhìn thấy ta bộ dạng khó coi bước vào, hai người nhìn nhau một cái, im lặng chờ ta lên tiếng.

“Hấn tỉnh rồi...”

“Nhưng lại không thể cử động được. Được của nữ tì kia đã ngấm vào cơ thể của hần rồi”

Càng nói ta càng không nhận được bộ dạng sắp khóc tới nơi. Trong chuyện này, tất cả lỗi đều thuộc về ta. Nhưng cho dù ta có hối hận cỡ nào, thì sự việc cũng không thể quay trở lại ban đầu.

“Chủ nhân, đừng lo lắng... từ lúc thử thuốc trên con dê chúng ta đã bắt đầu tìm cách chế giải được cho Vương gia. Trước hết hãy giúp ngài ấy đã thông một số kinh mạch quan trọng, đợi đến khi tìm ra được tên của loại được kia, chúng ta nhất định có cách”

Ma Y nhìn thấy ta sa sút tinh thần vội vàng mở lời an ủi. Ta nghe xong cũng cảm thấy bớt lo lắng phần nào. Hơn nửa ngày rằm mười lăm cũng sắp tới, chỉ cần bắt được kẻ đưa thuốc cho nô tì kia, ta nhất định có cách tìm ra thuốc giải.

Ôm một đồng tâm trạng hỗn loạn trở về Hồng đào cư, ta cố gắng nặn một nụ cười đối với Thượng Quan Tấn Lý.

Đỡ hần ngồi dậy, ta cẩn thận dùng thêm gối lót phía sau lưng. Lặng lẽ cởi bỏ giày, ta bước lên giường ngồi cạnh hần.

Đơn giản thuật lại chuyện vì sao hần lại thành như vậy, ta nhẹ nhàng tựa đầu lên vai hần, vòng tay ôm lấy thắt lưng quen thuộc kia, ni non

“Tiểu Tấn Lý, đừng lo, cố gắng chờ đến ngày rằm, ta nhất định sẽ có cách trị cho ngươi”

Nhắc đến chuyện này, khóe mắt ta lóe sáng. Mặc kệ là kẻ nào, dám đụng tới lão công của ta, ta liền làm cho hần sống không bằng chết.

...

Chờ đợi lâu như vậy, rốt cuộc ngày rằm mười lăm cũng tới. Để tránh bị kẻ kia biết được ta trở về, Thượng Quan Cách đã phong tỏa toàn bộ tin tức, những người thấy được ta, đều bị giam lỏng chung một chỗ.

Theo suy đoán của ta, có thể trong hoàng cung đang có kẻ định làm phản. Nếu không tại sao thái y trong cung lại không có kẻ nào nhận ra được loại được lạ kia? Nhất định là đã có người mua chuộc bọn họ.

Hơn nữa, kẻ kia chọn mục tiêu là Thượng Quan Tấn Lý, có thể thấy rõ người đó biết hần là tướng quân mạnh nhất Ngôn Quốc, nắm trong tay một phần ba binh lực. Mà trong lúc này hần lại bị thương nằm bất tỉnh, như vậy chẳng phải là cơ hội tốt để ra tay?

...

Nghĩ đi nghĩ lại, ta thật sự không thể tìm được nguyên do nào khác ngoài chuyện đấu đá giành ngôi vị, nếu là như vậy, thì kẻ nào đứng sau sai khiến?

Bao nhiêu nghi vấn trong đầu, có lẽ hôm nay sẽ được trả lời chẳng...?

Chờ đến trời tối, Nha Linh đưa Liễu Chi tới gặp ta, nhìn bộ dáng xuống cấp của ‘Vương phi tương lai’, ta không nhận được nhếch miệng cười thầm.

“Vương phi, nô... nô tì phải làm gì ạ?”

Liễu Chi sợ hãi cúi đầu, ta nhìn nàng mày khẽ cau lại. Bộ dáng của ta đáng sợ lắm sao? Vì cái gì nàng ta nhìn ta giống như nhìn thấy quỷ vậy?

“Ngươi tới điểm hẹn nhận thuốc là được, chuyện còn lại không cần lo. Nếu làm tốt, ta liền không so đo chuyện trước đây cùng ngươi, nếu làm không tốt, đừng trách ta không giữ được cái mạng nhỏ của ngươi”

Liễu Chi co rúm người, mẹ ôi, nàng mới không muốn chết dưới tay nữ nhân khủng bố này đâu.

“Nô tì đã biết”

“Chủ nhân, tới giờ!”

Nha Linh nhìn trời đã nhuộm đen bên ngoài nói, ta cũng nhìn ra ngoài, cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, có lẽ nên bắt đầu chơi trò mèo vờn chuột được rồi.

“Đi tới chỗ hẹn nhận thuốc đi!”

Ra lệnh cho Liễu Chi đi nhận thuốc, ta bay lên cái cây cao nhất, âm thầm theo dõi.

.....

Liễu Chi đi ra phía sau Vương phủ, chờ đợi một lúc thì người kia đã xuất hiện trên đầu tường, vẫn là bộ đồ đen che kín mặt.

“Như thế nào rồi?”

Hắc Y nhân bay xuống đối diện với Liễu Chi, thông thả hỏi.

“Đã có dấu hiệu tỉnh lại”

Nom nóp lo sợ lời nói của mình có sơ hở, Liễu Chi cúi mặt xuống không dám nhìn thẳng hắc y nhân.

“tốt lắm, chỉ cần một thời gian nữa là hẳn có thể tỉnh lại rồi, ta cam đoan lúc đó ngươi sẽ được hưởng vinh hoa phú quý”

Khuôn mặt phía sau khăn che mặt cười ranh mãnh, nhanh chóng lấy từ trong túi áo một gói dược mới đưa cho Liễu Chi.

“Ta e rằng, chờ tới lúc nàng ta hưởng được vinh hoa phú quý thì cái mạng của ngươi đã không còn mất rồi”

Cười quỷ dị, ta đứng ở trên đầu tường nhìn xuống nữ nhân một thân dạ hành, kẻ đầu sỏ, hôm nay cũng bắt được rồi.

“Ngươi...”

Hắc y nhân trừng mắt nhìn Liễu Chi, sau đó liếc nhìn ta, trông mắt đảo một vòng, nhanh chóng bỏ chạy.

Khóe miệng ta khẽ nhếch, muốn chạy? Dễ như vậy sao?

Có Nha Linh là đệ nhất khinh công, ả nghĩ chạy được tới đâu?

Chưa đầy nửa khắc, Nha Linh đã chặn được hắc y nhân, ta nhanh chóng bay xuống, hạ một chưởng chuẩn xác vào ngực ả.

Hắc Y nhân bị đánh bay tới bức tường, tê liệt ngã xuống. Ta đem ả đi tới chỗ Song Y, Nha Linh đem Liễu Chi còn đang ngất ngốc trở về.

Tới phòng chế dược, ta thái ả xuống sàn, nhanh chóng gỡ lớp khăn che mặt kia xuống. Có chút bất ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn đầy sẹo trên mặt ả. Nữ nhân này... là ai?

Song Y nhìn thấy khuôn mặt ghê tởm kia có chút nhú mày, sau đó trở nên ngạc nhiên hỏi

“Ngươi... là Oanh Phi?”

“Sur huynh?”

Oanh Phi khó khăn mở miệng, thái độ rõ ràng cũng rất ngạc nhiên.

Mà ta, nghe xong lại càng thêm đau đầu. Hôm nay rốt cuộc ta đã tóm được nhân vật vào vậy?

Song Y cùng nữ nhân kia nói chuyện một hồi, rốt cuộc ta cũng đã biết ả là ai.

Thì ra Oanh Phi là đệ tử của Dị An lão nhân, cũng là đồng môn của Song Y. Nàng ta giống Ma Y chuyên về chế độc. Nhưng ra tay tàn độc hơn Ma Y rất nhiều, ngay cả sư phụ ả cũng chịu không nổi, quyết định đuổi ả ra khỏi cốc.

Lúc ta bị Hạ Tu Lý Phong bắt đi, chính ả là kẻ đã cải trang thành ta, dẫn dụ Thượng Quan Tán Lý rơi vào bẫy, làm cho hẳn bất tỉnh nhân sự.

Nhưng sự việc vẫn chưa dừng lại ở đó, xui xẻo cho Oanh Phi... Thượng Quan Tán Lý trên đường đi tới Vĩ thành tìm ta vô tình đụng mặt ả. Hẳn không chút thương tình đem khuôn mặt xinh đẹp của ả hủy đi.

Oanh Phi chuyên về chế độc cho nên không biết chữa vết thương trên khuôn mặt. Dần dần da kéo lại nổi lên đầy sẹo. Đó cũng là lý do vì sao mà nàng ta lại lợi dụng Liễu Chi cho Thượng Quan Tán Lý uống loại dược quý quái kia. Tất cả cũng chỉ nhằm mục đích trả thù.

“Hừ... các ngươi đã biết hết rồi đó, bây giờ muốn chém muốn giết thì ra tay đi”

Oanh Phi nhắm mắt chờ chết, Song Y cũng không có ý định ngăn cản ta. Mà ta... đột nhiên lại không muốn giết nàng nữa. Người tự làm tự chịu như vậy, vẫn còn có thể sử dụng được. Nếu ta thu phục được nàng, sẽ còn có lợi cho ta sau này.

“Thiên Y, khuôn mặt của nàng còn có thể chữa được không?”

Đem mặt của Oanh Phi xoay trái xoay phải, hai mắt ta nhìn nàng đầy ý cười. Nhan sắc, có lẽ là điểm chí mạng của nàng, nếu ta lợi dụng được chuyện này, còn sợ nàng sẽ chống đối với ta sao?

“Có thể chữa!”

Thiên Y nhìn Oanh Phi lạnh nhạt nói, mặc dù không hiểu vì sao ta lại thay đổi thái độ, nhưng Song Y vẫn như cũ không hỏi tới. Điều này làm ta hài lòng, quả nhiên đại ca của ta chọn người rất sáng suốt.

“Ngươi... định làm gì?”

Oanh Phi bị ta đánh trọng thương cho nên không còn sức lực chống cự, nhưng từ ánh mắt của nàng, không khó khăn mấy khi nhìn ra sự phòng bị.

“Oanh Phí cô nương,ngươi nên hiểu rõ cái gì gọi là kẻ thức thời chính là trang tuấn kiệt. Ta đây cho ngươi một cơ hội. Nếu như nói ra kẻ đứng ở đằng sau ngươi cùng tên của loại được ngươi cho phu quân ta uống. . .ta không những chữa khuôn mặt cho ngươi,mà sẽ thu ngươi làm hộ vệ.”

Ta cười cười,bàn tay giữ mặt của Oanh Phí tăng thêm lực đạo. Nhìn thấy nàng nhũ mào,ta nhếch khóe miệng,trắng trợn uy hiếp.

“Nếu như ngươi vẫn không thức thời,thì ta sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết. Ngươi có tin hay không?”

Oanh Phí nhìn khuôn mặt đang cười âm hiểm kia. . .mồ hôi lạnh không tự giác chảy xuống.

Nàng biết rõ trước mặt mình không phải là hạng người dễ lừa gạt, nếu như đồng ý với nàng ta mà không làm, thì không khác gì đùa với Diêm Vương. Nhưng nếu không đồng ý,lại càng khủng khiếp hơn.

Cũng may lúc trước bởi vì nàng tò mò vì sao Hạ Tu Lý Phong lại bắt mình dịch dung thành nàng ta,cho nên mới nổi hứng thú thu thập thông tin. Không ngờ nàng ta lại là con người tàn độc như vậy,ngay cả nàng vốn không coi ai ra gì cũng phải âm thầm sợ hãi. Đi theo nàng ta, nàng thật sự không biết là phúc hay họa,nhưng mà. . .để có thể cứu chữa được khuôn mặt này,thì nàng nguyện ý làm bất cứ việc gì.

“Làm sao ngươi biết có người đứng phía sau ta?”

Oanh Phí đảo mắt,mở miệng dò hỏi,ta nghe nàng hỏi xong hai mắt lóe sáng. Không ngờ đoán bậy lại thành đoán trúng,quả nhiên có kẻ đứng ở phía sau.

“Ta không tin một mình ngươi lại có thể mua chuộc được thái y trong cung”

Thong thả nói,ta âm thầm xem xét thái độ của Oanh Phí,nhìn thấy nàng từ kinh ngạc chuyển sang khâm phục,thì ta biết ta đã thu phục được nàng ta.

“Mị Vũ,ta đi theo ngươi”

Nàng nhìn ta,ánh mắt kiên định,ta cười cười,chờ nàng nói tiếp

“Kẻ đứng sau ta chính là tên tể tướng của các ngươi,hắn thuê ta hạ độc Thượng Quan Tấn Lý,bởi vì mối thù hủi dung,cho nên ta không nghĩ ngại liên nhận nhiệm vụ này. Còn loại được mà ta hạ tên là Thiên Âm Tấn.”

“Giải được đâu?”

Bỏ qua lão ngoan đồng An Tiêm Tế chết tiệt,ta nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. Mẹ kiếp,lão già thối kia dám âm mưu giết phu quân của ta,thù này ta không trả thì tuyệt đối không phải là người.

“Ta không có, nhưng mà. . .ta biết người đang giữ giải được. Ngươi đi ra khỏi thành khoảng ba dặm,ở đó có một khu rừng nhỏ, nếu như gặp được đứa nhỏ khoảng năm tuổi thì tìm đúng người rồi đó.”

“Đứa nhỏ?”

Ta nhũ mào,một đứa nhỏ có thể có giải được sao? Oanh Phí giống như nhìn thấu suy nghĩ của ta, cười đầy thâm ý.

“Ngươi đừng nghĩ nó là đứa nhỏ mà xem thường,nó trông được Thiên Âm Tấn,thì tuyệt đối có thể giải được”

Nhìn thấy Oanh Phí không giống như nói đùa,ta hạ quyết tâm đi một lần thử xem,nếu mà nàng dám gạt ta,thì kết quả không cần nói cũng đã rõ.

“Thiên Y,ngươi giúp Oanh Phí chữa thương,ta đi tìm đứa bé kia”

“Khoan đã !”

Nghe nói Song Y canh chừng nàng ta,ta nhanh chóng bước ra khỏi phòng chế được,vừa đi được mấy bước đã bị Oanh Phí gọi lại.

“Còn có gì nữa sao?”

Quay đầu lại hỏi,nhìn thấy khuôn mặt của Oanh phí có chút biến đổi, ta nghi hoặc trong lòng. Chẳng lẽ nàng gạt ta?

“Đứa nhỏ đó. . .lúc trước ta cũng tới xin giải được,nhưng nó lại ra điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

Nghe ta hỏi, khuôn mặt của Oanh Phí càng ngày càng vặn vẹo dữ dội,khó khăn mở miệng

“Nó nói chỉ cần làm nương tử của nó,thì cần bao nhiêu được nó cũng cho”

Khóe miệng ta run rẩy từng hồi,Tiểu oa nhi này. . .đâu có vấn đề gì không vậy?

Chương 53

Phía Tây Ngôn quốc, cách kinh thành ba dặm, trong rừng vang lên tiếng gió âm u khó nghe, trời lại tối đen như mực. Ta một mình đứng giữa rừng, mao cốt tung nhiên... mặc dù ta nguyên dạng là một linh hồn xuyên qua, nhưng mà một mình ở nơi quỷ quái này, không cảm thấy ghê mới là lạ.

Như vậy mà nói, một đứa nhỏ năm tuổi sẽ như thế nào?

Bay lên cái cây cao nhất, ta nhìn một vòng xung quanh khu rừng nhỏ, thấy phía xa có một căn nhà rom duy nhất đang sáng đèn, ta cười nhẹ, xem ra Oanh Phi không có gạt ta.

Nhanh chóng dùng khinh công bay tới căn nhà kia, ta lịch sự đứng phía trước cái cửa tòi tàn gỗ gõ mấy cái.

Không có ai trả lời, nhưng may mắn thị giác của ta khá tốt, qua khe cửa nhìn vào, có một đứa nhỏ đang lén nhìn ra ngoài, nó nhìn thấy ta, hai mắt đột nhiên sáng lên, nhanh chóng mở cửa.

“Ai vậy a~?”

Cửa mở, ta không tin nổi nhìn trừng trừng tiểu oa nhi trước mắt. Mắt... bạc?

Nhìn nó ở góc độ nào cũng cảm thấy thực đáng yêu, khuôn mặt phấn nộn trắng nõn, môi đỏ tươi xinh xắn, hơn nữa còn có con ngươi màu bạc, quả thực là cực phẩm oa nhi a~, đáng yêu quá đi a~~~~~

“Tiểu bảo bảo, ta tới xin người giải được của Thiên Âm Tán”

Ta ngồi xuống, đưa tay nựng khuôn mặt tròn mẫm mẫm, tiểu Oa nhi kia nhìn ta chăm chăm, sau đó chạy tới ôm ta làm nũng.

“Chỉ cần tỷ tỷ làm nương tử của ta, cái gì ta cũng cho tỷ”

Khoé miệng ta run rẩy, kịch liệt co quắp... Cái gì mà nương tử?

Một đứa nhỏ năm tuổi làm sao nghĩ ra được loại chuyện nam nữ này? Có đánh chết ta cũng không tin, trừ phi nó là người ngoài hành tinh, hay giống ta... là người xuyên qua.

“Này... người biết Lý Tiểu Long không?”

Ta cố gắng trấn áp ý nghĩa muốn giết người cướp của, nhẹ giọng hỏi. Nó là con nít a, cần phải dịu dàng, không thể uy hiếp ~.

“Lý Tiểu Long là ai nha?”

Tiểu Bảo Bảo tròn mắt nhìn ta, đầu nghiêng sang một bên, nhìn bộ dáng hại nước hại dân của nó, ta xem chút nữa đem nó ôm tới nghẹt thở rồi.

Lý Tiểu Long mà cũng không biết? Như vậy chắc nó không phải người xuyên không rồi. Nếu đã như vậy thì tại sao một đứa nhỏ năm tuổi lại có ý tưởng lệch lạc như vậy?

“Vậy... tiểu bảo bảo sao lại muốn tỷ tỷ làm nương tử?”

Khuôn mặt của ta bắt đầu vận vẹo chẳng khác gì Oanh Phi, trong lòng không ngừng trấn an, bình tĩnh, nó chỉ là một đứa nhỏ...

“Bởi vì nương tử có thể chăm sóc cho ta”

Tiểu Bảo Bảo dụi dụi cái đầu nhỏ trong lòng ta, nghe xong lời nó nói, ta rốt cuộc cũng đã hiểu ra, nó không phải muốn ta làm nương tử, mà muốn ta làm mẹ của nó.

“Vậy phụ mẫu của người đâu? Chỉ có một mình người ở đây thôi sao?”

“Phụ mẫu của ta đi theo phụ thân lên trời rồi a~, trước khi đi người chỉ dặn ta tìm một nương khác !”

Nghe xong lời nói ngây thơ kia, Mặt ta trầm xuống, đứa bé này... một mình sống ở đây sao? Nó sống bằng cách nào?

Nghĩ lại lời mẹ của nó nói, có lẽ là bảo nó đi tìm một nữ nhân khác có thể thay nàng chăm sóc nó, nhưng đứa trẻ này lại nghĩ là nương tử.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu trong lòng ta, lại nhìn đến cái bụng có phần nhô lên, ta cười nhẹ, bảo bố, mẹ cho con một đại ca nhé?

Xoa đầu đứa nhỏ trước mặt, ta dịu dàng mở lời

“Tiểu Bảo Bảo, ta không thể làm nương tử của con, nhưng... làm nương của con thì có thể”

Tiểu Bảo Bảo nghe ta nói xong, hai mắt to tròn nhìn ta, bộ dáng ngớ ngẩn vô cùng đáng yêu.

“Nương tử và nương có gì khác nhau?”

Ngây thơ hỏi, ta cười thầm trong bụng, quả nhiên nó chỉ là đứa trẻ, nhưng nếu một mình nó sống ở đây, như vậy tâm lý của nó sẽ có phần phát triển hơn những đứa trẻ cùng tuổi. Nuôi dạy cũng sẽ dễ dàng hơn, không hề nháo giống như những đứa trẻ được chăm sóc từ nhỏ.

“Khác chứ, nương là người sinh ra con, nuôi dạy con lớn lên, sẽ chăm sóc yêu thương con. Nương tử lại khác, sau này khi con lớn lên giống như ta mới gặp được, cô gái đó sẽ thay nương chăm sóc con”

Ta ôm Tiểu Bảo Bảo, sau đó đứng dậy. Làm cho nó thấy được quang cảnh bên ngoài rừng buổi tối đáng sợ như thế nào, tiếp tục dụ dỗ.

“Con một mình ở chỗ này rất nguy hiểm, nếu nhận ta làm nương, ta sẽ bảo vệ con, cho con một nơi ở tốt. Sau này khi con lớn lên, ta nhất định sẽ tìm cho con một nương tử tốt”

“Vậy...sau khi ta cao lớn như tỷ tỷ mới có thể tìm nương tử sao?”

Tiểu Bảo Bảo ôm ta, ngây ngô hỏi làm cho ta không nhịn được ôm nó chặt thêm một chút, đáng yêu quá đi a~, hi vọng sau này con ta cũng đáng yêu giống như nó.

“Đừng rời nha, bây giờ chỉ có thể tìm nương, nương tử phải đợi khi con lớn lên”

“Tỷ tỷ đồng ý làm nương của ta sao?”

“Àn...con có thích không? Nếu thích thì không được gọi ta là tỷ tỷ nữa, phải gọi ta là nương, xưng là con”

Tiểu Bảo Bảo im lặng hồi lâu, sau đó cũng bắt đầu ôm ta làm nũng, giọng nói non nớt nhẹ gọi một tiếng

“Nương ~”

Ta cười sáng khoái, nhanh chóng hạ nó xuống đất, bắt đầu vào việc chính.

“Tiểu Bảo Bảo, con tên là gì?”

“Mẫu thân lúc trước gọi con là Thần! Nương cũng gọi con là Thần nhi nha? “

“Được...Thần nhi, ta nói cho con biết, con không chỉ có nương, mà còn có phụ thân. Nhưng phụ thân của con bây giờ trúng phải Thiên Âm Tán, con có thuốc giải hay không? “

Thần nhi cúi đầu suy nghĩ một chút, một lúc lâu cũng ngước mặt lên nhìn ta, bộ dáng giống như đã rõ phụ thân là gì.

“Nương chờ con một chút...”

Nhìn thấy thần nhi chạy vào trong nhà, ta cũng đi theo, nhìn thấy bên trong toàn là thảo dược khô có chút kinh ngạc, âm thầm tán thưởng cha mẹ của đứa nhỏ này thật là khéo dạy con a~

“Thần nhi, có cần nương giúp con thu dọn đồ đạc hay không?”

“Để làm gì a?”

Đi chơi chỗ thần nhi đang chọn thuốc, ta ngồi xuống vuốt đầu nó, nhỏ giọng nói

“Bảo bối ngoan, nơi này rất nguy hiểm, con đã nhận ta làm nương thì ta có trách nhiệm phải bảo vệ con, ta sẽ cho con cuộc sống tốt đẹp hơn. Nếu con nhớ nhà, ta có thể dẫn con về nơi này chơi một chút”

Thần nhi nhìn xung quanh, lại nhìn khung cảnh tối đen bên ngoài cửa, sau đó cũng gật đầu đồng ý. Ta hài lòng khi nhìn thấy con nuôi của ta lại ngoan ngoãn dễ dạy như vậy.

.....

Đợi Thần nhi thu thập xong những thứ nó cần, ta đem nó ôm vào lòng, nhanh chóng dùng khinh công bay ra khỏi rừng. Trên đường đi, ta có hỏi nó một

số chuyện cần thiết. Hối một hồi, rốt cuộc ta cũng biết vì sao một đứa trẻ năm tuổi lại có khả năng sống sót cùng chế được một cách thần kì như vậy.

Thì ra cha mẹ của thần nhi đều là thần y ẩn cư, nhưng không rõ vì sao lại chết sớm như vậy. Nhưng may mắn trước lúc bọn họ chết đã kịp truyền lại cách chế được cho Thần nhi, hơn nữa còn dạy nó sẵn bản đồ sống sót qua ngày.

Một đứa nhỏ năm tuổi, lại mất người thân sớm như vậy, nhưng nó vẫn kiên trì sống sót, chỉ đề tìm một người có thể nhận nó làm con, nếu như ta không tới đây, thì nó sẽ còn phải sống như vậy cho tới bao giờ?

Oanh Phi cũng thật ác độc, một đứa nhỏ đáng yêu như vậy mà cũng không nhận nuôi nó. Tính vô tình của nàng, có lẽ cần phải sửa lại, bằng không sau này nhận nàng làm hộ vệ, nếu như ta có gặp nạn, e rằng người phản bội trước tiên sẽ là nàng.

.....

Đi một hồi rốt cuộc cũng tới nhà, ta cấp tốc đem Thần nhi tới chỗ Song Y. Hai người nhìn thấy, mặc dù không hỏi ta, nhưng bộ dáng giống như sắp bị ghen, ta cũng không muốn giấu, vui vẻ nói.

“Đừng đoán mò, đây là con nuôi của ta”

Song Y ngăn ra một hồi, rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần. Âm thầm suy đoán có lẽ ta đã dụ dỗ nó từ nương tử biến thành nương.

“Thần nhi, mau đưa giải được cho hai thúc thúc, bọn họ sẽ giúp cho phụ thân của con tỉnh lại, lúc đó chúng ta có thể có một gia đình hạnh phúc nha~”

Tươi cười dụ dỗ, Thần nhi cũng không ngần ngại đem một đồng được đồ ra, ta nhìn thấy nó nghe lời như vậy, trong lòng có một chút xấu hổ, bảo bảo, nương không có ý lợi dụng con đâu a.

“Thúc thúc, cái này giải được Thiên Âm Tán, con chỉ biết có vậy, còn cách chế nó như thế nào thì không biết”

Thiên Y nhận lấy được, khoe miệng run rẩy, hẳn từ khi nào biến thành thúc thúc vậy? Hẳn già như vậy sao?

“Tốt lắm. Thần nhi, con cũng mệt rồi, nương đưa con đi ngủ nga?”

“Dạ”

Thần nhi ngoan ngoãn đi theo ta, ta đưa nó tới một gian phòng khác của Hồng Đào cư, gọi cho nó một bảo mẫu giỏi trong phủ tới chăm sóc.

“Nương, người đi đâu vậy?”

Thần nhi thấy ta có ý định rời khỏi, vội vàng ngồi dậy, bàn tay nhỏ kéo lấy vạt áo, mắt ngấn nước, ta nhìn thấy nó như vậy, xem chút nữa là không nhịn được ôm nó nghệt chết.

“Thần nhi ngoan, ta tới xem phụ thân của con, một lát nữa sẽ tới ngủ với con”

Dễ cho Thần nhi ngủ, ta nhanh chóng đi tới phòng riêng, nhìn thấy Thượng Quan Tán Lý đang ngủ, tay ta không tự chủ vuốt ve khuôn mặt của hắn. Không ngờ hành động nhỏ này lại làm hắn tỉnh lại. Phụng mầu vẫn nhìn ta chằm chằm, nhưng lại không nói chuyện.

Ta cời gậy, tháo ngoại bào bên ngoài treo lên, nhanh chóng bước lên giường, nhẹ nhàng nằm bên cạnh Thượng Quan Tán Lý.

“Tiểu Tán Lý, ta không ngờ người hại người lại là tên tể tướng chết tiết kia. Nhưng người yên tâm, ta tìm được giải được cho người rồi, rất nhanh người sẽ cử động lại được thôi. Lúc đó chúng ta nhất định làm cho lão ngoan đồng kia biết thế nào là lợi hại !”

“Còn nữa, xong chuyện này. . . người cùng ta rời khỏi Vương phủ, tìm một nơi không ai biết chúng ta được không? Ta thật sự rất mệt mỏi, qua bao nhiêu chuyện, ta bây giờ chỉ muốn được cùng người sống hạnh phúc tới già, còn có. . . con của chúng ta. Ta không muốn nó lớn lên ở nơi luôn xảy ra tranh đấu như thế này, ta muốn nó có một cuộc sống bình thường như bao đứa trẻ khác, Tiểu Tán Lý, đáp ứng ta, có được không?”

Ôm lấy thân hình nam tính mang theo hơi ấm của Thượng Quan Tán Lý, ta nhẹ thở dài. Nhìn thấy ánh mắt của hắn mang theo yêu chiều, cũng giống như ngầm đồng ý, ta cười nhẹ, vuốt lên đôi mắt đẹp yêu mị của hắn.

” Người không nói có nghĩa là đáp ứng ta rồi nha, sau này không được nuốt lời !”

Nói xong, ta cũng cảm thấy buồn ngủ, vội vàng nói mấy câu nữa, rốt cuộc ta cũng chìm vào mộng đẹp, quên luôn lời hứa quay lại ngủ với Thần nhi.

.....

Thời gian thế nhưng trôi rất nhanh, mới đó lại qua một tuần. Thiên Y rốt cuộc cũng tìm được cách chế được, mà Thần nhi cũng đã quen với cuộc sống trong Vương phủ, tính cách của nó càng ngày càng hoạt bát đáng yêu.

“Chủ nhân, được này chỉ chế được hai viên, nhưng thành phần được lại khác nhau, người trước tiên cho Vương gia uống thử viên này, nếu không được thì thử viên còn lại”

Ta đầu đầy mồ hôi lạnh, nhanh chóng đem viên dược kia cho vào miệng Thượng Quan Tán Lý, sau đó giúp hắn uống một ít nước để viên dược kia tan ra.

Một lúc lâu sau, hắn vẫn chưa cử động, ta kìm nén thất vọng, cố gắng chờ thêm một chút nữa. Qua một khắc, vẫn chưa có động tĩnh gì, đang định thử nôt viên dược còn lại, tay của Thượng Quan Tán Lý bất ngờ ra hiệu ngăn chặn, bạc môi suy yếu mờ ra

”Tiểu...Nam, không cần...”

Nhìn thấy viên dược kia có tác dụng, ta mừng thiếu chút nữa là khóc thành tiếng, vội vàng sai Thiên Y gọi người đem thức ăn tối cho Thượng Quan Tán Lý.

“Người đừng vội, cứ nằm đó đi, Thiên Y nói qua hai ba ngày nữa là có thể phục hồi hoàn toàn rồi”

Bởi vì qua nhiều ngày nằm bất động trên giường, hơn nữa chỉ uống dược để duy trì tính mạng, hắn vẫn chưa thể ngồi dậy được, chỉ có thể nói chuyện, mặc dù nghe không rõ, nhưng ta mừng gần như điên, rốt cuộc cũng chữa được rồi.

Thiên Y đưa cháo tối liền lui ra ngoài, ta nhận lấy chén cháo, vừa định ngồi xuống dứt cho Thượng Quan Tán Lý ăn thì đột nhiên Thần nhi đẩy cửa chạy vào, khuôn mặt phấn nộn vui vẻ ôm lấy ta cười nói

“Nương, hôm nay con muốn ăn canh khoai sọ”

Thượng Quan Tán Lý đang nằm trên giường nghe thấy Thần nhi gọi ta bằng nương, hai mắt trừng ta, suy yếu nói

“Tiểu Nam...người...có...hài tử...từ khi nào?”

Nói xong...liền bất tỉnh.

Ta khóc không ra nước mắt, Thần nhi, con hại chết Nương rồi

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Thời điểm Thượng Quan Tán Lý tỉnh lại đã là sáng hôm sau, ta nhìn thấy hắn mở mắt liền trưng ra bộ dáng sắp khóc tới nơi.

“Người...”

Thượng Quan Tán Lý rất muốn nói, người cùng ai có đứa nhỏ kia. Nhưng mà kinh mạch cùng gân cốt của hắn chưa hồi phục hoàn toàn, chỉ có thể trừng mắt phẫn nộ nhìn.

“Tiểu Tán Lý, bình tĩnh a~ ! Thần nhi là con nuôi của ta, không phải như người nghĩ đâu!”

Nhìn thấy bộ dáng kích động của Thượng Quan Tán Lý, ta vội vàng xoa tay giải thích, sợ hắn vẫn không tin, ta tiếp tục nói

“Đứa nhỏ hôm qua người nhìn thấy là người cho ta thuốc giải Thiên Âm Tán, nó chính là người cứu người đó nha. Hôm qua ta đi tìm nơi ở của nó mới phát hiện đứa nhỏ này sống một mình rất tội nghiệp, cho nên...ta liền nhận làm nương của nó, đem nó về đây. Vốn định nói với người chuyện này, nhưng mà ta lại quên mất ! “

Thượng Quan Tán Lý nhìn ta chằm chằm, ánh mắt dò xét, giọng điệu đầy hoài nghi hỏi

“Nó...thật sự...không...phải là...hài...từ của...người?”

Ta trừng mắt nhìn hắn, nói đến như vậy mà vẫn không tin? Ta tức giận rồi nha!

“Người tin hay không thì tùy, Thần nhi đã được năm tuổi, người nghĩ ta có thể sinh đứa nhỏ lúc mới mười ba tuổi sao? Còn nữa, lúc ta và người động phòng...”

Ta cúi đầu, bờ vai không ngừng run rẩy, cuối cùng cũng bỏ qua xấu hổ mà nói to

“Mẹ kiếp, không phải lão nương đây đau đến muốn chết sao? Còn lạc hồng người cũng nhìn thấy, người nghĩ ta sinh Thần nhi ở nơi nào? Nơi nào mà vẫn còn lạc hồng?”

Trùng mắt nhìn lại Thượng Quan Tán Lý, chỉ thấy khuôn mặt hần nhiễm chút đỏ, cũng bắt đầu xấu hổ nắm lấy tay ta, vội vàng nói.

“Cái kia...ta...quên...mất!”

Rống ! Ta tức giận thật rồi, Thượng Quan Tán Lý, đồ đầu heo nhà ngươi đi chết đi! Ngay cả đêm đầu tiên mà cũng quên.

“Được rồi, ta không nghĩ sẽ cãi nhau với người bệnh, mau ăn cháo đi !”

Ta ngồi xuống, đem chén cháo trắng thổi nhẹ, từng múng một đút cho Thượng Quan Tán Lý. Đến khi ăn hết chén cháo, ta đang định rời đi xem Thần nhi thì bị hần gọi lại.

“Tiểu...Nam, đỡ ta...ngồi dậy”

Ta nghĩ ngợi một chút, nhìn thấy khuôn mặt của hần đã có chút huyết sắc, tay chân cũng đã cử động được, vì vậy liền cẩn thận kê gối ở đầu giường, nhẹ nhàng đỡ hần dậy.

“Tốt lắm, chỉ cần ăn uống điều độ thêm một thời gian nữa, ngươi liền có thể rời giường rồi ! “

Thượng Quan Tán Lý vươn tay vuốt lấy mặt ta, cười nói

“Vất vả cho ngươi rồi, đợi vì phu hồi phục, sẽ bồi thường cho ngươi”

Ta nghe vậy cũng cười, phụ họa theo hần.

“Nhớ bồi thường cho ta thật tốt nha~”

“Ân...đợi sau khi...giải...quyết được An Tiêm Tế, ta...sẽ dẫn ngươi...đến nơi không ai biết...chúng ta, cùng nhau...sống cho tới già! Còn có...con của ta...”

Ôm lấy Thượng Quan Tán Lý, ta cười mãn nguyện, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, ta quay đầu ra nhìn lại .

Thần nhi đứng ở ngoài cửa , bộ dáng muốn vào nhưng lại không dám, hai tay vò lấy vạt áo, nhìn như thế nào cũng thấy rất đáng yêu. Xem ra hôm qua Thượng Quan Tán Lý bất tỉnh đã dọa nó kinh hách không ít.

“Thần nhi, mau tới chào phụ thân đi a~”

Ta ngoắc ngoắc tay ý bảo Thần nhi đi vào, Thượng Quan Tán Lý nhìn thấy cũng không có ý kiến gì, thái độ ngược lại ôn hòa hơn nhiều.

“Nương...”

Thần nhi nhìn Thượng Quan Tán Lý, lại nhìn ta, hai mắt to tròn ngấn nước, ta biết nó muốn ôm ta, nhưng lại sợ Thượng Quan Tán Lý sẽ ngắt đi giống như hôm qua.

“Thần nhi ngoan, đây là phụ thân của con. Hần cũng giống ta, sẽ chăm sóc yêu thương con. Nào, gọi một tiếng phụ thân cho nương nghe!”

Thần nhi bước tới chỗ Thượng Quan Tán Lý, im lặng hồi lâu...

“Phụ thân!”

Giọng nói non nớt ngoan ngoãn gọi một tiếng, ta nhin không được bước tới ôm nó, vội vàng hờn lấy khuôn mặt phẫn nộ tròn tròn, cảm giác thực thích a~

Thượng Quan Tán Lý thấy vậy, có chút không chịu được, tại sao hài tử cùng phu quân cãi nhau lại khác nhau như vậy?

“Thần nhi, thân là nam nhân...không nên cứ bám lấy nương như vậy. Đợi sau khi ta bình phục, sẽ dạy cho con võ công. “

Thần nhi nghe Thượng Quan Tán Lý nói xong, bộ dáng luyến tiếc buông ta ra, mắt to tròn rũ xuống.

“Con biết rồi”

Ta nghe nó nói giống như kim nén, lại không nhin được ôm nó lên, vội vàng phân trần

“Ngươi làm chi nghiêm khắc sớm như vậy a, ta xem nó vẫn còn nhỏ mà”

Tiếp tục nựng khuôn mặt phẫn nộ của Thần nhi, ta không để ý thấy khuôn mặt buồn bực của Thượng Quan Tán Lý, lại càng không nhìn tới Thần nhi đang lè lưỡi với hần.

Thượng Quan Tán Lý hừ lạnh một cái, xú tiểu tử, dám giành nữ nhân với ta sao?

Gần một tuần trôi qua, rốt cuộc Thượng Quan Tán Lý cũng đã đi lại được, sức khỏe cũng trở lại bình thường.

Việc đó đồng nghĩa với chuyện hắn sẽ ở trong cung suốt ngày, tranh thủ thu thập bằng chứng lật đổ An Tiêm Tế, sau đó chuẩn bị trao lại quyền Thượng Quan Cách để cùng ta ngao du sơn thủy.

Ta vốn định bí mật giết luôn An Tiêm Tế cho xong chuyện, nhưng nghĩ lại chuyện này liên quan đến chính trị Ngôn quốc, ta lại không muốn dính dáng gì tới hoàng cung nữa. Chi bằng để cho bọn họ tự giải quyết, với năng lực của huynh đệ bọn họ, chẳng lẽ không tiêu trừ nổi một tên tể tướng?

...

Không tham gia vào chuyện trong cung cho nên ta trở nên rảnh rỗi không có việc gì làm, âm thầm cho người tới Mỹ thành của Ngôn quốc xây một cái thôn nhỏ.

Mỹ thành vốn dĩ là địa phận lúc trước của Ngọc quốc, lại tiếp giáp Chu quốc, bốn mùa hài hòa, ít gặp thiên tai, hơn nữa sống ở đây lâu lâu ta có thể trở về thăm phụ thân.

Sở dĩ ta xây thôn, mà không phải xây nhà, bởi vì còn có một đám người nhất quyết đòi đi theo.

Huyền Cát sau khi được Thượng Quan Tán Lý tha tội bắt đầu bám dính lấy Nha Linh, hai người bọn họ cách một tháng nữa là sẽ thành thân.

Còn ma nữ Oanh Phi lại phải lòng Ma Y, hại hắn phải trốn đông trốn tây, cuối cùng chịu không nổi quyết định cùng bọn ta lên nường đi ẩn cư.

Kể ra chỉ còn một mình Thiên Y là vẫn chưa có người trong lòng. Nhưng hắn thân là hộ vệ của ta, vì vậy cùng đòi đi theo. ‘Tứ linh’ thì vẫn tiếp tục ở lại Thiên Ma lâu thay ta quản lý.

Tóm lại mọi việc đã đâu vào đấy, bây giờ chỉ còn chờ Thượng Quan Tán Lý thu xếp xong xuôi là lên đường.

...

“Nương~ , con muốn ăn hè hạt sen”

Thần nhi vui vẻ chạy tới ôm ta, ta cười nhẹ, đem nó bế lên, nhanh chóng đi tới tiểu viện bên trong Hồng Đào cư cùng ngắm cá chép, sủng nịnh nói.

“Bảo bảo, con ăn nhiều quá rồi nha, không khéo sẽ thành con heo mất !”

Đem thức ăn cho cá đặt vào tay Thần nhi, ta cùng nó cho cá ăn. Cũng may là còn có nó để nói chuyện, bằng không ta sẽ buồn chết a~

“Vậy con không được ăn nữa sao? Tỷ tỷ kia làm chè hạt sen thật sự rất ngon !”

Thần nhi xụ mặt xuống, ngoan ngoãn đứng nép bên ta vừa cho cá ăn vừa chép miệng tiếc nuối.

“Đợi tới buổi chiều phụ thân con về rồi chúng ta cùng nhau ăn, vả lại lúc này con mới ăn xong một đĩa lớn bánh quế hoa nha, nếu như con còn ăn nữa sẽ mập lên, lúc đó nương ôm con không nổi đâu a~”

“Dạ”

“Còn nữa, con bây giờ gọi là Thượng Quan Thần, là con của Thượng Quan Tán Lý cùng Nam Ngự Yên Yên, Yên Yên là tên của ta, con phải nhớ cho kỹ, sau này có người hỏi thì phải trả lời như vậy, biết chưa?”

“Con biết rồi a~, tên của Nương thật là đẹp”

Thần nhi rất nhanh vui vẻ trở lại, lại còn biết nịnh nọt...Ta cùng nó ngồi chơi một lúc thì Thượng Quan Tán Lý trở về, hắn nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ đang ngồi chơi ở tiểu viện thì trực tiếp đi sang đây, mà lúc này...Thần nhi lại bất ngờ làm nũng với ta.

“Nương, ôm~ ! con mỏi chân quá !”

Ta không nghĩ ngợi gì nhiều, nhanh chóng ôm lấy Thần nhi đi tới nghênh đón đại gia trở về.

“Sao hôm nay ngươi lại về sớm vậy?”

Thượng Quan Tán Lý nhìn Thần nhi một cái, khóe miệng nhếch lên...sau đó mới từ tốn trả lời.

“Đã chuẩn bị xong hết rồi, ngày mai thượng triều sẽ lật đổ An Tiêm Tế, tới lúc đó ta sẽ tuyên bố nhượng binh quyền lại cho Dĩnh nhi, cùng ngươi rời đi nơi khác”

Ta nghe xong, tâm tình trở nên tốt hơn hẳn, cuối cùng cũng có thể rời đi rồi.

“Lão công, ta biết ngươi tốt nhất. Tới, ta thưởng cho ngươi!”

Hôn nhẹ lên má Thượng Quan Tấn Lý một cái, ta cười hi hi, thật là hạnh phúc quá đi a~.

“Ngươi đang mang thai, không nên ôm Thần nhi, như vậy sẽ ảnh hưởng tới đứa nhỏ trong bụng”

Thượng Quan Tấn Lý cười tà ác, cuối cùng cũng có cơ khiến cho xú tiểu tử kia không bám dính lấy lão bà của hắn rồi.

“Thật vậy sao?”

Ta hoài nghi nhìn cái bụng, còn chưa có to lắm mà.

“Sáng nay ta vào triều hỏi thái y, ông ta nói như vậy. Còn dặn ngươi không nên làm việc nặng, chú ý bồi dưỡng cơ thể”

“Này...loại chuyện như vậy ngươi cũng đi hỏi sao?”

Ta bất mãn lên tiếng, có thai mà cũng cần đi hỏi thái y sao? Thật là mất mặt.

“Nếu không hỏi làm sao ta biết cách chăm sóc cho ngươi? Mau thả Thần nhi xuống đi !”

“Nhưng mà...”

Ta đang định nói thai chưa lớn, vẫn còn có thể ôm Thần nhi được, không ngờ Thượng Quan Tấn Lý đã mở miệng trước.

“Đưa Thần nhi đây, để ta bế nó !”

Thượng Quan Tấn Lý đón lấy Thần nhi, tựa tiểu phi tiểu, tiểu tử, xem ngươi còn có thể nói gì được nữa?

“Lúc nãy ta đã sai người sắc thuốc cho ngươi, hiện giờ có thể vào uống được rồi. Ta đem Thần nhi đi luyện võ”

Thượng Quan Tấn Lý một tay ôm Thần nhi, tay còn lại cẩn thận đỡ lấy eo ta, ý bảo trở về uống thuốc.

Nhìn thấy hắn cũng yêu thương Thần nhi, ta trút bỏ nỗi lo lắng còn sót lại, thoải mái đi vào Hồng đảo cư.

” Thần nhi còn nhỏ, ngươi cẩn thận một chút. Còn nữa, ngươi cũng vừa mới khỏe lại...đừng làm quá sức mà tổn hại tới sức khỏe”

“Đã biết”

Thượng Quan Tấn Lý phát tay, hai nha hoàn ở xa nhìn thấy liền vội vàng bước tới, cung kính cúi đầu chờ sai bảo.

“Đỡ Vương phi vào trong”

Hai nha hoàn cẩn thận đỡ lấy ta, nom nớp lo sợ sẽ gây ra tai họa.

Kháo, cho ta là bà già sao?

“Không cần đỡ, ta tự đi được!”

Khỏe miệng ta run rẩy, bỏ mặc hai nha hoàn phía sau đang bối rối chạy theo , nhanh chóng đi vào cho xong việc.

“Phụ thân, thả con xuống”

Thần nhi kéo kéo vạt áo của Thượng Quan Tấn Lý, khuôn mặt mẫm mẫm lộ vẻ bất mãn.

“Sao vậy? Không phải con rất thích được ôm sao?”

Thượng Quan Tấn Lý cười xấu xa, không hề có ý định bỏ Thần nhi xuống.

“Nhưng phụ thân không phải nương, con không thích”

Cười hề hề đáp trả lại, Thần nhi hoàn toàn không để ý tới khuôn mặt đang chuyển sang hắc ám trên đỉnh đầu mình.

“Có thời gian bám theo nương, chi bằng để đó luyện võ đi. Hơn nữa nương của con bây giờ đang mang thai, mà con cũng đã lớn rồi, đừng bám váy nàng nữa”

“Không phải phụ thân cũng bám theo nương sao?”

Thượng Quan Tán Lý nghe, âm thầm mắng Thần nhi là xú tiểu tử. Mới năm tuổi mà đã nhanh miệng rồi.

“Ta là phu quân của nàng, phu thê đương nhiên ở chung một chỗ”

Thần nhi không chịu yếu thế, nhanh chóng phản bác.

“Nhưng ta là con của nương a~, nương nói sẽ yêu thương chăm sóc ta”

Thượng Quan Tán Lý nhìn Thần nhi khinh thường, nhanh chóng đặt nó xuống đất.

“Hừ, đợi tới lúc ngươi lấy vợ, có hài tử liền biết !”

Thần nhi nắm vạt áo của Thượng Quan Tán Lý cười hi hi.

“Phụ thân, người không nên ghen tị với con. Con chỉ bám nương ban ngày, buổi tối không phải rất biết điều nhường lại cho người sao?”

“Ai ghen tị? Tiểu quý!”

Thượng Quan Tán Lý không cho là đúng nói, nhanh chóng đưa Thần nhi tới nơi luyện võ, hẳn không nghĩ cãi nhau với một oa nhi. Hơn nữa còn là một tiểu quý.

Nhưng mà...không ngờ như vậy lại làm cho hắn đỡ bỏ bài xích đối với Thần nhi.

.....

Buổi tối, sau khi dỗ cho Thần nhi ngủ, ta nhanh chóng trèo lên giường, rất tự giác ôm lấy Thượng Quan Tán Lý.

“Đã chuẩn bị xong chưa?”

Thượng Quan Tán Lý chống tay nhìn ta, bộ dáng hết sức nhàn nhã. Ta liếc hắn trắng mắt, không nhanh không chậm trả lời.

“Xong rồi, chỉ còn đợi ngươi xong việc nữa thôi, Nhưng ngươi chắc sẽ lật đổ được An Tiêm Tế chứ?”

“Yên tâm, bằng chứng đều đã đầy đủ”

Ta thùy hạ mi mắt, trong lòng vẫn còn một chuyện muốn hỏi.

“Sao vậy? Ngươi đang lo sợ cái gì?”

Thượng Quan Tán Lý tinh mắt nhìn ra, hắn nắm lấy cằm ta, bắt ta phải đối diện với hắn.

“Tiểu Tán Lý, ngươi thật sự từ bỏ giang sơn này, từ bỏ sự nghiệp ngươi đã vất vả gầy dựng nên sao?”

Ta đang lo sợ, nếu như hắn chỉ là miễn cưỡng đồng ý rồi đi cùng ta, như vậy mà nói...ta không khác gì giam cầm hắn. Mà ta, lại không thích như vậy. Chỉ có đỡ bỏ được mọi vướng bận, mới có thể thoải mái mà ở bên nhau, không sầu lo nghĩ ngợi.

Nếu như hắn ở bên ta nhưng tâm hồn lúc nào cũng đặt ở hoàng cung. Thì ta thật sự chịu không nổi.

“Ta cũng từng nghĩ...sự nghiệp mà ta vất vả gầy dựng nên, có thể vì một nữ nhân mà bỏ đi sao?”

Thượng Quan Tán Lý cố ý dừng lại một chút, nhìn thấy khuôn mặt đang từ từ ỉu xiu của ta, hắn cười khẽ một cái, bàn tay đưa tới tóc ta vuốt ve.

“Nhưng đó là trước khi ta thành thân. Bây giờ nghĩ lại cảm thấy có chút buồn cười. “

“Sau này khi ta già rồi, răng rụng mắt mờ, chẳng lẽ vẫn phải ngồi xem binh tướng, tấu chương? Hơn nữa bây giờ ta đã có nương tử, hài tử cũng đã có...ta không muốn nàng phải tiễn ta ra sa trường, không muốn con ta lớn lên mà không có cha dạy dỗ. “

“Cái đáng sợ không phải là già xa nhau, mà đáng sợ nhất chính là sống trong cô độc cho đến già cũng không có người ta yêu bên cạnh”

Thượng Quan Tán Lý nói đến đó, mắt ta đã không nhịn được mà phủ mù sương.

Có lẽ...ta đã quá may mắn.

Nếu như ta không chết đi, nếu như bây giờ ta vẫn còn ở hiện đại...thì liệu có được mấy người đàn ông sẵn sàng vì ta mà từ bỏ quyền lực cùng vinh hoa phú quý? Bao nhiêu người để cho ta dựa dẫm cả đời?

“Đồ ngốc! Không phải lúc giết người ngươi hung dữ lắm sao? Bây giờ tại sao lại khóc?”

“Ô ~...ngươi mới hung, cả nhà ngươi đều hung!”

Ta nhéo Thượng Quan Tán Lý một cái, nhanh chóng nhện xuống nước mát. Không thể để con ta sinh ra là một đứa trẻ khóc nhè được.

“Tốt lắm, bây giờ thì ngủ đi, thức khuya không tốt cho con”

Thượng Quan Tán Lý chủ động ôm ta, hai người nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

.....

Không lâu sau...

Nghe nói tể tướng của Ngôn quốc cấu kết hại Vương gia, âm mưu cướp ngôi, bị xử trảm treo đầu bêu rêu trên thành. Hoàng Hậu An Tiêm Nguyệt bị truất ngôi, cả đời phải sống trong lãnh cung. An Tiêm Như thì phát điên, cả ngày đi lang thang ở ngoài phố.

Lại nghe nói...mỹ thành gần đây xuất hiện một đám người mới nhập cư, có hai người vô cùng khác người, một tóc trắng một tóc tím...nhưng bộ dáng lại khiến đám tuấn nam mỹ nữ ở Mỹ thành chảy nước dãi.

Trên giang hồ lại đồn đãi...ở mỹ thành xuất hiện một cái thôn mới, tên là An Thôn. Bên trong hình như toàn cao thủ. Thôn trưởng lại là Mị Vũ Câu Hồn Ảnh.

Muốn vào thôn sinh sống phải nộp một vạn lượng Hoàng Kim.

Muốn vào thôn giết người...thì chính là nộp mạng.

An Thôn.....buổi tối...

Trong ngôi nhà nào đó vang lên tiếng than ảo não.

“Tiểu Tán Lý, đều tại ngươi hại...làm cho ta biến thành trái dưa hấu. Xấu xí quá đi !! “

Thượng Quan Tán Lý khóc không ra nước mắt, vội vàng an ủi.

“Ng oan, đợi vài ngày nữa sẽ bình thường lại thôi”

Thần nhi cũng phụ họa.

“Thật ra con rất thích ăn dưa hấu. Bộ dạng của nương như vậy con càng thích !”

Ta liếc nhìn hai cha con...khinh thường.

“Đợi xem các ngươi lớn bụng giống như ta có thích nổi hay không!”

Thần nhi nghe xong, biết là ta lại sắp sửa ca thán nên đã vội chuồn mất.

Thượng Quan Tán Lý dờ khóc dờ cười, chỉ biết chịu trận.

“Được rồi, ngươi trách cũng đã trách, mắng cũng đã mắng, bây giờ đi ngủ được chưa?”

Không đợi ta đồng ý, Thượng Quan Tán Lý đã vội vàng dìu ta đi tới giường ngủ, nhanh chóng chấp chắn đi ngủ.

Đợi cho hần sắp tiến vào mộng đẹp, ta mới lên tiếng thủ thi.

“Lão công, ta nghĩ nói cho ngươi biết chuyện này...”

“Ân!”

Thượng Quan Tán Lý mơ mơ màng màng đáp trả, tâm hồn đã bay đi một nửa.

“Kì thật ta đã muốn sớm nói cho ngươi biết!”

“Ân!”

“Ta nghĩ...ta sắp sinh!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Thượng Quan Tán Lý từ trong mộng hoàn hồn trở lại, nhanh chóng bật dậy, sắc mặt lúc xanh lúc tím nhìn ta.

“Tiểu Nam, ngươi...đang đùa sao?”

Ta nhìn hắn, nước mắt lưng tròng...

“Con mẹ nó, nếu như sinh đẻ là chuyện đùa thì lão nương đây nguyện sinh cho ngươi một trăm đứa con”

“...”

.....

“A~...TMD đau quá, ta sắp chịu không nổi !!! “

“Chủ nhân, chờ một chút ,bà đỡ rất nhanh sẽ tới! “

Nha Linh cùng Song Y đầu đầy mồ hôi lạnh, Thượng Quan Tán Lý lại càng khẩn trương. Thật sự đau đến kêu cha gọi mẹ như vậy sao?

“Hừ...ta không muốn sinh nữa, đau, đau, đau, đauuuu !”

“Thiên Y đại ca, ngươi không phải rành về dược sao? Mau tới đỡ đẻ cho nàng đi!”

Nha Linh gấp đến độ nói bậy, nàng chỉ lo lau mồ hôi cho ta mà không hề nhìn tới mấy khuôn mặt đen thui đang trừng phía sau.

Thiên Y sắc mặt một cái, hắn là người chế dược, không phải bà đỡ.

“Ta không biết đỡ đẻ ! “

Bối rối xua tay, Thiên Y quay mặt sang chỗ khác.

“Không phải bà đẻ nhưng ít nhất huynh cũng là thầy thuốc, tới xem thử xem, nhanh a~”

Thượng Quan Tán Lý nghe xong mặt đã đen như *** nổi, âm trầm ra lệnh cảnh cáo.

“Nếu như ngươi dám tới đỡ đẻ cho nàng, ta liền móc mắt ngươi! “

Huyền Cát thở dài, thuận miệng châm chọc.

“Đã là giờ phút nào rồi hả?”

Ta nằm trên giường, lệ không ngừng dâng trào. Một bọn ngốc, có thời gian cãi nhau chỉ bằng tới thỉnh bà đỡ dùm ta nhanh một chút.

“Ta muốn chết, ta không muốn sống nữa, đau quá . Ô~ ô~ lão thiên, mau tới đem ta đi đi !!! “

“Tiểu Nam, cố gắng chờ một chút! Ngoan!”

Thượng Quan Tán Lý nắm lấy tay ta trấn an, khuôn mặt lo lắng , ta cũng nhìn hắn, dịu dàng nói.

“Thượng Quan Tán Lý...”

“Àn, có ta”

Ta cố gắng mỉm cười, tràn đầy tình cảm...

“Đồ ngựa đực! Nếu như dám đẻ cho ta to bụng thêm lần nữa, ta liền đem ngươi đi thiến !”

“...”

Phụ nữ có thai là lớn nhất , nín nhịn a nín nhịn.

Mọi người dùng ánh mắt đồng cảm hướng Thượng Quan Tán Lý, đồng chí, ngài gặp phải nữ nhân ngoài hành tinh rồi.

“Nương, bà đỡ tới rồi nha !”

Thần nhí rỏ rít nắm tay bà đỡ, bà đỡ bởi vì chạy quá nhanh, đầu tóc có chút hỗn loạn, vôi vàng lấy khăn tay lau mồ hôi. Rất nhanh phân phó.

“Phiền người nhà mang tới một chậu nước ấm, vải sạch cùng một khúc gỗ nhỏ !”

Mọi người răm rắp nghe theo, rất nhanh liền chuẩn bị xong.

“Phiền các vị nam nhân ra ngoài một lát”

Song Y cùng Huyền Cát rất có thứ tự lần lượt giải tán, chỉ còn có mình Thượng Quan Tấn Lý là không chịu đi ra.

“Vị này...”

“Ta là phu quân của nàng, cần phải đi ra sao?”

“...”

Bà đỡ lau mồ hôi, tiếp tục phân trần.

“Nhưng chuyện sinh nở không tiện để cho nam nhân nhìn thấy a”

Không đợi bà đỡ nói tiếp, ta đã vội rống lên.

“Ngươi nhanh ra ngoài để cho ta đẻ, con mẹ nó đau quá rồi !”

Thượng Quan Tấn Lý không thể làm gì khác, cau mày đi ra ngoài, bắt gặp Song Y cùng Huyền Cát đang đứng ngoài cửa .

“Đại nhân, da mặt ngươi càng càng ngày càng dày”

Huyền Cát vỗ vỗ bả vai Thượng Quan Tấn Lý, cười xấu xa nói.

“...”

.....

“Phu nhân, cần chặt khúc gỗ này, dùng để cho mình ngắt xiù, rất nhanh đứa bé sẽ đi ra”

Trong phòng, bà đỡ thành thực làm các thao tác giúp sản phụ dễ đẻ, qua hai canh giờ, rốt cuộc cũng đem được đứa nhỏ ra khỏi bụng. Tiếng khóc trẻ con vang lên, tần số lớn đến kinh thiên động địa.

Bà đỡ lau trán, nhanh chóng cắt rốn rồi bọc đứa bé lại, đem ra cho Thượng Quan Tấn Lý xem.

“Chúc mừng công tử, là một bé trai!”

Mọi người đều vui mừng đón lấy đứa bé, chưa kịp vào trong xem tình hình như thế nào thì Nha Linh đã vội vàng chạy ra, khuôn mặt xanh mét.

“Bà đỡ, không xong a! Vì sao đứa bé ra rồi mà chủ nhân ta vẫn còn đau bụng như vậy?”

Mọi người nhìn nhau, nhanh chóng chạy vào xem tình hình. Thượng Quan Tấn Lý ôm lấy hài tử, khuôn mặt trắng bệch. Sẽ không có bất trắc gì đó chứ?

“Hừ...ta...ta còn đau quá !”

Ta rũ rượi nằm trên giường, giọng nói khàn khàn không thành tiếng.

“Phu nhân, để ta xem xem”

Bà đỡ cố gắng an ủi, sau khi nhìn rõ, khuôn mặt trở nên bối rối.

“Làm sao vậy?”

Thượng Quan Tấn Lý gấp gấp hỏi.

“Vẫn còn một đứa nữa !”

Bà đỡ tiếp tục cúi xuống đỡ đẻ, để lại một đám người tròn to mắt, Huyền Cát nhìn chăm chăm Thượng Quan Tấn Lý, hạ giọng báỉ phục.

“Huynh đệ, mua một được hai nha.!”

Mà ta, nghe xong chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi, dùng hết sức rống lên

“Con mẹ nó, ta muốn chết...”

Một năm sau...

Trong căn nhà nào đó không ngừng vang lên tiếng trẻ con khóc, thanh âm cực đại tới mức làm hàng xóm xung quanh đều nhanh chóng di tản đi nơi khác lánh nạn.

“Tiểu Nam, làm sao bây giờ đây?”

Thượng Quan Tán Lý tay trái ôm một đứa, tay phải ôm một đứa bối rối đi vào. Ta liếc mắt nhìn hắn, thông thả nói...

“Ngươi cho bọn nó uống sữa đi!”

Đáng đời, ta sinh một đứa là đã cực hạn, không ngờ tới nòng nọc của hắn quá mạnh, khuyến mãi cho ta thêm một đứa nữa. Kẻ nào là đầu cơ gây chuyện thì kẻ đó tự lãnh.

“Ngươi càng ngày càng khó ưa! Ta làm sao có sữa?”

Thượng Quan Tán Lý trừng mắt nhìn ta, khuôn mặt tuần tú trở nên đỏ bừng. Ta cũng không nghĩ làm khó hắn nữa, nhanh chóng ôm hai bảo bối, vạch ngực ra cho bọn chúng ** sữa.

.....

Một năm trước ta sinh được một đôi long phượng, con trai tên là Thượng Quan Hi Mã, tóc trắng, con gái tên là Thượng Quan Bích San, tóc vàng.

Hai cái đứa này lúc không quấy thì rất đáng yêu, nhưng khi giờ chứng thì vô cùng kinh khủng. Làm cho hàng xóm không ngừng phàn nàn...

...

Đang chăm chú con **, ta lơ đãng ngược mặt lên, nhìn thấy Thượng Quan Tán Lý nhìn chăm chăm, ta thiếu chút nữa hết hồn, vội vàng trấn tĩnh lại.

“Ngươi nhìn cái gì vậy?”

Thượng Quan Tán Lý sờ cằm, không nhanh không chậm nói.

“Ta đang nghĩ nên nhanh cho bọn nó cai sữa, ta không chịu được ngực ngươi có mùi lạ”

“...”

Đại nhân gia, bây giờ ta mới biết thì ra mặt của ngươi dày đến mức đạn bắn không thủng.

Bầu môi không nói, ta cho con uống sữa xong liền dỗ bọn nó ngủ, sau đó nhanh chóng cùng Thượng Quan Tán Lý ra ngoài hít không khí.

Không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa liền hít phải mùi gì đó khó ngửi, ta nhin không nổi bắt đầu nôn một trận kinh thiên động địa

“Oẹ...”

“Làm sao vậy?”

Thượng Quan Tán Lý lo lắng hỏi, mà ta... mặt đã bắt đầu chuyển xanh.

Xưa nay ta chưa bao giờ nôn một cách vô lý như vậy, trừ khi...

Vội vàng bắt mạch, mặt ta từ xanh chuyển sang trắng, cảm phần hét lên.

“Ngươi...con mẹ nó đồ ngựa đực...”

“...”

.....

Mười năm sau...

Thượng Quan Thần mười sáu tuổi, Thượng Quan Hi Mã cùng Thượng Quan Bích San mười một tuổi, còn lại con gái Thượng Quan Di Lăng tóc trắng

mười tuổi.

Lúc này, Nha Linh cũng đã có một con gái mười tuổi , một con trai năm tuổi

Ma Y vẫn bị Oanh phí truy đuổi, nghe nói nàng hạ xuân được hấn , bây giờ trong bụng chắc cũng đã có bảo bảo rồi.

Thiên Y thì vẫn như cũ, một thân một mình, nữ nhân xung quanh thôn để ý hấn như hồ rình mồi, nhưng tới bây giờ hấn vẫn chưa có ai. Nhiều lúc ta nghĩ...hấn có phải đoạn tay áo hay không?

Trong mười năm, chuyện không ngờ nhất là Cổ Ngự Ly tới thôn của ta ở, lại còn mang theo một tiểu tử nhỏ hơn Thần nhi một tuổi. Nghe nói là hấn nhặt được, sau đó thu nó làm con nuôi.

Mọi chuyện vốn không có gì đặc biệt, nhưng tên họ Cổ kia lại xây nhà đối diện với nhà ta, làm cho hấn cùng Thượng Quan Tán Lý ba ngày thì cãi nhau một trận nhỏ, bảy ngày thì cãi nhau một trận lớn. Trong thôn lúc nào cũng ầm ĩ không chịu nổi.

.....

Hai mươi năm sau...

Trên giang hồ có thêm một Thần Y tên là Thượng Quan Thần, một Mị Vũ Câu Hồn Ảnh tên là Thượng Quan Bích San, một Mỹ công tử tên là Thượng Quan Hi Mã làm thành bộ ba huynh muội gây sóng gió cả thiên hạ.

...

Thượng Quan Thần lấy Thượng Quan Di Lăng có một con trai.

Thượng Quan Bích San lấy con nuôi của Cổ Ngự Ly là Cổ Đào Nguyên, sinh ra một trai một gái.

Thượng Quan Hi Mã lấy con gái của Nha Linh, tên là Huyền Mặc, được một con trai.

Trong thôn từ vài ba người bây giờ đã lên tới mấy chục người.

Thêm hai mươi năm nữa...

Thượng Quan Tán Lý qua đời, ta cũng cùng đi theo hấn.

...

Thế kỉ 21...

Trung quốc...

Thành phố Thượng Hải...

“Mẹ kiếp, tại sao lão nương đây vừa mới làm việc có một tuần liền bị đuổi việc? Nhanh kêu tổng giám đốc của các người ra đây, hôm nay nếu nói không ra lý do tôi liền cùng hấn đồng quy vu tận!”

Trong công ty, một nữ nhân bốc lửa đang không ngừng túm cổ bảo vệ lác qua lác lại.

Mọi người đều đỏ mặt hồi lạnh, mỹ nữ này chẳng khác gì dã thú. Là ai thu thập cô ta vào công ty làm việc vậy?

“Tổng giám đốc đang công tác ở Italy, phiền cô hôm khác tới được không?”

Tiếp tân không ngừng hứa hẹn, mặt hồi đã cháy đầy mặt.

“Cái gì Italy? Bây giờ cho dù hấn đang nằm trong quan tài tôi cũng phải lôi hấn dậy!”

Mỹ nữ phát hỏa, bảo vệ xông tới liền bị ăn đòn thảm thương.

Ngay lúc dầu sôi lửa bỏng, một giọng nói tựa như băng sơn vang lên, thành công dập tắt không khí nóng bức.

“Đây là chuyện gì?”

“Tổng giám đốc?”

Tiếp tân vui mừng rơi lệ, rốt cuộc cũng được cứu sống rồi.

“Anh ta là tổng giám đốc? Tốt lắm!”

Mỹ nữ cười lạnh, đi tới chỗ nam nhân được mọi người gọi bằng tổng giám đốc.

“Cô là ai?”

“Tôi là ai? Thúi lắm, bà đây tốt nghiệp thạc sĩ loại giỏi, cư nhiên vào cái công ty của anh làm được một tuần liền bị đuổi việc, nguyên nhân là gì mau nói, bằng không tôi đem anh biến thành cái mền”

Cô vừa nói vừa nắm lấy vạt áo của nam nhân trước mặt kéo xuống, trong đầu đột nhiên hiện lên một đoạn kí ức làm cho cô phải ngẩn ra .

“Thượng Quan Tấn Lý, nếu có kiếp sau ta nhất định sẽ đi tìm ngươi. Cho dù thế xác quên đi ngươi, nhưng trái tim ta tuyệt đối không bao giờ có thể quên được”

Nam nhân bị nắm vạt áo, bắt đầu giận dữ, nhưng khi nhìn thẳng vào mắt cô gái, một loại cảm giác không thể diễn tả lan tràn, anh cũng ngẩn ra.

“Tiểu Nam, cho dù ngươi không đi tìm ta... thì ta cũng sẽ đi tìm ngươi, quán lấy ngươi cả đời. Tuyệt đối phải chờ ta , không được yêu nam nhân khác, có biết không?”

Sau lời nói kia, cả hai đều nhìn thấy cảnh một nam một nữ nắm tay nhau đi qua cầu Nại Hà của Âm Phủ, chờ đợi hồi sinh...

“Anh...”

“Cô...”

Hai người đồng loạt lên tiếng, trong mắt từ thù địch đã chuyển sang nồng đậm tình yêu.

“Tìm được ngươi rồi! “

.....

Trên đỉnh đầu hai người... một người mặc đồ đen râu rì thờ dài.

“Không ngờ các ngươi thật sự có thể nhận ra nhau, kiếp sau ta lại phải tác hợp cho hai người các ngươi nữa rồi, thật là mệt a~. Lần sau không chơi cá cược kiểu này nữa! “

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Ngoại truyện 1

Một ngày nọ, mọi người trong nhà đang cùng nhau ăn cơm, Thượng Quan Bích San khuôn mặt tức giận nói.

“Mọi người nói xem, con với con nhỏ Diệp Linh đầu thôn ai đẹp hơn?”

Ta nghe xong dở khóc dở cười, Diệp Linh là con gái của một vị cao thủ ở đầu thôn. Mấy năm trước gia đình bọn họ đến đây sinh sống, ta cũng không ngại cho bọn họ vào thôn.

Nhưng khổ nỗi Bích San nhìn thấy Diệp Linh giống như nhìn thấy kẻ thù, suốt ngày tìm người ta thì tài.

“Con gái nương đương nhiên đẹp nhất”

Ta cười cười dỗ cho nó vui. Trong lòng âm thầm đồ mờ hời lạnh. Diệp Linh là dạng nữ nhi băng thanh ngọc khiết, còn Bích San lại là cái dạng nữ nhi bại hoại-dạng bình hoa kinh điển.

“Chỉ có nương là hiểu con”

Bích San ôm ta, khuôn mặt tươi cười như hoa nở.

Thượng Quan Thần nhìn Bích San, chậm rì rì nói.

“Ta thì thấy nương là đẹp nhất ! “

“Haha...con thật là...!”

Thượng Quan Bích San đang tươi cười chuyển sang tức giận.

“Muội đang hỏi giữa muội với Diệp Linh ai đẹp hơn mà, Cha, Mã ca ca ,người nói coi, ai đẹp hơn?”

Thượng Quan Tấn Lý vuốt đầu Bích San, từ tốn nói.

“Con ta đương nhiên đẹp hơn. Nhưng...trong mắt ta...nương con mới là đẹp nhất!”

“Muội muội, ta cũng thấy vậy!”

Thượng Quan Hi Mã yếu ớt nói, khuôn mặt xinh đẹp như hoa liên tục cúi xuống ăn cơm.

“Haha...các người không nên khen ta như vậy chứ, ngượng ngùng a ngượng ngùng ! “

Thượng Quan Bích San từ tức giận đã thẳng cấp lên phần nộ.

“Nương, giữa con với người ai đẹp hơn? !”

Ta đang uống nước bỗng sặc một cái, nhìn một đám người đang xem trò vui, ta bắt đầu phần nộ giống như Bích San. Khen ta đẹp là muốn hai mẹ con ta cãi nhau sao?

“Con đẹp hơn nương!”

“Vậy mới được chứ!”

Bích San nhảy lên người ta ngồi, tay nhỏ bé ôm lấy cổ ta bắt đầu làm nũng. Ta biết...có người khen nó thì nó sẽ như vậy.

“Còn các người...ăn xong thì cùng nhau đi rửa chén đi !”

“Nương, nam nhân là người làm chuyện lớn, không thể rửa chén”

Thượng Quan Thần phản bác, ta liếc nó một cái, chậm chậm nói.

“Vậy thì tôi ba cha con các người đều cùng nhau ngủ ngoài sân đi. Nam nhân mà, ăn gió nằm sương thì có sá gì đâu!”

“...”

“...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ngoại truyện 2

Lại nói về Thượng Quan Hi Mã, chẳng hiểu sao con trai ta lớn lên càng ngày càng xinh đẹp giống như nữ nhân .

Đám tiểu nam hài mỗi lần nhìn thấy nó đều đỏ mặt, còn thường xuyên cho nó kẹo.

Một ngày nào đó,Hi Mã nhào vào lòng ta, khuôn mặt phấn điều ngọc mài tỏ vẻ vô cùng ảm ức.

“Nương, con không chịu đâu! Tại sao Huyền Mặc cứ khen con xinh đẹp mà không khen con tuấn tú? Người ta không phải con gái, ô ~!”

Ta cười cười vuốt ve đầu nó, an ủi!

“Mã nhi ngoan, có nương khen con tuấn tú được rồi”

Thượng Quan Tán Lý đang đọc sách, nghe xong liền đi tới chỗ bọn ta, cười tà ác.

“Có muốn trả thù không?”

Ta rùng mình, Hi Mã lại hưng phấn vô cùng, vội vàng gật đầu.

“Lấy giấy ghi lại Huyền Mặc khen con xinh đẹp bao nhiêu lần, sau này lấy nó làm vợ, xx nó gấp đôi!”

“...”

Ta kháo, Thượng Quan Tán Lý, không cần dạy hư con ta. Người mới XX, XX cái đầu người

Không ngờ Hi Mã lại ghi nhớ trong lòng

Sau này khi Huyền Mặc thành con dâu của ta rồi, trong lúc hứng chí...ta hỏi nó.

“Lúc nhỏ ta thường xuyên nghe con khen Mã nhi xinh đẹp, sao bây giờ không thấy con khen như vậy nữa?”

Huyền Mặc nghe xong, cười vô cùng khó coi, nhanh chóng kiểm có chuồn mất.

Thượng Quan Tán Lý cười mãn nguyện.

“Quả nhiên hiệu quả!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Ngoại truyện 3

Thượng Quan Thần mười sáu tuổi, Thượng Quan Di Lăng chín tuổi.

Một ngày kia...Thượng Quan Di Lăng bỏ thuốc bậy bạ vào dược mới chế của Thượng Quan Thần, làm cho công sức cả tháng của hắn đổ sông đổ biển.

“Muội muội, có thể nói bậy, nhưng làm bậy với thuốc của ta thì...”

Thượng Quan Thần khuôn mặt đen thui như đáy nồi, bắt đầu nổi bão

“Đại ca, không phải muội cố ý!”

Thượng Quan Di Lăng cúi đầu tội nghiệp. Nếu nói Thượng Quan Bích San là nữ cường, thì Di Lăng chính là tiểu bạch thỏ chân chính.

“Ta không biết, đền đi!”

Thượng Quan Thần bắt đầu làm khó.

“Tiền muội không có, muốn mạng muội có một cái mạng!”

Thượng Quan Di Lăng vỗ ngực nói, cùng lắm thì bị đòn, sợ gì chứ?

Thượng Quan Thần đảo mắt, cười vô cùng gian xảo.

“Không cần mạng, chỉ cần muội ăn nhiều đồ bổ, nhanh lớn lên một chút.”

Thượng Quan Di Lăng ngẩn ra, chớp mắt hỏi.

“Để làm chi?”

Thượng Quan Thần mặt không đổi sắc, xấu xa nói

“Bán thân cho ta!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Ngoại truyện 4

Thượng Quan Bích San náo loạn giang hồ một thời gian, rốt cuộc cũng gặp được đối thủ.

Kẻ đó không ai khác chính là Cổ Đào Nguyên.

Mà Cổ Đào Nguyên từ nhỏ đã nổi tiếng là kẻ dai như đĩa. Nếu như hắn muốn cái gì, thì tuyệt đối sẽ tìm cách chiếm được nó.

Không may Thượng Quan Bích San lại trở thành mục tiêu hàng đầu của hắn.

Rốt cuộc có ngày tiểu San San nhin không nổi, bắt đầu bạo phát.

“Ngươi con mẹ nó Đào Nguyên, làm ơn đừng có bám dính lấy ta!”

Tiểu Đào Nguyên cười hết sức vui vẻ nói.

“Phụ thân ta nói, hối tiếc của đời người là không lấy được mẹ ngươi, cho nên ta phải thay người hoàn thành tâm nguyện”

“Vậy thì ngươi đi tìm mẹ ta, tại sao lại tìm ta?”

Thượng Quan Bích San rống giận, Cổ Đào nguyên lại tinh bơ nói.

“Cha ngươi mạnh quá, cho nên ta đổi mục tiêu thành con gái của ngươi trong mộng của cha ta”

Tiểu San San chóng mặt... mẹ, người hại chết con rồi nha.

“Ngươi nằm mơ đi !”

Nói xong liền chuẩn mất. Lúc này kẻ đầu sỏ là ta lại xuất hiện, rất thân thiết vỗ vai Đào Nguyên.

“Cách mạng chưa thành công, đồng chí còn cần phải cố gắng”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ngoại truyện đặc biệt

Không hiểu sao dạo gần đây, lúc nào cũng liên tưởng tới hình ảnh dựa chuột xx cục hoa. Máu hủ nữ trong người ta bắt đầu sôi trào, ta cực kì muốn xem nam x nam...

Bất quá trong An Thôn lại rất ít người còn độc thân, trừ Thiên Y, Ma Y và Cổ Ngự Ly.

Nói đến Thiên Y và Cổ Ngự Ly, hai tên này thật sự là cặp bài trùng. Mỗi lần Cổ Ngự Ly chế ra được loại độc được gì mới, thì y như rằng Thiên Y sẽ có mặt ngay lập tức.

Vốn dĩ ta muốn tác hợp cho Thiên Y cùng Ma Y, nhưng Oanh phi biết được, âm thầm bày cách hạ xuân dược Ma Y, làm cho hắn bị thất thân.

Vì vậy...ta âm thầm nuôi kế hoạch bẻ thẳng thành cong, tẩy não Thiên Y cùng Cổ Ngự Ly.

“Thiên Y, tới bây giờ ngươi vẫn chưa có ý định tìm nương tử à?”

Thiên Y đang chế được, nghe ta nói như vậy tay run rẩy xem chút nữa là làm được bị đồ.

“Chủ nhân, chuyện đó từ từ tính a!”

Ta cười gian xảo, bắt đầu chiến dịch tẩy não.

“Ngươi đã bao nhiêu tuổi rồi? Theo ta thấy, ngươi nên tìm một nữ nhân, bắt nàng sinh con cho ngươi là vừa.”

“Nhưng mà...ta không...”

Không đợi Thiên Y nói tiếp, ta vội vàng cướp lời.

“Ta biết rồi, ngươi không thích nữ nhân phải không?”

“...”

“Mỗi lần có nữ nhân tới gần ngươi, ngươi đều tránh xa một trăm thước. Vậy mà Cổ Ngự Ly gọi ngươi một tiếng, ngươi đều tới ngay lập tức”

Sự thật là Cổ Ngự Ly chế được độc được mới, hẳn gọi Thiên Y tới xem cách giải.

“...”

“Có phải mỗi lần ngươi tới gặp hẳn đều hết sức phấn khích phải không?”

Sau khi chế được giải được, lúc nào mà hẳn chẳng phấn khích đem khoe với tên họ Cổ

“Cổ Ngự Ly nói cái gì ngươi nghe cái nấy, hơn nữa ta thấy mỗi lần ngươi đứng cạnh hẳn mặt đều đỏ lên.”

Cổ Ngự Ly nói cho hẳn biết từng loại độc được chế thành, hẳn đương nhiên phải nghe. Với lại trong lúc đó đang nấu được ở gần lò lửa, mặt không đỏ mới lạ.

“...”

Thiên Y bắt đầu dao động.

“Còn nữa, có phải lâu ngày không gặp tên họ Cổ kia, ngươi cảm thấy rất...khó chịu phải không?”

Lâu quá không có độc mới để giải, đương nhiên khó chịu.

“...Hình như là vậy!”

Ta trong lòng cười lớn, hạ một đòn quyết định.

“Vậy thì ta biết rồi, Thiên Y, ngươi yêu Cổ Ngự Ly”

“Hả?”

Thiên Y mở lớn hai mắt, bộ dạng giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

“Thử xem xét lại ta nói có đúng không?”

Ta nhanh chóng chuồn đi, ngày hôm sau gặp Cổ Ngự Ly cũng nói giống như với Thiên Y.

Vốn nghĩ đã thành công, không ngờ những ngày sau hai tên này nhìn thấy đối phương ở xa xa liền nhanh chóng biến mất tích.

Ta buồn một thời gian dài...

Ngay lúc sắp quên mất chuyện hoa cúc dưa leo, thì Thiên Y bắt ngờ dọn vào nhà Cổ Ngự Ly ở. Cổ Ngự Ly ban đầu còn tỏ ra khó chịu, lúc sau đã để mặc cho Thiên Y muốn làm gì thì làm.

Vốn dĩ Thiên Y yêu được, nhưng bị ta tẩy não, đã chuyển sang yêu luôn Cổ Ngự Ly.

Một ngày đẹp trời, Thiên Y cùng ta đi chợ, bởi vì Cổ Ngự Ly cùng Đào Nguyên đều không giỏi nấu ăn, cho nên hẳn đành đảm nhiệm chức vụ nội trợ.

Ta được một phen tròn mắt, Thụ nữ Vương thì ra còn có tài lẻ a~.

“Ngự Ly, hôm nay ta làm canh cá nha?”

Trở về nhà ta đã thấy Cổ Ngự Ly đứng ngoài cửa, Thiên Y vui vẻ đưa cho hẳn xem con cá mới mua.

“Các ngươi thân nhau quá nhỉ?”

Cổ Ngự Ly cười cười, ta chảy mồ hôi lạnh, lửa gần rom đã bắt đầu bén lên rồi, Công ghen rồi.

“Haha...”

Cười giả lả, Ta liếc Thiên Y một cái, vô tư nói.

“Tỷ muội với nhau thôi mà...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Ta Thành Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.